

Tình Biến

Contents

Tình Biến	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	51
15. Chương 15	55
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	67
19. Chương 19	72
20. Chương 20	76
21. Chương 21	80
22. Chương 22	83
23. Chương 23	90
24. Chương 24: Chương 24 (16+)	95
25. Chương 25	99
26. Chương 26	102
27. Chương 27: Chương 27 (16+)	106
28. Chương 28	112
29. Chương 29	116
30. Chương 30	121
31. Chương 31	125
32. Chương 32	129
33. Chương 33	134
34. Chương 34	137
35. Chương 35	142
36. Chương 36: Chương 36 (18+)	146
37. Chương 37	153
38. Chương 38	158
39. Chương 39	162
40. Chương 40	167
41. Chương 41	172

42. Chương 42	178
43. Chương 43: Chương 43 (18+)	181
44. Chương 44	185
45. Chương 45: Chương 45 (18+)	189
46. Chương 46	197
47. Chương 47	203
48. Chương 48	207
49. Chương 49	208
50. Chương 50	213
51. Chương 51	218
52. Chương 52: Chương 52 (18+)	223
53. Chương 53	229
54. Chương 54	234
55. Chương 55	238
56. Chương 56	243
57. Chương 57: Chương 57 (18+)	249
58. Chương 58	255
59. Chương 59	259
60. Chương 60	262
61. Chương 61	268
62. Chương 62	273
63. Chương 63	276
64. Chương 64	280
65. Chương 65	285
66. Chương 66	289
67. Chương 67	293
68. Chương 68	296
69. Chương 69	300
70. Chương 70	305
71. Chương 71	310
72. Chương 72	314
73. Chương 73	317
74. Chương 74	321
75. Chương 75	325
76. Chương 76	329
77. Chương 77	332
78. Chương 78	337
79. Chương 79	341
80. Chương 80: Phiên Ngoại 1	346
81. Chương 81: Phiên Ngoại 2	346
82. Chương 82: Phiên Ngoại 3	350
83. Chương 83: Phiên Ngoại 4	351

Tình Biển

Giới thiệu

Một cô nàng đang rất tuyệt vọng vì chuyện tình yêu đời mình. Nàng đã chịu quá nhiều thiệt thòi rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-bien>

1. Chương 1

Thứ sáu, cuối cùng thì La Duyệt Kỳ cũng có ngày được nghỉ ngơi, cô đã không được nghỉ gần một tháng rồi, không chỉ cha mẹ lo lắng cho thân thể cô mà bạn trai cô – Kim Đào chỉ cần rảnh rỗi cũng sẽ mời cô đi ăn một bữa tiệc lớn để bồi bổ thân thể.

Hôm nay cô đã sớm hẹn với Kim Đào, trước tiên đi mua ẹ kính viễn thị, sau đó mới tới đội tìm Kim Đào.

Kim Đào là đội viên đội bóng thành phố, vì ngày mai có trận đấu nên chiều nay phải tới sân bóng trong thành phố để huấn luyện, tuy rằng Kim Đào chỉ là người dự bị trong đội nhưng thu nhập không tồi, cho dù sau này rời khỏi đội bóng cũng có thể làm ăn nhỏ, không cần buồn rầu lo lắng về công việc.

Thời điểm La Duyệt Kỳ học đại học, được các bạn rủ đến căn cứ huấn luyện cầu thủ, chính lần đó cô đã kết bạn với Kim Đào, hai người quen nhau gần 5 năm rồi.

Ban đầu cha mẹ cô còn chê Kim Đào là cầu thủ không có văn hóa, không có tương lai, nhưng mà về sau thấy phản đối cũng chẳng có tác dụng gì, lại thấy cô vẫn đang đi học, sau khi tốt nghiệp thì tình cảm chắc cũng chẳng còn lại bao nhiêu nên cũng không quản nhiều, chỉ nghiêm cấm hai người không được vượt rào.

Đến khi La Duyệt Kỳ tốt nghiệp xong, công việc cũng kiếm được nhưng tình cảm hai người vẫn rất tốt đẹp, hơn nữa mấy năm nay Kim Đào biểu hiện rất tốt, cha mẹ La Duyệt Kỳ cũng biết không quản được nhưng vẫn ôm hy vọng, cho nên vô cùng cường điệu mà cảnh cáo, chưa kết hôn không được ở cùng, hai người cũng đều tuân theo, mà Kim Đào luôn ra khỏi thành phố để huấn luyện, cũng vẫn an bình vô sự.

Nhưng Kim Đào cũng nói, sau nửa năm nữa hai người đăng ký rồi sẽ bàn đến chuyện sống chung, dĩ nhiên là La Duyệt Kỳ đồng ý, sau khi đăng ký thì hai người là vợ chồng rồi, lúc đó cha mẹ cũng không còn lý do mà ngăn cản nữa.

Đi đến ngã tư đường, La Duyệt Kỳ đứng chờ đèn xanh, đột nhiên thoáng nhìn thấy một người.

“Thầy Vu!” La Duyệt Kỳ đi tới bên một người đàn ông trung niên

“Duyệt Kỳ, sao em lại ở đây?” Người được gọi là Thầy Vu hỏi.

La Duyệt Kỳ cười cười nói: “Em đến tiệm kính mắt đối diện mua ẹ em cái kính viễn thị, còn thầy đi đâu vậy ạ?”

Vu Đức Thắng là giáo viên chuyên ngành ở đại học của La Duyệt Kỳ, trong trường đối với cô khá tốt, sau đó Vu Đức Thắng lại bị điều đến làm việc ở Đài Truyền Hình, khi La Duyệt Kỳ tốt nghiệp tới Đài Truyền Hình thực tập thì Vu Đức Thắng cũng giúp đỡ không ít lần, còn mất công giúp cô chuyển sang chính thức.

Vì vợ của Vu Đức Thăng chính là phó đài truyền hình, nên lời nói của ông rất có trọng lượng, về chuyện này thì La Duyệt Kỳ vĩnh viễn phải mang ơn Vu Đức Thăng, nên biết rằng ở chỗ nhỏ bé này của họ, một suất biên chế chính thức vào Đài Truyền Hình cũng phải tranh nhau đến vỡ đầu.

“Thầy đến công ty bảo hiểm bàn chút chuyện.” Vu Đức Thăng chỉ tòa nhà cao tầng bên cạnh.

La Duyệt Kỳ nghe xong thì gật đầu nhưng mà lại nghĩ đến chuyện đã sáu giờ tối thứ sáu rồi, công ty bảo hiểm không làm việc, thầy đi tới có thể làm gì chứ? Nhưng mà hỏi thêm thì cũng không tốt lắm.

“Thầy phải đi đây, em bận gì thì cũng đi đi. Đúng rồi, thầy có chút tin tức muốn em xem qua một chút, thứ hai trả thầy là được.” Thoạt nhìn Vu Đức Thăng dường như không yên lòng, vừa nói mấy câu liền giao cho La Duyệt Kỳ mấy thứ, La Duyệt Kỳ tưởng hẳn có chuyện quan trọng, cũng sợ mình làm chậm trễ việc của thầy nên đón lấy bài viết rồi vẩy tay tạm biệt.

Lúc vào tiệm kính, người hơi đông, La Duyệt Kỳ phải đợi hơn 20’ mới mua được kính.

Lúc đi ra bụng đã hơi đói, lại nghĩ đi đến phố ăn vặt ở bên kia đường ăn một chút rồi mới đến sân tập tìm Kim Đào.

Sang đường, lúc đi qua cửa công ty bảo hiểm kia, La Duyệt Kỳ còn cố ý nhìn vào cánh cửa hông đang mở, bên trong đại sảnh không bật đèn nên hơi tối, chỉ có một bảo vệ có trách nhiệm ngồi một bên ngáp dài, La Duyệt Kỳ nhìn một chút rồi tiếp tục đi qua.

“Rầm!”

Một tiếng nổ đột nhiên vang đến, La Duyệt Kỳ chưa đi được vài bước đã giật bắn lên, lập tức quay người lại nhìn xem chuyện gì đã xảy ra.

Vừa liếc một cái, linh hồn nhỏ bé của La Duyệt Kỳ suýt bị dọa bay mất, cửa công ty bảo hiểm lúc này còn trống rỗng giờ đây có một người đang nằm ngửa, máu tươi liên tục phun ra từ miệng người đó, mà người đó không ai khác chính là Vu Đức Thăng!

La Duyệt Kỳ vừa kinh hoảng vừa sợ hãi, không biết vì sao thầy lại ngã từ trên lầu xuống.

Người bên cạnh đã bắt đầu hét chói tai, La Duyệt Kỳ bị dọa đến choáng váng, đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Lúc cô hơi tỉnh táo lại thì cảnh sát cũng đã tới, đang giăng khu vực cách ly, La Duyệt Kỳ bị đẩy sang một bên, thì thể sau khi được kiểm tra thì cũng bị người ta dùng một áp phích quảng cáo lớn che lên.

Mọi người xung quanh bàn tán, nói có gì luẩn quẩn trong lòng cũng không nên nhảy lầu tự sát như vậy.

Lúc này cảnh sát cũng tìm hiểu tình huống từ những người xung quanh, chỉ lát sau đã có hai cảnh sát đến trước mặt La Duyệt Kỳ.

“Đồng chí, nghe người khác nói vừa rồi cô đứng gần nạn nhân nhất, cô có thể kể lại tình huống lúc đó cho chúng tôi biết không?”

La Duyệt Kỳ nhìn cảnh sát nói: “Các anh không nhanh chóng thông báo cho người nhà nạn nhân sao?”

Cảnh sát vô cùng khó xử: “Trên người nạn nhân không có gì chứng minh thân phận, ví tiền mang theo cũng chỉ có hơn hai ngàn đồng, chúng tôi phải mất một thời gian mới tìm hiểu rõ thân phận của ông ấy để thông báo cho người nhà được!”

“Ông ấy là thầy giáo cũ của tôi! Tôi biết cách tìm được người nhà ông ấy!” La Duyệt Kỳ giải thích thân phận của mình.

Cảnh sát lập tức nói: “Vậy thì tốt quá, xin cô mau nói ra cách liên hệ với người nhà nạn nhân!”

“Tôi không có số điện thoại của vợ thầy nhưng mà cô là lãnh đạo đài truyền hình chúng tôi, các anh có thể gọi cho Đài Truyền Hình để hỏi.” La Duyệt Kỳ viết số điện thoại liên hệ với Đài Truyền Hình cho cảnh sát.

Cảnh sát gọi điện bắt đầu tìm cách liên lạc với người nhà Vu Đức Thăng, lúc này một cảnh sát khác nói với La Duyệt Kỳ: “Đồng chí, có thể phiên cô phối hợp với chúng tôi làm một chút báo cáo không, sẽ không mất quá nhiều thời gian của cô đâu.”

“Được ạ.” La Duyệt Kỳ không cần nói đến lần thứ hai, lập tức đồng ý!

Trương Bội Ninh – vợ của Vu Đức Thăng rất nhanh đã tới hiện trường, lúc bà nhìn thấy gương mặt dưới quảng cáo của Vu Đức Thăng thì suýt nữa đã ngã xỉu tại đó, La Duyệt Kỳ vội vàng tới giúp đỡ.

Một hồi lâu sau Trương Bội Ninh mới mở mắt, nước mắt rơi xuống lã chã, đến khi bà nhìn rõ người đỡ mình là ai, mới run rẩy hỏi: “Duyệt Kỳ, người đó không phải Đức Thăng đúng không? Chắc chắn không phải là ông ấy đâu, sáng nay thấy cô còn ngồi ăn bữa sáng với nhau mà, ông ấy sao có thể tự sát được, đó không phải ông ấy đâu!”

La Duyệt Kỳ cũng khóc theo: “Cô, thầy thật sự ngã từ trên đó xuống, chắc là vô ý sảy chân, cô phải chú ý bản thân mình nhé!”

La Duyệt Kỳ biết tình cảm của vợ chồng thầy Vu rất tốt, con gái cũng đang du học, trong nhà không có chuyện buồn gì.

Đừng nói là Trương Bội Ninh không tin chồng mình tự sát, cho dù là La Duyệt Kỳ cũng nhận thấy đây là chuyện không thể nào, nhưng mà chuyện ngoài ý muốn thế nào mới có thể làm người ta sảy chân từ trên lầu rơi xuống chứ, La Duyệt Kỳ thật sự không nghĩ ra.

Sau khi bình tĩnh hơn một chút, Trương Bội Ninh bắt đầu gọi điện thoại cho người thân, không lâu sau thân thích đều tới, mọi người đều ôm đầu khóc lóc, Trương Bội Ninh lại dặn không thể để con gái biết, sợ cô bé ở nước ngoài gặp chuyện không may, mấy ngày nữa sẽ kiếm cơ gọi con bé về.

La Duyệt Kỳ thấy mình ở lại cũng không giúp thêm được gì, vừa khóc vừa rời khỏi đó.

Buồn bã đến sân thể dục, Kim Đào đang đứng ngoài nhìn đồng đội huấn luyện, thấy La Duyệt Kỳ thì lập tức đi đến đón.

“Sao giờ em mới đến, cũng không nghe điện, làm anh lo muốn chết.”

La Duyệt Kỳ vô tình nói nhỏ: “Kim Đào, em khó chịu quá.”

Lúc này Kim Đào mới phát hiện ra bạn gái mình không giống bình thường, nhìn mặt cô hỏi: “Duyệt Kỳ, em khóc ư? Đã xảy ra chuyện gì, em đừng làm anh sốt ruột được không?”

La Duyệt Kỳ hít hít mũi, kể lại sự việc.

Kim Đào nghe xong cũng thở dài, ôm La Duyệt Kỳ vào lòng mà an ủi: “Chuyện này cũng không còn cách nào, chỉ là thật tội cho thầy Vu, em sợ lắm đúng không?”

La Duyệt Kỳ tựa vào lòng Kim Đào gật đầu.

Kim Đào không nói thêm gì mà chỉ ôm La Duyệt Kỳ.

Nửa ngày sau La Duyệt Kỳ mới ngẩng đầu nói: “Anh đi huấn luyện đi, em không sao đâu!”

“Chiến thuật phối hợp ngày mai không đến lượt anh lên sân, làm nóng người anh cũng chưa làm đầy, anh ở cùng em thôi, lát nữa em gọi xe về sớm một chút, nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ ngợi nhiều.”

La Duyệt Kỳ đồng ý, ngồi cùng Kim Đào hơn một giờ liền gọi xe về nhà.

Về nhà, cô nói lại chuyện của Vu Đức Thăng với cha mẹ, một nhà ba người ngồi cảm thán.

Tối đó La Duyệt Kỳ nằm trên giường cũng không ngủ được, trong đầu đều là hình ảnh Vu Đức Thăng chết thảm, cô cũng không phải là quá sợ hãi, chỉ là khổ sở khi một người thầy đối với mình thật tốt không còn nữa, đời người thật sự là không ngờ được.

Hôm sau La Duyệt Kỳ cũng không nghỉ ngơi được, Kim Đào gọi điện tới an ủi cô thật lâu.

Đến chỗ làm, mọi người hầu như đều chưa biết tin Vu Đức Thăng đã chết, La Duyệt Kỳ có thể tưởng tượng Trương Bội Ninh đã vận dụng quan hệ lớn mới có thể khống chế chuyện này mạnh mẽ lan ra, tràn đầy mặt báo, nếu là vậy không chỉ là đối với thầy mà đối với người nhà họ cũng là thêm một lần thương tâm.

Qua vài ngày trong Đài mới tuyên bố chuyện của Vu Đức Thăng, toàn bộ Đài đều sôi trào, mọi người ai cũng nuối tiếc, dù sao Vu Đức Thăng cũng có một gia đình cực kỳ hạnh phúc, hai vợ chồng mỗi ngày đều cùng đi cùng về, chuyện này không phải hủy cả gia đình họ rồi sao? Sau đó thì có chuyện gì mà không tưởng tượng được đâu, về phần vì sao xảy ra chuyện này, thật sự không ai tin là Vu Đức Thăng tự sát, càng có khả năng là trượt chân rơi xuống hơn.

Vì cảnh sát vẫn chưa chấm dứt điều tra, nên sau ba ngày Vu Đức Thăng vẫn chưa được đưa tang, thời gian đó Trương Bội Ninh cũng không đi làm, nhân viên trong Đài đều vô cùng thông cảm đả kích lớn lao mà bà phải chịu, cũng hy vọng bà sớm vượt qua nỗi đau.

La Duyệt Kỳ muốn tới nhà Vu Đức Thăng nhưng mà biết được có đến cũng không giúp được gì nên đành chờ cảnh sát chấm dứt điều tra mới đến bái tế thầy.

Hôm nay La Duyệt Kỳ đang soạn lại bài viết, Tiểu Tề cùng phòng lại dẫn theo hai người đi vào.

“Duyệt Kỳ, có hai cảnh sát đồn Hưng Phong tìm cô này.” Vừa nói vừa dẫn hai người tới trước mặt cô.

La Duyệt Kỳ vội đứng dậy: “Có chuyện gì vậy?”

“Xin chào, cô là La Duyệt Kỳ phải không? Chúng tôi là cảnh sát ở đồn Hưng Phong, phiền cô đi cùng chúng tôi đến đồn cảnh sát một chuyến, cái chết của Vu Đức Thăng còn cần thêm sự phối hợp của cô.”

Sao còn muốn hỏi chuyện này nữa nhỉ, không phải đều đã ghi chép lại rồi sao, La Duyệt Kỳ không còn cách nào đành cầm túi lên, báo với chủ nhiệm một tiếng xong đi theo hai cảnh sát ra ngoài.

Cô vừa đi vừa lo, người trong văn phòng không ai biết La Duyệt Kỳ có quan hệ với cái chết của Vu Đức Thăng, lập tức sôi nổi bàn luận.

Đến đồn cảnh sát, lại có hai cảnh sát nữ theo La Duyệt Kỳ vào phòng.

Tất cả đều ngồi xuống, một lát sau lại có người đi vào.

“Vị này là Phạm phó đồn.” Một người giới thiệu với La Duyệt Kỳ.

“La tiểu thư, tôi là phó đồn trưởng đồn cảnh sát này, họ Phạm. Hôm nay mời cô đến chủ yếu là vì cái chết của Vu Đức Thăng còn rất nhiều điểm đáng ngờ, cho nên mời cô hợp tác điều tra với chúng tôi.” Thái độ của Phạm phó đồn vô cùng thân thiết.

La Duyệt Kỳ gật đầu nói: “Vì thầy Vu, tôi nhất định sẽ hết sức phối hợp.”

Phạm phó đồn cười ha ha, “Thế là tốt rồi.”

Phạm phó đồn ngồi đối diện với La Duyệt Kỳ, dùng tay sờ cằm, nghiêm túc hỏi: “La Duyệt Kỳ, có phải trước khi Vu Đức Thăng gặp chuyện không may, cô đã gặp ông ấy không?”

2. Chương 2

La Duyệt Kỳ bị sự chuyển biến thái độ của Phạm phó đồn làm cho hoảng sợ, người này sao lại đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy chứ?

“Cô không trả lời cũng được, nhưng mà chúng tôi đã xem trong camera theo dõi và phát hiện ra rằng nửa giờ trước khi Vu Đức Thăng gặp chuyện đã từng đứng nói chuyện với cô ở ven đường, cô không phủ nhận điều này chứ?”

“Phạm phó đồn, ngài không cần phải nghiêm khắc như vậy, tôi không phải phạm nhân của ngài. Ngày đó tôi phải đến tiệm kính mắt mua kính viễn thị ẹ, lúc đang đợi qua đường thì thấy thầy Vu nên mới đi đến nói chuyện đôi câu, chuyện này camera không ghi lại được sao?” La Duyệt kỳ có chút không hài lòng với thái độ của Phạm phó đồn.

Phạm phó đồn không để ý tới sự phản đối của La Duyệt Kỳ, nói tiếp: “Trong camera quan sát cũng chỉ có một đoạn ngắn khi hai người nói chuyện với nhau, không quay được đến tình huống cô nói, hai người đã nói những gì?”

“Chỉ là hỏi thăm nhau một chút mà thôi, thầy Vu nói ông ấy muốn đến công ty bảo hiểm bàn chuyện, lúc đó tôi còn thấy kỳ quái vì thứ bảy thì công ty bảo hiểm đâu có làm việc, thầy tới đó bàn chuyện gì chứ? Nhưng mà thầy Vu có vẻ sốt ruột, tôi sợ làm lỡ việc của thầy nên cũng không dám nói gì lâu la nữa.”

“Ông ấy có đưa cho cô thứ gì đó?” Phạm phó đồn lập tức hỏi dồn.

La Duyệt Kỳ suy nghĩ lại rồi mới nhớ ra chuyện này.

“Đúng vậy, ông ấy có giao cho tôi một bản thảo, là bản thảo tin tức, tôi để ở nhà sau đó thứ hai đầu tuần đã mang đến nộp cho chủ nhiệm rồi.”

Phạm phó đồn nghe xong thì mặt trầm như nước: “La Duyệt Kỳ, tốt nhất cô hãy nói rõ vấn đề, nếu không nói thật thì chỉ nhận lại được hình phạt nghiêm khắc hơn mà thôi, cô hiểu chứ?”

La Duyệt Kỳ mặc kệ: “Phạm phó đồn, tôi nghĩ xã hội này vẫn là xã hội công bằng, có công lý, là các ông mời tôi đến phối hợp điều tra chứ tôi không phải tội phạm giết người, ông nói kiểu đó thật sự là hơi quá đáng rồi! Từng lời tôi nói ra đều là chân thật chính xác, nếu có chút giả dối tôi tình nguyện gánh vác tất cả trách nhiệm trước pháp luật, tôi có đến tiệm kính mắt hay không thì có phiếu mua hàng làm chứng, bản thảo tin tức tôi giao có chủ nhiệm ngành chứng minh, ông dựa vào cái gì mà thẩm vấn tôi?”

Phạm phó đồn nở nụ cười: “Không ngờ tính tình cô cũng rất cứng rắn nhỉ, nhưng mà tôi cũng khuyên cô một câu, có một số chuyện không phải cứ khua môi múa mép là giải quyết được, hôm nay tôi không làm khó cô. Nhưng chuyện này cũng chưa xong đâu, cô sẽ biết hậu quả của việc ngoan cố chống lại, lúc đó cô hãy đến tìm tôi, tôi cũng vẫn cho cô cơ hội, bây giờ cô có thể rời đi rồi.”

La Duyệt Kỳ buồn bực liếc mắt nhìn Phạm phó đồn một cái rồi nhanh chóng rời khỏi đồn cảnh sát.

Lúc về đến văn phòng, lập tức có người chạy tới hỏi.

“Duyệt Kỳ, Chủ nhiệm nháy lâu sao cảnh sát lại tìm cô vậy?”

La Duyệt Kỳ cố sức nặn ra một nụ cười rồi nói: “Vì ngày đó tôi đúng lúc gặp thầy Vu trên đường nên họ mới gọi đến để hỏi vài câu.”

“A, thì ra là việc nhỏ như vậy, người được cử đến cũng thật là... cứ trực tiếp hỏi ở đây chẳng phải xong rồi sao, còn đánh động mọi người gọi cô sang đó nữa.”

Những người khác không thấy màn kịch hay cũng đều tự động trở lại với công việc.

La Duyệt Kỳ vẫn còn đang tức giận, Phạm phó đồn kia đúng là không thèm nói lý mà, bản thân mình cũng đã làm gì đâu, thế mà thái độ của ông ta cứ như thẩm vấn phạm nhân không bằng, đúng là thiếu chuyên nghiệp!

Buổi tối về nhà, sau khi ăn cơm xong cô còn về phòng gọi điện cho Kim Đào oán giận một hồi.

“Em cũng đừng để ý đến họ, họ đều là ở trên cao nhìn xuống, lúc nói chuyện đều như đang dạy dỗ người khác, giận vì chuyện như thế không đáng chút nào.” Kim Đào vừa khuyên nhủ vừa dụ dỗ nửa ngày mới làm La Duyệt Kỳ cảm thấy thoải mái hơn một chút, cô gần đây tuổi rồi mà chưa lần nào giận đến vậy, sau đó trò chuyện thêm vài câu với Kim Đào rồi mới tắt máy đi ngủ.

Hôm sau, tâm trạng La Duyệt Kỳ đã hồi phục, ngồi xe bus đến đài truyền hình làm như bình thường.

Nhưng vừa vào đến bên trong liền phát hiện chỗ kỳ quái, bất kỳ ai đi qua cô cũng đều nhìn cô với ánh mắt kỳ quái không diễn tả nổi, còn có người đứng ở xa xa chỉ chỉ trỏ trỏ cô nữa.

Chuyện này là sao? Lòng La Duyệt Kỳ hoảng hốt.

Bước chân nhanh chóng đi vào văn phòng, đồng nghiệp bên trong cũng mang vẻ mặt quái dị như vậy.

“Mọi người làm sao vậy, sao từ khi tôi bước vào trong đài đến giờ mọi người cứ nhìn tôi chằm chằm thế, nói cho tôi hiểu một chút xem nào.”

Tiểu Tề vô cùng khó xử: “Cô vẫn chưa biết à, có người phát tán trên mạng, cô tự xem đi.” Nói rồi đưa di động của mình sang.

La Duyệt Kỳ nhận lấy di động nhìn kỹ màn hình, kết quả là càng xem vẻ mặt càng cứng ngắc, nếu là điện thoại của mình chỉ sợ cô đã ném bay nó từ lâu rồi, trên đó viết: Chủ nhiệm cao cấp của Đài Truyền Hình có quan hệ mập mờ với đồng nghiệp nữ, vì có mâu thuẫn tranh chấp về tiền bạc, không chịu nổi gánh nặng, thứ bảy vừa qua ông đã nhảy xuống từ tầng 13 công ty bảo hiểm Phước Bình để tự sát. Đồng nghiệp nữ đã bị cảnh sát gọi lên hỏi, tôi là người nắm bắt được thông tin bên trong, bản thân tôi cho rằng trong chuyện này rất có thể có cầu huyết, còn cần chú ý.

Người này là ai sao lại phỉ báng cô như vậy chứ? Tuy rằng bài viết không nói thẳng tên cô nhưng rõ ràng đồng nghiệp nữ này là ám chỉ cô rồi, hôm qua bị cảnh sát gọi đi cũng chỉ có cô thôi mà.

La Duyệt Kỳ giận đến mức mặt mũi trắng bệch, tim cũng đập dồn dập.

Tiểu Tề thấy La Duyệt Kỳ giận đến nghẹn thở thì mau chóng đỡ cô ngồi xuống ghế rồi rót một ly nước đưa cho cô.

“Hazzz, cô cũng đừng quá để ý làm gì, những thứ trên mạng nói không thể tin được đâu, chúng tôi đều biết cô và chủ nhiệm không có gì mà, cô bớt giận đi!”

Những người khác cũng đến khuyên vài câu nhưng La Duyệt Kỳ vẫn tức đến phát khóc lên được, chuyện này là sao chứ? Sao có thể tung tin vô trách nhiệm như vậy chứ?

Khóc chán mới dừng, lại nghĩ đến tin tức này thật đáng nghi, chuyện cô bị cảnh sát gọi đi cũng chỉ có đồng nghiệp biết, sao có thể bị phát tán nhanh chóng như vậy? Chẳng lẽ là đồng nghiệp cô làm?

Liếc mắt nhìn quanh văn phòng, mọi người đều đang chăm chú vào công việc của mình, căn bản không nhìn thấu, phân tích được ai có khả năng làm chuyện này, hơn nữa bản thân cô hàng ngày cũng làm việc bận rộn, rất đàng hoàng tích cực, ai lại thù ghét cô đến vậy chứ?

La Duyệt Kỳ cực kỳ buồn rầu, không biết vì sao chuyện này lại liên lụy đến cô nữa.

Không nghĩ chưa hết buổi sáng, tin tức này đã lan rộng khắp đài truyền hình, khí thế tận trời vô cùng sôi động, không chỉ thế mà các phóng viên truyền thông còn điện thoại đến để yêu cầu phỏng vấn nữa.

La Duyệt Kỳ bị những thứ này quấy nhiễu không thôi, ngay cả đến căng tin ăn trưa cũng không dám, ngồi một mình ở văn phòng rầu rĩ.

Vừa qua giờ nghỉ trưa, La Duyệt Kỳ đã bị chủ nhiệm Vương – cấp trên trực tiếp của cô gọi lên văn phòng.

“Tiểu La này, chuyện trên báo cấp trên đã thấy cả rồi, cô cũng đừng để bụng, chúng ta cũng làm trong cái ngành truyền thông, đều hiểu cả mà, đối với loại chuyện này cũng chỉ có thái độ bình thường thôi. Lãnh đạo đài vẫn rất tin tưởng cô, ngay cả Trương phó đài cũng biểu lộ sự tức giận khi có người bịa đặt hại chủ nhiệm Vu như vậy, vốn nghĩ chuyện xảy ra với chủ nhiệm đã là đã kích cực lớn với bà ấy rồi, không ngờ lại còn có lời đồn vô trách nhiệm này nữa, phó đài Trương đã liên hệ với bên công an, hy vọng họ có thể sớm tìm ra người bịa chuyện, cô cứ yên tâm đi.”

La Duyệt Kỳ nghe vậy cũng kích động đứng lên.

“Chủ nhiệm Vương, phiền ông cảm ơn phó đài Trương dùm tôi, cũng cảm ơn sự tin tưởng của cấp trên dành cho tôi, tôi và thầy Vu chỉ là quan hệ thầy trò mà thôi, tuyệt đối không có quan hệ mập mờ nào khác!”

Chủ nhiệm Vương cười trấn an La Duyệt Kỳ: “Chúng tôi đều biết điều đó, chuyện này cô đừng suy nghĩ nhiều. Tuy rằng lời đồn không thể tin nhưng cũng đã tạo nên sự ảnh hưởng và phản đối rất lớn với đài rồi, lãnh đạo thành phố đã gọi điện đến hỏi. Cho nên lãnh đạo đã quyết định trước khi vụ án của chủ nhiệm sáng tỏ, cô cứ tạm thời ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Nói đến đây, chủ nhiệm Vương thấy La Duyệt Kỳ sắp nói gì đó nên lập tức tiếp lời: “Cô cũng đừng vội từ chối, đây là nghỉ ngơi có lương, tạm thời rời khỏi mũi nhọn thôi, sau khi vụ án sáng tỏ cô có thể lập tức đi

làm trở lại, phó đài Trương cũng đồng ý cách làm này. Tiểu La, đây là quyết định của đài, cô phải phối hợp, cũng đừng phụ tấm lòng phó đài Trương dành cho cô, bà ấy biết cô là học trò cưng của chủ nhiệm Vu, sợ cô ở trong đài không vui nên mới cố làm chuyện này cho cô.”

La Duyệt Kỳ không muốn đồng ý nhưng vừa nghe Trương Bội Ninh làm vậy vì mình thì đã không thể phản đối, nước mắt lưng tròng chấp nhận nghe theo.

Lúc trở về văn phòng, lại nhìn mọi người xung quanh, cuối cùng là ai, vì sao lại muốn hại cô như vậy?

Thu dọn xong mọi thứ, đồng nghiệp cũng xúm lại hỏi thăm, biết được quyết định của đài, không cần biết là chân tình hay giả ý cũng đều an ủi khuyên nhủ La Duyệt Kỳ một chút, trên mặt cũng treo vẻ vô cùng thấu hiểu đồng tình với cô.

“Hừ, sao có thể không có lời đồn cô ta với chủ nhiệm Vu chứ! Không có lửa làm sao có khói, theo tôi thấy chuyện xảy ra với chủ nhiệm Vu nhiều ít gì cũng dính đến cô ta!”

Sau khi La Duyệt Kỳ rời đi, một cô gái có vóc dáng cao gầy lộ vẻ đắc ý nói mát.

Tiểu Tề vừa nghe thế liền khuyên: “Phan Minh Minh, nói chuyện phải chú ý xung quanh mới được, trong thời điểm mẫn cảm này ai cũng không dám kết luận tùy tiện, hơn nữa cô còn...”

“Tôi làm sao chứ? Tôi không phải chỉ cạnh tranh với cô ta lúc chuyển biên chế thôi sao? Tôi quang minh chính đại dùng thực lực của tôi mà vào đây, còn cô ta nếu không ý vào chủ nhiệm Vu đi quan hệ thì có thể được vào đài à?” Chưa đợi Tiểu Tề nói xong, Phan Minh Minh đã lớn tiếng bắn ngược lại.

Tiểu Tề cũng không vừa, cãi lại: “Chuyện gì cũng cần chứng cứ, năng lực làm việc của Duyệt Kỳ rất tốt, đây là điều ai cũng phải công nhận, đừng có ai suy đoán nhiều lời, chờ cảnh sát điều tra rõ ràng là biết ngay thôi!”

Phan Minh Minh cũng không muốn tranh cãi nhiều với Tiểu Tề, trắng mắt liếc cô một cái rồi trở về bàn làm việc của mình.

Trên đường về nhà La Duyệt Kỳ đang suy nghĩ xem nên giải thích thế nào với cha mẹ về chuyện này. Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng chỉ có cách nói là mình được nghỉ đông sớm là hợp lý nhất.

Về nhà, La Duyệt Kỳ nói với mẹ rằng cuối năm sẽ bận rất nhiều việc cho nên cô xin nghỉ đông sớm, Tề Nguyệt Tú nghe con gái nói thế thì cũng hiểu lý lẽ mà không hỏi gì thêm nữa.

Mẹ La Duyệt Kỳ đã về hưu, ở nhà nội trợ, ông La Đồng cha cô là một kỹ sư, hoàn cảnh gia đình cũng được coi là khá giả.

Buổi tối, chờ cha cô về, cả nhà cùng ăn cơm tối xong La Duyệt Kỳ mới về phòng.

Cô do dự ngồi bên bàn làm việc thật lâu vẫn không dám gọi điện cho Trương Bội Ninh, tuy cô rất muốn cảm ơn sư mẫu, nhưng mà chuyện trên mạng kia đối với hai người đều quá xấu hổ, cô không có cách nào nói ra miệng, đặc biệt là chuyện của thầy Vu còn chưa được giải quyết, bản thân cô không nên đến làm người ta chán ghét thêm nữa.

Cầm điện thoại nằm trên giường nghịch trò chơi trong đó một lát, La Duyệt Kỳ dần dần buồn ngủ, không lâu sau đã ngủ thiếp đi mất.

Vì chưa tắt đồng hồ báo thức trên điện thoại nên bảy giờ sáng nay La Duyệt Kỳ đã bị tiếng báo thức gọi dậy, ngồi bật dậy ngơ người ra mới nhớ bản thân có thể ngủ thẳng căng đến khi tự tỉnh lại thì thôi, không cần dậy sớm thế này.

Tắt đồng hồ báo thức trên di động đi, La Duyệt Kỳ lại nằm lại giường, chuẩn bị ngủ tiếp.

“Ông La, ông làm sao thế!”

Đầu vừa chạm vào gối, La Duyệt Kỳ đã nghe thấy mẹ mình kêu lên ở phòng khách.

3. Chương 3

La Duyệt Kỳ lập tức xoay người xuống giường, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chỉ thấy cha cô dựa và trên sofa, nhắm chặt hai mắt, hơi thở dồn dập, mẹ cô đang ở bên cạnh lấy thuốc trợ tim đưa lên miệng ông.

“Mẹ, cha làm sao vậy?” La Duyệt Kỳ sốt ruột hỏi.

“Tim cha con hơi không thoải mái.” Tề Nguyệt Tú vừa nói vừa dứt thuốc cho bạn đời.

La Đồng khẽ xoa tay, tỏ ý không muốn uống thuốc, lại thở dốc nửa ngày sắc mặt mới tốt lên một chút.

Lúc này La Duyệt Kỳ mới dám hỏi: “Mẹ, cha bị bệnh gì vậy?”

“Tim ông ấy có vấn đề, đã tới mấy bệnh viện lớn kiểm tra mà cũng chưa tìm ra bệnh gì lớn, bác sĩ chỉ nói là bệnh mãn tính.”

“Sao mẹ không nói với con?” La Duyệt Kỳ áy náy, bản thân cô thể mà lại không biết tim của cha có vấn đề.

“Không nói là vì sợ con lo lắng, con đó, đúng là một đứa bé thích suy nghĩ nhiều, cha con sợ con suy nghĩ nên không ẹ nói!”

Lúc này, La Đồng đã bình tĩnh trở lại, ông mở to mắt nhìn con gái, thều thào hỏi: “Chuyện trên bản tin có phải là thật không?”

“Chuyện gì cơ ạ?” La Duyệt Kỳ không hiểu là tin tức gì mà làm cho cha già nhà mình giận dữ đến vậy?

“Vừa rồi trên bản tin nói Vu Đức Thăng vì con nên mới tự sát, còn nói hai người thậm thụt quan hệ, vì con mà ông ta tham ô công quỹ, nhận tiền hối lộ! Chuyện này có phải là thật không hả? Con nói xem!” La Đồng giận dữ đập tay lên sofa chất vấn con gái.

Sắc mặt La Duyệt Kỳ tái nhợt, chuyện cha cô vừa nói chẳng khác gì sét đánh ngang tai cô, sao trên tin tức có thể đưa một cái tin như vậy?

“Cha, là kênh nào phát ra tin này?”

“Chính là tin sáng sớm mà đài truyền hình con làm đã đưa, nói là con đã bị đình chỉ công việc, con nói thật cho cha biết, có phải vì chuyện này nên con mới nghỉ ở nhà hay không?”

La Duyệt Kỳ không để ý đến câu hỏi của cha mà ngay lập tức chạy về phòng gọi điện cho Tiểu Tề.

Chờ tới lúc Tiểu Tề gửi tần số phát sóng tin tức sáng sớm đến thì La Duyệt Kỳ đã hoàn toàn ngây dại.

“Chiều ngày hôm qua công an đồn Hưng Phong đã công bố tiến triển mới nhất trong vụ án chủ nhiệm Vũ Đức Thăng của đài chúng tôi nhảy lầu tự sát, cảnh sát đã tìm được một bức di thư trong nhà của Vũ Đức Thăng, căn cứ vào nội dung của di thư thì Vũ Đức Thăng và nhân viên phòng biên tập đài chúng tôi – La Duyệt Kỳ đã phát sinh tình cảm dây dưa khúc mắc, không có cách thỏa mãn yêu cầu vật chất của đối phương nên mới làm cho tinh thần hốt hoảng mà lựa chọn tự sát. Nhưng mà, vụ án lần này và chuyện Vũ Đức Thăng đã từng tham ô hối lộ hay chưa vẫn còn phải điều tra thêm, lãnh đạo đài chúng tôi đã luôn tích cực phối hợp tạo điều kiện thuận lợi để điều tra cho cơ quan cảnh sát và chúng tôi cũng vô cùng xin lỗi đối với những ảnh hưởng xấu đến xã hội vì chuyện này! Đồng thời bản thân La Duyệt Kỳ cũng bị đài chúng tôi đình chỉ công tác để phối hợp điều tra.”

Không thể nào, trong chuyện này nhất định có vấn đề, bản thân cô và Vũ Đức Thăng căn bản không hề có gì, sao thấy Vu có thể viết chuyện bịa đặt như thế vào di thư chứ?

La Duyệt Kỳ luống cuống vội vàng thay quần áo ra ngoài.

Nhìn thấy cha mẹ vẫn còn ở trong phòng khách chờ mình giải thích, cô kiên quyết nói: “Cha mẹ, cha mẹ phải tin con, con chưa bao giờ làm chuyện gì xấu cả, những điều trên tin tức nói không phải sự thật đâu, con nhất định sẽ làm sáng tỏ việc này.”

Nói xong liền ra khỏi cửa, lúc đứng trên đường lại mờ mịt nhìn bốn phía không biết nên đi đâu.

Ngay lúc chưa biết nên làm thế nào cô đột nhiên nghĩ đến bản thân nên đến đồn cảnh sát Hưng Phong trước, vụ án này là họ xử lý mà.

Đón xe đến đồn cảnh sát Hưng Phong, La Duyệt Kỳ trực tiếp tìm gặp Phạm phó đồn.

Cảnh sát trực hỏi: “Cô tìm Phạm phó đồn có chuyện gì không?”

“Tôi muốn hỏi rõ xem vụ án Vu Đức Thăng tự tử có liên quan gì đến tôi, cảnh sát điều tra của các vị dựa vào đâu mà nói rằng tôi và ông ấy có quan hệ mờ ám?” La Duyệt Kỳ vừa cuống vừa tức.

Cảnh sát kia đánh giá La Duyệt Kỳ vài lần rồi mới nói: “Cái đó không phải chúng tôi nói mà là chứng cứ tìm được chỉ ra, đúng lúc chúng tôi muốn tìm cô đến để tìm hiểu thêm, cô ngồi kia chờ chút đi.”

La Duyệt Kỳ đành ngồi ở bên cạnh chờ.

Chờ hơn nửa tiếng, vẫn chẳng thấy ai nên lại đứng dậy hỏi cảnh sát trực kia.

“Cô vội cái gì, phó đồn Phạm không phải chỉ phục vụ mình cô, một nghi phạm như cô còn nóng nảy cái gì?”

“Xin ông chú ý cách nói chuyện của mình, sao tôi lại trở thành nghi phạm? Tôi đã đốt nhà hay giết người hả?” lúc này La Duyệt Kỳ sao có thể chịu được cách gọi này chứ.

Cảnh sát kia lại cười nói: “Chính cô đã làm gì còn phải hỏi người khác sao? Sợ người ta không biết chắc? Vì cô nên Vu Đức Thăng mới nhảy lầu tự tử, nói cô là nghi phạm cũng vẫn còn nhẹ đấy, kỳ thật cô là hung thủ gián tiếp đấy, hiểu chứ?”

Mặt La Duyệt Kỳ trắng bệch tức giận đến không nói ra lời.

“Tiểu Triệu, lúc nói chuyện phải chú ý đến sức ảnh hưởng, vụ án Vu Đức Thăng vẫn còn đang điều tra, sao cậu lại ăn nói lung tung tùy tiện như vậy? Đây là tổ chức nên có của một cảnh sát nhân dân hay sao hả?”

Không biết Phạm phó đồn đi vào lúc nào, liền răn dạy cảnh sát đang đấu võ mồm với La Duyệt Kỳ một chút.

Nghe tiếng nói, La Duyệt Kỳ liền xoay người lại, nhìn thấy Trương Bội Ninh đang đứng bên cạnh Phạm phó đồn cũng mang theo gương mặt đầy tức giận.

“Phạm phó đồn, chuyện của chồng tôi hy vọng các ông có thể điều tra thật rõ ràng, tôi rất hiểu ông ấy là người như thế nào, kết quả mà các ông đã công bố tôi không chấp nhận, tôi không thể để bất cứ kẻ nào nói xấu làm bẩn danh dự của ông ấy sau khi ông ấy ra đi như vậy!” Trương Bội Ninh nói xong mà từ cuối cùng vẫn còn vang vang.

Phạm phó đồn cười nói: “Phó đài Trương là người có tiếng thanh liêm trong thành phố, bà yên tâm, vụ án này chúng tôi nhất định sẽ dốc sức điều tra, cũng sẽ cho lãnh đạo thành phố và nhân dân một câu trả lời hợp lý nhất! Nhưng mà, bức di thư đó tìm được ở trong nhà hai người, chúng tôi cũng nhận được sự đồng ý của bà mới vào lục soát, tuy rằng chứng cứ này đã chứng minh việc ông ấy tự tử nhưng vì vụ án còn khá nhiều điểm khả nghi nên chúng tôi nhất định sẽ tiếp tục điều tra rõ ràng.”

Trương Bội Ninh cười lạnh một tiếng: “Phạm phó đồn không cần giả giọng với tôi, đúng là tôi cho các ông vào nhà tìm kiếm di vật của Đức Thăng, đối với việc các ông tìm được gì tôi tuyệt đối không có ý kiến, chờ sau khi các ông xem xét bức thư xác định nó có thật sự là chứng cứ hay không rồi hãy nói tiếp! Tôi không quấy rầy nữa!”

Trương Bội Ninh nói xong lại đi đến trước mặt La Duyệt Kỳ an ủi cô: “Duyệt Kỳ, cô biết em phải chịu âm ỉ, chúng ta về trước đi, chuyện này cô nhất định sẽ đòi lại công bằng cho Đức Thăng và em!”

Trong mắt La Duyệt Kỳ lóe lóe nước mắt, sau chuyện này người bị tổn thương nhiều nhất ngoài bản thân cô ra thì còn có cả Trương Bội Ninh, chuyện thầy mất đi đã là đả kích rất lớn với cô ấy rồi mà còn phải chịu đựng chuyện khó khăn này, nếu đổi lại là người khác, thiếu kiên cường một chút thì đã ngã xuống từ lâu rồi.

Hai người cùng ra khỏi sở cảnh sát, La Duyệt Kỳ hỏi Trương Bội Ninh: “Phó đài, xin cô tin em, thầy Vu và em tuyệt đối không có quan hệ mờ ám nào cả, lại càng không có loại quan hệ mà họ đã nói!”

Trương Bội Ninh cười khỏ vồ vồ vai La Duyệt Kỳ rồi nói: “Sau này cứ gọi cô là sư mẫu đi, gọi như thế cô còn có thể nhớ về Đức Thăng, Đức Thăng là người như thế nào cô dĩ nhiên là hiểu rõ, bức thư kia cô cũng không hiểu là thế nào nữa, cũng do cô vì quá đau lòng nên không đi soạn lại đồ của Đức Thăng, nếu cô dọn dẹp chú ý một chút thì chuyện này đã không xảy ra. Đúng rồi, ban nãy Phạm phó đồn đã hỏi cô có biết thứ ngày đó Đức Thăng giao cho em là gì hay không, chuyện này là sao vậy?”

“Ông ấy đã hỏi em chuyện này lâu rồi, nhưng mà ngoài bản thảo tin tức ra thì thầy Vu không đưa cho em gì khác mà!” La Duyệt Kỳ cũng vô cùng buồn bực, vì sao lại cứ nói là thầy còn đưa mình thứ khác nữa chứ?

Trương Bội Ninh thở dài: “Không biết họ muốn điều tra gì nữa, em đừng sợ, chúng ta cùng nhau cố gắng trả lại sự trong sạch cho Đức Thăng.”

“Sư mẫu yên tâm, vì thầy và cũng vì chính em, em nhất định sẽ không chịu thua một cách dễ dàng đâu.”

Cuối cùng thì trên mặt Trương Bội Ninh cũng lộ ra một nụ cười, sau đó dường như chợt nhớ ra điều gì liền nói với La Duyệt Kỳ: “Đúng rồi, có chuyện cô còn phải nhắc em, vì nghi ngờ Đức Thăng tham ô công quỹ nên cuối tuần sẽ có một đội điều tra nhỏ từ trên tỉnh xuống đài điều tra, em chắc chắn không tránh được, tốt nhất là nên chuẩn bị sẵn tâm lý đi, à còn cuối tuần này em bắt đầu đi làm bình thường để còn phối hợp điều tra nhé.”

La Duyệt Kỳ lo cuống lên: “Sư mẫu, em nên làm sao đây?”

“Không sao đâu, đừng lo lắng, sự thật thế nào thì em nói thế đó, không cần sợ họ, cô sẽ ủng hộ em!”

La Duyệt Kỳ kích động gật đầu, cuối cùng cũng có một người tin cô.

Về đến nhà, cha cô đã khỏe hơn nhiều, La Duyệt Kỳ nói lại mọi chuyện một chút, lại dùng giọng điệu vững chắc khẳng định rằng vợ của Vu Đức Thăng là phó đài Trương Bội Ninh cũng tin tưởng cô mới có thể trấn an được hai ông bà.

Đến thứ hai tuần sau, quả nhiên không khí đã hơi gấp gáp và nặng nề, không lâu sau chủ nhiệm Vương đã báo với La Duyệt Kỳ.

“Tiểu La, người của tổ điều tra đã đến rồi, cần nói chuyện với lãnh đạo đài một chút, có thể chiều nay sẽ tìm đến cô, cô đừng đi ra ngoài nhé.”

La Duyệt Kỳ đồng ý, sau đó bắt đầu đứng ngồi không yên, cô không biết nên ứng xử đối phó với mấy nhân viên điều tra, hơn nữa còn có cái di thư kia, tổ điều tra sẽ không khai đao với cô chứ?

Thời gian nhấp nhóm lo lắng qua thật chậm, ngay cả cơm trưa cũng không có tâm trạng để ăn, La Duyệt Kỳ vẫn ngồi yên trên ghế làm việc của mình.

“Tiểu La, nhanh đến phòng họp nhỏ trên lầu đi, đến lượt cô rồi!” Lúc gần ba giờ chiều, chủ nhiệm Vương cuối cùng cũng điện thoại gọi cô lên.

La Duyệt Kỳ chậm rãi đi vào thang máy, đến phòng họp nhỏ thì tay chân đã bắt đầu run lên, liên tục hít sâu để làm bản thân bình tĩnh lại, sau đó gõ cửa bước vào.

Vừa vào cửa, La Duyệt Kỳ không dám ngẩng đầu, chỉ dùng khóe mắt nhìn bóng bốn người trong phòng, vì vậy ngồi xuống ngay đối diện họ.

“Cô là La Duyệt Kỳ đúng không? Không cần lo lắng, chúng tôi chỉ hỏi vài câu thôi, cô cứ bình tĩnh trả lời, có gì nói đó là được rồi.” Một người đàn ông đối diện nhìn thân thể La Duyệt Kỳ căng cứng lên vì hồi hộp thì an ủi cô vài câu.

La Duyệt Kỳ nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi nhất định sẽ nói thật.”

“Vậy thì tốt rồi, Minh Hân, cô hỏi đi.”

Vừa dứt lời, La Duyệt Kỳ đã nghe thấy một giọng nữ trong vắt: “Được! La Duyệt Kỳ, cô quen Vu Đức Thăng từ khi nào, đến giờ đã được bao lâu? Có thường xuyên gặp gỡ không?”

“Thầy Vu là giáo sư chuyên ngành của tôi trong trường đại học, sau đó bị điều đi. Khi tốt nghiệp xong tôi đến đài truyền hình thực tập thì mới gặp lại thầy, bình thường cũng không hay gặp gỡ, chỉ là trên phương diện công việc thì thầy Vu đã dạy tôi rất nhiều kinh nghiệm của thầy.”

“Là vậy sao? Tuy chúng tôi không phải ngành công an nhưng vẫn phải hỏi vài vấn đề, cô nói là bình thường không có gặp gỡ, vậy thì tại sao trên di thư của Vu Đức Thăng lại nhắc đến cô?”

La Duyệt Kỳ cảm thấy giọng nói đối phương nghiêm khắc hơn, nếu là chuyện khác thì cô còn nhịn được, chỉ có duy nhất chuyện này là cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho bất cứ sự nghi ngờ nào của người khác, vì vậy cô dừng cảm ngăn đầu nhìn về phía người ngồi đối diện.

Vô cùng bất ngờ là người phụ nữ tên Hân này rất khá, tuy rằng trang điểm và những đồ trang sức đều rất trang nhã, nhưng vẫn không che dấu được vẻ đẹp hơn người của cô ấy.

Sau khi sững sốt, La Duyệt Kỳ lập tức nặng nề nói: “Tình cảm của thầy vu và Tôi chỉ đơn giản là tình thầy trò, tôi không rõ bức di thư đó là chuyện gì nhưng không cần biết các vị hỏi bao nhiêu lần thì câu trả lời của tôi chỉ có một thôi, tôi chưa bao giờ làm chuyện không chính đáng cả, tôi không thấy hổ thẹn với lương tâm mình!”

Sau khi La Duyệt Kỳ nói xong những lời này thì bóng người kia cũng chưa nói gì thêm, nhất thời phòng họp nhỏ trở nên vô cùng yên ắng.

“Vậy cô làm sao đến thực tập ở đài truyền hình được, sau đó làm sao trở thành nhân viên chính thức được?” Đột nhiên một tiếng nói mang theo ý cười vang lên ở góc phòng.

La Duyệt Kỳ bị dọa sợ, lập tức nhìn sang, chỉ thấy cửa sổ góc bên phải phòng họp có một người đang đứng, lúc đi vào cô chỉ lo lắng hồi hộp nên không phát hiện ra người này.

Người kia sau khi hỏi thì cũng đến ngồi xuống.

La Duyệt Kỳ liếc mắt đánh giá người đàn ông vừa đến gần, đựng phải ánh mắt ôn hòa của đối phương cũng đang nhìn cô, dáng vẻ hào hoa phong nhã, vẻ bề ngoài vô cùng tuấn tú, tuy rằng câu hỏi làm người ta thấy khó trả lời nhưng cũng không làm cô phản cảm với hắn.

Chẳng lẽ bây giờ nhân viên công tác cũng có yêu cầu về ngoại hình cao như vậy sao? Nếu không thì người phụ nữ tên Hân rồi còn cả người đàn ông trước mặt này nữa, vẻ ngoài của họ đúng là hơn hẳn người khác rồi – La Duyệt Kỳ nghĩ vậy.

“Sao hả? Không trả lời được ư?” Người phụ nữ tên là Minh Hân truy hỏi.

Vấn đề này thì đúng là La Duyệt Kỳ không có cách nào để trả lời được, ngày xưa cô thật sự đã dựa vào quan hệ trong đài của thầy Vu nên mới được vào đài truyền hình, cho dù sự việc có qua lâu rồi thì cũng không thể nào làm sáng tỏ rõ ràng với người khác được, cần tỏ vẻ khẳng định, nhưng vừa rồi chính cô còn nói chắc chắn là mình trong sạch, vô cùng chắc chắn, giờ phải làm sao đây?

4. Chương 4

Lúc La Duyệt Kỳ còn chưa kịp trải qua khó khăn thì người đàn ông kia lại mở miệng: “Được rồi, cô cứ về làm việc trước đi, sau này còn nhiều thời gian. Nhóm chúng tôi vì thẩm tra vụ án này mà đến nên cũng không vội vàng, cứ nghĩ cho kỹ, nếu nghĩ ra điều gì thì cứ đến chỗ chúng tôi nói lại.”

La Duyệt Kỳ nhẹ nhàng thở ra, đứng lên rời khỏi phòng họp nhỏ.

“Duy Khiêm, sao anh lại để cô ta đi dễ dàng như vậy, La Duyệt Kỳ có thể vào làm trong đài truyền hình rõ ràng là nhờ Vu Đức Thăng quan hệ, lời nói vừa rồi của cô ta không thể tin được!” Lý Minh Hân sốt ruột nhìn Mạc Duy Khiêm đang không chút chú tâm.

“Tôi không dễ tin tưởng một người, dĩ nhiên cũng sẽ không dễ dàng kết luận một người là người tốt hay người xấu, cho nên La Duyệt Kỳ này là người như thế nào và có quan hệ gì trong chuyện này, tôi sẽ nghĩ cách khác.” Mạc Duy Khiêm chậm rãi nói.

“Ha ha, Duy Khiêm nói không sai. Minh Hân sao thế, cô vẫn nên bình tĩnh một chút thì hơn, trăm ngàn lần đừng có dả thảo kinh xà, nếu vụ án này làm tốt thì chúng ta cũng lập công lớn đấy.” Một người đàn ông gần năm mươi cười nói.

“Anh Ngô, chẳng phải em chỉ nóng vội thôi sao, Duy Khiêm luôn bình tĩnh không chút hoang mang như vậy, em theo sau anh ấy, trái tim đều muốn bị giày nát luôn!” Lý Minh Hân nói xong oán trách liếc Mạc Duy Khiêm một cái.

Bên cạnh có người vui vẻ nói: “Minh Hân, cô đi theo đại ca quan tâm như vậy chẳng phải là vui vẻ chịu đựng hay sao? Về sau cũng đừng có nói thế, chúng tôi đều nhìn thấy cả đấy.”

“Diễm Lệ, cô đừng nói lung tung.” Tuy miệng Lý Minh Hân nói thế nhưng ánh mắt nhìn Mạc Duy Khiêm càng dịu dàng hơn.

Mạc Duy Khiêm chỉ cười cười không nói gì.

“Nói chuyện chính đi, Trương Bội Ninh và La Duyệt Kỳ nói về sinh hoạt cá nhân của Vu Đức Thăng hầu như là giống nhau, cũng gián tiếp nói rằng cuộc sống và tác phong của Vu Đức Thăng cơ bản là không có vấn đề gì lớn, Ngô trưởng phòng thấy sao?” Mạc Duy Khiêm nhìn Ngô Thế Kiệt.

“Ngài là lãnh đạo cấp cao, tôi dĩ nhiên là nghe theo ý ngài, nhận lệnh ngài mà làm rồi, ngài nói điều tra theo hướng nào chúng tôi đều không có ý kiến gì khác!”

Mạc Duy Khiêm cười xua tay: “Không nên nói thế, tôi cũng chỉ có cái chức danh thế thôi, chuyện này chủ yếu do các ngài đi điều tra công nhận, tôi chỉ là đi theo học tập mà thôi.”

“Sao thế được, sao thế được, ngài khiêm tốn quá rồi, ngài xem bước tiếp theo nên làm thế nào?”

Mạc Duy Khiêm trầm tư chốc lát rồi nói: “Hay là dùng thêm chút sức trên người La Duyệt Kỳ đi, không cần biết di thư là thật hay giả thì đều chứng minh rằng cô ấy có liên quan đến chuyện này. Hơn nữa nếu bức di thư kia thật sự là bị làm giả, tôi rất muốn biết là ai làm, vì sao lại kéo La Duyệt Kỳ vào?”

Lúc La Duyệt Kỳ trở về văn phòng thì toàn thân đã ướt đầm mồ hôi lạnh, may mà người đó không hỏi thêm nữa, nếu không thì thật sự cô chẳng thể biện minh gì nổi.

“Ôi cha, cô đã nói rõ vấn đề trở lại rồi đấy ư? La Duyệt Kỳ, bây giờ cô đúng là vô cùng nổi bật rồi đấy!” Phan Minh Minh vừa thấy La Duyệt Kỳ trở lại đã lập tức châm chọc.

La Duyệt Kỳ không thêm quan tâm cô ta, trực tiếp trở về bàn làm việc vùi đầu vào công việc.

“Không phải bình thường có khí thế lắm sao? Sao giờ lại nén giận thế? Người không có chỗ dựa thì nên học cách mang theo cái đuôi mà sống, cô cũng thức thời đấy!”

“Phan Minh Minh, cô có yên lặng được không? Tôi không muốn nhiều lời với cô, cô tốt nhất nên ngậm mồm vào, cũng xin cô tôn trọng Thầy Vu!” La Duyệt Kỳ sao không nghe ra lời ám chỉ của Phan Minh Minh chứ.

“Hừ, cái gì cũng dám làm mà còn sợ người ta nói, cái loại người dựa vào quan hệ mà còn không an phận thủ thường, dám quậy loại chuyện này, nếu là tôi tôi đã sớm trốn tọt trong nhà không còn mặt mũi chườn mặt ra đường rồi!” Phan Minh Minh vẫn không buông tha.

La Duyệt Kỳ đứng lên ném bộp hồ sơ lên bàn: “Tôi không làm gì đui lý sao phải trốn trong nhà, cô nói thế chắc là có chứng cứ chứng minh tôi không có mặt mũi đúng không? Nếu có thì lấy ra đây, nếu không có thì đừng có lắm mồm!”

“Phan Minh Minh, cô cũng đừng sinh sự nữa, làm cho tốt việc của mình đi, người khác tốt hay xấu thì sẽ có người điều tra làm rõ.” Tiểu Tề không xem nổi nữa cũng xen vào một câu.

Phan Minh Minh vẫn tức giận trách móc vài câu mới chịu đi.

“Tiểu Tề, cảm ơn cô.” La Duyệt Kỳ bây giờ cảm kích mỗi một người không bỏ đá xuống giếng trong chuyện của cô, đồng thời cũng bắt đầu nghi ngờ người tung tin lên mạng có phải là Phan Minh Minh hay không?

“Không cần cảm ơn tôi, mọi người là đồng nghiệp, tôi chỉ không quen hành vi đập người khác một cước trước khi sự việc được làm sáng tỏ của một số người thôi, cô cũng đừng suy nghĩ nhiều, chờ sự việc được làm sáng tỏ thì sẽ không sao nữa.”

La Duyệt Kỳ cũng không nghĩ nhiều, nở nụ cười với Tiểu tề rồi lại bắt đầu làm việc.

Lúc tan tầm, La Duyệt Kỳ chậm rãi đi về nhà, nhà cô cách đài cũng không xa, chỉ năm sáu trạm xe mà thôi, vì rèn luyện thân thể nên bình thường buổi sáng cô ngồi xe đi làm, còn chiều về thì sẽ đi bộ về.

“La Duyệt Kỳ.”

Nghe được có người gọi mình, La Duyệt Kỳ dừng chân quay lại, thì ra là người đàn ông hỏi cô vấn đề kia của tổ điều tra, không biết hẳn ta muốn gì nữa đây?

Mạc Duy Khiêm đến trước mặt La Duyệt Kỳ hỏi: “Cô về nhà sao?”

La Duyệt Kỳ gật đầu, hơi hơi đề phòng người đàn ông trước mặt.

Mạc Duy Khiêm cũng không để ý, cười cười nói: “Cùng đi một đoạn nhé, trước tiên cô đừng từ chối, tôi biết cô có điều kiêng kỵ với thân phận của tôi, nhưng cô phải tin rằng tôi chỉ muốn điều tra công quỹ của đài truyền hình có bị tham ô không thôi. Chúng ta không phải quan hệ đối nghịch, trừ khi cô thật sự đã làm gì đó nếu không thì chúng ta không có xung đột lợi ích, hơn nữa cô càng nên vì trong sạch của bản thân mà hợp tác điều tra với tôi mới đúng.”

Nói thật là dễ nghe, tuy cô vào làm chưa lâu nhưng trong đài cũng nghe được không ít việc, nhiều người vì lập công tạo ra thành tích mà chuyên tìm lỗ hổng, nhược điểm của người khác, La Duyệt Kỳ không mấy đồng ý với cách nói của người đàn ông này, nhưng lại không thể không đáp lại, vì thế nói: “Tôi dĩ nhiên là tin tưởng các vị lãnh đạo, trong chuyện của Thầy tôi cũng không nói dối gì cả, càng không động đến một đồng tiền quỹ.”

Lời nói của La Duyệt Kỳ vô cùng chính nghĩa nhưng kết quả lại phát hiện đối phương vừa nhìn mình vừa cười, lập tức ngừng lại.

“Trước tiên chưa nói chuyện này, giới thiệu một chút, tôi họ Mạc, Mạc Duy Khiêm, là nhân viên quan sát của tổ điều tra.”

“Nhân viên quan sát?” La Duyệt Kỳ không rõ vì sao mà Mạc Duy Khiêm lại giới thiệu thân phận của hắn như vậy.

“Chính là không trực tiếp tham gia, cũng có thể nói là có trách nhiệm phối hợp, cô hiểu chứ?” Mạc Duy Khiêm rất kiên nhẫn giải thích tính chất công việc của mình.

Thì ra là thế, nếu Mạc Duy Khiêm chỉ có tác dụng phối hợp thì lần điều tra này chắc cũng không liên quan quá nhiều đến lợi ích trực tiếp của hắn, La Duyệt Kỳ hơi thả lỏng cảnh giác.

Sau đó lại nghe Mạc Duy Khiêm nói: “Hôm nay không phải tôi cố ý làm khó cô, nhưng mà tôi thấy cô trẻ tuổi dễ xúc động, muốn làm cô hiểu rằng đôi khi làm việc đừng nên quá võ đoán, phải để lại lối thoát ình nếu không sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi.”

La Duyệt Kỳ đã nhận được bài học, trong lòng vô cùng đồng ý với lời nói của Mạc Duy Khiêm.

Tiếp đó Mạc Duy Khiêm cùng La Duyệt Kỳ đi về, dọc đường đi khéo léo dẫn dắt cô kể lại chuyện của Vu Đức Thắng từ đầu đến cuối.

“Tới nhà tôi rồi, không tiện mời anh vào nhà uống trà, xin thứ lỗi.” La Duyệt Kỳ khó xử nói.

Thái độ Mạc Duy Khiêm cực tốt nói: “Tôi hiểu, hy vọng sau này chúng ta có thể cùng nhau tấn bộ nhiều hơn, tâm sự nhiều hơn, cuộc nói chuyện vừa rồi cũng có ích với cuộc điều tra.”

“Thật sao?”

Mạc Duy Khiêm gật đầu cười.

“Được rồi, mai tôi lại nói với anh về tình huống vào ngày Thầy Vu gặp chuyện không may.”

“Được, cô cũng đừng gấp gáp, nhóm chúng tôi còn ở lại đài truyền hình một thời gian, cô có gì muốn nói thì cứ nói với tôi, dĩ nhiên có điều gì không rõ cũng có thể tâm sự với tôi.”

“Vậy cảm ơn anh, tôi lên trước đây.” La Duyệt Kỳ chào tạm biệt Mạc Duy Khiêm rồi trở về nhà.

Mạc Duy Khiêm đứng tại chỗ nhìn bóng La Duyệt Kỳ nghĩ: Căn cứ theo phán đoán dọc đường, La Duyệt Kỳ không giống đang nói dối, tuy nhiên cũng không loại trừ trường hợp người con gái này đóng kịch rất giỏi, tóm lại không cần biết ra sao vẫn phải đi sâu thêm vào chuyện này mới có thể kết luận được!

Tối đó La Duyệt Kỳ nhận được điện thoại của Trương Bội Ninh.

“Duyệt Kỳ, người của tổ điều tra có làm khó em không?”

“Không ạ, sư mẫu thì sao?”

“Hazzz, những người này thật sự rất xảo quyệt, vấn đề đưa ra hỏi cũng toàn chuyện khó trả lời, nước quá trong ắt là không có cá, việc làm bình thường sao mà nguyên tắc quá được, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn lao cả. Em không sao thì tốt rồi, cô thấy họ muốn dùng việc lần này để lập thành tích, trong đài sợ là sẽ không yên ổn rồi.” Trương Bội Ninh vừa thở dài vừa nói.

“Sư mẫu, cô cũng đừng để ý quá, cô cũng không có tư lợi vì mình mà, dù sao em không tin ai cũng là người sạch như tờ giấy trắng cả!”

“Em không cần lo cho cô, bây giờ cô sao cũng được, Đức Thắng đã đi rồi, cô chỉ cần có thể khôi phục danh dự cho ông ấy thì cũng coi như là đã không làm thất vọng tình cảm vợ chồng bấy lâu nay rồi.” nhìn thì có vẻ Trương Bội Ninh đã nghĩ thông nhưng thật ra vẫn nhớ rõ chuyện của Vu Đức Thắng.

“Sư mẫu, cô yên tâm đi, cho dù mất việc em cũng sẽ không để thầy mất rồi mà còn phải chịu đựng sự sỉ nhục này!” La Duyệt Kỳ biết nếu chuyện này không kết luận được thì dù thầy chết cũng không góc đầu dậy nổi.

“Vây là tốt rồi, chúng ta cùng nhau cố gắng, tối thiểu cũng có người đồng hành, không cần chiến đấu một mình.”

Hai người an ủi nhau vài câu mới cúp điện thoại.

Hôm sau, La Duyệt Kỳ vừa đến văn phòng thì lại bị tổ điều tra gọi đi.

Vào phòng họp nhỏ, vốn nghĩ sẽ thấy năm người ở tổ điều tra, không ngờ chỉ có một người ngồi đó.

“Vào đi, hôm nay chỉ có tôi và cô nói chuyện, tôi họ Chu, gọi là Chu Bình, mời ngồi.”

La Duyệt Kỳ ngồi xuống, lại nghe đối phương nói: “Chúng ta vào thẳng vấn đề nhé, bức di thư mà Vu Đức Thắng để lại đối với cô vô cùng bất lợi, cho dù cô căn rằng không nói thì cũng không thoát được quan hệ đầu. Vu Đức Thắng chết như thế nào không nằm trong phạm vi điều tra của chúng tôi, nhưng việc lúc ông ta còn sống có tham ô công quỹ hay không thì phải điều tra rõ ràng, cho nên cô vẫn nên nói thật đi, nói dối cũng vô dụng thôi!”

Đối mặt với thái độ nghiêm khắc như thế của Chu Bình, La Duyệt Kỳ hơi run sợ, hôm qua còn bình thản lắm mà sao hôm nay lại thay đổi như vậy chứ?

Chu Bình nhìn chằm chằm La Duyệt Kỳ đang ngây người ra, một lúc lâu sau cười nói: “Thật ra cô muốn chứng minh mình trong sạch thì cũng không phải không có cách, Vu Đức Thắng cũng không ít tuổi, lớn hơn cô tới hơn 20 tuổi đúng không. Cô còn trẻ, bề ngoài cũng không tồi, tội gì phải vì kẻ đã chết như ông ta mà đeo cái bêu danh cả đời?”

Cái này càng làm La Duyệt Kỳ mơ hồ, cuối cùng thì người này đang muốn nói cái gì vậy?

“Vẫn chưa hiểu? Vây tôi nói thẳng, chắc cô còn chưa biết, trong năm người điều tra thì trụ cột là tôi và Diễm Lệ, người lớn tuổi một chút họ Ngô và Lý Minh Hân ở trên tỉnh phái xuống, về phần người họ Mạc thì chỉ xem cho vui thôi. Lần điều tra này chủ yếu dựa vào tôi và Diễm Lệ, cho nên nếu cô muốn làm sự việc sạch sẽ thì chỉ cần tôi nói thêm vài câu là ổn, cô hiểu chứ?” Chu Bình nói xong thì cười mờ ám với La Duyệt Kỳ.

Tên chết tiệt này đang lợi dụng chức quyền để ép cô sao?

La Duyệt Kỳ trừng mắt nhìn Chu Bình không nói được lời nào.

5. Chương 5

Chu Bình nhìn rõ là La Duyệt Kỳ đang kìm nén tức giận nói: “Cô cũng không cần tức giận, những chuyện thế này đều là cô tình tôi nguyện, tôi chẳng qua chỉ nói một câu như vậy, về phần có đồng ý hay không đều do cô quyết định, cô về trước đi, ba ngày sau chúng ta sẽ bàn lại.

La Duyệt Kỳ tức đến mức ruột gan sắp bùng cháy luôn, cố gắng nhịn xuống đi về phía cửa, nhưng khi tay đặt trên nắm cửa thì cuối cùng cũng bùng nổ, xoay người lớn tiếng nói : “Đây là bộ mặt thật của tổ điều tra đúng không? Tôi nói cho ông biết, không cần ba ngày, ngay bây giờ tôi có thể trả lời ông, ông cần bản là suy nghĩ không đứng đắn, tôi không tin trên đời này không có nơi nói lí lẽ, ông muốn tôi bán đứng bản thân, chuyện đó là không thể!” Nói xong liền mở cửa đi ra rồi dùng hết sức sập mạnh nó về.

Đúng là đồ bại hoại, xem ra lần sau mình mà còn tiếp xúc với tổ điều tra nên ghi âm lại mới được, nếu bản thân mình thật sự đồng ý với tên Chu Bình kia thì cho dù bản thân mình rõ ràng trong sạch thì cũng chẳng có ai tin nữa.

La Duyệt Kỳ bất an đến tận lúc ra về, đi ra khỏi cửa đài truyền hình một chút, quả nhiên lại thấy Mạc Duy Khiêm trên đường, xem ra người này cũng có chữ tín một chút, không phải chỉ nói suông mà thôi.

“Chúng ta tiếp tục đề tài hôm qua nhé.” Mạc Duy Khiêm sóng vai bước đi cùng La Duyệt Kỳ.

Nếu ngày hôm qua La Duyệt Kỳ còn có vẻ đồng ý kể rõ với Mạc Duy Khiêm thì lời nói cử chỉ của Chu Bình hôm nay đã làm cô cực kỳ không thích và sinh lòng nghi ngờ, những người này thật giống như lời Trương Bội Ninh nói mà, họ cần bản không phải đến để tra xét sự thật mà là dùng công việc để thỏa mãn dục vọng cá nhân.

Cho nên khi đối mặt với Mạc Duy Khiêm một lần nữa, La Duyệt Kỳ lại kiểm soát lại mỗi câu nói của mình một lần nữa, cô không thể không đề phòng việc sẽ xuất hiện thêm một tên nguy quân tử.

Vì thế ngoại trừ việc đem tình cảnh gặp gỡ ngày Vu Đức Thăng xảy ra nói lại một lần thì La Duyệt Kỳ không thêm nói thêm gì nữa.

Dường như đã nhận ra sự thay đổi thái độ của La Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm hỏi: “Có phải là có tâm sự gì không?”

“Không có gì, sao đột nhiên anh lại hỏi vậy?”

Mạc Duy Khiêm mỉm cười nói: “ Chỉ là tôi cảm thấy hôm nay cô yên lặng hơn rất nhiều, không giống với hôm qua muốn nói ra suy nghĩ của bản thân. Nghe nói hôm nay Chu Bình một mình tìm cô đến nói chuyện, nếu có chuyện gì khó nói hay khó giải quyết thì cứ nói với tôi, tôi sẽ dùng hết sức giải quyết giúp cô.”

La Duyệt Kỳ nhìn đôi mắt hiền lành của Mạc Duy Khiêm, trong nháy mắt cô thật sự muốn nói ra yêu cầu vô sỉ của Chu Bình, nhưng lời vừa đến bên miệng vẫn nuốt trở về, khéo mà mấy người này đều là cá mè một lứa ấy chứ, bây giờ đang thăm dò mình cũng nên.

Cúi đầu im lặng một lát, La Duyệt Kỳ mới nói: “ Không phải chuyện gì to tát, chỉ là không nghĩ sẽ nói chuyện một mình, tôi thấy không phù hợp lắm.”

“Cũng đúng, bình thường đều phải có hơn hai người, vấn đề cô vừa phản ánh tôi sẽ nhắc họ chú ý một chút. Nhưng mà chuyện của Vu Đức Thăng như thế chắc là cũng làm cho người nhà cô gặp không ít phiền phức đúng không? Dư luận xã hội tôi không can thiệp được nhưng trên phương diện công việc tôi sẽ nói với lãnh đạo đài chú ý hơn một chút, để trước khi sự việc sáng tỏ những người khác sẽ không gây áp lực cho cô, cố gắng giảm tối đa gánh nặng cho cô để cô có thể chuyên tâm phối hợp điều tra. Bản thân cô cũng cần kiên cường một chút, dù sao cô không xảy ra chuyện thì cha mẹ cô mới có thể yên tâm, quan tâm tới người nhà một chút đừng để họ lo lắng, tuổi cha mẹ cô cũng lớn rồi, thân thể mới là thứ quan trọng nhất.

Một tràng lời lẽ tỉ mỉ sắc sảo này của Mạc Duy Khiêm thật sự là đã nói đến tận sâu đáy lòng La Duyệt Kỳ, cô cảm mỗi không để bản thân biểu hiện ra sự kích động quá độ.

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh, tôi cũng rất lo lắng cho cha mẹ tôi, tin tức báo chí đều cố không cho họ xem tránh làm họ tức giận, nhưng mà bọn họ đều phải ra ngoài, mấy ngày nay chỉ sợ áp lực mà họ nhận còn lớn hơn cả tôi nữa.

“Thanh giả tự thanh, quan hệ của cô và phó đài Trương Bội Ninh thế nào?” Mạc Duy Khiêm thuận miệng hỏi.

“Trước kia thì cơ bản là không có qua lại, chỉ thông qua thầy Vu mà gặp nhau đôi ba lần thôi, sau khi thầy Vu gặp chuyện không may thì mới liên hệ nhiều hơn, con người sư mẫu tốt lắm, việc thầy Vu gặp chuyện không may đã làm bà vô cùng đau khổ rồi, giờ lại còn phải đối mặt với nhiều chuyện khó chịu như thế. Nhưng rất may là bà tin tưởng nhân cách của tôi, tình cảm của sư mẫu và thầy Vu rất sâu đậm, nên tôi nghĩ chẳng qua là bà tin thầy nên cũng tin cả tôi luôn.”

Mạc Duy Khiêm nghe xong lại nói: “Tình cảm vợ chồng tốt như vậy, hai người còn cùng làm ở đài truyền hình, bản thân Trương Bội Ninh có địa vị cao trong việc quản lý tài vụ, nếu thật sự Vu Đức Thăng tham ô công quỹ thì chắc chắn không qua được mắt bà ấy. Cô khoan hãy phản đối lời tôi nói đã, chúng ta hãy cùng phân tích sự việc nhé, nếu bức di thư kia là giả, mà Vu Đức Thăng thật sự cũng có tham ô, Trương Bội Ninh cũng có thể là biết, vậy có thể nghĩ đến trường hợp hai vợ chồng họ cùng nhau hợp tác làm chuyện này, cô cũng không thể loại trừ khả năng này đúng không?”

Đối với hiểu biết của bản thân với Vu Đức Thăng khi còn sống, cộng với những biểu hiện của Trương Bội Ninh sau này thì La Duyệt Kỳ thật sự muốn phản đối phân tích của Mạc Duy Khiêm, nhưng hấn đứng ở góc độ rất công bằng mà phân tích cũng không phải không có đạo lý. Nhưng mà nhớ đến lời mà Trương Bội Ninh nói với mình trong điện thoại, hơn nữa còn xả bộ dạng xấu xa của Chu Bình hôm nay, La Duyệt Kỳ cảm thấy người ở tổ điều tra thật sự vì muốn lập nên công trạng mà muốn chính chết người.

“Giả thiết của anh cũng có thể tồn tại, nhưng cũng chỉ là giả thiết mà thôi, cách anh có thể dừng nghĩ đến ai cũng xấu như vậy được không, còn có khi các anh hoài nghi nhân phẩm người khác thì cũng nên xem lại cách làm người của mình hay không? Bất kể thế nào thì tôi cũng tin thầy Vu và sư mẫu, các anh cứ chụp mũ chủ quan như thế tôi cảm thấy rất vô đoán!”

Mạc Duy Khiêm nghe La Duyệt Kỳ oán giận, nhìn cô đầy thâm ý rồi mới nói: “Suy nghĩ của cô tôi hiểu, thế này đi, cô nói về chuyện sau khi bức di thư kia xuất hiện đi, tôi có thể phân tích giúp cô một chút.”

“Tôi có thể mạo muội hỏi một câu chứ? Anh làm công việc này bao lâu rồi?” La Duyệt Kỳ cũng chưa vội kể chuyện di thư mà ngược lại hỏi về Mạc Duy Khiêm.

Cô cảm thấy khi Mạc Duy Khiêm nói chuyện với mình luôn tỏ ra rất từng trải, dường như cô là người cái gì cũng không hiểu vậy, nhìn bề ngoài hấn cũng chẳng phải nhiều tuổi, cô không cần đối với hấn như với cấp trên hay người lớn trong nhà làm gì cả.

“À, tôi đi làm một thời gian không ngắn, cũng hơn 10 năm rồi.”

“Không thể nào, anh bao nhiêu tuổi rồi chứ?” La Duyệt Kỳ cảm thấy đối phương đang giỡn chơi với mình.

“Lớn hơn cô 11 tuổi, tôi 36 rồi.” Mạc Duy Khiêm vẫn cười đến hiền lành.

Thì ra đã gần 40 rồi, có thể thấy hấn giữ gìn rất tốt cho nên không nhìn ra được tuổi thật hấn lại lớn vậy, cuối cùng La Duyệt Kỳ cũng hiểu ra, không mâu thuẫn gì với Mạc Duy Khiêm nữa, liền nói ra chuyện thầm vẫn mình đã trải qua.

Mạc Duy Khiêm thật sự chăm chú lắng nghe, chờ La Duyệt Kỳ nói xong mới hỏi lại: “Cô nói vị phó đồn trưởng họ Phạm kia hỏi Vu Đức Thăng có giao gì cho cô hay không ư?”

“Đúng vậy, hơn nữa không chỉ hỏi một lần, hấn còn hỏi cả sư mẫu nữa, quan trọng là ngoại trừ bản thảo tin tức thì thầy Vu thật sự không giao cho tôi gì cả mà.”

Ánh mắt Mạc Duy Khiêm nhìn xa xa như đang tự hỏi về lời mà La Duyệt Kỳ vừa nói, một lát sau mới trả lời: “Tôi hiểu rồi, cô cũng lên nhà đi.”

La Duyệt Kỳ không hiểu Mạc Duy Khiêm hiểu cái gì, cũng không hỏi nhiều mà trở về nhà.

Lại qua hai ba ngày, người của tổ điều tra cũng không có hành động gì, chỉ tìm lại mấy người kia để nói chuyện rồi thôi, cũng không chú ý nhiều đến La Duyệt Kỳ.

Cuối cùng La Duyệt Kỳ cũng có thể thở ra một hơi, nhưng mà nếu có người của tổ điều tra đến tìm cô, cô đều sẽ cẩn thận mở chức năng ghi âm của di động ra phòng ngừa vạn nhất.

Sau đó lại vì không tiện nên mua một cái bút ghi âm mang theo người, nhưng mà Chu Bình sau lần đó cũng không tìm cô nữa.

Thời gian không lâu, lời đồn mới lại nổi lên, tâm trạng mới hơi phục hồi của La Duyệt Kỳ lại chìm xuống tận đáy vực, cô vốn nghĩ chuyện Vu Đức Thắng đã làm cô không xong rồi, nào ngờ còn gặp chuyện tệ hại hơn.

“La Duyệt Kỳ, cô cũng tài thật, chuyện của chủ nhiệm còn chưa chấm dứt cô đã dính lấy người của tổ điều tra, bây giờ cô đúng là không có suy nghĩ riêng nhỉ, thủ đoạn không tồi đấy.”

La Duyệt Kỳ nhìn Phan Minh Minh nói: “Tôi chỉ nói với cô một lần cuối cùng, có chứng cứ hãy nói, nếu không đừng có vu oan cho người khác!”

“Hừ, tôi vu oan? Cô đi hỏi xem, bây giờ trong đài ai mà không biết cô lòng thông với người họ Chu trong tổ điều tra, người ta liên tục nói tốt cho cô, nghe nói vì bảo vệ cô còn chèn ép phó đài Trương nữa. Phó đài Trương cũng thật đáng thương, đã mất chồng còn phải đối mặt với thẩm tra bên trên, người gây chuyện như cô thì toàn thân nhẹ nhàng, chẳng bị sao cả, đây còn không phải là có bản lĩnh sao hả?” Phan Minh Minh nhìn La Duyệt Kỳ đầy chán ghét, cảm thấy người phụ nữ này dựa vào bề ngoài chẳng xuất sắc gì mà chèn ép mình, hơn nữa bây giờ khi xảy ra chuyện lại có thể dựa vào thủ đoạn bẩn thỉu thông đồng với người trong tổ điều tra, đúng là làm người ta ghê tởm không thôi mà!

La Duyệt Kỳ vì có chút cổ kị nên không dám cùng bất kỳ ai nói chuyện liên quan đến Vu Đức Thắng, cho nên khi nghe Phan Minh Minh nói thì không khỏi giật mình: “Cô nói gì cơ? Phó đài Trương bị làm sao?”

“Cô còn giả bộ hồ đồ sao? Nghe nói người họ Chu đó toàn lực muốn xâm nhập điều tra phó đài Trương, còn muốn tra xét hết người trong đài, chỉ xếp cô bên ngoài thôi, cô nói vì sao ông ta lại giúp cô như vậy nha, không nói được thì cũng đừng trách người ta nghĩ xiên xẹo.”

La Duyệt Kỳ không hề để ý đến Phan Minh Minh mà lao ra khỏi văn phòng, đi thang máy lên thẳng phòng họp nhỏ, đây là nơi mà tổ điều tra làm việc trong thời gian ở lại đài.

Đến cửa, La Duyệt Kỳ cũng không thèm gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa đi vào, năm người tổ điều tra đều ở đó, mà ngồi đối diện họ chính là Trương Bội Ninh.

“Cô có hiểu phép lịch sự không vậy? Chưa gõ cửa mà đã xông vào là sao?” Lý Minh Hân cau mày nói.

La Duyệt Kỳ chỉ nhìn chằm chằm vào Chu Bình, cũng không để ý đến những người khác.

Chu Bình tỏ vẻ chột dạ quét mắt nhìn La Duyệt Kỳ, sau đó hơi xấu hổ đứng lên, gượng cười nói: “Duyệt Kỳ tới rồi à, có việc gì phải không? Chúng ta vào văn phòng bên kia nói nhé.”

“Tôi và ông có chuyện gì cần nói riêng à? Có chuyện gì tốt nhất cứ nói rõ trước mặt mọi người đi, không cần né tránh!” Giọng điệu La Duyệt Kỳ ngัน cao lên.

Theo bản năng Chu Bình quay lại nhìn Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ cũng nhìn theo tầm mắt ông ta, chỉ thấy Mạc Duy Khiêm vẫn bình tĩnh mỉm cười, cảm giác được ánh mắt hai người liền nói với Chu Bình: “Có hiểu lầm gì thì cứ giải thích cho rõ là tốt rồi.”

Chu Bình lập tức nói: “Đúng, đúng, tôi nhất định sẽ xử lý tốt.”

Sau đó đứng lên, đến trước mặt La Duyệt Kỳ nói nhỏ: “Duyệt Kỳ, tôi biết là tôi hơi vội vàng, cũng chỉ là một lòng nghĩ cho cô mà thôi! Cô yên tâm, tôi cam đoan cô sẽ không sao, chờ cô giao thứ đó cho tôi rồi thì mọi chuyện sẽ được giải quyết mà! Chúng tôi còn đang nói chuyện với phó đài Trương, cô cứ về trước đi nhé.”

Tuy rằng giọng Chu Bình không lớn nhưng phòng họp yên ắng như vậy cho nên những người khác dĩ nhiên là cũng nghe được rõ ràng. La Duyệt Kỳ thấy Trương Bội Ninh đang dùng ánh mắt không tin nổi nhìn mình thì tức đến sắp phát điên, lão già Chu Bình này thế mà dám đổi trắng thay đen, cố ý làm người ta hiểu lầm quan hệ cô và lão ta, đúng là muốn ép cô vào khuôn khổ ư?

“Chu Bình, ông đừng có nói liên thiên, chính ông làm gì thì ông cũng rõ, ông không cần giả thần giả quỷ mơ hồ hồ ở đây, tôi và ông chẳng có một chút liên hệ nào hết!” La Duyệt Kỳ tức đến không thèm kiêng nể gì nữa, đi lên muốn dùng sức đẩy Chu Bình một cái.

Lúc này Ngô Thế Kiệt lên tiếng ngăn cản. “Được rồi, đây là chỗ nào, hai người cũng không nhìn lại hoàn cảnh mà còn quậy tung lên, đúng là không ra gì, đều im cả đi! La Duyệt Kỳ, cô về làm việc trước đi, chuyện giữa cô và Chu Bình sẽ bàn lại sau, bây giờ là thời gian chúng tôi trò chuyện với phó đài Trương, cô đừng có gây sự!”

Mạc Duy Khiêm cũng đứng lên, đến trước mặt La Duyệt Kỳ nhẹ nhàng khuyên: “Tôi trở về với cô.”

Nói xong liền huých nhẹ vai La Duyệt Kỳ ý bảo cô cùng mình ra ngoài.

Đôi mắt La Duyệt Kỳ đỏ bừng lên theo Mạc Duy Khiêm rời khỏi phòng họp nhỏ.

“Chu Bình của tổ các anh không phải người tốt, chính hắn mấy ngày trước dùng danh nghĩa điều tra mà một mình gặp tôi, hắn cố ý đồ xấu, vừa rồi hắn cố ý diễn trò để người khác hiểu lầm quan hệ của tôi và hắn.”

Mạc Duy Khiêm không tỏ thái độ gì, chỉ an ủi La Duyệt Kỳ: “Đừng buồn, nếu không lát nữa về lại làm người khác nghi ngờ, tôi hiểu nỗi khổ tâm của cô mà, chuyện này không cần để trong lòng đâu.”

La Duyệt Kỳ cảm thấy Mạc Duy Khiêm cũng không thể hiểu được hoàn cảnh của cô, nhưng cũng biết nếu mang bộ dạng này về văn phòng thì Phan Minh Minh chắc chắn sẽ còn nói nhiều lời khó nghe hơn, vì thế hít sâu một hơi chậm rãi điều chỉnh lại cảm xúc bản thân.

Mạc Duy Khiêm chỉ đứng bên cô không nói lời nào.

“Tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn anh, nhưng mà với những việc Chu Bình đã làm, tôi sẽ không buông tha cho hắn đâu!”

Mạc Duy Khiêm buồn cười hỏi: “Chẳng lẽ cô định đánh ông ta?”

La Duyệt Kỳ ghen lời nhìn Mạc Duy Khiêm nhưng vẫn ương ngạnh nói: “Dù sao cũng vậy, đánh ông ta xả giận một chút cũng tốt, tôi đã không quan tâm từ lâu rồi, nếu không phải sự việc còn chưa làm rõ, lãnh đạo đài yêu cầu tôi phải giữ vững cương vị công tác để phối hợp điều tra thì tôi đã không chịu nhịn tức như vậy.”

“Cô vẫn còn trẻ, không cần hành động theo cảm tính, đời người ai mà chẳng có lúc khó khăn, bất cứ lúc nào cũng không thể dễ dàng chịu thua biết chưa?”

“Ai nói là tôi muốn chịu thua chứ, mặc kệ không có nghĩ là chịu thua, cho dù thất nghiệp tôi cũng phải đòi lại công bằng cho thầy Vu, không có hạn chế công việc thì tôi càng có thể một lòng ứng phó chuyện này!” Thái độ La Duyệt Kỳ vô cùng vững chắc.

“Không nghĩ cô lại là người cứng cổ đến vậy, tôi rất thích tính cách đó của cô, bây giờ người có thể kiên trì trong cảnh nguy nan cũng không còn nhiều nữa, hy vọng cô sẽ không làm tôi thất vọng.” Mạc Duy Khiêm lộ ra nụ cười thật tâm.

La Duyệt Kỳ không trả lời mà quay đi, trở lại văn phòng, may mà Phan Minh Minh cũng không đến gây phiền toái nữa, nhưng mà hơn một giờ sau Trương Bội Ninh lại gọi điện đến bảo La Duyệt Kỳ lên văn phòng bà nói chuyện.

“Duyệt Kỳ, cô thật không nghĩ em lại làm chuyện như thế, sao em có thể dùng thủ đoạn như vậy? Em luôn nói là ngoại trừ bản thảo bài viết ra thì Đức Thắng không giao cho em gì cả, vậy lời nói vừa rồi của Chu Bình là có ý gì? Trong tay em đã có chứng cứ thì vì sao không nói với cảnh sát? Và vì sao không công bố ra ngoài?”

Đối mặt với thái độ và khí thế ép người của Trương Bội Ninh, La Duyệt Kỳ càng hận Chu Bình.

“Sư mẫu, cô nhất định không được tin lời Chu Bình, hắn muốn lợi dụng quyền lực trong tay để làm những chuyện không muốn cho ai biết, nhưng em không đồng ý, hôm nay chẳng qua là hắn nói bậy để che dấu khuyết điểm của bản thân mà thôi, nếu trong tay em có chứng cứ thì em còn chịu đựng như thế này hay sao?”

Trương Bội Ninh nhìn La Duyệt Kỳ đầy nghi ngờ, một lúc lâu sau giọng điệu mới nhẹ nhàng hơn: “Duyệt Kỳ, cô biết tình cảm thầy trò của em và Đức Thăng rất sâu đậm, không cần biết ra sao em cũng phải làm việc theo nề nếp mới được, suy nghĩ kỹ đi, khi nào hiểu rõ thì gọi cho cô, nếu không thì trực tiếp đi tìm Phạm phó đồn cũng được. Tuy cô không tin lời đồn này nọ, nhưng người tổ điều tra thật sự truyền ra tin muốn điều tra sâu hơn, cô không thể không suy nghĩ được, cô cũng không hy vọng em ở sau lưng ám hại cô. Duyệt Kỳ, em biết không, chuyện xảy ra mấy ngày nay khiến cô không thể khẳng định em và Đức Thăng không có gì nữa rồi.”

La Duyệt Kỳ không thể giải thích thêm gì, đành nói: “Sư mẫu, thanh giả tự thanh, bây giờ em có nói gì cũng vô dụng, cô không tin em cũng đành, nhưng cô và thầy Vu có tình cảm vợ chồng bao nhiêu năm mà cô cũng không biết thầy là người thế nào ư?”

Trương Bội Ninh cười cười bi thương, không thềm đáp lại.

Giờ ra về, La Duyệt Kỳ mệt mỏi hướng về nhà, Mạc Duy Khiêm vẫn đợi bên đường như cũ, hai người không ai nói lời nào, chỉ yên lặng sống vai bước đi.

Đến cửa nhà, La Duyệt Kỳ cũng không chào hỏi mà trực tiếp đi vào trong.

Mạc Duy Khiêm thở dài rồi cũng xoay người bước đi.

La Duyệt Kỳ chưa lên lầu đã nhận được điện thoại của Kim Đào.

“Duyệt Kỳ, bọn anh vẫn bị cách ly để huấn luyện, di động bị thu mà ngay cả tin tức cũng không được xem, hôm nay huấn luyện kết thúc mới biết chuyện của em, em có ổn không? Anh sắp lo lắng đến chết rồi!”

La Duyệt Kỳ liền khóc: “Kim Đào, anh ở đâu vậy? Anh có biết em bị người ta vu oan không? Bây giờ em phải làm sao mới được đây?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nam 9 rốt cuộc là người như thế nào? Có mạnh mẽ hay không mời các bạn tiếp tục đọc sẽ hiểu rõ, chẳng qua lại là một ông chú nhưng thật ra sự thật

6. Chương 6

Kim Đào vội vàng đỡ La Duyệt Kỳ: “Duyệt Kỳ, đừng khóc mà, để anh gọi xe qua chỗ em nhé.”

La Duyệt Kỳ lau nước mắt, lại nói với cha mẹ là mình ra ngoài xong liền ngồi ở cửa khu nhà chờ Kim Đào.

Kim Đào cũng không chậm, gần 40 phút sau đã đến.

La Duyệt Kỳ vừa lên xe liền bỏ nhào vào lòng Kim Đào mà khóc rống lên: “Sao em lại đen đui như vậy chứ, ai lại muốn hại em như vậy chứ? Ba em đã tức giận đến phát bệnh rồi!”

Kim Đào chờ La Duyệt Kỳ khóc chán mới lấy giấy lau lau nước mắt cho cô.

“Anh đã nghe hết rồi. Duyệt Kỳ, không cần biết người khác nói gì anh đều sẽ tin em và luôn bên em, chúng ta cùng cố gắng, cùng nghĩ cách, nhất định sẽ có cách vượt qua cửa ải khó khăn này.”

La Duyệt Kỳ cảm động gật đầu, sau đó lại nghĩ đến một chuyện: “Sao anh lại biết?”

Kim Đào hơi do dự rồi nói: “Nghe mẹ anh kể.”

“Đúng rồi, ba mẹ anh chắc chắn cũng biết rồi, họ nhất định rất giận đúng không, họ vẫn không thềm liên lạc với em.”

Kim Đào bình tĩnh nói: “Duyệt Kỳ, anh không muốn lừa em, ba mẹ anh thật sự rất giận, còn muốn anh chia tay với em. Nhưng mà em phải tin anh, anh sẽ không vì chút khó khăn này mà lui bước đâu, anh sẽ bảo vệ em, anh sẽ tỏ thái độ cho họ thấy!”

La Duyệt Kỳ cuối cùng cảm thấy tình cảm mình bỏ ra đúng là không vô ích, lại càng cảm động với việc Kim Đào có thể thông cảm với mình như thế.

Sau đó Kim Đào đưa La Duyệt Kỳ đi ăn, hai người nói rất nhiều chuyện, hẳn còn không ngừng khuyên giải La Duyệt Kỳ, cuối cùng mới đưa cô về nhà.

“Anh chỉ được nghỉ một ngày thôi, sau đó còn phải trở về huấn luyện, hay là anh xin nghỉ phép nhé.” Kim Đào muốn ở bên La Duyệt Kỳ trong những lúc thế này.

La Duyệt Kỳ không đồng ý: “Không được, anh đã bỏ nhiều công sức vì giải đấu này như vậy, trận đấu hữu nghị này sẽ xác định chủ lực ra sân đúng không? Đừng có để mất cơ hội này nhé, mau về đi, em không sao đâu mà.”

Kim Đào lưu luyến mãi mới đi, La Duyệt Kỳ cũng trở về.

Lại một thời gian sau, một chuyện làm người ta không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra.

Sở cảnh sát tuyên bố vụ án Vu Đức Thăng nhảy lầu qua thời gian điều tra thì đã có kết quả cuối cùng, Vu Đức Thăng xác thực là tự sát, nguyên nhân tự sát cũng đã điều tra được. Vu Đức Thăng vì quan hệ trực trặc với cấp dưới – cũng chính là học trò cũ của mình La Duyệt Kỳ, bị đối phương lợi dụng rồi vứt bỏ mới sinh ra suy nghĩ tiêu cực trong đầu và nhảy lầu tự sát. Mà di thư để lại sau khi được thẩm định kỹ càng cũng xác nhận là do chính tay Vu Đức Thăng viết.

La Duyệt Kỳ ngơ ngác nhìn tin tức trên tivi, chậm rãi nhắm hai mắt.

Bản thân đúng là không thể tránh né được, bây giờ nên làm sao đây? Cha mẹ sao chịu nổi đả kích như vậy chứ? Nghĩ thế La Duyệt Kỳ buồn bã ôm mặt, cô thật sự muốn chạy đến nơi xa xôi không ai biết đến cô mà bắt đầu một cuộc sống mới.

Không được! Bản thân không thể chấp nhận số phận như vậy được, càng không thể đeo tội danh này trên lưng, chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến cả đời cô và người nhà mà ngay cả sau này cô và Kim Đào kết hôn có con thì đứa bé cũng không ngẩng đầu lên nổi. Vì cha mẹ, dù không có sự tin tưởng của Kim Đào thì cô cũng phải đứng vững, không thể gục ngã được.

La Duyệt Kỳ nhanh chóng tỉnh táo lại, thu dọn một chút, chuẩn bị đến sở cảnh sát, kết quả lại gặp Mạc Duy Khiêm ở dưới lầu.

“Cô muốn đi đâu vậy? Tôi đang muốn gọi điện nói chuyện với cô đây.”

“Tôi muốn đến sở cảnh sát, tôi không thể để họ hăm hại tôi như vậy được, có chuyện gì thì đợi tôi trở lại hãy nói nhé.” La Duyệt Kỳ vừa đi vừa nói.

Mạc Duy Khiêm nhanh chóng ngăn La Duyệt Kỳ lại.

“Tôi đi với cô, nếu sở cảnh sát có thể công bố kết quả này thì sợ là đã chuẩn bị xong cách đối phó rồi, để mình cô đi tôi thấy không yên tâm.”

Trong lòng La Duyệt Kỳ cũng hơi sợ hãi, đặc biệt nhớ đến thái độ của Phạm phó đồn thì càng không chịu nổi.

“Vậy phiền anh đi với tôi nhé, chúng ta gọi Taxi đi.”

Mạc Duy Khiêm bật cười: “Tôi có xe, không cần gọi Taxi đâu.”

“A, anh có xe ư?”

“Đương nhiên là có, nếu không cô nghĩ thế nào?” Mạc Duy Khiêm dẫn La Duyệt Kỳ đến chỗ mình để xe.

“Chuyện này cũng không thể trách tôi, mỗi lần anh đều đi bộ cùng tôi, tôi sao mà biết anh có xe được chứ?”

Mạc Duy Khiêm nghe xong gật đầu: “Cũng đúng, khó trách cô nghĩ thế, kỳ thật mỗi lần tôi đưa cô về xong sẽ quay lại lấy xe, cảm giác cũng rất tốt, đi bộ nhiều cũng tốt cho sức khỏe.”

“Thật ra anh không cần đi về cùng tôi mỗi ngày đâu, mọi chuyện tôi đã nói hết rồi.”

Đến nơi để xe, Mạc Duy Khiêm mở cửa xe để La Duyệt Kỳ ngồi lên.

Là một chiếc xe rất bình thường, còn không tốt bằng xe Kim Đào, La Duyệt Kỳ cảm thấy nhân viên công vụ như Mạc Duy Khiêm cũng thật vất vả, công việc làm nhiều năm như vậy mà cũng chỉ đủ tiền mua chiếc xe bình thường để thay thế đôi chân đi.

“Xe này thật sự hơi tệ, cô cố chịu nhé, thật sự đối với chuyện này tôi cũng có mục đích của mình, sau khi đến sở cảnh sát tôi sẽ nói.”

Đến sở cảnh sát Hưng Phong, lần này rất dễ dàng gặp được Phạm phó đồn.

“Vị này là...?”

Mạc Duy Khiêm thấy Phạm phó đồn nhìn mình thì nói: “Tôi là người thân của Duyệt Kỳ, đặc biệt vì vụ án này mà đến với cô ấy, nghĩ muốn làm rõ sự việc, mong Phạm phó đồn cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý.

“À, cái này là dĩ nhiên, nhưng tôi chỉ có thể nói sự thật là vậy, chứng cứ đều rõ ràng, di thư cũng đã được xem xét kiểm nghiệm. La tiểu thư cũng đừng quậy lên nữa, đến lúc đó thì không ai được tốt đẹp đâu, kết quả này đã là tốt nhất rồi đây.”

Mạc Duy Khiêm đề La Duyệt Kỳ đang muốn lên tiếng lại, hỏi Phạm phó đồn: “Tôi nghe Phạm phó đồn nói thì dường như kết quả vụ án này là do ý nguyện của người ta? Chuyện tốt như vậy chúng tôi không dám nhận, hơn nữa cũng nhất định sẽ xem lại cách nói này.”

Phạm phó đồn căn bản không thèm coi trọng hai người trước mặt: “Xem lại thì xem lại, chẳng ai ngăn cản đâu, nhưng mà chỉ sợ các người không chịu nổi cái giá phải trả thôi. La Duyệt Kỳ, chuyện đến hôm nay cũng là do một tay cô tạo nên, nếu cô sớm đưa ra thứ cô đang giữ thì sẽ không có kết quả này đâu.”

“Trong tay tôi chẳng có gì, các người muốn tôi lấy gì mà giao chứ?” La Duyệt Kỳ thực sự không kiên nhẫn với cái thứ mà Phạm phó đồn đã hỏi mấy lần này.

Phạm phó đồn cười lạnh đứng lên: “Không có? Không phải cô đã nói với người khác sẽ giao ra thứ đó sao, nếu cô vẫn giữ thái độ này thì không còn gì để nói cả, tôi chỉ nhắc nhở cô một câu, nếu cô không thông minh một chút thì cảnh ngộ trước mặt sẽ không thay đổi được đâu.”

La Duyệt Kỳ căn bản không hiểu Phạm phó đồn đang ám chỉ cái gì, nhưng Mạc Duy Khiêm đã kéo cô đứng lên, xoay người bước đi.

“Sự việc còn chưa rõ ràng, anh kéo tôi làm gì chứ?” La Duyệt Kỳ thật sự khó chịu với hành động của Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm để La Duyệt Kỳ lên xe trước, sau đó bản thân cũng ngồi vào.

“Đã hiểu rõ rồi, hôm nay cũng không coi là uống công, một số giả thiết của tôi đã được chứng thực, lát nữa sẽ nói với cô.”

Sau đó Mạc Duy Khiêm lái xe tìm một quán trà, chọn một gian phòng cách biệt.

“Duyệt Kỳ, cô không ngại khi tôi gọi cô như thế chứ? Đầu tiên tôi muốn giải thích với cô.”

La Duyệt Kỳ thật ra không ngại việc Mạc Duy Khiêm gọi mình như thế nào, nhưng mà cô không rõ vì sao hẳn lại giải thích với cô?

Mạc Duy Khiêm tiếp tục nói: “Tôi giải thích là vì một số chuyện tôi đã để cô phải chịu uất ức, chuyện Chu Bình một mình hẹn gặp cô và những chuyện sau đó đều là chuyện chúng tôi đã thương lượng với nhau, đầu tiên là để thử cô và hai là để quan sát động tĩnh.”

Cái gì? Thì ra chuyện Chu Bình có yêu cầu quá đáng với cô là do họ sắp xếp ư? La Duyệt Kỳ cũng không nói gì, tức giận trừng mắt nhìn Mạc Duy Khiêm chờ hắn giải thích thêm.

“Ý kiến này do chính tôi đề xuất, nếu cô làm theo yêu cầu của Chu Bình thì đã chứng minh cô là người không đáng tin và dĩ nhiên lời cô nói càng không tin được. Mặt khác chuyện này có thể thử xem rốt cuộc

có phải là có người muốn hãm hại cô hay không? Kết quả là cô đã vượt qua kiểm tra, và cũng có người đã lộ ra dấu vết!”

La Duyệt Kỳ vốn rất giận nhưng vừa nghe thấy Mạc Duy Khiêm nói là có phát hiện mới liền bất chấp việc hắt bầy mưu thử mình vội hỏi: “Anh mau nói đi, ai có vấn đề vậy?”

Mạc Duy Khiêm cũng không gấp gáp: “Duyệt Kỳ, trước khi tôi nói ra thì cô phải hiểu rõ một điều thế này, nếu tôi đã nói với cô thì có nghĩa là tôi cực kỳ tin tưởng cô, mà cô cũng phải tin tôi như vậy thì mới có thể thật sự giải quyết vấn đề. Nếu cô có dù chỉ một chút nghi ngờ với lời nói của tôi thì chỉ sợ tôi muốn giúp cô cũng không được!”

La Duyệt Kỳ nhìn chăm chú vào Mạc Duy Khiêm đang thể hiện sự bình tĩnh vững vàng, suy nghĩ kỹ rồi tỏ thái độ.

“Trước khi anh làm tôi tin được, tôi không thể hoàn toàn tin anh, chúng ta vẫn chỉ là những người xa lạ, tôi không thể nói dối là tôi hoàn toàn tin anh được!”

Nghe hết câu nói của La Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm lại nở nụ cười: “Quả nhiên là một cô gái trung thực, nếu cô nhanh chóng nói tin tôi thì mới đúng là đối trá. Được rồi, bây giờ tôi tin cô trăm phần trăm, mà cô có thể dùng thái độ bình tĩnh mà xem xét lời tôi nói.”

La Duyệt Kỳ cũng cười, người này nghĩ cô là trẻ con hay sao mà cứ phải cò kè mặc cả thế chứ?

Mạc Duy Khiêm thấy tâm trạng La Duyệt Kỳ đã tốt lên thì quay lại đề tài chính.

“Duyệt Kỳ, người lộ ra dấu vết trong lần điều tra này là Trương Bội Ninh.”

Không thể nào! Trực giác La Duyệt Kỳ phủ nhận lời Mạc Duy Khiêm, là bất kỳ ai khác cô cũng không thấy bất ngờ nhưng mà Trương Bội Ninh thì không thể nào! Vì bà ấy luôn bảo vệ cô, cũng cô cùng tin tưởng sự chung thủy của thầy Vu, lại kịch liệt phản đối di thư kia nữa, cô còn tận mắt chứng kiến thái độ của bà ấy với Phạm phó đồn mà, Trương Bội Ninh sao có thể có vấn đề gì được chưa?

“Tôi biết cô khó mà chấp nhận được, cũng rất khó tin, nhưng trước hết cô hãy nghe tôi nói xong đã. Thật ra tôi hoàn toàn kết luận Trương Bội Ninh có vấn đề chính là vì Phạm phó đồn, ban đầu tôi cũng chỉ có chút nghi ngờ Trương Bội Ninh dính dáng đến vấn đề này thôi, dĩ nhiên là tôi đang nói chuyện tham ô công quỹ. Trương Bội Ninh là người quản lý tài vụ, dĩ nhiên sẽ là đối tượng bị nghi ngờ nhiều nhất, tuy nhiên cũng chỉ là nghi ngờ thôi. Nhưng tôi sắp xếp cách hỏi dành ối đối tượng hỏi chuyện, để Chu Bình ám chỉ Trương Bội Ninh sẽ điều tra lại vấn đề tài vụ, lại để ông ta tìm cơ hội vô tình để lộ ra là có quan hệ mờ ám với cô trước mặt Trương Bội Ninh, nên biết đây là hai việc này đều sắp xếp nhằm vào Trương Bội Ninh, kết quả là biến thành việc xôn xao khắp đài truyền hình.”

Nói tới đây, Mạc Duy Khiêm ngừng lại uống một ngụm trà, thấy La Duyệt Kỳ vẫn đang vô cùng chăm chú nhìn mình thì lại hạ chén trà nói tiếp: “Tôi nghĩ bà ta làm vậy đơn giản là muốn cô cùng đường mà dẫn hướng cô đem vật gì đó giao ra, nhưng mà bà ta lại không biết là cô thật sự không giữ cái gì cả. Vì sao tôi lại nói vậy? Là vì hôm cô xông vào phòng họp, Chu Bình cố ý đề cập đến việc cô muốn giao ra thứ gì đó, kết quả là thế nào? Vừa rồi Phạm phó đồn khẳng định trong tay cô có thứ gì đó, còn một mực chắc chắn là cô nói dối, thế là sao? Cho nên trong chuyện này Trương Bội Ninh có quan hệ rất lớn.”

Đầu óc La Duyệt Kỳ đã hoàn toàn rối loạn, cô không muốn tin tưởng tất cả những chuyện này, nhưng Mạc Duy Khiêm sớm đã giảng sẵn bấy rập, chẳng những đặt bẫy cô mà còn đặt bẫy cả Trương Bội Ninh. Bây giờ bản thân cô đã coi như thoát được nhưng Trương Bội Ninh thì không, lại nghĩ đến lời nói của Trương Bội Ninh hôm gọi cô lên phòng, đúng là rất đáng nghĩ!

“Bà ấy vì sao lại phải làm vậy? Tôi và bà ấy cũng đâu có quan hệ gì? Sao bà ấy lại muốn hại tôi chứ?” La Duyệt Kỳ bất lực nhìn Mạc Duy Khiêm.

“Tôi nghĩ mấu chốt ở đây chính là ở việc cô là người duy nhất tiếp xúc với Vu Đức Thăng trước khi ông ấy nhảy lầu, hơn nữa quan hệ của cô và ông ấy cũng rất tốt, càng quan trọng hơn là Phạm phó đồn cũng có liên quan, nếu bà ấy có liên hệ với Phạm phó đồn thì tôi chỉ có thể nói là bà ta không thể không có quan hệ gì với cái chết của Vu Đức Thăng được. Nhưng mà tôi nghĩ đến những việc trước đó nữa thì có thể thấy không phải là bà ta và Vu Đức Thăng cùng hợp tác làm việc mà giữa hai người họ căn bản là có xích mích

với nhau. Loại việc này lí do rất đơn giản, chẳng qua cũng vì tình cảm và tiền bạc mà thôi, có lẽ là Vu Đức Thăng đã nắm được điểm yếu nào đó của bà ta.”

“Không phải đâu, lần thứ hai tôi đến sở cảnh sát đã tận mắt chứng kiến bà ấy và Phạm phó đồn đối đầu nhau như nước với lửa mà.”

Mạc Duy Khiêm bắt đầu kể: “Bé ngọc của tôi ơi, cô có thể khẳng định rằng không phải bà ta đang bàn bạc đối sách với Phạm phó đồn, thấy cô đến thì diễn kịch không hả? Sao cô có thể xác định được bà ta và Phạm phó đồn một kẻ đóng mặt đen, một người giả mặt đỏ chứ? Nhưng mà tôi còn chưa rõ Trương Bội Ninh và Phạm phó đồn có quan hệ gì mà lại giúp đỡ nhau như vậy.”

(kẻ đóng mặt đen, một người giả mặt đỏ: Kẻ âm trầm, kẻ tức giận)

“Bây giờ thật sự tôi rất rối loạn, sao mà khẳng định hay kết luận chuyện gì được chứ?” La Duyệt Kỳ đã mất phương hướng từ lâu rồi.

“Cho nên tôi muốn cô tin tôi, chỉ khi chúng ta tin nhau, phối hợp ăn ý mới có thể điều tra ra sự thật phía sau được.”

Về mặt La Duyệt Kỳ hơi hốt hoảng: “Tôi dù không muốn tin anh thì cũng phải tin, tôi sẽ phối hợp với anh, chỉ mong lần này tôi sẽ không tin lầm người.”

Mạc Duy Khiêm rất thích tính cách này của La Duyệt Kỳ, cô tuổi còn nhỏ mà sau khi chịu nhiều đã kích suy sụp thể này chẳng những tinh thần không sa sút, mà ngược lại còn dũng cảm tin tưởng người khác, cố gắng đấu tranh vì mình, loại tính cách ương ngạnh và dũng cảm này đúng là không phải ai cũng có.

“Tôi đây sẽ không phụ sự tin tưởng của cô.” Mạc Duy Khiêm cực kỳ cao hứng với việc La Duyệt Kỳ chịu tin tưởng mình.

“Anh có kế hoạch gì mới không? Tôi nhất định sẽ làm theo.”

Mạc Duy Khiêm nhìn nhìn đồng hồ nói: “Hôm nay tôi còn có việc, bây giờ đưa cô về trước. Đầu tiên cô chỉ cần dừng dãi thảo kinh xà là được, những chuyện khác cứ giao cho tôi.”

La Duyệt Kỳ cũng không nóng lòng bộp chớp, liền cùng Mạc Duy Khiêm ra ngoài.

Đến tận khi về gần đến nơi, chuẩn bị xuống xe La Duyệt Kỳ đột nhiên xoay người nhìn Mạc Duy Khiêm.

“Kỳ thật anh không phải chỉ lừa tôi một việc, tôi vốn nghĩ anh là một người dịu dàng thành thật, không ngờ anh cũng tâm cơ sâu sắc như vậy, anh – không đơn giản chỉ là người quan sát đúng không?”

Mạc Duy Khiêm không nghĩ La Duyệt Kỳ sẽ trực tiếp đánh giá mình như vậy, nên nén cười nói: “Chỉ có người không hiểu tôi mới có thể cảm thấy tôi là người hiền lành, mà người hơi hiểu tôi một chút sẽ cảm thấy tâm cơ tôi quá sâu, nhưng nếu là người chân chính hiểu tôi sẽ nghĩ tôi là người an toàn, đáng tin và cực kỳ hiểu lòng người!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đại thúc chỉ có thể là đại thúc.

7. Chương 7

Người này đang nói cô chưa thật sự hiểu hẳn ư? Đối với câu trả lời của Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ cũng chỉ biết cười trừ, nếu đối phương không muốn để lộ thân phận thì cô cũng không ép, chỉ chờ làm theo kế hoạch của hắn là được rồi.

Khi trở lại phòng, La Duyệt Kỳ bị Vương chủ nhiệm gọi lên.

“Tiểu La, vụ án lần này cũng coi là đã có kết quả, lãnh đạo đã hơi biểu hiện thái độ rồi, tôi nghĩ tốt nhất là cô nên chủ động từ chức đi, như vậy còn có thể giữ được chút thể diện.

La Duyệt Kỳ nghe xong thì vô cùng bình tĩnh, chỉ hỏi chủ nhiệm Vương: “Phó đài Trương có ý kiến gì không?”

“Phó đài Trương bị bệnh, chắc là không chịu nổi đả kích rồi, hơn nữa với loại việc này thì bà ấy cũng không tiện có ý kiến gì.”

La Duyệt Kỳ nở nụ cười nói: “Ý Vương chủ nhiệm tôi đã hiểu, nhưng phiền ngài nói với lãnh đạo một chút, tôi có thể không cần tiền lương cũng được nhưng tôi muốn có thời gian sắp xếp công việc, sau đó tôi sẽ chủ động từ chức.”

Vương chủ nhiệm nghĩ ngợi một chút rồi đồng ý: “Được rồi, tôi cũng hiểu sự khó xử của cô, dù sao cô cũng chưa thể tìm được công việc tốt, cô có thể làm hết tháng này, tiền lương cô cứ nhận bình thường, chuyện này tôi có thể quyết định được.”

“Cám ơn chủ nhiệm Vương, đến lúc đó tôi nhất định sẽ không làm ngài khó xử đâu!” La Duyệt Kỳ cúi đầu với Vương chủ nhiệm rồi ra ngoài.

Trên đường trở về văn phòng La Duyệt Kỳ đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với khó khăn, quả nhiên vừa vào phòng đã thấy Phan Minh Minh chờ cô ở bàn làm việc.

“Bây giờ chứng cứ xác thực cả rồi cô còn gì để nói không? La Duyệt Kỳ, cô thu dọn đồ đạc rồi rút mau đi, cô cũng vô liêm sỉ quá mà, tốt xấu gì thì chủ nhiệm cũng giúp đỡ cô thể mà cô lại ép người ta đến chết, còn giả vờ giả vịt trước mặt Trương phó đài để nhận sự đồng cảm của người ta, xin tin tưởng, cô có ghê tởm quá không vậy?”

Những người trong văn phòng cũng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn La Duyệt Kỳ, lúc này ngay cả Tiểu Tề cũng mặc kệ không lên tiếng mà chỉ nhìn chăm chú vào máy tính.

La Duyệt Kỳ bình tĩnh cười cười: “Thật là xin lỗi rồi, tôi còn muốn ngồi ở đây đến cuối tháng lấy lương xong mới đi, cô có khó chịu hơn thì cũng phải nhịn xuống thôi.”

Phan Minh Minh bị thái độ của La Duyệt Kỳ làm cho sững sốt, những người khác cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ rằng đã đến nước này mà La Duyệt Kỳ còn bình tĩnh tự nhiên đến vậy.

“Đúng là một kẻ đề tiện không có địch thủ, cô có thể làm được đến thế tôi cũng thấy rất bội phục đấy!” Phan Minh Minh nói xong liền thở phà phỉ bỏ đi.

Một ngày trôi qua, La Duyệt Kỳ đã phải chịu đựng bao nhiêu khinh bỉ và châm chọc, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng, cuối cùng cũng đến lúc ra về, cảm giác như đã qua một trận chiến tàn khốc.

Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ đang chậm rãi bước tới, cũng hiểu được bây giờ cô đang khó khăn thế nào, vì thế đi đến nói: “Cô có ổn không?”

La Duyệt Kỳ bất đắc dĩ cười nói: “Dù sao cũng vậy rồi, chỉ phải tiếp tục kiên trì thôi, tôi thì không sao, chỉ sợ cửa ải chỗ ba mẹ tôi mới khó qua đấy.”

“Tôi biết cô nhất định có thể chịu được, còn về cha mẹ cô thì tôi đề nghị cô nên khuyên họ tạm thời lánh đi nơi khác một thời gian, chờ giải quyết xong mọi chuyện hãy trở lại.”

La Duyệt Kỳ vô cùng đồng ý với ý kiến của Mạc Duy Khiêm, vì thế nói: “Cũng tốt, gia đình dì Tư của tôi ở nông thôn rất vui vẻ, tôi sẽ khuyên họ đến đó ở một thời gian, chỉ là mẹ tôi thì không sao nhưng mà ba tôi thì vẫn phải đi làm, bỏ đi lâu như thế thì không tốt lắm.”

“Duyệt Kỳ, làm khó cô rồi, tôi sẽ nhanh chóng giúp cô thoát khỏi cảnh khó khăn khốn đốn này.”

“Tôi rất cảm động khi anh suy nghĩ cho tôi như vậy, nhưng mà cái chết của thầy Vu cũng phải làm rõ mới được, thầy Vu đối xử với tôi tốt lắm, tôi vĩnh viễn không thể quên đi tình trạng thê thảm của lúc thầy mất.”

Về mặt đầy bi thương của La Duyệt Kỳ khiến Mạc Duy Khiêm xúc động, hẳn đã quen nhìn người ta cãi vã va chạm trong công việc, anh lừa tôi gạt thậm chí là đấu tranh sống chết với nhau. Mà La Duyệt Kỳ bị người ta hại đến mức này vẫn có thể không oán trời trách đất mà nhớ đến tình nghĩa thầy trò, không thể không nói cô bé này vẫn còn giữ được một trái tim thuần khiết vô cùng chính nghĩa.

“Cô cũng thả lỏng tâm sự đi, mọi việc phải từng bước một, tôi đã có bước đầu kế hoạch rồi nhưng không muốn tăng thêm gánh nặng cho cô nên tôi sẽ không nói cho cô biết.”

“Anh lại nghĩ ra kế hoạch gây ông đập lưng ông gì rồi à? Kế hoạch của anh cũng thật là nhiều đấy.” La Duyệt Kỳ cũng không muốn phiền lòng vì việc này nữa liền đùa cợt.

Mạc Duy Khiêm cười dài nói: “Lá gan cô cũng lớn thật, còn dám giễu cợt tôi nữa.”

“Tôi nào dám, tôi đang khen anh mà, tôi cũng chẳng dám đắc tội với anh đâu. Nhưng mà lại nói, tính cách anh như vậy thì vợ anh chẳng phải sẽ bị bắt nạt đến chết hay sao chứ hả?” La Duyệt Kỳ buồn rầu thay cho vợ Mạc Duy Khiêm.

“Bản thân tôi còn chưa biết vợ mình là ai nữa kìa, tôi còn độc thân, chưa kết hôn!”

La Duyệt Kỳ xấu hổ, cô cho rằng đàn ông 36 tuổi đã lấy vợ sinh con từ lâu rồi chứ, không ngờ Mạc Duy Khiêm vẫn độc thân, chắc hẳn rất ghê gớm, hay là điều kiện sống không tốt?”

“Thật ngại quá, tôi không nghĩ nhiều như vậy, lại tái phát cái bệnh nói thẳng quá rồi.”

Mạc Duy Khiêm cũng không để trong lòng, chỉ nhìn La Duyệt Kỳ cười không ngừng được: “Cô nói cũng đúng mà, tôi nên tìm vợ rồi, nếu không cả ngày bị người ta hỏi đến chuyện này cũng rất khó chịu.”

Tìm tìm cái đầu anh, nhìn tôi làm gì vậy? La Duyệt Kỳ cúi đầu không tự nhiên.

Mạc Duy Khiêm vừa nói lời này liền động lòng, thật ra hẳn không lo không tìm được vợ, hơn nữa phụ nữ có lòng với hẳn cũng không ít, lúc có hứng hẳn cũng hẹn hò với vài người bạn gái, nhưng cho đến giờ cũng chưa hề xuất hiện ý muốn kết hôn.

Bây giờ cẩn thận nghĩ lại, trải qua tiếp xúc trong thời gian này, người con gái kém hẳn đến 11 tuổi lại thường xuyên gọi lên các cảm xúc trong lòng hẳn, tán thưởng hay vui sướng, còn cả đau lòng vừa rồi nữa. Hơn nữa bản thân hẳn cũng tình nguyện nói chuyện trên trời dưới đất với cô, nếu bỏ đi chênh lệch về tuổi tác thì hẳn thật sự muốn tiến sâu thêm trong quan hệ với cô.

Đã có suy nghĩ này, Mạc Duy Khiêm cảm thấy mình nên xem xét kỹ quan hệ giữa hẳn và La Duyệt Kỳ một lần nữa, mà cách thức điều tra cũng nên điều chỉnh lại cho thích hợp, phải quan tâm đến cảm giác và tình cảm của La Duyệt Kỳ nhiều hơn, hẳn có thể lợi dụng cuộc điều tra lần này để tạo nên sự tin tưởng và tình cảm tốt đẹp với hẳn của La Duyệt Kỳ, chờ khi điều tra kết thúc sẽ không ngần ngại theo đuổi cô.

La Duyệt Kỳ tạm biệt Mạc Duy Khiêm ở dưới lầu, đến khi về nhà thấy cha mẹ đều ngồi ở sofa, sắc mặt âm u.

“Ba, mẹ, tin tức nói gì chắc ba mẹ cũng biết rồi, con bây giờ chỉ xin cha mẹ cho còn một thời gian để chứng minh sự trong sạch của mình!”

“Vụ án đã kết thúc, con còn nói trong sạch cái gì chứ? Ba và mẹ ngay cả cửa cũng không dám bước ra, đã làm sai thì phải nhận, sao con lại ngoan cố không chịu hối cải như vậy?” La Đồng thật sự vô cùng tức giận.

La Duyệt Kỳ nghe xong thì trực tiếp quỳ trên mặt đất: “Ba, mẹ, hai người tin con đi, con thật sự chưa bao giờ làm chuyện này, con biết hai người rất mệt mỏi nhưng con thật sự là bị người ta hãm hại, xin ba mẹ cho con chút thời gian, con nhất định sẽ giải quyết được chuyện này!”

“Haz, Tiểu Kỳ, nếu không con nghe mẹ đi, chúng ta cùng đến chỗ dì Tư tránh một thời gian, ở chỗ làm chắc con cũng gặp không ít khó khăn đúng không?” Tề Nguyệt Tú rất đau lòng cho con gái.

“Mẹ con cũng đang nghĩ chuyện này, nhưng mà con còn có chuyện quan trọng hơn để làm, không thể đi cùng ba mẹ được, mẹ và ba hãy đi trước đi, nhưng mà công việc của ba phải làm sao bây giờ?”

La Đồng cắt đứt câu nói của con gái: “Ba làm sao còn mặt mũi đi làm chứ? Hôm nay đã xin lui rồi, lãnh đạo cũng chê trách nhiều, nếu không con cũng đừng đến đài truyền hình nữa.”

La Duyệt Kỳ nghe xong thì lại thấy khổ sở trong lòng nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì với cách nghĩ của mình, để ba mẹ mau chóng đến chỗ dì Tư.

Cuối cùng La Đồng và Tề Nguyệt Tú không chịu nổi cầu xin của con đành phải đồng ý, cũng tiếp tục dặn dò La Duyệt Kỳ phải cẩn thận chú ý an toàn, mỗi ngày đều phải gọi điện cho họ.

Lại qua hai ngày, vợ chồng La Đồng đã thu dọn xong hành lý, đón xe đến nhà em gái Tề Nguyệt Tú.

Cha mẹ vừa đi, La Duyệt Kỳ liền giảm được rất nhiều nỗi lo, bây giờ cô cũng đã quen đối mặt với ánh mắt người khác rồi, cảm thấy thời gian này da mặt cô dày lên không ít.

Cùng lúc đó, sự chú ý của mọi người cũng dần dần chuyển sang chỗ khác.

Trong đài lại khôi phục không khí nặng nề như ngày đầu tiên tổ điều tra đến, không vì lí do gì khác mà đúng là vì tổ điều tra nói mở rộng phạm vi điều tra, mở rộng phạm vi điều tra đến khắp đài, hẹn trò chuyện với toàn bộ người trong đài. Nhất thời ai cũng hoảng sợ, cũng có người lo lắng không yên, càng không ngừng nhớ lại bản thân có thiếu sót gì không, lại suy nghĩ xem lời nào nên nói lời nào không, ai còn tâm trí đâu mà quan tâm đến chuyện của La Duyệt Kỳ chứ, tất cả đều đang thắc mắc xem vì sao phạm vi điều tra lại bị mở rộng ra mà thôi.

La Duyệt Kỳ nghĩ đây có thể chính là hành động bước đầu của Mạc Duy Khiêm, nhưng cô lại không nghĩ ra được là vì sao hần lại làm vậy.

Buổi chiều, Vương chủ nhiệm mở hội đầy đầu đi đến.

Mọi người lập tức bỏ xuống công việc vây quanh ông ta hỏi han.

“Chủ nhiệm, cuối cùng thì hỏi cái gì vậy? Ông nói cho chúng tôi chút đi để chúng tôi còn chuẩn bị.”

Vương chủ nhiệm thở dài một hơi rồi mới nói: “Haz, dọa chết người mà, tôi thấy trong đài nhất định đã xảy ra chuyện lớn rồi! Mọi người nghĩ lại xem trong công việc hay trong vấn đề tài chính có mờ ám gì không, nếu có thì nhanh nhanh kiểm điểm đi, nước trong không có cá, nếu là chuyện nhỏ thì người của tổ điều tra cũng không thẳng tay xử lý đâu.”

Tiểu Tề vội vã hỏi: “Chủ nhiệm, ông nói rõ một chút đi mà.”

“Chuyện là thế này, vừa rồi tổ điều tra lấy ra hơn mười danh sách mua đồ muốn tôi giải thích, trên mấy danh sách đó đều có chữ ký của tôi, có cái là tôi ký nhưng có cái tôi thật sự chẳng biết gì, chuyện này rất kỳ lạ.”

Có người lập tức hỏi: “Vậy ông trả lời thế nào?”

Vương chủ nhiệm tức giận liếc người nọ một cái nói: “Tôi còn nói thế nào được nữa, tôi đâu có biết tiền đó xài vào cái gì chứ, đương nhiên là nói thật, chẳng lẽ còn muốn tôi chịu tiếng xấu cho kẻ mình chẳng biết là ai ư?”

Mọi người nghe xong liền hoảng hốt, sao lại có loại chuyện này được chứ? Có phải là chữ ký của mình cũng bị người ta giả mạo, giả danh ký tên để tham ô công quỹ không?

Mặt Trương Bội Ninh không chút thay đổi nhìn năm người trước mặt, không nói dù chỉ một câu.

“Trương phó đài, tuy chúng tôi không chuyên làm về tài chính nhưng hiểu biết thông thường thì vẫn có, số tiền để thăm hỏi nhân viên cũ đã về hưu này chúng tôi đã xác minh với từng người có tên trong danh sách, tất cả đều nói họ chưa từng nhận được số tiền như vậy, thế thì chữ ký trên danh sách này là sao? Bà có thể giải thích không? Hơn nữa những giấy tờ giống như thế này cũng có rất nhiều, ngay cả người ký tên cũng không biết mình đã từng ký những giấy tờ này nữa. Còn chưa đựng đến kiểm toán mà đã loạn như vậy rồi là sao? Bà nói một chút đi.” Chu Bình nghiêm mặt nói.

“Tôi không có gì để nói, các ông muốn điều tra thế nào cũng được, tôi nhận điều tra, công việc tôi làm xảy ra vấn đề là tôi thiếu trách nhiệm, tổ chức muốn xử phạt tôi thế nào cũng được.”

“Chỉ sợ không đơn giản là thiếu trách nhiệm thôi đâu, nếu chuyện này không có sự phối hợp của bà thì cũng không thể xảy ra được.”

Trương Bội Ninh khẽ cười một tiếng: “Không phải các ông còn muốn điều tra tiếp sao? Thời gian lâu như vậy cũng không tra được cái gì nữa, tôi chỉ có thể nói bản thân tôi đã không phụ sự bồi dưỡng của tổ chức, cũng không phụ sự tin tưởng của lãnh đạo dành cho tôi, ngoài ra tôi không còn lời nào để nói nữa!”

Chu Bình nhún mày không nói, nhìn về phía Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm cười cười nói với Ngô Thế Kiệt.

“Chủ nhiệm Ngô, anh xem có thể bàn bạc với trên tỉnh không? Bây giờ là người trên tỉnh xuống điều tra hay là giao cho bên điều tra huyện điều tra? Giăng co mãi như thế này cũng không phải là cách, lời phó đài Trương vừa nói ý là chúng ta làm việc không hiệu quả, cần có chứng cứ.”

Trương Bội Ninh lập tức cảm giận nhìn Mạc Duy Khiêm, người này cuối cùng là cái gì? Không phải người trên tỉnh cũng chẳng phải người điều tra ở huyện thế nào mà lời nói lại có trọng lượng như vậy?

Ngô Thế Kiệt đồng ý rồi nhanh chóng gọi điện xin chỉ đạo của cấp trên, sau khi trò chuyện liền nói với Mạc Duy Khiêm: “Đã bàn bạc xong rồi, ý lãnh đạo là muốn cứ giao cho bên điều tra huyện làm việc đã, cũng là cho họ một cơ hội, tin rằng họ sẽ làm việc một cách công bằng.”

Mạc Duy Khiêm gật đầu: “Cũng được, vậy anh lại gọi điện cho họ, nói họ lập tức chuẩn bị bắt tay vào làm đi.”

Nói xong lại nhìn Trương Bội Ninh: “Phó đài Trương, bà có thể trở về rồi, như mong muốn của bà, ngày mai bắt đầu điều tra toàn bộ người trong đài!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Biển lặng sắp nổi lên gió bão sấm sét.

8. Chương 8

Trương Bội Ninh lòng dạ không yên trở về văn phòng, tự hỏi trong phút chốc rồi lại tự lên dây cót tinh thần inh sau đó sai người gọi La Duyệt Kỳ lên phòng.

La Duyệt Kỳ vừa nghe tin Trương Bội Ninh tìm cô thì lập tức có cảm giác nóng lòng muốn thử, mạnh mẽ kiềm chế lại rồi lên lầu gõ cửa văn phòng Trương Bội Ninh.

“Sư mẫu, cô tìm em ư?”

“Duyệt Kỳ, xem ra cô không thể giải oan cho Đức Thăng rồi, ngày mai người của cục điều tra sẽ đến đây, tài vụ trong đài không thể nào không sai lệch được, nhưng cô có thể cam đoan cô chưa bao giờ tư lợi cho bản thân cả.”

La Duyệt Kỳ giật mình hỏi: “Sao có thể thế được, sao họ lại cứ nhắm vào cô như vậy chứ?”

“Cô đã nói từ đầu rồi mà, người của tổ điều tra không làm ra thành tích thì lấy gì mà báo cáo lên, cô là người quản lý tài vụ dĩ nhiên sẽ phải đứng mũi chịu sào. Duyệt Kỳ, em hãy nghĩ lại xem rốt cuộc trước khi Đức Thăng gặp chuyện có nói gì với em không, cô chỉ hy vọng khi cô còn khả năng thì có thể làm chút gì đó cho Đức Thăng.” Trương Bội Ninh nói đến chỗ đau lòng, hai mắt đã bắt đầu mờ lệ.

La Duyệt Kỳ cũng rất đau lòng: “Ngoại trừ bản thảo tin tức, thầy Vu thật sự không đưa thứ gì cho em cả.”

Trương Bội Ninh biết vậy nên cũng thất vọng: “Thôi quên đi, em về làm việc trước đi.”

La Duyệt Kỳ vừa đứng lên đi được hai bước đã quay lại do dự nhìn Trương Bội Ninh.

“Sao thế? Còn việc gì ư?” Trương Bội Ninh hỏi.

“Sư mẫu, là thế này ạ. Có một chuyện em vốn không để ý đến đấy là ở mặt sau của tờ bản thảo cuối cùng hình như có viết một địa chỉ hòm thư điện tử và mật mã. Lúc đó em sợ là có thể dùng vào việc khác nữa nên cố ý nhớ lấy, nghĩ về nhà chép ra rồi đưa lại cho thầy Vu, không ngờ sau đó thầy lại xảy ra chuyện nên em cũng quên mất.”

Trương Bội Ninh lập tức truy hỏi: “Vậy em có nhớ kỹ hòm thư kia không?”

La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Không có, sau đó em đâu có nhớ đến việc này, nếu cô không hỏi lại thì em cũng chẳng nhớ đến nó đâu, nhưng mà nếu cô nghĩ hòm thư ấy rất quan trọng thì em sẽ cố gắng nhớ lại, có lẽ sẽ nhớ được.”

“Duyệt Kỳ ơi, em nhất định phải nhớ lại đấy, nếu nhớ được nhất định phải nói cho cô biết ngay, cô luôn nghi ngờ cái chết của Đức Thăng không đơn giản như vậy, có lẽ nội dung trong hòm thư này chính là nguyên nhân cái chết của ông ấy đấy em có hiểu không?” Trương Bội Ninh khẩn thận dặn dò.

La Duyệt Kỳ cũng hơi hiện ra sự kích động: “Sư mẫu, ý của cô cũng giống như em, em vẫn luôn nghi ngờ vì sao ngày nghỉ mà giáo sư còn đến công ty bảo hiểm làm gì chứ? Cô yên tâm, em nhất định sẽ cố gắng nhớ lại.”

Trương Bội Ninh rất vui mừng: “Tốt, nếu như thế thì cho dù công việc của cô có xảy ra chuyện gì cô cũng không tiếc nuôi nữa.”

La Duyệt Kỳ gật gật đầu rồi rời khỏi văn phòng của Trương Bội Ninh, trong đầu vẫn không ngừng tự hỏi tiếp theo nên hành động ra sao, cô không thể để mình Mạc Duy Khiêm nghĩ cách được, bản thân cô cũng phải động não một chút.

Sau khi La Duyệt Kỳ rời đi, Trương Bội Ninh lập tức gọi điện thoại, sau hơn một giờ mới chấm dứt cuộc trò chuyện, sau khi cúp điện thoại thì gương mặt tràn ngập một nỗi bất an.

La Duyệt Kỳ ngồi ở chỗ của mình chăm chú suy nghĩ, đột nhiên tiếng Phan Minh Minh truyền từ ngoài cửa vào: “Hôm nay cuối cùng cũng nhìn được người thật sự nắm quyền trong tổ điều tra rồi, nói cho các cô biết nhé người họ Mạc kia tôi rất tán thưởng, đáng về tốt mà tính tình cũng tốt, còn có thể làm cho người từ trên tỉnh xuống tươi cười bắt chuyện với hắn, tôi đoán chức vụ cũng không nhỏ đâu.”

Tiểu Tề cười nhạo: “Tôi với cô đi với nhau, còn chưa đến 10 phút đồng hồ mà sao cô nhìn ra lắm chuyện thế, đúng là hám trai mà.”

“Cô mới hám trai, tôi có bao giờ dễ dàng khen ngợi một người đàn ông đâu, mắt tôi nhìn người rất chuẩn đấy, lại nói tôi tán thưởng ai thì có quan hệ gì với cô, đây là tự do của tôi, cô đừng có lòng thèm nhỏ rãi mà bên ngoài chê bai!”

Phan Minh Minh không chịu kém cạnh nói: “Chờ mà xem, đến lúc đó cô đừng có ghen tị với tôi đấy!”

La Duyệt Kỳ nghe câu nói của Phan Minh Minh thì cảm thấy buồn cười, chỉ là nói chuyện một thời gian ngắn mà Phan Minh Minh đã coi trọng Mạc Duy Khiêm đến vậy, Tiểu Tề nói không sai, đây không phải mê trai thì là cái gì chứ?

Giờ ra về, trên đường về La Duyệt Kỳ kể cho Mạc Duy Khiêm nghe nội dung cuộc nói chuyện của mình và Trương Bội Ninh.

Mạc Duy Khiêm nghe xong liền nhíu mày: “Cô không nên lừa Trương Bội Ninh.”

“Sao lại không nên? Nếu thật sự Trương Bội Ninh có vấn đề thì tôi nói như vậy bà ấy nhất định sẽ có hành động tiếp không phải sao? Tôi thấy việc tôi làm là đúng mà, không sai đâu!” La Duyệt Kỳ cảm thấy Mạc Duy Khiêm không hiểu rõ tình trạng hiện giờ lắm.

Mạc Duy Khiêm thở dài: “Dĩ nhiên tôi biết đây là phép thử hiệu quả nhất, hơn nữa bà ấy không cảnh giác với cô, tôi không xếp cô vào kế hoạch hành động là vì không muốn cô gặp nguy hiểm thôi, nếu họ có thể hại chết Vu Đức Thắng thì cũng sẽ không ngại chuyện diệt khẩu thêm lần nữa đâu.”

La Duyệt Kỳ cũng đã nghĩ đến chuyện mình có thể gặp nguy hiểm nhưng vì chứng minh sự trong sạch của bản thân, cô bất chấp, bây giờ bị Mạc Duy Khiêm nói quá như vậy trên mặt lại hiện lên vẻ sợ hãi.

Mạc Duy Khiêm thấy cô như vậy cũng không nhẫn tâm, vừa định an ủi một câu ai ngờ La Duyệt Kỳ đã mở miệng trước: “Tôi không sợ, sợ cũng chẳng có tác dụng gì! Chuyện này nếu tôi cứ sợ chết mà chấp nhận thì cả đời cũng đừng mong ngẩng đầu nổi, chỉ bằng cứ liều mạng xem bọn họ có thể làm gì?”

Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ chẳng những khôi phục sắc mặt còn thêm ý chí chiến đấu sục sôi thì cảm thán cười nói: “Còn đang định an ủi cô ai ngờ cô lại tự làm mình vui vẻ rồi. Duyệt Kỳ, cô rất thông minh cũng có can đảm nhưng rất thiếu kinh nghiệm, cô đã muốn tạo ra hoàn cảnh nguy hiểm như vậy thì tôi cũng chỉ có thể cam đoan bảo vệ cô an toàn, yên tâm đi.”

Nếu nói La Duyệt Kỳ không sợ hãi thì đúng là nói dối, vừa nghe Mạc Duy Khiêm nói thế cô lập tức hỏi lại: “Anh thật sự có thể bảo vệ tôi?”

“Cô xem cô đó, vẫn sợ hãi lắm đúng không? Thật sự vẫn lo lắng, đừng cố biểu hiện vẻ đầy mạnh mẽ như thế, tội gì chứ?” Mạc Duy Khiêm thật sự không còn cách nào với La Duyệt Kỳ.

“Tôi làm thế cũng chỉ vì muốn mau chóng giải quyết vấn đề mà thôi, ba mẹ tôi có nhà mà không thể về, sao tôi lại không sốt ruột được cơ chứ? Sự trong sạch của tôi không chỉ liên quan đến tôi mà liên lụy đến cả ba người nhà tôi, nếu cứ chậm rãi điều tra thì kéo vụ án còn kéo dài vài năm cũng chưa có kết quả ấy chứ.”

“Nói lung tung, đó đều là trình tự chính quy, cô nghĩ loại án giết người này dễ điều tra lắm sao? Rất khó khăn, nhiều trở ngại, thật sự là vô cùng khó khăn.” Mạc Duy Khiêm dạy dỗ La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ sao có thể thích nghe mấy lời đó được chứ, khề cong môi nói: “Dù có khó khăn hơn cũng chẳng liên quan đến tôi, tôi chỉ cần chứng minh sự trong sạch của mình là được rồi, càng nhanh càng tốt!”

Mạc Duy Khiêm thấy tính tình đùa giỡn của La Duyệt Kỳ, cũng không giận, chỉ nói: “Tốt, vậy cứ tuân theo mệnh lệnh của La tiểu thư, nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này cho tốt!”

La Duyệt Kỳ bị chọc cười, về đến cửa nhà khoe môi vẫn treo nụ cười hẹn gặp lại Mạc Duy Khiêm.

Sau khi La Duyệt Kỳ lên lầu, Mạc Duy Khiêm lấy di động ra bắt đầu chỉ đạo mọi việc.

La Duyệt Kỳ vừa về đến nhà lập tức gọi điện thoại cho cha mẹ, nói bản thân không có việc gì lớn, cha mẹ không cần lo lắng sau đó lại nấu một bát mì ăn tạm.

Đến lúc sắp lên giường ngủ thì càng kiểm tra cẩn thận các loại cửa giả nẻo trong nhà, sau khi trở lại phòng vẫn cảm thấy hơi sợ, lại đặt một chiếc ghế dựa chặn trước cửa phòng, di động thì đặt cạnh gối có thể lấy ra bất cứ lúc nào mới hơi yên tâm, chuẩn bị ngủ.

Nhưng vừa nhắm mắt lại thì di động đã vang lên, La Duyệt Kỳ hoảng sợ nhanh chóng nghe máy: “A lô”

“Là tôi đây, cô ổn chứ?” Trong giây phút yên tĩnh này, La Duyệt Kỳ cảm thấy giọng nói của Mạc Duy Khiêm đặc biệt dễ nghe.

Cô thật sự cảm động vì Mạc Duy Khiêm có thể quan tâm cô như vậy nên lập tức nói: “Vẫn ổn, cảm ơn anh đã quan tâm tôi.”

Mạc Duy Khiêm cười nói: “Tôi lo cô ở nhà một mình sẽ sợ hãi nên gọi điện báo cho cô một câu, cô cứ yên tâm ngủ đi, tôi đã sắp xếp người tuần tra bảo vệ dưới lầu nhà cô rồi.”

“Thật chứ? Là cảnh sát ư?” La Duyệt Kỳ không ngờ có thể hưởng đãi ngộ loại này.

Mạc Duy Khiêm không trả lời vấn đề của La Duyệt Kỳ, chỉ nói: “Cô không cần lo nghĩ nhiều như vậy chỉ cần đừng lo lắng nữa là tốt rồi, thời gian cũng không sớm nữa, mau nghỉ ngơi đi.”

Ngủ ngon một đêm, đến sáng La Duyệt Kỳ đã cảm thấy không lo lắng như ngày hôm qua nữa.

Người kéo đến căng tin ăn trưa vẫn nhiều như vậy, La Duyệt Kỳ bê đồ ăn đi tìm người quen, đúng lúc thấy chiếc bàn Tiểu Tề ngồi còn trống nên lập tức đi đến.

“Duyệt Kỳ, mau ngồi xuống đây.” Tiểu Tề ngoắc ngoắc tay gọi La Duyệt Kỳ.

“Nơi này là tôi đến trước, cô ngồi đây tôi nhịn nhưng đừng có kéo cô ta lại ngồi chung!”

Lúc này La Duyệt Kỳ mới thấy người ngồi đối diện Tiểu Tề là Phan Minh Minh, trong lòng chỉ cảm thấy không hay ho gì, nhưng ngoại trừ bàn này thì không còn chỗ ngồi khác nữa rồi.

Tiểu Tề ngoài cười trong không cười, quay sang Phan Minh Minh: “Căng tin này là của riêng nhà cô chắc, đây là nơi ăn cơm công cộng, nếu cô không vui thì tìm chỗ khác mà ngồi, tôi và Duyệt Kỳ muốn ngồi đâu cô quản được chắc! Duyệt Kỳ, đừng để ý đến cô ta, mau ngồi xuống đi!”

La Duyệt Kỳ cũng không muốn nhịn Phan Minh Minh nữa, mau chóng đặt khay đồ ăn và ngồi xuống cạnh Tiểu Tề.

Tuy Phan Minh Minh rất tức giận nhưng cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể tiếp tục ăn cơm của mình nhưng sắc mặt cũng không tốt lắm.

Ba người còn đang căng thẳng cúi đầu ăn cơm thì đột nhiên lại có một người đi đến.

“Tôi ngồi chỗ này được chứ?”

La Duyệt Kỳ ngẩng đầu, thấy Mạc Duy Khiêm cũng bưng khay đồ ăn cười với mình.

Tinh thần Phan Minh Minh lập tức tỉnh táo lại: “Mau ngồi xuống đi, chỗ này là tôi chiếm được.” Nói xong liền chỉ vào chỗ bên cạnh.

Mạc Duy Khiêm ngồi xuống cạnh Phan Minh Minh, còn chưa kịp nói chuyện đã thấy Phan Minh Minh hỏi: “Nên xưng hô với anh thế nào nhỉ? Tôi chỉ biết anh họ Mạc thôi.”

“Tôi tên Mạc Duy Khiêm, mặc dù nhiều tuổi hơn các cô cần được gọi là anh nhưng cũng không tốt lắm, dù sao hoàn cảnh bây giờ cũng rất miễn cưỡng, cứ gọi thẳng tên tôi là được rồi.” Mạc Duy Khiêm nói vô cùng hiền hòa.

La Duyệt Kỳ nghĩ lại, hình như cô thật sự chưa bao giờ xưng hô gì với Mạc Duy Khiêm, mọi khi toàn gặp là nói thẳng, lại thấy Mạc Duy Khiêm nhìn cô nên hỏi: “Sao anh lại đến căng tin ăn cơm?”

Bình thường thì người của tổ điều tra không ăn trưa ở căng tin.

“Sự việc đã được công khai, chúng tôi không cần giữ mãi vẻ thần bí khiến mọi người căng thẳng thêm nữa cho nên từ hôm nay chúng tôi sẽ thay nhau đến căng tin ăn trưa.

“À, thì ra là vậy.” La Duyệt Kỳ còn muốn hỏi chuyện người bảo vệ mình đêm qua nhưng mà Phan Minh Minh và Tiểu Tề cũng đang ở đây nên cũng không có cách nào hỏi được, sau đó cũng không biết nên nói gì nữa.

Mạc Duy Khiêm cũng rất tự nhiên: “Duyệt Kỳ, cơm trưa của cô chỉ ít thế thôi sao?”

“Hôm nay không thích ăn lắm cho nên mới lấy ít thế này, chứ bình thường sức ăn của tôi cũng không vừa đâu.” La Duyệt Kỳ cười cười trả lời.

Mạc Duy Khiêm nghe thế lại thấy hứng thú: “Vậy cô thích ăn cái gì?”

“La Duyệt Kỳ, lâu rồi không thấy bạn trai cô đến đón lúc ra về, cô xảy ra chuyện lớn như vậy sao hẳn cũng không ở bên cô? Hay là bị dọa chạy mất rồi?” Phan Minh Minh thấy Mạc Duy Khiêm và La Duyệt Kỳ trò chuyện vui vẻ như quen thuộc với nhau lắm lại bắt đầu nghi ngờ La Duyệt Kỳ dùng thủ đoạn mềm mỏng, sợ Mạc Duy Khiêm bị cô ta lừa nên cố ý nhắc đến chuyện bạn trai La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ lập tức giận dữ, “Cô cả ngày toàn nói bấy bọ, Kim Đào rất tốt với tôi, chỉ là anh ấy đang huấn luyện, không ra ngoài được thôi, hơn nữa anh ấy cũng biết chuyện này rồi, anh ấy cực kỳ tin tưởng tôi, căn bản không để ý. Nói cho cô biết, tôi và Kim Đào có thể vượt qua bất kỳ thử thách nào, lúc kết hôn sẽ đưa thiệp cưới cho cô, đến hay không thì tùy nhưng đừng có trù ẻo chúng tôi!”

Nói xong lại bê khay đồ ăn lên gạt đầu với Tiểu Tề, lại nói với Mạc Duy Khiêm một câu: “Tôi ăn no rồi, anh cứ từ từ ăn đi, tôi về văn phòng trước đây.”

Nhìn La Duyệt Kỳ rời đi, Phan Minh Minh cũng vô cùng không vui: “Không phải chỉ là cầu thủ thôi à? Sau này cũng phải nghỉ thôi, vênh váo cái gì chứ? Tiểu Tề, có phải cô ta định cuối năm kết hôn không? Đến lúc đó tôi gửi phong bao cho cô, cô gửi dùm tôi, tôi không thèm đi đâu nhưng tôi cũng chẳng thiếu mấy đồng đó, tiền mừng đã đưa rồi cô ta cũng chẳng thể nói gì tôi được!”

“Mạc Duy Khiêm, anh cũng thấy cách sống của La Duyệt Kỳ rồi đó, tôi không có thành kiến với ai nhưng vấn đề của cô ta chắc chắn không ít đâu, lúc trước chính chủ nhiệm giúp đỡ nên mới thành nhân viên chính thức được, ko tin anh có thể đi điều tra.” Phan Minh Minh tức không chịu nổi nên mới kể tội La Duyệt Kỳ trước mặt Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm cúi đầu, chậm rãi ăn đồ ăn, khuôn mặt luôn mang nụ cười đã trầm xuống không ít, trong đầu suy nghĩ câu vừa nghe được: Cuối năm La Duyệt Kỳ sẽ kết hôn!

9. Chương 9

Tuy nói Mạc Duy Khiêm có cảm tình tốt với La Duyệt Kỳ, có ý muốn hẹn ước gắn bó với nhau, nhưng có thể thành công hay không còn cần chờ sau khi kết thúc điều tra thì xem lại, nhưng bây giờ vừa nghe nói La

Duyệt Kỳ đã có đối tượng kết hôn thì cảm giác đã khác.

Cảm giác này giống như thứ đồ mình thích, nó cứ để ở đó mua hay không cũng được, thái độ rất tùy ý, nhưng khi biết món đồ đó mình không có cơ hội để mua thì sẽ sinh ra cảm giác vô cùng mong muốn.

Đương nhiên Mạc Duy Khiêm tự nhận là thái độ của hắn với La Duyệt Kỳ cũng không phải tùy ý, hắn tán thưởng và cũng yêu thích cô, nhưng bây giờ cho dù hắn có suy nghĩ tính toán gì thì cũng không có cơ hội để làm nữa, chỉ có thể nói là không có duyên phận với nhau thôi. Tuy rằng tự trấn an mình như vậy nhưng Mạc Duy Khiêm vẫn không che dấu được sự mất mát của nội tâm, bồn chồn ăn mấy miếng cơm rồi không để ý đến Phan Minh Minh vẫn đang nói không ngừng, đứng dậy rời đi.

La Duyệt Kỳ trở lại văn phòng vẫn vô cùng tức giận, cô thật sự rất chán ghét khi Phan Minh Minh cứ nhăm vào cô ở mọi nơi như vậy, tức mình một lát lại thấy bụng hơi đói, liền lấy túi bánh quy trong ngăn kéo ra ăn mấy cái.

Sắp tan tầm, La Duyệt Kỳ nhớ đến Trương Bội Ninh không có động tĩnh gì, lại hơi không dám xác định kế hoạch của mình có tác dụng hay không.

Thu dọn xong mọi thứ, La Duyệt Kỳ cầm túi xách ra ngoài, đến ngoài cửa văn phòng thì gặp Vương chủ nhiệm.

“May quá cô còn chưa đi, tôi vừa nhận được điện thoại của Phó đài Trương nói là gọi cô lên văn phòng gặp bà ấy.”

La Duyệt Kỳ căng thẳng, đây là Trương Bội Ninh đã hết kiên nhẫn ư? Vì thế cô không nói thêm nhiều với Vương chủ nhiệm mà nhanh chóng đi vào tìm Trương Bội Ninh.

Vừa ra khỏi thang máy, La Duyệt Kỳ đột nhiên nhớ đến một việc, cô nên báo với Mạc Duy Khiêm một tiếng chứ nhỉ, vì thế tìm di động gọi điện cho Mạc Duy Khiêm, kể cho hắn nghe việc Trương Bội Ninh tìm cô.

Mạc Duy Khiêm lập tức dặn dò: “Cô cũng đừng vội vã muốn thành công quá, nhất định phải tỏ vẻ tự nhiên một chút, đừng để bà ta nhận ra điều gì, nếu muốn túm lấy dấu vết của bà ta thì còn rất nhiều cách, giữ an toàn cho bản thân mới là điều quan trọng nhất, tôi sẽ không rời đi, chờ cô ra chúng ta cùng về.”

“Được rồi, biết có anh tôi cũng an tâm hơn nhiều, tôi sẽ tùy hoàn cảnh mà làm.”

Cúp điện thoại, La Duyệt Kỳ đến trước cửa văn phòng Trương Bội Ninh gõ cửa.

“Vào đi.”

La Duyệt Kỳ đẩy cửa vào, thấy Trương Bội Ninh xoay ghế ngồi nhìn ra cửa sổ, đưa lưng về phía cửa.

“Sư mẫu, cô tìm em có việc gì ư?”

Trương Bội Ninh cũng không xoay người lại, vẫn nhìn ra cửa sổ như cũ, nhẹ giọng nói: “Em đã đến rồi, cô còn nghĩ em sẽ không đến chứ?”

“Sư mẫu đã tìm sao em có thể không đến chứ?”

Lúc này Trương Bội Ninh mới xoay người lại, vẻ mặt tiêu tụy: “Là cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi, cô chỉ muốn hỏi em một chút, hòm thư kia em có nhớ ra không?”

La Duyệt Kỳ vô cùng buồn bực lắc đầu: “Vô cùng xin lỗi sư mẫu. Hôm qua em nghĩ cả tối, cũng thử trên máy tính cả buổi tối nhưng vẫn không nhớ được, em thật vô dụng!”

Trương Bội Ninh nghe xong chỉ yên lặng nhìn La Duyệt Kỳ, nửa ngày sau mới nói thêm: “Không sao, chuyện này không thể trách em được, em là một đứa trẻ tốt. Duyệt Kỳ, có một chuyện cô vẫn không nói với em, thật ra cũng chỉ muốn bảo vệ em thôi, không muốn em bị liên lụy, nhưng hôm nay cô không thể không nói được.”

La Duyệt Kỳ trừng mắt nhìn, có vẻ hơi sợ hãi: “Cuối cùng là chuyện gì vậy sư mẫu?”

“Sở dĩ hôm nay cô nói với em vì hôm nay cục thẩm tra đã bắt đầu điều tra người trong đài, cô sợ lại có chuyện gì xảy ra thì chuyện của Đức Thăng thật sự sẽ chẳng còn ai quan tâm nữa. Cô nghi ngờ Đức Thăng

căn bản không phải tự sát, bức di thư kia cũng là giả tạo. Cô có thể nhìn ra chỗ khác biệt nhưng kết quả sở cảnh sát đã đưa ra cô cũng không có cách nào khác. Hơn nữa nửa tháng trước khi gặp chuyện không may, Đức Thắng đã biểu hiện sự lo lắng bất an, cô hỏi vài lần nhưng ông ấy đều nói không sao, không có việc gì nên cô không để trong lòng, bây giờ nghĩ lại cũng vì cô không để tâm như vậy.

Đối mặt với Trương Bội Ninh đang lặng lẽ khóc, La Duyệt Kỳ không nhin được mà cũng rút nước mắt, hai người vừa khóc vừa nhớ đến Vu Đức Thắng, lại càng đau lòng hơn.

Trời tối dần, Trương Bội Ninh cũng bình tĩnh lại, bắt đầu khuyên La Duyệt Kỳ vẫn còn đang khóc, “Duyệt Kỳ, đừng khóc nữa em, đừng để khóc hại đến thân thể thì Đức Thắng cũng không yên tâm được.”

Từ lâu La Duyệt Kỳ đã muốn khóc một trận cho đã, vì bản thân và cũng là vì Vu Đức Thắng, cô cần phải phát tiết hết ra, hôm nay nhân cơ hội này có thể khóc một cách thoải mái rồi.

“Sư mẫu, vậy cô muốn em làm gì? Em nhất định sẽ cố hết sức!” La Duyệt Kỳ khóc đến mức cổ họng cũng nghẹn nghẹn.

Trương Bội Ninh u buồn nhắm mắt lại: “Từ sau khi Đức Thắng đi, cô vẫn chưa dám vào văn phòng ông ấy, sợ sẽ làm hỏng đồ ông ấy lưu lại. Văn phòng ông ấy vẫn chưa có ai dùng, thừa dịp bây giờ không có ai em đến xem trong máy tính của ông ấy có manh mối về hòm thư kia không, cô chờ em ở đây, nếu không có thì chúng ta cùng nghĩ cách khác.”

Đây là lí do gì chứ? Quá gượng ép rồi, La Duyệt Kỳ biết Trương Bội Ninh lừa mình đến văn phòng Vu Đức Thắng nhất định là có chuẩn bị gì đó, nhưng cô không thể không làm theo lời bà ta đến đó, không vào hang cọp sao bắt được cọp con chứ?

Đồng ý với Trương Bội Ninh, La Duyệt Kỳ đi ra ngoài bước vào thang máy chuẩn bị đến văn phòng Vu Đức Thắng.

Có thể là vì cái chết của Vu Đức Thắng rất kỳ quái, cộng thêm tác dụng tâm lý nên ở tầng lầu này cơ bản là không có ai ở lại tầng ca, nếu còn chút công việc chưa xong sẽ mang về nhà làm nốt. Cho nên tuy đèn hành lang vẫn sáng nhưng không có một bóng người, khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Đầu tiên La Duyệt Kỳ kiểm tra lại bút ghi âm còn hoạt động không mới bạo gan hướng về văn phòng Vu Đức Thắng, đến trước cửa mới nhớ đến một chuyện, cô không có chìa khóa phòng, phải quay về lấy.

Không cam lòng xoay nắm đấm cửa một cái, kết quả phát hiện ra cửa thế mà lại không khóa, điều này làm La Duyệt Kỳ vô cùng nghi ngờ.

Đẩy cửa ra chỉ thấy bên trong văn phòng là một mảnh tối đen, nương theo ánh sáng đèn hành lang, La Duyệt Kỳ cẩn thận xem xét, cảm giác bên trong cũng không có gì lạ, đưa tay dò dẫm sờ công tắc trên tường, bật đèn phòng lên rồi mới đi vào.

Văn phòng vẫn duy trì hiện trạng khi Vu Đức Thắng rời đi. La Duyệt Kỳ đứng trước bàn làm việc của Vu Đức Thắng, thấy trên mặt bàn vẫn còn bút ký, trên đó ghi lại nội dung cuộc họp của Vu Đức Thắng, nhìn những hàng chữ khiến lòng La Duyệt Kỳ lại hơi chua xót.

Trong máy tính nhất định cũng không có manh mối gì, cho dù có thì Trương Bội Ninh đã sớm phát hiện ra rồi, hơn nữa bản thân cô cũng không có mật khẩu mở máy. Thật sự La Duyệt Kỳ không hiểu Trương Bội Ninh muốn dẫn dụ mình đến đây làm gì?

La Duyệt Kỳ nhìn những đồ vật cũ của Vu Đức Thắng thì thật sự không chịu nổi, thậm chí chỉ nhìn một lát rồi quay lại nói với Trương Bội Ninh là mình không có mật khẩu nên không mở được máy tính, xem bà ấy còn có chiêu gì nữa!

Lại nói hay là bà ấy muốn mượn cơ cô vào văn phòng Vu Đức Thắng lần này để bày trò ám hại cô? Nhưng Trương Bội Ninh nhất định không ngờ được sau khi trải qua chuyện Chu Bình lần đó cô lại có thói quen ghi âm.

Khi đang chăm chú nhìn bút ký cuối cùng của thầy, La Duyệt Kỳ bỗng cảm thấy hơi kỳ lạ, thông thả ngẩng đầu, nhìn về phía hai người đàn ông không biết vào lúc nào, La Duyệt Kỳ lớn tiếng nói: “Các người là ai? Mau ra ngoài nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ!”

Hai người kia không nói gì, chỉ khóa cửa rồi tiến thẳng đến chỗ La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ lập tức sợ đến mức lớn tiếng kêu cứu mạng.

Hai người đàn ông kia tránh khỏi những thứ La Duyệt Kỳ ném đến, dễ dàng túm được cô.

Lúc này một người bịt chặt miệng La Duyệt Kỳ khẽ nói: “Mày đúng là đồ không hiểu chuyện, nhận tiếng xấu cho người khác thì không chịu, cứ phải gây chuyện, cũng không hiểu là mạng quan trọng hay là danh tiếng quan trọng! Nhưng mà bây giờ thì có biết cũng chậm rồi, mày kêu cũng vô dụng, không ai nghe thấy đâu, nếu mày thành thật một chút, anh em tao còn có thể ày nói mấy lời cuối cùng!”

La Duyệt Kỳ sợ đến mức nhũn cả chân, cô không nghĩ rằng Trương Bội Ninh lại muốn giết mình, nhất định phải tìm cách chạy mới được, vì thế dùng sức gật đầu tỏ vẻ bản thân sẽ không kêu, chờ người kia buông tay cô mới run run nói: “Tôi không có lời nào cả, chỉ muốn trước khi chết hiểu được vài chuyện, lại nói bên ngoài có camera theo dõi, các anh giết tôi cũng không thoát được đâu, Trương Bội Ninh cũng không thoát được liên can đâu.

Hai người đàn ông đều lặng yên nở nụ cười, một người nói: “Hôm nay camera đó hỏng rồi, có lẽ đến mai mới sửa lại, hơn nữa chúng tao núp trong kho hàng chờ mày cả ngày, là chính mày ngu ngốc chạy đến. Ai bảo mày đen đủi gặp Vu Đức Thăng chứ, nói ày biết, đêm nay là mày không chịu nổi sự dày vò lương tâm nên mới cố tình vào văn phòng Vu Đức Thăng nhảy lầu tự sát như ông ta, hiểu chưa?”

Thì ra nguyên nhân cái chết của mình cũng đã được chuẩn bị sẵn, vậy phải làm sao đây? Cuối cùng La Duyệt Kỳ cũng thật sự cảm thấy sợ hãi.

Lúc này người còn lại nói: “Đừng nhiều lời, trước tiên soát người cô ta xem có di động hay gì đó lấy hết ra tiêu hủy.”

Lập tức La Duyệt Kỳ liều mạng giãy dụa, cho dù không trốn nổi cũng không thể để hai thằng khốn kiếp này lấy bút ghi âm đi được, nếu thế thì cô chết quá oan uổng rồi!

Nhưng mà dù cô giãy dụa cỡ nào cũng không hơn được sức mạnh của hai người đàn ông, lập tức bị áp lên tường, hai người kia bắt đầu sờ soạng lục soát quần áo cô.

Lúc này La Duyệt Kỳ thực sự tuyệt vọng, cô không muốn tin bản thân cứ vậy bị người ta hại chết, lại nghĩ đến cuộc sống đau khổ của cha mẹ sau này, nước mắt bắt đầu tràn ra khỏi khóe mi, đồng thời quá sợ hãi trước cái chết, hơi thở cũng ngày càng dồn dập, ý thức cũng bắt đầu thấy mơ hồ.

“Duyệt Kỳ, La Duyệt Kỳ! Cô nghe thấy tôi nói gì không?”

La Duyệt Kỳ hoảng hốt lắng nghe có người gọi mình, cố sức mở mắt ra ngu ngơ nhìn bên cạnh liền thấy vẻ mặt lo lắng của Mạc Duy Khiêm.

Đây là chuyện gì? Cô không bị đẩy xuống lầu sao? Sao lại nhìn thấy Mạc Duy Khiêm? Chẳng lẽ tất cả chỉ là một cơn ác mộng?

“Mạc Duy Khiêm, sao anh lại ở đây? Đây là đâu?”

Thấy La Duyệt Kỳ cuối cùng cũng tỉnh, Mạc Duy Khiêm thở phào một hơi: “Duyệt Kỳ, không sao rồi, cô đã an toàn, hai kẻ kia đã bị bắt.”

La Duyệt Kỳ ngồi dưới nền nhìn xung quanh, phát hiện bản thân vẫn đang trong văn phòng Vu Đức Thăng, nhớ lại cảnh ngàn cân treo sợi tóc vừa rồi thì không nhận được mà run rẩy.

Mạc Duy Khiêm nhanh chóng ôm cô vào lồng ngực rộng rãi, nhỏ giọng dỗ dành: “Thật sự không sao rồi, đừng sợ.”

La Duyệt Kỳ nhắm mắt lại, hoảng sợ tốt độ nhớ lại chuyện vừa rồi, sau đó đột nhiên đẩy Mạc Duy Khiêm ra lần mò túi quần túi áo mình.

Mạc Duy Khiêm không đề phòng bị đẩy suýt nữa thì ngã lún ra sàn, nhìn về sót ruột của La Duyệt Kỳ liền hỏi: “Cô tìm gì vậy?”

“Bút ghi âm! Tôi tìm bút ghi âm, trên đó có ghi âm chứng minh Trương Bội Ninh muốn giết tôi, là bà ấy bố trí để tôi đến đây.” La Duyệt Kỳ vội vàng nói nhưng tay vẫn không ngừng tìm.

Mạc Duy Khiêm nhanh chóng giữ tay cô lại: “Không cần tìm nữa đâu. Đã giao cho cảnh sát rồi, không cần tìm nữa đâu.”

La Duyệt Kỳ lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Mạc Duy Khiêm, mắt trừng to.

“Sao anh có thể tùy tiện xử lý bằng chứng quan trọng như vậy chứ? Không phải anh nói cảnh sát có móc nối với Trương Bội Ninh hay sao? Anh điên à, đó là do tôi dùng mạng đánh đổi đấy!”

Đầu tiên Mạc Duy Khiêm đỡ La Duyệt Kỳ đứng lên, giúp cô phủi bụi trên người rồi mới nói: “Bằng chứng quan trọng mà còn dùng mạng đổi về sao tôi có thể tùy tiện giao cho người không tin được chứ? Vẫn luôn nói cô phải tin tôi, sao vẫn nghi ngờ nhiều như vậy chứ?”

Có thể không nghi ngờ ư? Bây giờ La Duyệt Kỳ cảm thấy bên cô không có ai là người tốt cả, lúc trước cô tin Trương Bội Ninh như vậy mà không ngờ bà ta độc ác đến thế, cô còn có thể dễ dàng tin tưởng người khác nữa ư?

“Tôi vẫn luôn nói, tôi không hoàn toàn tin anh!”

Mạc Duy Khiêm vô cùng bất đắc dĩ: “Tôi hiểu, nhưng cô cũng nghĩ mà xem, tôi là người xấu thì còn cần cứu cô ư?”

La Duyệt Kỳ cảm thấy lời này cũng có lý nhưng vẫn nói: “Ai biết anh có mục đích gì chứ?”

Mạc Duy Khiêm thấy La Duyệt Kỳ đã bị kinh sợ như vậy nên cũng không chấp nhặt lời cô nói. “Có khỏe không? Nếu không tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra nhé?”

Lúc này La Duyệt Kỳ mới nhớ đến chuyện của mình, tò mò hỏi: “Anh cứu tôi thế nào vậy? Tôi không có ấn tượng gì cả.”

“Thật ra từ đêm qua vẫn luôn có người đi theo bảo vệ cô, nhưng hôm nay cũng hơi sơ ý, người bảo vệ cô không theo cô vào văn phòng Vu Đức Thắng, may mà sau đó họ phản ứng nhanh nhẹn nếu không thật sự là xảy ra chuyện lớn rồi. Lúc tôi và họ vọt vào cô đã hôn mê rồi, nhưng mà trong tay vẫn còn nắm chặt bút ghi âm.

Mạc Duy Khiêm không nói, khi hần nhìn thấy gần nửa thân mình La Duyệt Kỳ đã treo ở ngoài cửa sổ thì trái tim hần suýt nữa ngừng đập, tới tận khi cứu được cô lại nhìn thấy bộ dáng sống chết nắm chặt bút ghi âm của cô thì vừa cảm động vừa thấy đau lòng, một cô gái mềm yếu như vậy, cho dù gặp nguy hiểm tính mạng mà vẫn bảo vệ chứng cứ phạm tội, thật sự là ý chí rất mạnh.

“Dù sao cũng không sống nổi, tôi dĩ nhiên là phải làm cái chết của mình có ý nghĩa chứ, nhưng mà tôi biết căn bản tôi không bảo vệ được bút ghi âm, chỉ là không cam lòng mà thôi.”

Mạc Duy Khiêm khẽ xoa đầu La Duyệt Kỳ cảm thán: “Nếu cô không ương ngạnh như vậy thì chỉ sợ hai kẻ đó đã sớm lấy được chứng cứ sau đó ném cô xuống rồi, đây cũng coi như là cô đã tự cứu mình một mạng đấy!”

Nói xong lại nhìn nhìn La Duyệt Kỳ đã hơi phục hồi tinh thần, lại nhắc lại việc đưa cô đến bệnh viện kiểm tra.

La Duyệt Kỳ xua tay nói: “Không cần, tôi không sao, nhiều lắm chỉ là bị họ túm đau một chút thôi.”

“Vậy tôi đưa cô về, mai hãy đi làm báo cáo nhé.”

La Duyệt Kỳ không có ý kiến gì, vì thế Mạc Duy Khiêm nâng đỡ La Duyệt Kỳ vẫn đang nhũn cả chân đứng cũng không vững lên đi thang máy xuống rồi khỏi đài truyền hình.

Ngồi trong xe, Mạc Duy Khiêm quay đầu nhìn La Duyệt Kỳ.

“Anh không lái xe mà nhìn tôi làm gì?”

Mạc Duy Khiêm mỉm cười: “Tôi chỉ nghĩ, cô nhanh chóng tốt lên như vậy, không sợ ư?”

“Đúng là không sợ hãi quá mức, có thể là thần kinh tôi quá thô.”

“Vậy buổi tối cô ở nhà một mình cũng không sao chứ?” Mạc Duy Khiêm vẫn lo lắng.

La Duyệt Kỳ nghĩ ngợi một chút mới nhỏ giọng nói: “Khẳng định là sẽ sợ hãi, tôi có thể xin anh giúp tôi một việc không?”

“Cô bé ngốc, cô bây giờ là người có công lớn nhất, xin cái gì chứ, nói đi, tôi nhất định làm theo!”

Trên mặt La Duyệt Kỳ lộ ra nụ cười: “Đúng vậy, cuối cùng cũng có thể chứng minh sự trong sạch của tôi rồi, tôi muốn nhờ anh đưa tôi đến sân huấn luyện bóng đá ở ngoại ô, tôi muốn tìm bạn trai tôi.”

Lúc này La Duyệt Kỳ vô cùng muốn gặp Kim Đào, muốn chia sẻ với hắn những sợ hãi và uất ức mình đã phải chịu, cũng hy vọng nhận được sự quan tâm an ủi của hắn.

Mạc Duy Khiêm mỉm cười gật đầu đồng ý, nhưng trong nháy mắt quay đầu đi, ánh mắt hắn đã hơi ảm đạm, chỉ im lặng cho xe chạy theo hướng La Duyệt Kỳ chỉ.

10. Chương 10

La Duyệt Kỳ cảm thấy rất kỳ lạ, hai người đang vui vẻ tán gẫu mà, sao sau khi xe chuyển bánh thì Mạc Duy Khiêm lại không nói câu nào nữa? Trước đây đều là do Mạc Duy Khiêm dẫn dắt đề tài, giờ hắn im lặng làm cô cũng không biết nên nói gì mới tốt, cũng chỉ có thể ngồi im.

Sắp đến nơi, cuối cùng Mạc Duy Khiêm cũng mở ra kim khẩu: “Ngày đó nghe đồng nghiệp nói, cô sắp kết hôn ư?”

(kim khẩu = miệng vàng: nói 1 lời như vàng)

Cuối cùng sự tĩnh lặng quái dị cũng bị đánh vỡ, La Duyệt Kỳ vô cùng vui vẻ trả lời vấn đề của Mạc Duy Khiêm: “Ừm, dự định là mừng 9 tháng 9 sẽ đi đăng ký, sau đó tổ chức vào ngày 22 tháng 9, cũng đã liên hệ với khách sạn bàn việc đặt tiệc và tổ chức xong rồi.”

Mạc Duy Khiêm khẽ động khóe môi coi như một nụ cười: “Đáng tiếc lúc đó có thể tôi đã không ở nơi này nữa, cô cho tôi địa chỉ khách sạn, đến ngày đó tôi sẽ nhờ người mang quà mừng đến.”

“Hah, tôi nói với anh cũng không phải vì đòi quà cưới của anh mà, chỉ là tâm sự một chút thôi, anh không cần khách khí như vậy đâu.” La Duyệt Kỳ cũng không muốn chiếm lợi ích của người khác.

“Cô nói thế không phải là quá khách khí rồi sao? Dù sao chúng ta cũng coi như là sống chết có nhau.”

La Duyệt Kỳ nghe câu này thì cũng không còn mất tự nhiên nữa, thoải mái nói cho Mạc Duy Khiêm địa chỉ khách sạn tổ chức tiệc cưới, lại đùa cợt tỏ vẻ vô cùng mong đợi món quà thật lớn của Mạc Duy Khiêm trong ngày cưới, nói Mạc Duy Khiêm nhất định không được quên, còn nói đúng là khó mà gặp được người bạn đầy nghĩa khí như Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm dừng xe, cắt ngang La Duyệt Kỳ vẫn còn đang nói không ngừng nghỉ: “Cô đúng là có thể nói không dừng được, đến nơi rồi, cô xuống xem có tìm được bạn trai cô không?”

Lúc này La Duyệt Kỳ mới không thể không biết ngại mà dừng lại: “Tôi vào hỏi thử xem, họ đóng cửa để huấn luyện, không chắc đã gặp được nhưng tôi chỉ là rất muốn gặp hắn mà thôi.”

Mạc Duy Khiêm ngồi trong xe nhìn La Duyệt Kỳ chậm rãi chạy đến phòng bảo vệ ở cổng, thuyết phục nửa ngày bảo vệ mới cầm điện thoại lên

Hơn mười phút sau thì thấy một người con trai chạy từ bên trong ra, La Duyệt Kỳ lập tức nhào vào lòng người đó.

Chắc là khóc, Mạc Duy Khiêm chỉ có thể dựa vào bờ vai run rẩy của La Duyệt Kỳ và động tác của người con trai kia để phán đoán, La Duyệt Kỳ khóc rất lớn.

Sau khi chàng trai kia nói với bảo vệ vài câu thì dẫn La Duyệt Kỳ vào trong.

Thở dài, Mạc Duy Khiêm cảm thấy buồn bã mất mát, ngồi lặng ở đó một lúc mới điều khiển xe rời đi, bản thân vẫn không nên mơ mộng hão huyền nữa, hy vọng cô bé kiên cường dũng cảm này có thể hạnh phúc.

Kim Đào nói với huấn luyện viên một chút, vì tình huống đặc biệt nên huấn luyện viên cũng không làm khó Kim Đào, chỉ nói hẩn chú ý đừng ảnh hưởng là được.

Kim Đào biết huấn luyện viên đang nói cái gì, đã chờ đợi nhiều năm như vậy, còn ngại một buổi tối này sao?

Luôn miệng cam đoan sẽ không làm gì trái với kỷ luật mới đưa La Duyệt Kỳ đến một phòng đơn, vừa ôm vừa dỗ cô ngủ, chờ La Duyệt Kỳ ngủ sau mới nhẹ nhàng giúp cô nằm xuống, bản thân thì canh giữ ở bên cạnh.

Quả nhiên, một đêm La Duyệt Kỳ giật mình tỉnh giấc đến mấy lần, may mà có Kim Đào cực nhọc chăm sóc cả đêm mới ngủ lại được.

Sáng sớm hôm sau, Kim Đào lấy xe đưa La Duyệt Kỳ đến đài truyền hình.

“Em bị dọa sợ như vậy, bảo nghỉ ngơi vài hôm rồi hãy đi làm mà không chịu nghe.”

Tuy La Duyệt Kỳ ngủ không ngon nhưng sắc mặt cũng không quá tệ, mím môi nói: “Em nhất định phải xem kết quả xử lý chuyện này, em không sao đâu, anh mau về đi, nếu không huấn luyện viên của anh sẽ không vui.”

Sau đó luôn miệng cam đoan bản thân thật sự không sao mới thuyết phục được Kim Đào trở về nơi huấn luyện, Kim Đào không còn cách nào với cô nữa mới lái xe rời đi, lúc này La Duyệt Kỳ mới đi vào trong đài.

Trương Bội Ninh lo lắng ngồi trong văn phòng, cả tối hôm qua cũng không truyền đến tin dữ của La Duyệt Kỳ, điều này có nghĩa là hai tên kia đã không thành công.

Tuy bà không biết là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nhưng đây tuyệt đối không phải dấu hiệu tốt, nhưng mà bản thân bà cũng không thể làm loạn chiến tuyến được, cho dù La Duyệt Kỳ có suy nghĩ cẩn thận chuyện tối qua đi chăng nữa, cô ta cũng chẳng có chứng cứ mà chứng minh!

Trương Bội Ninh không ngừng an ủi bản thân, bắt buộc mình phải bình tĩnh để làm việc.

Hơn mười giờ, trợ lý gõ cửa rồi bước vào, còn dẫn theo hai cảnh sát phía sau.

“Phó đài Trương, hai đồng chí này là cảnh sát của sở cảnh sát, họ nói có việc tìm phó đài.”

Trương Bội Ninh cho trợ lý ra ngoài trước, sau đó lại mời hai cảnh sát ngồi xuống.

“Phó đài Trương, chúng tôi đến để làm nhiệm vụ, mời bà đến sở cảnh sát để phối hợp với chúng tôi điều tra lại về vụ án của Vu Đức Thăng một lần nữa, ngoài ra còn cả vụ án giết người có chủ định xảy ra ở quý đài tối ngày hôm qua cũng cần sự phối hợp của bà.”

Trương Bội Ninh nghe xong thì vô cùng giật mình: “Cái gì là giết người có chủ định? Tôi căn bản chưa nghe qua chuyện này!”

“Phó đài Trương, đến sở rồi chúng ta sẽ nói tiếp, mời bà theo chúng tôi một chuyến.”

“Nếu các đồng chí cần, dĩ nhiên tôi sẽ hết sức phối hợp, nhưng mà vụ án của Đức Thăng dù thế nào tôi cũng sẽ không từ chối, còn về phần cái gì mà giết người chủ đích thì tôi hoàn toàn không biết gì, cũng không biết phải phối hợp thế nào?” Trương Bội Ninh thu dọn bàn làm việc một chút rồi đứng lên cầm túi xách đi theo hai cảnh sát đến sở cảnh sát.

Đến khi phát hiện mình bị đưa đến trước cửa phòng thẩm vấn, Trương Bội Ninh dừng bước chất vấn: “Vì sao các anh đưa tôi đến phòng thẩm vấn? Tôi không phạm pháp, các anh không có quyền làm thế này!”

“Phó đài Trương, mời bà phối hợp, chờ khi bắt đầu thẩm vấn thì tự nhiên bà sẽ hiểu, hơn nữa cả quá trình thẩm vấn chúng tôi sẽ quay và ghi âm lại, mời bà vào!” Thái độ của cảnh sát vẫn bình tĩnh như vậy.

Trương Bội Ninh không còn cách nào đành phải miễn cưỡng đi vào trong.

Sau đó có một nữ cảnh sát tới giúp đỡ hai cảnh sát thẩm vấn.

Đến khi Trương Bội Ninh nghe đoạn đối thoại trong bút ghi âm thì vẻ mặt bắt đầu trở nên bối rối, nhưng cũng dần dần bình tĩnh lại, chờ băng ghi âm chạy hết, Trương Bội Ninh chỉ ngồi im tại chỗ không nói gì.

“Trương Bội Ninh, tối ngày hôm qua La Duyệt Kỳ suýt nữa bị giết, thông qua đoạn ghi âm này thì có thể thấy bà là người bị tình nghi lớn nhất, đồng thời chúng tôi cũng nghi ngờ lí do bà sai người giết hại La Duyệt Kỳ, sau đó còn muốn ngụy tạo hiện trường giả. Trước tiên bà hãy nói ra lý do hợp lý về chuyện bà giả tạo di thư của Vu Đức Thăng đi.”

“Tôi không có gì cần trả lời cả, tôi nghi ngờ tính chân thực của đoạn ghi âm này, có lẽ có người đã biên tập giả dạng.”

Lúc này, cảnh sát nữ kia lên tiếng: “Chúng tôi đã tiến hành kiểm tra đối với thiết bị và nội dung ghi âm cả đêm qua, hơn nữa thiết bị này lấy được trong quá trình cứu La Duyệt Kỳ sắp bị đẩy xuống lầu, tính chân thực không có gì để nghi ngờ, bà nên thành thật mà khai ra đi.”

Trương Bội Ninh lại hoảng hốt, không nghĩ mọi cái cứ đều bị ép trở lại, trong đầu nhanh chóng nghĩ cách khác, đột nhiên suy nghĩ lóe lên một ý: “Các đồng chí cũng nghe thấy rồi, trong ghi âm tôi nói là tôi có nghi ngờ vụ án của Đức Thăng, đương nhiên là không thể để yên như vậy được, hơn nữa tôi cũng vô cùng sợ hãi nhìn những di vật mà Đức Thăng để lại, càng nhìn càng đau lòng, cho nên mới bảo Duyệt Kỳ đi kiểm tra. Về phần vì sao cô ấy lại gặp nguy hiểm, còn cả hai người kia vì sao lại nói những lời này thì tôi căn bản không biết, tất cả những gì tôi nói đều là thật.”

“Vậy sau khi La Duyệt Kỳ rời đi thì bà đã làm gì?”

“Tôi đột nhiên cảm thấy không khỏe trong người nên muốn về nhà trước rồi mới gọi điện báo cho Duyệt Kỳ một câu.”

Một cảnh sát khác nói bằng vẻ mặt nghiêm túc: “Xem ra bà định không thừa nhận đến cùng.”

Giọng điệu của Trương Bội Ninh cũng cứng rắn ương ngạnh lên: “Tất cả những gì tôi nói đều là sự thật, khi La Duyệt Kỳ bị hại tôi cũng không có mặt, tôi cũng chưa bao giờ muốn giết cô ấy; tôi là vì sự trong sạch của Đức Thăng nên mới sinh ra nghi ngờ, các người tin hay không tin thì tùy, nhưng tôi hy vọng trong chuyện này lãnh đạo sở cảnh sát có thể cho tôi một lời giải thích công bằng.”

Ba cảnh sát nhìn nhau, sau đó một người trong số đó ra khỏi phòng.

La Duyệt Kỳ đi theo Mạc Duy Khiêm đến một căn phòng ở lầu ba của sở cảnh sát, sau đó Mạc Duy Khiêm liền nói chuyện phiếm với người bên trong, cô chỉ có thể ngồi yên một bên để chờ.

Lúc này có người gõ cửa đi vào.

“Triệu cục trưởng, Trương Bội Ninh rất ngoan cố, không thừa nhận bất cứ điều gì.”

“Không thừa nhận thì cũng là kẻ bị tình nghi nhiều nhất, tôi cũng không tin là một đám người đầy kinh nghiệm mà không đối phó được một phụ nữ.” Giọng điệu của Triệu cục trưởng không dễ chịu gì.

Cảnh sát kia cũng khó xử: “Nhiều nhất chỉ tạm giam được ba ngày, thân phận của Trương Bội Ninh rất đặc biệt, hơn nữa chúng ta cũng không có căn cứ chính xác để chứng minh điều gì, hai người kia cũng không hề nhắc đến Trương Bội Ninh trong băng ghi âm, không có cách nào kéo dài thời gian được.”

“Vậy hai tên kia thì sao? Có hỏi được cái gì không?”

“Không có, khẩu cung của hai người đều giống nhau, đều nói là liên hệ qua điện thoại, làm xong thì nhận tiền, họ là kẻ đã có tiền án, nhất định sẽ phải nhận hình phạt nghiêm khắc.”

Triệu cục trưởng chỉ có thể khó khăn nhìn về phía Mạc Duy Khiêm.

La Duyệt Kỳ ở bên cạnh nghe xong, cuống đến mức muốn giơ chân, băng ghi âm kia đã nói ra vấn đề, sao Trương Bội Ninh lại xấu xa như vậy chứ? Nhưng trong trường hợp thế này cô cũng không thể nhiều lời, chỉ có thể nghe Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm khẽ nhíu mày tự hỏi trong chốc lát, sau đó mới nở nụ cười nói: “Triệu cục trưởng, vậy thì trước tiên cứ tạm giam ba ngày đi, tôi sẽ nghĩ cách.”

“Thế này Duy Khiêm ạ, chuyện này thật ra chúng ta hoàn toàn không phải không có cách, chỉ là cần thời gian điều tra rất dài, khó mà đảm bảo là thời gian này sẽ không xảy ra vấn đề gì cả.”

“Tôi hiểu, loại chuyện này cần nhanh chóng xử lý, không thể cho bà ta thời gian nghĩ cách được, chúng tôi đi trước đây, cảm ơn ngài.”

Triệu cục trưởng đưa hai người xuống lầu rồi mới nhìn hai người đi.

La Duyệt Kỳ rất tức giận: “Băng ghi âm kia không thể chứng minh được là Trương Bội Ninh có tội sao? Vậy hai kẻ muốn giết tôi nói thế thì còn có thể giải thích thế nào nữa?”

Mạc Duy Khiêm giải thích: “Họ chỉ muốn giết cô, nhưng bây giờ không chứng minh được quan hệ của họ với Trương Bội Ninh, lúc vụ án xảy ra Trương Bội Ninh không có mặt ở hiện trường, cuộc nói chuyện của bà ta với cô cũng không trực tiếp chứng minh được ý đồ muốn giết cô!”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Cứ bỏ qua như vậy sao? Nếu bà ta không việc gì sẽ còn tiếp tục hại chết tôi!”

Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ tức giận đến đỏ bừng cả mặt, bật cười nói: “Không đâu, tôi tuyệt đối sẽ không cho bà ta cơ hội làm tổn thương cô, hãy tin tôi!”

Những lời này của Mạc Duy Khiêm nói ra rất nhẹ nhàng băng qươ nhưng lại làm cho La Duyệt Kỳ cảm thấy vô cùng an toàn, cô không thể nói rõ vì sao bây giờ cô lại cảm thấy tin tưởng lời Mạc Duy Khiêm nói như vậy, tin tưởng hẳn có thể giúp cô!

Trương Bội Ninh nhìn nữ cảnh sát đối diện: “Các người dựa vào cái gì mà không cho tôi gọi điện thoại?”

“Đây là quy định, chúng tôi cũng không tịch thu di động của bà, mời bà phối hợp tốt với công việc của chúng tôi!”

Trương Bội Ninh không thêm để ý đến lí do thoái thác của nữ cảnh sát: “Các người hoặc thả tôi ra, hoặc đừng kiếm cớ hạn chế việc tôi gọi điện thoại, tôi đã vô cùng phối hợp với các người thế nên các người đừng có quá đáng như vậy, nếu không tôi sẽ tìm đến quan tòa, tôi nghi ngờ các người đang vô lí hạn chế tự do thân thể của tôi!”

Quây đến cùng, nữ cảnh sát phải xin lệnh của cấp trên cho phép Trương Bội Ninh gọi điện thoại nhưng không được yêu cầu thêm bất cứ gì khác nữa.

Tiếp theo Trương Bội Ninh mở điện thoại gọi đi hai cuộc gọi, sau đó bất kể thăm vấn kiểu gì thì bà ta cũng chỉ thừa nhận là đã tìm La Duyệt Kỳ nói chuyện, cũng thừa nhận chuyện để cô đến văn phòng Vu Đức Thăng tìm vài thứ, còn nội dung di thư của Vu Đức Thăng thì chỉ vì bà ta có nghi ngờ nên mới buột mồm nói ra. Nhưng bà ta hoàn toàn phủ nhận mối quan hệ với hai người muốn giết hại La Duyệt Kỳ, nói bà ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, còn nói chuyện này cảnh sát nên hỏi La Duyệt Kỳ xem cô có đặc tội với người nào hay không?

Đối mặt với Trương Bội Ninh ngoan cố và hai tên sống chết cũng chỉ khai có thể kia thì người của sở cảnh sát cũng chẳng có cách nào, sau ba ngày đành phải thả Trương Bội Ninh ra, nhưng vẫn nói có thể tìm bà ta để hỏi chuyện bất cứ lúc nào.

Trương Bội Ninh không thêm quan tâm, chỉ đánh xe về nhà đổi quần áo rồi lập tức đi đến đài truyền hình.

Vài đài, Trương Bội Ninh đặc biệt đi đến văn phòng La Duyệt Kỳ.

“Phó đài Trương.” Trừ bỏ những lãnh đạo cao cấp của đài truyền hình biết Trương Bội Ninh bị tạm giam ba ngày ra thì những người khác còn chưa biết bà ta đã gặp chuyện gì, vẫn chào hỏi như bình thường.

Trương Bội Ninh đi đến bên người La Duyệt Kỳ nhỏ giọng nói: “Không nghĩ tới cô có thói quen tốt là ghi âm cuộc nói chuyện với người khác, trải qua lần này tôi hy vọng cô nên ngấm nghĩ cho tốt cuộc sống sau này của mình như thế nào, Duyệt Kỳ, cô là học trò tốt của Đức Thăng, tôi sẽ đối với cô như đối với ông ấy, yên tâm đi!”

La Duyệt Kỳ hiểu rằng Trương Bội Ninh đang uy hiếp mình, nhưng đã làm đến bước này rồi thì bản thân cô đã không thể lùi bước nữa rồi, cho dù cầu xin thì cũng đừng mong có đường sống, chỉ có thể thẳng lưng đứng cứng đối diện với Trương Bội Ninh.

Trương Bội Ninh nhìn vẻ mặt không chịu thua của La Duyệt Kỳ thì cười khinh miệt quay người rời đi.

Vừa đi thang máy lên lầu, đẩy cửa phòng làm việc của mình ra bà ta đã thấy có ba người ngồi bên trong.

“Các người là ai?” Trương Bội Ninh vừa hỏi vừa gọi điện thoại cho trợ lý của mình.

“Phó đài Trương, bà không cần gọi điện thoại, chúng tôi là ủy viên tỉnh ủy muốn tìm bà hỏi chuyện để làm rõ vài việc.” Một trong ba người đứng lên đi đến trước mặt Trương Bội Ninh, đưa tay giật lấy điện thoại của bà ta bỏ vào túi đựng công văn của mình.

Trương Bội Ninh không kịp phản ứng, bản thân vừa đi từ sở cảnh sát ra, sao người của tỉnh ủy đã chờ sẵn ở chỗ này rồi? Lại nói cái thành phố nhỏ như chỗ bọn họ, sao có thể có chuyện tỉnh ủy kiểm tra chứ? Nhiều nhất cũng là người kiểm tra huyện ủy mà thôi, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy?

11. Chương 11

Sau khi Trương Bội Ninh rời đi thì La Duyệt Kỳ đầy tâm sự nặng nề ngồi trên ghế, tuy rằng vừa rồi bản thân biểu hiện rất mạnh mẽ nhưng dù sao cô vẫn có sự lo sợ, từ chuyện lần này có thể thấy người phụ nữ Trương Bội Ninh này không đơn giản chút nào, bản thân cô căn bản là không có sức mạnh để phản kháng chống lại bà ta.

Lúc còn đang quanh quẩn trong suy nghĩ của mình thì di động vang lên, La Duyệt Kỳ tiện tay nghe: “Alo?”

“Duyệt Kỳ, mau xuống lầu đi, tôi chờ cô ở cửa đài truyền hình.”

La Duyệt Kỳ nghe thấy giọng Mạc Duy Khiêm, cũng không chờ cô hỏi rõ là chuyện gì thì đối phương đã cúp máy.

Sợ có chuyện gì khẩn cấp xảy ra nên La Duyệt Kỳ đành phải vừa đi vừa gọi điện thoại cho chủ nhiệm Vương xin phép. Vương chủ nhiệm cũng biết bây giờ đang là thời kỳ đặc biệt, La Duyệt Kỳ lại thân phận có nhạy cảm, dù sao hấn cũng không muốn kéo phiền toái về phía mình cho nên hết sức tạo điều kiện đồng ý với các yêu cầu của La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ nhanh chóng đi ra cửa, tìm thấy chiếc xe giá rẻ kia của Mạc Duy Khiêm rồi lập tức ngồi vào, thở hắt hắt nói: “Xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại gọi tôi gấp thế?”

Mạc Duy Khiêm khởi động xe nói: “Mang cô đi xem tình cảnh bây giờ của Trương Bội Ninh, cũng để cho cô yên tâm hơn.”

“Trương Bội Ninh bị sao cơ? Vừa rồi bà ấy còn đến văn phòng tôi, nói những câu đầy giọng điệu uy hiếp nữa mà.”

“Thế ư? Chẳng qua là bà ta chưa biết mà thôi, tới nơi rồi cô sẽ hiểu.” Mạc Duy Khiêm mỉm cười nói.

Xe đi rất lâu mới đến được một chỗ vô cùng yên tĩnh, bốn phía có những cây to xanh um tươi tốt, cảnh lá sum xuê, ngay cả không khí cũng tươi mát hơn nhiều so với không khí trong phố. Bây giờ là thời đại tiết kiệm, bên trong khu đất này có mấy cái biệt thự liền kề nhau đứng là một nơi tốt để sinh sống.

“Đây là chỗ nào vậy? Tôi còn không biết ở thành phố có nơi tốt thế này đây.” La Duyệt Kỳ rất ngạc nhiên.

Mạc Duy Khiêm nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của La Duyệt Kỳ thì không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại: “Cô không lo tôi đưa cô đến nơi này làm chuyện gì xấu sau?”

La Duyệt Kỳ nghe xong ngẩng đầu cười rạng rỡ với Mạc Duy Khiêm: “Tôi nói tin anh không phải là nói suông đâu, anh nói gì, làm gì tôi đều sẽ tin. Hơn nữa anh còn là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi tuyệt đối không nghi ngờ anh dù chỉ một chút.”

Vài tia nắng mặt trời rơi trên gương mặt trong suốt đầy ý cười của La Duyệt Kỳ khiến gương mặt vốn trắng nõn của cô giờ càng trở nên trong sáng trơn bóng như một viên ngọc. Mạc Duy Khiêm chỉ cảm thấy người con gái trước mắt vô cùng động lòng người, cũng không nói rõ được là hấp dẫn ở chỗ nào, chỉ thấy chỗ nào cũng đẹp khiến người ta sinh ra sinh ra ý muốn ở bên cô.

Lặng lẽ hít sâu một hơi, đề xuống nội tâm xao động của mình: “Tôi cảm thất thật sự vui mừng, chúng ta vào thôi.” Nói xong liền nhẹ nhàng giúp La Duyệt Kỳ mở cửa xe cùng nhau đi vào trong.

La Duyệt Kỳ theo Mạc Duy Khiêm vào một gian phòng rộng lớn sáng sủa, ngồi trên sofa trong phòng có điều hòa mà còn có thể phơi nắng đúng là cực kỳ thoải mái.

Nhận lấy một ly trà sữa ấm áp Mạc Duy Khiêm đưa đến, La Duyệt Kỳ nói: “Sao lại cho tôi uống thứ này?”

“Bình thường lúc ở cùng cô tôi thấy cô có thể uống bất cứ loại đồ uống nào, ở nơi này còn chưa chuẩn bị đầy đủ, chỉ có thứ này thôi, cô uống tạm đi đã, tôi đã cho người đi mua đồ uống khác rồi, lát nữa sẽ có.”

Tuy La Duyệt Kỳ sợ béo nhưng cô thật sự rất thích ăn đồ ngọt, uống một ngụm trà sữa ấm áp vừa phải trong tay, cảm thấy vô cùng tốt. Người này suy nghĩ thật là tỉ mỉ, nhưng bình thường đàn ông càng cẩn thận thì càng là người keo kiệt, hoặc là sẽ hơi ảo tưởng, nhưng mà cô không thấy những điều này ở Mạc Duy Khiêm, có thể là đã che dấu kĩ rồi.

Hơn 10 phút sau, quả nhiên có một người đi vào, sau khi buông xuống một túi ni lông thì lập tức ra ngoài, La Duyệt Kỳ đi đến nhìn xem thì đúng là mua đủ loại đồ uống luôn, trong lòng cảm thấy buồn cười: đúng là tác phong nổi tiếng mà!

Mạc Duy Khiêm chờ La Duyệt Kỳ lấy xong đồ uống mới gọi cô nói: “Chúng ta đến đó.”

Nhìn theo hướng ngón tay của Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ thấy trong phòng còn có một cánh cửa khác.

Sau khi đi vào, La Duyệt Kỳ cảm thấy mới mẻ, tò mò hỏi: “Đây là loại kính trên tivi phải không? Người bên trong không thấy bên ngoài nhưng chúng ta ở bên ngoài có thể nhìn rõ ràng bên trong? Cuối cùng thì đây là nơi nào vậy?”

Mạc Duy Khiêm để La Duyệt Kỳ ngồi xuống, bản thân hắn thì đi điều chỉnh máy phát thanh và âm lượng phát ra.

“Đúng là loại kính trên phim đầy, gọi là kính phản quang một mặt, nơi này được giữ bí mật, cô đừng nên hỏi thêm, cứ xem tình hình đi đã.”

La Duyệt Kỳ cũng nghe lời không nói thêm gì nữa mà nhìn bốn người ở bên trong.

Trương Bội Ninh đối mặt nói chuyện với ba người còn lại, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh lạnh lùng: “Đối với bất kỳ sắp xếp nào của tổ chức, tôi không có ý kiến gì. Nhưng nếu sở cảnh sát đã điều tra rõ là vụ án không liên quan đến tôi thì tôi không hiểu vì sao lãnh đạo tỉnh ủy lại còn muốn cho người của tổ điều tra kỷ luật tỉnh tham gia? Nếu là vì vụ án hình sự thì e rằng chuyện này không đúng lắm đâu!”

“Trương Bội Ninh, bà không cần trộn lẫn mọi việc với nhau, chúng tôi gọi bà đến là vì cục thẩm tra đã phát hiện tình trạng tài vụ của đài truyền hình có vấn đề, huyện ủy không xử lí tốt được vì còn nhiều điều phải chú ý nên mới xin ý kiến của tỉnh. Vụ án hình sự kia, chúng tôi tạm thời sẽ không hỏi đến, nhưng cuối cùng thì bà và Vu Đức Thắng có tham ô công quỹ hay không thì chúng tôi cần phải điều tra cho rõ ràng.”

Trương Bội Ninh nở nụ cười rồi nói: “Thì ra là vậy, công việc chủ quản tài vụ này đúng là khó tránh khỏi để lộ ra các loại sơ hở, nhưng mà tôi có thể cam đoan với tổ chức, tôi chưa bao giờ mưu lợi cho cá nhân, mọi việc đều là vì công việc và lợi ích của mọi người, cho nên ngoài hai lí do phạm lỗi này, tôi cảm thấy tôi chưa hề làm tổ chức phải thất vọng.”

Một người ngồi đối diện nghe xong thì nghiêm túc nói: “Trương Bội Ninh, bà phản đối tiêu cực như thế cũng vô dụng thôi, bây giờ yêu cầu dành cho bà là trong thời gian và địa điểm đã được quy định khai ra vấn đề được hỏi, bà hiểu ý của những lời này chứ?”

Sắc mặt Trương Bội Ninh lập tức trở nên căng thẳng, chẳng lẽ bản thân thật sự là bị “song quy”?

(Song quy là một hệ thống ngoài luật pháp của Đảng Cộng sản Trung Quốc nhằm duy trì sự kỷ luật trong hàng ngũ cán bộ Đảng.)

“Còn có là tỉnh ủy đã đưa ra ý kiến, yêu cầu loại bỏ hết chức vụ của bà hiện tại, tạm thời đình chỉ mọi công tác bà làm, bà nên ngẫm nghĩ lại và nói ra chi tiết từng vấn đề đi. đương nhiên chúng tôi vẫn tôn trọng bà,

ngoại trừ việc không thể liên hệ với bên ngoài thì bất cứ yêu cầu cuộc sống nào của bà thì chúng tôi sẽ tận lực thỏa mãn, hôm nay dừng ở đây thôi, chúng tôi sẽ cho người đưa bà về nghỉ ngơi.”

Sau khi người kia nói xong thì nhân viên công tác đứng dậy ra ngoài, một lát sau lại có ba người phụ nữ vào phòng dẫn Trương Bội Ninh rời đi.

“Cứ khinh địch như vậy mà bỏ đi chức vụ của Trương Bội Ninh?” Nhìn căn phòng đã không còn một bóng người, La Duyệt Kỳ cảm thấy không tin nổi.

Mạc Duy Khiêm cười nhìn La Duyệt Kỳ: “Nếu không thì sao? Có một số việc không phức tạp như cô tưởng đâu, đi thôi, ra ngoài rồi nói!”

Hai người trở lại căn phòng bên ngoài, La Duyệt Kỳ hỏi: “Vừa rồi tôi nghe người đó nói là ngoại trừ không thể liên hệ bên ngoài thì mọi thứ đều như thường, vậy nếu Trương Bội Ninh không nói rõ các vấn đề thì các anh có thể làm gì bà ta chứ? Thế này chẳng phải bà ta đến đây hưởng phúc à?”

“Cô gái ngốc, cô đó, vẫn là quá trẻ tuổi, cô không phát hiện toàn bộ căn phòng thủy tinh hồi cung Trương Bội Ninh vừa rồi là màu trà ư?”

La Duyệt Kỳ gật đầu: “Có thấy, thế thì sao?” Cửa sổ lắp kính màu trà cũng không phải không có, căn phòng ban nãy ngoại trừ kính màu hơi tối hơn bình thường thì đâu có vấn đề gì chứ?

Mạc Duy Khiêm cầm lên túi đồ uống kia, dẫn La Duyệt Kỳ ra ngoài.

“Căn phòng Trương Bội Ninh ở cũng sẽ trang bị loại kính này. Cô nghĩ lại xem nếu mỗi ngày cô đều phải ở trong căn phòng âm u không có ánh mặt trời thì tâm trạng sẽ trở nên thế nào?”

La Duyệt Kỳ chợt hiểu ra: “Chiêu này là ai nghĩ ra vậy, đây không phải là tra tấn tinh thần người ta, khiến lí trí và tinh thần đều sa sút sao?”

Nụ cười trên mặt Mạc Duy Khiêm càng rõ ràng hơn: “Đây cũng là một thủ đoạn làm công tác tử tởng, không có loại thủ đoạn gây áp lực này thì sao họ có thể dễ dàng nói ra sự thật? Có lẽ mấy ngày này sẽ không có tiến triển gì, tôi sẽ đưa cô về trước!”

“Tôi thật sự muốn đi theo tổ làm việc các anh, muốn nhìn Trương Bội Ninh cuối cùng sẽ trở nên như thế nào.” La Duyệt Kỳ hận không thể ngay lập tức nhìn thấy Trương Bội Ninh đền tội.

“Thật ra cho cô ở lại cũng không phải vấn đề gì quá lớn, nhưng công việc của cô bỏ đó không sao chứ?”

“Đã không quan trọng từ lâu rồi, xảy ra chuyện này tôi đã quyết định rồi, làm sáng tỏ sự thật rồi tôi sẽ từ chức.”

Mạc Duy Khiêm dừng bước nhìn La Duyệt Kỳ nghiêm túc nói: “Duyệt Kỳ, tuy bản thân tôi cũng không có năng lực gì lớn, nhưng tôi vẫn lớn hơn cô mười tuổi, hiểu biết cũng nhiều hơn cô, có đôi khi gờ tay nghĩa khí cũng không giải quyết được vấn đề đâu. Cô có thể thi được biên chế chính thức vào đài truyền hình hay không thì tôi không nói, nhưng mà cô rõ ràng biết chuyện đó không dễ dàng như thế nào. Xã hội bây giờ cái gì cũng thiếu chỉ không thiếu người thôi, nghe tôi đi, đừng dễ dàng từ bỏ công việc như vậy. Không phải cô sắp kết hôn sao? Đợi cô kết hôn thì cô sẽ càng hiểu công việc quan trọng như thế nào!”

La Duyệt Kỳ vô cùng cảm động, cô biết lời Mạc Duy Khiêm nói thật sự là một lòng vì tốt cho cô, kỳ thật chính cô cũng cảm thấy mơ hồ, nếu từ chức ở đài truyền hình thì cô còn có thể làm gì? Vốn cha mẹ Kim Đào đã bắt đầu ghét bỏ cô vì chuyện này, nếu cô còn thất nghiệp nữa thì sẽ khiến Kim Đào gặp nhiều phiền toái hơn.

Nếu ở lại đài truyền hình thì lại thấy tâm trí căng thẳng quá độ. Bây giờ nghe Mạc Duy Khiêm nói một hồi, không thể nghi ngờ là đã khiến cô cố tìm lại dũng khí, tăng thêm lòng tin để ở lại làm việc trong đài. Lúc này La Duyệt Kỳ mới cẩn thận suy nghĩ, thì ra bản thân chỉ cần một người có thể an ủi cô là tốt rồi.

“Lại nói, cho dù cô không cần làm việc, nhưng ở chỗ này ngoài những người quản lý thì bất kỳ ai cũng không thể liên hệ với bên ngoài, đến lúc đó cô sẽ không cảm thấy buồn bức vì không gặp được bạn trai sao?” Mạc Duy Khiêm làm như nói đùa chêm vào một câu.

La Duyệt Kỳ không nghĩ là còn loại quy định như vậy, cô không lo lắng việc tạm thời không liên hệ được với Kim Đào, nhưng mà trải qua sự khuyên bảo của Mạc Duy Khiêm nên cô đã không muốn dễ dàng rời bỏ công việc nữa nên nói: “Tôi và bạn trai bên nhau cũng đâu phải ngày một ngày hai chứ? Hơn nữa anh ấy cũng đang tập huấn, không liên hệ cũng không sao, nhưng mà nghe lời khuyên của anh thì tôi lại muốn trở lại làm việc cho tốt.”

Mạc Duy Khiêm cười dịu dàng: “Không ngờ cô vẫn là cô gái tốt, biết nghe lời khuyên của người khác như vậy.”

“Sao hả? Chẳng lẽ anh nghĩ tôi chỉ là loại hữu dũng vô mưu sao?” La Duyệt Kỳ cũng có tâm trạng nói đùa trở lại.

Mạc Duy Khiêm nói: “Tôi chưa bao giờ nghĩ vậy, tôi chỉ hâm mộ người có thể lấy được cô thôi, thật là người có phúc. Đáng thương cho tôi đã một đồng tuổi rồi, chỉ có thể đứng ở một bên mà thêm muốn.”

La Duyệt Kỳ cười ha hả: “Anh đừng có nói đùa nữa, năng lực làm việc của anh tốt như vậy, đáng vẻ bề ngoài cũng tốt, tôi nghĩ không phải anh không tìm được bạn gái đâu. Chỉ có thể nói là anh quá kén chọn rồi.”

“Duyệt Kỳ, tôi không nói đùa, tôi thật sự hâm mộ người đàn ông kia, hâm mộ đến mức khổ sở rồi.”

La Duyệt Kỳ nhìn ánh mắt của Mạc Duy Khiêm, cảm thấy như mình đang nhìn vào hai hồ sâu không đáy, nhìn lâu có thể khiến người ta hoa mắt, nên hơi xấu hổ thu lại nụ cười: “Tôi làm sao mà tốt như anh nói được chứ? Anh vẫn nên đưa tôi về đi thôi.”

Khác với sự mất tự nhiên của La Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm vẫn bình tĩnh tự nhiên, tự nhiên như thể vừa rồi hẳn chưa nói gì vậy.

“Được rồi, nếu bên chỗ Trương Bội Ninh có tiến triển gì thì tôi sẽ nói cho cô biết!”

“Vậy anh có thể đưa tôi tới đây nữa không?” La Duyệt Kỳ sợ người của cục kiểm tra tỉnh ủy sẽ không ỉn đến đây nữa.

“Đương nhiên là có thể, cứ yên tâm đi, nhất định sẽ cho cô tận mắt thấy Trương Bội Ninh khai ra rõ ràng mà!” Mạc Duy Khiêm đồng ý hứa hẹn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trống trơn đã suy nghĩ cẩn thận rồi, cứ viết theo ý nghĩ nguyên bản, Kim Đào sẽ không tra hóa, nhưng hẳn có số phận của mình, chúng ta từ từ tìm hiểu.

12. Chương 12

Hai người trở lại đài truyền hình, Mạc Duy Khiêm đỗ xe xong chuẩn bị lên lầu cùng La Duyệt Kỳ

“Ừa? Trương Bội Ninh cũng đã bị mang đi rồi, tổ điều tra các anh không phải cũng sẽ qua bên kia ư?”

“Bên kia dĩ nhiên là sẽ có người trông giữ rồi, công việc bên đài truyền hình vừa mới bắt đầu thôi. Trước đó đã gọi người lên hỏi chuyện trong phạm vi rộng như thế chẳng qua là tạo thế, cũng là cho những người đó thời gian để suy nghĩ lại. Bây giờ mọi người đều đã biết Trương Bội Ninh xảy ra vấn đề, lại bị người của tổ điều tra tỉnh ủy mang đi, hơn nữa lập tức sẽ có thông báo hủy bỏ chức vụ của bà ấy, đó đúng là thời cơ tốt nhất để dọn dẹp Trương Bội Ninh vừa mới ngã xuống, loại việc tường đồ bị dẫm lên này mọi người làm vô cùng nhàn nhuỷ đấy.”

Tính toán thật là sâu, mỗi bước đi đều có mục đích được sắp xếp cẩn thận! La Duyệt Kỳ còn nghĩ rằng lần hỏi chuyện phạm vi lớn đó chẳng qua là để tầm mắt mọi người dời đi khiến cô không quá khó chịu mà thôi, thì ra còn có một tầng ý nghĩa nữa ở phía sau! Bây giờ cô cảm thấy mình đứng trước Mạc Duy Khiêm không khác gì một kẻ có chỉ số IQ bằng 0.

Nhưng cô cũng rất tò mò, Trương Bội Ninh cũng coi như là người có danh tiếng, nếu bà ta không chịu nói ra sự thật thì Mạc Duy Khiêm cần làm sao bây giờ?

Sau khi La Duyệt Kỳ và Mạc Duy Khiêm tách nhau ra, vừa bước vào văn phòng thì đã thấy Tiểu Tề bước lại gần: “Duyệt Kỳ, cô vừa mới đi đâu vậy? Phó đài Trương bị người của ban điều tra tỉnh ủy mang đi rồi, cô có biết chuyện đó không? Thật sự là không tưởng tượng được mà, tôi thấy đúng là sắp có trò hay để xem rồi đây!”

“Cho dù phó đài Trương có vấn đề gì thì cũng là vấn đề công việc, vấn đề của chủ nhiệm Vu vẫn còn chưa giải quyết đấy. Ai đó đừng có mà đắc ý, bình thường không nhìn rõ nhưng thật sự thì bản lĩnh không nhỏ nhẻ, luôn luôn thông đồng được với người mà bản thân có thể lợi dụng được, đã là người sắp kết hôn mà cũng không biết kiềm chế cử chỉ hành vi của bản thân.” Phan Minh Minh thấy những người khác trong văn phòng không ai nói gì nên lớn mật nói.

La Duyệt Kỳ cũng nói thẳng: “Phan Minh Minh, hoặc là cô nói rõ tên họ người đó ra hoặc là đừng nói nữa, đừng có mỗi ngày châm biếm hết việc nọ chuyện kia, cô nói không mệt nhưng tôi nghe thì rất mệt đấy!”

Phan Minh Minh dường như tìm được cơ hội lập tức nói to lên: “Tôi đúng là đang nói cô đấy La Duyệt Kỳ! Cô là người đã có bạn trai, chuyện với chủ nhiệm Vu còn chưa làm sáng tỏ mà đã có lời đồn mới với người của tổ điều tra vừa đến được vài ngày? Bây giờ thì lại quần quýt lấy Mạc Duy Khiêm cả ngày, còn quang minh chính đại mà quần lấy chứ, cô không nên kiểm điểm lại mình à? Sao bạn trai cô lại chịu được loại tính nết đó của cô chứ?”

“Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi quần lấy Mạc Duy Khiêm? Tôi và anh ấy đang bàn chuyện về vụ án, cả đài đều biết tôi là người liên quan trực tiếp đến vụ án này, bản thân cô thích người ta mà lại không thể chịu nổi chuyện nhỏ thế này nọ, cô có thấy mình buồn cười hay không? Cô với người ta chẳng có một chút quan hệ nào đâu!” Cơn tức của La Duyệt Kỳ cũng bùng lên.

Tiểu Tề cũng lập tức nói: “Phan Minh Minh, tôi thấy cô nhầm hướng rồi, từ lâu tôi đã nghe đồn là Mạc Duy Khiêm và Lý Minh Hân cùng tổ điều tra là một đôi đấy, cô hãy hiểu rõ sự việc rồi nãy nã phả vào người khác, Duyệt Kỳ không phải là người uy hiếp đến cô nhiều nhất đâu. Cô đừng gây sự nữa, cô cũng không thêm suy nghĩ bản thân cô suốt ngày treo những câu châm biếm ở cửa mồm thì Mạc Duy Khiêm có thêm nói đến không? Chỉ làm người ta chê cười mà thôi!”

Dường như Phan Minh Minh bị tin tức Tiểu Tề nói ra làm cho chấn động, cô ta vẫn đặt trọng tâm lên người La Duyệt Kỳ nhưng giờ nghĩ lại thì có lẽ đã thật sự nhầm hướng rồi, tuy nghĩ vậy nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Anh ấy cũng chưa kết hôn mà, tôi thích anh ấy, muốn theo đuổi anh ấy thì sao không được chứ? Tôi chỉ đang nhắc nhở những kẻ đã sắp kết hôn cần chú ý tới thân phận và tầm ảnh hưởng của mình thôi, hừ!”

Nhìn Phan Minh Minh rời khỏi phòng thì La Duyệt Kỳ mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, bất đắc dĩ nói với Tiểu Tề: “Cô ta cũng là người suy nghĩ phóng khoáng, thoải mái quá, có thể công khai nói thích một người đàn ông như vậy, nhưng thật sự là làm khổ người khác quá mà!”

“Cô đừng gấp gáp, cô ta cũng chẳng có trò gì hay đâu, vừa rồi tôi nói thật đấy, ở trên lầu mọi người đều nói Mạc Duy Khiêm và Lý Minh Hân là người yêu, chỉ là vì còn liên quan đến công việc nên không công khai ra thôi, lại nói hai người đó cũng thật xứng đôi, trai tài gái sắc, nhìn vào khiến cho người ta thấy đẹp để vui mừng.”

Thì ra Mạc Duy Khiêm có bạn gái rồi, cô đã nói mà dù Mạc Duy Khiêm có tiền hay không thì chỉ nhìn phong độ và khí chất của hắn thì cũng đã đủ để khiến khối người mê đắm, bản thân quá cẩn thận với thái độ của Mạc Duy Khiêm đối với mình rồi. La Duyệt Kỳ hơi buồn cười vì đã tự mình đa tình.

Từ lúc thông báo cách chức của Trương Bội Ninh được phát ra, trong đài truyền hình liền biến thành một mớ tiếng nói lên án công khai, chỉ cần là chỗ Trương Bội Ninh xử lý không ổn thỏa dù chỉ là một chút cũng đều bị khai ra hết, lại càng không cần nói đến chuyện ký tên giả danh lên các loại giấy tờ. Người của tổ điều tra mỗi ngày đều bận đầu tắt mắt tối, gần như không còn ai nhớ đến chuyện của La Duyệt Kỳ và Vu Đức Thăng nữa.

Nhưng La Duyệt Kỳ thật sự rất sốt ruột, Trương Bội Ninh bị mang đi sắp một tuần rồi, sao đến giờ vẫn chưa có một chút động tĩnh nào cả? Vì thế cô thừa dịp công việc không quá bận rộn mà lên phòng họp nhỏ tìm Mạc Duy Khiêm để hỏi thăm tình hình.

Kết quả là vừa đến chỗ rẽ hành lang đã thấy Mạc Duy Khiêm và Lý Minh Hân đang đứng nói chuyện với nhau, nghĩ đến quan hệ của hai người lại cảm thấy bản thân không nên quấy rầy nên muốn lùi lại chờ họ nói chuyện xong sẽ đi qua.

“Duyệt Kỳ, sao cô lại lên đây? Tìm tôi có việc ư?” Mắt Mạc Duy Khiêm cực kỳ tinh, lập tức nhìn thấy La Duyệt Kỳ đang muốn quay về.

La Duyệt Kỳ hơi ngượng ngùng, nhưng nếu đã bị phát hiện thì cũng chỉ có thể đi qua làm phiền người ta.

“Tôi... có chút việc.” La Duyệt Kỳ sợ ảnh hưởng không tốt đến Mạc Duy Khiêm, cảm thấy không nên nói về chuyện của Trương Bội Ninh với người thứ ba, kể cả Lý Minh Hân có là bạn gái của Mạc Duy Khiêm đi chăng nữa.

Mạc Duy Khiêm thấy La Duyệt Kỳ do dự thì lập tức hiểu ra ý đồ đến đây của cô: “Minh Hân, cô vào trước đi, lát nữa chúng ta sẽ bàn lại.”

Lý Minh Hân rõ ràng là hơi bức mình, liếc mắt nhìn La Duyệt Kỳ một cái rồi nói: “La Duyệt Kỳ, chuyện của cô còn chưa được giải quyết đâu, tốt nhất là nên chú ý ảnh hưởng một chút, đừng có chạy đến tìm người tố điều tra chúng tôi!”

“Tôi biết, tôi chỉ có chút việc gấp cần hỏi mà thôi, lần sau sẽ không như thế.” La Duyệt Kỳ nhanh chóng tỏ thái độ nghiêm túc.

“Minh Hân, Duyệt Kỳ làm thế này không có chỗ nào không ổn cả, cô ấy có việc gì có thể tới đây bất cứ lúc nào, đây không phải là công việc của tổ công tác chúng ta hay sao?” Mạc Duy Khiêm phủ nhận cách nói của Lý Minh Hân.

Lý Minh Hân không nghĩ chộc cho Mạc Duy Khiêm buồn bực nên không nói thêm gì nữa mà đi vào phòng họp nhỏ.

“Thật xấu hổ quá, lại làm hai người mâu thuẫn với nhau.”

Mạc Duy Khiêm lại nói: “Cô đừng suy nghĩ nhiều, tôi và cô ấy chỉ nói chuyện công việc bình thường thôi, không có chút yếu tố cá nhân nào cả, cô tìm tôi có việc gì vậy?”

“Tôi muốn hỏi xem Trương Bội Ninh có khai ra không? Thời gian này cha mẹ cứ liên tục hỏi tôi thôi.”

Mạc Duy Khiêm hơi nhíu mày: “Trương Bội Ninh tỏ ra vô cùng phối hợp với vấn đề tham ô công quỹ, cũng thừa nhận bản thân có hành vi nhận hối lộ, vài hạng mục giá trị thật lớn bà ta cũng đều nhận, nhưng vẫn không đề cập nửa chữ đến chuyện của Vu Đức Thắng.”

“Vậy, phải làm sao đây?” La Duyệt Kỳ lập tức nôn nóng, nếu Trương Bội Ninh dùng thân phận là nhận hối lộ để chịu phạt thì chẳng phải cô sẽ bị oan cả đời ư?”

“Cô đừng vội, Trương Bội Ninh biểu hiện như thế đơn giản chỉ là muốn bảo vệ người đứng sau hại chết Vu Đức Thắng thôi, tôi đã hứa sẽ không để cô chịu ầm ức mà. Vậy đi, chiều nay cô đi với tôi tới đó xem tình hình ra sao rồi, tôi nghĩ sớm muộn gì Trương Bội Ninh cũng phải khai thôi.”

La Duyệt Kỳ cảm kích nhìn Mạc Duy Khiêm: “Nếu thật sự có thể khiến bà ấy trả lại sự trong sạch cho tôi thì anh muốn tôi làm gì cũng được!”

Mạc Duy Khiêm mỉm cười: “Cô bé, lời nói kiểu này không thể nói lung tung được đâu, nếu tôi có mục đích gì khác thì cô hối hận cũng không kịp đâu.”

Có mỹ nữ như Lý Minh Hân ở bên cạnh thì còn có thể coi trọng ai nữa chứ? La Duyệt Kỳ không thêm đề ý đến câu nói đùa của Mạc Duy Khiêm.

Hai người bàn bạc thời gian xong La Duyệt Kỳ mới yên tâm trở về làm việc.

Bởi vì gần đây Mạc Duy Khiêm có nhiều việc bề bộn nên cũng không đi về cùng La Duyệt Kỳ nữa, La Duyệt Kỳ vừa về đến nhà đã nhận được điện thoại của Kim Đào.

“Duyệt Kỳ, em sao rồi? Vụ án vẫn chưa có tiến triển gì ư?”

La Duyệt Kỳ vừa nghe thấy tiếng Kim Đào thì lập tức trở nên vui vẻ: “Trương Bội Ninh đã bị người của cục điều tra tỉnh ủy mang đi, người của tổ điều tra nói là chắc chắn sẽ làm bà ấy phải nói ra sự thật, em nghĩ hẳn là sẽ không có vấn đề gì lớn.

“Vậy là tốt rồi, anh cũng có tin tốt nói cho em, gần đây chắc chắn em không có tâm trạng để chú ý đến những trận đấu đội anh phải không? Một tiên phong trong đội đã bị thương không thể ra sân nên hai trận đấu giao hữu lần này đều là anh đá, còn đá vào hai quả nữa, huấn luyện viên nói chuyện với anh, có ý muốn đưa anh vào đội hình thi đấu chính thức đấy!”

Đây đúng là một tin tức vô cùng tốt, nên biết chủ lực và dự bị là sự chênh lệch không nhỏ chút nào. Nếu Kim Đào thật sự có thể thành cầu thủ chủ lực của đội thì danh tiếng vào lợi ích đều tăng lên không ít, La Duyệt Kỳ cũng cảm thấy vui thay cho Kim Đào.

Hai người còn nói chuyện nửa ngày mới lưu luyến cúp điện thoại, La Duyệt Kỳ nằm trên giường suy nghĩ một hồi, cảm thấy mọi chuyện đều đang phát triển theo hướng tốt, hy vọng sau chuyện này mình có thể may mắn hơn một chút.

Đến thời gian hẹn, Mạc Duy Khiêm dùng lý do điều tra vụ án để thay mặt La Duyệt Kỳ xin phép nghỉ với Vương chủ nhiệm, hai người lại đến nơi giam lỏng Trương Bội Ninh một lần nữa.

Vẫn là căn phòng đặc biệt kia, bên trong đã bắt đầu nói chuyện rồi.

Suýt nữa La Duyệt Kỳ không nhận ra Trương Bội Ninh đang ngồi ở giữa phòng, mới có bao lâu thời gian mà đã khiến người phụ nữ giỏi giang kia thành bộ dáng sắc mặt vàng như nến, tiêu tụy không chịu nổi, nhưng giọng điệu không hề thay đổi.

“Tôi thừa nhận đã phụ lòng bồi dưỡng của tổ chức, bị ham muốn cá nhân và quyền lực che mắt, làm ra chuyện trái pháp luật, tôi đồng ý nhận hết mọi hình phạt của tổ chức dành cho tôi, về phần Đức Thăng thì tôi thật sự không biết, cũng không có cách nào khai ra, tôi cũng hy vọng vụ án của Đức Thăng có thể sớm điều tra làm rõ.”

Vốn dĩ La Duyệt Kỳ còn hơi thông cảm với Trương Bội Ninh đã uể oải như vậy rồi nhưng vừa nghe bà ta nói xong thì lập tức nghiêng răng nghiêng lợi.

Cuộc trò chuyện đã diễn ra hơn một tiếng đồng hồ, người chịu trách nhiệm hỏi chuyện Trương Bội Ninh vẫn lặp đi lặp lại mấy câu hỏi đó mà câu trả lời của Trương Bội Ninh cũng không hề thay đổi, ngay cả La Duyệt Kỳ ngồi nghe cũng cảm thấy không kiên nhẫn nổi. Không biết là nghị lực tinh thần của Trương Bội Ninh từ đâu mà đến, có thể đối mặt mỗi ngày với những cuộc nói chuyện như vậy.

Lúc này Mạc Duy Khiêm lấy ra điện thoại gọi đi.

“Không cần hỏi tiếp nữa, các anh xuất hiện đi, cứ theo kế hoạch mà làm.”

La Duyệt Kỳ còn chưa hiểu được lời của Mạc Duy Khiêm đã thấy toàn bộ người ở bên trong lục tục kéo nhau ra ngoài để lại mình Trương Bội Ninh, còn đang cảm thấy mờ mịt đã thấy một người khác đi vào phòng.

Trương Bội Ninh lập tức kích động đứng bật dậy, tiến lên kéo người vừa bước vào lo lắng hỏi: “Hương Hương, sao con lại trở về? Ai cho con về?”

“Mẹ, ba xảy ra chuyện như thế sao mẹ không nói cho con biết? May mà con đã về, nếu con còn không về thì sao còn mặt mũi mà sống trên đời này nữa chứ?”

Thì ra người vừa mới vào là con gái Trương Bội Ninh, bảo sao bà ta lại phản ứng mạnh mẽ như vậy chứ.

Vừa nghĩ thế, La Duyệt Kỳ quay lại nhìn Mạc Duy Khiêm, trực giác mách bảo cô rằng đây lại là ý kiến của hắn.

“Đây cũng là một loại thủ đoạn làm công tác tư tưởng, sự tấn công của tình thân đôi khi còn hiệu quả hơn tất cả mọi thủ đoạn khác.” Mạc Duy Khiêm giải thích.

La Duyệt Kỳ đột nhiên cảm thấy con người Mạc Duy Khiêm này thật sự là rất bình tĩnh lạnh lùng, làm việc nghiêm túc cẩn thận, bố trí kế hoạch kín kẽ vẹn toàn, luôn luôn có thể tìm ra nhược điểm của người

khác, các loại thử thách rồi lại tấn công phòng tuyến tâm lý, bản thân cô bây giờ mới chỉ hiểu biết một chút về hắn nhưng thật sự cảm thấy thật sự là tâm cơ rất sâu.

“Mẹ, cuối cùng thì ba đã chết như thế nào? Cuối cùng thì mẹ có biết hay không?” Hương Hương khóc không thành tiếng hỏi mẹ.

La Duyệt Kỳ vừa nghe thấy đề tài này thì lập tức tập trung chú ý nhìn về phía mẹ con Trương Bội Ninh, chỉ thấy Trương Bội Ninh không ngừng rơi lệ nhưng không trả lời vấn đề con gái hỏi.

Hương Hương thấy vậy càng khóc thê thảm hơn: “Mẹ, con xin mẹ, nếu mẹ đã biết sự thật thì hãy nói ra đi, ba chết oan lắm! Mẹ muốn con cả đời sống trong đau khổ vì không tìm được hung thủ giết cha con hay sao?”

“Sao con lại biết ba con bị người ta hại chết? Có phải người của cục điều tra tỉnh ủy nói gì đó với con hay không hả?” Trương Bội Ninh đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Ánh mắt Hương Hương sưng vù nói: “Mẹ, cho dù không có ai nói thì mẹ cảm thấy lý do tự sát của ba có thể tin được ư? Đoạn ghi âm kia con cũng nghe rồi, con không có cách nào làm mình không nghĩ như vậy được, con chỉ xin mẹ nói cho con biết, cái chết của ba không có quan hệ gì với mẹ!”

Nghe con gái khóc khàn cả tiếng, Trương Bội Ninh hoàn toàn suy sụp ngồi xuống ghế, mặc kệ con gái lay lay tay mình, hai mắt chậm rãi khép lại.

Ngay thời điểm Hương Hương khóc đến sắp ngất đi thì Trương Bội Ninh mở mắt, nhìn chằm chằm bức tường đối diện, mở miệng khó khăn nói: “Hương Hương, con ra ngoài gọi những người kia vào đi, mẹ biết hết, tất cả đều là oan nghiệt của mẹ. Nhưng mẹ không giết cha con, điều này mẹ có thể đảm bảo với con!”

Hương Hương dùng đôi mắt sưng vù đối mặt với mẹ một lúc lâu rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Sau khi các nhân viên làm việc kia đi vào thì Trương Bội Ninh cũng đã khôi phục lại sự bình tĩnh của mình: “Tôi sẽ nói ra sự thật, nhưng không thể để con gái tôi ở đây được, còn nữa, gọi tất cả những người phía sau gương kia vào hết đây đi.”

13. Chương 13

La Duyệt Kỳ vừa nghe Trương Bội Ninh nói thế lập tức nhìn về phía Mạc Duy Khiêm, thấy hắn cười với cô rồi đi ra ngoài.

Theo sau Mạc Duy Khiêm bước vào phòng thẩm vấn Trương Bội Ninh, La Duyệt Kỳ tìm vị trí ngồi xuống.

Trương Bội Ninh dường như không đoán được là La Duyệt Kỳ sẽ xuất hiện ở đây, lộ vẻ ngạc nhiên một cách rõ ràng nhưng cũng không nói gì cả, chỉ nhìn chằm chằm Mạc Duy Khiêm nói: “Tôi cũng nghĩ việc gọi con gái của tôi từ nước ngoài trở về là đề xuất của cậu.”

Mạc Duy Khiêm cũng không hề phủ nhận: “Trong nhà xảy ra chuyện lớn như thế mà còn không cho cô ấy biết thì chẳng phải sẽ khiến cô ấy nuối tiếc đến hết đời hay sao? Việc tôi để người thông báo với con gái bà cũng không thể coi là âm mưu gì cả.”

“Tôi cũng không nói là âm mưu, Mạc Duy Khiêm, cậu rất cao tay, tôi không có cách nào không để ý đến cảm nhận của con gái tôi được. Bây giờ, tôi chỉ có một yêu cầu thôi, tôi muốn nhấn một cái tin nhắn, sau đó tôi sẽ khai báo ra toàn bộ sự thật về việc này.”

Những người khác nghe xong liền nhú mày nhưng Mạc Duy Khiêm chỉ suy nghĩ một chút rồi đồng ý, đưa điện thoại của mình cho Trương Bội Ninh.

Tin nhắn Trương Bội Ninh nhấn đi được trả lời lại rất nhanh, bà ta cẩn thận xem nội dung bên trong rồi xóa bỏ toàn bộ tin nhắn đi rồi mới trả lại điện thoại cho Mạc Duy Khiêm, đồng thời trên mặt cũng hiện lên một nụ cười như được giải thoát.

“Cám ơn, giờ tôi sẽ nói ra sự thật mọi chuyện. Đức Thắng thật sự không phải do tôi giết, nhưng cũng là vì tôi mà gặp chuyện chẳng lành. Thật ra giữa tôi và Đức Thắng đã không còn tình cảm vợ chồng từ lâu rồi,

đã hơn 10 năm chúng tôi không hề sinh hoạt vợ chồng, lí do để duy trì cuộc hôn nhân này cũng chỉ là vì đứa con, hơn nữa cũng là vì công việc của nhau.

Nói đến đây, Trương Bội Ninh như đang tự hỏi nên nói tiếp chuyện này như thế nào, nửa ngày sau mới nói tiếp: “Mười năm trước tôi quen biết quản lý của công ty bảo hiểm Phước Bình là Triệu Chi Tín, khi đó ông ta mới chỉ là một trưởng nhóm mà thôi. Ban đầu chúng tôi chỉ quen biết sau đó thân thiết qua lại rồi đã bên nhau, Đức Thắng vẫn không biết chuyện này, nhưng loại chuyện này sao mà giấu được, chẳng qua cho dù ông ấy biết thì tôi cũng không để ý, dù sao chúng tôi không can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của nhau đã quá lâu rồi. Đáng tiếc là mọi người đều có lòng tham và dục vọng. Không chỉ một lần Đức Thắng yêu cầu tôi che dấu việc ông ấy tham ô công quỹ, tôi đều đồng ý, nhưng càng về sau ông ấy càng tham lam, tôi cũng sợ hãi cứ như thế thì không thể che dấu nổi cho nên không giúp ông ấy nữa. Không ngờ ông ấy không đạt được mục đích thì giả vờ tử tế trước mặt rồi lại ở sau lưng lên điều tra tôi.”

Lúc này Mạc Duy Khiêm bỗng xua tay ngắt lời kể của Trương Bội Ninh lại, nói với người bên cạnh: “Lập tức liên hệ đến sở cảnh sát khổng chế Triệu Chi Tín lại trước đã, mặt khác điều thêm mấy tổ nhân viên sẵn sàng đợi lệnh hành động.”

Trương Bội Ninh nở nụ cười: “Mạc Duy Khiêm, cậu thật sự rất thông minh!”

Mạc Duy Khiêm cũng mỉm cười nói: “Bà quá khen rồi, tôi cũng chỉ chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với mọi tình huống thôi.”

“Chỉ cần con gái tôi không có chuyện gì thì tôi cũng chẳng để ý đến những người đó làm gì, coi như họ xui xẻo đi.” Trương Bội Ninh sau khi đã quyết định rồi thì lập tức khôi phục lại tính cách nhanh nhẹn của mình.

Mạc Duy Khiêm biết vừa rồi Trương Bội Ninh nhấn tin đi nhất định là để bảo đảm cho con gái bà ta không phải vướng bận những chuyện sau này rồi mới chịu khai ra sự thật.

“Tôi nói tiếp nhé, cũng đỡ làm mất thời gian của các vị, chuyện Triệu Chi Tín lợi dụng dây số giả cấp bảo hiểm cho khách hàng và cho vay nặng lãi đã bị Đức Thắng điều tra ra được, còn ghi âm lại nữa, ông ấy đã uy hiếp là sẽ công bố tin này ra ngoài vài lần rồi. Triệu Chi Tín vì chuyện đó mà ăn không ngon ngủ không yên, nói với tôi là muốn hẹn Đức Thắng ra nói chuyện xem có thể dùng một khoản tiền lớn để giải quyết xong chuyện đó hay không. Nhưng nếu Đức Thắng có thể cảm thấy thỏa mãn với chút tiền ấy thì ông ta đã chẳng phí công điều tra tôi và Triệu Chi Tín, cho nên hai người vẫn giằng co như vậy. Triệu Chi Tín không chịu nổi chuyện phiền phức này đã nghĩ ra ý định hại người, dựa vào lí do đàm phán để hẹn Đức Thắng ra nói chuyện, Triệu Chi Tín muốn đẩy Đức Thắng xuống lầu rồi ngụy trang thành tự sát nhưng không ngờ La Duyệt Kỳ lại gặp ông ấy ở trước cửa tạo nên điểm chết mới cho ông ta, tôi cũng chỉ biết chuyện đó sau khi Đức Thắng qua đời, những chuyện sau này thì chắc không cần tôi nói thêm gì nữa phải không?”

“Triệu Chi Tín ra tay giết người ở công ty bảo hiểm mà không sợ bị nghi ngờ sao?” Mạc Duy Khiêm hỏi.

“Ông ta đã chuẩn bị rất tốt, lại nói ai mà biết được chuyện bí mật giữa họ chứ? Chẳng ai có thể nghi ngờ đến ông ta.”

Mạc Duy Khiêm tiếp tục hỏi: “Vậy bức di thư là thế nào? Những tin tức phía sau là ai đưa ra? Phó đồn Phạm của sở cảnh sát Hưng Phong có liên quan gì đến chuyện này?”

Trương Bội Ninh lắc đầu. “Phạm phó đồn cũng bị tôi dắt mũi, vẫn nghĩ nguyên nhân Đức Thắng nhảy lầu là vì La Duyệt Kỳ, di thư là tôi viết, cho dù có đem đi xác minh thì phải qua sự công nhận của tôi thì mới có thể khẳng định được. Tin tức cũng là do tôi cho người phát tán ra ngoài. Tôi biết các vị còn muốn hỏi chuyện La Duyệt Kỳ bị hại ở văn phòng Đức Thắng, đúng vậy, là do tôi thuê người làm, tuy tôi cũng nghi ngờ chuyện hòm thư La Duyệt Kỳ nói là giả, nhưng tôi sợ Đức Thắng có thể đã để lại cái gì thật thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức nên để hoàn toàn giải quyết vấn đề tôi đã nghĩ đến cách tương kế tựu kế, cũng giả tạo hiện trường tự sát cho La Duyệt Kỳ cho nên đã kết hợp với hai người kia, làm hỏng camera theo dõi rồi để họ mai phục ở văn phòng Đức Thắng, bây giờ cậu còn muốn hỏi gì không?”

Mạc Duy Khiêm bình tĩnh thản nhiên nói: “Lòng dạ bà đúng là độc ác, nhưng tôi thấy bà nên khai rõ ràng hơn đi, vừa rồi bà đã nói đến chuyện lợi dụng căn cước giả để bắt cóc nhân viên ngân hàng, tôi nghĩ chỉ cần điều tra Triệu Chi Tín thì sợ gì không điều tra ra chuyện đó?”

“Một chút đường sống cậu cũng không cho người ta giữ lại sao?” Trương Bội Ninh hơi tức giận nhìn Mạc Duy Khiêm.

“Nếu bây giờ bà không nói thì chúng tôi cũng điều tra ra được, đây là chuyện không thể tránh nổi, giữ hay không giữ đường sống cho bà không phải là chuyện mà cá nhân tôi có thể quyết định được!” Mạc Duy Khiêm cũng chỉ nói sự thật mà thôi.

Trương Bội Ninh yên lặng, sau khi hít thở thật sâu vài lần mới khó khăn nói: “Triệu Chi Tín đã móc nối được qaun hệ với lãnh đạo phòng giáo dục, toàn bộ học sinh thuộc phòng giáo dục đều mua bảo hiểm của công ty họ. Ngoài việc đó thì tôi không biết thêm gì nữa.”

Mạc Duy Khiêm gật đầu rồi khẽ liếc mắt nhìn người bên cạnh, người đó lập tức đứng dậy ra ngoài.

La Duyệt Kỳ đoán là hẳn lại cho người đi không chế mấy lãnh đạo bên phòng giáo dục.

Lúc này Mạc Duy Khiêm cũng đứng lên: “Mọi chuyện bà nói chúng tôi đã ghi âm lại, bà cứ nghỉ ngơi trước đi, đợi đến lúc chuẩn bị xong mọi việc thì chúng tôi sẽ trình chuyện này lên cơ quan tư pháp.”

“Khoan đã, tôi muốn nói riêng với La Duyệt Kỳ mấy câu, được chứ?” Trương Bội Ninh hỏi.

Mạc Duy Khiêm lo lắng đứng yên tại chỗ không trả lời.

Trương Bội Ninh nhìn Mạc Duy Khiêm nói: “Tôi đã khai ra tất cả rồi, sẽ không làm gì để mọi thứ phức tạp thêm nữa, cậu cứ yên tâm đi.”

Mạc Duy Khiêm suy nghĩ thêm một chút mới đồng ý, vỗ vỗ bả vai La Duyệt Kỳ nói khẽ: “Tôi ở ngay bên ngoài, có việc gì cứ gọi tôi nhé.”

Sau khi Mạc Duy Khiêm ra ngoài, Trương Bội Ninh cười khổ nhìn La Duyệt Kỳ: “Trong toàn bộ việc này người cô muốn xin lỗi nhất ngoài con gái cô ra thì còn có em nữa, cô đã lừa em còn suýt nữa hại em mất mạng, lại còn hủy đi hình tượng tốt đẹp của Đức Thắng trong lòng em nữa, dù bây giờ cô có nói gì thì cũng không đủ để bù đắp lại sai lầm của cô, cô chỉ muốn nói ra suy nghĩ cuối cùng của cô thôi – cô thật lòng xin lỗi em.”

“Sư mẫu, cô tiêu tụy đi nhiều quá.” Kỳ lạ là khi La Duyệt Kỳ biết rõ toàn bộ sự việc thì lại không quá mức oán giận Trương Bội Ninh, mà lại nói ra một câu nói như vậy.

“Ở nơi này dù được cung cấp đầy đủ vật chất đảm bảo cuộc sống, nhưng lại khiến người ta mất đi tự do, hơn nữa lại không ngừng có những cuộc trò chuyện tra tấn tinh thần, sao có thể không tiêu tụy chứ? Vốn dĩ cô có thể kiên trì chịu đựng được là vì con gái cô, bây giờ khai ra cũng lại là vì con bé. Mạc Duy Khiêm đã ném nhược điểm duy nhất của cô xuống trước mặt cô rồi, cô không thể không chịu thua. Con người hẳn thật sự quá mức xảo hoạt, gian trá và lạnh lùng vô tình.”

“Dù hẳn có lạnh lùng vô tình cỡ nào thì cũng là vì mục đích tốt, hơn nữa việc cô làm vốn là chuyện phạm pháp, em cho rằng Mạc Duy Khiêm làm vậy cũng không phải là quá đáng! Việc thầy Vu làm đúng là khiến em rất đau lòng, nhưng em sẽ không vì vậy mà nghi ngờ cả thế giới, chuyện lần này chỉ dạy cho em biết rằng đừng nên dễ dàng đánh giá một người là người tốt hay người xấu. Dĩ nhiên em có thể thẳng nhiên nói ra những lời này cũng là do không bị cô hại chết!”

Trương Bội Ninh khẽ thở dài: “Em rất dũng cảm, nếu là một người khác thì chỉ sợ đã suy sụp trước những lời đồn rồi, cô không còn gì để nói nữa, em đi đi.”

La Duyệt Kỳ cũng không muốn nói thêm gì nữa, nhưng vừa mới đi đến cửa đã nghe tiếng của Trương Bội Ninh ở phía sau: “Em hình như đã có bạn trai đúng không? Mạc Duy Khiêm rất thích em, cô thật sự hy vọng em có thể hạnh phúc, nhưng có một tình địch như Mạc Duy Khiêm thì bạn trai em sẽ phải chịu không ít cực khổ đâu.”

Toàn lời nói bấy bậ! La Duyệt Kỳ không thềm để ý đến Trương Bội Ninh, nhanh chóng ra khỏi phòng.

“Cô không sao chứ?” Mạc Duy Khiêm chạy như chạy nạn đến bên La Duyệt Kỳ hỏi một cách vội vã.

La Duyệt Kỳ vẫn đang bị ảnh hưởng vì những lời Trương Bội Ninh nói nên không nhìn Mạc Duy Khiêm, chỉ cúi đầu tiếp tục bước về phía trước.

“Không có việc gì, bà ấy chỉ nhận lỗi với tôi thôi, tôi muốn về.”

Tuy Mạc Duy Khiêm vẫn thấy lạ vì thái độ của La Duyệt Kỳ nhưng lo lắng có thể cô chưa tiếp nhận được chuyện hôm nay nên cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa. Lập tức ra ngoài lấy xe chở La Duyệt Kỳ về thành phố.

Lúc sắp đến đài truyền hình, La Duyệt Kỳ không nhịn được quay sang nhìn Mạc Duy Khiêm: “Anh tin tất cả những gì Trương Bội Ninh nói ư? Anh có điều tra được số điện thoại mà ấy nhắn tin cho không?”

Mạc Duy Khiêm tìm chỗ đậu xe rồi mới quay sang nói với La Duyệt Kỳ: “Không tin lắm, Trương Bội Ninh cần nhắn tin chẳng qua chỉ muốn xác định sự an toàn của con gái thôi, nếu bà ta muốn gánh vác hết mọi chuyện thì chúng ta có hỏi thêm cũng vô dụng, số điện thoại kia cũng nhất định không điều tra được gì. Duyệt Kỳ, đôi khi chúng ta không có cách nào để hiểu rõ ràng mọi việc được, tôi biết cô muốn hỏi chuyện của Phạm phó đồn nhưng chắc chắn Trương Bội Ninh sẽ không nói gì thêm đâu. Vụ việc đã đến giai đoạn này, nếu không có đột phá gì thêm thì cơ bản là ngoài Trương Bội Ninh, Triệu Chi Tín, nhân viên ngân hàng, và người bên phòng giáo dục phải chịu trách nhiệm thì vụ án này đã hoàn thành một cách tốt đẹp. Hơn nữa đối với cô mà nói thì đây cũng coi là kết quả tốt nhất rồi, cho nên đừng nghĩ gì thêm nữa được không?”

La Duyệt Kỳ biết Mạc Duy Khiêm nói rất đúng nhưng mà trong lòng cô vẫn cảm thấy nặng nề, sao đã chứng minh được sự trong sạch của mình mà cô vẫn không vui lên nổi nhỉ?

“Tôi hiểu rồi, lần này rất cảm ơn anh đã chăm sóc giúp đỡ tôi nhiều như vậy, dù anh chỉ làm vì công việc nhưng thật sự tôi đã nhờ vả anh rất nhiều, cảm ơn!”

“Vụ án đã kết thúc, chúng ta cũng không cần phải kiêng kị e dè gì nữa, cô cứ khách sáo như vậy mới là không biết ơn tôi đấy. Chúng ta cùng đi ăn một bữa đi, coi như là chúc mừng cô!” Toàn thân Mạc Duy Khiêm cũng có vẻ thoải mái hơn.

Đề nghị này cho dù Mạc Duy Khiêm không nói thì La Duyệt Kỳ cũng sẽ tự nói ra, nhưng mà chỉ sợ lại có chuyện, mong là đừng có thêm điều tiếng gì nữa.

La Duyệt Kỳ dù cũng hơi để ý đến lời Trương Bội Ninh nói nhưng cô càng sợ bạn gái của Mạc Duy Khiêm là Lý Minh Hân hiểu lầm hơn, cũng sợ nếu bị Phan Minh Minh hay ai đó ở trong đài truyền hình nhìn thấy thì lại có chuyện phiền phức. Mọi việc chắc không trùng hợp đến thế, nhưng qua chuyện của Vu Đức Thắng thì cô đã biết nếu một người có vận rủi thì có thể xui xẻo tới mức nào rồi, vẫn nên nghĩ một cách vụn vặt thì hơn.

“Được, đây đúng là chuyện tôi muốn còn không được ấy chứ. Quyết định thế này đi, thứ sáu này bạn trai tôi có trận đấu chính thức, anh ấy sẽ là chủ lực ra sân, hay chúng ta đến xem trận đấu đó rồi cùng đi ăn một bữa tiệc thật lớn nhé? Thật ra anh ấy cũng muốn cảm ơn anh từ lâu rồi.”

Mạc Duy Khiêm liếc mắt nhìn La Duyệt Kỳ một cái rồi cười nhẹ, thẳng thắn đồng ý: “Được rồi, tôi cũng có thể nhân cơ hội này mà kết bạn với người đàn ông tốt số mà tôi vừa ghen tị vừa hâm mộ đó.”

14. Chương 14

La Duyệt kỳ cho là Mạc Duy Khiêm đang nói đùa mà thôi, cô cũng không muốn truy hỏi đến tận cùng, chỉ hẹn xong thời gian và địa điểm gặp nhau rồi xuống xe đi vào trong đài truyền hình.

Sau đó, quá trình xử lý vụ án của Vu Đức Thắng và Trương Bội Ninh vô cùng nhanh chóng, đến ngày thứ tư thông báo đã xuất hiện trong đài, lúc này cả đài đều sôi lên, tuy rằng theo trình tự thì việc này tạm thời chưa được đưa lên các phương tiện truyền thông đại chúng nhưng việc đó cũng chỉ là sớm muộn mà thôi.

Đến chiều ngày thứ sáu, Mạc Duy Khiêm đứng giờ lái xe đến nhà La Duyệt Kỳ đón cô, còn chưa đến cổng khu nhà đã nhìn thấy La Duyệt Kỳ đứng đợi.

“Sao lại xuống sớm vậy? Không phải đã nói là chờ tôi đến rồi gọi điện cho cô xuống hay sao? Thời tiết này đứng dưới nắng thì nóng lắm.” Sau khi La Duyệt Kỳ vào xe, Mạc Duy Khiêm mới nói.

La Duyệt Kỳ cười cười: “Không cần phiền phức như vậy, cũng không nóng lắm, dù sao phơi nắng một chút cảm giác cũng rất thoải mái.”

Mạc Duy Khiêm biết cô bé này vẫn đang giữ khoảng cách với mình nên cũng không vạch trần, lái xe đến sân vận động.

Lúc đến sân vận động mới khiến Mạc Duy Khiêm bất ngờ, hẳn không nghĩ là chỉ một trận bóng ở thành thị bé nhỏ này mà cũng sôi động như vậy, quảng trường ngoài sân vận động đã tập nập người xe, hẳn phải dùng hơn nửa tiếng mới kiếm được chỗ để đỗ xe lại, sau đó hai người cùng xuống xe đi về hướng cổng vào.

“Chúng ta mua chút đồ ăn đi, mua cả hai cái loa nữa, nếu không lát nữa sẽ phải hét đến đau họng mất!” Rõ ràng cảm xúc của La Duyệt Kỳ bắt đầu dâng cao lên.

“Vậy cô chờ ở đây một lát nhé, tôi đi mua.” Mạc Duy Khiêm dĩ nhiên là không phản đối.

La Duyệt Kỳ lập tức chặn hấn lại: “Tôi với anh cùng đi, một mình anh không cầm hết được nhiều thứ như vậy.”

Mạc Duy Khiêm nghĩ thấy cũng đúng nên cùng La Duyệt Kỳ đến mấy quán nhỏ ven sân vận động.

Hai người mua xong liền đi theo cửa Vip mà vào, vé xem Kim Đào đưa là một vị trí ngồi rất tốt, tầm nhìn rộng, La Duyệt Kỳ rất cao hứng, vừa ngồi xuống đã không ngừng nhìn ngó xung quanh sân vận động.

“Cô không mang máy quay phim ư?” Mạc Duy Khiêm cười hỏi La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ vừa nhìn quanh vừa nói: “Không cần, trận đấu này đài chúng tôi sẽ truyền hình trực tiếp, sau khi xong việc tôi xin lại một bản ghi là được.”

Lúc này vận động viên đã bắt đầu đi vào, La Duyệt Kỳ lập tức đứng lên, nhìn chăm chăm vào Kim Đào, đến khi bắt đầu trận đấu thì càng không cần nói, cô hòa theo những người yêu bóng đá xung quanh hò hét ầm ĩ, đánh nhịp, hồn nhiên bỏ qua tất cả mọi thứ xung quanh để hoàn toàn chìm đắm vào trận bóng.

Mạc Duy Khiêm cũng nhìn chăm chăm vào La Duyệt Kỳ, cũng chỉ có những lúc thế này hẳn mới có thể bỏ qua tất cả, không có gì vướng bận, có thể thoải mái ngắm nhìn gương mặt, dáng vẻ của La Duyệt Kỳ.

Hắn chưa bao giờ gặp một người phụ nữ có thể hoàn toàn buông thả cảm xúc của mình như vậy, nhất là khi Kim Đào đá vào một quả thì cảm xúc hưng phấn trên mặt La Duyệt Kỳ đã đến mức không tả nổi bằng lời, cùng những người khác hét to tên Kim Đào, toàn thân chói mắt đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng. Mà tình cảm sâu nặng trong ánh mắt kia khiến Mạc Duy Khiêm bị bỏ qua một bên chìm đắm vào rung động và sự hâm mộ.

Lần đầu tiên Mạc Duy Khiêm thấy mình nổi lên ý nghĩ ghen ghét với người đàn ông không quen biết một cách không hề có lý trí như thế này. Hẳn cũng vô cùng tò mò cuối cùng thì người đàn ông tên Kim Đào này tốt đến cỡ nào mà có thể làm La Duyệt Kỳ yêu thương ỷ lại như vậy, hẳn không quên buổi tối La Duyệt Kỳ được cứu kia, người đầu tiên cô nghĩ đến – là Kim Đào.

Trận đấu kết thúc, đội Kim Đào là đội chủ nhà, dùng tỷ số 2:0 đánh bại đội khách, toàn bộ sân bóng hoan hô kêu la không ngừng, đến tận khi cầu thủ đã vào hết phòng nghỉ bên trong rồi mà những người mê bóng vẫn còn chưa muốn rời đi.

May mà La Duyệt kỳ và Mạc Duy Khiêm có thể rời khỏi bằng đường dành cho khách quý, nếu không chắc cả tiếng sau cũng không ra khỏi sân vận động được.

Người bên ngoài sân vận động cũng rất nhiều chẳng qua là so với bên trong sân thì yên lặng hơn nhiều, La Duyệt kỳ kêu gào đến mức khô hết cả miệng lưỡi, cầm lấy chai nước tu ừng ực, kết quả là đột nhiên bị người đi phía sau xô vào khiến một miệng nước phun ra ngoài sạch sẽ, rơi hết lên quần áo.

“Vô cùng xin lỗi, vô cùng xin lỗi, tôi không để ý đường đi.” Người đó đang mãi đùa giỡn với bạn nên không chú ý trước mặt có người, lập tức giải thích.

Tuy La Duyệt Kỳ bị đụng phải khiến cho toàn thân dính đầy nước có ga nhưng tâm trạng cô bây giờ thật sự rất tốt nên chỉ ha ha cười bỏ qua cho đối phương.

Chờ mấy người kia đi rồi, Mạc Duy Khiêm mới lấy giấy lau cùng cô lau lau nước trên quần áo.

“Duyệt Kỳ, có chuyện gì thế này?” Lúc hai người đang mãi lau thì Kim Đào đi tới.

“Không sao, chỉ là vừa rồi bị người ta đụng vào thôi, anh ra nhanh vậy?”

“Anh xem nào, không đụng đâu chỗ nào chứ? Biết em chờ bên ngoài nên anh tắm qua rồi xin phép ra ngay, tiếc mừng công cũng chối luôn.” Kim Đào nói xong liền kéo La Duyệt Kỳ đến bên mình.

Mạc Duy Khiêm cũng rất lễ phép ngừng động tác trên tay lại, lùi về sau hai bước.

La Duyệt Kỳ bắt đầu giới thiệu hai người với nhau: “Em không sao. Kim Đào, vị này chính là ân nhân cứu mạng của em – Mạc Duy Khiêm, anh chào hỏi anh ấy đi.”

Lúc này Kim Đào mới nhiệt tình bắt tay với Mạc Duy Khiêm: “Xin chào, tôi là Kim Đào, là bạn trai Duyệt Kỳ. Lần này thật sự phải cảm ơn anh đã giúp đỡ rất nhiều cho Duyệt Kỳ nhà tôi, thật ra dù đền đáp ra sao cũng không đủ, sau này nếu như có việc gì Kim Đào tôi có thể làm được, chỉ cần gọi một câu tôi nhất định sẽ không từ chối.”

“Có gì đâu, đó đều là trách nhiệm của tôi, cũng do bản thân Duyệt Kỳ rất dũng cảm, không ngừng cố gắng nếu không thì cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp như vậy.” Mạc Duy Khiêm cũng không nhận hết công lao về phía mình.

“Thôi chúng ta không khách khí với nhau nữa nhé, tóm lại là hôm nay có may mắn được kết bạn với nhau, vậy thì về sau chính là anh em, trước tiên chưa nói những chuyện khác hôm nay phải đi ăn một bàn tiệc lớn đã.” Kim Đào mới nói được hai câu đã mất bình tĩnh, khôi phục lại bản tính thẳng thắn, tùy tiện của mình.

Kim Đào ngồi xe của đội bóng đến đây nên giờ cả ba đều thuận tiện ngồi trên xe Mạc Duy Khiêm lái đến. Lúc đến nơi Mạc Duy Khiêm đỗ xe, Kim Đào không thêm suy nghĩ đã nói: “Người anh em, xe này của anh chắc mua nhiều năm rồi phải không?”

La Duyệt Kỳ lập tức cẩu Kim Đào một cái: “Sao anh lại hỏi thế?”

“Hazz, tôi nói chuyện không suy nghĩ cẩn thận, người anh em đừng để ý nhé.” Kim Đào cười cười với Mạc Duy Khiêm, bản thân Kim Đào chỉ là một cầu thủ dự bị mà cũng không đến mức phải mua chiếc xe cũ kỹ thế này. Mạc Duy Khiêm là nhân viên nhà nước mà lại nghèo đến mức đó sao? Xe này khéo còn không thoát được kiểm tra chất lượng năm nay ấy chứ.

Mạc Duy Khiêm không hề mất tự nhiên, cười nói: “Chỉ là đi nhiều thành quen thôi, bạn bè đồng nghiệp cũng đều khuyên tôi đổi xe nhưng mà tôi thấy lúc làm việc cũng không có vấn đề gì, chỉ là lúc ngồi hơi không thoải mái thôi, cố chịu một chút.”

“Không sao mà, không sao mà, tôi không chú ý nhiều thế đâu, đi quen xe nên không muốn đổi, tôi hiểu mà.”

Trong suy nghĩ của Kim Đào, Mạc Duy Khiêm có giải thích cái gì cũng không có sức thuyết phục, ai chẳng biết là xe càng mới càng quý thì càng tốt chứ? Nhưng mà dù sao thì người ta cũng là ân nhân cứu mạng của Duyệt Kỳ, bản thân dù sao cũng phải cho người ta mặt mũi, để Mạc Duy Khiêm có bậc thang mà xuống.

Nhưng mà cứ thế này thì Kim Đào cũng thấy yên tâm, lúc này hẳn thấy thái độ của Mạc Duy Khiêm đối với La Duyệt Kỳ vô cùng thân thiết thì đã suy nghĩ rồi, đến khi nhìn thấy dáng vẻ khí chất của Mạc Duy Khiêm cũng không kém thì trong lòng rất khó chịu.

Nhưng bây giờ nhìn lại thì bề ngoài Mạc Duy Khiêm có tốt cũng chỉ là một tay nghèo kiết xác cổ hủ, hẳn còn tiếp tục nghĩ dựa vào chút tiền lương còn con đi làm này thì có tiền đồ gì chứ?

Theo sự chỉ đường của Kim Đào, Mạc Duy Khiêm điều khiển xe chạy đến cửa quán ăn hải sản lớn.

“Tôi thấy hay là để xe bên kia đi, nơi này nhiều xe quá, khó đỗ vào được.” Kim Đào đột nhiên nói một câu như vậy.

Mạc Duy Khiêm dĩ nhiên là hiểu Kim Đào nói câu đó ý là ghét bỏ xe của mình, cảm thấy để nó ở đây thì quá dọa người. La Duyệt Kỳ cũng hiểu, chỉ cảm thấy xấu hổ, lại hơi giận Kim Đào, bình thường đâu có thấy hắn nói nhiều như vậy? Sao hôm nay lại thế chứ?”

“Kỹ thuật của tôi vẫn tốt, cứ đỡ ở đây đi.” Mạc Duy Khiêm tuy rất có phong độ, nhưng cũng không nghe sự chỉ huy của Kim Đào, trực tiếp tìm vị trí đỡ xe vào.

Ba người cùng nhau xuống xe, Kim Đào vẫn còn muốn nói thêm gì đó thì đã thấy La Duyệt Kỳ trừng mắt hung hăng lườm mình liền đem lời nói nuốt ngược vào trong.

Vào phòng đã đặt, Kim Đào đưa thực đơn cho Mạc Duy Khiêm: “Anh là khách quý, anh thích ăn gì cứ gọi thoải mái đi, đừng có lo lắng về giá cả, tiêu càng nhiều tôi càng vui.”

“Anh làm sao vậy? Sao hôm nay lại có vẻ hưng phấn thế?” La Duyệt Kỳ không nhịn được hỏi Kim Đào một câu.

Kim Đào đưa mắt nhìn Mạc Duy Khiêm đang nghiên cứu thực đơn, sau đó khôn ngoan nói to lên: “Duyệt Kỳ, trải qua hai trận đấu giao hữu, huấn luyện viên đã rất tin tưởng anh rồi, hôm nay biểu hiện của anh rất tốt, em đoán xem sẽ thế nào? Quản lý câu lạc bộ của bọn anh lên tiếng nói là hôm nay thưởng ổi cầu thủ hai vạn tiền thưởng. Về sau ai đá vào lưới cũng sẽ được thưởng như vậy. Em nói xem sau này hai chúng ta còn gì phải lo nữa chứ? Anh đã vào đội hình chủ lực rồi, chỉ cần đá thêm vài trận là có thể kiếm được tiền lương của mấy năm đấy.”

Lúc này Mạc Duy Khiêm đặt thực đơn xuống cười nói: “Tôi gọi xong rồi, hai người cũng xem đi, thật ra tôi cảm thấy nhiều tiền dĩ nhiên là tốt nhưng có đôi khi có tiền cũng không chắc đã giải quyết được vấn đề đâu, còn phải xem tình huống cụ thể đã.”

Kim Đào lấy thực đơn gọi thêm vài món đắt tiền nhất, chờ phục vụ ghi xong đi ra rồi mới phản bác lại Mạc Duy Khiêm: “Lời này của anh tôi không thể đồng ý được, xã hội bây giờ cứ có tiền thì chẳng khác gì có hết, có tiền thì người khác mới nhìn mình bằng ánh mắt tử tế, cười nghèo không cười giàu mà. Không có tiền chẳng giải quyết được vấn đề gì cả. Đời sống của kẻ có tiền mới là “sống”, sống không tiền chỉ gọi là “tồn tại” thôi, chất lượng cuộc sống sao mà so sánh với nhau được?”

Mạc Duy Khiêm nghe xong chỉ cười cười chứ không tranh luận với Kim Đào, biết hẳn bây giờ đang hùng hực khí thế, không nghe lọt tai lời người khác nói nên vòng vo chuyển đề tài, bắt đầu nói đến đội bóng của Kim Đào.

Vì thế toàn bộ bữa ăn đều là Kim Đào đặc ý cao đàm khoát luận*: “Loan Ninh còn đang dưỡng thương, thật ra tôi hơi áy náy với cậu ấy, cậu ấy vốn là tiên phong chủ lực của đội, nếu không bị thương thì tôi cũng chẳng có cơ hội ra sân thể hiện, giờ tôi lại biến cậu ấy thành cầu thủ dự bị, cuộc đời đúng là khó mà lường được, kỳ ngộ cũng chỉ như thế mà thôi.”

(Cao đàm khoát luận: Bàn luận những vấn đề cao siêu, to lớn, hệ trọng nhưng thiếu thực tế.)

La Duyệt Kỳ hơi ngượng ngùng nói khẽ với Mạc Duy Khiêm: “Bình thường anh ấy không như vậy đâu, chắc là khó có cơ hội được phát triển như thế này nên quá vui mừng, anh đừng để ý nhé.”

“Đây là tâm lý thường tình của con người mà, tôi chỉ vui thay cậu ấy thôi sao lại để ý chứ? Nhưng mà tôi cũng có thể nhận ra cậu ấy đối xử với cô rất tốt.”

Lời nói của Kim Đào đều là tính nên mua cho La Duyệt Kỳ cái gì, cùng La Duyệt Kỳ làm gì, có thể thấy được tình cảm với La Duyệt Kỳ rất sâu đậm. Mạc Duy Khiêm nghĩ, bảo sao mà La Duyệt Kỳ cũng đối với Kim Đào thật tốt. Giữa họ thật sự có trụ cột tình cảm rất sâu đậm, chẳng qua tổng hợp lại mà nói thì Kim Đào không xứng với La Duyệt Kỳ. Đây không phải dùng tiền có thể đánh giá được mà là vấn đề tố chất cá nhân và sự tu dưỡng của mỗi người.

Giả dụ La Duyệt Kỳ mà cũng là người thẳng thắn như Kim Đào, cái gì cũng có thể nói ra thì sẽ khiến người ta có cảm giác hoàn toàn khác.

Nhưng hẳn cũng hiểu rằng, dù hẳn có cảm thấy không xứng cỡ nào đi chăng nữa thì cũng vô dụng, La Duyệt Kỳ tuy rằng thay Kim Đào nhận lỗi với hẳn nhưng giọng điệu nói ra mang theo sự duy trì bảo vệ, đây cũng chính là điều khiến Mạc Duy Khiêm thấy không thoải mái.

Cuối cùng Kim Đào cũng dừng lại, nhìn thời gian cũng đã khuya, hẳn còn phải về đội nên đứng dậy ra ngoài gọi người tới tính tiền.

Hóa đơn đưa đến, La Duyệt Kỳ nhìn mà hoảng sợ, một bữa cơm mà gần bằng số tiền thưởng của trận bóng, Kim Đào thật sự muốn gây náo động mà, nhưng hẳn thật sự không cần khoe sự giàu sang trước mặt cô và Mạc Duy Khiêm làm gì cả.

“Tôi đưa cậu về đội rồi sau đó đưa Duyệt Kỳ về nhà.” Ra khỏi quán ăn, ngồi vào trong xe, Mạc Duy Khiêm vừa khởi động xe vừa nói.

Kim Đào không quá đồng ý, nhưng hôm nay bản thân hẳn đã biểu hiện rất rõ ràng rồi, đàn ông so sánh với nhau là dựa vào thực lực, tin rằng Mạc Duy Khiêm cũng thức thời nhận ra khoảng cách giữa hẳn và anh ta lớn đến thế nào, hẳn cũng không nên làm quá nữa, cho nên không nói thêm điều gì.

Đến căn cứ huấn luyện, Kim Đào trước khi xuống xe lại lấy một túi giấy nhỏ vốn vẫn để trên xe đưa cho Mạc Duy Khiêm.

“Đây là thứ tôi cố tình nhờ bạn mua về, là Đại hồng bào chính tông của núi Vũ Di (một loại trà nổi tiếng), chỉ một hộp nhỏ chưa đến 100 khắc mà đã tốn 3 vạn rồi, tuy không phải là thứ gì quá quý giá nhưng đây là chút tâm ý của tôi và Duyệt Kỳ, anh cầm đi!”

(100 khắc chẳng biết là bao nhiêu nhưng mình đoán có thể là 100gam trà, bạn nào biết thì bảo mình vs nhé J)

Mạc Duy Khiêm nhìn cái túi giấy kia thì sững sốt thấy rõ, như đang do dự muốn nói điều gì nhưng cuối cùng cũng không nói ra, chỉ nhận lấy rồi cảm ơn: “Cảm ơn, khách sáo quá rồi.”

Kim Đào thấy thế càng tỏ vẻ hiểu rõ, biết tác phẩm của mình đã có tác dụng gây kinh sợ rồi. Sau đó dặn dò La Duyệt Kỳ chú ý an toàn, sau khi về thì gọi ình rồi mới xuống xe.

Trên đường về, Mạc Duy Khiêm vẫn không hề mở miệng, La Duyệt Kỳ hơi lo lắng, sợ hành động ngôn từ của Kim Đào hôm nay đã khiến Mạc Duy Khiêm khó chịu, trong lòng cũng thầm oán Kim Đào. Vốn dĩ phải cảm ơn người ta, kết quả là hẳn lại mấy lần khiến Mạc Duy Khiêm sượng mặt, may mà Mạc Duy Khiêm rộng lượng, không chấp nhặt với hẳn.

Cuối cùng cũng về đến nhà, chờ Mạc Duy Khiêm dừng xe rồi La Duyệt Kỳ mới nói: “Hôm nay tôi vô cùng xin lỗi, Kim Đào hơi quá đáng, để ngày khác mình tôi mời anh một bữa nhé, coi như là đền tội.”

“Tôi không vấn đề gì, bạn trai cô là người không dấu diếm được suy nghĩ của mình, nhưng cậu ấy rất tốt với cô.”

La Duyệt Kỳ nhìn nhìn Mạc Duy Khiêm, cảm thấy hẳn thật sự không thềm để ý, mới yên tâm hơn nên xuống xe chào tạm biệt. Kết quả là liếc mắt thấy Mạc Duy Khiêm đang có vẻ muốn nói lại thôi.

“Anh cứ nói ra suy nghĩ của mình đi?”

Mạc Duy Khiêm không nói gì, yên lặng một lát mới xoay người bắt đầu nói với La Duyệt Kỳ: “Hôm nay tôi thấy bạn trai cô cũng là người có khả năng kinh tế nhất định, nhưng cá nhân tôi cảm thấy dù có tiền cũng không nên tiêu xài quá tùy tiện, tiêu bữa bãi, cậu ấy kiếm tiền cũng không dễ. Cô có rảnh thì thỉnh thoảng hãy khuyên cậu ấy một chút, về sau đừng dễ tin lời người khác như vậy, 100 khắc trà Đại hồng bào chính tông của núi Vũ Di bây giờ cho dù là 300 vạn cũng không mua nổi, 3 vạn của cậu ấy mua thứ vớ vẩn này là mất trắng rồi.”

15. Chương 15

La Duyệt Kỳ thật sự giật mình: “Không phải chứ? Đại Hồng Bào rất bình thường mà, quán trà nào cũng bán đấy thôi.”

“Cô bé ngốc, đó đều là do người ta trồng ra rồi lấy tiếng thôi, còn chân chính hàng thật chỉ có một chút thôi, cực kỳ hiếm có!”

“Nghe anh nói thế thì hình như anh đã từng uống Đại Hồng Bào chân chính của núi Vũ Di?” La Duyệt Kỳ nửa tin nửa ngờ hỏi.

Mạc Duy Khiêm thuận miệng nói: “May mắn được cho 10g, được coi như bảo bối quý giá trong nhà, chỉ pha một ấm để mọi người thưởng thức hương vị, cũng coi như không phí một đời.”

Trà quý hiếm như vậy, người bình thường không thể uống chứ nói gì đến cho? La Duyệt Kỳ không thể không nghĩ đến thân phận bối cảnh của Mạc Duy Khiêm.

“Sao lại nhìn tôi như thế?” Cảm giác được sự biến hóa trong ánh mắt La Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm cười hỏi.

La Duyệt Kỳ vẫn rất thẳng thắn: “Tuy anh nói rất tùy tiện nhưng tôi không ngốc, nếu anh có thể có loại trà kia, có nghĩ là chức vị của anh không thấp, gia cảnh sau lưng cũng không tồi.”

Mạc Duy Khiêm nở nụ cười sang sảng: “Cô bé muốn bắt bẻ câu nói của tôi sao?”

“Đúng là thế đấy, anh có nói hay không?” La Duyệt Kỳ thật sự cũng muốn biết.

“Tôi không thích nói về bản thân lắm, nhưng cũng phải xem là nói với ai, nếu như là người rất thân mật thì dĩ nhiên tôi sẽ không giấu diếm điều gì.” Mạc Duy Khiêm nói xong, ánh mắt sâu thẳm liếc La Duyệt Kỳ một cái.

La Duyệt Kỳ không tự nhiên chuyển tầm mắt, làm như không hiểu ý tứ trong câu nói của Mạc Duy Khiêm: “Nói một chút thân phận cũng phiền phức như vậy, không nói thì thôi, tôi cũng chưa tò mò đến thế.”

Mạc Duy Khiêm cúi mi, nụ cười phai nhạt dần: “Cô mau về nhà đi, còn hơn 1 tuần, tôi sẽ sửa sang lại báo cáo, đến lúc đó sẽ nhanh chóng công bố sự thật, cô cũng có thể đón cha mẹ về.”

“Thật sự quá tốt rồi, cảm ơn anh.” Tự đáy lòng La Duyệt Kỳ rất cảm ơn sự chu đáo của Mạc Duy Khiêm, tuy rằng lời nói vừa rồi của hắn đã tỏ ý rất rõ ràng hắn có cảm tình với cô, nhưng cô thật sự không thể đáp lại, chỉ càng cảm thấy biết ơn và xấu hổ mà thôi, Mạc Duy Khiêm vì cô mà làm nhiều thứ như vậy mà bản thân cô chỉ có thể nói cảm ơn.

“Đừng nghĩ gì nhiều, chúng ta là bạn mà nói cảm ơn thì quá khách sáo rồi, vụ án này cũng coi như đã sáng tỏ, chờ sự việc kết thúc tôi sẽ rời đi.”

La Duyệt Kỳ cảm thấy quá đột ngột, có chút không nề: “Anh không làm việc ở đây nữa ư? Sao lại đi nhanh như vậy?”

“Công việc của tôi không thể dừng lại một chỗ, đây là số điện thoại riêng của tôi, cô nhớ kỹ, sau này nếu có bất cứ khó khăn gì thì cứ gọi cho tôi, nếu có thể giúp thì tôi nhất định không từ chối.”

La Duyệt Kỳ nhận lấy danh thiếp có tên và số điện thoại của Mạc Duy Khiêm nói: “Tôi có số điện thoại của anh rồi mà.”

“Đó là số tôi dùng ở đây thôi, đến lúc tôi đi rồi thì sẽ đổi số, đây mới thật sự là số điện thoại riêng.”

“Thần bí như vậy à? Tôi nghe mà phát mệt.” La Duyệt Kỳ không nghĩ đến một số điện thoại mà cũng phải phức tạp như thế.

Mạc Duy Khiêm vỗ nhẹ đầu La Duyệt Kỳ: “Cô còn trẻ, chẳng qua làm việc ở đài truyền hình cũng có thể hiểu biết thêm nhiều, tính tình quá thẳng cũng nên sửa lại một chút, cô thông minh có thừa kinh nghiệm rất thiếu nhưng lại là một cô bé có tấm lòng tốt hiếm có, tôi thật sự hy vọng cô sẽ hạnh phúc vĩnh viễn.”

Đôi mắt La Duyệt Kỳ liền đỏ lên, dùng sức trừng mắt bịt môi nói: “Anh cố tình chọc tôi khóc đúng không? Mạc Duy Khiêm, tôi sẽ vĩnh viễn nhớ rõ anh, anh đối xử với tôi tốt lắm, tôi nợ anh rất nhiều, ngoại trừ nói cảm ơn và xin lỗi thì tôi không làm gì được cho anh cả.”

“Có thể nhớ rõ tôi là tốt rồi, cô không nợ tôi gì cả, tôi rất thích giúp cô, chỉ hận không thể giúp cô giải quyết hết các cửa ải khó khăn khác trong cuộc đời, tôi tạm thời còn chưa đi mà, cô mau về nhà đi. Đây tuy không phải Đại Hồng Bào chính tông nhưng cũng có vẻ là đồ tốt, đưa cho cha mẹ cô uống đi, tôi nhận mấy thứ này không tốt lắm.” Mạc Duy Khiêm cũng rất đau lòng, nhưng hắn không muốn để La Duyệt Kỳ khổ sở, chỉ có thể thổ lộ một lần cuối cùng, xem như đã cho bản thân một câu trả lời đi.

La Duyệt Kỳ hít hít mũi, sợ bản thân thật sự khóc thì không dừng được, cho nên nhanh chóng cầm túi trà, xuống xe đi về.

Mạc Duy Khiêm ở trong xe cười khỏ, sao bản thân lại cảm tính như phụ nữ thế này, chỉ nói vài câu mà đã cảm thấy luyến tiếc rồi, thở dài hạ quyết tâm, vẫn nên mau chóng rời khỏi nơi này mới được, đừng để đến lúc bản thân mình lại thay đổi suy nghĩ quyết định cái gì thiếu lý trí mới được.

Sau khi La Duyệt Kỳ về nhà liền gọi điện cho Kim Đào.

“Duyệt Kỳ, em về nhà an toàn chứ?”

“Ừm, hôm nay anh thật sự quá lợi hại, đội viên cách anh đều vui mừng muốn đi đúng không?”

Kim Đào cười hừ nói: “Sao có thể vui được, họ và Loan Ninh quan hệ tốt đều cứng nhắc lại, huấn luyện viên mới thật sự vui mừng, sau trận đấu này nếu không có gì thay đổi thì anh sẽ đá bay Loan Ninh.”

“Đó cũng là chuyện không còn cách nào, con người có lên có xuống mà, hẳn bị thương không ra sân được cũng đâu thể trách người khác chứ.”

“Ai nói không phải chứ, đây là cơ hội ông trời cho anh, anh đã ở đội dự bị bao nhiêu năm rồi, không ngờ sắp lớn tuổi lại có cơ hội này. Đúng rồi Duyệt Kỳ, anh cảm thấy Mạc Duy Khiêm kia có chút ý tứ với em phải không? Hôm nay đứng từ xa anh thấy bộ dạng ân cần của hắn với em, về mặt lúc giúp em lau quần áo giống như em là bạn gái hắn ta vậy, nếu không phải hắn có ân với chúng ta thì anh đã cho hắn một trận từ lâu rồi!” Kim Đào vừa nghĩ đến chuyện Mạc Duy Khiêm có suy nghĩ khác với La Duyệt Kỳ liền vô cùng tức giận.

Thì ra đó mới là lí do Kim Đào có thái độ khác thường như vậy, cuối cùng La Duyệt Kỳ cũng đã hiểu, nhưng cũng không thể nói hòa theo Kim Đào được, hơn nữa cô cũng không muốn nghe Kim Đào nói xấu Mạc Duy Khiêm.

“Anh suy nghĩ lung tung quá, người ta lớn hơn em rất nhiều tuổi, chăm sóc như chăm sóc con cháu trong nhà thôi, lại nói anh ta cũng sẽ sớm rời khỏi nơi này, sau này anh đừng nói những lời như thế nữa, Mạc Duy Khiêm làm ân nhân cứu mạng của em, em không muốn anh thiếu tôn trọng với anh ấy.”

“Đi rồi là tốt, nếu không anh cũng không yên tâm được, mấy kẻ công tác ở cơ quan đó, tâm cơ rất nhiều, cả ngày chỉ nghĩ đến âm mưu tính toán người khác, cần bao nhiêu dối trá thì có bấy nhiêu, vẫn như chúng ta dân thường ở với nhau tốt hơn, không vừa mắt thì đánh nhau một trận là xong. Nhưng mà, anh cũng chẳng lo lắng lắm, nhìn cái xe hắn đi là biết hắn chỉ là kẻ nghèo kiết xác cổ hủ rồi, không có tiền mà lấy vợ nuôi con nữa. Không phải anh tự đại đâu nhưng Kim Đào anh chẳng so được với ai nhưng so sánh với hắn thì còn cách xa vài dãy phố đấy, anh dám nói anh có thể dùng tiền để hắn không ngừng nổi đầu dậy luôn! Em muốn cảm ơn hắn thì anh giúp em, em xem anh nói hắn đổi cái xe...”

“Kim Đào, anh đừng nói nữa được không? Sao anh không nghĩ xem nếu không phải Mạc Duy Khiêm cứu em thì dù anh có bao nhiêu tiền thì có đổi được mạng em về không? Còn nữa, anh chưa biết gì mà đã coi thường người ta, từ lúc nào anh cũng trở thành kẻ dùng tiền nhìn người khác như thế hả?” La Duyệt Kỳ hơi giận khi Kim Đào không ngừng hạ thấp Mạc Duy Khiêm.

Kim Đào không nói gì, một lát sau mới nhỏ giọng: “Không phải anh sợ hắn có cái suy nghĩ biến thái gì với em hay sao? Em không thích thì anh không nói nữa, khi nào hắn đi chúng ta cùng đến tiễn, mua thêm chút lễ vật. Duyệt Kỳ, anh không phải dùng tiền đánh giá người mà anh chỉ nói chuyện thực tế thôi, không có tiền thì nửa bước cũng khó đi, xã hội bây giờ là vậy đấy em.”

La Duyệt Kỳ thở dài: “Em biết tiền quan trọng ra sao, nhưng dù anh có tiền cũng đừng khoe khoang như thế, khi nào anh ấy đi thì em sẽ hồi lại nhưng quà thì không cần, anh ấy không tiện nhận đâu.”

“Vậy được rồi, anh hiểu, sau này tiền của anh đều giao cho em giữ, không nói với người khác nữa, em hồi cụ thể thời gian hắn đi là được rồi, đừng có tìm hắn tiếp xúc thêm đó!”

La Duyệt Kỳ vừa giận vừa buồn cười, đồng ý rồi liền cúp điện thoại, nằm trên giường nghĩ đến con người Kim Đào rất tốt nhưng cách ứng xử thì quá kém, nếu tương lai sau khi giải nghệ tự mình kinh doanh thì sao chứ, sau đó lại nghĩ đến việc cha mẹ rất nhanh có thể về thì tâm trạng lại vui dần lên.

Lời nói của Mạc Duy Khiêm quả nhiên rất chính xác, sau một tuần thì bản tin của đài truyền hình kể cả sáng sớm và chiều tối đều công bố tiến triển mới nhất trong vụ án của Vu Đức Thắng, đồng thời cũng công khai tin tức Trương Bội Ninh bị tra hỏi, cũng làm quá nổi việc khôi phục danh dự và công việc cho cô.

La Duyệt Kỳ cấp tốc gọi điện báo cho cha mẹ để họ trở về, La Đồng và Tề Nguyệt Tú cũng rất vui mừng, cuối cùng thì con gái cũng không sao, sau này họ lại có thể ngẩng cao đầu, uốn ngực mà ra khỏi cửa, vì thế hai vợ chồng cũng nhanh chóng thu dọn trở về.

Một nhà ba người thêm Kim Đào cùng ăn một bữa cơm, cả buổi nói chuyện đều cảm nhận vô cùng sâu sắc rằng chỉ cần trong nhà yên ổn, mỗi người đều bình an là đủ lắm rồi. Vợ chồng La Đồng qua chuyện này cũng không còn như trước kia không hài lòng với Kim Đào nữa, cảm thấy con gái qua lại với hần hay không cũng không quan trọng, cho nên thái độ đối xử với Kim Đào cũng bắt đầu thay đổi.

Lúc La Duyệt Kỳ chính thức khôi phục công việc, chuyện đầu tiên cô làm chính là đến tổ điều tra tìm Mạc Duy Khiêm, cuối cùng bản thân cô cũng đã lấy lại được danh dự, cô muốn chia sẻ niềm vui này với Mạc Duy Khiêm.

Mở cửa Là Chu Bình, thấy La Duyệt Kỳ đến thì nói: “Cô đã được giải oan, vui lắm đúng không?”

La Duyệt Kỳ cười cười gật đầu hỏi: “Mạc Duy Khiêm có ở đây không?”

Chu Bình sững sốt một chút rồi mới nói: “Không phải quan hệ hai người rất tốt sao? Hai ngày trước hần đã cùng người của tỉnh rời đi rồi, cô không biết ư?”

La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Tôi chỉ biết anh ấy phải rời khỏi đây, nhưng không biết thời gian chính xác.”

Chu Bình hơi đồng tình nhìn vẻ mặt hơi mất mát của La Duyệt Kỳ, thầm nghĩ: Xem ra lại là một cô gái bị Mạc Duy Khiêm mê hoặc, đáng tiếc có mỹ nữ như Lý Minh Hân cạnh gác, hơn nữa về công việc còn tiện chạy theo Mạc Duy Khiêm nữa vậy thì bất cứ người phụ nữ nào muốn tiếp cận cũng khó. Lại nói ánh mắt Mạc Duy Khiêm cao đến mức ngay cả hần đây cũng nghe được, Lý Minh Hân cũng không thành công huống chi là cô bé có vẻ ngây ngô trước mắt này.

La Duyệt Kỳ cảm ơn Chu Bình rồi xoay người trở về, nhớ lại dáng vẻ của Mạc Duy Khiêm, về đến cửa văn phòng, cô hít một hơi thật sâu chuẩn bị cố gắng làm việc thật tốt.

Về sau sợ là không còn cơ hội gặp mặt Mạc Duy Khiêm nữa!

Buổi tối, La Duyệt Kỳ nói tin này cho Kim Đào, Kim Đào cũng thật vui mừng.

“Đi rồi? Đúng là hần còn tự hiểu mình là ai đấy, em cũng đừng buồn, chúng ta nhớ kỹ ơn của hần là được, tương lai nếu có thể báo đáp lại thì tốt rồi, nếu không thì cũng chẳng còn cách nào. Duyệt Kỳ, lúc này cũng không còn vướng mắc gì, chúng ta cũng nên chuẩn bị kết hôn, anh không có nhiều thời gian dạo phố với em, em thích gì cứ mua nhé, anh không có ý kiến, em đừng để bản thân khó chịu là được.”

Tâm trạng La Duyệt Kỳ tuy không tốt nhưng vẫn nhớ đến chuyện hôn lễ nên nói: “Em hiểu rồi, anh cứ yên tâm huấn luyện đi, em sẽ làm hết sức, bây giờ trong đài cũng không quá bận, cuối tuần không cần tăng ca, đến lúc đó em sẽ tự đi mua, tranh thủ mua xong luôn.”

Kim Đào nghe xong không ngừng cười ha hả: “Vẫn là bà xã biết đau lòng cho anh, ủng hộ sự nghiệp của anh như thế, tốt nhất em tìm người đi cùng đi, nếu không em sẽ cảm không hết mà cũng buồn hơn là đi với bạn bè.”

“Em biết, em đã hẹn với Tiểu Tề rồi, cô ấy sẽ cùng đi với em, em muốn ngủ rồi, hẹn gặp lại.”

Sau khi La Duyệt Kỳ cúp điện thoại, cố gắng hết sức không để bản thân nhớ đến chuyện của Mạc Duy Khiêm nữa, bắt đầu lên kế hoạch sẽ mua gì.

Đến cuối tuần La Duyệt Kỳ và Tiểu Tề cùng đến trung tâm thương mại lớn nhất thành phố, hai người mua hai bộ quần áo trước rồi lại tính xem đồ đặc giường tủ.

“Cô đi đường kiểu gì đấy? Không có mất à? Cứ thế mà đụng vào người ta?”

La Duyệt Kỳ đang nói chuyện với Tiểu Tề, chợt nghe bên cạnh có người kêu lên, vì đang sốt ruột mua đồ nên cũng không ngó xem mấy vụ náo nhiệt đó, hai người cứ đi tiếp không quay đầu lại.

Ai ngờ chưa đi được mấy bước đã bị người ta ngăn cản.

“Cô chẳng những mù còn điếc phải không? Nói cô đây, còn chạy đi đâu? Đụng vào người ta mà không thêm xin lỗi một câu cứ thế mà đi à?”

La Duyệt Kỳ nhìn người phụ nữ cản đường mình, thấy bà ta mặc nhân viên bán hàng bình thường, không rõ vì sao bà ta kêu lên với mình.

“Hình như bà nhận sai người rồi, tôi không đụng vào bà mà,” Cô đụng vào bà ta lúc nào chứ? Hơn nữa dù có đụng vào thì một nhân viên bán hàng sao lại có cái thái độ như thế chứ?

“Cô nghĩ ai cũng vừa mù vừa điếc như cô à? Cô đụng tôi còn không nhanh chóng dập đầu tạ lỗi với bà đây à?” Người phụ nữ kia càng thêm kiêu ngạo kêu gào với La Duyệt Kỳ.

16. Chương 16

Nhìn người phụ nữ thái độ cực kỳ kiêu ngạo này, La Duyệt Kỳ cũng tức giận.

“Bà bị sao vậy, nơi này rộng như thế sao tôi đụng vào bà được?” Cả tầng này của trung tâm thương mại này căn bản không có mấy người, rõ ràng là bà ta cố tình bới lông tìm vết.

Lúc này Tiểu Tề cũng nói: “Bà ngủ chưa tỉnh à? Hay bị chứng hoang tưởng thế? Ai đụng vào bà mà bà mắng chửi người ta chứ? Còn dập đầu, bà nghĩ bà là Hoàng Thái Hậu à? Mau tìm quản lý của bà ra đây nếu không thì chuyện này không xong đâu!”

“Tao bảo mày dập đầu, không cần biết thế nào, mày có dập đầu không?” Thái độ của người đàn bà kia chẳng những không thay đổi mà ngược lại bắt đầu đưa tay đánh La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ sao có thể dễ yên được, lập tức đưa tay chặn lại: “Bà đánh tôi thử xem, bà có bệnh tâm thần phải không hả?”

Tiểu Tề cũng không có khả năng để La Duyệt Kỳ chịu thiệt, cùng nhanh chóng chặn người phụ nữ kia lại, lúc này không biết từ chỗ nào lại lòi ra năm sáu nhân viên bán hàng của trung tâm thương mại, cùng nhau vây ba người lại.

“Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng đánh nhau, mau buông ra.” Vài người này miệng thì khuyên can nhưng thật ra là kéo Tiểu Tề sang một bên, lại giữ chặt La Duyệt Kỳ không để cô nhúc nhích, người đàn bà kia phối hợp cào lên cánh tay La Duyệt Kỳ, mấy vết máu đầm đìa kéo dài trên cánh tay trắng nõn của La Duyệt Kỳ làm nó có vẻ dọa người.

La Duyệt Kỳ hoàn toàn bị chọc giận, đây không phải là bắt nạt giữa ban ngày hay sao? Cho nên cũng không quản những người khác thế nào, chỉ liều mạng đánh về người phụ nữ kia, không ngờ những kẻ còn lại đột nhiên buông tay, La Duyệt Kỳ quá đà chân vươn ra đá vào bụng của người đàn bà kia.

Chỉ thấy bà ta trúng một đá, liên tục lùi về sau, sau đó đặt mông ngồi xuống, vài giây sau thì chậm rãi nằm xuống.

La Duyệt Kỳ lập tức mê mang, bản thân cô không phải khỏe đến mức đá người ta ngất đi được chứ?

“Không ổn rồi, có kẻ hành hung giết người! Báo cảnh sát!” Vài nhân viên bán hàng khác hô hoán.

La Duyệt Kỳ biết căn bản không thể có người chết được nhưng cũng bị những tiếng kêu của họ dọa, muốn đến xem tình trạng người phụ nữ kia lại bị người ta ngăn cản.

Hơn 20' chẳng những cảnh sát đến mà xe cứu thương cũng đến, nâng người đàn bà nằm trên đất lên cáng đưa đi bệnh viện, La Duyệt Kỳ, Tiểu Tề đành phải cùng vài nhân viên bán hàng lên xe cảnh sát để trình báo tình huống cụ thể.

Đến sở cảnh sát, La Duyệt Kỳ và Tiểu Tề bị đưa vào một phòng, những người khác đi một phòng.

Tiểu Tề an ủi La Duyệt Kỳ: “Đừng sợ, là người bán hàng của họ ra tay trước, chúng ta chỉ phòng vệ chính đáng thôi, tôi thấy người đàn bà kia chắc chắn có bệnh rồi, nếu không hành vi có thể khác thường như thế sao?”

Trong lòng La Duyệt Kỳ có bóng ma, vào sở cảnh sát liền bắt đầu sợ, chuyện hôm nay quả thật không phải do cô, vốn đang vui vẻ lại gặp chuyện không hay ho này.

Hai người ngồi trong đó hơn nửa giờ mới có ba cảnh sát đi vào, viên cảnh sát thứ nhất vừa ngồi xuống thái độ đã mạnh mẽ nói: “Chúng tôi đã hiểu rõ cơ bản sự việc. Tôi nói hai cô này, không thể vì đối phương là người bán hàng mà không tôn trọng người ta, người ta mỉm cười phục vụ là trách nhiệm công việc của người ta, các cô không thể vì mình là khách hàng mà tùy ý nhục mạ đánh đập, người ta cũng là người hiểu không?”

Đang nói cái gì thế? La Duyệt Kỳ và Tiểu Tề bị dạy dỗ đến ngây dại cả người, các cô không tôn trọng nhân viên bán hàng lúc nào? Rõ ràng là người đàn bà kia gây sự trước mà?

“Đồng chí cảnh sát, các vị nghe cái sự thật này từ chỗ nào thế? Sao không nghe chúng tôi nói đã bảo là chúng tôi sai? Tuy chúng tôi chỉ là những công dân thấp cổ bé họng nhưng chúng tôi làm ở đài truyền hình, công việc cũng đã biết không ít về những chuyện này, nghĩ không nói phải trái định tội cho chúng tôi ư? Các ông đừng mơ!” Tiểu Tề mặc kệ.

“Ôi, cái miệng lợi hại nhỉ, làm ở đài truyền hình càng phải biết rõ, điều tra phá án sẽ nghe lời nói một bên à? Chúng ta đã điều tra xem xét mấy quay ở trung tâm thương mại rồi mới kết luận!”

Tiểu Tề lập tức nói: “Thế là tốt nhất, các người hẳn biết người đàn bà kia vô duyên vô cớ ra tay đánh người, các người xem cánh tay đồng nghiệp tôi còn đang chảy máu đây này!”

Cảnh sát kia lại nói: “Tình huống cô nói căn bản không có trong máy quay, có lẽ vì vấn đề khoảng cách nên không quay được, nhưng cô ta một chân đá bay người thì máy quay quay rất rõ, người vị đá bây giờ vẫn đang làm kiểm tra trong viện, tình trạng thương tích cụ thể còn phải chờ kết quả kiểm tra, các cô chờ xem. Nếu có vấn đề gì cũng đi khám thử xem, nhưng tôi khuyên các cô cũng đừng có làm rắc rối thêm, chỉ vài vết cào trên cánh tay cô ta thế này, cũng chỉ là vết thương ngoài da thôi.”

“Làm gì có đạo lý như thế chứ? Máy quay nhất định đã bị người ta giả trò, tôi biết trung tâm thương mại là đầu lĩnh ở đây, quan hệ với các ông rất tốt, nhất định các ông sẽ nói cho họ rồi!” Tiểu Tề càng nói càng giận dữ.

Về mặt ba gã cảnh sát kia cũng trở nên nghiêm khắc: “Đây là sở cảnh sát, là chỗ để cô nói năng lung tung à? Nếu còn nói lung tung sẽ bắt giam cô đấy, trong máy quay cũng không có cô, cô có thể đi!”

Nói xong liền đứng lên ép Tiểu Tề đi ra.

Tiểu Tề tức phát khóc, không có cách nào chỉ đành rời đi, lúc sắp đi hỏi La Duyệt Kỳ: “Duyệt Kỳ, có cần thông báo với người nhà cô không? Hay là gọi cho Kim Đào?”

La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Không có ích gì đâu, cô cứ về nhà đi, tôi có thể tự giải quyết được, cô đừng lo lắng.”

Cô không muốn vì chuyện của mình, không muốn liên lụy đến Tiểu Tề, chuyện này rõ ràng là do người sở cảnh sát liên kết với bên trung tâm thương mại, nói nhiều cũng vô ích, không bằng chờ xem họ muốn gì.

“Vậy lát nữa tôi sẽ gọi cho cô.”

Chờ Tiểu Tề đi rồi, cảnh sát lại đưa La Duyệt Kỳ đi lấy lời khai, sau đó đưa La Duyệt Kỳ về phòng cũ tiếp tục chờ kết quả kiểm tra của người bị hại.

Chờ gần 5 tiếng, cảnh sát đi vào cũng đã gần 6h tối, La Duyệt Kỳ ngồi trên ghế cứng đến mức xương sống thắt lưng đều đau.

“Nhân viên bán hàng bị thương truyền hai bình nước trong viện sau khi kiểm tra, kết quả là bị thương nội tạng, chúng tôi sẽ hết sức thuyết phục, cô nghĩ sao?”

“Bà ta có yêu cầu gì?” La Duyệt Kỳ hỏi.

“Đương nhiên là bồi thường kinh tế, nếu bàn bạc xong xuôi, hai bên ký tên thì có thể kết thúc vụ án, nếu không đồng ý thì bị thương nội tạng cũng đã đủ để cấu thành vụ án hình sự rồi, tôi cảnh báo trước với cô như thế.”

Có nghĩa là, nếu mình không trả đủ điều kiện bà ta đưa ra thì phải ngồi tù, La Duyệt Kỳ chưa nói gì, chỉ muốn biết vì sao lại nhắm vào mình như thế.

Cảnh sát cũng không nói thêm lời vô nghĩa: “Cô nói cô có thể bồi thường bao nhiêu? Tôi cũng có cái mà bàn bạc với bà ta.”

“Tôi cũng không nghĩ tôi khỏe đến mức một chân đá ra có thể khiến người ta chấn thương nội tạng, nhưng nếu đã có kết quả thì tôi nói gì cũng vô dụng. Các ông không cần hỏi tôi, cứ hỏi bà ta muốn bao nhiêu, tôi nghe xong sẽ quyết định.”

Cảnh sát cũng bội phục sự rõ ràng bình tĩnh của La Duyệt Kỳ, không nói thêm liền đi ra ngoài.

“ Bao nhiêu tiền?” La Duyệt Kỳ nhìn vẻ mặt không thể tin của cảnh sát ngồi đối diện hỏi.

“Các người nói thẳng với nhau đi.” Cảnh sát không lặp lại yêu cầu của đối phương mà đứng dậy mang theo La Duyệt Kỳ đến căn phòng của đối phương.

La Duyệt Kỳ ngồi đối diện người đàn bà kia, đối phương còn đang dương dương tự đắc nhìn cô, làm gì có bộ dáng người bị thương chứ?

“Các người nói đi.” Trong phòng ngoại trừ La Duyệt Kỳ và người đàn bà kia còn có bốn cảnh sát.

La Duyệt Kỳ mở miệng trước: “Sự thật thế nào tôi với bà đều biết rõ, bà muốn sao?”

“Sự thật là mày đánh tao, tao bây giờ bị thương rất nặng, không thể đi làm, tiền đi làm, tiền chữa bệnh, tiền bồi dưỡng, tiền tổn thất tinh thần mày đều phải bồi thường, năm trăm vạn, thiếu một cắc cũng không bàn lại!”

“Bà nghĩ tôi cũng điên như bà đúng không? Năm trăm vạn? Đùa cái gì thế, tôi chắc chắn không giao ra đâu!” La Duyệt Kỳ cũng bị chọc giận.

“Không bồi thường cũng được, thế thì mày chờ lập hồ sơ đi, đến lúc đó chắc chắn mày sẽ mất việc, còn thêm tiếng xấu, về sau có muốn tìm việc khác cũng không được. Đồng chí cảnh sát, tôi không cần bồi thường, tôi sẽ cho cô ta ngồi tù!” Người đàn bà kia cũng kêu lên.

Bây giờ La Duyệt Kỳ cũng muốn đá chết người đàn bà kia, lúc này bên ngoài có một người vào gọi La Duyệt Kỳ ra.

“Hôm nay vừa vặn đồn trưởng chúng tôi có mặt, biết vụ án của cô nên muốn hỗ trợ hòa giải giúp, cô đến gặp ngài ấy trước đi.”

La Duyệt Kỳ nghe thế liền nảy sinh chút hy vọng đi theo người đó.

Chờ đến lúc vào văn phòng đồn trưởng, nhìn người sau bàn làm việc thì lập tức cảm thấy mình không còn lối thoát.

Phạm phó đồn mỉm cười mời La Duyệt Kỳ ngồi, chờ cảnh sát đi theo rồi khỏi mới nói: “La tiểu thư, chúng ta thật có duyên mà!”

“Là ông hãm hại tôi?”

“Không thể nói thế được, cô là quý nhân của tôi, nếu không vụ án lần trước tôi cũng không có cơ hội điều chuyển đầu, nếu không tôi cũng không thể làm đồn trưởng đâu! Nhưng mà tôi có phúc thì cô sẽ không hay ho, cô làm việc quá mạnh động, không chịu nổi chút tổn thương, để người ta đánh chết thì sẽ không xảy ra chuyện này rồi. Bây giờ tốt lắm, tôi khuyên cô vẫn nên đền tiền đi, tôi sẽ nói chuyện hộ cô một chút là cô có thể đi, nếu không hồ sơ của cô sẽ có dấu vết!”

La Duyệt Kỳ cắn răng nói: “Vì sao ông luôn nhắm vào tôi?”

“Hừ, cô kéo anh em của tôi vào tù còn hỏi tôi vài sao? Triệu Chi Tín là anh em nhiều năm với tôi, nếu không phải vì cô làm Trương Bội Ninh cùng đường chỉ có thể lôi Chi Tín ra, hắn có thể bị bắt à? Tôi muốn cho cô biết chúng tôi không dễ đụng vào đâu!” Phạm phó đồn nói đến đây, mặt cũng đầy sự độc ác.

“Rõ ràng người là hắc giết, ông còn muốn lật ngược trắng đen, các ông quá vô liêm sỉ, hắc xứng đáng!”

Phạm phó đồn đột nhiên nở nụ cười: “Cô nói sao cũng được! Nhưng trước tiên cô cứ lo ình trước đi, táng gia bại sản hay nhận tội vào tù, đều tùy cô chọn, ha ha...”

Ra khỏi văn phòng Phạm phó đồn – hắc là Phạm đồn trưởng, La Duyệt Kỳ lại trở lại căn phòng ban đầu kia, không biết nhìn theo ai ngoài cửa sổ rồi lại nhìn đồng hồ di động, sắp 8 giờ, chỉ có thể gọi điện cho Kim Đào.

Kim Đào tới rồi, người của sở cảnh sát cũng không làm khó hắc, trực tiếp cho hắc đi vào.

“Duyệt Kỳ, xảy ra chuyện gì vậy?” Kim Đào cảm thấy gần đây La Duyệt Kỳ đặc biệt có duyên với sở cảnh sát.

La Duyệt Kỳ kể hết đầu đuôi sự việc cho Kim Đào, nhưng không nhắc đến chuyện của Phạm đồn trưởng, sợ Kim Đào sẽ xúc động làm ra chuyện thiếu suy nghĩ.

Kết quả Kim Đào nghe xong liền cao giọng: “Năm trăm vạn? Đừng nói là cô ta sai trước, cho dù vô cớ đá bà ta một cái thì cũng không có cái giá ấy! Bà ta nghĩ bà ta là kim cương chắc? Duyệt Kỳ, em đừng lo, anh chắc chắn nghĩ cách không để em bị hại như vậy!”

Kim Đào dỗ dành La Duyệt Kỳ rồi đi bàn bạc với đối phương, nhưng hơn hai giờ trôi qua, vẫn không có kết quả, đối phương sống chết đòi năm trăm vạn hoặc không hòa giải, để La Duyệt Kỳ vào tù.

La Duyệt Kỳ thấy đã muộn thế này, trong nhà đã gọi đến vài cuộc, cô cũng không dám nhận, lại sợ cha mẹ sốt ruột nên đành gọi điện về, không bịa được lí do gì, chỉ nói đi với Kim Đào, sẽ về muộn một chút.

“Cùng Kim Đào? Không phải con bảo Kim Đào đang tập huấn sao? Sao lại ở cùng nó được vậy? Vậy con đưa điện thoại cho Kim Đào nghe.” Tề Nguyệt Tú hơi nghi ngờ với lời con gái.

“Anh ấy có việc bận không tiện nghe điện thoại, chờ một chút con bảo anh ấy dùng điện thoại con gọi ẹ được không?”

“Duyệt Kỳ, con nói ẹ biết cuối cùng con đang ở đâu? Sau chuyện lần trước ba mẹ còn sợ gì nữa? Con đừng lo cho chúng ta, con không nói mới càng làm ba mẹ sốt ruột đấy!”

La Duyệt Kỳ nghe mẹ nói đến thế thì cũng chỉ còn cách nói thật ra.

Tề Nguyệt Tú vừa nghe thế liền nóng nảy: “Duyệt Kỳ, mẹ và ba con sẽ gọi xe đến sở cảnh sát!”

“Mẹ, ba mẹ ở nhà chờ đi, Kim Đào đã ở đây rồi, chờ bàn bạc xong xuôi sẽ không sao, ba mẹ đừng đến đây, hơn nữa người của sở cảnh sát cũng không cho ba mẹ vào đâu.”

“Không cho vào thì ba mẹ sẽ chờ bên ngoài, dù sao ở nhà cũng chỉ chờ, con đừng ngăn chúng ta, cứ nói chuyện với đối phương, thái độ mềm mỏng một chút biết không?” Tề Nguyệt Tú dặn dò.

La Duyệt Kỳ đành đồng ý, cúp điện thoại tiếp tục chờ Kim Đào.

Kim Đào đúng lúc đẩy cửa đi vào, thấy La Duyệt Kỳ liền nói: “Người đàn bà này đúng là muốn ép chúng ta, anh sẽ liên hệ đến vài người bạn xem có thể xử lý được không.”

Kim Đào cảm thấy thanh danh của mình đang lớn dần, gần đây kết bạn cũng nhiều hơn, không bằng tìm vài người bạn có thể giúp đỡ một chút.

Nhưng gọi vài cuộc điện thoại cũng không có ích gì, Kim Đào cũng bắt đầu nóng lên.

“Các người gọi điện đủ chưa? Không có cách thì liền nhận tội, nhanh chóng quyết định đi, nếu không mười hai giờ sẽ bắt người!” Cảnh sát uống trà nước bên cạnh, vốn nghĩ Kim Đào có thể có chút tài năng, ai ngờ căn bản không dùng được, kiên nhẫn càn dần, vì thế cho thời hạn cuối.

“Kim Đào, không được thì em sẽ để họ lập hồ sơ, chuyện khác em không lo, em chỉ lo ba mẹ gặp chuyện, một lát nữa họ sẽ đến đây, anh đưa họ về nhà họ em, em ở đây giải quyết tiếp.” La Duyệt Kỳ đã chuẩn bị tâm lý cho chuyện xấu nhất.

“Không được, anh không thể để em có vết bẩn trên hồ sơ được, nếu thế sau này em sẽ bị hủy rồi, anh sẽ nghĩ biện pháp kiếm tiền đến.”

“Anh điên rồi! Năm trăm vạn anh kiếm ở đâu ra? Cho dù anh có vay được thì cũng không thể trả nổi.” Kim Đào chẳng qua mới có chút khởi sắc trong đội, hơn nữa tiết kiệm mới được 100 vạn, nhưng năm trăm vạn thì quá lớn, La Duyệt Kỳ không thể để Kim Đào trả giá lớn như thế vì mình được.

Thời gian trôi qua thật nhanh, hai vị La Đồng cũng đang không ngừng đi lại trước sở cảnh sát lo lắng nhìn quanh, không thể làm gì được.

La Duyệt Kỳ muốn nhận tội nhưng Kim Đào không cho, hơn nữa cha mẹ bên ngoài cũng gọi điện nói cho dù táng gia bại sản cũng không thể để cô bị ghi vào hồ sơ.

“Tôi thấy cô nên nghe người nhà, giao tiền ra đi, cô muốn bị ghi hồ sơ nhưng những người bên cạnh cũng mang tiếng, không phải ai cũng chịu nổi đâu, cô nên hiểu cho rõ.” Cảnh sát thỉnh thoảng chen vào, tạo áp lực cho La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ giãy dụa nhiều lần cũng không quyết định, Kim Đào gấp đến độ cào tóc.

Thời điểm đang lo lắng không thôi, La Duyệt Kỳ đột nhiên lóe lên suy nghĩ, nhớ đến số điện thoại Mạc Duy Khiêm để lại ỉn, vì thế không quản Kim Đào nghĩ sao liền gọi đến đây số kia.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày mai đại thúc sẽ trở lại...

Ps: Chấn động một chút không đến mức truy cứu trách nhiệm hình sự.

17. Chương 17

“Duyệt Kỳ? Đã muộn thế này rồi sao cô lại gọi cho tôi?” Giọng Mạc Duy Khiêm mang theo chút ngái ngủ, hiển nhiên là bị đánh thức.

La Duyệt Kỳ biết khó mà mở miệng trực tiếp nhờ Mạc Duy Khiêm nhưng thật sự cô không có cách nào nữa, chỉ có thể quấy rầy người ta.

“Mạc Duy Khiêm, tôi biết bây giờ tôi gọi cho anh thì rất đáng ghét nhưng tôi thật sự có việc cần anh giúp.”

“Đừng nói thế, gọi vào giờ này chắc chắn là có việc gấp rồi? Cô nói xem là chuyện gì để tôi xem có cách nào không?” Mạc Duy Khiêm không chút do dự đáp ứng.

La Duyệt Kỳ cảm thấy trong lòng ấm áp, nhanh chóng kể vắn tắt sự việc ra sau đó chờ Mạc Duy Khiêm trả lời.

Mạc Duy Khiêm im lặng chốc lát rồi nói: “Bây giờ tôi xuất phát ngay thì cũng phải sáng mai mới đến được, cô nói lại với đối phương là tám giờ sáng mai nhất định sẽ cho bà ta câu trả lời cuối cùng, nếu sở cảnh sát không chịu thì cô cứ giả bệnh, trực tiếp nghỉ ở đó, họ cũng chẳng dám làm gì cô đâu.”

“Tôi hiểu rồi, Mạc Duy Khiêm, cảm ơn anh!” La Duyệt Kỳ cảm Mạc Duy Khiêm có thể nhiệt tình giúp đỡ cô như vậy.

“Cô bé ngốc, còn khách sáo với tôi làm gì?”

La Duyệt Kỳ nói chuyện với Mạc Duy Khiêm xong liền tính làm theo lời hắn nói đi tìm người đàn bà kia.

“Em gọi điện cho Mạc Duy Khiêm?” Kim Đào phụng phịu hỏi.

La Duyệt Kỳ gật đầu: “Đúng, em gọi cho anh ấy, anh ấy nói có thể giúp đỡ.”

“Hắn giúp được gì chứ? Có thể nghĩ được cách gì hay? Anh đã bảo trả tiền mà em còn tìm hắn ta làm gì? Hắn đến đây có tác dụng gì chứ? Hắn có tiền sao?” Kim Đào thật sự coi thường Mạc Duy Khiêm.

“Em cũng không biết anh ấy có cách gì, nhưng dù sao em cũng phải thử một lần, anh đừng có so đo được không?”

Kim Đào hừ nhẹ một tiếng: “Anh không cần biết, anh muốn nhìn thử xem hấn còn có thể làm gì?”

Đối phương vừa nghe là phải kéo dài đến ngày mai thì dĩ nhiên là không đồng ý, nhưng lại thấy thái độ La Duyệt Kỳ quá kiên quyết thì lại hơi do dự, càng quan trọng hơn là tồn tại suy nghĩ nhớ có thể lấy được tiền nên do dự nửa ngày liền đồng ý.

La Duyệt Kỳ đạt được mục đích thì nhanh chóng gọi điện cho cha mẹ để ông bà trở về nhà, sáng mai đợi điện thoại của cô, La Đồng cũng sợ con gái sốt ruột nên đành về nhà trước.

Hai bên đều ở sở cảnh sát một đêm, căn bản cũng không ngủ được, sáng ra tỉnh lại cả đám đều mang dáng vẻ tiều tụy.

Chưa đến 8h Mạc Duy Khiêm đã đến nơi, cũng mang về bốn ba mỗi một.

Vào phòng La Duyệt Kỳ liền nói với cảnh sát trực ở đó: “Gọi Phạm đồn trưởng của các anh đến đây, tôi có lời muốn nói với ông ta.”

“Phạm đồn trưởng không ở đây, La Duyệt Kỳ kéo dài đến giờ không phải chờ anh đến cho ý kiến sao? Anh chỉ cần nói có giao tiền hay không là được!”

Mạc Duy Khiêm liếc mắt nhìn người nọ một cái: “Tôi nghe nói kết quả kiểm tra của đối phương chỉ là chấn động rất nhỏ, không đủ cấu thành hồ sơ hình sự, tôi muốn hỏi một chút Phạm đồn trưởng của các anh có hiểu luật pháp hay không?”

Đối phương vừa nghe lời này liền không thể đáp lại được, đánh mắt với người bên cạnh rồi ra ngoài, không lâu sau Phạm đồn trưởng đã tới.

“Lại là cậu! Cậu thật sự nghĩ mình là người vạn năng sao? Nói cho cậu biết, La Duyệt Kỳ là kẻ khả nghi gây sự, cố ý đả thương người khác, cũng đủ để cấu thành hồ sơ hình sự rồi, cậu còn gì để nói?” Phạm đồn trưởng khiêu khích nhìn Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm cũng nhìn chằm chằm Phạm đồn trưởng không nói gì.

“Tôi đồng ý đền tiền, không cần đông dài thêm nữa, anh đã bảo không cần gọi hấn mà, đến đây thì sao? Chỉ để nói mấy câu vô dụng này à?” Kim Đào vốn đã khó chịu vì La Duyệt Kỳ gọi Mạc Duy Khiêm đến đây, bây giờ thấy Mạc Duy Khiêm căn bản không có tác dụng thì kiên nhẫn cạn dần, nói chuyện cũng không khách khí nữa.

Phạm đồn trưởng bật cười: “Nhìn đi, đây mới là người hiểu lý lẽ, các người chuẩn bị tiền đi.”

Mạc Duy Khiêm nhíu mày ngăn cản Kim Đào đang định ra ngoài: “Tôi đến chính là để giải quyết vấn đề, cậu đừng có xúc động.”

“Tôi xúc động cái gì? Tôi cùng Duyệt Kỳ ở đây bao lâu anh biết không? Tôi lo lắng cả buổi tối, anh có thể đến đây chúng tôi rất cảm ơn, nhưng vấn đề tiền bạc anh không giúp được, mời anh về đi, chúng tôi sẽ tự xử lý.”

Mạc Duy Khiêm cũng không tốt tính nữa: “Tiền không thể giải quyết hoàn toàn vấn đề được, cậu có thể giải quyết một lần, nhưng lần tiếp theo cậu còn có thể lấy ra 500 vạn không?”

Nói xong cũng không thèm để ý đến Kim Đào, mà là bình tĩnh đối mặt với Phạm đồn trưởng nói: “Tôi khuyên ông vẫn đừng nên sinh sự thêm nữa, ông làm thế người thiệt thòi nhiều nhất chỉ là ông thôi, làm người phải hiểu được thu tay đúng lúc, có chừng có mực.”

“Cậu là đang giảng thành ngữ với tôi à? Tôi còn muốn khuyên cậu bớt lo chuyện bao đồng đi, đây là nơi nào cậu biết rõ không? Chúng tôi là theo lệ mà làm, hiểu chứ? Bây giờ công tác hòa giải chúng tôi cũng đã làm, nếu không đồng ý chúng tôi trước tiên cứ tạm giam nghi phạm La Duyệt Kỳ, các cậu có thể mang cô ta đi.” Phạm đồn trưởng chỉ vào hai cảnh sát để họ bắt La Duyệt Kỳ đi.

Ánh mắt Kim Đào đã đỏ lên, một mặt chặn trước mặt La Duyệt Kỳ một mặt lớn tiếng nói: “Chúng tôi đồng ý bồi thường, các ông nói với người đàn bà kia chúng tôi giao tiền, 500 vạn không bàn lại, chúng tôi đồng ý!”

Phạm đồn trưởng cười lạnh một tiếng: “Muộn rồi! Cho các người nhiều thời gian như thế, kết quả là các người tìm một kẻ thế này đến đây, có tác dụng à? La Duyệt Kỳ, tôi đã nói với cô từ lâu rồi, đôi khi phải biết thiệt hơn, không chấp nhận thì sẽ càng có nhiều chuyện không hay chờ cô đấy, mang cô ta đi!”

Kim Đào gấp đến mức chỉ thiếu quỳ lạy người ta thôi, lại nhìn thấy Mạc Duy Khiêm đứng bên cạnh thì cảm thấy cơn giận bùng bùng: “Anh chỉ đứng nhìn? Duyệt Kỳ tìm anh đúng là chẳng có lợi gì, không được việc gì còn làm hỏng chuyện thêm, tôi đã bảo là giao tiền ra đi, hay anh muốn Duyệt Kỳ ngồi tù? Anh mau cút cho tôi! Nơi này không cần anh nhúng tay vào!”

Mạc Duy Khiêm nghe đến chữ “cút” của Kim Đào thì mày hơi nhăn lại, ánh mắt lóe lóe nhưng vẫn không nói gì, chỉ nâng tay nhìn đồng hồ rồi xoay người đi ra cửa.

“Kim Đào, anh đừng có nói nữa nghe không hả?” Giọng nói của La Duyệt Kỳ cũng nghiêm khắc dần, sau đó lại nhìn về hướng Mạc Duy Khiêm đi, cũng không có nhiều suy nghĩ, chỉ là trong lòng vẫn ôm chút hy vọng, cảm thấy Mạc Duy Khiêm sẽ không bỏ mặc cô như vậy.

Quả nhiên, chỉ một lát sau Mạc Duy Khiêm đã dắt theo ba người đến.

Trong phòng đang âm ỉ, Kim Đào vẫn đang liều mạng chặn cảnh sát lại, thật ra hai gã cảnh sát kia cũng không thật sự muốn bắt người, thật ra chỉ xem ý Phạm đồn trưởng mà thôi.

“Có chuyện gì đang xảy ra thế này, dừng tay hết cho tôi.” Người đứng phía sau Mạc Duy Khiêm lớn tiếng kêu.

Mọi người vừa nghe đều ngẩng đầu nhìn lại, thấy rõ người đến thì cảnh sát trong phòng đều buông tay đứng nghiêm theo bản năng, ngay cả Phạm đồn trưởng cũng hơi biến sắc, vẻ mặt hơi lo lắng.

“Đây là cái bộ dáng gì? Có còn kỷ cương gì nữa không hả? Các anh còn giống cảnh sát không? Phạm Thanh Lợi, chúng tôi nhận được tin báo, nói sở cảnh sát của các anh lúc điều tra vụ án để tình cảm lẫn át, rối loạn kỷ cương. Bây giờ vì có thể công bằng điều tra, cũng vì thù hận của các anh, Đô đốc thành phố ý kiến muốn chuyển vụ án của La Duyệt Kỳ đến bên sở của ông ấy để điều tra xử lý, anh đem hết tư liệu ghi chép điều tra sắp xếp lại rồi chuyển giao đi, vụ án này không cần các anh điều tra nữa!”

Phạm đồn trưởng không phục: “Đội trưởng Nghiêm, đây là vu cáo, lúc thẩm vấn chúng tôi cũng đã quay phim lại, đây là căn cứ chính xác, tôi có kháng nghị với ý kiến của thành phố.”

“Có bất cứ kiến nghị gì anh cứ lên thành phố phản ánh, bây giờ tôi bảo anh làm gì thì anh làm cái đó, cho anh nửa giờ, người và tài liệu tôi sẽ mang đi, có nghe không?”

Phạm Thanh Lợi hung hăng trừng mắt nhìn Mạc Duy Khiêm một cái, lại vừa cứng ngắc cho người mang tài liệu đi, sau đó toàn bộ người có liên quan đến vụ án đều theo đô đốc rời đi.

La Duyệt Kỳ biết mình khẳng định đã được cứu rồi, vẻ mặt kích động nhìn về phía Mạc Duy Khiêm, Mạc Duy Khiêm cười cười, ý làm La Duyệt Kỳ yên tâm.

Xe chạy một lát, Đô đốc Nghiêm để lái xe dừng ven đường, hỏi người phụ nữ kia: “Bà vẫn kiên trì giữ nguyên yêu cầu?”

“Đương nhiên, nhất định không đổi!”

Đô đốc Nghiêm còn nói: “Bà nên suy nghĩ.”

“Không cần nghĩ, tôi kiên trì với điều kiện cũ.” Người đàn bà kia không nhượng dù chỉ một bước.

Lúc này một tên nhân viên khác nói: “Bà có thể kiên trì, nhưng bây giờ đã đổi sở cảnh sát, bà phải nghĩ cho kỹ, đối trá vợ vét tài sản cũng cấu thành tội hình sự đấy, kết quả kiểm tra của bà chỉ là chấn động rất nhỏ, La Duyệt Kỳ không thể tạo thành tội hình sự, cho bà thời gian suy nghĩ thêm một chút.”

Người đàn bà kia nghe xong thì run sợ, cũng hiểu được rằng người của đô đốc này hướng về La Duyệt Kỳ, vì thế lại bàn bạc thêm một chút, cuối cùng La Duyệt Kỳ cùng người đàn bà kia ở trên xe trực tiếp đạt thành hiệp nghị, La Duyệt Kỳ bồi thường cho đối phương tiền khám chữa 2300 tệ, mà đối phương cũng không truy cứu trách nhiệm nữa.

Chờ người đàn bà kia xuống xe rồi, Đô đốc Nghiêm nói với Mạc Duy Khiêm: “Tôi còn phải lấy dấu của sở cảnh sát để kết án, các cô cậu đi trước đi.”

Mạc Duy Khiêm gật đầu: “Cảm ơn, nhân tình này của ông tôi sẽ nhớ kỹ.”

“Không phải là chuyện gì lớn, Phạm Thanh Lợi kiêu ngạo đã lâu mà chưa có cơ hội dạy dỗ hẳn, hôm nay cũng coi như tôi được xả giận.”

Hai người nói chuyện thêm vài câu rồi Mạc Duy Khiêm và La Duyệt Kỳ, cả Kim Đào cũng xuống xe.

“Thật sự rất cảm ơn anh, nếu không phải là thật sự không còn cách nào thì tôi cũng không dám điện thoại phiền anh.” Bây giờ La Duyệt Kỳ càng cảm thấy may mắn là đã gọi Mạc Duy Khiêm.

“Lần này cô làm rất đúng, có việc thì không nên cố chịu, tôi rất vui khi cô có thể nghĩ đến người bạn như tôi khi gặp khó khăn.”

“Anh không lái xe tới sao?” La Duyệt Kỳ lại hỏi.

“Tôi nhờ một người bạn đưa tới, chiếc xe kia của tôi đang xử lý lại an toàn.” Mạc Duy Khiêm giải thích đơn giản.

La Duyệt Kỳ gật đầu, sau đó hơi xấu hổ nói: “Tôi muốn đi toilet, cả đêm qua tôi chưa rời khỏi căn phòng đó, anh chờ tôi một chút, sau đó chúng ta cùng đi ăn cơm rồi trở lại sở cảnh sát lấy xe của Kim Đào đưa anh về. Kim Đào, anh phải lịch sự biết chưa?”

La Duyệt Kỳ nói xong liền chạy về quán bán đồ ăn nhanh bên cạnh, cô thật sự không nhịn thêm được nữa.

Kim Đào thấy chỉ còn mình và Mạc Duy Khiêm thì nói: “Tôi sẽ không giải thích, anh cần bản chính là làm ra vẻ thần bí muốn thể hiện năng lực trước mặt Duyệt Kỳ, anh có quan hệ sao không nói sớm, hại chúng tôi sốt ruột. Nhưng tôi cũng không phải là người không hiểu đạo lý, anh nói một con số đi, tôi chuẩn bị tiền trả anh!”

“Tôi sợ dĩ không nói đầu tiên là vì tình huống lúc đó căn bản không thể nói được, hơn nữa cũng muốn cho cậu hiểu rằng nhiều lúc tiền căn bản không giải quyết được vấn đề, huống hồ cậu cũng không giàu có đến mức có thể dùng tiền giải quyết hết tất cả không phải sao? Kim Đào, kỳ thật tôi rất dễ dàng tha thứ, cử chỉ hành vi của cậu lúc trước tôi sẽ cho rằng đó là do hoàn cảnh, sẽ không để tâm! Nhưng mà vừa rồi ở sở cảnh sát lời cậu nói với tôi đã là công kích danh dự của tôi, cái này tôi không thể không để ý được!”

“Ai công kích danh dự? Bảo anh cut chính là công kích danh dự? Anh không cần tỏ dáng vẻ dạy đời tôi, anh không phải chỉ là nhân viên nhà nước thôi sao? Quen được vài người thì sao chứ? Tôi nói cho anh biết, vừa rồi không phải công kích danh dự của anh mà thật sự muốn anh cut đi, tâm tư của anh đối với Duyệt Kỳ tưởng tôi không biết chắc, Duyệt Kỳ không có lòng phòng bị với anh nhưng tôi thì không phải thẳng ngu!” Kim Đào nhân cơ hội này nói thẳng sự việc ra, hẳn cũng không thích trò cười cười nói nói giả tạo này, vẫn là có việc thì nói thẳng ra tốt hơn.

Mạc Duy Khiêm cười lạnh nhạt: “Đúng là tôi có cảm tình với Duyệt Kỳ, nhưng không nghĩ là cần phá hư tình cảm của hai người. Nhưng mà theo sự việc hôm nay thì có thể thấy cậu căn bản không thể bảo vệ được cô ấy, tôi còn thật sự phải lo lắng một chút có nên để Duyệt Kỳ ở cùng với một kẻ xúc động lỗ mãng như cậu hay không.”

“Anh là cái gì chứ? Tình cảm bao nhiêu năm của tôi và Duyệt Kỳ anh có thể phá hỏng được à? Mạc Duy Khiêm anh đừng không biết xấu hổ, anh muốn theo đuổi Duyệt Kỳ cũng phải nhìn lại thân phận, điều kiện của mình đi, đi cái xe sắt vụn đó mà cũng dám khiêu khích với tôi? Anh có thể nuôi được Duyệt Kỳ ư? Chỉ bằng mấy mống tiền lương đó của anh thì không đói chết đã là may rồi!” Kim Đào lập tức bị chọc giận.

Mạc Duy Khiêm lắc đầu than: “Kim Đào, cậu thật sự không xứng với Duyệt Kỳ. Nếu Duyệt Kỳ không gặp chuyện của Vu Đức Thắng thì có lẽ hai người có thể thuận lợi kết hôn, sống với nhau, nhưng nếu sự việc đã

xảy ra thì tôi chỉ có thể nói cậu và Kỳ không có duyên phận thành vợ chồng. Chuyện Phạm Thanh Lợi cậu hẳn đã hiểu, cậu không giúp được cô ấy, từ giờ trở đi Duyệt Kỳ chỉ có thể dựa vào tôi, tôi có thể làm cô ấy có cuộc sống không ưu phiền. Hơn nữa, tôi có thể chắc chắn với cậu rằng, tôi rất thích Duyệt Kỳ, chúng ta hãy cạnh tranh công bằng dựa trên chính thực lực của mình đi.”

“Thối lắm! Duyệt Kỳ là vị hôn thê của tôi, tôi cần phải cạnh tranh với anh sao? Tôi cảnh cáo anh, nếu còn dám quấy rầy Duyệt Kỳ, tôi sẽ không khách khí đâu!” Kim Đào vừa nói vừa dứ dứ nắm đấm về phía Mạc Duy Khiêm.

“Cậu không phải không biết là chủ động đánh người phải trả giá thế nào đấy chứ? Kim Đào, nếu cậu đánh tôi thì dù có lấy ra mười vạn cũng không giải quyết xong việc đâu, huống hồ Duyệt Kỳ còn chưa gả cho cậu, các người nam chưa cưới nữ chưa gả, với tôi mà nói thì cũng chẳng có sự ép buộc của đạo đức hay pháp luật!”

Mạc Duy Khiêm đang nói thì khước mắt thấy La Duyệt Kỳ đi ra từ cửa hàng đồ ăn nhanh, vì thế nói nhỏ: “Duyệt Kỳ ra rồi. Nhớ kỹ, tôi sẽ ở lại thành phố này, không đi!”

18. Chương 18

La Duyệt Kỳ ra khỏi cửa hàng đồ ăn nhanh, từ xa đã thấy hai người đang nói chuyện với nhau liền nhanh chóng lại gần, đi vài bước mới phát hiện ra quần áo Mạc Duy Khiêm mặc trên người rất tùy tiện, cúc cổ và cúc tay áo cũng chưa cài lại, dĩ nhiên là do vội vàng chạy tới, nhưng như vậy càng hiện ra sức quyến rũ của hắn, vốn là một người điệu dàng sẵn sốc vì thay đổi cách ăn mặc lại mang theo chút lười biếng tùy ý.

Ngược lại là Kim Đào, mặc một bộ quần áo thể thao hàng hiệu rất phổ biến, không thể hiện được phong cách gì cả.

Đến trước mặt hai người, La Duyệt Kỳ nói: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm nào.”

“Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm đã giúp chúng ta lâu như thế, lại vội vàng từ xa chạy đến, anh xem hay là để anh ta về nghỉ ngơi trước, sau này tìm thời cơ thích hợp mời anh ấy một bữa cũng được.”

Kim Đào nói xong liền đón xe Taxi giúp Mạc Duy Khiêm, nếu đã đến mức này rồi thì cũng không cần làm vẻ hòa nhã với nhau làm gì cả.

“Kim Đào, anh đang làm cái gì thế? Muốn về thì anh tự về đi, em đưa Mạc Duy Khiêm đi ăn!” La Duyệt Kỳ cảm thấy Kim Đào hơi quá đáng, bình thường dù có không quá lịch sự thì cũng đừng có đả kích người ta như vậy!

Kim Đào nghe xong vẻ mặt không chịu khuất phục nhưng cũng không nói gì, chỉ là vẫn muốn tiếp tục đón xe.

Mạc Duy Khiêm giữ chặt La Duyệt Kỳ đang muốn đi chặn Kim Đào lại nói: “Duyệt Kỳ, em đừng xúc động, tôi nghĩ Kim Đào cũng chỉ là có ý tốt mà thôi, em nghĩ thử xem lòng cậu ấy bây giờ chắc cũng khó chịu. Các em bên nhau lâu như vậy mà em còn không hiểu tính cậu ấy ư? Được rồi, giữa tôi và các em còn cần so đo gì chứ? Lại nói cánh tay em bị thương, tốt nhất là đến bệnh viện khám rồi bôi thuốc, đừng để nhiễm trùng mưng mủ mới tốt. Tôi cũng hơi mệt, chúng ta đổi sang ngày khác lại gặp nhau tán gẫu, tôi đi trước đây.”

Mạc Duy Khiêm nói xong cũng không chờ La Duyệt Kỳ nói gì thêm, lập tức đi về hướng ngược lại, đúng lúc có chiếc Taxi chạy đến, Mạc Duy Khiêm giơ tay ra đón rồi lên xe đi mất.

Ngồi trong xe, Mạc Duy Khiêm quay đầu nhìn lại, qua cửa kính xe thấy hai người La Duyệt Kỳ và Kim Đào đứng đó nhìn mình rồi đi, nở nụ cười, hẳn chắc chắn hai người kia sẽ xảy ra một cuộc cãi vã nhỏ.

Không chỉ thế, hắn cũng vô cùng khẳng định rằng La Duyệt Kỳ sẽ nghe được từ miệng Kim Đào về suy nghĩ của hắn, như thế có thể tránh được sự xấu hổ khi hắn phải đối mặt nói thẳng với La Duyệt Kỳ, một tên trùng hai chim.

La Duyệt Kỳ chờ Mạc Duy Khiêm lên xe đi xa rồi thì lập tức nổi giận đùng đùng hét lên với Kim Đào: “Sao anh lại thế hả? Người ta tốt bụng từ xa đến giúp em, lại là em gọi điện cầu xin người ta đến, thế mà thái độ của anh là thế nào vậy hả?”

“Anh có thái độ này đã là tốt lắm rồi, em không nghe được lời hấn nói đâu, anh cũng chẳng muốn cho em nghe!”

“Có chuyện gì cứ nói thẳng, Mạc Duy Khiêm đã có lỗi gì với anh hả? Từ lúc em dẫn anh ấy đến gặp anh ở trận đấu đó thì anh đã biểu hiện ra là không thích anh ấy rồi, hôm nay anh phải giải thích rõ ràng ra nếu không em sẽ không để yên chuyện này đâu!” La Duyệt Kỳ thật sự không đè nén nổi cơn tức, biểu hiện của Kim Đào làm cô cực kỳ giận dữ, nếu không phải đang ở bên ngoài thì cô thật sự muốn đập hấn luôn.

“Anh đã nói rồi, anh ghét hấn vì hấn mang suy nghĩ xấu với em, vừa rồi hấn đã trực tiếp nói với anh là hấn thích em, còn muốn cạnh tranh công bằng với anh nữa, hấn đang nói tiếng người đấy à? Chúng ta đã sắp kết hôn đến nơi còn muốn chen chân vào, anh không đập hấn đã là nể mặt lắm rồi. Anh là đàn ông, thẳng khác khiêu khích anh như thế anh còn có thể nghe xong thì bỏ qua cười ha hả với nó à?” Kim Đào nói cũng rất đúng tình hợp lý.

La Duyệt Kỳ trừng mắt nhìn, không nói gì được, cô biết Kim Đào sẽ không nói dối, hơn nữa trừ cảm giác của cô thì Mạc Duy Khiêm đã biểu hiện rất rõ ràng rồi, bây giờ Kim Đào lại nói thế thì dĩ nhiên cô cũng không nghĩ ngờ gì nữa.

Nhưng cho dù Mạc Duy Khiêm có tình cảm với cô thì Kim Đào cũng phải tin tưởng cô đúng không? Chuyện tình cảm đâu phải một bên nói mà được? Bản thân cô trừ cảm thấy áy náy, biết ơn Mạc Duy Khiêm thì tuyệt đối không có tình cảm nào khác, Kim Đào cũng đâu cần phải căng thẳng đắc tội với người ta như thế?

Nhưng lại nghĩ đến tính tình thẳng thắn của Kim Đào, biết hấn căn bản không nhịn được chuyện như vậy. Xem ra sau này nên tránh để hấn và Mạc Duy Khiêm gặp nhau, bản thân cô cũng nên đặc biệt chú ý cử chỉ hành vi của mình mới được. Nhưng mà lần này đúng là cô chẳng còn cách nào nữa mới phải gọi cho Mạc Duy Khiêm.

Nghĩ thế, La Duyệt Kỳ cũng dịu giọng hơn: “Kim Đào, người khác nghĩ gì làm gì em không quản được, em là người thế nào thì anh cũng phải hiểu rõ chứ? Chẳng lẽ em là người dễ dàng dao động khi kẻ khác hơi có biểu hiện tình cảm với em à? Anh không cần lo người khác thế nào, chỉ cần tin tưởng em là được, em biết lần này việc em gọi điện cho Mạc Duy Khiêm là không hợp lý, sau này sẽ không làm thế nữa. Nhưng em vẫn cần phải mời anh ấy ăn bữa cơm cảm ơn, về tình về lý đều phải vậy, sau bữa cơm đó em sẽ cố không tiếp xúc với anh ấy nữa được chứ?”

Kim Đào cũng biết mình hơi quá đáng, nghe xong lời La Duyệt Kỳ nói thì ôm chầm lấy cô, thái độ cũng mềm lại: “Duyệt Kỳ, em đừng giận anh, anh biết anh là kẻ không có văn hóa, cách em rất xa, nhưng anh thật lòng với em. Hôm nay anh quá nóng vội, nhưng anh cũng thật sự giận bản thân mình, là anh không có khả năng giúp được em, anh muốn là dù có phải trực tiếp trả 500 vạn kia cũng không để em phải chịu sự uất ức này.

La Duyệt Kỳ thở dài: “Kim Đào, anh đừng coi thường bản thân mình được không? Giữa chúng ta không cần phải nói những thứ này, em dĩ nhiên là hiểu được tính cách và tấm lòng của anh, có tiền dĩ nhiên là tốt nhưng chuyện lần này không có quan hệ gì với việc anh có tiền hay không, em bị người ta trả đũa thôi. Được rồi, không nói những thứ này nữa, chỉ hy vọng sau này không còn ai đến gây sự với em nữa là tốt rồi.”

“Duyệt Kỳ, đừng sợ, về sau dù anh có liều cái mạng này cũng sẽ không cho ai động đến một sợi tóc của em, anh sẽ kiếm thật nhiều tiền, không bao giờ để em chịu thiệt nữa.” Kim Đào vỗ ngực cam đoan.

La Duyệt Kỳ thật sự cảm thấy bất đắc dĩ, sao Kim Đào lại không thể hiểu được nhỉ? Đôi khi dù có bao nhiêu tiền đi chăng nữa thì đặt trước quyền lực cũng không thể dùng được, nhưng cô cũng không muốn kích thích Kim Đào thêm nữa, chỉ cười cười lời kéo hấn trở về sở cảnh sát để lấy xe.

Bây giờ Kim Đào là chủ lực trong đội, hôm qua vì chuyện của La Duyệt kỳ mà cả đêm không về đội, huấn luyện viên thật sự rất giận, liên tục gọi hơn 10 cú điện thoại giục Kim Đào về huấn luyện các chiến thuật mới.

Kim Đào bất đắc dĩ đành đưa La Duyệt Kỳ rồi chỉ ngồi ở nhà họ la một chút liền đi ngay.

La Đồng và Tề Nguyệt Tú đều sợ hãi, liền tiếp hỏi La Duyệt kỳ sự việc giải quyết như thế nào, La Duyệt Kỳ đành phải kể chuyện của Mạc Duy Khiêm ra.

“Haz, lần này coi như trong họa có phúc, nếu không có chuyện lần trước thì không thể quen được người như vậy, con phải cảm ơn người ta thật nhiều đấy, nếu không thì mời cậu ấy về nhà mình ăn bữa cơm đi.”

“Không cần đâu, con và anh ấy cũng không quá thân nhau, lần này cũng là túng quá làm liều thôi, con mời anh ấy ra ngoài ăn một bữa là được rồi.” La Duyệt Kỳ không đồng ý với lời đề nghị của cha mẹ.

“Vậy cũng được, lúc đó con để Kim Đào đưa đi, mua thêm chút quà nhé.”

La Duyệt Kỳ chỉ nói “con biết rồi.” rồi trở về phòng mình.

Đóng cửa lại ngồi trên bàn học suy nghĩ mãi mới cảm di động gọi cho Mạc Duy Khiêm.

“Duyệt Kỳ.” Mạc Duy Khiêm gọi tên La Duyệt Kỳ, nghe giọng cũng không có gì khác thường.

“Tôi xin lỗi anh một chút, Kim Đào thật sự thiếu lễ phép quá, anh đừng so đo với anh ấy nhé, thật sự là xấu hổ với anh quá.” La Duyệt Kỳ thật sự cảm thấy có lỗi.

Mạc Duy Khiêm nở nụ cười: “Tính tình tôi em còn không hiểu hay sao? Tôi không giận đâu, hơn nữa cậu ấy cũng có lý do tức giận mà, chắc cậu ấy đã nói với em rồi.”

Tuy là hỏi thế nhưng Mạc Duy Khiêm biết Kim Đào chắc chắn chỉ nói với La Duyệt Kỳ chuyện hấn thích cô, tuyệt đối sẽ không nói ra việc hấn nói Kim Đào vô dụng, bởi vì không có người đàn ông nào ngu đến mức nói rằng mình vô dụng cả.

Quả nhiên nhắc tới chuyện này thì La Duyệt Kỳ liền không biết nói sao cho phải, chỉ có thể quanh co: “Đều là lời nói đùa với nhau mà Kim Đào lại coi là thật, đúng là không ra sao mà.”

“Duyệt Kỳ, tôi không hay nói đùa, lời của tôi đều là thật lòng, dù thế nào tôi cũng sẽ không nói đùa về chuyện thế này, hy vọng em cũng có thể thật sự hiểu rõ.” Giọng điệu Mạc Duy Khiêm vô cùng nghiêm túc.

La Duyệt Kỳ cắn môi không nói lời nào.

“Duyệt Kỳ, em đừng trách tôi, thật sự tôi đã có cảm tình với em lâu rồi, hơn nữa từ đầu đã chọn lựa buông tha, nhưng biểu hiện hôm nay của Kim Đào đã khiến tôi không kiên nhẫn được nên mới nói lời trong đáy lòng mình ra. Nếu không phải muốn bảo vệ người phụ nữ của mình thì em nghĩ tôi sẽ đi suốt đêm từ thành phố xa xôi trở về đây, lại cố sức tìm đồ độc thành phố đến lo liệu sao?”

La Duyệt Kỳ chỉ có thể thừa nhận bản thân mình vì đã cùng đường, cũng quả thật là đã biết chút tình cảm của Mạc Duy Khiêm dành mình nên mới có thể tin tưởng gọi điện thoại, nhưng không ngờ lại làm chuyện này bị công khai.

“Mạc Duy Khiêm, là tôi ích kỷ, tôi sợ bản thân gặp chuyện không may, lại không muốn bị người ta lừa gạt tổn tiền, càng không muốn để Kim Đào phải chạy vạy khắp nơi vay tiền mới nghĩ đến anh, tôi...”

Không đợi La Duyệt Kỳ nói thêm gì nữa, Mạc Duy Khiêm lại lên tiếng cắt ngang: “Duyệt Kỳ, đừng nói thế, em nói những điều này đã chứng minh em là một người thẳng thắn thành thật, rất ít người có thể nhìn ra được sự ích kỷ của mình. Tôi cũng không phải kẻ ngốc, tôi đương nhiên biết suy nghĩ của em, nhưng tôi cam tâm tình nguyện làm chuyện này vì em, chúng ta vẫn nên gặp mặt nhau một lần đi, nói rõ ràng mọi chuyện, tránh để sau này gặp nhau lại không tự nhiên.”

La Duyệt Kỳ không có ý kiến gì, cô cũng muốn nói chuyện với Mạc Duy Khiêm, sau khi nói lời xin lỗi thì lòng cũng dễ chịu hơn rất nhiều nên đưa ra lời hẹn sẽ mời cơm Mạc Duy Khiêm vào tối thứ năm.

“Thứ năm? Thật là không khéo mà, thứ năm tôi có hẹn mất rồi, em chờ một chút, tôi xem lại xem. Ngại quá, chỉ có sau năm giờ tối thứ sáu tôi mới rảnh, cuối tuần thì càng không có việc gì, em có thời gian không? Nếu không thì đợi ngày khác.”

La Duyệt kỳ sao có thể từ chối được, lập tức đồng ý: “Tôi không sao, tôi biết anh bận nhiều việc mà, vậy cứ theo thời gian của anh đi, năm rưỡi ngày thứ sáu được không?”

“Được, lúc đó tôi sẽ đến đón em.”

Hẹn xong thời gian, cúp điện thoại, Mạc Duy Khiêm tiện tay đặt xuống tờ báo buổi chiều, đứng dậy pha trà.

Chỉ thấy tờ báo bị vứt tùy tiện trên mặt ghế sofa viết dòng tít vô cùng bắt mắt: 16:45 thứ sáu tuần sau, Tỉnh Anh vs Thành Minh, chờ mong ngôi sao sáng muộn – tiên phong Kim Đào tiếp tục sáng tạo kỳ tích!

Pha trà xong, Mạc Duy Khiêm quay lại chăm chú đọc tin tức trên tờ báo, im lặng cười, bản thân hẳn khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ dùng hết sức để đối phó, tâm cơ cũng được đặc quyền cũng thế, không sao hết.

Xem ra sự lỗ mãng của Kim Đào cũng không phải là chuyện xấu, nếu ông trời đã cho hẳn cơ hội thì bất kể ra sao hẳn cũng sẽ không bỏ lỡ!

Thật ra với hẳn thì Kim Đào không phải là vấn đề gì lớn lao, thử thách lớn nhất chính là tình cảm của La Duyệt Kỳ dành cho Kim Đào, nhưng cho dù tình cảm có sâu đậm đến đâu thì cũng không đánh được sự thật tàn khốc, lấy một chiếc di động khác, nhìn nhìn nội dung tin nhắn mới nhận được, Mạc Duy Khiêm suy nghĩ tính toán.

Từ lúc vụ án của Trương Bội Ninh tiến vào trình tự thẩm tra pháp lý thì truyền thông đã bắt đầu thông báo đầy đủ cụ thể đầu đuôi vụ án giết người này, La Duyệt Kỳ cũng được mọi người vô cùng cảm thông vì vô tội lại bị kéo vào.

Chuyện này đã được hưởng ứng vô cùng lớn ở thành phố, lãnh đạo ủy ban còn cử người đến tiến hành an ủi La Duyệt Kỳ, còn muốn lãnh đạo đài truyền hình giúp đỡ La Duyệt Kỳ nhiều hơn, nói cô là người có công lớn, phải tổ chức cho các nhân viên khác học tập tinh thần không sợ cường quyền của La Duyệt Kỳ, đồng thời phái người đưa quà tặng đến đài truyền hình tặng cho La Duyệt Kỳ.

Vì để La Duyệt Kỳ tránh khỏi quấy rầy, lãnh đạo đài để Vương chủ nhiệm thông báo với La Duyệt Kỳ cho cô nghỉ ngơi một tuần, né tránh vụ việc đang sôi trào này.

Lần nghỉ ngơi này khác với lần trước, lần này La Duyệt Kỳ nghỉ vô cùng yên tâm thoải mái, cứ bình thản hưởng thụ ngày nghỉ, cũng thừa dịp này mà mua đồ chuẩn bị kết hôn.

Chiều thứ sáu, Mạc Duy Khiêm đến cửa nhà La Duyệt Kỳ rất đúng giờ.

La Duyệt Kỳ ngồi trên xe hỏi: “Sau này anh đều ngồi Taxi ư?”

“Tạm thời cứ thế đã, sau này nói sau, đến chỗ nào ăn em nói đi?” Bởi vì chiếc xe già cỗi kia đã được xử lý nên Mạc Duy Khiêm ngồi Taxi đến đón La Duyệt Kỳ.

Hai người đến một nhà hàng có vẻ yên lặng tao nhã, La Duyệt Kỳ chọn vài món ăn đặc sản của nhà hàng.

Sau khi đồ ăn và rượu được đem hết lên, La Duyệt Kỳ vô cùng sáng khoái nâng chén lên: “Tôi mời anh một ly trước, có thể gặp được người bạn như anh chính là phúc cả đời của La Duyệt Kỳ tôi!”

Nói xong liền trực tiếp uống cạn, sau đó lại rót ỉnh một ly: “Chén thứ hai, tôi muốn cảm ơn anh đã luôn luôn giúp đỡ, còn cứu tôi nữa!”

Mạc Duy Khiêm thấy La Duyệt Kỳ còn muốn rót chén thứ ba nữa thì định ngăn lại nhưng La Duyệt Kỳ đã nhanh chóng né tránh, La Duyệt Kỳ lại nâng chén nói: “Chén thứ ba, là tôi xin lỗi anh, đối với anh tôi chỉ có thể nói vô cùng xin lỗi!”

“Tửu lượng đúng là rất tốt, em luyện lúc nào thế?” Mạc Duy Khiêm rất khâm phục sự rõ ràng của La Duyệt Kỳ.

Sắc mặt La Duyệt Kỳ bắt đầu ửng đỏ, dưới ánh đèn càng thêm mềm mại: “Trời sinh, nhưng mà uống rượu cũng phải nhìn không khí, không khí tốt thì uống thế nào cũng không say.”

Mạc Duy Khiêm cũng nâng chén rượu của mình lên cười nói: “Một cô bé như em đều có thể sáng khoái như thế thì tôi càng không thể lạc hậu được, tôi cũng uống ba chén, xem như nhận lời giải thích và cảm ơn của em!”

“Anh cũng có khả năng uống quá mà.” La Duyệt Kỳ nhìn Mạc Duy Khiêm cũng uống một hơi ba chén rượu.

Mạc Duy Khiêm giật giật thân mình, vẻ mặt mất tự nhiên: “Anh sao thế?”

Mạc Duy Khiêm vẫn không nói gì, nhìn chằm chằm La Duyệt Kỳ nửa ngày, như xem đủ rồi mới hít một hơi thật sâu nói: “Em đừng để ý, tôi thật sự không giỏi uống, vừa rồi uống gấp nên hơi buồn nôn.”

“A, tửu lượng anh đã kém còn muốn thể hiện, mau ăn chút gì cho ấm bụng đi.” Nói xong liền gấp cho Mạc Duy Khiêm chút đồ ăn.

Mạc Duy Khiêm ngưỡng ngừng: “Tửu lượng đúng là trời sinh, tôi cũng ăn không ít nhưng không uống nhiều, làm em chê cười rồi.”

“Chuyện này có gì mà cười chứ, anh không nên lập tức uống nhiều như vậy, tôi cần cảm ơn anh mà lại làm anh khó chịu thì tôi mới bắn khoản đấy.”

Hai người tùy ý trò chuyện một hồi, đợi đến khi chuyện kính rượu Mạc Duy Khiêm cũng qua, La Duyệt Kỳ lại bắt đầu tự hỏi nên nói chuyện tiếp theo như thế nào.

“Ngoài trừ cảm ơn và giải thích, có phải em còn muốn nói gì nữa không?”

Mạc Duy Khiêm rất hiểu ý người mà mở đường ra cho La Duyệt Kỳ.

“Thật ra cũng không có gì, tôi chỉ muốn nói, ý tốt anh dành cho tôi, tôi rất biết ơn nhưng thật sự không có cách nào báo đáp lại được. Tôi nghĩ về sau chúng ta cứ thế là tốt rồi, đến khi anh rời khỏi đây thì tôi sẽ không liên hệ với anh nữa.”

“Em và Kim Đào cãi nhau vì tôi sao? Duyệt Kỳ, ý tôi vốn không phải như thế, chỉ là tôi quá lo lắng cho em, cũng sốt ruột vì em nên mới nói với Kim Đào những lời đó, tôi rất hy vọng Kim Đào có thể bảo vệ em thật tốt em hiểu không?” Thái độ của Mạc Duy Khiêm vô cùng chân thành tha thiết, giọng điệu càng thêm dịu dàng.

La Duyệt Kỳ rất cảm động nhưng không hề bị thuyết phục: “Kim Đào thật sự không có năng lực như anh, nhưng anh ấy đối với tôi tốt lắm, tôi cũng rất yêu anh ấy, chúng tôi bên nhau đã 5 năm rồi. Mạc Duy Khiêm, có thể anh rất khó hiểu được tình cảm của tôi và Kim Đào, nhưng dù gặp bất cứ khó khăn gì chúng tôi cũng sẽ không chia tay nhau, tôi thật sự hy vọng anh sau khi rời khỏi nơi này thì có thể nhanh chóng tìm được người thương của mình.”

Mạc Duy Khiêm nghe xong thì cúi đầu suy tư, đến lúc ngẩng đầu lên thì vẻ mặt cũng vô cùng kiên định: “Duyệt Kỳ, tôi sẽ không rời đi!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Về phần đưa ra con số 500 vạn thì trống trơn giải thích một chút, tình tiết này chủ yếu là Phạm đồn trưởng muốn kéo nữ chủ vào thôi, cho nên sẽ tùy ý nói ra một con số trên trời, sau này mọi người sẽ rõ.

Không lâu trước đây Trống trơn đã cùng một người bạn bị nhốt trong sở cảnh sát, bạn trống trơn và đối phương cãi nhau, bạn của trống trơn bị đánh vài cái, vì chưa từng động tay động chân với người khác nên không kịp đối phó, đối phương liền vô cùng có kinh nghiệm ngã xuống đất không đứng dậy nổi, chuyện gì đều không nghe, há miệng đã đòi 8 vạn, cảnh sát nơi đó và phó đồn liền tục đòi bạn ta bồi thường tiền, rõ ràng là thiên vị.

Hơn nữa trống trơn cũng không làm gì mà chỉ đi cùng bạn thôi, đã bị họ hạn chế hành động, không được xuống lầu ra ngoài, sau đó trống trơn muốn gọi 110 báo công an họ mới không dám chặn lại, cuối cùng vẫn nhờ người tìm đến phó cục trưởng phân cục cảnh sát nói dùm, kết quả thế nào thì người của sở cảnh sát cũng cam đoan là không bắt người nhưng vẫn phải bồi thường tiền, tiền đi du lịch của bạn trống trơn liền không còn, sau khi trở về vì khóc lớn một hồi nên bị bệnh, hazzz.

Địa điểm xảy ra sự việc chính là một trung tâm thương mại, đối phương chính là một người bán hàng cực kỳ kiêu ngạo của trung tâm, người của phân cục cảnh sát nói trung tâm thương mại có quan hệ tốt với sở cảnh sát, bình thường cho họ ăn nên không thể không nộp tiền, nếu không sẽ để lại vết tích trong hồ sơ, chỉ có thể nói để giảm tiền đi thôi. (Phạt hành chính đã rất đáng sợ rồi, người của phân cục cảnh sát nói mãi mới còn một vạn tám ngàn tệ.)

Hơn nữa người của sở cảnh sát nói bạn có tội gì thì bạn có tội đó, người sở cảnh sát nói rất rành mạch rằng: “Chấn động rất nhỏ là vụ án hình sự, không có tiền cũng đừng đi gây sự, có bản lĩnh đánh nhau thì phải có năng lực lấy ra mấy chục vạn dí vào mồm cho đối phương câm miệng.”

19. Chương 19

La Duyệt Kỳ bị thái độ của Mạc Duy Khiêm làm cho sững sốt, không ngờ hắn sẽ nói ra lời như vậy, cũng không có gì để nói nữa, chỉ có thể chờ Mạc Duy Khiêm nói cho xong.

“Em xem cái này trước đi, đây là số điện thoại tôi đã dùng khi ở đây, đã từng đưa cho Trương Bội Ninh mượn để gửi tin nhắn.” Mạc Duy Khiêm đưa điện thoại di động cho La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ nhận lấy, nhìn nội dung tin nhắn trên màn hình: Nơi này không có chuyện mà quần được đâu, chơi vài ngày thì không sao, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả!

Xem xong tin tức ngắn gọn này, La Duyệt Kỳ kinh hãi hỏi: “Bọn họ vẫn không muốn buông tha tôi ư?”

“Theo tôi thấy có lẽ là vậy rồi. Duyệt Kỳ, em nói xem dưới tình huống này thì tôi sao có thể đặt em trong hoàn cảnh nguy hiểm được? Nhìn cái này có thể thấy họ còn có chút kiêng kỵ tôi, nếu tôi thật sự rời đi thì sợ là họ sẽ lập tức gây hại cho em.”

La Duyệt Kỳ vừa bối rối lại vừa mâu thuẫn, biết rõ Mạc Duy Khiêm có tình cảm với mình mới ở lại, nhưng vấn đề là bản thân cô không có khả năng đáp lại tình cảm của hắn. Bây giờ nếu không để Mạc Duy Khiêm đi thì sợ là Kim Đào sẽ lại quậy tung bùng lên, nhưng nếu để Mạc Duy Khiêm đi thì không biết bản thân cô sẽ bị chính thành dạng gì nữa!

Trong tình thế khó xử, suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ rõ ràng được việc gì.

“Duyệt Kỳ, em không cần khó xử, ở lại đây là quyết định của cá nhân tôi, không có quan hệ gì với em cả, em đừng cảm thấy nặng nề, cũng không cần để ý đến, tôi sẽ phái người bảo vệ em, đến khi xác định đối phương thật sự không tìm em gây sự nữa thì tôi sẽ lập tức rời đi.”

Lời Mạc Duy Khiêm nói càng làm La Duyệt Kỳ cảm thấy khó chịu, sao cô có thể xứng với sự đối xử như thế của Mạc Duy Khiêm chứ?

“Anh vẫn đi đi thôi, tôi nghĩ cùng lắm họ chỉ muốn dọa tôi thôi, tôi cẩn thận một chút là được, anh làm thế lòng tôi sẽ bất an, không thể yên tâm được.” La Duyệt Kỳ quyết định, không muốn liên lụy đến Mạc Duy Khiêm nữa.

Nhưng Mạc Duy Khiêm lại rất kiên trì với ý kiến của mình: “Em cứ coi như tôi không tồn tại là được, tôi cũng sẽ không quấy rầy em, hôm nay em tối gặp tôi đã làm tôi rất vui rồi, thời gian không còn sớm nữa, tôi đưa em về nhà.”

La Duyệt Kỳ không còn cách nào từ chối, nhưng thật sự không thể nhận thêm ý tốt của Mạc Duy Khiêm nữa, thậm chí sau này vẫn nên duy trì khoảng cách với hắn thôi.

Hai người rời khỏi nhà hàng lại lên xe Taxi, đến khi xuống xe ở cửa khu nhà La Duyệt Kỳ sống thì Mạc Duy Khiêm thấy Kim Đào đang mang gương mặt nghiêm túc lạnh lùng đứng ở mặt cỏ gần đó, không khác tình huống hắn đoán trước chút nào.

Kim Đào nhìn La Duyệt Kỳ và Mạc Duy Khiêm đang lại gần thì lòng ghen một đám lửa, bản thân vì sợ phiền lòng vì việc xảy ra ở trung tâm thương mại nên không nhắc đến trận đấu hôm nay, nhưng hôm nay bản thân hắn biểu hiện trên sân bóng cực kỳ hoàn hảo, lúc trận đấu kết thúc thì toàn sân đều là tiếng hô hào ủng hộ hắn.

Hắn lo La Duyệt Kỳ còn buồn ở nhà nên không dự tiệc mừng công mà xin phép huấn luyện viên xong thì lập tức lái xe đến đây. Không ngờ ba mẹ La Duyệt Kỳ lại nói mà cô đi mời cơm người đã giúp đỡ ở sở cảnh sát lần trước, cõi lòng tràn đầy nhiệt huyết của hắn bị hụt hẫng, lại nghe cô ra ngoài với Mạc Duy Khiêm thì tức giận không thêm gọi điện thoại cho La Duyệt Kỳ mà ra ngoài chờ cô về.

La Duyệt Kỳ vừa thấy Kim Đào thì biết chuyện không tốt rồi, bằng tính tình của Kim Đào thì chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, vì thế lập tức chạy nhanh đến trước mặt hắn, nói nhanh trước khi hắn kịp mở miệng: “Sao anh lại đến đây, sao không gọi cho em trước chứ? Anh chờ đã lâu chưa? Hôm nay em mời Mạc Duy Khiêm ăn tối, lúc trước cũng nói với anh anh không quên chứ?”

La Duyệt Kỳ vừa nói vừa nháy mắt với Kim Đào, hy vọng hắn có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của mình, có chuyện gì thì đợi Mạc Duy Khiêm đi rồi tính sau.

Đáng tiếc là Kim Đào đã ghen cả buổi tối rồi, sao có khả năng hiểu được ý tứ mờ mờ của La Duyệt Kỳ chứ, chỉ cười lạnh một tiếng: “Sao tôi lại đến đây? Sao cô không nghĩ lại xem hôm nay là ngày gì, tôi không quản mọi việc để chạy đến đây muốn nói cho cô tin đội của tôi đã thắng, kết quả thì sao? Chẳng những không gặp được người, đợi cả đêm rồi lại còn phải nhìn cô đi hẹn hò với thằng khác về, tôi không gọi điện thoại là muốn nhìn xem cô cuối cùng có thêm về hay không!”

“Anh nói cái gì thế? Việc em mời Mạc Duy Khiêm đi ăn cơm là quang minh chính đại, việc anh có trận đấu hôm nay là do em đã sơ sót quên mất, em sẽ xin lỗi anh, nhưng anh đừng có lẫn lộn mọi việc, suy nghĩ xấu xa như thế được không hả?” La Duyệt Kỳ đúng là đã quên mất trận đấu của Kim Đào vào thứ sáu này, mấy ngày nay bận đi sắm sửa đồ dùng dành cho hôn lễ, rồi sau đó cũng chỉ nhớ đến việc mời cơm Mạc Duy Khiêm.

Vừa rồi khi Kim Đào nhắc đến trận đấu cô vẫn cảm thấy vô cùng áy náy, nhưng nghe câu tiếp theo của hắn thì lại không chịu được, cơn tức giận cứ tăng dần lên, sao người này lại không hiểu chuyện như thế chứ? Không thể chờ Mạc Duy Khiêm đi rồi hãy ồn ào hay sao?

“Vợ tôi mặc kệ trận đấu quan trọng của tôi, tối đó lại uống rượu ăn cơm với một thằng đàn ông có ý xấu với cô ta, cô nói tôi không nghĩ thế thì phải nghĩ thế nào hả?” Giọng Kim Đào lại lớn hơn nữa.

“Kim Đào, tôi nghĩ cậu hiểu lầm rồi, thời gian bữa cơm này là do tôi hẹn, không ngờ hôm nay lại có trận đấu, chuyện này thật sự không thể trách Duyệt Kỳ được. Hơn nữa Duyệt Kỳ cũng chỉ muốn cảm ơn tôi mà tôi cũng có chuyện quan trọng muốn nói với Duyệt Kỳ, cậu khả năng vẫn chưa biết, những kẻ đó chưa buông tha việc tìm đến Duyệt Kỳ gây rắc rối...” Mạc Duy Khiêm tiến lên vài bước sóng vai đứng cạnh La Duyệt Kỳ, bình tĩnh giải thích với Kim Đào.

“Được rồi! Họ Mạc kia, mày đừng ở chỗ này giả vờ nghiêm túc nữa, mày là loại người gì tưởng tao không biết à? Mày không phải là muốn kiểm soát ở lại đây không rời đi hay sao? Duyệt Kỳ là vợ tao, mày đừng có cả ngày gọi Duyệt Kỳ, Duyệt Kỳ nữa, cho dù thật sự có xảy ra chuyện gì tao cũng không phải không tìm được ai khác giúp đỡ, Kim Đào tao bây giờ cũng tìm được không ít kẻ tai to mặt lớn đâu, tao cảnh cáo mày lần cuối, nếu mày không rút cho xa thì đừng trách tao không khách khí!” Kim Đào nhìn bộ dạng lạnh nhạt của Mạc Duy Khiêm thì hận không thể đâm vỡ mặt hắn ra, xem hắn còn giả bộ được nữa không.

La Duyệt Kỳ ở bên cạnh hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Kim Đào, tôi vẫn chưa gả cho anh đâu, anh cũng đừng có gọi vợ gì hết, còn nữa ngày nào anh cũng có trận đấu, chẳng lẽ tôi đều phải đến trình diện à? Anh đừng có càn quấy ở đây, anh không sợ người ta chê cười nhưng tôi thì thấy mất mặt lắm, anh lập tức xin lỗi cho tôi.”

Kim Đào cũng tức giận: “Em chính là vợ tôi, chuyện này là sự thật không ai thay đổi được, Mạc Duy Khiêm, nếu mày không rút, về sau có què chân gãy tay thì cũng đừng khóc kêu cha mẹ mày là được!”

Kim Đào vừa nói xong liền mở cửa lên xe, đóng cửa cái rầm, muốn lập tức lái xe đi.

Vừa cài dây an toàn xong thì nghe có người gõ cửa xe, quay đầu thấy là Mạc Duy Khiêm, nên hạ cửa xe gào lên: “Có rầm thì đánh đi!”

Mạc Duy Khiêm cúi người, kẻ sát vào xe nói: “Kim Đào, không ai có thể nói với tôi từ “cút” quá ba lần đâu.”

Kim Đào cười nhạo, cũng nói nhỏ: “Nói thì sao hả? Tao cứ nói đấy, cút, cút, cút! Mày là con rùa mặt trắng, muốn đào góc tường của ông mày mà không thém nghĩ xem mình nặng được mấy cân mấy lạng, có tin tao tìm mấy người anh em đến đập chết mày không hả?”

Mạc Duy Khiêm cười thản nhiên: “Được lắm, vậy thì cứ chờ đi, nhưng nể mặt Duyệt Kỳ, sau này tôi không làm khó cho cậu là được.” Không biết ngu xuẩn, không có chút ý thức nguy hiểm mà có thể bảo vệ Duyệt Kỳ hay sao? Mạc Duy Khiêm buông cánh tay đang giữ cửa kính xa ra, Kim Đào lập tức lái xe lao vút đi, suýt nữa va vào người Mạc Duy Khiêm.

La Duyệt Kỳ mệt mỏi than: “Tôi cũng chẳng còn mặt mũi nào nói với anh từ vô cùng xin lỗi nữa.”

“Tính tình Kim Đào vội vã, lại rất thẳng thắn, tôi cũng không để tâm, nhưng tính cách như hấn rất dễ gây ra chuyện mà càng dễ đắc tội với người khác hơn. Tôi sẽ không nói gì thêm về hấn nữa, tôi sẽ cho người bảo vệ em một thời gian, em đừng quan tâm đến họ, dù em có đồng ý hay không thì tôi cũng sẽ làm thế, giọng điệu của đối phương quá mạnh mẽ, muốn trả thù em. Mau về nhà đi, về gọi điện cho Kim Đào, khuyên hấn một chút, đừng vì một người ngoài như tôi mà làm tổn thương tình cảm nhiều năm của các em, nếu thế tôi cũng rất băn khoăn trong lòng.”

La Duyệt Kỳ bị lời nói của Mạc Duy Khiêm làm cho không ngẩng nổi đầu lên, chỉ cảm thấy Mạc Duy Khiêm thật sự là một người dịu dàng, rất hiểu ý người.

“Được rồi, tôi lên đây, anh cũng về nghỉ ngơi sớm đi, gặp lại sau!” La Duyệt Kỳ nói xong liếc nhìn Mạc Duy Khiêm một cái rồi xoay người đi vào tòa nhà.

Mạc Duy Khiêm chờ đến khi không nhìn thấy bóng dáng La Duyệt Kỳ nữa mới lên xe trở về.

Sau khi vào cửa, Mạc Duy Khiêm thay một bộ đồ ở nhà rồi bắt đầu gọi điện thoại.

“Đồng Nguyên, anh chuẩn bị hai ngày rồi mang những người này đến đây, bên chỗ tôi sợ là không đủ người để dùng, giúp tôi chuyển cả xe đến đây, nếu không thì thật sự không tiện lắm. Thành phố Danh Tinh này tuy nhỏ nhưng cũng chẳng sáng sủa bình yên gì đâu.”

“Thành phố Danh Tinh là nơi nhỏ như thế, có thể xảy ra chuyện gì mà cậu còn phải điều thêm người đến?” Người tên Đồng nguyên ở đầu bên kia điện thoại nghe dặn dò của Mạc Duy Khiêm thì rất ngạc nhiên.

Mạc Duy Khiêm nở nụ cười rồi nói: “Cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì tôi cũng chưa rõ nữa, sự việc còn chưa diễn ra nhưng người phụ nữ tôi thích bị liên lụy vào đó, tôi không thể chú ý thêm được sao?”

Chỉ nghe đầu bên kia điện thoại truyền đến một trận cười lớn: “Thật hay giả vậy? Mạc Duy Khiêm cậu mắt cao hơn đầu mà còn phải theo đuổi phụ nữ à? Nghe nói trong tỉnh có người đẹp vẫn theo bên cậu mà? Bây giờ người phụ nữ nào lại không thèm cậu thế hả? Hay người ta chơi trò lạt mềm buộc chặt làm đầu óc cậu mê muội rồi hả?”

“Chắc là không phải, người ta không có thêm chấp nhận tôi vì người ta có bạn trai rồi, hơn nữa sẽ kết hôn vào cuối năm, tiệc cưới cũng đặt rồi đấy, tôi muốn ôm mỹ nhân đều cần thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu không nửa đời sau tôi đều không xong rồi.” Mạc Duy Khiêm cũng đùa.

“Nghiêm trọng thế sao? Đừng nói là vụ tình cảm này diễn biến phức tạp thế nào, nhưng anh em nhất định sẽ ủng hộ cậu, cũng chẳng phải là người đã kết hôn, phụ nữ tốt mọi nhà đều muốn. Cuối tuần tôi sẽ qua, mặc kệ bạn trai cô ta làm gì thì khí thế của tôi cũng đủ khiến hấn ta kinh sợ chạy mất!”

“Không cần phải thế, anh cũng biết tôi thích đàng hoàng, để anh dẫn người đến đây chỉ để đảm bảo an toàn thôi. Vấn đề tra xét vụ án này chỉ để thức tỉnh lãnh đạo nơi này thôi, không ngờ vụ việc lại không đơn giản như thế, tôi sẽ báo lên trên, chuyện này nếu chỉ vận dụng lực lượng riêng của tôi thì không đủ quang minh chính đại, đến thời khắc mấu chốt vẫn phải làm theo trình tự chính quy.” Mạc Duy Khiêm đã hạ quyết tâm phải quét sạch thành phố Danh Tinh này.

“Tôi biết rồi, cậu tiền đồ rộng mở thì tôi đi theo cũng được rạng rỡ lây.” Đồng Nguyên biết Mạc Duy Khiêm thế lực lớn, chuyện cậu ta muốn làm chưa có gì không thành công cả, nếu muốn gây chiến như thế thì đúng lúc để hấn gặp gỡ người phụ nữ làm Mạc Duy Khiêm điên đảo một chút vậy.

Bên này La Đồng hai người thấy con gái tức giận thở hồng hộc đi vào nhà liền hỏi: “Kim Đào có gọi điện cho con không, hơn bảy giờ nó có đến tìm nhưng không thấy con nên đi ngay rồi.”

“Con biết, con hơi mệt, con ngủ trước đây!” La Duyệt Kỳ trực tiếp về phòng đóng cửa lại.

“Không phải là chúng nó cãi nhau chứ?” Tề Nguyệt Tú hơi lo lắng.

La Đồng cũng không để ý: “Cãi nhau cũng là bình thường, người trẻ tuổi bên nhau sao có thể không cãi nhau chứ, Kim Đào dù lớn hơn Duyệt Kỳ hai tuổi nhưng dù sao nó cũng là đàn ông. Hơn nữa giờ nó cũng đã hơi có tiếng tăm, nếu bây giờ không quản cho tốt thì sau này sẽ khó nói đấy.”

“Đúng vậy, hôm nay chị Trương ở lâu trên còn nói với tôi, chị ấy muốn xin chữ ký của Kim Đào cho cháu ngoại chị ấy đấy, không ngờ số Duyệt Kỳ nhà ta lại tốt vậy, yêu Kim Đào lâu thế đúng là đã có tương lai.”

La Đồng nghe bạn già nói thế thì cũng cười gật đầu.

La Duyệt Kỳ về phòng ngồi trên giường giận dữ, hơn một tiếng sau cũng không thấy Kim Đào gọi đến thì càng tức hơn, cô cắn bản chẳng làm gì sai, dù thế nào cũng không nên làm cô sượng mặt trước Mạc Duy Khiêm như thế chứ!

Tức thì tức nhưng vẫn đau lòng vì Kim Đào phải đợi ở ngoài lâu như thế, nên không nhịn được gọi điện thoại cho Kim Đào.

“Alo” Giọng Kim Đào không biểu lộ cảm xúc gì.

“Anh đến nơi huấn luyện chưa?” La Duyệt kỳ hỏi.

“Ừ, đến rồi, anh cũng đang định gọi cho em. Hôm nay là anh không tốt, không nên làm mất mặt em trước Mạc Duy Khiêm, nhưng Duyệt Kỳ em cũng đừng trách anh, người đàn ông nào mà không phát hỏa khi gặp chuyện này chứ, đó còn là đàn ông hay sao!”

“Được rồi, hôm nay thật ra em đã nói rõ ràng với Mạc Duy Khiêm rồi, em và anh không thể chia tay, anh ta cũng đồng ý sau này sẽ không chủ động liên hệ với em nữa, anh yên tâm chưa? Cũng không biết Mạc Duy Khiêm chọc vào chỗ nào mà anh cứ nhằm vào anh ta như vậy nữa.” La Duyệt Kỳ oán giận vài câu.

“Hắn biết thời thế mới tốt. Đúng rồi Duyệt Kỳ, có phải Phạm đồn trưởng lần trước còn muốn gây rắc rối cho em không? Nếu thật sự là thế thì anh tìm người giúp chúng ta giảng hòa, mấy anh em trong đội của anh cũng quen biết không ít người, chỉ cần tặng chút tiền thì không có gì không giải quyết được cả.” Kim Đào tuy phát hỏa nhưng vẫn nhớ đến an nguy của La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ suy nghĩ rồi nói: “Em cũng không rõ đối phương chỉ là mình Phạm đồn trưởng hay còn ai khác nữa, nhưng Phạm đồn trưởng từng nói là mấy người bọn họ, em nghĩ chần chừ còn những người khác nữa.”

“Được rồi, anh đã biết, anh sẽ tìm người giúp giải quyết, họ Mạc không phải quen với người của đô đốc sao? Chỉ biết lấy cứng đối cứng, đến lúc đó hẳn võ mông đi mất thì không phải để lại phiền phức cho chúng ta hay sao?”

“Đã nói là không nhắc đến Mạc Duy Khiêm nữa mà, hẳn thật ra là người rất tốt, anh chỉ không hiểu hẳn mà thôi, em còn muốn chúc mừng anh lại đá vào lưới đây!” La Duyệt Kỳ không muốn để Kim Đào tấn công Mạc Duy Khiêm nữa nên lái câu chuyện đi hướng khác.

Kim Đào lập tức vô cùng đắc ý nói: “Còn không phải sao, đáng tiếc em không ở đó, hơn ba vạn người đều kêu gào tên anh, đúng là anh đã thật sự cảm nhận được cái gì gọi là thành công, rất rung động.”

“Sao anh đột nhiên lại đá tốt như vậy?”

“Cũng không phải là đột nhiên, anh vẫn luôn tin tưởng với kỹ thuật của mình, chỉ là bên trên có Loan Ninh áp đảo, chỉ có thể nói ông trời cũng công bằng, không để tài hoa của anh mai một.”

La Duyệt Kỳ nở nụ cười: “Khen anh hai câu anh đã phát cuồng lên thế rồi, anh đó, nhất định phải khiêm tốn, nếu không sẽ khiến người khác ghen tị.”

Kim Đào cười ha hả: “Ghen tị thì sao chứ? Có bản lĩnh họ cũng đá vào lưới đi, đây là khả năng thật sự, dù không thích nhìn cũng vô dụng!”

Cứ như thế hai người xem như hòa giải, lại nói chuyện thêm một chút mới buông điện thoại nghỉ ngơi.

Vài ngày tiếp theo cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, La Duyệt Kỳ yên tâm không ít, cảm thấy Phạm đồn trưởng chắc là đã buông tha rồi, dù sao hắn là một đồn trưởng, chắc cũng không lấy thú tính úp voi đầu, càng không có khả năng cho người quan sát cô cả ngày!

Chờ qua một tuần, La Duyệt Kỳ gần như không còn lo lắng gì nữa, thời gian này Mạc Duy Khiêm cũng không liên hệ với cô nên cô cũng không biết người mà Mạc Duy Khiêm phái đến bảo vệ cô đã đi chưa, nhưng dù thế nào cô cũng sẽ không quấy rầy hắn nữa, cứ thế yên lặng cắt đứt liên hệ cũng tốt.

La Duyệt Kỳ dần dần khôi phục lại công việc bình thường ở đài truyền hình, so với trước càng thêm cố gắng làm việc hơn, muốn dùng năng lực của chính mình để xóa bỏ cái danh đi cửa sau.

“Duyệt Kỳ, ngày đó tôi lo muốn chết, may mà cô không sao.” Tiểu Tề tới nói chuyện với La Duyệt Kỳ.

“Làm cô cũng phải lo lắng kinh sợ theo, thật ngại quá.”

“Tôi cũng không có việc gì! Cô không biết đâu, thời gian này người họ Mạc của tổ điều tra đi rồi, Phan Minh Minh như hồn bay phách lạc ấy, đến giờ vẫn u buồn đấy. Nhưng mà như thế cũng tốt, không châm chọc nữa.” Tiểu Tề buồn cười nói về biểu hiện của Phan Minh Minh.

Không đến mức đó chứ? Phan Minh Minh căn bản là chưa hề tiếp xúc gì với Mạc Duy Khiêm mà, không phải là có tình cảm gì. La Duyệt Kỳ không hiểu Phan Minh Minh nghĩ thế nào nữa.

“Tôi thấy cô ta đơn giản là coi trọng công việc và thái độ lạnh lùng của người ta thôi, đáng tiếc là hoa rơi cổ ý nước chảy vô tình, người ta sao có thể nhớ rõ cô ta là ai chứ.”

La Duyệt Kỳ nghe thế cũng nở nụ cười, Phan Minh Minh đúng là suy nghĩ nhiều, tự tìm phiền não ỉn mà. Nhưng đang nói giỡn thì di động liền vang lên, là một dãy số lạ.

“Xin hỏi cô là con gái La Đồng sao?” La Duyệt Kỳ vừa nghe máy thì đối phương liền vội vàng hỏi.

La Duyệt Kỳ nghe xong cũng hoang mang hỏi: “Đúng vậy, chú là ai ạ?”

“Chú là hàng xóm cạnh nhà cháu, ba mẹ cháu bị xe đụng phải, cháu mau đến bệnh viện thành phố đi!”

20. Chương 20

Trong đầu La Duyệt Kỳ như bị nổ mạnh, lập tức hỏi: “Chú có thể nói rõ hơn không ạ?”

“Lúc tai nạn xảy ra mấy người hàng xóm bọn chú cũng ở đó, đã nhanh chóng đưa ba mẹ cháu đến bệnh viện, cháu mau tới đi.”

Thân mình La Duyệt Kỳ tê dại, cứng rắn nói: “Họ không sao chứ ạ?”

“Chưa biết được, chú thấy bị đâm rất mạnh, trên mặt ba cháu bị trầy xước chảy máu hết.”

La Duyệt Kỳ không nói thêm gì nữa, tắt máy nhét di động vào túi rồi lập tức muốn ra ngoài, nhìn thấy Tiểu Tề ở bên cạnh mới nhớ đến.

“Cô giúp tôi xin phép chủ nhiệm nhé, ba mẹ tôi bị tai nạn giao thông, bây giờ tôi phải đến bệnh viện ngay.” Sau đó cũng không chờ Tiểu Tề trả lời, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lên xe Taxi cô lập tức gọi điện cho Kim Đào nhưng không có ai nghe máy, có lẽ là đang huấn luyện, cô đành bỏ cuộc.

Đến bệnh viện hỏi phòng bệnh, cuối cùng tìm được bác sĩ đã khám cho cha mẹ cô.

“Cô là người nhà của hai bệnh nhân mới đưa vào sao?” Bác sĩ hỏi.

“Vâng thưa bác sĩ, cha mẹ tôi có sao không?”

“Mẹ cô thì không sao, chỉ rơi rạn xương thôi, nhưng bà ấy tuổi cũng không ít nên sẽ hồi phục rất chậm. Còn cha cô thì có nghiêm trọng hơn, bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, chân bị gãy, mất bảy cái răng, còn não bộ thì phải làm kiểm tra cụ thể hơn mới kết luận được. Cô đi làm thủ tục nhập viện cho họ đi nhé.”

Biết cha mẹ không có nguy hiểm đến tính mạng, La Duyệt Kỳ âm thầm cảm tạ trời đất.

“Đúng rồi, người gây tai nạn vẫn còn ở bên ngoài, cô ra nói chuyện với anh ta trước đi.” Thầy thuốc nói thêm một câu.

La Duyệt Kỳ không ngờ còn có thể bắt được kẻ gây tai nạn, đáp lại một câu rồi ra khỏi cửa, đứng trên hành lang ngó nghiêng xung quanh, không thấy ai cả, lại nghĩ chắc hẳn đã chuồn mất từ lâu rồi.

“Con gái ông La!” Có người ở phía sau La Duyệt Kỳ gọi

La Duyệt Kỳ quay đầu, người gọi cô nhìn hơi quen.

“Bác là hàng xóm nhà cháu, ba mẹ cháu bị tai nạn ở đầu đường, người kia lái ô tô chạy mất, còn tên này là đi xe đạp điện bị mấy người chúng ta bắt được.” Đang nói thì có mấy người túm một người đàn ông đi tới.

Sao mà ba mẹ cô lại bị hai chiếc xe khác nhau cán phải?

“Cảm ơn các bác, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra vậy ạ?” La Duyệt Kỳ vô cùng cảm động cúi đầu trước những người hàng xóm rồi hỏi tình hình cụ thể.

“Đầu tiên là ba cháu bị một cái xe con đụng phải, mẹ cháu sốt ruột chạy qua thì bị thằng nhóc đi xe đạp điện ngược chiều này không thèm giảm tốc độ đụng phải, nó định chạy nhưng lại bị túm lại.”

La Duyệt Kỳ không ngừng cảm ơn mọi người, lại nhờ họ giúp canh giữ người kia trước, bản thân cô thì nhanh chóng đến phòng cấp cứu.

Chỉ thấy mẹ cô đang cau mày, vẻ mặt đau đớn nằm trên giường bệnh.

“Mẹ.” La Duyệt Kỳ khê kêu một tiếng.

Tề Nguyệt Tú mở mắt, cố sức nói: “Con mau đi xem ba con thế nào rồi?”

“Mẹ đừng lo lắng, ba chỉ đang làm kiểm tra thôi, bác sĩ nói ba không sao!” La Duyệt Kỳ an ủi mẹ.

“Haz, con nói sao lại xui xẻo như thế chứ, ra ngoài mua đồ ăn thôi mà cũng có thể bị đụng phải, ối!” Tề Nguyệt Tú đau tới mức rên lên.

La Duyệt Kỳ nhìn dáng vẻ đau đớn của mẹ thì không khỏi đau lòng nói: “Mẹ, mẹ nhịn một chút, đợi bác sĩ tiêm thuốc thì sẽ không sao rồi, con đi nói chuyện với người gây tai nạn trước, mấy bác hàng xóm cũng vẫn chưa về nữa.”

Tề Nguyệt Tú đau cũng không dám nói gì thêm, chỉ gật đầu.

Khi La Duyệt Kỳ thở dài quay ra, nhìn thấy người kia liền tức giận.

“Cậu đi xe không nhìn đường à? Mẹ tôi đã có tuổi nếu bị đụng vào xảy ra chuyện gì thì sao? Cậu có đền nổi không hả?”

Người đó cũng không nhiều tuổi, dáng vẻ chỉ trên dưới 20 tuổi, ăn mặc bản thủ, giọng nói mang khẩu âm của nơi khác: “Em cũng chỉ sốt ruột đi đưa hàng cho ông chủ thôi, em thật sự không nhìn thấy đi ấy chạy qua, thật sự không có tiền. Vừa rồi em đã gọi điện cho ba em rồi, trong nhà căn bản chẳng có ai thèm quan tâm em đâu, chị gái này, chị tha cho em đi, em cũng chỉ là người làm công thôi, không tin chị có thể soát người em!”

“Nhóc con định chơi xấu à? Đụng phải người thì phải bồi thường!” Mấy người hàng xóm đều nói thay cho La Duyệt Kỳ.

“Mấy người đâu phải người nhà người ta, hổng hách cái gì chứ? Còn muốn quát cái gì, tiền cũng có phải là trả cho các người đâu? Tôi đang nói với chị gái này, các người đứng dẹp qua một bên đi, đừng có túm lấy tôi nữa, tôi cũng đâu có muốn chạy!” Thằng nhóc kia thấy La Duyệt Kỳ im lặng thì khí thế cũng tăng dần.

Không phải La Duyệt Kỳ không muốn nói lời nào mà là cô thật sự không có cách nào, thằng nhóc này căn bản là đã quyết tâm chơi xấu, cha cô còn chưa biết thế nào, cô thật sự chẳng có hơi sức đâu mà tranh cãi với nhóc này.

Những người khác cũng bị lời nói của thằng nhóc này làm ghen hòng, chỉ là khi không ai chịu nhường ai thì lại nghe thấy có người nói: “Không có tiền cũng phải giải quyết vấn đề, tìm ông chủ của cậu đến không phải là được rồi sao?”

La Duyệt Kỳ nghe giọng nói quen thuộc này thì suýt nữa chảy nước mắt, cô không rõ vì sao Mạc Duy Khiêm lại biết nhà cô gặp chuyện không may, cô cũng chẳng còn hơi đâu mà suy nghĩ nữa, cô chỉ biết giờ đây cô thật sự cần có người giúp đỡ.

Mạc Duy Khiêm đi tới ôm lấy vai La Duyệt Kỳ, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, mọi chuyện cứ để tôi xử lý, em chỉ cần yên tâm chăm sóc cha mẹ em thôi, tôi vào trong đó với em.” Nói xong khẽ liếc mắt với hai người đứng phía sau hẳn, bản thân thì đỡ La Duyệt Kỳ vào phòng cấp cứu.

Chờ Mạc Duy Khiêm và La Duyệt Kỳ rời khỏi, hai người đi theo Mạc Duy Khiêm cảm ơn những người hàng xóm kia trước, mời họ về nhà xong quay sang nói với thằng nhóc kia: “Tự quyết định đi, chuyện này không phải là chuyện mà nhóc nói một câu không có tiền thì giải quyết được đâu!”

Phản ứng của thằng nhóc kia cũng rất nhanh nhẹn, vừa thấy người đến là kẻ không dễ chọc thì lập tức gọi điện thoại cho ông chủ, lại lấy chi phiếu tiền gửi ở trong người ra, nói bên trong có hơn 3000 tệ.

Ông chủ trung tuổi đến rất nhanh, cũng là một người hiểu biết, nhìn hai người Mạc Duy Khiêm đem tới thì đã biết là dạng người không dễ trêu vào nên tính toán tiền thuốc men và tiền bồi dưỡng, nhanh chóng bỏ ra 5000 tệ rồi nhận người về.

Hai người kia đem tiền vào giao cho Mạc Duy Khiêm rồi ra ngoài canh giữ.

Mạc Duy Khiêm đưa tiền cho La Duyệt Kỳ: “Tôi đi làm thủ tục nhập viện trước, tiền này em cầm đi.”

Sau đó cũng không đợi La Duyệt Kỳ nói gì liền tự mình đi ra ngoài.

La Duyệt Kỳ cũng không chấp nhận mấy chuyện đó, chỉ lau nước mắt canh giữ bên người mẹ mình.

“Duyệt Kỳ, người đó là ai vậy?” Tề Nguyệt Tú hỏi.

“Chính là người mà con nói đã giúp con lần trước đó, cái người của tổ điều tra ấy ạ.”

“À, đúng là đáng vẻ rất đáng hoàng, sao cậu ấy lại biết mà đến đây vậy?”

“Mẹ, trước tiên mẹ đừng hỏi con, mặt mẹ trắng bệch rồi này, đau lắm phải không ạ?”

Đúng là Tề Nguyệt Tú đang rất đau, cũng không nói thêm nữa.

Một lát sau Mạc Duy Khiêm đã quay trở lại: “Mẹ em không cần nằm viện nhưng về nhà vẫn phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nếu không sẽ dễ để lại di chứng. Cha em nhất định phải nằm viện, bác vẫn đang làm các xét nghiệm kiểm tra não bộ, tôi đã đăng ký phòng bệnh rồi, là phòng bệnh đơn, điều kiện cũng không quá tệ.”

“Tôi biết rồi.” La Duyệt Kỳ cảm động nhìn Mạc Duy Khiêm.

Lúc này y tá tiến vào thay thuốc cho Tề Nguyệt Tú, đợi thay bình truyền dịch xong, La Duyệt Kỳ cùng Mạc Duy Khiêm rời khỏi phòng bệnh.

“Sao anh lại biết nhà tôi gặp chuyện không may vậy?” La Duyệt Kỳ hỏi.

“Tôi vẫn đều cho người bảo vệ em, dĩ nhiên là sẽ biết rồi.”

La Duyệt Kỳ không ngờ Mạc Duy Khiêm thật sự vẫn đang cho người bảo vệ mình, lại cảm động không nói nên lời.

“Duyệt Kỳ, tôi đã cho người điều tra, mẹ em đúng là bị tai nạn ngoài ý muốn nhưng cha em thì không phải, chiếc xe kia không hề có biển số, không điều tra được chủ xe. Tôi thấy trước tiên vẫn việc sắp xếp ổn thỏa cho cha mẹ em quan trọng hơn, hai bác đều phải có người chăm sóc, em còn phải đi làm, dù có tạm nghỉ cũng không thể chăm sóc cả hai được. Vừa rồi tôi đã mời hai y tá, sẽ chăm sóc cha em trong viện 24/7, tôi cũng đã mời bảo mẫu đến nhà giúp chăm sóc mẹ em rồi, lần này đúng là tôi đã quá sơ sẩy, chỉ lo bảo vệ sự an toàn của em, không ngờ họ lại ra tay với người nhà em, nhưng em yên tâm, từ giờ trở đi tôi sẽ cho người bảo vệ cả cha mẹ em.”

Gương mặt La Duyệt Kỳ đã đầy nước mắt, cô không có cách nào bỏ qua động cơ Mạc Duy Khiêm làm những điều này, nhưng cô có gì tốt đẹp mà khiến người đàn ông này phải trả mọi giá vì cô như vậy?

Hai người yên lặng ngồi trên ghế chờ kết quả kiểm tra của La Đồng.

Cuối cùng cũng có kết quả, rất may mắn là não bộ La Đồng không tổn thương quá nặng, nhưng xương đùi gãy nát, eo cũng bị thương nặng, nhưng mà đây cũng đã là vô cùng may mắn rồi.

Vào phòng bệnh đơn, nhìn người cha vẫn còn đang hôn mê, cuối cùng thì La Duyệt Kỳ cũng không nhịn được khẽ khóc nức lên.

Mạc Duy Khiêm ôm La Duyệt Kỳ vào ngực dỗ dành cô: “Đừng khóc nữa được không? Không phải là đã không sao rồi ư? Về sau nhất định sẽ không bao giờ có chuyện thế này xảy ra nữa, tôi hứa.”

Nghe lời hứa hẹn khiến người ta an tâm của Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ càng khóc lớn hơn.

Mạc Duy Khiêm bắt đầu dũ nâng mặt La Duyệt Kỳ lên, chỉ thấy vẻ mặt cô mờ mịt, nước mắt như từng chuỗi trân châu thi nhau rơi xuống, không nhịn được nhẹ nhàng hôn xuống mặt cô, sau đó chuyển dần xuống, cuối cùng dờn đến đôi môi non mềm của cô.

Đầu tiên là chạm nhẹ thăm dò, sau đó dần dần vẽ quanh viền môi cô, dịu dàng hôn, sau đó lại lớn mật khóa chặt môi cô vào trong miệng mình.

La Duyệt Kỳ bị đau đớn rất nhỏ trên môi làm cho bừng tỉnh, lập tức dùng sức đẩy Mạc Duy Khiêm đang ôm mình ra, lùi lại mấy bước không biết nên làm sao.

Mạc Duy Khiêm vẫn còn chìm đắm trong cảm xúc tuyệt vời của nụ hôn khiến hắn say mê kia, sự thân mật này khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái, cũng rất ấm áp, càng thích không nói nên lời.

“Duyệt Kỳ, anh không có ý lợi dụng lúc em gặp khó khăn, càng không phải giúp đỡ vì muốn ép em làm chuyện gì cho anh, anh chỉ là không thể kiềm lòng được, suy nghĩ của anh em cũng đã biết rồi. Cho nên anh sẽ không giải thích, anh chỉ muốn an ủi người con gái anh yêu, không muốn nhìn em đau lòng như vậy mà thôi.” Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ thật sâu, nói ra lời từ trong tim mình.

La Duyệt Kỳ không đáp lại, chỉ cúi đầu yên lặng, nhưng lòng cũng đang đảo lộn điên cuồng.

Cô làm sao vậy, thế mà không lập tức từ chối Mạc Duy Khiêm? Tuy rằng chỉ là một nụ hôn nhưng điều này sao có thể không làm Kim Đào thất vọng chứ? Suy nghĩ nửa ngày thì ngoại trừ cảm động ra cũng không tìm được lý do nào để cô dễ dàng tha thứ cho việc Mạc Duy Khiêm mạo phạm cô.

Hai người đứng đó đều yên lặng không nói, chỉ là một người cúi đầu, còn một người thì đang nhìn chăm chăm, trong thời khắc vô cùng yên lặng này thì tiếng chuông di động trở nên cực kỳ chói tai.

Sợ làm phiền đến cha, La Duyệt Kỳ nhanh chóng nhận điện thoại.

“Duyệt Kỳ, anh thấy em có gọi nhớ mấy lần cho anh, có chuyện gấp gì sao?” Kim Đào huấn luyện quay về thì thấy máy cuộc gọi nhớ của La Duyệt Kỳ, lập tức gọi lại ngay.

La Duyệt Kỳ nhìn mắt Mạc Duy Khiêm, do dự một chút rồi mới kể lại những chuyện đã xảy ra.

Kim Đào cũng lo lắng: “Anh lập tức đến ngay, ở bệnh viện thành phố đúng không?”

La Duyệt Kỳ nói số phòng cho Kim Đào, sau đó cắt điện thoại rồi vẫn im lặng.

“Có cần anh rời khỏi đây không?” Mạc Duy Khiêm hỏi.

Nếu làm thế, bản thân cô không phải quá ích kỷ sao? La Duyệt Kỳ lắc đầu.

“Vậy anh ở đây cùng em chờ cậu ấy đến.” Mạc Duy Khiêm kéo La Duyệt Kỳ ngồi vào chiếc ghế sofa cũ kỹ ở bên cạnh.”

La Duyệt Kỳ ngồi xuống theo, nhỏ giọng nói: “Cứ xem như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì nhé.”

Giọng điệu của Mạc Duy Khiêm rất dịu dàng: “Em nói sao thì chính là thế, chỉ cần em không khó xử là tốt rồi.”

La Duyệt Kỳ lập tức không nói được gì nữa.

Hai người yên lặng ngồi đó, dù không nói chuyện gì nhưng La Duyệt Kỳ cũng không hề có cảm giác xấu hổ, chỉ thấy vô cùng an toàn và yên tâm.

“Anh là ai? Dựa vào cái gì mà ngăn cản không cho tôi vào trong?” Giọng nói của Kim Đào vang lên ở ngoài cửa.

21. Chương 21

Hai người theo Mạc Duy Khiêm đến thì một người để ý đến mẹ La Duyệt Kỳ, một người khác thì đứng canh ở bên ngoài phòng bệnh đơn.

Nghe được giọng nói của Kim Đào, La Duyệt Kỳ lập tức đứng lên đi ra cửa, Mạc Duy Khiêm cũng đi theo ra.

“Duyệt Kỳ, người này là ai vậy? Còn không cho anh vào nữa.” Kim Đào vừa dứt lời liền thấy Mạc Duy Khiêm đi theo sau La Duyệt Kỳ, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Hắn ta sao lại ở chỗ em thế?”

Mạc Duy Khiêm căn bản không thèm nhìn Kim Đào, chỉ nói với La Duyệt Kỳ: “Hai người tìm chỗ nói chuyện đi, anh sẽ ở đây trông chừng, đừng làm phiền đến người bệnh.”

Kim Đào vừa nghe thì thiếu chút nữa không nhịn nổi mà phát hỏa, nhưng nhìn đến gương mặt đau buồn của La Duyệt Kỳ thì lại nuốt trở lại.

“Vậy làm phiền anh.” La Duyệt Kỳ nói xong liền đi về phía thanh máy, muốn cùng Kim Đào ra ngoài nói chuyện.

Hai người đi đến cửa bệnh viện thì thấy mấy người hàng xóm kia đã trở lại: “Ba cháu thế nào rồi? Mấy người hàng xóm chúng tôi gặp trường hợp này nên mua chút hoa quả trở lại an ủi ông ấy một chút.”

La Duyệt Kỳ nhanh chóng đáp lễ: “Mọi người tốn kém quá, cháu không biết mọi người còn chưa về, chờ một thời gian nữa cháu nhất định sẽ đến nhà cảm tạ các chú các bác.”

“Không cần, đây cũng chỉ là gặp chuyện bất bình mà thôi, may mà có bạn trai cháu đến, nếu không thẳng nhóc đó chắc chắn sẽ quyết tiền, không ngờ bạn trai cháu vừa đá bóng giỏi mà đáng về cũng tuần tú lịch sự như vậy. Chú đã nói mà, lúc quan trọng thì trong nhà vẫn phải có bàn tay người đàn ông, bạn trai cháu sẽ là trụ cột vững chắc đấy, cháu đúng là có phúc quá!” Người đó còn muốn nói thêm gì nữa đã bị người bên cạnh đẩy sang.

“Mau lên đi nào, chúng ta lên lầu thăm người thôi.” Người bên cạnh nhanh chóng kéo nhau đi, những người khác cũng đi theo.

La Duyệt Kỳ xấu hổ đứng nhìn rồi lại cùng Kim Đào ra ngoài.

“Anh đẩy tôi làm cái gì thế? Tôi nói có câu nào sai à?” Người vừa bị cắt ngang câu nói buồn bực hỏi.

“Câu nào anh nói cũng sai, người đứng sau Duyệt Kỳ bây giờ mới là con rể tương lai của ông La, anh nói bừa cái gì thế hả?”

“Ôi chao, tôi có biết đâu, tôi chỉ biết người ta là cầu thủ bóng đá, nghe nói cũng có chút danh tiếng, đúng là đã làm người ta chê cười rồi.” Đoàn người nói xong liền đi vào thang máy.

Đến bên ngoài bệnh viện, chọn một góc yên tĩnh, hai người mới dừng lại.

“Sao hả? Bây giờ hắn ta còn lấy cả danh phận của anh đeo lên người luôn à?”

“Anh đừng chuyện bé xé ra to, chẳng qua là hàng xóm nhận nhầm người thôi.”

“Anh chuyện bé xé ra to? Duyệt Kỳ, vậy em nói xem vì sao Mạc Duy Khiêm lại chạy đến chỗ em trước khi anh đến? Nếu không phải em tìm hấn thì hấn sao lại biết chuyện này được chứ?” Không nhắc đến còn đỡ, nhắc đến là lòng Kim Đào bùng bùng lửa giận.

Tuy La Duyệt Kỳ cảm thấy khó xử nhưng cũng không muốn lừa Kim Đào: “Anh ấy luôn cho người bảo vệ em cho nên mới biết, em cũng không có gọi cho anh ấy, không tin anh có thể xem danh sách cuộc gọi của em. Hơn nữa, chẳng phải anh cũng nhận được rất nhiều cuộc gọi nhờ của em trước đó hay sao?”

“Mẹ nó, thằng khốn này thế mà còn cho người đi theo em, bây giờ anh về tính sổ với nó, hôm nay nếu không đánh nó đến răng rơi đầy đất thì hai chữ Kim Đào này sẽ đảo ngược lại!”

La Duyệt Kỳ nóng nảy: “Kim Đào! Anh có thể hiểu được trọng điểm câu nói của em hay không? Em còn chưa nói xong anh đã định làm gì? Phạm đồn trưởng và người bên hấn căn bản không hề muốn buông tha em, lần này ba em là bị người ta cố ý đâm vào, Mạc Duy Khiêm cũng từng nhận được tin nhắn đe dọa để anh ấy đừng có nhúng tay vào chuyện của em nữa, anh có hiểu là sự việc đã nghiêm trọng đến mức vượt quá dự đoán của chúng ta rồi hay không hả?”

Kim Đào ngăn người: “Bị người ta cố ý đâm vào? Có chứng cứ không? Chúng ta có thể báo cảnh sát mà, Mạc Duy Khiêm có thể thay thế cảnh sát hay sao?”

“Bây giờ em căn bản không có chút tin tưởng nào với cảnh sát hết, Mạc Duy Khiêm nói chiếc xe kia căn bản không mang biển số, không tra ra được là ai, dù có báo cảnh sát thì tiếp theo sẽ thế nào? Chúng ta có năng lực để phòng mọi thứ sao? Em còn muốn nói là, Mạc Duy Khiêm cũng bắt đầu cho người bảo vệ cha mẹ em rồi, lại còn giúp em mời hộ lý và bảo mẫu chăm sóc họ nữa.”

Mặt Kim Đào lập tức đỏ lên: “Cho nên em muốn nhận ý tốt của hấn? Hấn cử người, hấn có thể cử người nào? Đây cũng không phải là đang đóng phim! Duyệt Kỳ, em nghĩ lại xem, Mạc Duy Khiêm chẳng qua chỉ là một nhân viên nhà nước, dù chúng ta có nghĩ hấn có chức vụ ột chút đi nữa thì hấn cũng không có thể cử lực lượng cảnh sát đến bảo vệ cả nhà em, lời hấn nói có thể tin hay sao?”

“Những điều anh nói em đã nghĩ đến rồi, dù lời anh ấy là thật hay giả, dựa vào tốc độ phản ứng sau sự việc hôm nay của anh ấy thì em thấy lời anh ấy cũng không phải nói quá. Kim Đào, em không thể lấy tính mạng ba mẹ em để đùa được, cho nên em sẽ không từ chối sự bảo vệ mà Mạc Duy Khiêm đưa ra. Anh yên tâm đi, dù bảo mẫu và hộ lý là do anh ấy mời nhưng em sẽ trả tiền, về phần thiếu nợ ân tình của anh ấy thì sau này sẽ nói. Cũng xin anh hiểu cho em, em bây giờ không có tâm trạng đâu mà suy nghĩ đến việc anh ấy có ý gì với em, bây giờ em chỉ muốn ba mẹ em được bình an mà thôi.”

Kim Đào thở ra một hơi, cũng hồi phục được một chút lí trí: “Anh hiểu, sự an toàn của ba mẹ em phải đặt lên hàng đầu, nhưng cứ kéo dài mãi như thế cũng không phải là cách giải quyết tốt, chẳng lẽ Mạc Duy Khiêm có thể cho người bảo vệ gia đình em cả đời sao? Anh thấy chuyện này phải cẩn thận suy nghĩ, tìm cách hoàn toàn giải quyết, lại nói Phạm đồn trưởng chẳng qua chỉ là một đồn trưởng đồn cảnh sát nhỏ thôi, sao có năng lực lớn thế được, hay Mạc Duy Khiêm nói điều vậy?”

“Chúng ta trở về bàn bạc với anh mấy một chút xem anh ấy có ý gì hay không, anh cũng nói ý kiến của anh ra, nhưng anh không được hành động theo cảm tính đâu đó, anh chỉ cần nhớ rằng tình cảm của chúng ta không phải bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì cũng dễ dàng phá hỏng được, tin tưởng em một chút được chứ?” La Duyệt Kỳ vừa nói những lời này vừa âm thầm cảnh cáo bản thân trong lòng rằng không thể phạm vào sai lầm thêm nữa.

Kim Đào ôm chặt La Duyệt Kỳ một chút mới nói: “Yên tâm, dù tính tình anh có nóng vội hơn nữa thì cũng phải xem từng trường hợp, sẽ không làm loạn lên đâu, anh vẫn luôn tin em, chẳng qua là anh chỉ thiếu kiên nhẫn nếu Mạc Duy Khiêm kia quá đáng quá mà thôi. Đi thôi.”

Vì thế hai người nắm tay nhau trở lại phòng bệnh.

Mạc Duy Khiêm ngồi trên ghế nhìn La Duyệt Kỳ và Kim Đào nắm tay nhau trở về, cũng không hề biểu hiện ra cảm xúc, chỉ đứng lên.

“Mạc Duy Khiêm, lần này cảm ơn anh đã giúp nhà Duyệt Kỳ, tôi cũng thật tình cảm ơn anh.” Lúc này Kim Đào rất bình tĩnh lạnh nhạt.

Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, không ngờ Kim Đào còn có một mặt hiểu thời thế như vậy.

Dù trong lòng Mạc Duy Khiêm oán thầm nhưng trên mặt lại càng bình tĩnh hơn: “Nên mà, không cần nói mấy lời cảm ơn khách sáo gì đâu.”

Rầm! Duyệt Kỳ cũng không là gì của mày, mày nói cái gì mà nên mà chứ? Suýt nữa Kim Đào lại bùng phát lời chửi rửa thô tục, nhưng vẫn cố nén xuống.

“Không nói thì không nói nữa, nghe Duyệt Kỳ bảo anh đã giúp đỡ tìm hộ lý và bảo mẫu, mấy phí dụng chi trả tôi sẽ bỏ ra, còn có việc anh nói có mời người bảo vệ gia đình Duyệt Kỳ có phải cũng cần tiền không? Tôi sẽ bỏ ra tất!”

Mạc Duy Khiêm cười nhạt: “Cái này cũng không cần, đó đều là người đã làm lâu dài trong nhà tôi, làm gì chẳng là làm, hơn nữa hoàn cảnh gia đình của họ đều đã được điều tra cẩn thận, rất đáng tin, những người tùy tiện tìm bên ngoài đến tôi cũng thấy lo lắng không dám dùng.”

Thối quá đi mất, đồ trâu đần mới không cần tiền! Kim Đào trừng mắt nhìn Mạc Duy Khiêm, tiếp tục nhịn, mày là cái nhân viên nhà nước bé tí mà trong nhà còn có bảo vệ với bảo mẫu, thế thì mấy lãnh đạo cấp trung ương còn thế nào nữa? Nhưng mà Kim Đào cũng không muốn nói toạc ra, nếu thẳng họ Mạc này nguyện ý phùng má giả người béo, thế thì cứ để mày giả bộ đi, đến khi phùng rách cả da mặt dày thì xem mày bỏ đi thế nào.

(phùng má giả người béo: nghèo mà thích tỏ vẻ mình giàu)

Nghĩ vậy, Kim Đào cười cười: “Nếu thế, chúng tôi còn khách khí thì quá làm cao rồi, ơn nghĩa lớn không lời nào có thể cảm tạ hết được, vẫn là một câu kia, nếu tương lai có việc gì cần đến tôi thì chỉ cần ới một câu là được. Lại nói, Tôi và Duyệt Kỳ cũng muốn bàn với anh xem nên giải quyết chuyện lần này ra sao?”

Mạc Duy Khiêm vừa thấy vẻ mặt Kim Đào thì biết hẳn không tin lời mình nói, thôi tin hay không cũng chẳng sao, đến lúc đó khổ hay sướng thì tự biết.

“Tôi đã để người báo án lên công an, nói chắc cậu không tin, chiếc xe kia sau khi gây chuyện thì không thu được bất cứ hình ảnh, cảnh quay gì về tuyến đường nó chạy. Cho nên tôi nghĩ có lẽ Phạm đồn trưởng cũng không đơn giản đâu, chuyện này phải điều tra sâu hơn mới được.”

“Tôi không đồng ý, nếu sự thật như anh nói thì càng không thể dùng cứng đối cứng được, tôi thấy chuyện này tốt nhất là làm cho chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không, thà rằng bỏ ra nhiều tiền một chút cũng không thể gây thêm thù oán với họ được.” Kim Đào vô cùng phản đối việc Mạc Duy Khiêm làm, hẳn nghĩ đến lúc hần và La Duyệt Kỳ kết hôn rồi thì Mạc Duy Khiêm chắc chắn sẽ không ở lại thành phố này nữa, lúc đó hần ta chạy lấy người rồi. Nhưng hần và Duyệt Kỳ, còn cả người nhà nữa thì vẫn phải sinh sống lâu dài ở đây, đương nhiên là phải làm dịu đi mới được.

Mạc Duy Khiêm cũng không tranh cãi, chỉ hỏi: “Cậu nói cũng có lý, nhưng tôi muốn biết cậu có cách để làm cho chuyện lớn hóa nhỏ đây?”

“Vậy anh có cách gì để diệt cỏ tận gốc?” Kim Đào rất thông minh hỏi ngược lại.

“Đầu óc cậu rất thông minh, vậy cậu có chắc chắn là đưa tiền thì đối phương sẽ từ bỏ ý đồ không? Nói lại một đồn trưởng bá đạo như vậy thì tôi cũng định làm cho rõ ràng, cậu đừng nên tham gia vào quá sâu để tránh chuốc lấy nguy hiểm, cứ giao cho tôi xử lý, tôi sẽ giữ đúng mực.”

Cuối cùng Kim Đào không nhịn được buồn bực tức giận trong lòng nữa: “Anh vẫn nên ít quan tâm đến chuyện nhà chúng tôi đi, tôi bàn bạc với anh chẳng qua là vì cho anh mặt mũi sau khi anh đã giúp đỡ nhiều như thế thôi, anh thật sự nghĩ là mình quan hệ tốt lắm chắc, tôi không tin bằng vào quan hệ của tôi bây giờ mà cũng không giải quyết được chút việc con con này!”

Kim Đào nói xong cũng không để cho La Duyệt Kỳ có cơ hội nói chuyện: “Duyệt Kỳ, em yên tâm đi, anh nhất định có thể giải quyết hoàn toàn chuyện này. Họ Mạc, như câu trước đó anh nói, chúng ta hãy dùng bản lĩnh của mình đi!”

Kim Đào vừa đi, La Duyệt Kỳ nhìn về phía Mạc Duy Khiêm, nghĩ xem có nên nói chuyện thuê mướn người hay không.

“Duyệt Kỳ, anh chỉ muốn đề nghị một chút, em đừng để Kim Đào hành động thiếu suy nghĩ, anh thấy hơi lo lắng.”

La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Tôi cũng không muốn anh ấy đi xung quanh để gặp rắc rối, nhưng anh ấy đã xác định là phải làm đến cùng, tôi cũng không khuyên được, cũng chẳng thể canh chừng anh ấy cả ngày, thôi để anh ấy bỏ tiền mua một bài học đi. Đúng rồi, số chi phí thuê người cứ để tôi trả đi, anh làm nhiều việc như thế đã khiến tôi vô cùng biết ơn rồi.”

“Anh không nói dối mà, những người đó thật sự là người làm trong nhà anh, chuyện này không cần bàn lại nữa, em đi xem mẹ em trước đi.” Mạc Duy Khiêm trực tiếp bỏ qua đề tài này.

La Duyệt Kỳ cũng không muốn sau này phải tính toán nhưng càng sốt ruột muốn đưa mẹ về nhà dưỡng thương rồi trở lại xem cha, thấy thái độ của Mạc Duy Khiêm cứng rắn như thế thì cũng chỉ đành gác vấn đề đó qua một bên.

“Anh cả, sao rồi, có điều tra được lai lịch của họ Mạc kia không?” Phạm Thanh Lợi hỏi người bên cạnh.

Một người đàn ông khoảng tầm hơn 50 tuổi, gương mặt hiền lành yên lặng suy nghĩ một lát mới trả lời: “Không điều tra ra là có lai lịch gì!”

Phạm Thanh Lợi yên tâm: “Vậy là tốt rồi, em còn nghĩ hấn có năng lực lớn thế nào chứ, chắc là có chút quan hệ với Nghiêm đồ đốc thôi, nếu không danh không phận thì em có thể tùy ý giết chết hấn!”

“Không được! Không điều tra ra lai lịch có lẽ càng nói lên vấn đề, không phải là thật sự không có bản lĩnh thì chính là có lai lịch quá lớn, hỏi thăm thì người ta nói Mạc Duy Khiêm có lẽ là người bên ủy ban kỷ luật, chúng ta không cần chọc vào phiền toái, chú cũng đừng có chấp nhặt nhiều như thế, để yên một chút cho hấn rồi khỏi dây đi. Chuyện của Chí Tín tôi đã chuẩn bị xong rồi, cùng lắm là phán tội ngộ sát, chỉ nói là bản thân chịu sự uy hiếp của Vu Đức Thắng, nhất thời xúc động nên hai người động thủ đánh nhau, không cần thận đả người ta ngã xuống lầu. Trước cứ ở trong tù, một thời gian vụ việc lắng xuống sẽ cứu chú ấy ra.” Bộ mặt hiền lành của người đàn ông có vẻ rất lo lắng.

“Vậy chẳng phải cứ để Chí Tín bị người ta chửi như thế sao? Anh cả, anh cũng quá cẩn thận rồi, cho dù họ Mạc kia có gia thế thế nào thì thế lực ở Danh Tỉnh của chúng ta còn không đủ xử lý hấn hay sao?” Phạm Thanh Lợi không cam lòng.

“Được rồi! Không cần nói thêm nữa, chuyện này dừng ở đây, không ai được tìm cô gái ở đài truyền hình kia để gây sự nữa, đều ra ngoài cả đi.”

Phạm Thanh Lợi còn muốn nói nữa thì lại bị người kéo lại.

Người nọ kéo Phạm Thanh Lợi ra ngoài khuyên hấn: “Anh hai, anh cả đã nói vậy rồi anh cũng đừng ương ngạnh mà làm tiếp, dây dưa chuyện này nữa. Anh ba cùng lắm chỉ ba năm năm là ra với anh em ta rồi nhưng nếu họ Mạc kia không dễ chọc thì sao? Chẳng phải là sẽ có chuyện à?”

Phạm Thanh Lợi cười lạnh một tiếng: “Chú rất rộng lượng! Chú có biết bạn trai La Duyệt Kỳ là ai ko hả? Chính là Kim Đào đã thay thế vị trí chú trong lúc chú dưỡng thương đấy, vì người phụ nữ này hấn còn đến sở của bọn anh nào loạn đấy.”

Sắc mặt Loan Ninh lập tức trở nên hung ác: “Đúng là oan gia ngõ hẹp! Anh hai, nếu vậy không bằng chúng ta cùng sắp xếp một kế hoạch cho chúng ném hết không còn một mống tiền vào rồi thôi nhé.”

“Được đấy, chuyện này xong xuôi thì anh cả cũng không thể nói gì được nữa. Đi, tìm một chỗ bàn bạc lại cho kỹ đã!”

22. Chương 22

Kim Đào mang đầy bụng tâm sự trở về đội, mặc dù trước mặt Mạc Duy Khiêm hấn tỏ ra vô cùng cứng rắn, nhưng cuối cùng phải làm thế nào thì hấn cũng chưa nghĩ ra, chỉ mặt cau mày có nằm trên giường ký túc xá ngẩn người.

“Ngăn người ra làm gì vậy, huấn luyện viên nói hôm nay có thể thư giãn một chút, chúng ta ra ngoài chơi đi?”

Kim Đào nhìn về phía bạn cùng đội nói: “Tớ đang phiền lòng, không đi.”

“Cậu còn buồn cái gì chứ, bây giờ chủ lực đội bóng là cậu, tiền thưởng của cậu cũng nhiều nhất, nếu thật sự có chuyện gì thì cứ nói với anh em xem có giúp đỡ được gì không.”

“Bạn gái tớ đắc tội với một đồn trưởng đồn cảnh sát, người kia vẫn gây phiền phức cho cô ấy, tớ đang nghĩ xem có thể nói với người bên hệ thống công an một chút không, tiền không phải vấn đề, chỉ cần có thể giải quyết xong chuyện này là tốt rồi.” Kim Đào cũng thuận miệng nói, cũng không nghĩ bạn cùng đội có thể giúp được gì.

“À, chuyện này đúng là không dễ, để tớ nghĩ xem sao.”

Người kia suy nghĩ một lát rồi đột nhiên vỗ đùi nói: “A, sao cậu không nói sớm chứ, người giúp đỡ được thì thật ra có một người, không phải Loan Ninh quen biết không ít người sao? Có nhớ lần trước có một người anh em vì đánh người khác bị thương nặng mà phải rời đội không? Cũng là do cậu ấy giải quyết giúp đấy. Nhưng mà, quan hệ của cậu và cậu ấy bây giờ hơi ngại, chỉ sợ khó nói chuyện.”

Kim Đào cũng nghĩ lại, thật sự là có chuyện như vậy, nếu Loan Ninh có thể giúp được thì dù khó khăn hơn hẳn cũng phải thử xem!

Mà bên La Duyệt Kỳ dù nói là có người giúp đỡ chăm sóc nhưng vẫn thấy hơi vội vàng, chạy qua chạy lại giữa hai bên nhà và bệnh viện, trở nên vô cùng chật vật, Mạc Duy Khiêm cũng bên cô cả ngày chạy trước chạy sau, La Duyệt Kỳ đã nói mấy lần là hẳn không cần tới nữa nhưng hẳn vẫn không nghe, cuối cùng cô cũng lười nói, chỉ có thể mặc kệ hẳn.

“Duyệt Kỳ, thuốc bổ này em đưa cô chú dùng, đối với việc hồi phục thân thể có hiệu quả rất tốt.” Hai người xuống khỏi xe Taxi, Mạc Duy Khiêm mang theo mấy thứ đồ đi theo sau La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ dừng bước: “Thật sự không cần đâu, anh mang về đi, em sẽ không nhận đâu, anh đi Taxi chạy qua chạy lại cả ngày cũng không phải cách hay, đừng đi theo em nữa, thật quá lãng phí tiền bạc.”

“Chút chi phí đó anh còn bỏ ra được mà, mấy thứ này để ở chỗ anh cũng không có ích gì, em không lấy mới là lãng phí đấy!” Mạc Duy Khiêm nói lí lẽ.

La Duyệt Kỳ đành phải nói: “Thế được rồi, nhưng mà Mạc Duy Khiêm, anh làm như thế thật sự không có ý nghĩa gì đâu, em sẽ không đón nhận tình cảm của anh. Nhưng mà, có thể khẳng định anh là người rất quan trọng trong cuộc đời em, là người mà em mang ơn cả đời, em có thể bỏ cả mạng vì anh nhưng không thể dùng tình cảm của em để mua bán được.”

“Anh biết, anh hiểu mà, em đã nói không ít lần rồi, anh chỉ chăm sóc em và người nhà em đến khi giải quyết xong sự việc thôi. Anh thật sự lo lắng, nếu em thật sự biết ơn anh thì cứ để anh dùng sức lực của mình giúp em và người nhà vượt qua cửa ải khó khăn này đi, sau đó anh sẽ không cần lo lắng nữa, được chứ?” Mạc Duy Khiêm chân thành tha thiết nói.

La Duyệt Kỳ không nói là đồng ý hay không, vẻ mặt phức tạp nhìn Mạc Duy Khiêm rồi lập tức xoay người quay về nhà.

Mạc Duy Khiêm ý bảo La Duyệt Kỳ mang theo thuốc bổ đi qua, bản thân hẳn thì đứng yên đó lấy di động ra, gọi được thì trực tiếp hỏi: “Đồng Nguyên, tôi bảo anh chuyển xe đến đã làm xong chưa? Chỉ có người đến thì có ích gì?”

“Đừng nóng vội mà, đang trên đường rồi, thứ năm, gần trưa là tới nơi.”

Mạc Duy Khiêm chỉ có thể đợi, mấy ngày nay hẳn liên tiếp nhận được tin nhắn uy hiếp, tin cuối cùng còn cứng rắn nói nếu hẳn còn xen vào chuyện của người khác nữa thì có lo dẫn cho tính mạng của mình đi, hẳn làm việc nhiều năm như thế rồi, biết rắn đầu đàn ở mấy chỗ địa phương này thật sự không thể khinh thường được, cũng hiểu thêm được rằng không khéo kẻ đứng sau Phạm Thanh Lợi chính là kẻ một tay che trời ở thành phố Danh Tinh này, cho nên hẳn càng phải cẩn thận hơn nữa mới có thể bảo đảm một nhà Duyệt Kỳ được an toàn.

La Duyệt Kỳ mới đến cửa khu nhà đã gặp được hàng xóm, lập tức dừng bước chào hỏi, trải qua chuyện lần này cô vô cùng biết ơn mấy người hàng xóm xung quanh, không bao giờ còn cảm thấy không cần quan hệ thân thiết với hàng xóm nữa.

“Duyệt Kỳ, cháu mới từ bệnh viện về sao? Cháu đó, con bé này làm gì mà khách sáo như thế chứ, con chú chỉ là tiện đường giúp đỡ thôi mà cháu lại tặng nhà chú nhiều đồ như thế làm gì, chú thấy mấy thứ đó á, nhà chú ăn cả năm cũng chưa hết!”

La Duyệt Kỳ nghe xong mà chả hiểu ra sao, bản thân mình đang tính mấy ngày nữa sẽ mua quà đến cảm ơn hàng xóm nhưng còn chưa có thời gian mua mà.

“Chú Vương, có người tặng đồ cho nhà chú sao?”

“Đúng rồi, thằng bé đó rất là lễ phép, dẫn theo ba bốn người chạy khắp vại nhà trên lầu dưới lầu để tặng đồ, đến mức nhà chúng ta không có chỗ mà để hết, nghe con chú nói đó là bạn cháu, lần trước đã dẫn người đến giúp giải quyết thằng nhóc hư hỏng kia. Sau đó chú hỏi thăm thằng bé đó đều đến mấy nhà kia, quà tặng cũng đều nhiều như thế, khiến cho chúng ta thật xấu hổ quá.”

Là Mạc Duy Khiêm! La Duyệt Kỳ nhìn nhìn hai người đi theo mình, hai người kia chỉ mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn.

La Duyệt Kỳ bây giờ đang nghĩ mình có phải nên từ chức, sau đó đến nhà Mạc Duy Khiêm làm trâu làm ngựa cả đời để đền đáp ơn nghĩa của người ta hay không!

Lắc đầu, không để cho lời lẽ hành vi của Mạc Duy Khiêm làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của mình nữa, để thân thể cha mẹ khỏe lại mới là việc quan trọng nhất lúc này.

Kim Đào trước tiên nhờ vài người cùng đội liên hệ với Loan Ninh, xem đối phương có tức giận hay không, không ngờ Loan Ninh lại rất tốt bụng, tuy nói vị trí chủ lực bị Kim Đào chiếm mất khiến hắn ta hơi khó chịu nhưng vẫn đồng ý nghe tình huống rồi mới quyết định có giúp đỡ hay không.

Kim Đào nghe được tin tức thì lập tức thu xếp một bữa ăn, lại nhờ mấy người kia tiếp đón, mua cả chút quà cho Loan Ninh.

Loan Ninh nhận quà cười nói: “Kim Đào, dù là bình thường chúng ta không quá thân thiết nhưng vẫn là anh em một đội, cậu thật sự không cần làm vậy, ăn bữa cơm là được rồi, còn quà cáp gì cho khách khí ra. Chuyện cậu nói tôi cũng hiểu rồi, vấn đề nhỏ thôi, tôi có một người bạn làm ở cục cảnh sát, để cậu ấy giúp đỡ liên hệ Phạm đồn trưởng kia, mọi người ăn bữa cơm, làm rõ hiểu lầm là được rồi, quà này cậu cứ giữ lại để tặng Phạm đồn trưởng đi.”

Kim Đào lập tức đẩy quà sang: “Đây là chút tâm ý của anh em, vốn tớ vẫn hơi ngại với cậu, nếu cậu coi tớ là anh em thì hãy nhận đi. Về phần Phạm đồn trưởng thì tớ cũng hiểu mà, nếu thật sự có thể giải tỏa hiểu lầm thì lúc đó cần tiền cần vật gì, Kim Đào quyết không làm anh em mất mặt đâu!”

“Đúng là người phóng khoáng, chờ tin tức tốt của tớ đi!” Loan Ninh sáng khoái vỗ ngực hô.

Sau khi trải qua bữa ăn này, Kim Đào cũng không ngờ Loan Ninh lại là người phóng khoáng như thế, hai ngày sau đã nhanh chóng trả lời hắn rồi.

“Bạn tôi nói bên chỗ Phạm đồn trưởng đã xuôi xuống nhiều rồi, nhưng mà có việc khó là Phạm đồn trưởng nói thái độ của bạn gái cậu thật sự quá kém, phải để cô ấy nhận sai, có phải còn có một tên họ Mạc đặc biệt kiêu ngạo không? Người ta không nuốt nổi cơn tức đó. Kim Đào, đôi khi chiến tranh nổ ra cũng chỉ vì sĩ diện thôi, theo tôi thấy thì cậu mời cả bạn gái và tên họ Mạc kia đến, nói vài câu tốt đẹp xin lỗi Phạm đồn trưởng là xong thôi.”

Nói với Duyệt Kỳ thì không khó, nhưng Mạc Duy Khiêm sao có thể nghe mình chứ? Kim Đào khó xử.

Trong ký túc xá suy nghĩ nửa ngày, vẫn quyết định đi tìm La Duyệt Kỳ để bàn bạc.

Xin phép xong lại gọi điện cho La Duyệt Kỳ, sau đó liền lái xe đến thẳng bệnh viện.

“Kim Đào sắp đến đây, anh về trước đi.” La Duyệt Kỳ cất di động nói với Mạc Duy Khiêm đang ngồi một bên.

Mạc Duy Khiêm buông tờ báo xuống cười: “Cha em còn chưa làm kiểm tra xong, chờ chú ấy về thì anh sẽ đi, hơn nữa em không cần kiêng kị như thế, thật ra giữa chúng ta có cái gì không thể để người khác biết chứ? Chẳng qua chỉ là một nụ hôn do không kiểm lòng được mà thôi!”

“Anh cũng đừng nhắc đến chuyện này nữa, được không? Em và anh vốn sẽ không có quan hệ gì, anh đừng cố ý nói quá, em bảo anh rời đi là vì hai người gặp mặt lúc nào cũng tranh cãi ầm ĩ, em sợ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của ba em.” La Duyệt Kỳ vô cùng đau đầu với việc Mạc Duy Khiêm động một chút liên âm chỉ đến nụ hôn kia.

“Anh chưa từng cãi nhau với cậu ấy, em cũng đừng có lo lắng quá, giữa trưa anh thật sự có việc, có người bạn từ nơi khác đến đây nên anh muốn đến gặp một chút, lại nói Kim Đào cũng không đến đây nhanh thế đâu.”

Chỉ cần Mạc Duy Khiêm đi trước khi Kim Đào đến là được, La Duyệt Kỳ nghĩ thế nên không giục Mạc Duy Khiêm đi nữa.

Nhưng lúc Kim Đào đẩy cửa đi vào thì La Duyệt Kỳ sững sốt: “Sao anh đến nhanh vậy?”

“Anh đi được nửa đường thì gọi cho em nên cũng tới sớm chứ sao.”

Kim Đào nói xong nhìn Mạc Duy Khiêm đang ngồi trên sofa một cái, kỳ quái là không hề tức giận còn chào hỏi một câu: “Anh cũng đến thăm chú à?”

Không biết La Duyệt Kỳ cảm thấy sao, nhưng Mạc Duy Khiêm cũng cảm thấy kinh ngạc: “Đúng vậy, tới thăm một chút.”

Kim Đào không phải không tức giận, mà là nghĩ bản thân có chuyện quan trọng cần làm, hôm nay họ Mạc ở đây cũng là đúng lúc, bản thân coi như giáp mặt nói thẳng sự việc, đầu tiên cho hắn biết bản thân Kim Đào này cũng có quan hệ, giải quyết sự việc rất nhẹ nhàng; Thứ hai là trước mặt Duyệt Kỳ thì Mạc Duy Khiêm cũng khó mà từ chối việc đi giải thích với Phạm đồn trưởng.

Kim Đào càng nghĩ càng cảm thấy hôm nay ông trời cũng đang giúp hắn, nụ cười trên mặt càng tươi tắn hơn.

La Duyệt Kỳ vừa nghe Kim Đào nói xong lập tức nhíu mày: “Chúng ta căn bản không hề sai, hơn nữa anh em của Phạm Thanh Lợi là tội phạm giết người, hắn bao che dung túng, hãm hại người khác mà còn muốn chúng ta đi giải thích sao?”

“Duyệt Kỳ, anh đương nhiên biết là họ sai, nhưng chẳng phải vì chúng ta không quyền không thể bị người ta chèn ép hay sao? Nói trắng ra, người ta có quyền có thể để lên mặt với chúng ta, chúng ta là người dân bình thường không đấu lại được, nếu không ba mẹ em cũng không chịu nổi đâu!”

La Duyệt Kỳ chỉ cảm thấy vô cùng khổ sở tận tâm, thật ra vì an toàn của người nhà thì cô cũng không ngại cúi đầu, nhưng muốn Mạc Duy Khiêm cũng phải làm theo thì thật sự quá khó khăn, cô không thể để Mạc Duy Khiêm cúi đầu trước họ Phạm kia được!

Cấn môi, nước mắt dâng đầy trong hốc mắt, La Duyệt Kỳ không chịu lên tiếng đồng ý.

Mạc Duy Khiêm đứng lên, đi tới nói với La Duyệt Kỳ: “Nếu trong lòng em còn một chút tận tâm, thì không cần để ý đề nghị của họ, nhưng nếu nguyên nhân là vì anh mà em không đồng ý thì không cần đâu, anh đã nói anh sẽ giúp em và người nhà mà, chút việc nhỏ ấy có là gì đâu, anh đồng ý đến bữa cơm đó.”

Kim Đào thấy Mạc Duy Khiêm lấy lòng La Duyệt Kỳ thì âm thầm tức giận, hận không thể lập tức tiến hành bữa cơm này, cũng muốn nhìn xem bộ dạng Mạc Duy Khiêm phải cúi đầu xin lỗi người ta.

“Không được, bản thân em sao cũng được, nhưng không thể để anh vì em mà mất cả tôn nghiêm được!” La Duyệt Kỳ kiên quyết không đồng ý.

Mạc Duy Khiêm mỉm cười, xoay người nhìn về phía Kim Đào: “Cậu trả lời đối phương đi, tôi đồng ý đến.”

Kim Đào sợ Mạc Duy Khiêm sẽ thay đổi ý định, nhanh chóng gọi cho Loan Ninh hẹn thời gian.

Đợi Kim Đào nói chuyện xong thì cha La Duyệt Kỳ và bảo vệ do Mạc Duy Khiêm cử đến cũng đã trở lại, thấy Kim Đào thì ầm áp nói: “Cậu tới rồi à. Con rể tương lai của tôi còn không để ý tôi bằng một người bạn Duyệt Kỳ, tôi nằm viện lâu thế rồi mà lần đầu tiên nhìn thấy cậu.”

“Chú, ngày đầu tiên chú nhập viện cháu đã tới rồi, nhưng lúc đó chú còn hôn mê, sau đó cháu lại vội vã nhờ người giải quyết chuyện trong nhà nên hơi chậm trễ, về sau chú đừng lo lắng, cháu đã giải quyết xong cả rồi.” Kim Đào cười theo giải thích.

“Cậu giải quyết cái gì thì tôi không biết, nhưng tiểu Mạc người ta biết Duyệt Kỳ không tiện chăm sóc tôi, cố ý ấy người đến giúp, cả ngày giúp tôi làm kiểm tra, có thể nói là chăm sóc vô cùng cẩn thận.” La Đồng đối với lời Kim Đào nói quả thật không mấy hài lòng.

Kim Đào chỉ có thể nghe, cũng không giải thích được gì, mấy người kia đều là người của Mạc Duy Khiêm, vẫn dùng để bảo vệ La Đồng, dù hấn muốn cũng không thể đuổi đi được.

La Đồng còn định nói nữa thì lại bị Mạc Duy Khiêm cắt ngang: “Chú à, chú đừng trách Kim Đào, cậu ấy cũng rất hao tổn tâm tư mà, cháu còn có việc phải đi trước, hai ngày nữa cháu sẽ quay lại thăm chú.”

La Đồng nhanh chóng bảo con gái tiễn Mạc Duy Khiêm.

“Em thật sự không muốn anh đi, em sẽ bảo Kim Đào gọi điện bàn lại với đối phương. “ La Duyệt Kỳ vẫn băn khoăn chuyện này.

Mạc Duy Khiêm vỗ nhẹ vai La Duyệt Kỳ nói: “Anh không sao mà, lại nói anh cũng không thể yên tâm để em một mình đối mặt với những kẻ đó, hơn nữa anh cũng muốn làm rõ mục đích của họ.”

Nhìn Mạc Duy Khiêm đi vào thang máy, La Duyệt Kỳ ngẩn ra một lúc mới quay lại phòng bệnh.

Mạc Duy Khiêm gọi xe đến nơi đã hẹn với Đồng Nguyên, nhìn chiếc xe cuối cùng cũng được đưa đến, giọng điệu hơi bất đắc dĩ: “Tôi nói mà, sao anh lại dùng thời gian dài như thế để vận chuyển chứ, anh cũng biết tính cách của tôi như thế nào, anh chuyển chiếc xe này đến cũng quá là rêu rao rồi.”

“Là cậu nói cậu phải theo đuổi con gái nhà người ta mà, tôi cũng nói nhất định tôi sẽ đè ép khí thế đối phương, cái này không phải là tôi tranh thủ sĩ diện cho cậu hay sao hả?” Đồng Nguyên nói ra vô cùng đương nhiên.

Mười mấy người Đồng Nguyên mang đến cũng phân biệt ngồi trong mấy chiếc xe, Mạc Duy Khiêm nhìn qua nhìn lại một hồi, chỉ có mỗi chiếc Audi A8 là có vẻ khiêm tốn một chút, còn lại đều quá mức phô trương, đành phải chấp nhận.

“Bình thường tôi sẽ dùng chiếc này, mấy cái còn lại anh tìm chỗ để đi, tôi đã thuê phòng ngay cạnh chỗ tôi ở rồi, các anh cứ tạm thời ở đó.”

Sau khi lên xe Đồng Nguyên còn nói: “Lúc tôi đến, anh rể cậu còn hỏi tôi đấy, sợ cậu xảy ra chuyện không hay gì, xe đều là anh ta chọn cả đấy, anh ta còn dặn dò nhất định phải đảm bảo an toàn cho cậu, bảo cậu nhất định không được vội vàng, thời gian còn rất dài.”

Mạc Duy Khiêm nghe nói anh rể hỏi chuyện của mình thì nở nụ cười: “Dĩ nhiên tôi có chừng mực, nếu anh rể tôi đã biết chuyện thì lúc tôi báo vụ này lên trên có thể giảm bớt không ít lằng nhằng, vài ngày nữa có một bữa ăn tôi phải đi, đến lúc đó anh đi theo tôi.”

“Có trò hay nhanh vậy sao? Đúng là quá tốt mà, lát nữa nói với tôi tình huống cụ thể đi, để tôi còn chuẩn bị.” Đồng Nguyên hưng phấn nói.

Ngày hôm sau, Mạc Duy Khiêm gọi điện hỏi thời gian hẹn cụ thể, còn nói ngày đó sẽ đến đón cô.

Vì Kim Đào muốn tiếp đãi người bên chỗ Phạm đồn trưởng nên hôm đó không tiện đến đón cô, La Duyệt Kỳ cũng đồng ý.

Ngày hôm đó, La Duyệt Kỳ xuống trước chờ Mạc Duy Khiêm, đang nhìn xung quanh tìm xe Taxi thì nghe có tiếng gọi: “Duyệt Kỳ, bên này.”

Nghe được đúng là tiếng của Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ nhìn hai bên cũng không thấy có xe taxi dừng lại, đến khi Mạc Duy Khiêm ra khỏi một chiếc xe màu đen thì La Duyệt kỳ mới hiểu, thì ra hôm nay hẳn không phải đi xe Taxi đến.

“Giới thiệu với em một chút, anh em tốt của anh – Đồng Nguyên, người bảo vệ trong nhà em đều là người của công ty anh ấy. Đồng Nguyên, đây là bạn của tôi – La Duyệt Kỳ.” Mạc Duy Khiêm ở trong xe giới thiệu hai người với nhau.

Đồng Nguyên quay mặt lại từ vị trí phó lái, mặt tươi cười nhìn La Duyệt Kỳ: “Nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu, Mạc Duy Khiêm cứ gọi cho anh là lại nhắc đến em, cả ngày dặn đi dặn lại là anh phải bảo vệ em và người nhà thật an toàn. Anh còn thấy bức mình đấy, Duy Khiêm có bao giờ quan tâm phụ nữ như thế chứ, hôm nay mới gặp thì quả nhiên là tài mạo song toàn.”

Liếc mắt nhìn mình một cái mà có thể biết mình tài mạo song toàn ư? La Duyệt Kỳ cảm thấy buồn cười, nhưng mà vì Đồng Nguyên dễ tính nên cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, cũng không hỏi xem xe này là thế nào, vì cô cảm thấy chỉ cần nghe theo sắp xếp của Mạc Duy Khiêm là được rồi, không cần phải hỏi quá nhiều.

Xe chạy đến cửa khách sạn thì dừng lại, Đồng Nguyên xuống xe trước nhìn xung quanh, La Duyệt kỳ nhanh chóng gọi điện cho Kim Đào.

Mạc Duy Khiêm cũng xuống xe, lúc này Đồng Nguyên đi tới: “Tôi thấy khả năng đối phương cũng dẫn đến không ít người đâu, bên kia có bốn năm chiếc xe ngồi đầy người, đúng là đầm rồng hang hổ mà.”

“Tôi cũng nghĩ không xong việc đơn giản thế đâu, bọn họ ngang ngược quá, không làm người ta đỡ sống đỡ chết thì sao có thể từ bỏ ý đồ được? Anh xử lí đi, tôi với Duyệt Kỳ vào trong trước.”

Đang nói thì Kim Đào cũng từ cửa lớn của khách sạn bước ra, nhìn thấy Mạc Duy Khiêm giúp La Duyệt Kỳ ra khỏi xe thì cũng ngây dại, chiếc xe trước mặt, bản tiêu chuẩn cũng đã quá trăm vạn, huống chi đây còn là xe đặt chế tạo đặc biệt.

“Xe của anh?” Kim Đào không tin Mạc Duy Khiêm có khả năng mua loại xe này.

“Là của tôi, nếu cần ở lại, không có xe đúng là không tiện nên nhờ bạn tôi chuyển đến đây, người của họ đã đến chưa?” Mạc Duy Khiêm cũng không giống như tưởng tượng của Kim Đào là khoe khoang xe của mình, chỉ nói qua loa một câu.

Kim Đào vẫn chưa lấy lại tinh thần, tạm dừng một lát mới trả lời: “Đến rồi, cũng vừa đến, chúng ta vào thôi.”

Vừa đi hai bước liền thấy phía sau còn có hai người đi theo liền hỏi: “Trường hợp này mà anh còn tính mang theo bảo vệ đi vào à?”

Mạc Duy Khiêm cười nói: “Dĩ nhiên là tôi sẽ không gây mâu thuẫn gay gắt rồi, nhưng không thể không phòng bị chút nào được, họ chỉ ở bên ngoài thôi, coi như là trấn an tâm lý một chút.”

Kim Đào nghe thế mới không lo lắng nữa, dẫn theo đoàn người đi vào phòng đã thuê.

Lúc đi vào, Loạn Ninh nói trước vài câu rồi không thay đổi sắc mặt nói: “Anh Phạm, em nghĩ người anh em Kim Đào cũng không phải muốn đối nghịch với anh đâu, đều là hiểu lầm, nghe nói nhà anh có một em họ tháng sau sẽ kết hôn, anh xem ngày vui sắp đến, anh đại nhân đại lượng đừng có so đo với họ làm gì.”

Nói xong lại đánh mắt cho Kim Đào, Kim Đào lập tức lấy ra một phong bì thật dày đưa qua: “Anh Phạm, chúng em thật sự đã biết sai rồi, em nghe nói nhà anh có việc vui, chỉ sợ không có vinh hạnh được tham gia hôn lễ cho nên bày tỏ tâm ý trước, anh đừng chê quà mọn nhé.”

Người đi theo Phạm Thanh Lợi trực tiếp nhận lấy phong bì, mà Phạm Thanh Lợi vẫn đang uống rượu, lại chép chép miệng mới hơi nâng mắt lên: “Đầu tiên tôi thay em họ cảm ơn. Nếu Loạn Ninh đã tìm lãnh đạo của cục thì Phạm Thanh Lợi tôi cũng không thể không nói đến tình cảm này, thật ra cũng không phải là chuyện lớn gì, cái cậu tên Mạc Duy Khiêm đến đây rồi chứ?”

Thấy Phạm Thanh Lợi huênh hoang biết rõ còn hỏi như thế, Mạc Duy Khiêm cũng không để ý, chỉ nói: “Đến rồi.”

Phạm Thanh Lợi nhắm mắt cười: “Coi như là kẻ biết thời thế, tôi đây cũng không phải kẻ tính toán chi li, vậy đi, cậu ăn hết cái tàn thuốc này, lại uống chén rượu thì tôi sẽ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, sau này cũng coi như là có chút quen biết.”

Nói xong đem điều thuốc trên tay dập tắt, ném điều thuốc còn một nửa lên bàn, lại có người lấy ra chiếc bát thủy tinh to khách sạn dùng để trộn rau, đổ hết ba bình rượu mới đầy để lên trước mặt Mạc Duy Khiêm.

La Duyệt Kỳ nóng nảy, vừa định đứng dậy ngăn cản đã bị Kim Đào đè lại: “Duyệt Kỳ, em đừng có xúc động, Mạc Duy Khiêm chỉ cần cố chịu một chút là chuyện lần này sẽ qua, em yên tâm, Loan Ninh đã đồng ý với anh sẽ không làm khó em nữa.”

“Anh nói cái gì? Đây là cái gì mà cố chịu? Đây rõ ràng là làm nhục người khác, anh buông tay, bữa cơm này em không ăn!”

“Kim Đào, ngay cả người đàn bà của mình mà cũng không quản được? Còn ở đây làm ầm ĩ, tôi đây là cho lãnh đạo cục mặt mũi thôi, cậu cho cậu là cái gì chứ?” Phạm Thanh Lợi vừa nghe lời La Duyệt Kỳ nói thì trở mặt.

Mạc Duy Khiêm đứng lên: “Duyệt Kỳ nói đúng đấy, tôi thấy Phạm đồn trưởng cũng không thật sự muốn giải hòa, vậy thì bữa Hồng Môn Yến này cũng không cần tiến hành nữa.”

(Hồng Môn Yến: Một bữa tiệc nổi tiếng trong lịch sử TQ, ai muốn tìm hiểu thì GG nhé.)

“Mạc Duy Khiêm, anh đã đồng ý là tới giải thích rồi, sao lúc này lại đổi ý? Ngay cả chút khó chịu con cũng không chịu hả?” Kim Đào lớn tiếng trách Mạc Duy Khiêm.

“Tôi đồng ý đến đây nhưng chưa bao giờ nói ra hai chữ giải thích. Kim Đào, cậu động não một chút sẽ hiểu rằng, họ căn bản là đang lấy cậu ra làm trò đùa, tiền của cậu lại ném oan rồi.”

Mạc Duy Khiêm vừa nói xong liền kéo La Duyệt Kỳ ra ngoài.

Kim Đào gấp đến mức muốn đuổi theo lại kiêng kị Phạm Thanh Lợi, Phạm Thanh Lợi yên lặng cười lạnh không nói gì, chỉ là một người ngồi bên hắt theo ra.

Loan Ninh thấy thế thì lập tức hòa giải: “Anh Phạm, xin anh bớt giận, hai người kia cũng không có hiểu biết, anh xem Kim Đào rất là hiểu chuyện, anh cho em thêm chút mặt mũi đi.”

Ánh mắt Phạm Thanh Lợi đảo một cái: “Đi thôi, chúng ta tiếp tục, nhưng cái chỗ này quá xui xẻo rồi, chúng ta đổi chỗ khác.”

Mạc Duy Khiêm ôm La Duyệt Kỳ ra khỏi khách sạn, hai người vệ sĩ theo sát, bốn người ngồi vào trong xe, xe chưa khởi động đã bị người vây quanh.

Xe bị bảy tám người vây quanh, tuy trong tay những người đó không thấy đao kiếm gậy gộc gì nhưng La Duyệt Kỳ vẫn lo lắng nhìn ra ngoài.

Lúc này có người gõ cửa xe thủy tinh bên Mạc Duy Khiêm, Mạc Duy Khiêm và La Duyệt Kỳ đều nhìn sang bên đó.

Chỉ thấy người nọ cười không có ý tốt đẹp, đột nhiên rút ra khẩu súng để lên cửa xe.

Đây là lần đầu tiên La Duyệt Kỳ thấy súng thật, khi người kia chĩa súng về phía Mạc Duy Khiêm, trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ: “Cuối cùng có thể đền đáp ơn nghĩa này!”

Vì thế không chút do dự trực tiếp ôm lấy Mạc Duy Khiêm, dùng thân thể của bản thân che chắn cho Mạc Duy Khiêm.

“Két”

Trong nháy mắt viên đạn va chạm với cửa thủy tinh, La Duyệt Kỳ nhắm chặt hai mắt, đồng thời nghĩ: “Ba mẹ phải làm sao bây giờ? Mạc Duy Khiêm sẽ chăm sóc họ lúc tuổi già phải không?”

23. Chương 23

“Duyệt Kỳ, Duyệt Kỳ, em ổn chứ?”

La Duyệt Kỳ nhẹ nhàng cử động thân thể, bả vai cảm thấy vô cùng đau đớn, chắc là đã trúng đạn rồi, may mà không đau như tưởng tượng, càng may mắn hơn là cô không chết.

Mạc Duy Khiêm đưa hai tay đỡ eo La Duyệt Kỳ giúp cô đứng lên, lại ôm cô ngồi xuống, nhìn La Duyệt Kỳ vẫn nhắm chặt mắt vẻ mặt vẫn nhăn lại như đang nhin đau thì vừa cảm động lại vừa buồn cười.

“Duyệt Kỳ, mở mắt ra đi, bả vai em bị đập mạnh, anh giúp em xoa xoa.” Mạc Duy Khiêm cố gắng không chế giọng điệu của mình để nó không mang theo ý cười.

La Duyệt Kỳ chậm rãi mở mắt ra, nhìn Mạc Duy Khiêm đang xoa ấn bả vai ỳnh hỏi: “Em không trúng đạn ư?”

Cuối cùng thì Mạc Duy Khiêm vẫn bật cười, cúi xuống hôn một cái lên miệng La Duyệt Kỳ : “Cô bé ngốc, xe này chống đạn, kính xe là kính chống đạn dày 40mm đấy. Nhưng mà, em xả thân vì anh như thế đúng là khiến anh cảm thấy được yêu chiều mà kính sợ đấy, anh ở đây là để bảo vệ em, không phải là để em chặn đạn cho anh có hiếu không?”

La Duyệt Kỳ phản ứng chậm nửa nhịp, thì ra bản thân cô chỉ là bị đụng vào xe đau chứ không phải bị bắn trúng, đây là chuyện gì chứ? Cũng không tính toán hơn thua với Mạc Duy Khiêm, cô lại xoay người nhìn cửa xe.

“Những người đó đâu?” Bên ngoài đã không có ai nữa.

“Đều đi rồi, dù sao không làm gì được chúng ta thì đành rời đi thôi, anh đưa em về nhà trước, em cũng thấy rồi đấy, từ đầu Phạm Thanh Lợi đã sai người chờ chặn đường chúng ta bên ngoài rồi, sau này nhất định không được tin lời nói của chúng, biết chưa? Tốt nhất là có thể khuyên được Kim Đào, nếu không sớm muộn gì cậu ấy cũng sẽ gặp chuyện không may!” Mạc Duy Khiêm cũng không có hứng thú mà quan tâm đến sự sống chết của Kim Đào, nhưng trước khi La Duyệt Kỳ sinh ra tình cảm với mình thì Kim Đào tốt nhân nên được yên ổn mới tốt.

La Duyệt Kỳ lập tức gật đầu: “Em cũng không có hy vọng quá nhiều, chẳng qua chỉ là tốn chút tiền để làm Kim Đào hết hy vọng thôi, nhưng mà không ngờ họ còn có súng, thật đáng sợ.”

“Thật sự làm người ta không ngờ được, xem ra Phạm Thanh Lợi cũng không phải chỉ đơn giản là đồn trưởng đồn cảnh sát rồi, anh sẽ điều tra rõ ràng.” Mạc Duy Khiêm nói xong liền ra hiệu cho vệ sĩ lái xe đi.

Đồng Nguyên túm lấy gáy một người đàn ông hỏi: “Bọn mày có quan hệ gì với Phạm Thanh Lợi? Nói ra sẽ tha cho chúng mày, nếu không nói cũng không sao, cùng lắm để lại chút đồ trên người chúng mày là được, chỉ bằng thứ giun dế như chúng mày mà cũng dám ra tay trên đầu ông mày, có tin ông đây trực tiếp bắn nát đầu Phạm Thanh Lợi không hả?”

Sao đó túm tóc người đó ép hấn ngẩng đầu, đem khẩu súng trong tay giơ lên: “Thấy cái này chứ? Súng là phải như thế này hiểu chưa? Một viên đạn của khẩu súng này có thể đem mấy đứa chúng mày bắn thành xâu mít quả đấy.”

Người nọ nhìn khẩu súng đen bóng thì sợ đến mức toàn thân như bị rút gân, hấn đương nhiên là tin lời người trước mặt rồi, người có thứ vũ khí sát thương mạnh như thế thì sao có thể là người hiền lành được? Chỉ là không ngờ đối phương còn ác hơn cả bên mình thế này.

“Chúng tôi, chúng tôi chẳng qua chỉ ở mấy khu trung tâm thương mại gần đây thu phí bảo kê mà thôi, bình thường đều là anh Phạm che chở chúng tôi, nếu có người anh Phạm không tiện ra tay xử lý thì chúng tôi sẽ ra mặt dùm, hôm nay cũng chỉ muốn hù dọa họ Mạc kia một chút mà thôi, cũng không tính làm gì cả.”

Đồng Nguyên nở nụ cười: “Hù dọa một chút? Con mẹ nó, mày có biết đó là ai không mà dám hù dọa? Yên tâm, sẽ không giết chúng mày, trở về nói cho Phạm Thanh Lợi, còn có cả kẻ đứng sau hấn nữa, nếu dám đụng đến tai họa thì phải có bản bình gánh vác hậu quả, cút đi!”

Nhìn bảy tám người kia vừa ngã vừa chạy, Đồng Nguyên nói với người bên mình: “Thấy chưa? Đối phương cũng không phải kẻ ngu, xốc lại tinh thần đi, nếu Duy Khiêm xảy ra chuyện gì thì đời này của tôi và các cậu cũng là hoa rụng khỏi cành luôn đấy, còn sống cũng vô dụng, hiểu chưa?”

Những người khác nghe xong đều ưỡn ngực thẳng lưng tỏ vẻ đã hiểu, ai cũng không ngu, an toàn của Mạc Duy Khiêm liên lụy đến vinh hoa phú quý của mọi người, dù bản thân họ có thật sự xảy ra chuyện gì thì người nhà cũng cả đời không cần lo lắng.

Xe chạy đến dưới nhà La Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm kiên trì muốn đưa cô lên lầu.

“Duyệt Kỳ, hôm nay anh không ngờ em có thể vì anh mà không thèm để ý đến an nguy của bản thân, anh vô cùng cảm động.” Đứng dưới lầu, Mạc Duy Khiêm nhắc tới chuyện vừa rồi.

“Em đã nói rồi, những việc anh đã làm cho em đáng để em phải hành động như vậy, anh là ân nhân của em, La Duyệt Kỳ em đây là người biết trả ơn, chỉ là vẫn lo lắng đến cha mẹ em, nếu còn có chuyện như thế thì phiền anh thay em chăm sóc tốt cho họ.” La Duyệt Kỳ tự nhận là cho dù có nguy hiểm như vậy nữa thì cô vẫn lựa chọn bảo vệ Mạc Duy Khiêm, nếu không cô vĩnh viễn sẽ tự oán trách trong lòng.

Mạc Duy Khiêm cười thở dài, ôm La Duyệt Kỳ vào trong ngực: “Không những là một cô bé ngốc mà còn là một cô bé rất thích nói nghĩa khí, sẽ không có lần sau nữa đâu. Cảm ơn Duyệt Kỳ, cảm ơn em đã khiến anh cảm thấy vui vẻ và ấm áp như vậy.”

La Duyệt Kỳ không từ chối cái ôm của Mạc Duy Khiêm, trải qua một đêm kinh hoàng như vậy, không phải cô không sợ hãi, giờ phút này ở trong lòng Mạc Duy Khiêm khiến cô cảm thấy an tâm, đương nhiên cũng có cả sự ấm áp.

Hai người lẳng lặng đứng đó một lát, Mạc Duy Khiêm buông La Duyệt Kỳ ra, nắm tay kéo cô, đưa cô lên lầu.

Nhìn La Duyệt Kỳ mở cửa, sau khi quay ra thì để lại hai người hần mới trở về chỗ của mình.

Việc đầu tiên La Duyệt Kỳ làm khi về nhà là gọi điện thoại cho Kim Đào.

“Kim Đào, anh không sao chứ, em nói anh đừng có liên hệ gì với Phạm Thanh Lợi nữa, vừa rồi hần sai người nổ súng về phía Mạc Duy Khiêm, may mà anh ấy đã có sự chuẩn bị nên mới không sao.”

“Duyệt Kỳ, em không sao chứ? Đừng lo lắng, anh Phạm sẽ không gây thương tổn cho em, anh ấy chỉ muốn dạy dỗ Mạc Duy Khiêm một chút thôi, đáng đời họ Mạc kia! Ai bảo hần giả bộ khoe khoang bản thân, bây giờ bị dọa vỡ mặt rồi đúng không? Anh đang uống rượu với anh Phạm ở bên ngoài, về sau sẽ không có chuyện gì nữa, anh cúp máy trước.” Bên chỗ Kim Đào rất ồn ào, La Duyệt Kỳ cố hết sức mới nghe được loáng thoáng.

Kim Đào này, sao lại không nghe người khác khuyên như thế chứ? La Duyệt Kỳ rất lo lắng, nhưng lại nghĩ dù sao Loan Ninh cũng là bạn cùng đội với Kim Đào, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì lớn, chờ ngày mai chọn thời gian thích hợp dẫn dò lại Kim Đào vậy.

Kim Đào buông di động, nâng chén rượu lên kính Phạm Thanh Lợi, Phạm Thanh Lợi cũng rất nể tình uống xong, sau đó nói: “Uống như thế này, hát hò suông cũng chẳng có ý nghĩa gì, hay là tìm chút chuyện vui khác đi.”

Kim Đào lập tức hiểu ra, vì thế cười cười: “Là em nghĩ không cần thận rồi, để em tìm thêm người đến đây, Loan Ninh, cậu giúp tớ liên hệ một chút.”

“Không thành vấn đề.” Loan Ninh đứng dậy đứng dậy ra khỏi phòng tìm người cùng hát.

Không bao lâu sau đã dẫn theo vài người đẹp trang điểm xinh tươi, ăn mặc mát mẻ đi vào.

“Anh Phạm, để mấy em này hát cho anh nghe nhé, em thật sự không giỏi trò hát hò đâu.” Kim Đào từ chối một cô gái muốn ngồi xuống bên cạnh, nói với Phạm Thanh Lợi.

“Ôi chào, không ngờ chú em vẫn là kẻ si tình, đàn ông ở bên ngoài cũng là xã giao, cậu như thế sao mà lặn lội xã hội được.” Phạm Thanh Lợi không đồng ý với hành động của Kim Đào.

Kim Đào vẫn cười cười, nhưng cũng không có ý nhận sự yêu thương của phụ nữ bên cạnh.

Phạm Thanh Lợi hừ nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn Loan Ninh một cái liền tự mình đùa giỡn.

Không lâu sau lại có người đẩy cửa đi vào, là một cô gái trẻ tuổi trang điểm rất nhã nhặn trang trọng, Loan Ninh và Phạm Thanh Lợi thấy cô ta thì đều đứng lên.

“Ai cha, ngôi sao lớn đến rồi, mau ngồi mau ngồi.”

“Bớt giả bộ với em đi, bây giờ mới gọi điện cho em, các anh ra ngoài chơi đã bao lâu rồi hả?” Cô gái trẻ ngồi xuống liền đốt một điếu thuốc rồi bắt đầu oán giận, con mắt cũng không thèm nhìn Loan Ninh và Phạm Thanh Lợi.

“Không phải sợ có người không vui hay sao? Đến đây, giới thiệu cho em người anh em này, Kim Đào, có biết chứ?”

Phạm Thanh Lợi nói xong lại ngoắc ngoắc tay cho Kim Đào lại gần: “Đây là ca sĩ nổi tiếng nhất trong tỉnh Ngô Nguyệt.”

“Nghe danh đã lâu, anh chính là người thay thế Loan Ninh phải không? Khó trách, anh so với Loan Ninh thì rắn chắc hơn.” Ngô Nguyệt cười khanh khách, còn liếc mắt ngắm Loan Ninh một cái.

Loan Ninh cũng không giận: “Kim Đào là anh em của anh, cậu ấy tốt khác gì anh tốt, nếu đã đến thì cùng chơi đi, chúng ta uống một chén nào.”

Một đám người la hét ầm ĩ liên tục nâng chén, tuy bình thường tửu lượng của Kim Đào cũng không kém nhưng một đêm này gần như không ngừng uống, hơn nữa sau khi đến KTV thì hầu như là toàn uống rượu mạnh, dần dần ý thức hẩn cũng trở nên hơi mơ hồ.

Đến khi tỉnh lại sau cơn choáng váng đầu óc, lại phát hiện ra mình đang trần trụi toàn thân nằm trên một chiếc giường, bên cạnh là Ngô Nguyệt cũng hoàn toàn trần tui, lập tức toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Trí nhớ hẩn không kém đến thế, cho nên cảnh tượng đêm qua bắt đầu dần dần hiện về, bản thân mình mây mưa ân ái giằng co với Ngô Nguyệt như thế nào đều nhớ ra hết.

Hung hăng đập mạnh đầu mình, lòng dạ Kim Đào đều tràn đầy hối hận, sao bản thân lại say rượu làm loạn thế chứ?

“Anh đập cái gì mà đập? Chẳng lẽ anh còn thấy mình bị thiệt hay sao? Tôi còn hối hận hơn anh đây này, nói cho anh biết, chuyện tối qua coi như chưa từng xảy ra, không được nói với bất kỳ kẻ nào khác nghe chưa?” Ngô Nguyệt cũng đã tỉnh, thấy động tác của Kim Đào thì tức giận cũng trào ra, dù sao cô ta tốt xấu gì cũng là người có danh tiếng trong tỉnh, sao đến lượt một thằng oắt chơi cô ta xong lại dẫm ngực dẫm chân chứ?

Kim Đào hoàn toàn mơ hồ, cứ tưởng mình sẽ bị bám lấy, ai ngờ Ngô Nguyệt này còn muốn phải sạch hơn mình, trong thời gian gấp gáp hẩn không biết nên nói gì cho phải.

Ngô Nguyệt cũng rất hào phóng, đứng dậy mặc lại quần áo liếc mắt nhìn Kim Đào một cái: “Sao hả? Anh còn chưa chịu dậy nữa à? Không phải là tiền thuê phòng cũng muốn tôi trả đấy chứ?”

Lúc này Kim Đào mới phản ứng lại, nhanh chóng mặc xong quần áo liền cùng Ngô Nguyệt ra ngoài.”

“Một lát nữa anh đi trả tiền phòng, tôi đi trước đây, sau khi tôi đi anh cứ chờ một lát, đừng để người ta nhìn thấy.” Kinh nghiệm của Ngô Nguyệt vẫn có vẻ nhiều hơn.

Kim Đào lập tức hiểu ra, bản thân hẩn và Ngô Nguyệt dù sao cũng coi là người có chút danh tiếng, dĩ nhiên không thể bị nhận ra, vì thế hẩn đợi khoảng hai mươi phút sau khi Ngô Nguyệt rời đi mới ra ngoài.

Hôm sau, lúc đi làm La Duyệt Kỳ lại gọi điện thoại cho Kim Đào, kết quả là Kim Đào nhận điện chỉ nói một câu, “Không có chuyện gì xảy ra cả.” sau đó cúp máy. La Duyệt Kỳ cũng hơi giận với thái độ của Kim Đào, bản thân cô hôm qua gặp chuyện kinh sợ như vậy mà hẩn cũng không hỏi một câu, còn trả lời có lệ với sự quan tâm của cô như vậy, đã thế về sau cô không thèm gọi điện thoại cho hẩn nữa, xem khi nào hẩn sẽ nhớ đến cô!

Còn đang hờn dỗi thì giọng nói khiến người ta buồn phiền lại xuất hiện: “La Duyệt Kỳ, cô nhăn mày nhưu mặt khổ sở như thế, chắc là có tâm sự đúng không?”

La Duyệt Kỳ không để ý đến Phan Minh Minh, tiếp tục vùi đầu vào công việc.

“Thật ra cô không nói thì tôi cũng hiểu mà, cảm giác bị chồng chưa cưới phản bội chắc chắn là rất đau khổ, cũng khó cho người sắp kết hôn với anh ta như cô, nhưng nói thật ra ấy mà, điều kiện của Ngô Nguyệt đúng là mạnh hơn cô đấy.”

Người phụ nữ này lại đang nói bậy bạ cái gì thế?

“Phan Minh Minh, một ngày cô không bới móc thì cô không sống nổi có phải không?” La Duyệt Kỳ vốn đã buồn bực trong lòng, sao có thể chịu nổi sự quấy rối của kẻ khác?

“Suyt, nói nhỏ một chút, tôi cũng không muốn để lộ tí báo của bạn học của tôi ra cho cô đâu, tự cô xem đi, đây là tin giật gân của báo thể thao ngày mai đấy! Cô nói xem, có phải đàn ông có tiếng tăm một chút sẽ thích làm trò này không? Thật bẩn thỉu! Chúng ta tuy không hợp nhau nhưng tôi vẫn rất thấu hiểu và thương cô, tôi nghĩ chắc cô cũng chưa biết đúng không?” Phan Minh Minh đưa điện thoại di động cho La Duyệt Kỳ.

Ảnh chụp này là bạn học làm ở tòa soạn báo gửi đến cho cô, nếu không biết cô và vợ chưa cưới của Kim Đào làm cùng thì người ta cũng không nói với cô đâu, nhìn vẻ mặt khiếp sợ của La Duyệt Kỳ, Phan Minh Minh thật sự cảm thấy vô cùng sung sướng!

Đây là lí do Kim Đào không để ý đến cô, không kiên nhẫn nói chuyện với cô sao? Nói cái gì mà giúp cô giải quyết sự việc? Thì ra tối đó là đi dạo đêm với người đàn bà khác! La Duyệt Kỳ nhìn chằm chằm ngày chụp tấm ảnh mà tức đến mức mặt trắng bệch ra.

La Duyệt Kỳ trả di động lại cho Phan Minh Minh, cũng không để ý đến sự đắc ý trên mặt cô ta, cầm di động của mình ra hành lang, cô muốn hỏi rõ ràng.

Nhưng điện thoại của Kim Đào đã tắt, La Duyệt Kỳ muốn gửi tin nhắn hỏi rõ, nhưng tức giận đến mức tay run lên, chỉ bấm được hai chữ đã không bấm nổi nữa. Tắt điện thoại đi, đến cuối hành lang nhìn bầu trời ngoài kia, nuốt ngược nước mắt vào lòng, ngày mai lại là một trận chiến mới!

Quả nhiên, đài truyền hình lại nổ tung vì La Duyệt Kỳ một lần nữa, sự âu yếm yêu thương của La Duyệt Kỳ và Kim Đào là việc ai cũng chứng kiến, nhưng chưa kết hôn đã quây ra chuyện như thế, sao còn làm người ta tin tưởng vào tình yêu gì chứ? Cũng có người nói La Duyệt Kỳ không làm ngôi sao thật là đáng tiếc, cô đúng là cái máy chuyên chế tạo scandal mà, trong đài chưa có ai nổi tiếng bằng cô đâu.

Mạc Duy Khiêm nhìn tờ báo có ảnh chụp Kim Đào và người phụ nữ tên Ngô Nguyệt ôm ấp cùng vào khách sạn, sau đó một trước một sau đi ra thì chân mày nhíu lại, Kim Đào thế mà lại ngu đến mức bị người ta đưa vào trông thế này!

“Thằng oắt này đúng là quá ngu đúng không? Tối đó còn cùng đám người họ Phạm kia đi uống rượu, đúng là làm việc tốt mà, cậu nói Phạm Thanh Lợi này có tính là đang giúp cậu không? Chẳng qua loại thủ đoạn này cũng quá thô thiển, trẻ con rồi.” Đồng Nguyên ngồi bên cạnh bình luận.

Mạc Duy Khiêm xoa xoa mi tâm thở dài: “Tôi lo là lo cho Duyệt Kỳ, dù tôi thích cô ấy nhưng không muốn cô ấy trải qua đau khổ như vậy! Tôi đi xem cô ấy thế nào rồi.”

“Đi đi, sau khi anh hùng cứu mỹ nhân thì nên thừa nước đục mà bơi vào, phải tận dụng thời cơ!”

Mạc Duy Khiêm trực tiếp ném tờ báo lên mặt Đồng Nguyên, cầm lấy chìa khóa xe mang theo người đi.

Trên xe, Mạc Duy Khiêm không ngừng gọi điện cho La Duyệt Kỳ nhưng cô không bắt máy, nhưng hắn cũng chẳng lo không tìm thấy cô, dù sao bên cô có người của hắn theo bảo vệ rồi.

Mạc Duy Khiêm tìm thấy La Duyệt Kỳ ở một nhà hàng nhỏ, hắn ngồi xuống nhìn La Duyệt Kỳ mang gương mặt không chút biểu cảm ăn đồ ăn.

“Sao anh lại đến đây? Đúng rồi, vệ sĩ của anh vẫn đi theo em mà, xem em hỏi vấn đề ngu ngốc gì này, anh sợ em nghĩ vấn đề trong lòng hay sợ em sẽ mượn rượu giải sầu? Nói cho anh biết, em mới không ngu thế

đâu, vì một người đàn ông mà lãng phí bản thân, anh đã đến thì cùng uống một chén với em đi!” La Duyệt Kỳ lấy một chén không rót cho Mạc Duy Khiêm một chén rượu.

Đây còn không phải đang mượn rượu giải sầu hay sao? Mạc Duy Khiêm thuận theo cô uống một ngụm nói: “Duyệt Kỳ, chân tướng sự việc còn chưa làm rõ mà, em vẫn nên nói chuyện hỏi rõ Kim Đào đi, nếu không bản thân em sẽ khó chịu, anh nghĩ trong việc này nhất định là có vấn đề gì đó.”

La Duyệt Kỳ cười khổ: “Em không muốn nói chuyện với anh ta, bây giờ em không thể đối mặt với anh ta được. Mạc Duy Khiêm, em cũng đã từng nghĩ như lời anh nói, nhưng cho dù anh ta có bị người ta hãm hại thì chẳng lẽ sau khi xảy ra chuyện này vẫn muốn em nói Kim Đào không có trách nhiệm gì sao? Không cần biết bên trong có uẩn khúc gì thì sự thật vẫn là sự thật, anh ta phản bội em! Nếu anh còn là bạn em thì đừng khuyên em nữa, chúng ta nói gì cũng được, chỉ cần không cần nhắc đến anh ta!”

Mạc Duy Khiêm đành tạm gác lại chuyện này, cùng uống rượu với La Duyệt Kỳ.

Trời đã về khuya, vỏ chai trên bàn cũng nhiều hơn, cuối cùng La Duyệt Kỳ khóc nức lên: “Mạc Duy Khiêm, em nói với anh, cho dù là lúc xảy ra chuyện của thầy Vu thì em cũng không có chán nản khổ sở như bây giờ, vì lúc đó em biết mình trong sạch, dù em có phải trả giá nhiều hơn cũng sẽ cố gắng vì bản thân và người nhà. Nhưng còn bây giờ thì sao? Đây là sự phản bội và nhục nhã thật sự, cho dù em cố gắng hơn cũng chẳng có ích gì, vì anh ta thật sự không trong sạch, em không có cách nào giải thích, cũng không có cách nào trả lời với ba mẹ em, tất cả mọi người đồng tình với em, thấy em đáng thương, thậm chí là chế giễu, em nên kiên trì thế nào em cũng không biết nữa. Người đàn ông em yêu năm năm cứ thế vinh danh trên đầu mặt báo! Vì sao anh ta lại đối xử với em như thế? Nếu không yêu thì cứ trực tiếp nói cho em biết, chẳng lẽ em sẽ mặt dày quần quýt anh ta sao?”

Trong lòng Mạc Duy Khiêm cũng khó chịu, biết dù mình có khuyên thế nào cũng không có ích gì, chỉ có thể tiếp tục uống với La Duyệt Kỳ.

Lúc nhà hàng sắp đóng cửa, Mạc Duy Khiêm đỡ La Duyệt Kỳ ra khỏi đó.

“Em không muốn về nhà! Không về! Em không muốn để cha mẹ em nhìn thấy bộ dạng này của em!” La Duyệt Kỳ vừa khóc vừa quạu không chịu lên xe.

“Không về, nghe lời em, sẽ không về nhà, anh đưa em đến chỗ khác!”

Vô cùng vất vả mới dụ dỗ được La Duyệt Kỳ lên xe, Mạc Duy Khiêm lại ôm chặt cô vào trong ngực để phòng cô lại tiếp tục đá, đánh. Hắn cũng không phải vì tiếc cái xe của mình, mà là sợ La Duyệt Kỳ tự làm bản thân bị thương!

Đến chỗ ở của mình, đầu tiên gọi cho cha mẹ La Duyệt Kỳ báo tin bình an, nói qua về tình trạng bất đắc dĩ bây giờ, sau đó lại giúp La Duyệt Kỳ rửa mặt.

“Không cần, em có thể tự đi, tửu lượng của anh còn không bằng em đâu, anh xem anh đứng còn không vững này, anh tự chăm sóc tốt bản thân đi.” La Duyệt Kỳ tự mình loạng choạng đi vào toilet.

Sau khi ra đã tẩy rửa nhẹ nhàng khoan khoái, ngồi trên sofa nhìn tờ báo, nước mắt lại chảy ra.

“Mạc Duy Khiêm, em muốn nghỉ ngơi.”

Mạc Duy Khiêm đưa tay đỡ La Duyệt Kỳ đứng lên, đưa cô đến một gian phòng ngủ.

“Anh chờ một chút, nói chuyện với em đã. Anh nói cuối cùng thì Kim Đào có yêu thương em không? Em từng nói em sẽ cùng hắn trải qua bất cứ khó khăn gì, không ngờ nhanh như thế đã thành trò cười, trên thế giới này cuối cùng có chân tình không?” La Duyệt Kỳ lôi kéo tay Mạc Duy Khiêm khóc hỏi.

Mạc Duy Khiêm ngồi bên người La Duyệt Kỳ, nâng tay lau nước mắt trên mặt cô, dịu dàng dỗ: “Đương nhiên là có rồi, anh đã nói anh thích em, là thật tình với em. Kim Đào chắc chắn là có lý do bất đắc dĩ. Duyệt Kỳ, đừng vì một chút chuyện này mà đánh mất niềm tin, em là một cô gái vô cùng dũng cảm và ương ngạnh cơ mà, đúng không nào?”

Anh thật tốt, anh thật sự thật sự tốt lắm. Mạc Duy Khiêm, nếu anh là người yêu của em thì tốt biết bao, anh có thể bảo vệ em, không làm em đau lòng chút nào, đáng tiếc... Bây giờ em báo đáp cho anh, được

không?”

La Duyệt Kỳ nói xong thì bắt đầu cởi quần áo của mình, Mạc Duy Khiêm nhanh chóng chặn lại: “Duyệt Kỳ, đừng như thế, bây giờ em đang say, đừng đổi, nếu không chẳng phải em cũng giống Kim Đào sao?”

La Duyệt Kỳ ngăn người, đẩy tay Mạc Duy Khiêm ra tiếp tục cởi đồ: “Em với hần sao giống nhau được? Anh rất tốt với em, em nguyện ý báo đáp anh như vậy, lại nói anh cũng uống say, ngoan ngoãn nghe lời, ngày mai sẽ không nhớ gì hết, ngoan nha!”

Cảm giác được đôi môi mềm mại thơm ngát dán lên miệng mình, hai tay lại bị lôi kéo sờ lên da thịt bóng loáng, Mạc Duy Khiêm chỉ do dự một chút liền chấp nhận.

Chuyển bị động thành chủ động, cắn xuống môi La Duyệt Kỳ, cởi bỏ áo sơ mi của mình, Mạc Duy Khiêm ôm chặt La Duyệt Kỳ vào ngực, rồi quay đầu dán môi bên tai cô nỉ non: “Duyệt Kỳ, cô bé ngốc này, tửu lượng của anh không phải là thứ em có thể so sánh được, em đã đi đến bước này thì không có đường lui nữa rồi, bất kể sau này em có hối hận hay không thì từ bây giờ chúng ta sẽ bị trói buộc vào nhau!”

24. Chương 24: Chương 24 (16+)

La Duyệt Kỳ nhắm mắt lại cảm nhận được đôi môi của Mạc Duy Khiêm đang lưu luyến quên về ở trên mặt, bên gáy mình, đến khi Mạc Duy Khiêm cảm thấy những đầu ngón tay man mát chạm vào ngực mình thì lập tức cảm thấy lo lắng, thân thể căng cứng.

Nín thở, đôi môi nhẩn nại kia chậm rãi chà xát, xoa nắn, gây ra những cảm giác khác thường cho cô. Đến khi hai chân cũng bị tách mở, nơi thần bí nhất trên thân thể cô cũng bị một bàn tay lấp lên thì cuối cùng La Duyệt Kỳ cũng không chịu được nữa.

Đôi mắt nhanh chóng mở to ngăn cản không cho Mạc Duy Khiêm tiến thêm bước nữa.

“Chờ một chút, chờ một chút, em chưa chuẩn bị tốt, là em chưa nghĩ rõ ràng, vô cùng xin lỗi.”

Tuy rằng cô hơi say nhưng ý thức vẫn còn tỉnh táo, bản thân cô không nên dùng cách thức này như thế để trả thù Kim Đào.

“Sao vậy em?” Mạc Duy Khiêm khẽ hỏi, nhưng động tác tay vẫn không dừng lại, một nửa ngón tay đã chậm rãi đi vào.

La Duyệt Kỳ nhanh chóng nhích lên trên nhưng không hề có chút hiệu quả nào, bàn tay của Mạc Duy Khiêm đã ở nơi đó chậm rãi, nhẹ nhàng xoa nắn.

La Duyệt Kỳ đẩy bả vai Mạc Duy Khiêm: “Rất xin lỗi, thật sự xin lỗi! Em đã hiểu được, em làm như vậy không chỉ là làm tổn thương chính mình, cũng là đang tổn thương Kim Đào, và cũng làm anh tổn thương nữa, em không yêu anh, em chỉ giận dữ nhất thời...”

“Suyt! Duyệt Kỳ, đừng nói nữa, cả em và anh đều hiểu em không phải không hề có chút cảm giác nào với anh mà, em cho phép anh ôm hôn em, cho phép anh lần, sờ em, nếu em không có chút tình cảm nào với anh thì tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy. Ngoan, chỉ cần cảm nhận là được rồi, đừng nghĩ đến những chuyện làm tổn thương em và người nhà nữa, anh sẽ bảo vệ em, bảo vệ cha mẹ em, sẽ không để cho em phải đau lòng khổ sở nữa, nghe anh.”

Mạc Duy Khiêm vừa nói vừa hôn môi La Duyệt Kỳ, bàn tay đang nắm lấy bầu ngực cô cũng hơi dùng sức nắn ép, mà bàn tay vẫn đang đặt ở nơi non mềm của cô cũng không hề dừng lại, ngón tay lại xoa vuốt, ấn đẩy nhanh hơn.

Sắc mặt La Duyệt Kỳ đỏ ửng, hơi thở khó nhọc, nhưng vẫn cố gắng đẩy Mạc Duy Khiêm tạo ra khoảng cách giữa hai người, sau đó gần nửa thân mình hơi tựa vào đầu giường, tức giận nói: “Mạc Duy Khiêm, em đã nói, em không muốn tiếp tục, anh có nghe không hả?”

Mạc Duy Khiêm không nói một câu, ánh mắt đen láy khiến người ta cảm thấy hơi nguy hiểm, La Duyệt Kỳ hơi sợ, thân thể run run vì lo lắng.

“Duyệt Kỳ, anh tôn trọng em, anh chỉ là thật sự rất thích em, anh..., anh chỉ muốn hôn nhẹ em, cảm nhận sự ấm áp của em, anh sẽ không làm bậy được không?” Giọng điệu cầu xin, còn cả vẻ mặt yếu đuối, hơn nữa một tia đau đớn xẹt qua mắt Mạc Duy Khiêm khiến cho La Duyệt Kỳ không đành lòng, cô cho rằng sự kinh hãi trong nháy mắt kia là ảo giác của mình mà thôi.

Vì thế khẽ nâng một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Mạc Duy Khiêm, trong mắt cô lóe lên sự dịu dàng nói: “Mạc Duy Khiêm, anh nhất định sẽ tìm được hạnh phúc chân chính thuộc về chính anh, em sẽ chúc phúc cho anh, dù bản thân em không có được một tình yêu đầy đủ nhưng em vẫn hy vọng anh có thể hạnh phúc hơn em, em thật sự không phải là người yêu lý tưởng của anh.”

Khóe miệng Mạc Duy Khiêm cong lên, một lần nữa ôm La Duyệt Kỳ vào lòng mình, giọng nói khàn khàn: “Duyệt Kỳ, hạnh phúc của anh chính là em, em không phải là anh sao có thể hiểu được suy nghĩ của anh chứ? Đừng nhúc nhích, để anh ôm một cái, sẽ tốt ngay thôi.”

Tuy rằng lúc này ôm ấp thế này thật sự không tốt, nhưng La Duyệt Kỳ cảm thấy tình bạn giữa hai người trong giây phút này đã tăng rất cao, cao hơn hẳn tình yêu nam nữ, không khí ấm áp vừa khiến cô cảm động lại khiến cô đau buồn, không thể nói rõ được đó là mùi vị gì.

Đến tận khi một cơn đau mãnh liệt từ thân dưới truyền đến, La Duyệt Kỳ mới hiểu rằng bản thân cô ngu ngốc cỡ nào, một người đàn ông và một người đàn bà, khóa thân nằm trên giường thì có thể có tình bạn thuần khiết gì chứ?

“Mạc Duy Khiêm, anh dám lừa em!” La Duyệt Kỳ cắn răng chịu đựng từng cơn đau, giận dữ trừng mắt nhìn về mặt đầy vui sướng, kinh sợ của Mạc Duy Khiêm.

Là lí do gì khiến một đôi tình nhân đã bên nhau năm năm mà không hề có quan hệ xác thịt chứ? Mạc Duy Khiêm thừa nhận bản thân hoàn toàn không ngờ đến tình huống này, tuy hắn đã dỗ dành La Duyệt Kỳ thả lỏng sự cảnh giác, nhưng hoàn toàn không ngờ được rằng lại có sự sung sướng ngoài ý muốn chờ mình như vậy.

Bây giờ hắn đã hơi hiểu ra, Kim Đào dù có bị người ta đặt bẫy nhưng khả năng cũng có nguyên nhân là không thể kiềm chế được bản thân rồi, hắn ta với La Duyệt Kỳ yêu nhau theo hình thức không có quan hệ tình dục!

“Duyệt Kỳ, cô bé ngốc của anh, không phải ban nãy đã nói em quyết định đi đến bước này thì vốn chẳng còn đường lui nữa sao, anh luôn luôn không cho người khác lỡ hẹn với mình. Đau lắm phải không, thả lỏng nào, đừng trừng mắt nhìn anh, ánh mắt có mỗi không?” Mạc Duy Khiêm đang vui, cũng cực kỳ nhẫn nại dỗ La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ hồi hận muốn chết, vừa giận lại vừa đau, một cái tát liên đánh lên trên mặt Mạc Duy Khiêm.

Ánh mắt Mạc Duy Khiêm hơi híp lại, có thể nghĩ nhưng lại không để ý đến: “Hết giận chưa? Đừng quậy nào, lập tức sẽ tốt thôi.”

Dù La Duyệt Kỳ có giận Mạc Duy Khiêm, nhưng thật ra cô càng giận bản thân mình hơn, nếu không phải cô hồ đồ thì sao có thể tạo thành tình trạng này chứ? Đều là bản thân nghĩ sai làm hỏng việc, lại nghĩ đến ngày đó Kim Đào có thể có suy nghĩ như cô lúc này không?

Nửa người dựa vào đầu giường, hai chân đều bị gác lên vai Mạc Duy Khiêm, ngoại trừ phía dưới đang nóng bỏng đau đớn như lửa thiêu thì sau lưng tựa vào đầu giường cũng bị đụng vài cái khiến cô hơi không chịu nổi.

“Thả lỏng một chút, nếu không sẽ càng đau hơn.” Mạc Duy Khiêm cũng toát mồ hôi khắp người, thấy La Duyệt Kỳ đau đến nhăn mặt nhủ mày, đành phải đè nén lại, mạnh mẽ dậm vài cái rồi lui ra, rồi khỏi cơ thể cô, xuống giường vào toilet.

Lúc trở về thấy La Duyệt Kỳ vẫn đang ngồi đó tựa vào đầu giường, lập tức rút giấy lau lại gần giúp cô, đầu tiên là khẽ lau một chút, giấy lau lập tức bị nhiễm vào vết máu đỏ, Mạc Duy Khiêm lại liên tục lau vài cái, sau đó cẩn thận mở tờ khăn giấy ra xem, nhìn nhìn rồi nở nụ cười.

“Anh có bệnh à, cầm mấy thứ bẩn thỉu đó cười cái gì?” Bây giờ La Duyệt Kỳ cảm thấy thần kinh Mạc Duy Khiêm có vẻ không bình thường.

“Bẩn cái gì? Đây chính là thứ hiếm lạ đấy, nếu biết sớm anh đã chuẩn bị tắm lụa trắng.” Mạc Duy Khiêm nhìn chiếc khăn giấy đầy tiếc nuối, cuối cùng hôn một cái mới ném xuống.

Đúng là bệnh! Tuy rằng là máu của mình nhưng La Duyệt Kỳ vẫn thấy ghê tởm, không biết Mạc Duy Khiêm nghĩ thế nào nữa.

“Anh thấy hiếm lạ nhưng chịu khổ chịu tội là em đây này!”

“Không nhất định là thế, vừa rồi anh cũng đau.” Mạc Duy Khiêm nghiêm trang nói.

Sao có khả năng! La Duyệt Kỳ mới không thèm tin lời Mạc Duy Khiêm, chuyện này khi nào thì có khả năng đàn ông cũng đau chứ? Cho tới giờ cô cũng chưa từng nghe qua.

“Em không tin? Là thật đấy!” Mạc Duy Khiêm cường điệu.

La Duyệt Kỳ mơ hồ, vẻ mặt Mạc Duy Khiêm không giống đang nói dối, cô nhin không được hỏi: “Sao anh lại đau?”

Mạc Duy Khiêm ôm chầm lấy La Duyệt Kỳ, áp trán vào trán cô cười nói: “Vì em rất chặt!”

Suýt chút nữa thì La Duyệt Kỳ bật ra câu chửi thề, bản thân sao lại có tâm trạng đùa giỡn với tên đàn ông già này chứ? Cô nên nghĩ lại sau này nên làm gì mới đúng chứ! Nhưng bây giờ cô cũng không dám nghĩ đến chuyện sau này nữa, nếu ba mẹ biết chuyện hôm nay thì không đập chết mình mới lạ. Năm năm ở cùng Kim Đào đều có thể kiên trì, thế mà bây giờ lại lên giường với người đàn ông mới quen được hai tháng. Tuy rằng Kim Đào cũng trắng hoa ở bên ngoài nhưng dù sao hấn cũng là đàn ông, phụ nữ như cô dù sao cũng chịu thiệt.

“Sao thế, buồn vì chuyện sau này à?” Mạc Duy Khiêm nằm lên giường một lần nữa, lại ôm La Duyệt Kỳ nằm vào lòng mình nói ra tâm sự của cô.

La Duyệt Kỳ muốn tránh nhưng lại không tránh được, cũng chẳng muốn so cao thấp trong lúc này, cũng đã quan hệ rồi, còn quây nữa cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng cô cũng không nói chuyện.

“Duyệt Kỳ, chỉ cần em không đồng ý thì anh sẽ không nói ra quan hệ của chúng ta, em có thể yên tâm vì điều đó, chúng ta cứ giống như trước kia, em thấy được không?”

“Anh thật sự sẽ làm thế?” La Duyệt Kỳ hỏi.

“Đương nhiên, nhưng em và Kim Đào tính sao bây giờ?”

“Em không biết, em nhất định sẽ không lừa anh ấy, nhưng lại không biết nên nói với anh ấy thế nào. Mạc Duy Khiêm, em không trách anh, là chính em đã làm sai, nhưng mà về sau sẽ không xảy ra nữa.” La Duyệt Kỳ nói rõ ràng rành mạch.

Mạc Duy Khiêm buồn cười nói: “Em đúng là cảm được thì buông được, anh còn nghĩ em phải quây ồn ào lên mới chịu chứ, tính tính em thật sự rất cứng rắn.”

“Quây thì có ích gì chứ? Thời gian cũng không quay ngược lại được, em cũng coi như đã trải qua hai lần sống chết, tình yêu rất quan trọng, nhưng không quan trọng đến mức chiếm cứ hết cuộc sống của em, em sẽ nghĩ lại rồi nói chuyện với Kim Đào, em với anh ấy đã làm tổn thương lẫn nhau.” Tuy La Duyệt Kỳ nói vậy nhưng nước mắt vẫn chảy ra.

Mạc Duy Khiêm hôn gương mặt La Duyệt Kỳ: “Đây mới là cô bé tốt của anh, tình cảm không phải là toàn bộ sinh mệnh, con mắt trải rộng một chút, mọi thứ cứ tùy duyên đi.”

Ngày hôm sau Mạc Duy Khiêm tỉnh lại rất sớm, cầm chiếc di động đang không ngừng rung lên trên chiếc tủ đặt đầu giường, nhẹ chân nhẹ tay đi ra phòng khách.

“Sáng sớm ngày ra anh gọi điện thoại làm gì thế?”

“Tôi chỉ là muốn chúc mừng cậu thôi mà, ông lớn Mạc nhà chúng ta đã ra tay thì thật sự không tầm thường, một chiêu là thành công, tối hôm qua chơi đến sáng rồi phải không?” Đồng Nguyên đã nghe vệ sĩ nói nên cố ý gọi điện hỏi.

“Anh thì biết cái gì, nói nhảm ít thôi, tình trạng hôm đó anh còn chưa nói rõ với tôi đấy.” Mạc Duy Khiêm nhớ đến chuyện mình bị tập kích hôm đó.

Vừa nói đến chuyện này thì Đồng Nguyên lập tức trở nên đứng đắn: “Bọn họ đều là côn đồ làm theo lệnh Phạm Thanh Lợi, đoán chừng đã làm không ít chuyện xấu thay hắn.”

Mạc Duy Khiêm suy nghĩ một lát mới nói: “Vậy thì xem ra Phạm Thanh Lợi có nhóm người của chính mình? Còn có cả súng, đúng là không thể xem thường.”

“Là thế, nếu không trực tiếp đào hắn lên?”

“Không cần, Phạm Thanh Lợi chỉ là một đồn trưởng nhỏ, không có sức lớn như thế, lòng dạ hắn hẹp hòi mà lại bị thua thiệt lớn như thế, tôi dám khẳng định hắn sẽ không buông tha Kim Đào để dành đâu, anh phải người đi theo Kim Đào, đừng có để chết người đấy!”

“Cậu còn muốn bảo vệ thằng cầu thủ con kia à? Anh cả à, không phải anh chưa “Tĩnh” đấy chứ?”

Đó là tình địch mà, chết sớm càng tốt, Đồng Nguyên không hiểu Mạc Duy Khiêm nghĩ thế nào nữa.

“Hắn mà chết, Duyệt Kỳ sẽ nhớ hắn cả đời, còn không bằng để hắn sống cắt đứt sạch sẽ, đừng nói mấy câu nhảm chán này nữa, cứ làm theo lời tôi đi.”

Đồng Nguyên lập tức đồng ý: “Đã biết, nhưng mà chúng ta cũng không thể quá bị động được, phải nghĩ cách đi.”

“Đó là dĩ nhiên, tôi đã nộp báo cáo lên rồi, có lẽ trong vòng ba ngày sẽ được phê chuẩn, đây là lần đầu tiên có người dám lấy súng chĩa vào tôi, dù sao cũng nên để lại gì đó làm kỷ niệm chứ.”

Mạc Duy Khiêm nói xong lại dặn dò vài câu rồi cúp điện thoại, trở lại phòng ngủ nhìn thấy La Duyệt Kỳ đang mơ màng ngồi trên giường liền nở nụ cười.

“Sao không ngủ thêm chút nữa?”

La Duyệt Kỳ xoa xoa đôi mắt khê nói: “Không được, lát nữa em phải về nhà.”

“Vừa rồi anh ra ngoài nhận điện thoại, ngủ tiếp một lát nữa anh sẽ đưa em về.” Mạc Duy Khiêm nói xong liền cởi quần ngủ ra.

La Duyệt Kỳ lập tức quay đầu nhìn về chỗ khác: “Sao anh không mặc quần lót?”

Mạc Duy Khiêm xốc chăn lên, sờ soạng nắn bóp không đứng đắn trước ngực cô một chút: “Khi ngủ anh chưa bao giờ mặc, em nhìn quen là được rồi.”

“Anh tự ngủ đi, em ra phòng khách chờ!” La Duyệt Kỳ mặc quần áo bỏ chạy ra ngoài.

Chạy đi, nhưng đừng có nghĩ chạy ra khỏi bàn tay anh được! Mạc Duy Khiêm đắc ý cười, một lát sau đã ngủ say.

“Đây là hai chú làm trò có phải không hả? Đừng có lừa anh, ngày đó hai chú đều ở đây, giỏi lắm, dám tính toán trên đầu anh à?”

Phạm Thanh Lợi và Loan Ninh nghiêng người tránh khỏi gạt tàn và những tàn thuốc.

“Anh cả, chúng em cũng không ngờ sẽ thế, chẳng qua chỉ là Kim Đào muốn mời anh hai bữa cơm để giải quyết chuyện này thôi, không ngờ con đàn bà Ngô Nguyệt kia lại chơi ở chỗ này, lúc tối liền quàng lấy Kim Đào, còn nói hắn ta thật rắn chắc, chúng em nào dám làm chuyện như thế chứ, nhưng cũng không dám theo.” Loan Ninh lớn tiếng kêu oan.

“Suy nghĩ trong lòng các chú sao anh không biết chứ? Chẳng qua là con đàn bà của thằng cầu thủ này làm ở đài truyền hình đã đắc tội với Thanh Lợi, trùng hợp nó lại là kẻ địch với chú trong đội bóng, còn không phải là các chú muốn mượn tay anh chinh chết nó à? Con ả dâm đảng Ngô Nguyệt kia đã không biết thân

phận lâu rồi, Lưu Dương này không thể không có chút mặt mũi nào như thế được, nếu đã đâm rách mặt nạ thì cho các chú sung sướng một lần, nhìn anh cả các chú xử lý người thế nào!” Lưu Dương độc ác nói.

Phạm Thanh Lợi và Loan Ninh vui vẻ liếc mắt nhìn nhau, Ngô Nguyệt chẳng qua là đồ chơi, nghĩ rằng đại ca cũng không thêm để ý, nhưng dù sao trên danh nghĩa cũng là anh cả bao dưỡng, họ bỏ thuốc Kim Đào và Ngô Nguyệt, chủ yếu là muốn họ lên mặt báo, để anh cả vì mặt mũi đập chết thằng Kim Đào kia!

25. Chương 25

“Nghe nói thuộc hạ của họ Mạc kia cũng đều mang theo súng?” Lưu Dương lại hỏi.

Nói đến việc này Phạm Thanh Lợi cũng nhú mào: “Vâng, hơn nữa còn là súng mạnh hơn súng của chúng ta gấp trăm lần, đều là súng có lực sát thương cực lớn, xem ra không dễ chọc vào.”

“Đã bảo để cho nó đi đi mà các chú không nghe, trước tiên không cần trêu chọc đến nó, thật sự không được thì Thanh Lợi, chú mềm mỏng hơn một chút, đem chút lễ vật đến xem tình huống rồi nói.”

“Em biết, ngày mai em sẽ đi.” Phạm Thanh Lợi lúc này vẫn biết nặng nhẹ, nếu Mạc Duy Khiêm thật sự là một nhân vật độc ác thì tốt nhất là vẫn không nên trở mặt mới tốt.

Mạc Duy Khiêm đưa La Duyệt Kỳ về nhà, lại lén dặn dò vệ sĩ để ý đến La Duyệt Kỳ, trừ bỏ những người thân trong nhà thì không cho bất kỳ ai khác lại gần cô.

Cho dù Mạc Duy Khiêm có không nói thì chuyện đêm qua ai mà không để mắt đến chứ? Đám vệ sĩ dĩ nhiên là hiểu được, đồng ý vô cùng nhanh nhẹn.

Về nhà, La Duyệt Kỳ mở di động ra, nhìn tin nhắn Kim Đào gửi, vẫn quyết định nên nói chuyện rõ ràng với anh ta.

Gọi điện cho Kim Đào cũng không nói gì nhiều, chỉ hẹn ba ngày sau sẽ gặp mặt ở quán cà phê hai người hay đến để nói chuyện.

“Duyệt Kỳ, em tha thứ cho anh, anh biết dù nói gì thì anh cũng vô cùng có lỗi với em, anh thật sự không biết là chuyện gì xảy ra, anh không thể có cảm giác gì với người phụ nữ kia, anh thật sự...” Kim Đào thấy La Duyệt Kỳ thì bắt đầu giải thích, nhưng lại không thể nào giải thích.

Trái tim La Duyệt Kỳ co rút lại đau đớn, nhìn dáng vẻ lo lắng của Kim Đào liền hỏi: “Ngày đó, tôi gọi cho anh vì sao anh không nghe máy?”

“Anh sợ hãi, anh không biết nên đối mặt với em thế nào.” Kim Đào ăn ngay nói thật.

“Cho nên, chờ báo đăng tin, anh không dấu nổi nữa mới quyết định tìm tôi đúng không?”

Kim Đào càng hoảng hốt hơn: “Duyệt Kỳ, em hãy nghe anh nói, anh thật sự sợ hãi sẽ mất em, anh chỉ muốn ình chút thời gian tự hỏi, em ngàn lần đừng hiểu lầm, anh sẽ không lừa gạt em, cho dù không bị đăng báo thì anh cũng sẽ nói thật với em.”

Kim Đào nói xong muốn nắm lấy tay La Duyệt Kỳ, kết quả là bị người khác ngăn cản lại.

“Kim tiên sinh, xin tự trọng.”

Kim Đào ngây ngẩn cả người, La Duyệt Kỳ cũng ngây ngẩn cả người, hai người đồng thời nhìn về phía vệ sĩ bên cạnh.

“Hàn Giang, không phải anh cùng với những người còn lại ngồi bên kia sao? Sao lại chạy đến đây?” La Duyệt Kỳ không muốn biết cảnh này là làm sao mà xuất hiện nữa.

Hàn Giang rất lễ phép cười: “Ngoại trừ người nhà, những người khác tốt nhất là không cần có tiếp xúc thân thể.” Đương nhiên Mạc lão đại là trường hợp ngoại lệ, Hàn Giang lặng lẽ thêm một câu ở trong lòng.

“Đây là đề phòng quá đáng rồi, Kim Đào là bạn trai tôi, anh không cần lo lắng như vậy.”

La Duyệt Kỳ nói xong câu đó, chỉ thấy Hàn Giang mở to hai mắt nghi hoặc nhìn cô, trên mặt cũng mang vẻ vô cùng khó hiểu, cô lập tức hiểu hẳn đang suy nghĩ chuyện của cô và Mạc Duy Khiêm hôm qua, gương mặt hơi hồng lên.

Ho nhẹ một chút mới nói: “Mặc kệ nói thế nào thì Kim Đào vẫn là bạn trai tôi, anh trở về chỗ ngồi đi.”

Hàn Giang cúi đầu nhỏ giọng khẽ nói: “Chuyện riêng tư của cô chúng tôi sẽ không can thiệp, nhưng xin cô đặt mình vào hoàn cảnh của chúng tôi mà suy nghĩ một chút, trách nhiệm của chúng tôi không thể không đề phòng cẩn thận một chút, nếu không thì không có cách nào báo cáo lại với Mạc tiên sinh, dù sao cô và Mạc tiên sinh cũng đã...”

Ám chỉ như thế mà cô còn không hiểu thì chẳng phải đồ ngu sao, vệ sĩ đều là người của Mạc Duy Khiêm, đây là đang muốn thay Mạc Duy Khiêm giám sát mình, chờ nói chuyện xong với Kim Đào thì cô phải tìm Mạc Duy Khiêm nói lại, bảo hẳn tốt nhất là giải thích một chút về hiểu lầm giữa quan hệ hai người với vệ sĩ một chút, La Duyệt Kỳ cô đây không muốn trên người mình có dán nhãn độc quyền của riêng ai cả.

Nghĩ vậy nên nói với Hàn Giang trước: “Tôi hiểu, trước khi nói rõ với Mạc tiên sinh thì tôi sẽ không làm các anh khó xử.”

Nghe thế Hàn Giang mới cười gật đầu trở về.

“Thế nào?” hai vệ sĩ còn lại hỏi Hàn Giang.

“Xong, La tiểu thư nói trước khi bàn bạc xong với anh Mạc sẽ không tiếp xúc với người khác.”

“Vậy là tốt rồi, dù sao cô ấy và anh Mạc cũng không nói rõ được đâu, các cậu nói xem tính tình La Duyệt Kỳ này cũng thật lạ nhỉ, cho dù không cần con rồng chính hiệu như anh Mạc thì cũng không nên theo thẳng oắt cầu thủ kia chứ?” Những người khác đều sốt ruột thay La Duyệt Kỳ.

“Còn không phải thế ư, vừa rồi còn bảo tôi Kim Đào là bạn trai cô ấy đấy, tôi nghe xong còn cố ý ám chỉ cho cô ấy một chút, cô ấy bây giờ là người phụ nữ của anh Mạc nhà chúng ta, đừng có há mồm ngậm miệng đều nói kẻ khác là bạn trai cô ấy thế chứ!” Hàn Giang cũng rất là không bằng lòng.

Có người hừ khê một tiếng: “Nếu để tôi nói về người phụ nữ này thì chỉ có một từ “đồ ngốc” thôi, không nhìn rõ tình thế, ngay cả tính tình như anh Mạc nhà chúng ta, cũng chẳng phải là ăn ngon đến kén chọn sao, huống chi là đã dâng kén miệng mà họ Kim kia còn muốn cướp? Vậy hẳn thật sự là đang lấy người nhà và tính mạng hẳn ra đùa giỡn!”

Tuy ba người nhỏ giọng bàn bạc nhưng ánh mắt vẫn cảnh giác nhìn xung quanh, lại nghiêm túc cẩn thận phòng bị từng cử chỉ hành động của Kim Đào.

“Bây giờ ngay cả tay em anh cũng không thể nắm sao?” Kim Đào chờ vệ sĩ kia đi rồi mới nhìn La Duyệt Kỳ hỏi.

“Bọn họ chỉ vì công việc thôi, cũng không dễ dàng, chờ em nói rõ với Mạc Duy Khiêm là được rồi, anh ấy cũng chỉ vì chuyện hôm đó mà tăng phòng vệ lên thôi.” La Duyệt Kỳ tìm một lý do để giải đáp cho Kim Đào, trong lòng luôn không ngừng tự hỏi có muốn nói cho Kim Đào chuyện của cô không.

Càng nghĩ càng thấy vẫn nên tìm thời gian khác để nói sau, nơi công cộng như thế này mà nói xong thì chắc chắn Kim Đào sẽ làm ầm ĩ, không khéo lại lên mặt báo cũng nên.

“Hắn ta đã có thể thay em quyết định nhiều chuyện như thế sao?” Kim Đào không nhịn được sự ghen tuông trong lòng.

La Duyệt Kỳ khuyên bảo: “Kim Đào, vấn đề giữa chúng ta không chỉ là một sự việc này của anh, cho nên em thấy vẫn nên tìm một ngày khác, hẹn gặp ở một nơi yên tĩnh kín đáo nói chuyện lại thì hơn, vả lại mọi chuyện cũng không phải chỉ riêng hai ta có thể giải quyết được, còn có cha mẹ chúng ta nữa, anh về trước đi.”

Kim Đào còn muốn nói nữa nhưng La Duyệt Kỳ đã đứng lên đi ra ngoài, hẳn muốn đuổi theo lại trực tiếp bị vệ sĩ dè lại chỗ ngồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn La Duyệt Kỳ biến mất ở chỗ rẽ.

Kim Đào ủ rũ rời khỏi quán cà phê, chuẩn bị trở về đội, khi xe chạy đến ngoại ô thì lại bị một chiếc xe khác đâm vào đuôi, tâm trạng Kim Đào gần như sụp đổ, mở cửa xe muốn lí luận với đối phương một trận coi như phát tiết cảm xúc.

Kết quả là còn chưa đi đến đuôi xe, đối phương cũng kéo 5,6 người xuống khỏi xe, Kim Đào cảm giác không ổn, xoay người định chạy vào trong xe mình, lại chậm một bước vẫn bị chúng bắt được.

“Thằng ranh, đàn bà mà ông chủ tội tao nuôi mày cũng dám chơi? Mày cũng không thêm hỏi xem ở Danh Tinh này đứa nào dám có cái gan đó? Hôm nay mày sẽ hiểu rõ, hai cái cẳng này chắc chắn sẽ hỏng, về sau mày đừng có hòng dựa vào đá bóng mà tán gái nữa!”

Nhìn gậy sắt trong tay đối phương, toàn thân Kim Đào lạnh lẽo, nghe lời nói của chúng thì hắn cũng biết đây khẳng định và vì chuyện với Ngô Nguyệt, nhưng nếu chân của mình bị tàn phế thì sau này làm sao sống nữa?”

“Các đại ca, em xin các anh, em tình nguyện bị đánh, cũng tình nguyện đền tiền, chỉ cần không làm hỏng chân em, điều kiện gì em cũng đồng ý!”

Người cầm đầu cười to: “Mày có bao nhiêu tiền? Lại còn dám khoe khoang với ông chủ tội tao, nói ày biết, đánh mày tao vẫn đánh, mà chân mày thì tao cũng hủy, anh em đâu, lên!”

Tiếng nói vừa dứt, những người khác lập tức vây quanh Kim Đào, kẻ lên trước bắt đầu đánh.

La Duyệt Kỳ về đến nhà liền gọi điện cho Mạc Duy Khiêm nói chuyện mấy vế sĩ.

“Gần đây xảy ra nhiều chuyện quá, họ làm thế cũng là do yêu cầu công việc thôi, anh cũng không tiện can thiệp quá nhiều, nếu không khi xảy ra vấn đề thì cũng không thể đổ trách nhiệm cho ai được, vế sĩ kiêng kị nhất là có tranh cãi thế này với người thuê đấy.” Mạc Duy Khiêm nghe xong cũng tỏ ra mình không thể làm gì.

“Căn bản không phải là như vậy, họ cảm thấy em và anh, em và anh đã...” La Duyệt Kỳ không nói được nữa.

“Em và anh đã thế nào?” Nói đến đây Mạc Duy Khiêm đầy hứng thú.

Đúng là tự làm mình ngượng ngùng mà, La Duyệt Kỳ bất chấp: “Họ cảm thấy em và anh đã lên giường với nhau, hẳn là không nên tiếp xúc với người đàn ông khác nhưng Kim Đào là bạn trai em, chúng em cũng chưa chia tay, phiền anh nói với họ một tiếng là chuyện đó không quan trọng.”

Suýt nữa thì Mạc Duy Khiêm phun thẳng ngụm trà trong miệng ra, cô bé này đúng là nói chuyện chẳng kiêng kị gì mà.

“Anh chưa từng nói thế, họ cũng sẽ không hiểu như vậy, anh thấy em hiểu lầm rồi. Duyệt Kỳ, em nghe anh nói, chỗ anh đang có chút việc, đợi xong việc anh sẽ gọi cho em, ngoan nhé.”

Nghe tiếng tút tút trong di động, La Duyệt Kỳ cảm thấy cô và Mạc Duy Khiêm còn có điều chưa nói rõ với nhau.

Mạc Duy Khiêm buông di động nhìn về phía Phạm Thanh Lợi đang ngồi đối diện mình, hơi cười cười.

“Phạm đồn trưởng cũng thấy đấy, Duyệt Kỳ là người phụ nữ của tôi, làm tổn thương cô ấy cũng chính là làm tổn thương tôi, tôi không ngại cá chết lười rách.”

“Không ngờ Mạc tiên sinh đúng là lợi hại, càng không ngờ lại có phong cách cổ đại “giận dữ vì hồng nhan” nha, nếu Phạm Thanh Lợi tôi đây muốn quen biết người bạn như ngài thì dĩ nhiên là phải có thành ý. Không phải ta bốc phét, chỉ cần là ở thành phố Danh Tinh này, từ nay về sau La tiểu thư muốn làm gì thì làm cái đó, muốn cái gì sẽ có cái đó, nếu có chút sơ suất nào, tôi đền mạng cho ngài! Mặt khác, chuyện ngày đó làm ngài sợ hãi, đây là chút tâm ý, đương nhiên chút ít này chắc chắn không lọt vào mắt ngài được, chẳng qua là anh em xin lỗi mà thôi.”

Mạc Duy Khiêm nhìn tiền được Mạc Thanh Lợi đẩy đến, có lẽ có ba bốn mươi vạn.

“Phạm đồn trưởng khách khí rồi, an nguy của Duyệt Kỳ tôi rất an tâm, về phần chuyện này tôi còn phải xem xét suy nghĩ đã.”

Ý này chính là không muốn phối hợp? Mặt mày Phạm Thanh Lợi đã bắt đầu hiện lên sự tức giận, đứng lên cười như không cười nói: “Tục ngữ nói cường long nan áp địa đầu xà, Mạc tiên sinh tốt nhất đừng có lật thuyền trong cái mương nhỏ Danh Tinh này đây!”

(cường long nan áp địa đầu xà: Nghĩa đen: một con rồng có hung hãn, mạnh mẽ tới đâu cũng không thể lật ắt chế được con rắn ngay trên địa bàn của nó.)

Sau đó cũng không cầm tiền mà trực tiếp bỏ đi.

“Duy Khiêm, cậu thật sự định cứng đối cứng à?” Đồng Nguyên chờ Phạm Thanh Lợi đi rồi mới mở miệng hỏi.

Mạc Duy Khiêm chỉ vào tiền trên bàn nói: “Duyệt Kỳ đã người phụ nữ kia một cái đã 500 vạn. Còn đây, bắn một phát súng về phía tôi còn chưa nói, còn Duyệt Kỳ thì cho dù hấn bỏ bao nhiêu tiền cũng không thể giải quyết, cứng đối cứng thì sao? Bọn họ giỏi cứ động vào một sợi tóc của Duyệt Kỳ cho tôi xem!”

“Đúng vậy, mấy thứ rách rưới này có là cái gì? Chẳng qua có chuyện phải nói rõ, bảo bối Duyệt Kỳ thì không kẻ nào dám động, còn Kim Đào kia chắc bị người ta đánh chết khiếp rồi.”

Mạc Duy Khiêm vội hỏi: “Không phải bảo anh cho người theo cậu ta sao? Sao lại còn bị đánh?”

“Không phải cậu nói không mất mạng là được à? Đâu có nói là không thể bị đánh? Đều là bị thương ngoài da, nhìn thì đáng sợ nhưng thật ra không sao cả.”

Mạc Duy Khiêm lập tức phát hỏa: “Thối hoắc, nhìn đáng sợ à? Vậy chẳng phải Duyệt Kỳ lại đau lòng cho cậu ta hay sao?” Nói xong liền chạy nhanh ra ngoài, vệ sĩ lập tức đi theo.

Đúng là dễ bụng? Nhìn bộ dáng vội vàng lo lắng của Mạc Duy Khiêm, Đồng Nguyên cảm thấy chuyển đi Danh Tinh này đúng là đánh giá mà, trò hay không ngừng kéo đến.

26. Chương 26

Khi Mạc Duy Khiêm chạy tới nhà La Duyệt Kỳ thì thấy cô đang lau nước mắt đi ra ngoài.

“Duyệt Kỳ.”

La Duyệt Kỳ thấy người đến là Mạc Duy Khiêm, xoa xoa mặt hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Anh nghe nói chuyện Kim Đào bị thương, sợ em sốt ruột nên chạy tới, cậu ấy bị thương không nặng lắm đâu, đừng khóc.” Mạc Duy Khiêm đưa tay sờ sờ mặt La Duyệt Kỳ.

“Sao anh lại biết?” Nghe xong lời Mạc Duy Khiêm nói, tuy La Duyệt Kỳ cảm thấy kỳ quái nhưng sự lo lắng cũng giảm xuống, không hiểu sao cô rất tin tưởng Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm lôi kéo tay La Duyệt Kỳ kéo cô ra ngoài: “Anh vốn sợ sẽ xảy ra chuyện nên cũng cho người đi theo Kim Đào, không ngờ chậm một bước vẫn để cậu ấy bị đánh, hẳn là có quan hệ với việc Ngô Nguyệt kia, nếu Ngô Nguyệt có quen biết với Phạm Thanh Lợi thì chỉ sợ đây cũng là một cái bẫy.”

La Duyệt Kỳ vô cùng đồng ý với phân tích của Mạc Duy Khiêm, nhưng mà không ngờ hẳn lại có thể cho người đi bảo vệ Kim Đào.

Hai người ngồi vào trong xe, Mạc Duy Khiêm còn nói: “Anh đưa em đi xem cậu ta, bây giờ sự việc càng lúc càng lớn, hôm nay nếu họ có thể làm Kim Đào bị thương, cũng khó mà đảm bảo ngày khác sẽ không ra tay với em, vậy đi, sau này em đi đâu cứ dùng chiếc xe này của anh.”

“Chuyện này không được, anh cho người bảo vệ em đã rất rắc rối rồi, em không thể yêu cầu gì thêm nữa.” La Duyệt Kỳ không cần nghĩ ngợi lập tức từ chối.

“Duyệt Kỳ, em nghe anh nói xong đã, xe này cũng là dùng cho cha mẹ em nữa, lại nói nếu có xe thì mấy vệ sĩ cũng dễ làm việc hơn nhiều, không cần gọi xe cùng em nữa, hơn nữa tính an toàn của chiếc xe này em cũng đã tự mình thử rồi, em không phải là kẻ chỉ biết nắm tay nói điều chính nghĩa, hẳn là biết đạo lý trong lời anh nói đúng không?” Lí do của Mạc Duy Khiêm vô cùng rõ ràng đường hoàng.

La Duyệt Kỳ vừa nghĩ đến sự an toàn của cha mẹ thì không nói lời nào nữa, cô không muốn trải qua sự đau khổ khi người thân nhất tổn thương một lần nữa, nhìn nhìn Mạc Duy Khiêm hỏi: “Nếu xe này để em dùng thì anh phải làm sao?”

“Anh dĩ nhiên là có xe khác rồi, chỉ là mấy cái đó có vẻ hơi khoa trương, chiếc này là khiêm tốn nhất, em dùng sẽ tiện hơn.”

Hắn còn có xe khác? La Duyệt Kỳ bắt đầu nghi ngờ thân phận Mạc Duy Khiêm thật sự chỉ là một nhân viên nhà nước thôi sao? Đáp án đương nhiên là không biết, nhưng một người có khả năng kinh tế như vậy còn cần làm một nhân viên nhà nước nữa ư? Nếu là cô thì cô đã từ chức, đi chu du thế giới từ lâu rồi.

“Cô bé ngốc, đừng có suy nghĩ linh tinh nữa, thân phận của anh thì sau này dĩ nhiên sẽ cho em biết, đến bệnh viện rồi, xuống xe đi.”

Tuy Mạc Duy Khiêm nói Kim Đào chỉ bị thương ngoài da, không có việc gì lớn, nhưng đến khi nhìn Kim Đào toàn thân xanh tím, cánh tay vẫn còn chảy máu thì La Duyệt Kỳ vẫn khóc, cũng không dám đụng đến Kim Đào, chỉ nức nở: “Kim Đào, anh có còn đau không?”

Đầu tiên Kim Đào liếc mắt nhìn Mạc Duy Khiêm đứng ở cửa một cái, sau đó đưa tay ôm chầm lấy La Duyệt Kỳ, chịu đựng đau đớn để cô tựa vào ngực mình: “Không đau, còn không nghiêm trọng bằng vết thương trên sân bóng mà anh từng chịu đâu, đừng khóc, anh biết em đau lòng vì anh.”

“Lúc nhận điện thoại, suýt nữa em bị hù chết rồi. May mà anh không xảy ra chuyện lớn.” La Duyệt Kỳ tựa vào lòng Kim Đào nói.

Kim Đào nhếch miệng cười: “Nếu biết để cho người ta đánh có thể khiến em để ý đến anh, anh đây thà bỏ tiền ra thuê người cũng muốn bị đánh.” Nói xong nhướn mi khiêu khích về phía Mạc Duy Khiêm vẫn đứng ở cửa.

Mạc Duy Khiêm chỉ cười nhẹ đi đến.

Lúc này, La Duyệt Kỳ cũng đứng lên nói với Kim Đào: “Kim Đào, lần này là do Mạc Duy Khiêm cho người bảo vệ anh, anh thật sự cần cảm ơn người ta một câu.”

“Anh đã biết, Mạc Duy Khiêm, anh cho người giúp tôi, tôi rất cảm ơn anh, vẫn là câu nói kia, anh bảo tôi làm gì đều được, nhưng Kim Đào tôi đây cũng không phải cái loại có thể lấy bạn gái ra để làm trao đổi!”

“Tôi chưa từng có suy nghĩ như cậu nói, chẳng qua vì không muốn Duyệt Kỳ đau lòng nên mới cứu cậu, cậu cũng không cần cảm ơn tôi. Tôi vẫn khuyên cậu một lần nữa, cách xa Phạm Thanh Lợi một chút, nếu không dù tôi có cử đến thêm nhiều người hơn nữa thì cũng không có cách nào bảo vệ một kẻ khư khư cố chấp đâm đầu vào chỗ nguy hiểm.” Mạc Duy Khiêm vẫn đưa ra đề nghị với Kim Đào.

“Chuyện này không cần anh quan tâm, lần này là vì chuyện của Ngô Nguyệt, không liên quan đến anh Phạm, tôi muốn nói chuyện riêng với Duyệt Kỳ, mời anh về đi.”

Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ, chỉ thấy cô vẫn đang quan sát vết thương trên người Kim Đào, cũng không nói thêm gì xoay người bước đi, lúc này Kim Đào mới nhẹ nhàng thở ra, lại kéo La Duyệt Kỳ kể lại sự nhớ thương đau khổ của mình.

Hai người như thế có nhiều lời đến mức không bao giờ nói hết vậy, đến khi mặt trời lặn, cha mẹ Kim Đào đến đây mới cắt ngang không khí ảm áp.

Trần Thực Phương là mẹ của Kim Đào, vừa vào đến cửa lập tức bỏ nhào đến trước giường bệnh tỉ mỉ quan sát sự biến đổi của con mình, sau đó khóc rống: “Con, con nói đi, sao lại không cẩn thận như vậy chứ, sao lại trêu chọc vào người phụ nữ như vậy, bị thương nặng thế này, phải chịu khổ cỡ nào chứ!”

Cái gì gọi là không cẩn thận? La Duyệt Kỳ vừa nghe lời nói này thì tâm trạng lập tức trở nên không thoải mái.

“Mẹ, con căn bản là không hề muốn dây dưa với người phụ nữ kia, chuyện này chắc chắn là có vấn đề, mẹ thấy Duyệt Kỳ còn ở bên cạnh đây này, mẹ đừng nói lung tung nữa.”

“Đúng vậy, chắc chắn là có vấn đề, nhân phẩm của con mẹ còn không biết ư? Nhất định là bị người ta hãm hại. Duyệt Kỳ, cháu ở đây rất đúng lúc, cô cũng có lời muốn nói với cháu, Kim Đào đúng là đã làm sai nhưng con người nó ra sao cháu còn không biết ư? Con cô là loại người tùy tiện xằng bậy với người khác sao? Thời gian trước việc của cháu ồn ào khắp thành phố, danh tiếng xấu đến không còn gì mà Kim Đào nhà cô cũng chưa nói một câu nào, trong lòng nó chỉ một lòng với cháu, tin tưởng cháu như vậy, kết quả là bây giờ cháu đối với nó thế nào? Chút việc nhỏ như thế mà cũng phải quậy tung lên với nó. Chuyện xảy ra với cháu sau này cô và cha Kim Đào cũng biết, cháu đắc tội với người có quyền lực, Kim Đào cũng bị liên lụy theo, lần này cũng khó mà khẳng định là không phải vì cháu mới có chuyện này!”

Kim Đào sốt ruột: “Mẹ, mẹ đừng nói Duyệt Kỳ như vậy, cô ấy cũng chịu không ít khổ sở rồi, chỉ cần Duyệt Kỳ chịu tha thứ cho con thì con ra sao cũng được!”

Trần Thục Phượng chỉ tiếc rên sất không thành thép: “Con đó, trong mắt cũng chỉ có cô ta, mẹ và cha con đều bị quăng sang một bên, sớm muộn gì đến ngày con hối hận thì đã là tai họa ngập đầu rồi.”

“Mẹ, không cần biết mẹ nói như thế nào, con chỉ xác định một mình Duyệt kỳ là vợ của con thôi!”

La Duyệt Kỳ nghe lời Kim Đào nói thì thấy trong lòng khó chịu, cũng không muốn mẹ con họ tiếp tục cãi cọ vì mình nên cười nói: “Kim Đào, nghỉ ngơi cho tốt nhé, em về trước đây, ngày mai sẽ lại đến thăm anh. Chú, dì, cháu đi trước đây, mọi người từ từ nói chuyện tiếp nhé.”

Kim Đào cũng không muốn để La Duyệt Kỳ ở đây chịu sự tức giận của mẹ nên không ngăn cô lại, chỉ dặn dò cô đi đường cẩn thận.

La Duyệt Kỳ gật đầu đồng ý rồi mới xoay người đi ra cửa, đến hành lang lại nhìn thấy Mạc Duy Khiêm đang ngồi ở ghế dựa nhắm mắt nghỉ ngơi, cảm thấy hơi giận mình, nên cô lại gần nhẹ nhàng đẩy hấn một chút.

Mạc Duy Khiêm mở to mắt nhìn người đến là La Duyệt Kỳ thì cười nói: “Nói chuyện xong rồi ư? Đi thôi.”

“Anh là đi rồi quay lại hay là không đi?”

“Không đi.” Mạc Duy Khiêm trả lời rất chắc chắn.

Về mặt La Duyệt Kỳ nhìn Mạc Duy Khiêm đầy phức tạp: “Anh tội gì mà phải vậy chứ.”

“Chờ đợi ở đây thì lòng anh có thể dễ chịu một chút, anh biết em vẫn muốn quay lại với cậu ta, anh cũng chỉ muốn để em hiểu được trái tim anh mà thôi, nhưng em cũng không cần lo lắng đến cảm nhận của anh, anh vĩnh viễn ủng hộ quyết định của em.”

Bản thân cô sao có thể không lo lắng chứ? La Duyệt Kỳ cảm thấy Mạc Duy Khiêm như vậy làm người ta rất đau lòng, đã biết cô do dự, hấn chẳng những không có một câu oán hận, còn suy nghĩ thay cô như vậy, đây là một người ấm áp và hiền lành cỡ nào chứ?

“Mạc Duy Khiêm, vấn đề giữa em và Kim Đào rất nhiều, những tình cảm anh dành cho em không phải nói nhận là có thể nhận được, em thật sự không buông anh ấy xuống được, chờ sau khi em nói cho anh ấy tình hình thực tế, nếu chúng em có thể tha thứ cho nhau thì em sẽ vẫn lựa chọn bên anh ấy. Em nói thế tuy làm anh tổn thương, cũng không ngăn nổi mặt nhìn anh, nhưng em cũng không muốn anh thành cái thứ đồ thay thế hay dự bị, cũng xin anh đừng đối tốt với em như vậy.” La Duyệt Kỳ sắp không chịu nổi sự đối xử tốt đẹp của Mạc Duy Khiêm dành ỉn.

Mạc Duy Khiêm vuốt ve tóc La Duyệt kỳ, cười lắc đầu: “Anh có sự kiên trì của mình, em không cần khuyên anh nữa, hơn nữa anh vô cùng vui mừng được làm đồ dự bị của em, lúc nào cũng hoan nghênh em có mối nói cũ nhào vào vòng tay anh, anh đưa em về nhà trước, chờ anh về rồi sẽ cho lái xe đưa xe về chỗ em.”

Nói xong liền ôm eo La Duyệt Kỳ cùng bước về phía trước, sắp đi đến thanh máy thì nhìn thấy Loan Ninh đang vội vàng đi tới.

Loan Ninh cũng thấy Mạc Duy Khiêm và La Duyệt Kỳ, đến lúc lại gần nhìn thấy Mạc Duy Khiêm ôm La Duyệt Kỳ thì rõ ràng là sưng sốt, nhưng về mặt hồi phục rất nhanh: “Hai người cũng đến thăm Kim Đào à? Tôi vừa nghe nói cũng lập tức chạy đến ngay.”

Dĩ nhiên là La Duyệt Kỳ rất hào phóng chào hỏi Loan Ninh, còn nói: “Lần trước còn phải cảm ơn anh đã giúp đỡ như thế, nhưng mà tôi lại không phối hợp, thật sự ngại quá.”

“Chuyện đó có gì đâu, Kim Đào là anh em của tôi, hơn nữa Phạm đồn trưởng kia cũng thật sự rất quá đáng. Cái kia, tôi muốn nói một câu, Kim Đào thật sự là một lòng với cô, chắc là ngày đó cậu ấy uống nhiều quá, cô đừng để trong lòng, đàn ông mà, phạm chút sai lầm cô nhin một chút sẽ qua thôi. Nhưng mà chuyện hôm nay tôi đã giúp Kim Đào chuẩn bị rồi, trên đường đã liên hệ xong, đã giải quyết khá ổn, bây giờ tôi lập tức nói cho Kim Đào, để cậu ấy không cần lo lắng nữa.”

Mạc Duy Khiêm nhìn Loan Ninh đang đi về phía phòng bệnh, suy nghĩ sâu xa: hắn ta có thể liên hệ với Phạm đồn trưởng, ngày đó Kim Đào đến KTV cũng là đi cùng hắn ta, bây giờ Kim Đào bị đánh hắn ta cũng có thể chuẩn bị đúng chỗ, Loan Ninh này cũng thật có bản lĩnh nhỉ, sao mình lại xem nhẹ nhân vật này chứ, xem ra cũng cần phải cho Đồng Nguyên tìm hiểu một chút mới được.

“Anh nghĩ cái gì thế?”

Mạc Duy Khiêm cúi đầu hôn La Duyệt Kỳ một chút cười nói: “Hôm nay chờ đến giờ cũng có chút thu hoạch.”

La Duyệt Kỳ nghĩ nói để Mạc Duy Khiêm sau này không cần có động tác thân mật với mình như vậy nữa, nhưng nghĩ đến hắn ngồi đợi lâu như thế thì lời nói không sao thốt ra khỏi miệng được, nghĩ rằng sau này tìm cơ hội thích hợp thì nói vậy.

Hai người ngồi vào trong xe, Mạc Duy Khiêm nhắc nghĩ đến một việc: “Đúng rồi, anh chuẩn bị đổi công việc khác cho cô giúp việc đang ở nhà em, anh cố ý mời đến một đầu bếp dinh dưỡng chuyên về các loại thực phẩm dinh dưỡng từ cây thuốc phiện, đương nhiên là những món ăn bình thường cũng làm rất ngon, người cũ thì cứ để làm việc nhà đi.”

“Không cần như vậy chứ? Quá xa xỉ rồi, lại nói nhà em cũng không đủ chỗ đâu.” La Duyệt Kỳ cảm thấy số người đang thuê hiện giờ cũng đã vượt qua phạm vi thừa nhận của gia đình cô rồi, sao còn mời được đầu bếp dinh dưỡng chuyên nghiệp nữa chứ?

“Chuyện này em không cần quan tâm, anh đã nói rồi, đó đều là người trong nhà anh, sau này họ sẽ làm gì thì em cũng đừng lo, chuyện trong nhà cứ giao cho anh, để thân thể cha mẹ em bình phục tốt mới là quan trọng nhất, hơn nữa họ đã từ xa đến đây, cũng không thể để người ta đi vô ích đúng không?”

La Duyệt Kỳ yên lặng thở dài, đối mặt với sự cố chấp của Mạc Duy Khiêm, cô cũng không biết nên làm thế nào nữa.

Hai người yên lặng, di động của Mạc Duy Khiêm bỗng vang lên, Mạc Duy Khiêm nghe điện thoại xong thì nhú mày, nói một câu “đã biết” liền cúp máy.

Sau đó quay đầu nhìn La Duyệt Kỳ, thấy cô đúng lúc đang tò mò nhìn mình thì liền kéo tay cô nói: “Vừa rồi có người cố ý phóng hỏa ở cửa nhà em, đã bị vệ sĩ bắt, cha mẹ em không sao, em đừng lo lắng.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” La Duyệt Kỳ tuy rằng nghe được cha mẹ không sao nhưng vẫn thấy căng thẳng, gấp gáp.

“Đã báo cảnh sát rồi, anh nghĩ chắc vẫn là việc Phạm Thanh lợi gây ra, khả năng hắn không ngờ anh để cả người ở lại nhà em, hắn đã tuyên chiến rõ ràng như vậy rồi thì anh cũng không thể khách khí nữa.”

Nói đến người này, Mạc Duy Khiêm vỗ vỗ La Duyệt Kỳ đang yên lặng tức giận nói: “Ngày mai anh sẽ lập tức bắt đầu điều tra. Duyệt Kỳ, anh có thể dùng tính mạng đảm bảo sự an toàn của người nhà em, chỉ cần em hoàn toàn tin anh, anh không muốn em lo lắng kinh hãi, như vậy anh cũng sẽ khó chịu theo.”

La Duyệt Kỳ chỉ gật đầu, cũng không có cách từ chối bất cứ sự sắp xếp nào của Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm đưa La Duyệt Kỳ lên lầu, lại an ủi La Đồng và Tề Nguyệt Tú, sau đó mới trở lại chỗ ở, rồi lập tức cho người đưa xe đến làm xe chuyên dùng của nhà họ La.

“Cậu đúng là phục vụ toàn diện nhỉ? Duy Khiêm, không phải cậu xem người ta thành cha mẹ vợ mà cung phụng đấy chứ?” Đồng Nguyên thật sự không hiểu vì sao Mạc Duy Khiêm lại để ý đến gia đình La Duyệt

Kỳ như vậy.

“Tôi vui còn không được ư? Tôi nghĩ là ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được thì sau này có tư cách lấn lộn nữa? Báo cáo đã được phê duyệt, này mai để người nói với ủy ban Danh Tỉnh để họ lập ra tổ điều tra chuyên án, trên tỉnh cũng sẽ phái người xuống.”

Đồng Nguyên hơi mơ hồ: “Cậu điều tra là được mà, nhưng cậu định xuống tay từ chỗ nào?”

Mạc Duy Khiêm cười lạnh: “Rất đơn giản, bắt đầu điều tra từ nguyên nhân, nếu Trương Bội Ninh là tình nhân của Triệu Chi Tín, vậy điều tra tại sao năm đó bà ta chưa đến 40 tuổi đã được làm phó đài truyền hình? Còn nữa, không phải Duyệt Kỳ bị một người bán hàng ở trung tâm thương mại lừa bịp tổng tiền sao, nếu trung tâm thương mại có thể phối hợp với Phạm Thanh Lợi như thế thì phải điều tra cái trung tâm đó, xem chi tiết ông chủ của nó ra sao!”

“Tôi còn có việc muốn nói.”

“Nói đi.” Mạc Duy Khiêm châm một điếu thuốc.

“Cái cô La Duyệt Kỳ kia còn chưa phải người phụ nữ của cậu đúng không? Tôi tiểu trên danh nghĩa là không phải.” Đồng Nguyên muốn để Mạc Duy Khiêm trở nên mất tự nhiên.

“Tôi nói phải là phải, cô ấy chỉ có thể theo tôi, nếu tôi không làm được sẽ đưa anh 30g Đại Hồng Bào cho anh uống chơi.” Phun ra một vòng khói, Mạc Duy Khiêm nói nhẹ nhàng băng quơ.

27. Chương 27: Chương 27 (16+)

Toàn thể bộ máy chính trị của thành phố Danh Tỉnh đều rung động, thành phố đột nhiên nhận được tin tức nói buổi chiều sẽ có một chuyên cơ đưa một tổ điều tra kỷ luật của ủy ban trung ương hạ cánh đến nơi này. Điều này làm sao có thể được chứ? Nơi nhỏ như chỗ họ, dù nói thế nào cũng không thể có người của ủy ban kiểm tra trung ương đến chứ?

Nhưng tin tức ủy ban thành phố nhận được cũng là 100% đáng tin, sau tin này, từ phường xã đến thành phố đều khẩn cấp tổ chức họp, thậm chí còn mời các vị cán bộ lãnh đạo cũ đã từng được tiếp xúc với những người của ủy ban trung ương đến để chỉ đạo kinh nghiệm, nhất thời lòng người hoảng sợ vô cùng, không biết là đã xảy ra vấn đề ở đâu nữa.

“Xin chào mọi người, trước hết tôi giới thiệu một chút, tôi tên Phùng Thư Dân, là phó tổ trưởng của tổ điều tra lần này, bây giờ xin mời tổ trưởng là đồng chí Mạc Duy Khiêm nói về nhiệm vụ và mục đích lần này của chúng ta.”

Giữa tiếng vỗ tay của mọi người, Mạc Duy Khiêm cười gật gật đầu.

“Mọi người không cần lo lắng, lần này những đồng chí tham gia hội nghị đều là lãnh đạo ủy ban thanh tra các cấp của tỉnh và thành phố, thật ra tôi đã đến Danh Tỉnh một thời gian, cũng đã có đồng chí từng hợp tác với tôi rồi. Vốn chỉ là một lần đi kiểm tra có lệ, không ngờ sẽ gặp nhiều chuyện như vậy, hơn nữa theo những điều đã thấy thì sự việc cũng không phải là nhỏ, cho nên sau khi suy nghĩ cẩn thận, tôi quyết định báo cáo lại với lãnh đạo cấp trên. Đối với khối u ác tính này ở Danh Tỉnh, chúng ta nhất định phải đào ra được, nếu không tiếng kêu than sẽ vang lên tận trời đất.”

Mạc Duy Khiêm nói xong, những người phụ trách ủy ban kỷ luật các cấp đều tỏ thái độ quyết tâm và tuyệt đối nghe theo sự sắp đặt của lãnh đạo cấp trên. Mạc Duy Khiêm thấy vậy, thái độ cũng rất ảm áp: “Công việc cụ thể thì không cần đến tôi nói, nhưng có một điều kiện hàng đầu, đó chính là hoàn toàn giữ bí mật, tôi không cần nhiều lời nữa đúng không?”

Không đợi mọi người tỏ thái độ gì thêm, Phùng Thư Dân lại nói: “Tôi nói thêm một câu nữa, đơn giản chỉ là muốn mọi người phải cực kỳ coi trọng lần điều tra này, theo quần chúng báo lại thì Danh Tỉnh có một bộ phận cán bộ lợi dụng quyền hành trong tay đã tạo nên một thế lực của riêng mình, liên tục làm những chuyện xằng bậy, thậm chí có vài lần trực tiếp uy hiếp tổ trưởng Mạc và người nhà, quả thực là đã vi phạm nghiêm trọng đến kỷ luật và pháp luật, cho nên chúng ta nhất định phải điều tra thật kỹ, cần làm triệt để, không bắt được con sâu làm rầu nồi canh thì quyết không dừng tay!”

Mọi người ngồi đó trong lòng đều vô cùng buồn bực: Ai mà ngu ngốc thế chứ? Lại đi quăng mình vào hòng đại bác, nhìn cái kiểu này thì không biết còn kéo ngã thêm bao nhiêu người nữa.

Sau hội nghị, dựa theo lời Mạc Duy Khiêm thì vẫn do người của tỉnh và thành phố cử ra hỗ trợ điều tra, đến khi nhìn thấy Lý Minh Hân đứng trong đám người đó cười cười nhìn mình, Mạc Duy Khiêm cũng thân thiết chào hỏi: “Không ngờ còn có thể làm việc cùng nhau.”

Lý Minh Hân cười càng ngọt ngào hơn: “Có thể làm việc với tổ trưởng Mạc là vinh hạnh rất lớn của tôi, khiến tôi học thêm được rất nhiều điều.”

Mạc Duy Khiêm xua tay: “Không cần khách khí như vậy.”

Sau đó nâng cao giọng nói với những người xung quanh: “Tôi tin là các vị đứng đây đều là tinh anh của các đơn vị, không cần dông dài thêm về kỷ luật và các hạng mục công việc nữa, nhưng cần phải nhớ rằng trong việc điều tra đừng bỏ thêm cảm xúc cá nhân vào, một khi xuất hiện tình trạng đó, tôi lập tức sẽ đưa các vị về đơn vị cũ! Đến lúc đó ai cũng không đẹp mặt, đã hiểu cả chưa?”

Mọi người cùng lên tiếng đồng ý, ai rảnh rỗi mà làm mấy chuyện mất mặt đó chứ? Dù sao bất cứ ai được cử đến đây đều là người không có liên lụy nhiều, cần bản không đáng phải làm chuyện mất báo gì đó.

Lý Minh Hân lại cảm thấy lời nói của Mạc Duy Khiêm thực chất là đang ám chỉ bản thân cô ta, trên phương diện công tác cô ta luôn tận tâm tận sức, không phải ngay cả đời sống tư nhân ngoài công việc cũng bị quản chế đúng không? Cô ta càng muốn để cho Mạc Duy Khiêm nhìn thấy năng lực làm việc của mình, càng muốn hấn chứng kiến cô ta là người phụ nữ vĩ đại thế nào!

Cùng lúc đó, bên phía chính phủ Danh Tỉnh cũng đang toàn lực tìm hiểu xem cuối cùng thì loại người nào đã đắc tội với người nhà Mạc Duy Khiêm.

“Tôi nghe nói là cha vợ bị người ta dạy dỗ.” Một vị trưởng phòng nói.

Lập tức có người cười ra tiếng: “Mạc Duy Khiêm còn chưa kết hôn mà, đào đâu ra cha vợ?”

“Đó có thể là cha vợ tương lai!”

Lúc này thị trưởng Trần Đông Thành gõ gõ cái bàn: “Bây giờ có truy cứu chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì, nếu muốn điều tra thì lí do cũng chỉ là cái cớ, bảo các ngành chú ý một chút, trước khi tổ điều tra rời đi thì đừng có gây ra chuyện gì, tan họp!”

Sau khi Mạc Duy Khiêm chấm dứt hội nghị liền hỏi vệ sĩ về La Duyệt Kỳ, biết được chuyện La Duyệt Kỳ sau khi tan tầm thì đến bệnh viện thăm Kim Đào, hấn cũng lập tức bảo người chuẩn bị xe đến bệnh viện.

Khi chiếc xe đứng ở cửa ủy ban thành phố, lại gây ra một trận xôn xao, tất cả mọi người ở đây chưa bao giờ thấy chiếc xe này cả, là hiệu Cadillac đấy!

Nhưng mà cũng có vài người hay xem tin tức biết được, nói khê truyền tai nhau: “Chiếc xe này đã được giới thiệu trên tivi đấy, là loại Cadillac chống đạn, không phải người có tiền là có thể dùng đâu, đây là biểu thị thân phận, hiểu không?”

Mạc Duy Khiêm ngồi trong xe nhìn Đồng Nguyên tức giận nói: “Anh đang sợ kẻ thù không tìm thấy tôi nên mới cho tôi dùng chiếc xe này phải không?”

Đồng Nguyên lập tức phủ nhận: “Đừng có nói thế chứ, tôi cố ý vận chuyển chiếc xe phong cách này đến chuyên để cậu theo đuổi phụ nữ đấy, phí chuyên chở đắt lắm có biết không hả? Không phải là chiếc này có vẻ khiêm tốn rồi sao? Cậu vẫn không muốn dùng à?”

Chiều dài xe hơn 6m mà còn gọi là khiêm tốn? Mạc Duy Khiêm cho rằng hấn thật sự chẳng có nhiều lựa chọn có thể đạt tới mục đích giản dị mà.

Trong bệnh viện lúc này, La Duyệt Kỳ đang tận tình khuyên bảo Kim Đào đừng đi lại với Phạm Thanh Lợi nữa, còn bảo Kim Đào cũng đừng nhờ Loan Ninh thêm việc gì, cô vẫn cảm thấy Loan Ninh đáng ra phải đối đầu với Kim Đào mới đúng. Kim Đào chẳng những thay thế vị trí của hấn, mà quan trọng hơn là danh tiếng của Loan Ninh cũng mất, dựa vào cái gì mà hấn còn muốn giúp Kim Đào chứ? Cô càng nghĩ càng thấy không thích hợp, không muốn để Kim Đào lại bị thương nên khuyên hấn cách xa Loan Ninh một chút.

“Duyệt Kỳ, em đừng có lo lắng vô cớ nữa, lần này anh bị đánh hoàn toàn là vì đã đắc tội với người bao dưỡng Ngô Nguyệt, chuyện Phạm Thanh Lợi anh chưa nói nhưng còn Loan Ninh, em có biết cậu ấy đã giúp anh làm gì không? Người ta chẳng những mỗi ngày đều gọi điện quan tâm vết thương của anh, còn chủ động giúp anh giải quyết chuyện với Ngô Nguyệt, chỉ dùng có 10 vạn đã dàn xếp xong chuyện này rồi. Bây giờ còn chưa cảm ơn người ta thì thôi, em còn nói lời tổn thương như vậy, nếu Loan Ninh mà biết thì anh còn mặt mũi nào mà gặp cậu ấy nữa?” Kim Đào căn bản không nghe vào tai lời La Duyệt Kỳ nói, nghĩ rằng Loan Ninh thật sự suy nghĩ vì hấn.

La Duyệt Kỳ vừa sốt ruột lại vừa tức giận: “Sao anh luôn không nghe lời người khác khuyên vậy? Nếu thật sự có chuyện gì thì hồi cũng không kịp đâu!”

Kim Đào thở dài nói: “Duyệt Kỳ, anh có thể không biết phải trái sao? Em nghĩ lại mà xem, dù anh bây giờ có phong độ tốt nhưng có thể duy trì trạng thái đỉnh cao được bao nhiêu năm chứ? Trong thời gian này đã xảy ra nhiều chuyện như thế, cũng có điều có thể coi là việc tốt, đó là khiến anh hiểu được sự quan trọng của tiền bạc và các mối quan hệ, mà những thứ này anh hoàn toàn không có. Sau ba bốn năm nữa, khi anh rời khỏi đội, lúc đó muốn buôn bán gì cũng phải có lối đi mới được. Loan Ninh là người anh cần, bây giờ anh dùng chút tiền lôi kéo tình cảm của cậu ta, về sau có thể có được bao nhiêu hồi đáp em có biết không? Đây là chuyện đàn ông, em không hiểu đâu, anh đã nhờ Loan Ninh hỏi thăm giá cả thị trường rồi, em có biết vì sao Loan Ninh không hận anh không? Vì người ta có mấy tài sản cửa hàng mặt tiền rồi, trước kia anh là một thằng ngốc, em thấy đó, người ta như thế mới là tinh mắt đấy!”

La Duyệt Kỳ còn muốn khuyên thêm nữa nhưng đã bị Kim Đào ngăn cản: “Em không cần khuyên anh nữa, anh đã suy nghĩ kỹ rồi, Mạc Duy Khiêm có thể bắt nạt anh tới tận đâu đơn giản là vì anh không nhiều tiền hơn hấn, quyền lực cũng không lớn hơn hấn, nếu anh cứ như lúc trước mãi thì sớm muộn gì hấn cũng cướp được em đi!”

La Duyệt Kỳ không nói nổi gì nữa, bản thân cô làm sao có thể nói ra miệng rằng cô đã lên giường với Mạc Duy Khiêm rồi chứ?

Đúng lúc này di động vang lên, thấy là Mạc Duy Khiêm gọi tới thì ấn từ chối không nghe.

“Sao em không nghe điện? Là ai gọi tới vậy?”

“Là Mạc Duy Khiêm.” La Duyệt Kỳ khai báo chi tiết.

“Đồ trứng thối này đúng là không biết xấu hổ mà, em gọi cho hấn hỏi xem hấn ở đâu, anh đi tìm hấn ta!” Kim Đào nói xong định nhảy xuống giường bệnh, La Duyệt Kỳ nhanh chóng ngăn lại.

“Tôi ở ngay đây, cậu không cần sốt ruột như thế!” Mạc Duy Khiêm chậm rãi từ bên ngoài đi vào.

Sau khi vào cũng không để ý đến Kim Đào, chỉ cười nói với La Duyệt Kỳ: “Vừa tan tầm em đã đến đây, chưa ăn cơm chiều đúng không? Anh bảo người làm bữa ăn nhẹ cho Kim Đào, em về trước đi, mai còn phải đi làm nữa.”

Không đợi La Duyệt Kỳ nói gì, Kim Đào đã phát hỏa: “Họ Mạc, anh ra ngoài cho tôi, anh thôi xen vào chuyện của tôi và Duyệt Kỳ đi, anh nghĩ anh là cái gì vậy?”

Giọng điệu Mạc Duy Khiêm rất bình tĩnh, cũng không giận dữ: “Cậu dưỡng thương cho tốt đi, sau này ít qua lại với Phạm Thanh Lợi và Loan Ninh thôi, cố gắng một chút còn có thể được bình an!”

Kim Đào tức đến nghẹn họng, quay đầu nhìn La Duyệt Kỳ, trong lòng cảm thấy nghi ngờ có phải cô đã bị Mạc Duy Khiêm tẩy não rồi nên mới nói những lời kia hay không? Duyệt Kỳ sao không giấu lại chuyện gì tốt cho hấn nhất, sao lại hòa theo Mạc Duy Khiêm chứ?

“Duyệt Kỳ, về sau em không cần nghe lời hấn, hấn chẳng có ý tốt đâu!”

La Duyệt Kỳ lớn tiếng nói: “Em không có!”

“Không có thì sao lời em và hấn nói lại giống nhau?” Kim Đào cũng tức giận.

Mạc Duy Khiêm mặc kệ Kim Đào tức giận thành cái dạng gì, lôi kéo cánh tay đang chống lên hông của La Duyệt Kỳ đỡ dành: “Duyệt Kỳ, đừng quấy rầy Kim Đào nữa, bây giờ hai người không thích hợp nói chuyện

tiếp đầu, sau này còn nhiều thời gian, không cần nóng vội mà, đi thôi em.”

Kim Đào vô cùng bức tức, lại nhìn đến bữa tối Mạc Duy Khiêm đem đến, lập tức ném thẳng vào sọt rác.

La Duyệt Kỳ gần như là bị Mạc Duy Khiêm nửa kéo nửa ôm ra khỏi bệnh viện, khiến cô ngồi lên xe mình, chiếc A8 kia thì chạy theo phía sau, hai chiếc xe một trước một sau như thể rêu rao khắp nơi.

“Sao anh lại nói giống em chứ? Em muốn khuyên nhủ Kim Đào, kết quả là bị anh phá mất rồi!” La Duyệt Kỳ hơi oán giận.

Mạc Duy Khiêm cũng rất oan uổng: “Anh cũng không ngờ chúng ta lại có chung suy nghĩ như vậy, lời nói lại giống nhau đến thế. Hôm nay tổ điều tra đã chính thức đến Danh Tinh, anh mở hội nghị cả ngày, thật sự muốn gặp em, Kim Đào cũng có bị thương nặng đầu mà em phải chạy tới thường xuyên như vậy.”

La Duyệt Kỳ muốn phản bác lời Mạc Duy Khiêm nhưng nghĩ đến quan hệ phức tạp của mình và hắn, lại nhìn bộ dạng mệt nhọc của hắn, cô cũng không nói nên lời, đều là bản thân cô không tốt mới cho Mạc Duy Khiêm hy vọng, bây giờ sao có thể nhẫn tâm tiếp tục làm tổn thương hắn chứ?

“Duyệt Kỳ, em ở bên anh thêm một lát được không? Chỉ nói chuyện thôi cũng được.”

La Duyệt Kỳ mềm lòng: “Nói cái gì chứ? Đúng rồi, chiếc xe anh đưa em dùng quá mức bắt mắt, đồng nghiệp trong đài đều xì xào.”

“Xì xào thì cứ xì xào, có gì đâu, chỉ sợ là họ cũng rất hâm mộ đấy!”

“Vậy anh chỉ là một nhân viên nhà nước, bây giờ lại tự mình triển khai điều tra mà lại dùng mấy cái xe xa hoa thế này, liệu có sao không?” La Duyệt Kỳ hỏi.

Mạc Duy Khiêm dường như rất vui khi La Duyệt Kỳ quan tâm mình như vậy: “Không sao đâu, không cần lo lắng, nếu có bị hỏi thì báo cáo lại là phòng bị kẻ khác tấn công thôi, cũng chẳng sao cả.”

Tiếp theo còn nói: “Duyệt Kỳ, chúng ta cùng nhau ăn cơm chiều được không?”

La Duyệt Kỳ không suy nghĩ nhiều liền đồng ý.

Đồng Nguyên ngồi ở phía trước chỉ chào La Duyệt Kỳ một tiếng lúc cô lên xe, thời gian này hắn vẫn chịu đựng không lên tiếng, hắn là muốn nhìn xem Mạc Duy Khiêm làm sao đào được góc tường nhà người ta, kết quả là cả đường đi hắn tổng kết lại được rằng, thì ra là dùng bài chân thành tình thâm, yên lặng trả giá, nhưng mà cái trò này thì bao giờ mới thành công được hử?

Nhưng mà, dù hắn có âm thầm sột ruột thì Mạc Duy Khiêm cũng chẳng thấy biết ơn, sau khi La Duyệt Kỳ đồng ý cùng ăn cơm chiều thì trực tiếp đuổi Đồng Nguyên xuống xe, để hắn lên xe phía sau về nhà, bản thân thì cùng La Duyệt Kỳ đi ăn tối.

Sau khi ăn xong cơm chiều, có vẻ vẫn còn sớm, Mạc Duy Khiêm nghĩ đến một việc: “Duyệt Kỳ, anh lại cho người kiểm chút thuốc bổ quý hiếm, lát nữa đến chỗ anh lấy trước rồi mới đưa em về nhé.”

“Anh đừng tiêu tiền nữa, em thật sự không nhận nổi đâu.”

“Về sau anh nhất định sẽ không tùy tiện mua linh tinh, đây là lần cuối cùng!” Mạc Duy Khiêm cam đoan.

La Duyệt Kỳ không có cách nào đành đồng ý đi lấy.

Đợi đến nhà Mạc Duy Khiêm mới biết được cái “một chút” mà hắn nói chênh lệch với suy nghĩ của cô tới mức nào, một đồng thuốc bổ xếp cao nửa tường nhà, cái này quá mức khoa trương rồi!

“Cả đồng này chắc một lần không mang hết được đâu, mình cứ lấy một ít trước, anh còn mua quà cho em đây, em đợi chút.”

La Duyệt Kỳ ngồi ở sofa đợi Mạc Duy Khiêm quay lại thì lập tức nói: “Em chưa bao giờ uống thuốc bổ, anh không cần mua cho em.”

“Thân thể em tốt như vậy còn ăn thuốc bổ gì chứ, là cái này, em mở ra xem đi.” Mạc Duy Khiêm đưa cho cô một chiếc hộp hình chữ nhật.

La Duyệt Kỳ không muốn nhận món quà này, nhưng cô lại rất tò mò bên trong là cái gì, nhưng dù cô có chuẩn bị tâm lý trước thì cũng vẫn bị rung động không nhỏ.

Không hề ngoài dự đoán, bên trong hộp là một món trang sức – chiếc vòng cổ kim cương, chữ ở bên ngoài và trong chiếc hộp cô không hiểu được, nhưng viên kim cương lớn như thế cũng đã khiến người ta vô cùng hoảng hốt rồi, cũng rất dễ dàng đã động đến lòng của phụ nữ.

La Duyệt Kỳ cũng kinh ngạc vui mừng, nhưng cô tỉnh táo lại rất nhanh, khép lại chiếc hộp đưa trả cho Mạc Duy Khiêm: “Em không cần.” Vốn đã chưa làm rõ được, sao có thể nhận lễ vật quý như thế này nữa?

Mạc Duy Khiêm lấy ra vòng cổ nói với La Duyệt Kỳ: “Đây là tâm ý của anh dành cho em, chỉ cần em biết anh không phải dùng tiền để làm ô uế em là được, anh chỉ muốn đem những thứ tốt nhất tặng cho người con gái anh thích mà thôi, anh giúp em mang lên.”

Nói xong liền đưa tay muốn vén tóc La Duyệt Kỳ, mang vào giúp cô.

“Mạc Duy Khiêm, anh đừng như vậy mà, em đã nói rõ là chúng ta không cần có thêm rắc rối nữa mà, ít nhất phải phân rõ quan hệ nam nữ, sao anh còn làm thế này chứ!” La Duyệt Kỳ né tránh tay Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm cầm vòng cổ trong tay, giọng điệu hơi mất mát, cũng có cả sự đau khổ: “Duyệt Kỳ, anh cũng muốn không chế bản thân, nhưng điều đó thật sự quá khó, không nhìn thấy em, không nghe được tiếng em, lòng anh cực kỳ khổ sở, em có biết mỗi buổi tối anh đều nghĩ đến cảnh tượng đêm đó của chúng ta không? Anh căn bản không thể quên được, anh muốn đem tất cả những điều tốt đẹp nhất thế gian đến cho em, chỉ cần em có thể để ý đến anh một chút thôi!”

Nhìn Mạc Duy Khiêm cuồng dại như thế, La Duyệt Kỳ không nhịn được che miệng khóc, cô nên làm cái gì bây giờ? Sao cô có thể độc ác quyết tâm làm tổn thương Mạc Duy Khiêm yếu ớt như vậy chứ?

Lúc này Mạc Duy Khiêm nhích lại gần, kéo tay La Duyệt Kỳ xuống, hôn cô: “Duyệt Kỳ, em hãy nghĩ lại xem, cuối cùng em có tình cảm với anh không? Anh nghĩ chắc chắn là có, nếu một phụ nữ thật sự không thích một người đàn ông thì cô ấy chắc chắn không bao giờ phát sinh quan hệ với hắn ta, cho dù là bất đắc dĩ đi nhằm một bước, cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho người đàn ông đó! Em nhớ lại xem thái độ của em đối với anh đi, em dám nói trong lòng em không có anh ư? Em dám nói em không thích anh một chút nào ư? Duyệt Kỳ, chúng ta ở bên nhau được không em? Đồng ý với anh đi, về sau em sẽ không còn phải phiền não nữa, anh sẽ cho em cuộc sống hoàn toàn mới, xin em đó, Duyệt Kỳ...”

Mạc Duy Khiêm càng nói thì giọng càng trầm thấp, tiếng nói dễ nghe mang theo sự mê hoặc, thái độ khiêm tốn và sự cố chấp nặng tình dần dần mê hoặc được La Duyệt Kỳ, La Duyệt Kỳ mơ màng để Mạc Duy Khiêm hôn mình, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đột nhiên, cảm giác lạnh lẽo khiến La Duyệt Kỳ hơi tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn thấy vòng cổ kim cương kia đã đeo lên cổ mình, quần áo cũng bị cởi ra quá nửa.

“Mạc Duy Khiêm, anh đừng như vậy, để em về nhà được không?” La Duyệt Kỳ nhanh chóng giữ lấy quần áo sắp bị cởi sạch của mình, lại bị Mạc Duy Khiêm kéo ra.

Mạc Duy Khiêm mạnh mẽ đưa tay mò vào không quần lót của La Duyệt Kỳ, xoa ấn, mảy mò vô cùng có kỹ xảo, giọng điệu càng thêm êm dịu: “Duyệt Kỳ, mỗi ngày anh đều muốn em, em là người phụ nữ của anh, em buông tha Kim Đào đi, anh có thể bồi thường cho cậu ta, chuyện sau khi cậu ta nghỉ nghiệp đá bóng anh cũng có thể đảm bảo, chỉ xin em hãy ở bên anh. Cô bé ngoan, nghe lời, anh sẽ làm em vui vẻ, đừng từ chối anh.”

La Duyệt Kỳ muốn lớn tiếng ngăn cản, lại bị câu chuyện Mạc Duy Khiêm nói chặn đứng không thốt ra lời, đúng vậy, vì sao sau khi cô lên giường với Mạc Duy Khiêm vẫn có thể thần nhiên đối diện với hắn, ỷ lại hắn như vậy? Chẳng lẽ trong thâm tâm cô thật sự đã hướng về hắn sao?

Trong lòng ngoài sợ hãi thì vẫn là sợ hãi, lúc này một thứ nóng bỏng đã dán lên ngực cô.

Mạc Duy Khiêm cúi người hôn mút đôi gò bồng đảo của La Duyệt Kỳ, ngậm lấy chắc chắn mút liếm bầu ngực no đủ, căng tròn, bàn tay đã tăng tốc hoạt động.

Một luồng nhiệt nóng bỏng nhanh chóng tràn ra theo những ngón tay đang di chuyển của Mạc Duy Khiêm, mặt La Duyệt Kỳ lập tức biến thành một mảnh đỏ bừng. Thân thể cô thật là đáng sợ, cứ nhũn ra, chiều theo khao khát, cũng khiến cho cô vô cùng nghi ngờ tình cảm mà cô dành cho Kim Đào...

Mạc Duy Khiêm buông thứ non mềm trong miệng ra, hơi rướn người lên, trực tiếp kéo quần lót của La Duyệt Kỳ ra vứt sang một bên, gấp gấp đưa thân thể mình chen vào giữa đôi chân thon dài của La Duyệt Kỳ.

“Cô bé ngoan của anh, về sau chúng ta không thể rời nhau nữa.” Tiếng nói vừa dứt, Mạc Duy Khiêm nhanh nhẹn đẩy người, một lần nữa thỏa mãn ước mong...

Khi bản thân bị nơi chật chội ấm áp của La Duyệt Kỳ ngậm lấy mút chặt, đồng thời cảm nhận được nhịp điệu co rút không ngừng thì trong đầu Mạc Duy Khiêm chỉ có thể nghĩ: Có lẽ làm thần tiên cũng không sướng thế này. Chỉ tạm dừng một chút, hấn lập tức chạy đua.

Toàn thân La Duyệt Kỳ như bị lửa đốt, bên trong cơ thể vừa chua xót vừa đau, thỉnh thoảng còn có một chút tê dại. Thể xác và tinh thần mâu thuẫn khiến cô không biết theo bên nào. Mà dường như Mạc Duy Khiêm càng lúc càng làm nhanh hơn, càng lúc càng đậm mạnh hơn, như thể phải đem hồn phách cô đâm bắn ra khỏi cơ thể cũng khiến cô chẳng còn tâm trí đâu để tự hỏi nữa. Trong thân thể có một loại sung sướng không tên có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, nhưng luôn luôn thiếu một chút, cô chỉ có thể túm lấy cánh tay Mạc Duy Khiêm, muốn hấn giúp cô được giải thoát.

Về mặt Mạc Duy Khiêm càng căng thẳng hơn, lông mày nhíu lại, hơi thở vô cùng gấp gáp rối loạn, nhìn gương mặt đỏ hồng của La Duyệt Kỳ, đôi mắt híp lại, hút sâu một hơi, nâng mặt cô lên để hôn xuống đôi môi đỏ mọng đang hé mở, túm chặt lấy đầu lưỡi nhỏ của La Duyệt Kỳ, mút lấy, ở dưới thân lại càng điên cuồng đâm rút, liều mạng đóng đưa.

La Duyệt Kỳ gần như sắp ngất đi, dưới tốc độ và sức mạnh cực lớn của Mạc Duy Khiêm, ý thức dần dần mơ hồ, chỉ theo bản năng nghênh đón, không ngờ như thế lại khiến cô có thể sung sướng hơn.

Cổ họng Mạc Duy Khiêm thoát ra một tiếng rên mới buông ra chiếc lưỡi đỏ hồng mềm nhũn của La Duyệt Kỳ, lại hôn mút một hồi trên đôi môi La Duyệt Kỳ mới thỏa mãn đi đến liếm hôn hai trái bóng thịt màu phần hồng cũng vô cùng non mềm, ngon miệng, làm nó dính dớp đầy nước miếng mới cam tâm buông tha.

Quỳ gối trên sofa ôm lấy La Duyệt Kỳ đã mất quá nửa tri giác, Mạc Duy Khiêm vốn đã thỏa mãn lại một lần nữa điên cuồng đóng đưa, đến tận lúc không kiềm được, mới ép chặt cô vào lưng ghế sofa, để thứ to lớn vẫn cứng rắn ngâm trong thân thể cô, luyện tiếc không rời. Nhưng giữ tư thế này một hồi, cọ xát nửa ngày lại tiếp tục nổi lên khao khát, vì thế lại điên cuồng làm thêm một lần nữa mới tính là xong việc.

Khi La Duyệt Kỳ tỉnh lại thì phát hiện ra bản thân đã nằm ở trên giường rồi, nhớ đến chuyện mình và Mạc Duy Khiêm vừa làm thì cảm thấy xấu hổ đến cực điểm.

“Em mệt muốn chết rồi đúng không? Lần này còn khó chịu không?” Giọng nói của Mạc Duy Khiêm vang lên ngay bên tai khiến La Duyệt Kỳ hoảng sợ quay đầu nhìn lại.

“Đừng sợ, Duyệt Kỳ. Vừa rồi em đã đồng ý với anh rồi, bây giờ không thể đổi ý nữa.”

Cô đã đồng ý cái gì? La Duyệt Kỳ cố gắng nhớ lại nhưng cũng không nhớ ra.

“Không nhớ ra? Vừa rồi em đã đồng ý ở bên anh rồi, từ giờ trở đi em chính là người phụ nữ của Mạc Duy Khiêm! Duyệt Kỳ, em không thể rời khỏi anh nữa.” Mạc Duy Khiêm thật sự nói lại, bàn tay vẫn dấn lên ngực La Duyệt Kỳ nhất thời không ngừng xoa nắn.

La Duyệt Kỳ không tự nhiên dịch sang bên cạnh, vuốt vuốt cổ họng: “Lời anh nói em không hề có ẩn tượng, em không nhớ đã đồng ý cái gì nữa.”

Mạc Duy Khiêm dấn lại phía cô, cười như không cười: “Không nhớ cũng không sao, tình trạng của chúng ta bây giờ đã đủ để nói lên suy nghĩ của em rồi! Cô bé ngoan, anh sẽ không ép em phải lập tức cắt đứt quan hệ với Kim Đào, nhưng anh cũng không hy vọng em tốn quá nhiều thời gian ở bên cậu ta. Một tháng nhé, một tháng sau em sẽ không cần gặp cậu ta nữa, trong một tháng này em hãy nói rõ với cậu ta đi!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trống trơn có thể viết ra chương này thật sự không dễ dàng gì. Ông xã ở ngay bên cạnh, Trống trơn cứ viết viết ngừng ngừng, ngừng ngừng viết viết, phòng chống như thể đi ăn trộm, càng không ngừng điểm mặt qua lại trên Tần Giang...

Editor nói ra suy nghĩ của mình: Chỉ đơn giản là chú ấy quá thâm hiểm (*-*)

28. Chương 28

La Duyệt Kỳ chớp mắt mấy cái như thể không hiểu được ý Mạc Duy Khiêm, một tháng gì chứ? Sao sự việc lại phát triển đến mức này? Còn nữa, sao giọng điệu và thái độ nói chuyện của người này lại khác biệt đến vậy?

“Em không đồng ý với anh gì cả, em quyết định cái gì, muốn ở bên ai đều là quyền của em, không có quan hệ gì với anh cả, chẳng lẽ anh nghĩ em lên giường với anh là anh có thể quản lý em à?” La Duyệt Kỳ ghét nhất là bị người khác hạn chế, đồng thời cũng đang phiền lòng tự hỏi cuối cùng thì bản thân cô có tình cảm gì với Mạc Duy Khiêm nên giọng điệu không quá vui vẻ.

Mạc Duy Khiêm lập tức nhận ra hắn đã phạm phải sai lầm, hắn quên mất nha đầu kia là người thích ăn mềm không ăn cứng, tính tình rất là ương ngạnh, vì thế không chút thay đổi quay trở lại thế yếu như lúc trước.

“Duyệt Kỳ, em đừng trách anh. Anh chỉ là rất muốn ở bên em mà nhất thời xúc động mới nói lời nói tự kiêu tự đại như vậy. Em yên tâm, anh không ép em, chỉ là em đừng vì từ chối anh mà luôn luôn phủ định anh, anh có thể không tính toán bất cứ điều gì, chỉ cần có thể bên em mà thôi. Anh không thể chịu nổi việc sau khi chúng ta đã tiến thêm một bước quan hệ em lại vứt bỏ anh không chút do dự!”

La Duyệt Kỳ chưa từng biết bản thân cô lại là người thiếu quyết đoán như vậy, vốn dĩ cô muốn là dù tương lai cô và Kim Đào có kết quả hay không thì cũng sẽ không lựa chọn Mạc Duy Khiêm! Đây là giới hạn đạo đức trong lòng cô, bởi vì người trước mắt này mà cô đã phản bội Kim Đào, cô không có cách nào có thể yên tâm thoải mái ở bên hắn!

Nhưng Mạc Duy Khiêm đối với cô và người nhà cô đúng là cọng cỏ cứu mạng, hắn toàn tâm toàn ý vì cô như vậy, nếu nói ngoại trừ ơn nghĩa cô không có bất cứ tình cảm của hắn thì là nói dối, hơn nữa cô cũng không thể chịu nổi đáng về đau khổ cầu xin của Mạc Duy Khiêm.

“Anh không cần như vậy, anh thế này chỉ làm suy nghĩ của em rối loạn thêm thôi, mấy giờ rồi? Em phải về nhà.”

La Duyệt Kỳ nói xong lập tức đứng lên tìm quần áo của mình, ngồi ở cạnh giường bắt đầu mặc. Mạc Duy Khiêm quỳ ngồi phía sau La Duyệt Kỳ, không ngừng hôn vành tai, bả vai và tấm lưng trần trụi bóng loáng của La Duyệt Kỳ, khẽ nói: “Duyệt Kỳ, anh không làm khó em, anh chỉ là thích em mà thôi, anh xin em em cũng không thể mềm lòng được sao? Đừng bắt anh rời xa em được không? Được không?”

La Duyệt Kỳ cảm thấy lời Mạc Duy Khiêm như một lời nguyên xoay quanh mình, vì thế trực tiếp đứng lên, né tránh sự dây dưa của môi lưỡi hắn: “Đừng nói nữa, bây giờ em chỉ muốn về nhà.”

“Được, anh đưa em về, đừng từ chối, nếu không anh sẽ lo lắng, sau này tình huống sẽ ngày càng ác liệt hơn, sự bảo vệ của anh cho em cũng càng phải kín kẽ hơn, anh không phải dùng lí do này để bao biện ỉn mà là tình huống bắt buộc phải thế.”

Nói xong cũng đứng dậy bắt đầu mặc quần áo, La Duyệt Kỳ biết Mạc Duy Khiêm sẽ không nói đùa về chuyện chính sự, cũng không từ chối nữa, chỉ là sau khi mặc xong quần áo thì cởi chiếc vòng cổ kim cương ra, đặt trên tủ kê ở đầu giường nói: “Món quà quý như thế này, em không thể nhận được, anh giữ lại đi.”

Mạc Duy Khiêm nghe xong cũng chỉ cười cười, không nói nhiều lời, cũng không ép buộc, sau đó cùng La Duyệt Kỳ ra khỏi cửa.

Ngày hôm sau khi đi làm, La Duyệt Kỳ cũng đã quen với ánh mắt tò mò nghiên cứu của đồng nghiệp, không giải thích nhiều, chỉ chăm chú làm công việc của mình,

“Duyệt Kỳ, mọi người đều rất ngạc nhiên tình trạng hiện nay của cô đấy, chiếc xe sang như thế là của ai vậy? Còn cả cái ngày thường đưa đón cô nữa.” Tiểu Tề đã nhìn nhiều ngày, cuối cùng cũng không nín được mà hỏi ra.

La Duyệt Kỳ không muốn nhiều lời.

“Chỉ là một người bạn giúp tôi lúc khó khăn thôi, cô đừng nghĩ nhiều.”

Tiểu Tề cũng thức thời, không hỏi thêm nữa. Nhưng có người lại chẳng chịu bỏ qua.

“Hazzz, có người vận số quá tốt, có một vị hôn phu là ngôi sao bóng đá, còn có đại gia đưa đón, thật đúng là gương sáng để các chị em trong dài học tập mà!” Phan Minh Minh nhàn rỗi không có việc gì liền nói mát.

Cô ta vốn tưởng rằng sau khi Kim Đào ngoại tình thì La Duyệt Kỳ nhất định sẽ sa sút tinh thần rất lâu, không ngờ chỉ vài ngày sau đã có một chiếc xe sang trọng đưa đón, nhìn về ngoài thì hình như còn có cả vệ sĩ! Đúng là khiến người ta hận đến ngứa răng mà.

“Tôi nói là bạn bè giúp đỡ, về phần những lời nói móc mĩa của những người nói mãi không sợ mệt, thì người ta thích nghĩ sao cứ nghĩ!” La Duyệt Kỳ bây giờ có cái gì mà chưa thấy qua, không muốn cãi nhau với Phan Minh Minh thêm nữa.

“Tôi có làm gì mà mệt chứ, người bị bàn luận cả ngày cũng chẳng phải là tôi!”

La Duyệt Kỳ khẽ cười nói: “Ai mà không bàn luận sau lưng người khác chứ? Lại có ai mà không bị bàn luận sau lưng? Nếu cả ngày cứ nghĩ đến cái này thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, sống tốt hay không tự bản thân biết được là tốt rồi, người khác nghĩ sao cũng không quan trọng!”

Phan Minh Minh thấy không đả kích được La Duyệt Kỳ mà còn bị dạy ngược thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Toàn bộ người trong văn phòng cũng đã quen với việc hai người cãi cọ rồi, chỉ là không ngờ hôm nay La Duyệt Kỳ lại biểu hiện đầy lí trí như vậy, cũng không tức giận bùng nổ nên hơi khó thích ứng, thấy không có trò hay lại bắt đầu tiếp tục làm việc.

“La Duyệt Kỳ, cô có chuyển phát nhanh.” Bảo vệ tòa nhà dắt theo một người đi đến.

Cô không đặt mua gì mà, hơn nữa chuyển phát nhanh bình thường đều giao cho tiếp tân bên dưới nhận chuyển lên cơ mà.

“Người này nói đồ vật này quá quý trọng, không tiện để tiếp tân nhận, tôi chỉ có thể đưa cậu ta vào, đã kiểm tra rồi, không phải vật gì nguy hiểm!” Bảo vệ giải thích.

Những người khác lại đẩy tò mò, đều nhìn chăm chăm vào hộp chuyển phát nhanh kia.

La Duyệt Kỳ cũng cảm thấy có lẽ là đã đưa nhầm rồi, nhận lấy hộp chuyển phát cứ xem đi xem lại tên và địa chỉ người nhận rồi mới ký tên, sau đó bảo vệ lại đưa người kia rời đi.

Cầm hộp quà, cảm nhận những ánh mắt mãnh liệt đang nhìn mình ở xung quanh, La Duyệt Kỳ cảm thấy nếu cô không mở hộp quà này ngay ở đây thì không biết sẽ khiến bao nhiêu người tức giận nữa.

Tiểu Tề lại dán đến nói: “Duyệt kỳ, không phải là cái này cô cũng không muốn cho chúng tôi xem đấy chứ? Nếu không tôi mở ra cho cô nhé?” Sau đó thấy La Duyệt Kỳ không phản đối, lập tức nhận lấy gói quà, vừa cầm trong tay vừa nghĩ cái này nhất định là thứ đồ quý trọng thì tay hơi run một chút.

Vô cùng cẩn thận cởi bỏ, đến giấy bọc bên ngoài cũng cố sức giữ nó lại hoàn hảo, đợi đến khi mở ra được thì trán Tiểu Tề đã đầy mồ hôi.

Chỉ thấy bên trong là một chiếc hộp vô cùng tinh xảo, xinh đẹp, bên cạnh còn để một chiếc hộp nhỏ nữa, vì thế đầu tiên mở chiếc hộp lớn ra trước rồi lập tức kinh sợ hô lên: “Trời ơi, viên kim cương lớn vậy, đây là kim cương đúng không?” Tiểu Tề giơ chiếc vòng cổ kia lên, cẩn thận nhìn.

Những người khác cũng nhanh chóng vây quanh, muốn xem qua đồ vật quý hiếm này.

Phan Minh Minh không thể ngồi yên, cũng tới nhìn xem, sau đó lớn tiếng nói: “Ngay cả nhãn hiệu gì cũng không có, ai biết là thật hay giả chứ?” Châu báu cũng có vài nhãn hiệu lớn nhưng chữ viết trên chiếc hộp này thì lại chưa thấy bao giờ, là đồ của chỗ nào làm ra còn chưa biết được!

“Đây là kim cương có chứng nhận HRD, giá trị không cần bàn, thứ có cấp bậc cao giám định và dãy số giám định cao như thế này cũng không phải người bình thường có thể có đâu.” Chị Thôi phụ trách biên tập lấy giấy chứng nhận giám định trong chiếc hộp nhỏ kia ra xem rồi nói ra lời nói càng khiến người khác giật mình hơn.

Phan Minh Minh vẫn không phục: “Làm sao chị biết được?”

Chị Thôi cười cười nói: “Trước kia tôi đã làm chương trình về trang sức, đối với châu báu đã từng nghiên cứu qua. HRD là viết tắt cho hội đồng kiểm định tối cao về kim cương của Bỉ, cũng là tiêu chuẩn cao nhất, có quyền lực lớn nhất trong giới kiểm định kim cương trên thế giới. Cho nên giá trị của viên kim cương này không cần đánh giá thêm cũng đủ hiểu rồi. Tiểu La, cô thật sự cần có vệ sĩ đấy, đúng là cô đang mang theo một tòa biệt tự di động mà!”

Nhìn dáng vẻ đồ kị lại hèn mọn của những người xung quanh, La Duyệt Kỳ chỉ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, không ngờ Mạc Duy Khiêm lại cố chấp đưa chiếc vòng cổ này cho cô như vậy, càng không ngờ là viên kim cương này có giá trị cao tới mức vượt xa suy nghĩ của cô đến thế.

Tiểu Tề càng thêm ghen hờn, càng thêm cẩn thận đặt vòng cổ trở về chiếc hộp, chỉ sợ bản thân lỡ tay một cái đánh rơi nó thì có bán mình đi cũng không đền nổi.

Lúc này có người e hèm hấp dẫn sự chú ý của mọi người, thì ra là Vương chủ nhiệm không biết đã đi vào từ lúc nào.

“Tiểu La này, tôi thấy cô vẫn nên về nhà cất cái vòng cổ này đi thôi, nếu để ở đây ngộ nhỡ có vấn đề gì thì thật sự không tốt lắm, đem đi rồi mọi người cũng không cần lo lắng nghĩ ngợi nữa!”

La Duyệt kỳ đỏ mặt, cô biết ý của Vương chủ nhiệm. Thật ra cô cũng sợ bản thân gặp chuyện không may, đến lúc đó cô cũng chẳng tốt đẹp gì, vì thế cảm ơn chủ nhiệm vương rồi tìm chiếc túi bình thường bỏ chiếc vòng cổ và giấy chứng nhận vào trong.

Gọi điện cho vệ sĩ chờ mình ở cửa xong cô mới hơi lo lắng xách túi xuống lầu.

Đến tận lúc ngồi vào trong xe rồi mới yên tâm, cô lại lập tức gọi điện cho Mạc Duy Khiêm chỉ trích hành vi của hắn.

“Anh đã nói là muốn tặng em, dĩ nhiên là sẽ không thu về.”

“Anh nói nghe thật đơn giản, đây là thứ bình thường sao? Em sắp bị hù chết đây này, anh bảo em phải để nó ở đâu chứ? Chẳng lẽ vì nó mà em phải mua két sắt à?” La Duyệt Kỳ hơi tức giận, thứ này không phải là thứ cô có thể giữ nổi, đeo trên cổ khéo mà đầu cô cũng không giữ nổi ấy chứ!

Ở đầu bên kia điện thoại, Mạc Duy Khiêm cười đến vui vẻ: “Sợ cái gì, chẳng qua chỉ là một cái vòng cổ thôi, làm ra là để người ta đeo mà, nếu cả ngày để trong két sắt thì còn ý nghĩa gì nữa? Bên em có nhiều người như thế mà còn sợ bị cướp hay sao? Cho dù mất cũng không sao cả, mất cũ thì mua cái mới là được.”

Thứ mà bản thân cô phấn đấu cả đời cũng không mua được mà trong miệng Mạc Duy Khiêm lại thành thứ chẳng đáng một đồng! Giọng điệu của Mạc Duy Khiêm suýt nữa thì kích thích tâm lý hận nhà giàu của La Duyệt Kỳ.

“Hừ, chủ nhiệm của em cũng nghĩ thế đấy, anh có tiền không thèm để ý nhưng dân chúng bình thường như tụi em có bao giờ thấy thứ này chứ?” La Duyệt Kỳ rất là không vui.

“Được, là anh không tôn trọng nhân dân lao động, anh xin lỗi, lát nữa anh còn phải đi bàn việc với người ta, em có trở lại văn phòng nữa không?” Mạc Duy Khiêm nhanh chóng thay đổi thái độ.

“Không quay về văn phòng nữa, em định đi thăm Kim Đào.” La Duyệt Kỳ cũng không dấu giếm hành trình của mình.

Mạc Duy Khiêm yên lặng một lát mới nói: “Anh biết, em đi đi, khuyên nhủ cậu ấy cho tốt, anh xong việc sẽ đến đón em.”

La Duyệt Kỳ định nói không cần nhưng Mạc Duy Khiêm đã cúp máy nên đành thôi, thật ra hôm nay cô muốn đến gặp để thẳng thắn nói ra toàn bộ chuyện giữa mình và Mạc Duy Khiêm cho Kim Đào nghe, cô không có cách nào để che dấu tiếp được, loại cảm giác này tra tấn người ta không chịu nổi, chẳng bằng nói thẳng ra.

Đến bệnh viện, vào phòng bệnh thấy ở đó không chỉ có Kim Đào mà huấn luyện viên đội hấn – Ngụy Tân cũng đang ở bên trong, hai người còn đang trò chuyện.

“Duyệt Kỳ, em đến rồi à, mau lại đây ngồi đi. Huấn luyện viên, giới thiệu với anh đây là La Duyệt Kỳ bạn gái của em, anh cũng đã từng gặp rồi đấy ạ.”

Ngụy Tân nhìn nhìn La Duyệt Kỳ nói: “cô gái xinh đẹp thế này sao tôi có thể quên được chứ.” Sau đó bắt tay La Duyệt Kỳ: “Tôi định đến thăm sớm hơn nhưng không sắp xếp được thời gian, may mà không tổn thương đến gân cốt.”

“Huấn luyện viên, ngày mai em có thể xuất viện rồi, anh đừng có đem vị trí của em cho người khác đấy nhé.” Kim Đào lo lắng nhất chính là việc này.

“Yên tâm đi, cậu là tiên phong hoàng kim của đội chúng ta, hơn nửa số trận đấu sau này cậu phải đá thật tốt đấy, đừng làm uổng phí công sức đào tạo của tôi! Được rồi, tôi không quấy rầy cuộc nói chuyện của vợ chồng son nữa, tôi về trước!”

Kim Đào cũng vô cùng kích động: “Cám ơn huấn luyện viên, em nhất định không phụ kỳ vọng của anh dành cho em, em đưa anh ra ngoài.”

“Đừng đừng, sao có thể để bệnh nhân tiễn khách được chứ?” Ngụy tân lập tức ngăn cản Kim Đào xuống giường.

La Duyệt Kỳ nói: “Để em tiễn cho, anh mau nằm xuống đi.”

Kim Đào lúc này mới nằm yên xuống, lại liên tục nói cảm ơn Ngụy Tân.

La Duyệt Kỳ cùng đợi thang máy với Ngụy Tân, lúc này Ngụy Tân do dự một chút mở miệng nói: “Thật ra tôi cũng định nói chuyện với cô, không biết cô có rảnh không?”

La Duyệt Kỳ lập tức gạt đầu: “Rảnh, anh muốn nói gì vậy?”

Hai người đi đến một bên, đứng ở cửa sổ hành lang.

“Bình thường tôi vẫn từ chỗ Kim Đào biết là tình cảm hai người rất tốt, nhưng từ sau khi cô xảy ra chuyện thì cảm xúc của Kim Đào cũng không ổn định, huấn luyện cũng bị ảnh hưởng nhiều, gần đây lại càng biểu hiện kém hơn trước. Tiểu La, tuy rằng tôi là huấn luyện viên của đội bóng, bất cứ lúc nào cũng phải đặt lợi ích đội bóng lên hàng đầu nhưng Kim Đào thật sự là một đội viên xuất sắc, cậu ấy nhất định có thể phát huy tốt, tương lai cậu cũng cũng sẽ vì thế mà thay đổi rất nhiều. Tôi muốn nói là, cô phải ủng hộ cậu ấy, cô là trụ cột tinh thần của cậu ấy, hy vọng cô có thể tha thứ cho cậu ấy một lần, không thể để tương lai tốt đẹp của Kim Đào cứ thế mất đi đúng không? Tuổi cậu ấy cũng không còn nhỏ, nếu có thể giữ vững phong độ đỉnh cao vào năm thì đó là thu hoạch hết cả danh và lợi đấy, cô hiểu chứ?”

La Duyệt Kỳ cúi đầu không nói, Ngụy Tân thấy không nhận được câu trả lời đành nói: “Cô nhất định phải suy nghĩ kỹ lời tôi, tương lai Kim Đào thành hay bại đều do cô quyết định đấy.”

Nhìn Ngụy Tân vào thang máy, La Duyệt Kỳ cực kỳ buồn khổ.

Ngụy Tân nói không sai, cô luôn chỉ nghĩ đến sự khó xử của mình chứ chưa bao giờ nghĩ đến việc sau khi cô nói ra thì Kim Đào sẽ bị đá kích đến cỡ nào, đã quen với việc Kim Đào ngoan ngoãn nghe lời cô, cô đã quên đặt mình vào hoàn cảnh khác mà suy nghĩ cho hấn.

Nhưng nếu cô không nói, chẳng lẽ phải mang theo bí mật này kết hôn với Kim Đào, lừa gạt Kim Đào cả đời ư? Đó là việc đau khổ thế nào chứ? Bản thân cô cũng vĩnh viễn không yên tâm được.

La Duyệt Kỳ không ngừng suy nghĩ nên tiến hay lùi, chỉ có thể buông tha cho kế hoạch lúc đầu, sắp xếp lại cảm xúc của mình mới trở về phòng bệnh.

Mạc Duy Khiêm ngồi trong văn phòng chờ người mình muốn gặp, trong lòng lại nghĩ phải làm sao nhanh chóng ngăn cách liên hệ của La Duyệt Kỳ và Kim Đào, nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy nên cho Kim Đào biết khó mà lui là tốt nhất.

Đang nghĩ tới đó thì có người ở bên ngoài gõ cửa.

“Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, phó tổ trưởng Phùng Thư Dân đem theo một người đi vào.

Đóng cửa xong, Phùng Thư Dân giới thiệu cho Mạc Duy Khiêm: “Duy Khiêm, vị này là đại biểu nhân dân của Danh Tỉnh, là nhà từ thiện và doanh nghiệp nổi tiếng ở Danh Tỉnh, Lưu Dương tiên sinh.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trống trơn xin cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, tuy rằng cuối năm trống trơn có nhiều việc không thể trả lời bình luận được nhưng vẫn rất chăm chỉ đọc bình luận của mọi người, đương nhiên cũng đã thấy được tiếng hô rất vang trong những chương Hot....

Ông xã của trống trơn cũng biết trống trơn viết tiểu thuyết, nhưng mà anh ấy không biết bút danh của trống trơn hay bất cứ tác phẩm nào, thật sự không có cách nào để anh ấy đánh giá được!

Cuối cùng muốn nói là thân phận của đại thúc không đơn giản chỉ là một nhân viên nhà nước đâu!

Editor nói ra suy nghĩ của mình: Phần lời tác giả ta đã lược bớt vài chỗ nhé.

29. Chương 29

Sau khi Phùng Thư Dân giới thiệu xong, Mạc Duy Khiêm đứng lên thân thiết bắt tay với Lưu Dương.

“Đã nghe qua danh tiếng của Lưu tổng từ lâu, biết ngài làm rất nhiều chuyện tốt vì địa phương.”

Lưu Dương ha ha cười vui vẻ: “Mạc tổ trưởng quá khen, tuy rằng tôi có làm một chút chuyện nhưng mà còn cách cái tiếng nhà từ thiện rất là xa, Mạc tổ trưởng nếu không ngại thì cứ gọi tôi một tiếng lão Lưu là được. Mấy ngày hôm trước nghe nói ngài đến tôi đã muốn gặp ngài rồi, nhưng tôi biết công việc như ngài phải kiêng kỵ nhiều thứ nên chưa dám đến. Thật ra cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là tôi chuẩn bị tổ chức một buổi tiệc từ thiện, mời những người nổi danh ở trong huyện tỉnh, cũng có vài người tai to mặt lớn trong giới nghệ sĩ nữa, dĩ nhiên là để quyên góp tiền đóng vào quỹ từ thiện. Cho nên cũng muốn mời ngài tham gia một chút.”

Mạc Duy Khiêm dĩ nhiên là không từ chối: “Tôi vẫn gọi ngài là Lưu tổng đi, như vậy nghe có vẻ tôn trọng hơn, nếu là việc thiện có lợi cho dân chúng thì tôi không có gì cần kiêng kỵ cả. Chẳng qua là lúc quyên tiền sẽ không thể sánh bằng mấy ông chủ các ngài rồi.”

“Ngài có thể đến cũng đã là vinh hạnh của tôi rồi, phải biết đang có bao nhiêu người xếp hàng muốn nhìn thấy bóng dáng của ngài đâu. Mạc tổ trưởng chỉ cần quyên một chút tượng trưng là được, tôi biết những người trong ngành của các ngài có thể nói là thật sự vô cùng trong sạch và công bằng ở cái bộ máy chính trị này mà.” Lưu Dương nói vô cùng chân thành.

Mạc Duy Khiêm xua xua tay: “Lưu Tổng không cần giữ mặt mũi cho tôi, thành phố Danh Tỉnh này có mấy ai mà không biết tổ trưởng tổ điều tra từ ủy ban trung ương đến đi siêu xe chứ? Lát nữa tôi còn có việc, ngài nói thời gian địa điểm cụ thể cho Thư Dân là được, đến lúc đó tôi nhất định sẽ đến ủng hộ.”

Lưu Dương rất biết thời thế, đứng dậy chào ra về: “Ngài cứ tự nhiên, sau này có thời gian tôi lại đến thăm hỏi, hiếm khi mới có một lãnh đạo cao cấp như ngài đến chỗ nhỏ bé như chúng tôi một lần, nói gì cũng phải để tôi làm trọn trách nhiệm chủ nhà.”

Mạc Duy Khiêm đưa Lưu Dương đến cửa văn phòng của mình, nhìn Phùng Thư Dân tiễn hân hoan xong mới rời khỏi, để người lái xe đưa mình đến bệnh viện tìm Kim Đào.

“Anh tới làm gì?” Vết thương của Kim Đào đã gần như hoàn toàn hồi phục, đang sửa soạn đồ đạc để mai xuất viện, nhìn thấy Mạc Duy Khiêm đi vào thì không khách khí hỏi.

Mạc Duy Khiêm nói ra ý đồ của mình một cách trực tiếp: “Tôi chỉ muốn hỏi một chút xem cậu muốn ra điều kiện gì mới có thể buông tha cho Duyệt Kỳ?”

Đôi tay đang xấp xếp đồ của Kim Đào ngừng lại, nhìn chằm chằm Mạc Duy Khiêm hỏi gần từng tiếng một: “Không có điều kiện. Cho dù bất cứ điều kiện gì cũng không thể khiến tôi buông tha cho Duyệt Kỳ, anh hiểu chưa?”

“Cậu đã phản bội Duyệt Kỳ, chẳng lẽ cậu cho rằng Duyệt Kỳ còn có thể không hề để ý điều gì, đối đãi với cậu giống như lúc trước nữa hay sao? Nếu so với việc ở cùng nhau mà biết rõ tương lai sẽ làm tổn thương nhau thì không bằng bây giờ hãy cắt đứt rõ ràng một chút!”

Kim Đào ghét nhất bộ dạng tự cho là đúng của Mạc Duy Khiêm, nghĩ đến trong tay hắn có chút quyền lực là có thể không coi ai ra gì.

“Mạc Duy Khiêm, tốt nhất là anh nghe rõ ràng cho tôi đây, anh căn bản không hề hiểu tình cảm giữa tôi và Duyệt Kỳ, tôi chưa bao giờ muốn phản bội Duyệt Kỳ, sự việc của Ngô Nguyệt kia tôi sẽ nghĩ cách điều tra rõ, mà anh, đừng có đến quấy rầy chúng tôi nữa!”

“Tôi quấy rầy các người? Kim Đào, cậu hẳn cũng hiểu tôi nói đều là tình hình thực tế cả, mặc kệ cậu có nguyên nhân gì thì chuyện cậu lên giường với người phụ nữ khác cũng là chuyện không thể phủ nhận được. Tôi thích Duyệt Kỳ, mà Duyệt Kỳ cũng không chán ghét tôi, tôi sẽ dùng hết sức tranh thủ. Cậu không làm được điều gì, tôi đều có thể làm cho cô ấy, tôi có thể bảo vệ cô ấy, cho cô ấy cuộc sống rất tốt, nếu cậu thật sự muốn tốt cho Duyệt Kỳ thì hãy cách xa cô ấy một chút!”

Mạc Duy Khiêm nói những lời này như thể đâm một dao vào lòng Kim Đào, Kim Đào nắm chặt hai tay, tiếng nói như thể rít ra từ kẽ răng: “Mạc Duy Khiêm, anh không ngừng bám riết theo đuổi Duyệt Kỳ chẳng qua là vì mặt mũi của anh mà thôi, anh không cam lòng khi Duyệt Kỳ không quỳ gối trước sức hút của anh, lại càng không bị tiền bạc và quyền lực của anh mê hoặc. Cho nên anh không thể không chia rẽ tôi và cô ấy, điều đó sẽ khiến tâm lý tự cao tự đại của anh được thỏa mãn, đúng không?”

Sắc mặt Mạc Duy Khiêm chưa biến đổi, trong lòng cũng hơi bị đánh động, lời nói của Kim Đào thật sự khiến hắn tỉnh ra. Cuối cùng thì bản thân hắn thật sự thích La Duyệt Kỳ hay là bởi vì không cam lòng khi bị từ chối? Hai loại cảm xúc này cái nào chiếm đa số, hay là bản thân thật sự vì chứng minh bản thân sau khi bị từ chối?

“Kim Đào, lời cậu nói tôi sẽ suy nghĩ lại, tôi không phải là một người tự đại mù quáng, cũng không muốn vì hứng thú nhất thời mà phá hoại tình cảm của người khác. Nhưng mà, một khi tôi đã xác nhận suy nghĩ của trái tim mình thì tôi hy vọng cậu có thể tự động rời đi, dù sao Duyệt Kỳ cũng không phải là không thể không có cậu. Hơn nữa, đến lúc đó tôi cũng sẽ cho cậu một tương lai thật tốt, bây giờ cậu cứ an phận đá bóng đi, đừng có tùy tiện tin tưởng những người khác.”

“Không phiền anh lo lắng, tôi cũng chẳng phải kẻ không có đầu óc, tôi biết mình đang làm gì. Chỉ mong anh cũng có thể suy nghĩ cho kỹ, nếu không anh cũng chỉ là chất xúc tác giữa tôi và Duyệt Kỳ mà thôi. Ngoại trừ việc làm tình cảm của chúng tôi càng thêm sâu sắc thì chẳng đạt được mục đích gì đâu.” Kim Đào cũng tự tin dần.

Mạc Duy Khiêm lại nhẹ giọng nói: “Kim Đào, ngoại trừ ngu xuẩn và ương ngạnh ra thì cậu cũng là người không tồi, đáng tiếc lỗi mẫn chỉ làm mọi việc xấu thêm thôi. Duyệt Kỳ gặp chuyện cậu không thể giúp đỡ gì được, cô ấy có thể ở cùng một chỗ với cậu hay không cũng không do cậu quyết định, cậu nên suy nghĩ cho cha mẹ cậu, bảo vệ tốt bản thân mới là chuyện nên làm nhất. Lời cần nói tôi cũng đã nói, cậu suy nghĩ cho kỹ đi.”

Sau khi Mạc Duy Khiêm đi rồi, Kim Đào hung hăng ném đồng quần áo đồ dùng lên giường, sau đó cầm di động bắt đầu gọi điện thoại: “A lô, Loan Ninh, tôi đồng ý với đề nghị của cậu, chờ sau khi tôi xuất viện thì chúng ta cần thận bàn bạc lại một chút.”

Lưu Dương gặp Mạc Duy Khiêm xong thì trở về nhà, chỉ một lát sau Phạm Thanh Lợi và Loan Ninh cũng đều đến đây.

“Anh cả, anh thấy họ Mạc kia có lai lịch thế nào?” Phạm Thanh Lợi sốt ruột hỏi.

Lưu Dương nhíu mày suy nghĩ một lát mới nói: “Khó mà nói được, người này rất mâu thuẫn, theo lý mà nói thì hẳn là tổ trưởng tổ điều tra, phải đơn giản khiêm tốn một chút! Nhưng mà các chú thấy hai chiếc xe của hắn chẳng phải ai cũng có thể sử dụng được, chỉ là cái Cadillac chống đạn kia cũng đã lên tới ngàn vạn rồi nhưng hắn lại sử dụng rất tùy tiện. Mà hắn chỉ là một nhân viên nhà nước, dù cấp bậc có hơi cao thì cũng không có thực lực như thế! Đây cũng chính là chỗ mà anh nghĩ không ra, nhưng mà anh thấy các chú không cần chọc đến hắn, còn cả con đàn bà kia nữa, không phải Thanh Lợi nói Mạc Duy Khiêm rất coi trọng cô ta sao? Tạm thời cũng đừng động đến cô ta!”

“Không thành vấn đề, nhưng mà anh cả, cứ duy trì thế này đến lúc nào chứ? Chẳng lẽ hắn ta không đi thì chúng ta chẳng làm gì được ư? Em chỉ e là hắn vì chúng ta mà đến, nếu là thật thì phải làm sao?” Loan Ninh có vẻ nghĩ chu đáo hơn.

Lưu Dương bữu môi hừ lạnh một tiếng: “Vậy phải xem hắn có biết thời thế hay không? Đừng nói là một thằng tổ trưởng nho nho như hắn, cho dù có cử rỗng thật đến chỗ của Lưu Dương này thì cũng phải nhún mình thôi, muốn lật đổ anh sao? Hắn còn chưa có khả năng đó đâu! Còn nữa, việc kinh doanh của chúng ta cũng không thể để chậm trễ được, việc của phố buôn bán phải bắt tay vào làm ngay. Mấy dãy nhà ở đường Bắc Sơn cũng phải tiến hành nhanh lên, họ Mạc kia thích điều tra cái gì cứ điều tra, không sợ!”

“Vậy Kim Đào thì sao?” Đợi Lưu Dương nói xong, Loan Ninh lại hỏi một câu.

“Kim Đào nào?” Lưu Dương đã không còn nhớ đến kẻ như vậy nữa.

Phạm Thanh Lợi ở bên cạnh nhắc: “Chính là thằng cầu thủ chiếm chỗ chủ lực của thằng tư và leo lên giường con đàn bà kia đấy.”

“Chuyện của nó hỏi anh làm gì? Chẳng lẽ anh đây còn phải quản mấy cái việc lật vặt ấy à? Đúng là càng sống càng chả được tích sự gì mà!” Lưu Dương nghe xong tức giận mắng, con mẹ nó sao cái gì cũng đem đến hỏi hắn thế hả?

Loan Ninh cười hắc hắc: “Anh cả, anh đừng nóng, là em hồ đồ. Nếu Mạc Duy Khiêm đã cướp người phụ nữ của hắn thì Kim Đào kia cũng không tính là gì, tự em có thể xử lý được.”

Lưu Dương không nói nữa, ba người lại bắt đầu nghiên cứu việc lớn.

La Duyệt Kỳ sau khi ăn cơm chiều xong thì ở trong phòng suy nghĩ mọi việc, hôm nay cô nhận được điện thoại của Mạc Duy Khiêm và Kim Đào, đều hẹn cô tham gia một bữa tiệc từ thiện. Mấy ngày nay, cô đã giãy dụa rất nhiều lần mà vẫn không thể hạ quyết tâm độc ác đi làm tổn thương Kim Đào được. Ngụy Tân nói không sao, Kim Đào là một người có tâm tính trẻ con, nếu bây giờ cô nói ra tình hình thực tế thì kiếp vận động viên của hắn cũng xem như đi tong, như thế chẳng phải cô càng có lỗi với hắn hơn hay sao?

Hơn nữa, tình trạng tiến lui đều khó này đều chỉ vì sự tùy hứng của cô, cho nên hậu quả cô cũng nên tự gánh vác, Kim Đào đã vì cô làm rất nhiều việc, cô cũng nên vì Kim Đào làm chút gì đó, những sóng gió ngặt nghèo bên trong hãy để mình cô nhận lấy, chỉ cần Kim Đào sống tốt là được!

Cẩn mật hạ quyết tâm, La Duyệt Kỳ gọi điện thoại cho Mạc Duy Khiêm: “Chuyện anh hẹn em đến bữa tiệc từ thiện đó, em không thể đồng ý được. Hôm đó em còn có việc quan trọng phải làm!”

Mạc Duy Khiêm vẫn đang điều chỉnh tâm trạng của mình nên cũng không ép cô, hai người nói vài lời rồi cúp điện thoại.

“Cậu sao thế? Thất tình, bị đá?” Đồng Nguyên phát hiện ra gần đây Mạc Duy Khiêm trở nên rất là trầm tĩnh, không có việc gì thì cả ngày chẳng nói nổi mấy câu, không biết suy nghĩ gì nữa.

Mạc Duy Khiêm liếc mắt nhìn Đồng Nguyên một cái rồi cũng không để ý đến hắn nữa.

Đồng Nguyên càng lo lắng hơn: “Hazz, không phải cậu có bệnh gì chứ? Có việc gì thì nói ra đi chứ, có phải là vì La Duyệt Kỳ không? Nếu thật sự là vì cô ấy thì cậu yên tâm, người anh em này dù phải dùng đến

súng đạn cũng sẽ cướp về cho cậu!”

“Đừng nói bậy, tôi chỉ đang suy nghĩ mà thôi, suy nghĩ cẩn thận xong thì sẽ tốt lên.”

“Vậy cậu cũng đừng suy nghĩ một mình, cứ nói ra tôi có thể phân tích giúp cậu mà.” Đồng Nguyên thật sự sợ Mạc Duy Khiêm buồn đến phát điên, đến lúc đó hẳn cũng chẳng có cách nào báo cáo lại kết quả công tác lần này nữa.

Mạc Duy Khiêm cũng chẳng dấu diếm, trực tiếp kể hết lời Kim Đào nói ra.

“Không ngờ một cậu thủ nhỏ nhỏ có thể nói ra lời đầy triết lý như thế, đúng là khiến người ta phải suy nghĩ thật kỹ, còn phải là do chính cậu cảm nhận nữa. Nhưng mà, tôi phải nói với cậu một câu thế này, từ trước đến giờ cậu chưa bao giờ vì bất cứ người phụ nữ nào mà làm nhiều điều như vậy, chỉ dựa vào việc La Duyệt Kỳ có thể khiến cậu rơi vào tình trạng tự hỏi như bây giờ thì cảm giác của cậu với cô ấy đã hoàn toàn khác rồi.”

Dĩ nhiên là Mạc Duy Khiêm biết bản thân mình đã hao tổn không ít tâm trí vì La Duyệt Kỳ, nhưng hẳn vẫn chưa hiểu hẳn thích cô đến trình độ nào, có phải không nên tranh với Kim Đào hay không?

Nếu không nghĩ ra thì tạm thời không cần nghĩ nữa, dù sao vẫn còn thời gian, không cần quá nóng vội, Mạc Duy Khiêm mệt mỗi nghĩ.

Ngày diễn ra bữa tiệc từ thiện, những người nổi tiếng ở nơi này đều rất nể mặt Lưu Dương, không ai là không đến tham gia cả, trên tỉnh cũng cử đại diện xuống tham gia.

Mạc Duy Khiêm ngồi trên bục khách quý bồn chồn xem các tiết mục trên đài, đã gần 1 tuần hẳn không liên hệ với La Duyệt Kỳ, nói là không nghĩ nhưng trong đầu chưa từng thôi nghĩ về cô. Nếu nói đã nghĩ thì cũng chẳng đưa ra được ý tưởng gì hay, nói chung là vẫn đang mơ hồ chưa rõ, nhưng cũng khiến hẳn biết có người trong lòng là khổ sở cỡ nào.

“Không phải cậu nói cô ấy không có thời gian sao? Thế thì chuyện gì đang xảy ra kia?” Đồng Nguyên đến bên người Mạc Duy Khiêm huých nhẹ hẳn một cái.

Mới đầu Mạc Duy Khiêm chưa hiểu ý của Đồng Nguyên, nhưng mà khi hẳn nhìn theo hướng ngón tay của anh ta thì cơn tức bùng lên, nheo mắt lại.

Chỉ thấy Kim Đào đang cười rạng rỡ ôm La Duyệt Kỳ đi đến, lập tức có phục vụ đưa họ đến chỗ ngồi.

Đây là chuyện quan trọng của cô ấy? Quan trọng đến mức cô bỏ lại hẳn mà cùng Kim Đào đi tới đây! Khuôn mặt bình tĩnh của Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ đang khe khẽ nói chuyện với Kim Đào thì trở nên vụn vụn.

“Anh thấy đó, đến chậm mất rồi, mấy trường hợp thế này đến muộn thì không tốt lắm.” La Duyệt Kỳ thăm oán Kim Đào. Thật ra, họ vốn đã đến từ lâu, kết quả là đi được nửa đường Kim Đào mới phát hiện ra quên mang thiệp mời, đành phải về lấy nên dĩ nhiên là đến muộn.

Kim Đào nhanh chóng an ủi La Duyệt Kỳ: “Không có việc gì đâu, anh cũng chẳng quan trọng lắm, ai mà để ý đến chuyện anh đến muộn chứ, buổi bán đấu giá quyền tiền chắc phải một lúc nữa mới bắt đầu, đến lúc đó em thích gì anh sẽ mua cho em.”

“Đó là bán đấu giá, cũng chẳng phải mua đồ ở cửa hàng. Anh đừng có sĩ diện, em không cần gì cả, anh quyền một chút tiền là được rồi.”

“Đến lúc đó nói sau.” Kim Đào muốn xem tình hình một chút rồi mới quyết định.

Lúc này có người đến mời Kim Đào về phía sau bàn bạc về chuyện quyền tiền và bán đấu giá, sau đó còn phải làm một bản đăng ký, Kim Đào đứng dậy rời đi với người đó.

Bên này cũng có người đến mời Mạc Duy Khiêm.

“Tôi không đi về phía sau, giúp tôi nói với Lưu tổng, tôi sao cũng được, không cần bàn bạc.” Nhìn chăm chú vào Kim Đào đang rời đi, Mạc Duy Khiêm lập tức đi về hướng La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ đã chuẩn bị tâm lý hôm nay sẽ gặp Mạc Duy Khiêm ở đây, đúng lúc nói rõ ràng kết thúc luôn.

“Em không muốn đi với anh đến đây là vì cậu ta?”

“Đúng, Kim Đào cũng được mời, em cũng đã suy nghĩ kỹ. Mạc Duy Khiêm, em không thể ở cùng một chỗ với anh, Kim Đào rất quan trọng đối với em, em không muốn anh ấy bị tổn thương, cũng không nguyện ý làm tổn thương anh ấy, hy vọng anh có thể hiểu được.” Nói xong lại lấy ra hai chiếc hộp đưa trả Mạc Duy Khiêm.

“Đây là vòng cổ anh đưa cho em, có cả giấy chứng nhận nữa, em không thể nhận món quà này, dù anh có đưa bao nhiêu lần em cũng sẽ không nhận. Đối với anh, em chỉ có thể nói vô cùng xin lỗi, em có thể trả giá tính mạng vì anh, nhưng không thể buông tha cho Kim Đào, chúng ta cứ chấm dứt như thế đi.” La Duyệt Kỳ đưa ra quyết định cuối cùng.

Mạc Duy Khiêm nhận lại vòng cổ, không nói câu nào, ánh mắt nhìn xa xăm, nửa ngày sau mới nở nụ cười nói: “Không thể làm tổn thương cậu ta? Vậy em có biết trái tim tôi bây giờ đang đau thế nào không? Em có biết buồn đau lớn nhất của đời người chính là hy vọng tan biến hay không? Em cho tôi hy vọng rồi lại tự tay hủy đi nó!”

Bản thân suy nghĩ lâu như thế mà không hiểu ra được, kết quả lại bị hành vi của La Duyệt Kỳ đánh thức. Cuối cùng thì Mạc Duy Khiêm cũng hiểu được suy nghĩ của mình, nếu không thật sự yêu thích thì sao hẳn lại luôn luôn lo lắng suy nghĩ không thôi? Nếu không yêu thích thì sao bây giờ hẳn lại cảm thấy lồng ngực khó chịu đau đớn thế này? Kết quả thì sao? Hẳn rất vất vả mới hiểu ra nhưng La Duyệt Kỳ lại nhẹ nhàng thoải mái nói không cần hẳn!

“Mạc Duy Khiêm, anh đừng như thế, em biết là em không tốt với anh, nhưng dù có quyết định như thế nào thì cũng sẽ có người phải chịu tổn thương. Nếu so sánh ra, Kim Đào càng cần em hơn, anh là một người trưởng thành, lại rất kiên cường, anh nhất định sẽ...”

“Nhất định sẽ tốt lên đúng không? Em dựa vào cái gì mà cho rằng tôi không cần em? Chỉ bởi vì điều kiện của tôi tốt hơn cậu ta cho nên em đồng tình với kẻ yếu ư? Duyệt Kỳ, em công bằng một chút có được không hả?” Mạc Duy Khiêm không thể thừa nhận kết quả như thế được.

Tuy rằng La Duyệt Kỳ rất khổ sở nhưng thái độ lại vô cùng cứng rắn: “Em rất công bằng, em và Kim Đào bên nhau đã năm năm mà lại xảy ra quan hệ với anh, chuyện này có công bằng với Kim Đào không? Mạc Duy Khiêm, đây không phải là việc buôn bán, tình cảm của em dành cho Kim Đào sâu nặng hơn cho anh, em không thể bỏ anh ấy được.”

“Mạc Duy Khiêm, vừa rồi tôi nghe người ta nói anh cũng đến đây, tôi đã nghĩ nhất định anh sẽ đến đây đưa với Duyệt Kỳ, đúng là tôi đoán không sai mà, anh nhanh chóng về chỗ ngồi của mình đi thôi.” Kim Đào vô cùng đắc ý đi tới.

La Duyệt Kỳ lập tức kéo giãn khoảng cách với Mạc Duy Khiêm, đi về hướng Kim Đào.

Mạc Duy Khiêm không thèm nhìn Kim Đào một cái, chỉ nhìn thật sâu vào La Duyệt Kỳ rồi xoay đi không nói một câu.

“Duyệt Kỳ, anh nhìn trúng một viên ngọc, đợi lát nữa mua về làm vòng cổ cho em.” Kim Đào nhìn vẻ mặt của Mạc Duy Khiêm cũng hiểu hẳn ta định phải một cái đính, hẳn đã nói mà, Duyệt Kỳ yêu hẳn như vậy, họ Mạc chỉ uống công thôi.

Cuối cùng cũng đến thời điểm cao trào của buổi tiệc, có người quỳ tiền, cũng có người đưa vật phẩm của mình ra đấu giá. Khi khối ngọc mà Kim Đào nhìn trúng được đấu giá, La Duyệt Kỳ thỉnh thoảng lo lắng đề phòng nhìn về phía Mạc Duy Khiêm, chỉ sợ hẳn phân cao thấp với Kim Đào thì nguy.

Nhưng may mà Mạc Duy Khiêm vẫn yên lặng, không quỳ tiền cũng không nhấc tay đấu giá, cuối cùng Kim Đào dùng 20 vạn mua được khối ngọc kia. Tuy La Duyệt Kỳ cảm thấy rất quý nhưng là làm việc thiện thì cũng đáng giá.

Sau khi đấu giá vật phẩm cuối cùng, tất cả mọi người đều hướng về phía Mạc Duy Khiêm nhìn một chút.

Lưu Dương cũng không hiểu là đang xảy ra chuyện gì, nhưng chủ nhà như hẳn sợ Mạc Duy Khiêm xấu mặt nên gọi một người đến, để người đó dùng 10 vạn coi như tiền Mạc Duy Khiêm quỳ vào.

Người nọ vừa đáp, còn chưa đi thì đã thấy người đi theo Mạc Duy Khiêm cầm thứ gì đó bước lên đài.

Đồng Nguyên nói vài câu với người chủ trì rồi đi qua lấy microphone.

“Các vị, tôi đại diện cho Mạc Duy Khiêm tiên sinh lên đây, đầu tiên xin mời nhân viên xem xét lên đây kiểm duyệt một vật.”

Ba nhân viên xem xét dưới đài đồng loạt đi lên, vây quanh một chiếc hộp được mở ra, nhìn nửa ngày cũng không chớp mắt một cái.

Sau đó một trong ba vị kích động nói vào microphone: “Đây là một vòng cổ kim cương, kim cương được khảm nạm bên trên có giá trị cực kỳ xa xỉ, chúng tôi định giá 300 vạn làm giá khởi điểm đấu giá!”

Người ở bên dưới lập tức xôn xao, có người hỏi: “Là của hãng nào vậy?”

Nhân viên xem xét cười nói: “Đây là kim cương cao cấp đã có chứng nhận HRD, không cần gắn tên thương hiệu nổi tiếng cũng đã khiến người ta khó mà gặp được rồi, giấy chứng nhận này dù có tiền cũng không thể mua được.”

Bên dưới lại nổ ra một trận nghị luận, có người động tâm: “Mọi người giờ cao đánh khê đừng tranh với tôi, tôi bỏ hết tài sản để mua đây!”

Đồng Nguyên lắc đầu nói: “Vô cùng cảm ơn vị tiên sinh này đã thẳng thắn như vậy, nhưng ý của tiên sinh Mạc Duy Khiêm là vòng cổ này sẽ không đem ra bán đấu giá, ngài ấy quyết định hiến tặng chiếc vòng này cho tổ chức từ thiện!”

Toàn bộ hiện trường tĩnh lặng, sau đó bộc phát một tràng pháo tay nhiệt liệt, phải biết rằng người kia kêu thật sự mua được chiếc vòng cổ này với giá 300 vạn thì thật sự là lãi to. Nhân viên xem xét chỉ đưa ra giá quy định, viên kim cương kia nếu được tổ chức từ thiện tự bán đi thì giá sẽ cao hơn rất nhiều.

Mà Mạc Duy Khiêm, giữa những tràng pháo tay không dứt, hướng về phía La Duyệt Kỳ mà đi.

Đứng trước mặt La Duyệt Kỳ, hần cúi người dán miệng bên tai cô, tiếng nói của hần trầm thấp mà thông thả: “Duyệt Kỳ, bây giờ em đã hiểu chưa? Thứ anh đã đem tặng, thà rằng vứt bỏ cũng sẽ không nhận lại. Mà thứ anh muốn, dù phải mất bao lâu, mất bao nhiêu anh cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào để cướp về.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kim Đào có cuộc đời riêng của hần.

30. Chương 30

Mạc Duy Khiêm ở bên tai La Duyệt Kỳ nói xong câu đó rồi lập tức rời khỏi hiện trường bữa tiệc từ thiện, mà La Duyệt Kỳ vẫn ngồi ở vị trí gần người không nhúc nhích.

“Duyệt Kỳ, hần ta nói gì với em? Có phải là đang uy hiếp em không?” Kim Đào nhìn về mặt La Duyệt Kỳ thì nghi ngờ Mạc Duy Khiêm lấy việc bảo vệ người nhà cô ra làm điều kiện uy hiếp ép cô ở bên hần ta.

“Không phải đâu, anh chú ý xem tiết mục đi.” La Duyệt Kỳ dùng toàn lực cố gắng không để ý đến lời nói lúc sắp đi của Mạc Duy Khiêm.

Khi tiệc tối chấm dứt, La Duyệt Kỳ và Kim Đào cùng nhau ra ngoài, đi ra cửa đã có người đón: “La tiểu thư, xe của cô ở bên kia.”

La Duyệt Kỳ vừa ngẩng đầu đã thấy người nói chính là Hàn Giang.

“Xe gì? Duyệt Kỳ, anh ta là ai?” Kim Đào bây giờ vô cùng cảnh giác với bất kỳ người đàn ông nào xuất hiện bên cạnh La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ không trả lời câu hỏi của Kim Đào mà chỉ hỏi lại Hàn Giang: “Không phải tôi đã nói là đêm nay không cần xe ư? Sao các anh còn theo tới?” Vì hôm nay cùng Kim Đào tham gia tiệc tối nên cô không để cho vệ sĩ đi theo.

Hàn Giang vô cùng nghiêm túc nói: “La tiểu thư, tuy rằng đêm nay cô không cần xe nhưng vì trách nhiệm chúng tôi không thể không đi theo cô! Bây giờ tiệc đã xong rồi, mời cô vẫn lên xe của mình để trở về thôi.”

La Duyệt Kỳ không muốn mấy người Hàn Giang khó xử, vốn dĩ nghĩa vụ của họ là dùng hết khả năng bảo vệ cô, cô không thể không biết tốt xấu được, vì thế đành nói với Kim Đào: “Bọn họ là người Mạc Duy Khiêm cử tới bảo vệ em, nếu không anh tự về trước đi, em đi cùng họ.”

“Cũng được, anh đưa em qua.” Kim Đào muốn xem thử xe Mạc Duy Khiêm cuối cùng thì đưa cho La Duyệt Kỳ loại xe gì.

Vì thế ba người cùng nhau đi đến nơi để xe.

“Xe này Mạc Duy Khiêm để em dùng?” Kim Đào không thể tin nổi nhìn chiếc xe trước mặt, đúng là chiếc xe Mạc Duy Khiêm dùng để đến khách sạn gặp Phạm Thanh Lợi lần trước.

“Chỉ là tạm thời cho em mượn dùng, anh ấy nói xe này có vẻ khiêm tốn hơn một chút. Kim Đào, anh đừng để ý được chứ? Em sẽ tìm thời cơ nói để Mạc Duy Khiêm đem xe về, hơn nữa em cũng đã nói với anh ấy rồi, sẽ không vì nguyên nhân này mà liên lụy đến tình cảm cá nhân.” La Duyệt Kỳ muốn để Kim Đào cảm thấy nhẹ lòng hơn.

Kim Đào cũng biết việc nào là quan trọng: “Anh hiểu mà, em lên xe đi.”

Chờ sau khi La Duyệt Kỳ ngồi vào trong đóng cửa xe lại, Kim Đào gọi Hàn Giang lại: “Anh trở về nói với Mạc Duy Khiêm rằng tâm ý của hần dành cho bạn gái tôi và gia đình cô ấy, Kim Đào tôi sẽ nhớ kỹ, tôi sẽ mau chóng tìm một chiếc xe khác cho Duyệt Kỳ dùng, sau này không phiền hần lo lắng nữa.”

“Lời nói của ngài tôi sẽ không nhần dùm, tâm ý của Mạc tiên sinh đối với gia đình La tiểu thư cũng không có quan hệ gì với ngài. Mặt khác, xin lỗi tôi nói thẳng, xe ngài tìm tới chỉ sợ sẽ không thể an toàn được như chiếc xe này. Còn nữa, ngài cũng không thể cung cấp sự bảo vệ chuyên nghiệp 24/7 cho gia đình La tiểu thư được, tôi thấy ngài đừng nên lo lắng nữa là hơn.” Hàn Giang rất lễ phép nhưng lời nói ra lại sắc nhọn đến cực điểm.

Kim Đào á khẩu không nói nổi lời nào, Hàn Giang nở nụ cười rồi định lên xe, nhưng đột nhiên dừng lại, “Đúng rồi, xét thấy ngài quan hệ quá chặt chẽ với Phạm Thanh Lợi và Loan Ninh, Mạc tiên sinh cũng cố ý dằn dò mong ngài về sau hết sức giảm bớt tiếp xúc với La tiểu thư để tránh tạo thành thương tổn không cần thiết.”

Hàn Giang nói xong liền nhanh nhẹn ngồi vào trong xe rồi lập tức lái xe nghênh ngang rời đi.

Kim Đào đứng tại chỗ nắm chặt hai bàn tay: Mạc Duy Khiêm quả nhiên là có tính toán, dựa vào lí do bảo vệ La Duyệt Kỳ để ép hần tránh xa cô, hần ta nghĩ tốt thật đấy! Xem ra hần phải nhanh chóng nắm bắt thời cơ bàn bạc lại với Loan Ninh chuyện đầu tư mới được, đến khi hần cũng có tiền thì hần cũng có thể cho Duyệt Kỳ cuộc sống rất tốt đẹp.

“Vừa rồi anh nói gì với Kim Đào vậy?” La Duyệt Kỳ hỏi Hàn Giang.

“Không có gì, chẳng qua là truyền đạt lại ý của Mạc tiên sinh thôi, bảo cậu ta chú ý an toàn, không cần tiếp xúc quá gần gũi với đám Phạm Thanh Lợi, bởi vì Kim tiên sinh quá mức phản cảm với người Mạc tiên sinh sắp xếp nên Mạc tiên sinh đành để chúng tôi rút về không theo cậu ta nữa.” Sắc mặt Hàn Giang không hề thay đổi, nhẹ nhàng giải thích.

Kim Đào cũng thật là, Mạc Duy Khiêm tốt bụng như vậy sao anh ấy lại không tôn trọng một chút chứ?

Đồng Nguyên nhìn Mạc Duy Khiêm đang mang vẻ mặt âm trầm dọa người, ho khê rồi nói: “Cậu sao thế? La Duyệt Kỳ vốn là bạn gái Kim Đào, đâu phải cậu không biết chứ? Sao lại tức giận đến thế?”

Mạc Duy Khiêm khép nửa mắt hừ lạnh một tiếng: “Tôi chỉ biết cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi đã nhún nhường mà cô ấy không biết cảm ơn, còn muốn đá tôi, thật sự khinh tôi không còn cách nào khác à?”

Có giỏi thì phát giận lên La Duyệt Kỳ ấy, vứt đi một viên kim cương thì tính là tài giỏi gì chứ? Đấy chẳng phải là đang phá sản sao? Đồng Nguyên cảm thấy sự vênh vao của Mạc Duy Khiêm quá là vô lí nhưng cũng không thể nói rõ được.

“Cậu không phải là người khiêm tốn sao? Đừng có so đo nhiều quá, làm gì có người phụ nữ nào mà cậu không theo đuổi được chứ?”

Mạc Duy Khiêm nở nụ cười: “Quân tử là quân tử, nhưng cũng còn phải xem tình huống đã. Chẳng lẽ đã bị cầm súng mà còn muốn tôi quân tử à? Thật ra, đối xử với phụ nữ không thể quá dịu dàng được, anh cũng thấy rồi đó, căn bản là chẳng có tác dụng gì!”

Vậy hẳn sẽ chờ xem Mạc Duy Khiêm cứng rắn mạnh mẽ ra sao là tốt rồi, Đồng Nguyên vô cùng mong chờ.

“Tôi thấy cậu cũng đừng sốt ruột quá, người ta có trụ cột tình cảm bao nhiêu năm như thế, không phải nói cắt là cắt ngay được.” Đồng Nguyên vẫn khuyên một câu.

“Tôi biết, cho nên mới không có ép sát quá. Việc điều tra, bên trên đã cử người xuống, các anh chưa cần tham gia vội, đợi đến khi cần thiết ra tay cũng không muộn.”

Đồng Nguyên nói đồng ý, cũng không dây dưa lằng nhằng nhiều.

Sau khi La Duyệt Kỳ về nhà lập tức bị Tề Nguyệt Tú – mẹ cô gọi lại: “Duyệt Kỳ này, cuối cùng thì con với Duy Khiêm có quan hệ gì thế? Sao cậu ấy lại đối xử với nhà ta tốt như thế? Hàng xóm quanh đây đều hỏi mẹ, bảo nhà chúng ta bây giờ có vệ sĩ bảo mẫu, ra vào còn có siêu xe đưa đón, có phải con đổi bạn trai hay không? Con với Kim Đào không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều, con với Kim Đào rất tốt, Mạc Duy Khiêm chỉ là một người bạn thôi, anh ấy cũng vì nghĩa khí mới cứng rắn bảo vệ chúng ta như vậy, đợi thêm vài ngày nữa xác định là không còn nguy hiểm nữa thì con sẽ nói anh ấy gọi người về, nếu không nhà ta cũng chẳng nuôi nổi, còn bắt người ta canh giữ ở bên ngoài ngại lắm.”

Tề Nguyệt Tú gật đầu: “Vậy mẹ cũng yên lòng, con không biết ba mẹ lo lắng thế nào đâu. Nếu là vấn đề tình cảm thì con chia tay với Kim Đào cũng được, chỉ sợ con ngại nghèo yêu giàu thì rất không tốt, Kim Đào vẫn đối xử với nhà ta không tồi, sau khi các con kết hôn cứ sống yên ấm thì không còn gì tốt hơn nữa.”

“Con biết, mẹ yên tâm đi, con sẽ không làm chuyện bội bạc đâu.”

La Duyệt Kỳ mệt mỏi trở lại phòng của mình, khuôn mặt đầy u sầu ngồi lên giường, cô phải làm sao mới tốt đây? Chỉ cần cô và ba mẹ còn cần được bảo vệ thì cô thật sự không có cách thích hợp nào để từ chối Mạc Duy Khiêm cả! Tuy vừa rồi cô nói với mẹ là cô sẽ không bội bạc nhưng cô thật sự đã phản bội Kim Đào, nhưng vì tương lai của Kim Đào cô lại không thể nói ra sự thật, chỉ có thể giấu kín bí mật ở trong lòng.

Càng nghĩ, lại càng khó tránh khỏi muốn đập đầu cho xong, nếu không phải cô nhất thời xúc động lên giường với Mạc Duy Khiêm thì sao có thể có những rắc rối này chứ? Nhưng vừa nghĩ đến việc này lại không thể nghĩ đến chuyện không chỉ một lần mình phát sinh quan hệ với Mạc Duy Khiêm! Lần đầu thì còn có lý do để giải thích vậy thì lần thứ hai thì sao đây?

Cô hơi sợ hãi việc truy tìm đến kết quả cuối cùng, La Duyệt Kỳ quyết định không nghĩ chuyện này nữa, chuẩn bị tìm thời gian nói chuyện với Mạc Duy Khiêm để hẳn gọi vệ sĩ và bảo mẫu trở về.

Kim Đào hẹn Loan Ninh cùng uống rượu, chuẩn bị bàn bạc việc đã đề cập lúc trước.

“Loan Ninh, cậu nói tình hình cụ thể ra xem nào, có tin được không? Người ta kinh doanh tốt như thế, kiếm được nhiều tiền mà sao lại không làm nữa?”

Loan Ninh uống một ngụm rượu rồi mới nói: “Cậu không tin tôi cũng chẳng có cách nào, nói cho cậu biết tôi đã mua hai cái cửa hàng mặt tiền bên cạnh rồi, khách sạn này cũng là một vốn bốn lời, tôi định mua rồi, nhưng mà tài chính lại không đủ. Tôi cũng không giấu cậu, nếu không phải không đủ tiền thì tôi cũng không nói cho cậu đâu. Đây là chỗ nào chứ? Đó là khu phố kinh doanh phồn hoa nhất Danh Tỉnh đấy, tắc đất tắc vàng! Ông chủ đó vì vợ vàng muốn đi dân nên mới thế chứ nếu không sao người ta chịu bán đi chứ?”

Dĩ nhiên là Kim Đào rất động lòng, khách sạn mà Loan Ninh nói hẳn cũng biết, có thể nói là ở Danh Tỉnh này không ai là không biết ấy chứ! Mấy cửa hiệu lâu đời ở phố kinh doanh đó, mỗi ngày đều có khách xếp hàng dài ở cửa, nếu hẳn có thể mua một chỗ ở đó làm ông chủ thì không những vô cùng uy phong mà còn như ôm một cổ máy in tiền trong tay vậy! Nửa đời sau cũng chẳng lo ăn lo mặc!

Nhưng mà tiền mua bán chuyển đổi tài sản và thủ tục kinh doanh, còn có các phương diện khác nữa, tính toán bước đầu cũng phải dùng hơn 200 vạn. Còn cả các loại đầu bếp phục vụ cũng phải dùng mức lương

hấp dẫn để giữ chân, không có ba bốn trăm vạn là không xong, tiền trong tay hẵn căn bản không đủ.

“Dĩ nhiên là tôi tin cậu nhưng mà số tiền lớn quá, nhất thời tôi cũng không xoay được nhiều tiền như thế! Trong tay tôi có hai căn hộ nhưng một cái cha mẹ tôi ở thì nhất định không thể đụng vào, là để ba mẹ tôi dưỡng già, một căn là để dùng khi kết hôn, cũng đã trang trí xong xuôi rồi! Tiền tôi gửi ở ngân hàng cũng chỉ trên dưới 100 vạn, hơn nữa cũng chỉ là do bây giờ tôi đang là chủ lực đội bóng nên mới kiếm được nhiều hơn một chút, cậu nói tôi phải xoay ở đâu đây?”

Loan Ninh cũng thở dài, hai người uống rượu giải sầu.

“Nếu không thì cậu mua lại trước, còn những vấn đề khác thì để nghĩ sau, nếu không bị người khác mua trước rồi thì khóc cũng không kịp, cậu không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào khách sạn đó đâu, tôi dùng bao nhiêu quan hệ mới làm ông chủ ở đó ưu tiên cho tôi đấy.” Loan Ninh lại đưa ra một ý tưởng.

Kim Đào thấy cũng có lý, lập tức nói: “Đó cũng là một cách hay, tôi bàn bạc với bạn gái một chút rồi sẽ quyết định.”

“Được, nhưng mà phải nhanh lên nhé, thời gian không đợi người, sẽ có người ra giá cao hơn chúng ta đấy. Đúng rồi, còn có một chuyện tôi nghĩ thật lâu, vẫn nghĩ có nên nói ra hay không. Mặc dù là xen vào việc riêng tư của người khác nhưng chúng ta là anh em, dù có đặc tội với cậu tôi vẫn phải hỏi. Bạn gái cậu với họ Mạc kia có phải là có quan hệ không bình thường không? Ngày đó tôi đến bệnh viện thăm cậu có gặp họ trên hành lang, họ Mạc đó ôm eo bạn gái cậu mà đi, tôi liếc họ vài cái mà họ cũng chẳng thêm chú ý.”

Kim Đào một hơi uống hết rượu trong chén, hưng hăng đặt chén lên bàn: “Thằng khốn Mạc Duy Khiêm đó, khinh người quá đáng, ý vào việc có mấy đồng tiền dơ bẩn liền quán quýt Duyệt Kỳ không tha, sớm muộn gì tôi cũng báo thù này! Loan Ninh, cậu thật tâm suy nghĩ cho tôi, sao tôi có thể trách cậu chứ? May mà trong lòng Duyệt Kỳ vẫn có tôi, chẳng qua vì giờ vẫn đang cần nhờ vả Mạc Duy Khiêm nên mới chịu đựng mà thôi!”

“Nhờ vả hẵn chuyện gì thế? Nói một chút tôi nghe xem, nếu có thể thì tôi nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết cho cậu, không cần hẵn ta!”

Kim Đào cảm kích nhìn Loan Ninh: “Còn không phải là chuyện Phạm Thanh Lợi lần trước hay sao? Cha mẹ của bạn gái tôi bị người ta đụng phải, bị thương không nhẹ, cho nên Mạc Duy Khiêm nói là có người cố ý đâm vào họ, đã cử người đến bảo vệ, cũng chính vì điều này mà tôi với Duyệt Kỳ không rút hẵn ra được.”

“Hazz, tôi tưởng là chuyện gì chứ, sao cậu không nói sớm! Phạm đồn trưởng người ta đã không quan tâm từ lâu rồi, bây giờ người ta còn đang vội vàng lo việc điều chuyển phân cục, còn muốn tiếp tục thăng quan tiến chức, sao có thời gian mà để ý đến các cậu chứ? Hơn nữa cậu bảo là cố ý đâm xe ư? Có chứng cứ không? Theo tôi thấy khéo mà họ Mạc kia tự bịa ra thì có!”

Lời nói của Loan Ninh khiến Kim Đào có suy nghĩ mới: Đúng vậy, cha mẹ Duyệt Kỳ bị đâm, chính hẵn bị người ta đánh, hai chuyện này từ đầu đến cuối đều do mình Mạc Duy Khiêm giải quyết, nhưng thủ phạm thì chưa bắt được một kẻ nào, khó mà đảm bảo là hẵn có vì lợi ích của bản thân mà bày trò hay không! Không được, hẵn phải nói với Duyệt Kỳ, đừng có để thằng khốn Mạc Duy Khiêm này đùa giỡn mới được!

Kim Đào vừa nghĩ đến khả năng này thì đã đứng ngồi không yên rồi, Loan Ninh âm thầm đặc ý nhưng miệng lại nói: “Tôi chẳng qua chỉ thuận miệng nói thế thôi, cậu cố gắng lên làm gì chứ? Được rồi, tôi không làm phiền cậu nữa, cậu đi nhanh đi, tôi thanh toán cho!”

Kim Đào nói cảm ơn rồi lại nói lần sau nhất định sẽ mời Loan Ninh một bữa thịnh soạn rồi lập tức ra khỏi khách sạn, nhìn thời gian thì đúng lúc có thể đến đón Duyệt Kỳ tan làm.

Lái xe đến đài truyền hình, đứng ở bên đường, Kim Đào chờ La Duyệt Kỳ tan làm.

Quá giờ tan tầm khoảng 10', Kim Đào mới thấy La Duyệt Kỳ từ cửa lớn chậm chậm đi ra, đồng thời cũng thấy chiếc xe Mạc Duy Khiêm cứ đến chậm rãi đi về hướng cô.

Sợ La Duyệt Kỳ lên xe kia, Kim Đào nhanh chóng bước hai bước định gọi La Duyệt Kỳ đứng lại thì đã bị người khác ngăn lại.

Kim Đào lập tức đề phòng, nhìn hai người trước mặt hỏi: “Các người là ai?”

“Kim tiên sinh không cần sợ, chúng tôi không tìm đến để trả thù, chúng tôi là người phụ trách việc bảo vệ La tiểu thư, tôi nghĩ Hàn Giang cũng đã nói với ngài rồi, trừ khi cực kỳ cần thiết, nếu không mời ngài đừng tiếp xúc với La tiểu thư.”

Biết đối phương không phải đến vì chuyện của Ngô Nguyệt kia, Kim Đào an tâm: “Mạc Duy Khiêm nói có dùng được cái rắm gì? Duyệt Kỳ là bạn gái tôi, chúng tôi thích gặp nhau lúc nào thì gặp, các người quản được chắc! Nói cho Mạc Duy Khiêm biết, hắn còn làm thế tôi sẽ kiện hắn, hắn dựa vào cái gì mà hạn chế tự do thân thể của Duyệt Kỳ hả?”

Kim Đào nói xong lập tức định xông qua, hai người kia sao có thể để hắn làm được chứ? Chỉ một người túm lấy áo Kim Đào, dùng sức vặn ngược tay hắn rồi đẩy, Kim Đào bị đè vào bức tường phía sau, không thể động đây.

“Kim tiên sinh, chúng tôi khuyên ngài vẫn đừng nên quần quýt La tiểu thư nữa, có một số việc ngài cần bản không biết!”

Kim Đào giãy dụa vài cái, cánh tay lại bị siết càng đau, vì thế không dám động đây nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn La Duyệt Kỳ cùng ba vệ sĩ kia lên xe rời đi.

Chờ chiếc xe đi xa, hai người kia mới buông Kim Đào ra, Kim Đào lập tức chạy ra đường đón xe Taxi.

“Ngài không cần sốt ruột, cho dù có đuổi kịp cũng không gặp được La tiểu thư đâu.” Một người nhắc nhở Kim Đào.

“Bên người Duyệt Kỳ chỉ có ba vệ sĩ, các người ở đâu ra?” Kim Đào giờ mới phản ứng lại được, vệ sĩ bên cạnh La Duyệt Kỳ vốn chỉ có ba người, hai người kia ở đâu nhảy ra đây vậy?

Hai người kia mỉm cười: “Từ sau bữa tiệc từ thiện kia, Mạc tiên sinh đã tăng mạnh bảo vệ cho La tiểu thư, ba người Hàn Giang vẫn bảo vệ ở cự li gần như trước, ngoài ra còn tăng thêm bốn người phụ trách bảo vệ từ xa. Kim tiên sinh, lời nói thật thì không dễ nghe, ngài muốn gặp La tiểu thư thì chỉ bằng nói với Mạc tiên sinh còn dễ hơn đây.”

Kim Đào vốn đã nghi ngờ thì nay gần như khẳng định được rằng việc mình bị đánh và việc cha mẹ Duyệt Kỳ bị đâm vào chắc chắn là do Mạc Duy Khiêm giở trò quỷ rồi! Vì thế hắn cũng chẳng để ý đến hai người kia, tự ngồi vào xe Taxi đi về hướng nhà La Duyệt Kỳ.

Mạc Duy Khiêm nức cười, nghĩ rằng không cho hắn gặp Duyệt Kỳ thì mọi thứ sẽ theo ý hắn ta sao? Chẳng lẽ hắn ta không biết có thứ gọi là điện thoại di động à?

Ngồi trong xe, Kim Đào cười nhạo sự ngu ngốc của Mạc Duy Khiêm.

31. Chương 31

La Duyệt Kỳ cực kỳ giận dữ sau khi nhận điện thoại của Kim Đào, cô không ngờ Mạc Duy Khiêm lại giở những thủ đoạn như thế sau lưng cô, anh ta thế mà lại ngăn chặn Kim Đào gặp cô.

Cúp điện thoại xong cô cầm theo di động ra ngoài.

“La tiểu thư muốn ra ngoài sao?” Hàn Giang hỏi.

“Kim Đào đang chờ tôi dưới lầu, tôi muốn xuống gặp anh ấy.” La Duyệt Kỳ nói, lời nói mang theo sự tức giận.

Ngoài ý muốn là mấy người Hàn Giang cũng không ngăn cản, không nói gì, chỉ đi theo phía sau cô.

La Duyệt Kỳ xuống dưới lầu, nhìn thấy Kim Đào.

“Họ cũng đâu có ngăn em gặp anh?”

“Họ dĩ nhiên sẽ không làm khó em, chẳng qua là ra vẻ uy phong trước mặt anh thôi, chúng ta tìm một chỗ để nói chuyện, anh cảm thấy có nhiều điểm không thích hợp.” Kim Đào vừa định lôi kéo La Duyệt Kỳ, Hàn Giang đang đứng cạnh đó lập tức ngăn cách hai người ra.

Kim Đào lập tức nói: “Duyệt Kỳ, em nhìn thấy rồi chứ? Bọn họ không thèm nói phải trái như thế đấy!”

“Hàn Giang, các anh đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ ngay cả tự do thân thể tôi cũng không có sao?” La Duyệt Kỳ hỏi.

Hàn Giang vẫn nói câu kia: “Trách nhiệm phải làm, xin La tiểu thư thông cảm cho sự bất tiện này.”

La Duyệt Kỳ biết có nói với họ cũng bằng không, đành phải nhượng bộ: “Tôi với anh ấy tìm một chỗ để trò chuyện được chứ?”

“Được, nhưng chúng tôi cũng phải ở bên.”

La Duyệt Kỳ chỉ có thể đồng ý một cách bất đắc dĩ, sau đó cách Kim Đào một bước, hai người một trước một sau đi về phía cửa hàng đồ ăn nhanh ở bên cạnh.

Kim Đào cũng không hề kiêng kị việc bị vệ sĩ nghe thấy lời nói của mình, hơn nữa hắn còn đang trông ngóng họ truyền lời hắn đến tai Mạc Duy Khiêm ấy chứ.

“Kim Đào, em thấy anh đã quá đa nghi rồi, tuy Mạc Duy Khiêm làm việc hơi bá đạo nhưng anh ấy nhất định không làm những chuyện như anh nói đâu!” La Duyệt Kỳ nghe Kim Đào nói xong, lập tức phủ nhận phỏng đoán của hắn.

Kim Đào cũng không hề buông tha: “Vậy em giải thích thế nào về hai chuyện kia? Hắn nói không tìm được lái xe gây chuyện, người hành hung anh họ cũng nói tìm không ra, sao lại có nhiều chuyện trùng hợp như vậy chứ? Còn nữa, em xem biểu hiện của hắn bây giờ, không phải là đang muốn chia rẽ chúng ta hay sao?”

La Duyệt Kỳ thở dài: “Kim Đào, em thừa nhận việc anh đối địch với Mạc Duy Khiêm là việc rất bình thường, nhưng anh không thể hiểu lầm ý tốt của người khác như thế được, em không tin anh ấy sẽ làm loại chuyện đó, anh đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa.”

Kim Đào thấy không thuyết phục được La Duyệt Kỳ thì trong lòng cũng không thoải mái, nhưng hắn biết lòng La Duyệt Kỳ luôn biết ơn Mạc Duy Khiêm, đành không nói tiếp để cô không phản cảm, chuyển sang nói chuyện sắp mua lại khách sạn kia.

La Duyệt Kỳ nhíu mày: “Không phải đã nói bảo anh đừng tiếp xúc với Loan Ninh nữa rồi hay sao? Sao anh còn muốn đầu tư lớn như vậy? Em không đồng ý.”

“Anh đã xem rồi, thật sự không có vấn đề gì, Loan Ninh đã mua xuống hai cửa hàng mặt tiền rồi, đó chính là phố kinh doanh, tiền kiếm không đếm xuể.”

La Duyệt Kỳ vẫn lắc đầu: “Kim Đào, anh còn chưa giải nghệ, việc buôn bán không vội, đợi vài năm nữa chúng ta tiết kiệm thêm chút tiền rồi tính.”

“Nhưng phải tận dụng thời cơ chứ, sau này làm sao có cơ hội tốt như thế được, việc buôn bán đôi khi cũng phải xem vận may nữa, em có thành kiến với Loan Ninh nhưng cậu ấy thật sự không làm gì sai cả.”

“Mặc kệ anh nói thế nào thì em cũng không đồng ý việc có liên quan đến Loan Ninh, càng không thể tin hắn có ý tốt gì, anh có biết hắn với Phạm Thanh Lợi có quan hệ gì không mà anh cứ tin tưởng hắn như thế?” Thái độ của La Duyệt Kỳ vẫn cứng rắn như cũ.

Kim Đào vốn đã bị vệ sĩ làm tức giận mấy lần, giờ La Duyệt Kỳ lại còn không thấu hiểu hắn, cơn tức đã tích lũy vài ngày cuối cùng cũng bùng nổ: “Phạm Thanh Lợi bây giờ còn đang vội lo chuyện điều chuyển phân cục, em nghĩ người ta còn thời gian mà chấp nhận mấy chuyện cũ đó sao? Anh biết vì sao em không thích Loan Ninh, còn không phải là vì Mạc Duy Khiêm nói cậu ấy không tốt hay sao? Không phải là vì cậu ấy ở trong viện thấy các người ôm ấp ả hay sao? Duyệt Kỳ, em có biết em làm thế khiến anh rất đau lòng hay không hả?”

“Kim Đào, anh có thể đừng có nói bậy được không? Cho đến bây giờ Mạc Duy Khiêm cũng chưa hề nói Loan Ninh là người thế nào, là chính bản thân em cảm nhận được hắn ta là người không tốt! Anh làm gì

có số tiền lớn tới mấy trăm vạn, sao có thể muốn làm gì thì làm? Chẳng lẽ không thể dùng thêm chút thời gian cẩn thận suy nghĩ hay sao? Sau này chuyện của chúng ta anh có thể đừng kéo Mạc Duy Khiêm vào nữa hay không?”

Giọng nói của Kim Đào cũng lớn dần lên: “Anh nói vậy ư? Lúc ở trong viện hấn ta có ôm em hay không thì em là người biết rõ nhất, vì sao anh không thể nhắc đến Mạc Duy Khiêm hả? Em thử hỏi xem mấy vệ sĩ bên người em đây đối với anh như thế nào hả? Thời gian chẳng đợi người, anh đã quyết định phải mua lại khách sạn kia, nếu thiếu tiền anh sẽ thế chấp một căn phòng ở để mượn tiền mua!”

“Phòng ở? Phòng ở nào? Anh không phải là muốn đem căn phòng chuẩn bị kết hôn của chúng ta đi thế chấp đấy chứ?”

“Chỉ là thế chấp vay tạm, đợi mua khách sạn rồi buôn bán một thời gian thì sẽ có tiền lãi, đến lúc đó trả tiền là xong!” Kim Đào đã không nghe vào tai bất cứ điều gì nữa, chỉ nghĩ muốn mau chóng mua khách sạn rồi thì bản thân cũng có thể hãnh diện hơn.

La Duyệt Kỳ sốt ruột: “Kim Đào, anh thấy thế này được không? Bây giờ em sẽ nói với Mạc Duy Khiêm, để anh ấy gọi hết vệ sĩ bảo mẫu về nhé? Anh đừng xúc động như thế, phải suy nghĩ kỹ hơn, chuyện này dù sao cũng phải bàn bạc với ba mẹ anh nữa chứ.”

“Duyệt Kỳ, vừa rồi anh có nói hơi quá đáng, anh tin em nhưng anh thật sự không tin được Mạc Duy Khiêm, em nhất định phải bảo hấn đem đồng chó săn đó về đi. Thật ra đã không còn chuyện gì từ lâu rồi! Chuyện khách sạn em không cần lo nữa, anh sẽ xử lý.” Kim Đào nói xong, không muốn La Duyệt Kỳ khuyên mình nữa, đứng lên trừng mắt nhìn mấy người Hàn Giang rồi vội vàng rời đi.

La Duyệt Kỳ ngồi yên một lát rồi quyết định cần phải kết thúc với Mạc Duy Khiêm để Kim Đào an tâm hơn, vì thế bảo Hàn Giang đưa mình đi gặp Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm hài lòng sung sướng nhìn La Duyệt Kỳ đi vào nói: “Sao đột nhiên lại muốn gặp anh?”

Lúc này La Duyệt Kỳ mới nhớ đến thật sự cô đã mấy ngày rồi không nhìn thấy Mạc Duy Khiêm.

“Em tới để nói với anh một chuyện, việc Phạm Thanh Lợi chắc đã được giải quyết rồi đúng không? Có thể để mấy người Hàn Giang và bảo mẫu trở về không?”

Mạc Duy Khiêm không hề cảm thấy bất ngờ: “Anh không nghĩ thế, chuyện bảo vệ vẫn rất cần thiết, chuyện đó không cần bàn lại nữa.”

“Nhưng anh không thể ngăn Kim Đào gặp em vô lí như thế được, hơn nữa họ còn nói những lời quá đáng như thế với anh ấy!” La Duyệt Kỳ cực kỳ khó chịu với điểm đó.

Mạc Duy Khiêm nhướn mi, nụ cười trên mặt nhạt đi không ít: “Kim Đào nói? Cậu ấy tức giận cũng là chuyện bình thường, nhưng mà lời Hàn Giang nói đều là sự thật, anh cũng đâu có ra lệnh gì? Về phần không cho cậu ta gặp em thì đúng là ý của anh, ngay cả anh cũng chịu đựng không đi gặp em, cậu ta dựa vào cái gì nói gặp là gặp chứ?”

Nói gì thế? La Duyệt Kỳ không thể hiểu nổi ý Mạc Duy Khiêm.

“Không rõ? Ý của anh là trước khi em hiểu rõ em muốn ở với ai thì tốt nhất không gặp ai cả, tránh ảnh hưởng đến quyết định của em!”

Giọng La Duyệt Kỳ cao lên: “Em đã lựa chọn rồi, em sẽ không chia tay với Kim Đào.”

“Vậy anh thì sao? Duyệt Kỳ, anh đang nói lí với em, anh hiểu cảm nhận của em với Kim Đào, nhưng em không thể vì áy náy mà đem cả cuộc đời em ra để bồi thường, nếu em không mở miệng được thì chỉ bằng để anh nói với cậu ta!”

“Nói cái gì?” La Duyệt Kỳ lo lắng hỏi.

“Dĩ nhiên là nói em đã thích anh, hơn nữa chúng ta đã bên nhau, em là người phụ nữ của anh.” Mạc Duy Khiêm tỏ ra đương nhiên nói.

Suýt chút nữa La Duyệt Kỳ đã nhảy dựng lên, vẻ mặt đầy kích động lớn tiếng với Mạc Duy Khiêm: “Em không cho anh nói, anh không được đi tìm Kim Đào anh đã nghe chưa?”

“Vây em không thể đối xử với anh như thế được! Anh chưa bao giờ làm tổn thương em, càng không phản bội em mà luôn bên em, bảo vệ em, yêu thương em! Chẳng lẽ anh trả giá nhiều như vậy chỉ để nhận lấy một tiếng cảm ơn của em hay sao? Rất xin lỗi, anh không vô tư được đến thế đâu!” Mạc Duy Khiêm nói vô cùng khí phách.

La Duyệt Kỳ đau khổ cắn môi: “Vây anh muốn em làm thế nào? Chẳng lẽ sau khi em với anh lên giường còn phải chịu trách nhiệm với anh, làm anh thiệt thòi ư? Mạc Duy Khiêm, em không muốn chịu sự tra tấn này nữa, mỗi việc em đều không được tự quyết định, anh đừng ép em nữa!”

Mạc Duy Khiêm đi tới ôm La Duyệt Kỳ, thái độ dịu đi: “Anh không cần em nói như vậy. Duyệt Kỳ, thật ra em thích anh mà, chỉ là em không dám thừa nhận mà thôi, em cảm thấy áy náy hay có lỗi với Kim Đào cũng rất bình thường thôi, anh vẫn nói em là một người phụ nữ dũng cảm, nhất định sẽ trực tiếp giải quyết những chuyện như vậy! Nghe anh đi, nói tình hình thực tế với Kim Đào, anh sẽ xử lý chỗ cậu ta, không cần em ra mặt!”

Dựa vào lồng ngực vững chãi của Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ rất muốn cứ thế dứt bỏ tất cả mà đồng ý với hắn, mặc kệ cô với Mạc Duy Khiêm có kết quả gì, cô cũng không muốn lừa gạt mọi người nữa, cô và Kim Đào đã phản bội nhau thì giữa họ nhất định đã có ngăn cách không thể chữa lành được rồi.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến hậu quả sau khi Kim Đào biết được sự thật thì cô lại kinh hoàng, nếu Kim Đào thật sự không thể gượng dậy nổi thì chẳng phải cô đã sai càng thêm sai hay sao?

Nhẹ nhàng đẩy Mạc Duy Khiêm ra, La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Không được, em thật sự không thể bỏ qua Kim Đào được, anh cũng không thể nói với Kim Đào bất cứ chuyện gì, coi như em xin anh đó, em về trước đây!”

“Cũng được, chúng ta cứ như vậy đi, anh có thời gian để chờ, anh đưa em về trước.” Mạc Duy Khiêm nhìn xuống điện thoại di động rồi cũng lập tức cùng La Duyệt Kỳ đi ra khỏi cửa.

Bây giờ cả thể xác và tinh thần La Duyệt Kỳ đều mỏi mệt, không có sức lực để tranh luận với Mạc Duy Khiêm nữa, vốn muốn giải quyết cho xong mà giờ ngược lại còn làm nó rối loạn hơn.

Đến cửa nhà, La Duyệt Kỳ trực tiếp xuống xe muốn đi thẳng lên nhà nhưng Mạc Duy Khiêm lại gọi giật cô lại.

Quay đầu nhìn Mạc Duy Khiêm tiến lại gần, La Duyệt Kỳ vẫn không nói gì.

Mạc Duy Khiêm đứng trước mặt La Duyệt Kỳ, hai tay giữ lấy vai cô, giọng điệu dịu dàng: “Duyệt Kỳ, đừng giận anh, anh biết tất cả là do anh không tốt!” Nói xong lập tức cúi đầu hôn lên môi La Duyệt Kỳ.

Đến khi cảm giác thấy đầu lưỡi ấm nóng của Mạc Duy Khiêm sắp với vào trong miệng mình thì La Duyệt Kỳ mới phản ứng lại, xoay đầu rời ra: “Anh điên rồi, đây là đường cái, nếu hàng xóm thấy thì biết làm sao?”

Mạc Duy Khiêm ôm chặt La Duyệt Kỳ vào lồng ngực cười nói: “Thấy thì cứ để họ thấy, Duyệt Kỳ, đừng nói chuyện cắt đứt với anh nữa, ngoại trừ điều này, mọi thứ khác anh đều có thể nhận!”

La Duyệt Kỳ rất bất đắc dĩ khi đối mặt với thái độ này của Mạc Duy Khiêm, hơn nữa cô cũng bị thái độ lúc bá đạo lúc yếu đuối của Mạc Duy Khiêm làm cho hồ đồ, không hiểu được cuối cùng thì tính cách của hắn là thế nào nữa, càng không biết phải đối phó thế nào.

“Anh trở về đi, em muốn lên lầu.”

Mạc Duy Khiêm nghe lời buông tay ra, lại hôn lên trán La Duyệt Kỳ một cái nói: “Em đi lên đi, anh nhìn em lên rồi sẽ đi.”

La Duyệt Kỳ đành cùng vệ sĩ đi lên nhà.

Mạc Duy Khiêm nhìn thấy La Duyệt Kỳ khuất sau cánh cửa khu nhà mới đột ngột đem tầm mắt chuyển sang góc bên cạnh chậm rãi đi tới.

“Kim Đào, thấy rõ rồi chứ?”

Hai mắt Kim Đào đỏ bừng, hơi thở ồ ồ, hắt dưng hết sức lực để áp chế xúc động muốn đắm Mạc Duy Khiêm một cú.

So sánh với hắt thì vẻ mặt Mạc Duy Khiêm có thể coi là lạnh lùng: “Cậu cũng thấy, Duyệt Kỳ có cảm tình với tôi, chẳng qua là ngại ngần không muốn làm tổn thương cậu! Tôi tôn trọng Duyệt Kỳ nhưng không có nghĩa là cậu có thể dùng năm năm tình cảm để trói chặt cô ấy cả đời! Nếu cậu thật tình muốn tốt cho Duyệt Kỳ thì đừng làm cô ấy khó xử. Hơn nữa cậu đã không tin cô ấy nữa, nếu không cậu sẽ không đứng rình trộm ở cửa nhà cô ấy sau khi cô ấy đi tìm tôi!” Mạc Duy Khiêm đã nghĩ ra cách ứng phó từ lúc Hàn Giang nhắn tin về, cảnh lúc nãy cũng chính là điều hắt muốn Kim Đào nhìn thấy!

“Mạc Duy Khiêm, anh mới là kẻ phá hoại tất cả khiến cho Duyệt Kỳ khó xử! Đừng nghĩ tôi không biết anh luôn dùng thủ đoạn để chiếm lấy sự cảm thông và tin tưởng của Duyệt Kỳ! Nói cho anh biết, sẽ có một ngày tôi điều tra ra được hành vi ti tiện vô liêm sỉ của anh! Duyệt Kỳ chỉ đang bị anh mê hoặc mà thôi, tôi không tin cô ấy sẽ rời khỏi tôi! Người Duyệt Kỳ yêu vĩnh viễn là tôi! Tôi quay lại chẳng qua là sợ anh gây rối cho Duyệt Kỳ chứ không phải tôi không tin cô ấy!”

Nhìn Kim Đào rời đi nhanh như vậy, Mạc Duy Khiêm nở nụ cười vô tình: Tên này tức đến lú lẫn rồi, không biết đang nói linh tinh cái gì vậy!

Ngồi vào trong xe, đi động vang lên, Mạc Duy Khiêm nhìn cái tên trên màn hình do dự một chút mới nhận điện: “Minh Hân, tìm tôi có việc gì?”

“Duy Khiêm, nói cho anh biết này, em mất rất nhiều sức lực cuối cùng cũng điều tra ra rồi, ông chủ chân chính của khu thương mại Gia Minh là Lưu Dương!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kim Đào là một người thật sự bất đắc dĩ, tôi nhấn mạnh lần nữa là cậu ấy sẽ không theo hướng tra nam, trông trơn tuy rất đồng tình với nhân vật này nhưng có một số việc là không thể tránh khỏi, không chịu nổi cả ngày bị người khác tính kế...

Mạc Duy Khiêm cũng không phải là nhân vật ngay thẳng gì, nhưng mà hắt có năng lực mạnh mẽ để bảo vệ được nữ chủ, ánh sáng nam chủ xoay quanh hắt, ai cũng không có cách thay đổi!

32. Chương 32

Mặc dù lúc Mạc Duy Khiêm nghe thấy cái tên Lưu Dương này cũng không thấy bất ngờ lắm nhưng lại cảm thấy sự việc quá rắc rối, Phạm Thanh Lợi và Lưu Dương còn cả Triệu Chi Tín đã bị bắt, ba người này hắt là một bọn, cũng chẳng biết Loan Ninh là loại người nào, nói không chừng cũng là một kẻ trong đám đó.

Vậy thì chuyện Duyệt Kỳ gặp phải ở trung tâm thương mại đã được sáng tỏ, Phạm Thanh Lợi vì báo thù cho Triệu Chi Tín nên thông đồng với nhân viên bán hàng ở trung tâm thương mại để vu oan giá họa cho Duyệt Kỳ.

Không thể không nói mạng lưới thế lực của Phạm Thanh Lợi đúng là rất lớn, nhưng nếu chuyện còn liên quan đến Lưu Dương thì sẽ càng phức tạp hơn.

“Cô làm tốt lắm, nhưng phải chú ý an toàn bản thân, không cần quá nóng vội làm họ cảnh giác.” Theo góc độ lãnh đạo thì Mạc Duy Khiêm cần quan tâm Lý Minh Hân một chút.

Giọng nói của Lý Minh Hân rất vui mừng: “Không có việc gì đâu, em đã nhờ ba điều tra giúp, ông ấy làm trên tỉnh nhiều năm như thế cũng có chút quan hệ, có thể tìm hiểu giúp một chút, vậy bước tiếp theo phải làm thế nào đây?”

“Thu thập chứng cứ, bí mật điều tra trước đã, xem có thể khơi thông được con đường tố cáo của quần chúng nhân dân không, ngày mai tôi sẽ bàn lại với Thư Dân, còn cả chuyện Trương Bội Ninh được làm phó đài truyền hình cũng phải thúc đẩy tiến độ điều tra.”

“Em hiểu rồi, chuyện này cũng giao cho em đi, em nhất định sẽ làm tốt.” Lý Minh Hân chủ động xin được ra trận.

Mạc Duy Khiêm cười nói: “Đúng là cân quắc bắt nhượng tu mi, chờ sự việc kết thúc rồi, tôi nhất định sẽ báo cáo với cấp trên, cũng để Lý trưởng phòng được nở mày nở mặt vì có cô con gái như cô.”

(cân quắc bắt nhượng tu mi: phụ nữ không chịu thua kém đàn ông)

“Em làm tất cả những điều này không phải để tranh công, em làm chỉ vì giúp anh mà thôi, Duy Khiêm anh hiểu chứ?” Lý Minh Hân trực tiếp nói ra tấm lòng của mình.

Mạc Duy Khiêm cũng trực tiếp không kém: “Minh Hân, tôi đã nói rồi, nếu đem cảm xúc tư nhân lẫn lộn vào công việc thì tôi thà rằng không cần người này, tôi cũng không muốn cô mất đi cơ hội lập thành tích tốt như vậy, cũng mong cô có thể hiểu được ý tôi, cứ thế đi.”

Cúp điện thoại, Mạc Duy Khiêm lập tức gọi điện cho Đồng Nguyên để hấn sai người điều tra quan hệ của Loan Ninh và Phạm Thanh Lợi.

Trong đầu Kim Đào không ngừng nhớ lại cảnh Mạc Duy Khiêm hôn môi La Duyệt Kỳ, vừa khổ sở lại vừa cảm nhận sâu sắc thêm việc cần phải kiếm thật nhiều tiền. Ở Danh Tinh hấn cũng coi như có danh tiếng, so với người bình thường thì có khá giả hơn một chút, nhưng ưu thế này đứng trước Mạc Duy Khiêm căn bản không bằng hạt cát, cho nên hấn cần phải kiếm thật nhiều tiền, như vậy mới có thể giữ Duyệt Kỳ bên người được.

Nhưng mà cho dù ý chí chiến đấu có cao đến đâu thì sự thật vẫn luôn rất tàn khốc, Kim Đào về bàn bạc với cha mẹ chuyện thế chấp căn nhà để mượn tiền, Trần Thực Phương là người đầu tiên phản đối: “Không được, dù thế nào cũng không được động tới nhà ở, vụ mua bán kia quá lớn, nhà chúng ta không làm nổi đâu, chẳng lẽ vì khách sạn đó phải bỏ hết vốn liếng cả đời sao?”

Kim Tăng Chí cũng không đồng ý để con trai mạo hiểm như vậy.

Kim Đào lo lắng đến mức xoay quanh, lại không thể không để ý đến sự phản đối của gia đình, hấn không ngờ hấn khó khăn lắm mới hạ quyết tâm gây dựng sự nghiệp mà bên cạnh chẳng có một ai ủng hộ hấn, hấn đành ủ rũ gọi điện thoại cho Loan Ninh, nói hấn không thể mua lại khách sạn kia được.

Loan Ninh cũng hiểu được, tiếc nuối nói: “Người trong nhà cậu thật sự quá bảo thủ, tiền cho không mà cũng không nhặt, nhưng mà cậu đừng sốt ruột, tớ sẽ nghĩ cách khác giúp cậu.”

Kim Đào đã không còn hy vọng nói: “Thôi chi bằng tôi cứ chăm chỉ đá bóng thôi, nếu biểu hiện tốt có lẽ sẽ chuyển tới câu lạc bộ lớn hơn một chút.”

“Kim Đào, ngày mai tôi dẫn cậu đến một nơi, lúc đó lại nói tiếp.”

Kim Đào rất tò mò hỏi đi đâu nhưng Loan Ninh kiên trì không chịu nói, vì thế đành hẹn ngày mai hai người cùng đi.

Buổi tối hôm sau Loan Ninh lái xe đưa Kim Đào đến trung tâm giải trí nổi tiếng nhất Danh Tinh.

“Cậu tới nơi này bao giờ chưa?”

Kim Đào lắc đầu: “Đã nghe tiếng từ lâu rồi nhưng chưa bao giờ đến, không phải nơi này giá cả rất cao ư?”

“Đồ ngốc, đó đều là người khác nói, hôm nay sẽ cho cậu biết thêm nhiều điều khác.”

Loan Ninh nói xong lập tức đưa Kim Đào đến một quán bar ngầm phía dưới, trải qua sự kiểm tra, bảo vệ để hai người bước vào, bên trong rất đông vui tấp nập, không khí cực kỳ náo nhiệt, ai cũng có vẻ vô cùng hưng phấn.

“Bọn họ sao thế?” Kim Đào nhìn đám người đang kêu la âm ỉ, hơi buồn bực.

“Quán bar này không phải người bình thường có thể vào được đâu, đêm nay có trận đấu lớn ở sân vận động, họ đều đến đây cá độ đấy.” Loan Ninh giới thiệu với Kim Đào.

“À, thì ra là vậy, không phải bên ngoài cũng có sổ xổ ư, sao phải vào đây cá độ lén lút?”

“Kim Đào, cậu có giống cầu thủ không? Ngay cả cái này mà cũng không biết? Xổ số có thể trúng bao nhiêu tiền chứ, lại đây xem một chút.”

Loan Ninh đến quầy bar gọi một phục vụ nói thẳng: “Tôi cược 10 điểm, đội chủ nhà thắng.”

Phục vụ lập tức lấy ra một tấm thẻ tinh xả đưa cho Loan Ninh.

“Cái này là gì?” Kim Đào căn bản không hiểu cá như thế nào, mà 10 điểm là bao nhiêu tiền vậy?

“Đây là căn cứ chứng minh, đến lúc đó có kết quả sẽ quyết định cậu thắng hay thua, nơi này chỉ cá là thắng hay thua thôi, mặc kệ đá vào bao nhiêu trái đi nữa, đơn giản mà lại kích thích, cậu cũng chơi thử đi?”

“Một điểm bao nhiêu tiền?” Kim Đào cũng không ngại chơi một lần.

“Mười vạn.”

Kim Đào lập tức há to miệng, “Mười vạn?”

“Cậu đừng có ngổ như thế được không? 10 vạn một điểm đã coi như là mức cá thấp nhất ở đây rồi đấy.”

“Tớ không chơi nổi đâu, cậu cá cũng quá lớn rồi.” Kim Đào còn muốn khuyên Loan Ninh

Về mặt Loan Ninh cực kỳ bất đắc dĩ, sau đó nhìn trái nhìn phải mới kéo Kim Đào sang một bên khẽ nói: “Tôi chỉ nói với mình cậu thôi đấy, tôi có tin tức nội bộ, chắc chắn thắng! Nếu cậu tin tôi thì mau chóng cá đi, nhưng mà không được nói với ai nữa đâu đấy, nếu không khéo bị người ta chặt đầu cũng nên đấy!”

Kim Đào sợ đến mức trái tim đập bình bịch, muốn cá cược nhưng lại sợ thua tiền.

“Nhìn cái bộ dạng uất ức của cậu kìa, bảo sao không đầu lại được họ Mạc kia, ngay cả chút cá cược lẻ tẻ cũng không dám!” Loan Ninh khiêu khích Kim Đào.

Kim Đào không thích nhất là kiểu nói này, vì thế lập tức quyết định: “Tôi tin cậu, nhưng tôi không mang theo tiền, làm sao đây?”

Loan Ninh cười, “Thắng là nhất định, cậu mang tiền làm gì, cứ cá là được, không thì cậu cũng cá 10 điểm nhé?”

Kim Đào cắn răng gạt đầu, Loan Ninh lại nói với phục vụ kia lấy một tấm thẻ mười điểm.

Cả tối Kim Đào đều bị hình ảnh trên tivi tác động đến, mỗi chi tiết đều làm hắn đứng ngồi không yên, cuối cùng trận đấu đến giai đoạn cuối cùng, đội chủ nhà đá vào 1 quả, thắng tỷ số 1:0!

Kim Đào cầm tiền mà không tin được hắn cứ thế thắng được 100 vạn, hắn ngẩn người ngồi trong xe nhìn Loan Ninh, không biết phải cảm ơn hắn ta thế nào nữa.

“Cậu không cần cảm ơn tôi, tôi cũng không phải cho không cậu tiền, cậu đã biết bí mật của tôi, vậy thì khách sạn kia cũng tính cho tôi chút cổ phần được chứ?”

Kim Đào mong còn không được, lập tức gạt đầu đồng ý: “Tôi có thể mua lại khách sạn đó đều là công lao của cậu, bây giờ chỉ thiếu một ít nữa thôi, tôi đi vay mượn bạn bè là đủ, Loan Ninh cậu đúng là anh em tốt của tôi!”

Loan Ninh cười hắc hắc không nói gì.

Sau đó Loan Ninh lại đưa Kim Đào đến cá thêm hai trận đấu nữa, toàn bộ đều thắng, tiền trong tay Kim Đào lập tức dưng thừa.

“Loan Ninh, cậu đã có khả năng thế này còn cần đá bóng làm gì? Làm phú ông bạc tỉ cũng chẳng khó đâu.”

“Cậu thì biết gì chứ? Muốn người khác không nghi ngờ thì không được liên tục cá cược, tiền đặt cược cũng không được quá lớn, nếu không nhất định sẽ gặp chuyện không may, sao có thể lấy đây làm công việc chính được?” Loan Ninh cảm thấy chỉ số thông minh của Kim Đào không phải thấp bình thường đâu.

Kim Đào nghĩ lại cũng thấy đúng, loại chuyện này dĩ nhiên phải càng bí mật càng tốt rồi.

Có tiền rồi Kim Đào cũng không đành lòng nữa, vội trộm mua lại khách sạn, đợi sau này kinh doanh tốt thì sẽ nói với cha mẹ và La Duyệt Kỳ. Sau đó hắn lại nhớ đến chuyện Mạc Duy Khiêm quyền cho hội từ thiện một chiếc vòng cổ lần trước, cũng chạy đến cửa hàng châu báu nổi tiếng nhất thành phố mua một sợi dây chuyền kim cương giá mười mấy vạn, chuẩn bị tặng La Duyệt Kỳ.

Mấy ngày này La Duyệt Kỳ cũng không gặp được Kim Đào, gọi điện thì hần đều nói đang bận, khiến La Duyệt Kỳ bắt đầu lo lắng. Nhưng đang lúc sốt ruột thì Kim Đào lại gọi đến, nói đợi La Duyệt Kỳ tan tầm thì cùng đi ăn tối.

La Duyệt Kỳ đồng ý, cô cũng muốn hỏi một chút xem cuối cùng thì Kim Đào bận rộn việc gì vậy?

Hàn Giang vẫn vô cùng trách nhiệm như cũ, báo lại tất cả chuyện này cho Mạc Duy Khiêm, Mạc Duy Khiêm nghe xong chỉ nói đã biết, lại quay sang hỏi Đồng Nguyên: “Vừa rồi anh nói Loan Ninh với Phạm Thanh Lợi có quan hệ gì?”

“Tôi theo ý cậu liên hệ với Triệu cục trưởng ở cục công an thành phố, ông ta tìm được tin là Loan Ninh, Phạm Thanh Lợi, Triệu Chi Tín còn cả Lưu Dương nữa, là bốn anh em kết nghĩa, thế lực ở Danh Tinh rất lớn, cơ bản là không ai dám đụng tới họ.”

“Thì ra là thế, mạng lưới này đúng là vừa sâu vừa rộng mà, Loan Ninh chắc chắn là đang lôi kéo Kim Đào, nhưng Kim Đào này lại quá ngu ngốc không nghe lời tôi khuyên.”

“Quan tâm hần làm gì, chúng ta cũng đã cảnh cáo hần rồi, hần cứ thích đâm đầu vào thì ai mà ngăn được?” Đồng Nguyên căn bản không thêm quan tâm Kim Đào sẽ ra sao.

Mạc Duy Khiêm xua tay: “Nói thế cũng không đúng, tôi cần quan tâm Kim Đào, hơn nữa nếu hần thật sự gặp chuyện không may thì tôi càng phải xen vào, như thế Duyệt Kỳ mới có thể cách hần càng xa, không để hần chen vào giữa chúng tôi được!”

Đồng Nguyên khâm phục: “Nếu cậu chú ý đến ai thì đúng là lúc nào cũng nhớ đến, La Duyệt Kỳ sao trốn được chứ? Nhưng mà Duy Khiêm này, cậu lần này là thật đấy à?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ anh nghĩ tôi với anh ở đây để chơi đùa chắc? Tôi đã xác định rồi, ai cũng không thể ngăn cản được.”

“Hiểu rồi, vậy cậu thấy cái nhóm bốn người này phải làm sao đây?”

Mạc Duy Khiêm cười nói: “Cục trưởng Triệu không phải là đối thủ một mất một còn của hội Lưu Dương sao? Quan hệ tốt với hần đi.”

Đồng Nguyên khâm phục Mạc Duy Khiêm nhất là điểm này, cậu ta chưa bao giờ coi việc xử lý kẻ địch làm trung tâm, càng không thích dùng thân phận của mình để đe ép mà thích giao lưu với đối thủ của kẻ địch hơn, cho nên mỗi lần đều làm kẻ địch sa vào khủng hoảng mà cậu ta vẫn vô cùng thoải mái.

“Đã lâu không ra ngoài thả lỏng, hay đêm nay chúng ta đi uống vài chén nhé?” Đồng Nguyên nói đến đây thì vô cùng hào hứng.

Mạc Duy Khiêm khinh bỉ liếc Đồng Nguyên một cái, tức giận nói: “Tôi có tâm trạng nhàn nhã thế à? Anh không nghe chuyện Kim Đào hẹn gặp Duyệt Kỳ đấy sao?”

“Cậu không phải định đi theo đấy chứ? Có bộ Hàn Giang rồi cậu cần gì lo lắng thế chứ?”

“Duyệt Kỳ mềm lòng, có lẽ sẽ bị Kim Đào nói vài câu thuyết phục mất, có tôi thì cô ấy còn kiên kỳ một chút.”

Anh lớn à, anh đó là trực tiếp trông coi đấy, ai mà không kiên kỳ được chứ? Anh đang lấy chuyện lên giường với người ta ra để uy hiếp đấy. Đồng Nguyên liếc mắt xem thường ở trong lòng, hần giờ mới biết thì ra Mạc Duy Khiêm không có phong độ như thế đấy.

Lúc tan tầm, La Duyệt Kỳ thấy Mạc Duy Khiêm chờ mình thì cũng không ngạc nhiên, bên cô có nhiều tai mắt của hần như vậy mà hần không biết cô đi gặp Kim Đào mới là lạ đấy.

“Anh không phải muốn đi theo em đấy chứ?” La Duyệt Kỳ vào thẳng vấn đề.

“Đúng thế, chúng ta cùng đi, em không thể bỏ anh được, mà anh cũng sẽ không nói sự thật với Kim Đào.”

Ai con mẹ nó cùng anh chứ? La Duyệt Kỳ nhìn nụ cười trong sáng của Mạc Duy Khiêm thì suýt nữa chửi thề luôn, rõ ràng là cô chịu thiệt mà bây giờ cứ như cô kiếm lời từ hần vậy?

“Tùy anh đi, nhưng em không muốn các anh cãi cọ ở nơi công cộng đâu đấy.” Cô chỉ có một yêu cầu này thôi.

“Không phải lần nào anh cũng nói chuyện rất tử tế sao? Con người anh luôn không thích làm khó người khác.” Mạc Duy Khiêm thật sự vô tội.

La Duyệt Kỳ cũng chẳng muốn quan tâm đến Mạc Duy Khiêm, xoay người ngồi vào trong xe, Mạc Duy Khiêm cũng lập tức ngồi vào.

Kim Đào cũng đã quen việc Mạc Duy Khiêm luôn theo đuôi La Duyệt Kỳ, nhưng vẫn khó chịu châm chọc: “Mạc Duy Khiêm, anh cứ thế cả ngày có ý nghĩa gì chứ? Duyệt Kỳ nguyện ý ở bên tôi, anh cứ mặt dày như thế đúng là quá dọa người mà!”

Mạc Duy Khiêm kéo ghế cho La Duyệt Kỳ ngồi xuống rồi mới ngồi bên cạnh cô, cười rất có phong độ: “Yếu diện thực nữ, quân tử hảo cầu! Chỉ cần Duyệt Kỳ còn chưa kết hôn thì bất kỳ ai cũng có tư cách theo đuổi em ấy.”

Đây đúng là quan minh chính đại tuyên chuyển với hần mà! Kim Đào muốn tức giận, nhưng vừa nghĩ đến chuyện bây giờ mình đã là ông chủ của khách sạn nổi tiếng lâu đời của Danh Tình, dù sao cũng phải chú trọng phong thái một chút thì lại nhịn xuống.

“Kim Đào, mấy ngày nay anh bận gì vậy? Em đã nói là không đồng ý anh dùng nhà ở để cầm cố đâu, không phải anh lại vụng trộm làm đấy chứ?” La Duyệt Kỳ không muốn nghe hai người đàn ông này đấu võ mồm, lập tức hỏi chuyện mình lo lắng nhất.

Kim Đào lập tức xua xua tay: “Không đâu, tuyệt đối là không, lại nói ba mẹ anh cũng không đồng ý, sao anh có thể đem nhà đi cầm được?”

“Sao thế? Cậu cần dùng tiền sao? Cần bao nhiêu? Tôi có thể cho cậu mượn, mượn bao lâu cũng được.” Mạc Duy Khiêm cũng nhập vào đề tài.

“Không cần! Tôi đã không cần nữa rồi, anh cứ giữ lại tiền của anh đi, trên đời cũng chẳng phải chỉ Mạc Duy Khiêm anh có tiền, tôi có thể dựa vào cố gắng của bản thân để kiếm tiền, hơn nữa cũng chẳng kém hơn anh đâu!”

Mạc Duy Khiêm vẫn cười nói: “Tôi thật sự chờ mong cố gắng của cậu, thật ra có người vừa sinh ra đã có rất nhiều tiền tài, có người cho dù cố gắng cả đời cũng chẳng có ích gì, đó là hơn thua ở điểm xuất phát, chẳng có cách nào.”

Kim Đào không đồng tình hừ một tiếng: “Duyệt Kỳ không phải người có lòng tham, tôi chỉ cần có thể làm cô ấy không lo ăn mặc là được rồi, nhưng mà thứ cần có thì cũng không kém ai đâu!”

Nói xong lập tức lấy hộp trang sức được đóng gói cực kỳ tinh xảo từ trong túi ra đưa cho La Duyệt Kỳ: “Duyệt Kỳ, đây là dây chuyền kim cương anh mua cho em, tuy không đắt như của hần, nhưng cũng là hãng nổi tiếng quốc tế, em mang chơi trước, đợi sau này có tiền anh sẽ mua cái tốt hơn cho em.” Lúc đưa đi còn liếc mắt nhìn Mạc Duy Khiêm một cái, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

Mạc Duy Khiêm nhìn đánh dấu trên hộp nói: “Nhãn hiệu khá tốt đấy!”

Kim Đào lập tức đắc ý: “Dĩ nhiên, toàn thành phố chỉ có một cửa hàng độc quyền này thôi, không phải người bình thường có thể mua nổi đâu.”

“Đúng vậy, nhưng mà tôi đề nghị thế này, thật ra còn có mấy nhãn hiệu lớn chất lượng ngang hàng khác cũng rất tốt, cậu chọn cái này chẳng qua là lượng tiêu thụ có vẻ tốt hơn thôi.”

Lời này nói xong, Hàn Giang vẫn đi theo đột nhiên khẽ ho khan vài cái.

“Mạc Duy Khiêm, anh muốn bối móc phải không? Mua thứ này chính là mua nhãn hiệu, tôi mua thì phải mua cái tốt nhất! Anh chẳng qua là có một cái giấy chứng nhận thì sẽ xem thường toàn bộ kim cương khác trên thế giới sao?” Cuối cùng Kim Đào cũng không nhịn nổi cơn tức.

La Duyệt Kỳ thấy thế định giảng hòa, cô còn chưa hỏi xong chuyện chính, sao lại muốn cãi nhau rồi? Nhưng mà cô còn chưa kịp lên tiếng thì Hàn Giang đã mở miệng trước: “Kim tiên sinh, Mạc tiên sinh nhà tôi cũng

chỉ có ý tốt thôi, hơn nữa ở mặt này Mạc tiên sinh đúng là có quyền lên tiếng, vì nhãn hiệu ngài vừa mua được bán trong cửa hàng của Mạc tiên sinh mở ra, Mạc tiên sinh chẳng qua là có ý tốt muốn ngài giảm được chút tiền thôi.”

33. Chương 33

Về mặt La Duyệt Kỳ và Kim Đào trở nên vô cùng khiếp sợ nhìn Mạc Duy Khiêm.

Không thể nào chứ? Hạng châu báu này không phải nổi tiếng bình thường đâu, sao có thể là do Mạc Duy Khiêm mở được? Chuyện này quá phóng đại rồi, không khéo hẳn chỉ có cổ phần thôi, La Duyệt Kỳ tự an ủi mình như vậy.

Thấy không ai nói chuyện, Mạc Duy Khiêm cười nói: “Hàn Giang nói chuyện quá trực tiếp, Kim Đào đừng để ý nhé, thật ra kinh doanh cửa hàng độc quyền cũng chỉ là việc làm thêm thôi, việc làm ăn của nhà tôi chủ yếu đều ở mặt khai thác, nhãn hiệu này chẳng qua là tự làm ra để tiêu thụ, nhưng chất lượng đồ vật thật sự không thành vấn đề.”

“Anh nói dối, anh chỉ là nhân viên nhà nước sao có thể kinh doanh được? Mạc Duy Khiêm, anh coi thường người khác quá rồi, anh nghĩ ngay cả điều đó mà tôi cũng không biết ư? Nếu lời anh nói là thật thì ngay bây giờ tôi có thể tố cáo anh!” Kim Đào đột nhiên lớn tiếng nói.

Nghĩ ai cũng ngu ngốc, thật sự nghĩ hẳn dễ lừa thế ư?

“Chỉ cần tôi không làm trái pháp luật, không vi phạm kỷ luật thì cậu tố cáo cũng vô dụng thôi, hơn nữa cậu cũng không có căn cứ chứng minh đâu, tôi biết cửa hàng độc quyền ở Danh Tỉnh này đang triển lãm một viên kim cương hồng hiếm có, dù hơi nhỏ nhưng lại là bảo vật trấn điểm, ba tháng sau sẽ đưa về tổng công ty, bởi thể không đáng bán ra ngoài, mà tôi định đợi viên kim cương này khảm xong sẽ tặng cho Duyệt Kỳ.” Mạc Duy Khiêm không tiếp tục tranh luận về thân phận thật của mình nhưng hẳn lại nói ra lời càng kích thích người ta hơn.

(bảo vật trấn điểm: kiểu hàng rất quý giá, không bán, chỉ để tăng uy danh cho cửa hàng thôi)

Về mặt Kim Đào lập tức cứng ngắc, thật ra trong lòng hẳn đã tin lời Mạc Duy Khiêm, chỉ là hẳn không cam lòng nên mới vạch ra chỗ có vấn đề, Mạc Duy Khiêm chỉ là một nhân viên quen mà có thể có vệ sĩ, siêu xe, chỉ ngần đó thôi đã nói lên vấn đề rồi.

La Duyệt Kỳ nhìn Kim Đào thẳng lưng cứng ngắc ngồi kia, tuy sắc mặt hẳn bình tĩnh nhưng cô biết hẳn nhất định đã bị đả kích không nhỏ, Kim Đào luôn tự cao ngạo rằng dù bằng cấp và hoàn cảnh gia đình không bằng cô nhưng vẫn có thể cho cô cuộc sống không lo nghĩ, không cần sầu lo cả ngày vì chuyện tiền bạc, điều này được Kim Đào nhắc đi nhắc lại, nói tốt nghiệp đại học thì có ích gì chứ? Không phải là vẫn không có công việc, không mua nổi nhà ư?

Bây giờ hẳn đối mặt với Mạc Duy Khiêm to lớn như vậy, sao có thể không bị tổn thương chứ? Sao có thể không khó chịu chứ?

Trong lòng cảm thấy đau lòng cho Kim Đào, La Duyệt Kỳ trực tiếp từ chối Mạc Duy Khiêm: “Em không cần gì cả, anh đi trước đi, em muốn nói chuyện riêng với Kim Đào.”

Mạc Duy Khiêm mấp máy môi, như muốn nói gì mà lại không nói ra, chỉ đứng lên đi ra ngoài.

“Hàn Giang, phiền anh đứng cách xa một chút.” La Duyệt Kỳ lại nói với Hàn Giang.

Hàn Giang liếc mắt nhìn Mạc Duy Khiêm một cái mới đi đến cạnh hẳn.

Chờ hai người đều đi rồi, La Duyệt Kỳ nắm tay Kim Đào dịu dàng nói: “Kim Đào, anh không cần để ý đến lời Mạc Duy Khiêm, dù anh ta có là phú ông tiền tỉ đi nữa thì em cũng sẽ không nhận ý tốt của anh ta, trên người còn có người, ngoài trời còn có trời, chúng ta chỉ nhìn bản thân là được rồi, chỉ cần chúng ta cảm thấy thỏa mãn, những thứ khác dù tốt hơn thì cũng chẳng có quan hệ gì cả.”

Kim Đào nhìn chằm chằm đồ ăn trước mắt, một lúc lâu sau mới chậm rãi rút tay mình ra khỏi tay La Duyệt Kỳ, nở nụ cười tự giễu: “Cái gì gọi là cho dù chứ, Mạc Duy Khiêm vốn dĩ là phú ông tiền tỉ, còn có thân

phận nhân viên nhà nước, đúng là có quyền có tiền, hẳn có lòng với em như thế, sao em có thể không động lòng? Huống chi làm gì có người đàn ông nào không thêm để ý những điều này chứ? Đừng nói là giữa tình địch với nhau.”

Giọng điệu La Duyệt Kỳ trở nên gấp gáp: “Kim Đào, trên thế giới này có rất nhiều người có tiền hơn Mạc Duy Khiêm, chẳng lẽ anh nhất định phải hơn tất cả họ sao? Chỉ cần giữ vững bản thân là được, còn chăm chỉ đá thắng mỗi trận đấu, đã là tốt rồi, em chưa bao giờ có yêu cầu cao, sẽ không muốn những thứ vượt tầm với của mình.”

“Duyệt Kỳ, anh nói không có người đàn ông nào không để ý những điều này, cũng không có người phụ nữ nào có thể từ chối được loại đàn ông như Mạc Duy Khiêm, em luôn miệng không để ý hẳn, không thích hẳn vậy thì tại sao ngày đó em lại để hẳn hôn em? Mà sao em còn muốn nhận những thứ vượt tầm với như lời em nói mà hẳn cung cấp?”

La Duyệt Kỳ khẽ nhếch môi không nói nổi nửa câu phản đối, Mạc Duy Khiêm chỉ có một lần thừa dịp cô không để ý hôn cô ở cửa, chẳng lẽ ngày đó Kim Đào đã đi rồi lại quay lại nên nhìn thấy?

“Không nói được lí do sao? Duyệt Kỳ, em đừng quanh co với anh như vậy, còn không bằng trực tiếp thừa nhận em động lòng với Mạc Duy Khiêm đi, như thế còn có chút thật lòng, như vậy cũng coi như em thẳng thắn với anh. Nếu em cứ tiếp tục nói như thế, không phải là nói em đang lừa chính mình hay em coi Kim Đào anh là đồ ngốc?”

La Duyệt Kỳ cũng không biết Kim Đào sẽ có khí thế ép người đến vậy, nhất thời bị chất vấn đến không thốt ra lời.

Mà lúc này thái độ của Kim Đào lại dịu xuống: “Duyệt Kỳ, không phải anh nghi ngờ em, chỉ là Mạc Duy Khiêm quá mạnh mẽ, anh không tin chính mình. Nhưng mà, chỉ cần em có một chút lưu luyến với anh, anh sẽ không buông tay, anh sẽ cố gắng gấp nhiều lần phấn đấu vì cuộc sống sau này của chúng ta. Cho anh thêm một chút thời gian, anh sẽ cho em thấy kết quả, tối thiểu ở Danh Tỉnh này, anh sẽ cho em cuộc sống tốt nhất!”

La Duyệt Kỳ còn đang suy nghĩ chuyện Kim Đào thấy Mạc Duy Khiêm hôn mình, lại bị sự si tình của Kim Đào làm cho cảm động, trong lòng hạ quyết tâm không thể phụ bạc tình cảm của Kim Đào dành ình nhiều năm qua.

“Kim Đào, thời gian này chúng ta đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng em tin tất cả rồi sẽ tốt lên thôi.”

Kim Đào cười hơi âm trầm: “Duyệt Kỳ, chỉ có một thứ làm cho anh kiên trì tiếp tục, đó chính là tình cảm em dành cho anh, anh không để ý đến những gì hẳn có, hôm nay anh quá xúc động, xin lỗi em. Em về trước đi, dù sao em cũng có vệ sĩ bảo vệ, anh sẽ không đưa em về.”

La Duyệt Kỳ biết Kim Đào muốn yên tĩnh một mình, vì thế cùng Hàn Giang ra khỏi khách sạn.

Lúc ngồi vào trong xe nhìn thấy Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ mặt không đổi sắc nói: “Sau này anh không cần đi theo em nữa, vệ sĩ, bảo mẫu cũng gọi hết về đi, bảo người đưa xe đi luôn đi.”

“Anh không trêu chọc em, sao em lại tức giận chứ?” Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ hỏi.

“Em không giận, chỉ hy vọng anh có thể tôn trọng em, về mặt tình cảm em đã có lựa chọn, hoặc là nói em chưa từng muốn lựa chọn, em với Kim Đào sẽ kết hôn đúng thời gian, anh không cần suy nghĩ nữa.”

“Điều này cũng tính là biểu hiện quyết tâm? Em nói lí do ra đi, vì sao vừa nói chuyện với cậu ta một chút thái độ của em lại thay đổi như vậy? Anh đã nói anh không thể cho em một mình ở bên cậu ta mà.”

La Duyệt Kỳ tức muốn nổ phổi: “Em với Kim Đào ở với nhau lâu như thế chẳng lẽ hôm nay em phải thay đổi? Mạc Duy Khiêm, anh có tiền có thế, đúng như anh nói, anh đầu thai đúng chỗ, nhưng anh không có quyền lấy lí do đó mà cười nhạo người khác. Anh khoe ra trước mặt Kim Đào như thế chẳng qua là để anh ấy khó chịu, để anh ấy biết khó mà lui, loại thủ đoạn của kẻ chơi bời như anh không có tác dụng với em đâu, bây giờ em trình trọng nói rõ ràng với anh, chúng ta đúng là lên giường với nhau nhưng đó chỉ là việc ngoài ý muốn, là em ngu ngốc sai lầm mới ngu với anh, em xin lỗi!”

“Duyệt Kỳ, nói chuyện phải có lý một chút, cho tới giờ anh chưa hề dùng bất cứ thủ đoạn nào của những kẻ chơi bởi cả, hơn nữa anh cũng không phải loại công tử lăng nhăng, từ đầu anh chỉ có cảm tình với em, sau đó anh biết em có bạn trai rồi thì cũng không hề có suy nghĩ quá phận nào. Nhưng mà số phận đã an bài cho chúng ta có cơ hội bên nhau, đã có cơ hội thì anh phải nắm chắc lấy. Em có lòng cũng được, vô tình cũng thế, quan hệ của chúng ta đã không đơn thuần nữa, giường cũng không thể lên tùy tiện được, người cũng không thể tùy tiện ngủ chung được, hoặc là tiếp tục quậy như vậy, hoặc là công khai quan hệ của chúng ta, nói rõ ràng tất cả, nếu lúc đó em và Kim Đào vẫn tình nguyện bên nhau thì anh sẽ không còn lời nào để nói nữa!”

Trong lòng Mạc Duy Khiêm cũng tức đến nhảy loạn lên, không cẩn thận ngủ với hắn? Cô nhóc này đúng là thiếu đòn mà!

Nếu có thể công khai nói ra thì cô còn phải chịu loại uy hiếp này sao? La Duyệt Kỳ không ngờ đã tỏ thái độ rõ ràng thế rồi mà Mạc Duy Khiêm vẫn không lùi bước.

Còn định giải thích thêm ینh nhưng cô thiếu nợ tình cảm hắn, lên giường cũng là do cô chủ động, có nói sao thì cũng là do cô không có lý, vì thế chỉ có thể trừng mắt nói cùn: “Bây giờ em không muốn nói lý gì hết, tóm lại sau này nếu công việc điều tra của anh mà cần sự hợp tác của em em sẽ không từ chối, thời gian còn lại thì không cần gặp mặt nữa!”

Nói xong liền đẩy cửa xe đi xuống, bước nhanh về phía trước.

Hàn Giang gạt đầu với Mạc Duy Khiêm rồi lập tức cùng hai người khác đi theo sau La Duyệt Kỳ.

Tâm trạng Mạc Duy Khiêm cực kỳ xấu, trở về nhà liên tục hút mấy điếu thuốc.

Đồng Nguyên hỏi mấy người đi theo tình hình ra sao, ánh mắt đảo quanh mấy hồi rồi nở nụ cười: “Tôi nói cậu bình thường rất hiểu lý lẽ cơ mà, sao hôm nay lại hồ đồ như thế? Người ta luôn đồng tình với kẻ yếu, nhất là phụ nữ thì càng như thế, huống chi Kim Đào lại là bạn trai của cô ấy nhiều năm, sao cậu có thể áp chế Kim Đào như vậy? Đó không phải là đẩy Duyệt Kỳ vào lòng đối phương sao?”

Mạc Duy Khiêm phun ra một ngụm khói thở dài: “Tôi cũng biết thế, nhưng mà thật sự không nhịn nổi, nhất thời hiểu thẳng.”

“Cậu mà cũng có lúc thiếu bình tĩnh thế ư? Đúng là hiếm thấy, thế là không được đâu, cậu là người làm việc lớn đấy.” Đồng Nguyên rung đùi đắc ý giảng giải đạo lý với Mạc Duy Khiêm.

“Anh cút đi, tôi làm việc còn cần anh phải dạy à? Tôi có kiên nhẫn để chờ Kim Đào phạm sai lầm.” Mạc Duy Khiêm liếc mắt khinh bỉ nhìn Đồng Nguyên một cái.

Thật ra Mạc Duy Khiêm chưa bao giờ cãi vã với phụ nữ như vậy, trừ lúc giận dữ ra, bây giờ nghĩ lại thì lại cảm thấy rất buồn cười, lại nhớ lại dáng vẻ trừng mắt chu miệng không thềm biết phải trái của La Duyệt Kỳ thì càng vui vẻ hơn, còn nghĩ lại cả cảnh lúc đầu cô kéo hắn lên giường nữa.

Đúng là có bệnh, vừa rồi còn mang vẻ mặt không vui, bây giờ đã ngồi cười một mình. Đồng Nguyên thật sự muốn chụp lại dáng vẻ thay đổi thất thường của Mạc Duy Khiêm, nhưng nghĩ đến tính cách và thủ đoạn của hắn thì lại không dám nữa.

Kim Đào sau khi trở về từ khách sạn thì quyết tâm phải gây dựng sự nghiệp đo lớn, hắn không đuổi kịp Mạc Duy Khiêm nhưng hắn cũng phải làm cho ra trò, bất kể là trên sân bóng hay trên việc kinh doanh, hắn đều phải nổi tiếng để mọi người đều phải nhìn thấy thực lực của hắn.

Khách sạn ở phố kinh doanh đã mua lại, nhưng vì Kim Đào chỉ là một người thường, muốn mau chóng nắm bắt được quy trình hoạt động và những lắt léo bên trong thì phải tốn rất nhiều sức lực, cho nên số lần xin nghỉ phép cũng nhiều hơn, có một số người đã bắt đầu âm thầm chê trách rồi nhưng huấn luyện viên Ngụy Tân vô cùng tin tưởng thực lực của Kim Đào, cũng không thay thế vị trí chủ lực trong đội của hắn.

Nhưng dù sao sức lực của Kim Đào cũng có hạn, hai bên lại đều cần dồn hết sức, bị phân tâm rất nhiều, đá mấy trận đầu đều không đạt được trạng thái đỉnh cao, chính hắn cũng sốt ruột nhưng lại chẳng có cách nào làm trọn vẹn cả đôi đường, cuối cùng chỉ đành nói thật với cha mẹ để hai người họ giúp hắn coi sóc khách sạn.

Trần Thục Phương và Kim Tăng Chí ban đầu đều lấp bắp kinh hãi, suy nghĩ đầu tiên là con mình đã đem phòng ở đi thế chấp, đến tận khi Kim Đào đem sổ đỏ ra chứng minh mới thả lỏng một chút, sau đó lại nghĩ con trai mình năng lực càng ngày càng cao, khách sạn nổi tiếng lâu đời này từ nay về sau là tài sản nhà họ Kim bọn họ thì lại vô cùng vui vẻ.

Cuối cùng thì Kim Đào cũng có thể chuyên tâm huấn luyện, nhưng không ngờ đến khi trận đấu bắt đầu thì Ngụy Tân lại ột người trong đội dự bị lên sân, để hấn ngồi ở ngoài.

Cổ nén xúc động, Kim Đào đợi trận đấu kết thúc mới đi tìm Ngụy Tân để hỏi.

Ngụy Tân cũng cực kỳ đau lòng chất vấn Kim Đào: “Trong khoảng thời gian này cậu đã làm gì? Sao cậu có thể hồ đồ như thế hả Kim Đào?”

Kim Đào không nhận được đáp án mà còn bị hỏi ngược lại, cũng hồ đồ: “Huấn luyện viên, ngài đang nói gì vậy? Sao tôi nghe mà không hiểu gì cả?”

“Cậu là do một tay tôi huấn luyện, đừng có giả vờ ngớ ngẩn để lừa tôi nữa, nói cho cậu biết, liên đoàn bóng đá đã bắt đầu bí mật điều tra rồi, cậu nói xem có phải cậu tham gia chuyện bán độ ở dưới lòng đất không hả?” Thái độ của Ngụy Tân cực kỳ nghiêm khắc.

Kim Đào vội vàng phủ nhận: “Tôi không có, tôi chỉ đến đó hai lần thôi, cũng có cá cược nhưng là lấy tiền của tôi cá vui đùa chút thôi, cũng không có tham gia bán độ gì mà.”

“Sao cậu lại háo thắng như vậy hả? Đó là thứ có thể sờ vào ư? Nhưng bây giờ nếu cậu cá cược một chút thì cũng coi là chuyện nhỏ, tôi nghe nói có người báo cáo với hiệp hội, nói trong đội chúng ta có người tham gia bán độ, dùng tiền mua chuộc tỷ số, báo cậu cũng có trong danh sách đó, cho nên đã không đá bóng vào gôn, cậu nói chuyện này có nghiêm trọng không hả? Cho nên lãnh đạo câu lạc bộ đã quyết định trước tiên không cho cậu tham gia trận đấu, đợi có kết quả điều tra rồi mới quyết định xử lý!”

Kim Đào sững sờ ngẩn người ra, bản thân không hề bán độ mà, đúng là trạng thái bản thân không tốt mới đá trượt khỏi gôn, hơn nữa mấy trận đấu mà hấn cá cược đều không hề liên quan đến đội của hấn, lại không hề cố ý đá trượt như huấn luyện viên vừa nói!

Quá mức kinh sợ, Kim Đào mất ngủ một đêm, trợn mắt đến tận hừng đông, lại không biết bản thân nên làm gì, chỉ có thể lo lắng chờ kết quả điều tra của hiệp hội.

Nhưng mà không ngờ hai ngày sau, Kim Đào lại một lần nữa lên trang đầu các báo: Ngôi sao sa đọa, sỉ nhục của Danh Tinh – biểu hiện của Kim Đào đều là giả vờ, rõ ràng là dân cờ bạc lớn!

Trên báo kể lại từ đầu đến cuối quá trình tham gia cá cược của Kim Đào và việc hấn đang nhận lệnh phối hợp điều tra, dù chưa nói ra điều gì khẳng định, nhưng đã viết rõ rằng Kim Đào vì muốn kiếm tiền mà cá cược bóng đá!

Mạc Duy Khiêm xem tin tức này một chút, quay đầu cười nói với Đồng Nguyên: “Anh thấy đó, chuyện này bị đảo ngược thật nhanh, Loan Ninh đúng là đã sắp xếp tội danh rất thích hợp cho Kim Đào!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đài truyền hình Liêu Ninh nghe nói cũng gặp chuyện không may, bây giờ điều tra đúng là nghiêm khắc!

Lại nhìn thông báo, trông trơn đã nghĩ, truyện này chắc sẽ không vì tả quá thực mà bị mời đi uống trà chứ, đã ghi chú rõ ràng đây chỉ là hư cấu, hơn nữa căn bản là không có nơi nào tên Danh Tinh...

34. Chương 34

Tin tức về chuyện Kim Đào bán độ đã truyền đi khắp thành thị với tốc độ cực nhanh, báo chí theo dõi phỏng vấn cả ngày, Kim Đào chẳng có chỗ nào để trốn, chuyện hấn mua lại khách sạn ở khu phố kinh doanh cũng không dấu nổi, tất cả mọi người đều xác định là Kim Đào thật sự đã phạm tội.

Dĩ nhiên là La Duyệt Kỳ cũng biết chuyện của Kim Đào, cô gọi điện cho hấn nhưng điện thoại đã bị tắt, vì thế liền chạy đến nhà hấn, kết quả là hai vợ chồng Trần Thục Phương cũng không liên hệ được với con trai, cũng đang sốt ruột, lúc này La Duyệt Kỳ đúng là không còn cách nào khác.

Sau khi sợ hãi nguôi dần, Kim Đào bắt đầu suy nghĩ cách làm sạch tội danh ình, hẳn đã nghe huấn luyện viên nói rồi, nếu chuyện đó là thật thì hẳn chẳng những bị treo giò suốt đời, càng nghiêm trọng hơn là có thể bị truy cứu trách nhiệm hình sự, sẽ phải vào tù, hẳn không thể ngồi chờ bị kẻ khác hãm hại như thế được, cho nên khả năng đầu tiên hẳn nghĩ đến là tìm Loan Ninh tới giải thích sự trong sạch của mình.

Nhưng mà còn chưa kịp hành động thì Loan Ninh đã chủ động tìm đến, đi thẳng vào vấn đề: “Kim Đào, chuyện của cậu tôi cũng nghe nói rồi, cậu không nói tôi cũng hiểu được, tôi với cậu là anh em, tôi sẽ không để cậu phải chịu oan, dù tôi khó giữ mạng cũng phải cứu cho được cậu!”

“Cậu chỉ cần chứng minh tôi không tham gia bán độ trận bóng của đội chúng ta là được, lại nói chúng ta thật sự cũng không làm gì, chỉ cực hai ba trận thôi mà.” Kim Đào không hiểu sao Loan Ninh lại nói đến chuyện sống chết ở đây.

Loan Ninh nhíu mày thở dài: “Đâu có đơn giản như cậu nói, chuyện của cậu thì cùng lắm là tôi thừa nhận tôi đưa cậu đi là được, không quan hệ gì tới cậu hết, tiền đặt cược và trận đấu tôi cũng có thể làm chứng cho cậu, nhưng như thế thì chuyện tôi có tin tức nội bộ sẽ lộ ra, chuyện này mà lộ thì dù công an không bắt tôi, tôi cũng không sống nổi đâu.”

Lúc này Kim Đào mới ý thức được vì giúp mình mà phải mạo hiểm đến cỡ nào, lòng khó chịu vô cùng, vốn là hẳn cướp mất vị trí chủ lực của cậu ấy, thế mà cậu ấy không hề ghi hận, còn một lòng vì hẳn, cho dù là cá cược cũng là để kiếm tiền cho hẳn, nếu không hẳn cũng không thể mua lại khách sạn đó được, giờ người ta lại chủ động đến gánh vác trách nhiệm cho hẳn, nếu hẳn thất sự kéo Loan Ninh ra thì đúng là không có lương tâm mà!

“Loan Ninh, cậu yên tâm, sao tôi có thể không chút nghĩa khí như vậy chứ? Cậu cho tôi rất nhiều rồi, tôi không thể bán đứng cậu như vậy được, cứ để họ điều tra đi, dù sao tôi không làm gì, chẳng lẽ họ còn vu oan được cho tôi chắc.”

Loan Ninh vái tạ Kim Đào thật sâu: “Anh em, tôi cảm tạ cậu, cậu là bạn chí cốt, biết nói nghĩa khí, chúng ta sẽ là bạn thân cả đời!”

Kim Đào nói chuyện với Loan Ninh xong, cảm thấy tâm trạng tốt lên không ít, mới nhớ ra gọi điện báo bình an cho cha mẹ, sau đó lại gọi cho La Duyệt Kỳ kể lại tình huống của mình.

“Cái gì? Thế mà anh lại không để Loan Ninh xuất hiện giải thích giúp anh ư? Có phải anh choáng váng rồi không hả?” La Duyệt Kỳ không thể tin được là Kim Đào có thể đơn thuần đến tình trạng thế này, ngay cả cô ở ngoài mà cũng có thể thấy được Loan Ninh không thể thoát được liên quan với chuyện này, thế mà Kim Đào vẫn không hiểu được!

Dù La Duyệt Kỳ có khuyên bảo thế nào, Kim Đào vẫn vì nghĩa khí mà không chịu làm liên lụy đến Loan Ninh, La Duyệt Kỳ hoàn toàn thất vọng: “Kim Đào, sao anh lại trở nên cố chấp như vậy? Anh tin rằng cây ngay không sợ chết đứng ư? Sao anh không nghĩ xem chuyện của thầy Vu kia em có vô tội hay không? Anh cũng nói là có người báo án, chuyện cá cược bóng đá này chỉ có anh và Loan Ninh biết, đây rõ ràng là hẳn hãm hại anh mà!”

Ở đầu dây bên kia, Kim Đào yên lặng một chút rồi mới nói: “Hãm hại anh mà còn giúp anh mua lại khách sạn ư? Duyệt Kỳ, huấn luyện viên đã phân tích với anh, có lẽ bây giờ anh nổi tiếng, cây to thì gió lớn, sẽ có người theo dõi. Em nghi ngờ Loan Ninh dĩ nhiên là có lí do của em, nhưng cho tới giờ anh vẫn chưa hề thấy Loan Ninh hại anh điều gì, đầu tiên cậu ấy không làm anh tổn thất một xu nào, hai là không cướp bạn gái anh, cậu ấy cao thượng hơn Mạc Duy Khiêm nhiều!”

“Em thấy chẳng qua là anh muốn đối nghịch với Mạc Duy Khiêm mà thôi, anh ấy nói Loan Ninh không phải người tốt thì anh càng muốn quan hệ tốt với Loan Ninh! Kim Đào, cứ như thế, người mắc mưu, chịu thiệt chính là anh! Em mặc kệ anh đây!” La Duyệt Kỳ vốn đã giận chuyện Kim Đào không nghe lời khuyên, vẫn đi lại với Loan Ninh, hơn nữa lần này chẳng những bị Loan Ninh đưa đi cá cược bóng đá, còn mua lại khách sạn sau lưng cô, sau này còn bao nhiêu chuyện muốn giấu cô nữa?

La Duyệt Kỳ vừa hận Kim Đào háo thắng, vừa lo lắng cho hẳn, bởi vì cô biết rằng nếu có người cố ý hãm hại thì dù nói thế nào cũng không thể chứng minh điều gì.

Quả nhiên, chuyện Kim Đào có tiền triển rất nhanh, hiệp hội chẳng những muốn bàn chuyện cầm ra sân, còn muốn đưa Kim Đào đến cơ quan tư pháp để tiến hành điều tra, lần này đúng là đã khiến Kim Đào sợ hãi, lúc gọi cho La Duyệt Kỳ giọng rất căng thẳng.

La Duyệt Kỳ vừa khở sở lại vừa rớt ruột, muốn an ủi Kim Đào nhưng không biết nói từ đâu, hai người im lặng nửa ngày trong điện thoại, sau đó La Duyệt Kỳ vẫn không nhận được mà bật khóc.

“Duyệt Kỳ, đừng khóc, cho dù anh bị người ta hãm hại cũng nhất định phải điều tra ra ai đã hại anh, chỉ cần em ở bên anh thì dù ngồi tù anh cũng không sợ, anh còn có khách sạn, nuôi em không khó.”

“Đã là lúc nào rồi anh còn nói như vậy? Anh mau tìm Loan Ninh đi.”

Nhắc tới điều này, Kim Đào lại im lặng, La Duyệt Kỳ tức đến mức cúp luôn điện thoại.

Điện thoại vừa cúp lập tức lại reo vang.

“Anh còn gọi tới làm gì? Nếu anh còn che chở Loan Ninh như thế thì đừng nói thêm gì với em nữa.” La Duyệt Kỳ gào lên với di động.

“Đây là thế nào vậy? Mấy ngày rồi anh không gặp em, sao em còn tức giận đến thế?” giọng nói dễ nghe của Mạc Duy Khiêm mang theo chút ý cười.

La Duyệt Kỳ hơi xấu hổ, vội nói: “Em không biết là anh.”

“Nghĩ anh là Kim Đào đúng không? Anh cũng luôn chú ý chuyện của cậu ấy, biết tình trạng không tốt lắm, sợ em lo lắng nên mới gọi đến. Duyệt Kỳ, anh sẽ nghĩ cách giúp Kim Đào, em đừng lo.”

“Anh giúp thế nào chứ? Lần này không có bằng chứng gì, sao có thể điều tra được?”

Mạc Duy Khiêm nghĩ ngợi rồi nói: “Không sao đâu, cùng lắm thì anh tự đi tìm Loan Ninh nói chuyện xem hắn có thái độ thế nào.”

“Như thế có được không?” La Duyệt Kỳ vẫn lo lắng.

“Vì em, có được hay không anh cũng phải đi, chỉ cần em có thể sống tốt, anh nguyện ý làm bất cứ điều gì.”

“Mạc Duy Khiêm, anh...” La Duyệt Kỳ càng cảm thấy khó chịu hơn.

“Không cần nói gì cả, chỉ cần em hiểu được tấm lòng của anh là tốt rồi, chờ có tin tốt anh sẽ gọi lại cho em.” Mạc Duy Khiêm nói xong liền cúp điện thoại.

Đồng Nguyên đứng bên cạnh nhìn biểu hiện của Mạc Duy Khiêm mà ứa mồ hôi lạnh: “Lúc cậu nói lời này không thấy buồn nôn à? La Duyệt Kỳ đúng là đáng thương, chắc là bị lừa đến mức trái tim sắp tan nát luôn rồi.”

“Tình cảm đôi khi phải dùng chút thủ đoạn, nói nhảm ít thôi, hẹn Loan Ninh ra cho tôi đi.”

Đồng Nguyên lập tức làm theo.

Mạc Duy Khiêm hẹn gặp Loan Ninh ở trung tâm nghỉ dưỡng Thành Dương.

“Mạc tổ trưởng tìm tôi có việc gì vậy?” Thái độ của Loan Ninh khá tốt.

“Tôi nghe nói đến chuyện của Kim Đào, muốn cậu giúp một chút.”

Loan Ninh cong môi: “Nhưng chuyện này tôi cũng không quyết được, chuyện này chẳng có chút quan hệ nào với tôi, tôi có muốn giúp cũng không giúp được.”

Mạc Duy Khiêm nở nụ cười: “Cậu có thể chưa hiểu ý tôi, tôi nghe nói cậu có tin tức bên trong, không biết có khả năng hợp tác không?”

Coi hắn là trẻ con lên ba mà dụ dỗ sao? Loan Ninh liếc mắt khinh thường nhìn Mạc Duy Khiêm một cái, chỉ có chút bản lĩnh trẻ con đùa giỡn như thế mà cũng dám khoe mẽ trước mặt hắn ư? Không phải là muốn câu cá ư? Cũng được, hắn sẽ cho hắn ta toại nguyện!

Loan Ninh đảo mắt, lập tức nở nụ cười: “Ha ha, dùng thân phận của Mạc tổ trưởng, tôi còn xin không được cơ hội hợp tác ấy chứ, trước mặt người ngay không nói dối, đúng là tôi có chút tin tức nhưng chuyện này phải giấu kín, chỉ cần Mạc tổ trưởng có lòng thì dĩ nhiên tôi sẽ toàn lực hợp tác rồi.”

“Được, tôi còn ở Danh Tinh một thời gian nữa, hy vọng chúng ta có thể hợp tác tốt đẹp, cậu hẹn một ngày đi.”

Loan Ninh nhanh chóng nói: “Sao có thể để ngài đi thêm một chuyến nữa được, tôi đi liên hệ một chút, hôm nay còn có một trận đấu nữa.”

Nói xong đến bên cạnh gọi điện thoại cho quán bar dưới lòng đất, sau đó đưa Mạc Duy Khiêm xuống dưới.”

“Mạc tổ trưởng muốn cược bao nhiêu điểm?” Đứng trước quầy bar, Loan Ninh hỏi Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm suy nghĩ nói thẳng: “Cứ đặt một ngàn điểm trước đi.”

Sắc mặt Loan Ninh lập tức thay đổi, cuối cùng thì họ Mạc này đến để câu cá hay tìm mình để chơi đây? Cho dù dùng toàn bộ cái quán của hắn bù vào thì cũng không đủ tiền đền ột ngàn điểm kia.

Loan Ninh cứng mặt, nghiêm túc nhìn nhìn Mạc Duy Khiêm, chỉ thấy đối phương vẫn cười tủm tỉm nhìn mình, vì thế cười khẽ một chút hỏi: “Mạc tổ trưởng nói nhầm rồi đúng không? 10 điểm 100 điểm Loan Ninh tôi vẫn có thể dâng lên bằng hai tay, nhưng con số ngài nói không phải là muốn phá quán chứ?”

“Sao lại nói thế? Tiền cũng đâu phải moi từ túi Loan Ninh cậu, tôi có muốn nhiều hơn thì cũng có liên quan gì mà cậu đau lòng? Hay là quán bar này là tài sản của cậu?”

Loan Ninh đã khẳng định được lần này Mạc Duy Khiêm đến là để gây phiền phức, vì thế cũng không khách khí nữa: “Mạc Duy Khiêm, tao ày mặt mũi mới gọi mày một tiếng Mạc tổ trưởng, nếu không mày cũng chỉ là cái rắm, thật sự nghĩ mày ở Danh Tinh cao hơn trời à? Nếu muốn có chút lợi ích, có thể! Trên dưới một trăm vạn cũng được, nhưng nếu muốn chơi xấu thì nhân viên nhà nước như mày đúng là thích chơi đến cùng!”

Mạc Duy Khiêm nhướn mi: “Trên dưới một trăm vạn của cậu tôi còn không để vào mắt, cái quán nát này cho dù có cho không tôi tôi cũng còn sợ bẩn thủ ấy chứ! Nếu tôi đã đến đây thì cũng không muốn chơi bài quân tử rồi, chờ!”

Đang nói chuyện, cửa quán bar đã bị người ta đẩy ra, nhân viên bảo vệ cũng bị đánh ngã, có hơn hai mươi người từ bên ngoài vọt vào trong, sau khi vào trực tiếp đập phá đồ.

Loan Ninh ngẩn ra một lát mới phản ứng lại, lập tức gọi điện điều người tới đây.

“Tôi khuyên cậu hãy thành thật mà chờ xem, cậu có gọi nhiều người hơn đến để lấp lỗ châu mai ư?” Mạc Duy Khiêm bình thản nói xong, bên cạnh đã xuất hiện bốn vệ sĩ, trong tay đều giơ súng.

Loan Ninh không dám cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn quán bar bị đám người này quần nát, hận đến nghiến răng nghiến lợi, đồng thời liếc mắt về phía nhân viên phục vụ đứng một bên rồi không nói thêm nữa lời.

Đến lúc cảm thấy vừa lòng, Mạc Duy Khiêm mới mang người bên cạnh rời đi.

Mạc Duy Khiêm, sẽ có ngày mày phải khóc! Loan Ninh hung hăng nhìn chăm chăm vào bóng dáng Mạc Duy Khiêm, gọi điện cho Lưu Dương.

Thời gian này, giới truyền thông Danh Tinh thật sự không cần đau đầu tìm kiếm tư liệu sống, cả đám phóng viên đều hưng phấn như uống máu gà, chuyện của Kim Đào còn chưa xong thì lại có chuyện tổ trưởng tổ điều tra đập quán.

Mạc Duy Khiêm dẫn những kẻ không rõ lai lịch đến đập phá trung tâm giải trí nghỉ dưỡng nổi tiếng nhất Danh Tinh, lí do là vì moi tiền không thành công!

La Duyệt Kỳ nhìn tiêu đề báo buổi sáng, lòng chìm dần xuống đáy cốc, chẳng lẽ Mạc Duy Khiêm cũng bị người ta chính? Nhưng mà ảnh chụp bên trên đúng là một đám người đang đập phá đồ, Mạc Duy Khiêm đứng bên cạnh mỉm cười, chuyện này cuối cùng là sao?

Tâm trạng đi làm cũng không có, La Duyệt Kỳ lập tức gọi điện thoại cho Mạc Duy Khiêm, người nhận điện là Đồng Nguyên: “Duyệt Kỳ à, Duy Khiêm bây giờ không tiện nhận điện thoại, cậu ấy đang nhận chất vắn của bên trên.”

“Anh ấy không sao chứ?”

“Hazz, Duy Khiêm luôn là người rất lạnh lùng bình tĩnh, làm việc luôn tính toán trước sau, ai ngờ lần này lại xúc động như thế, đúng là bị tình cảm làm hỏng đầu óc rồi, cậu ấy cũng chỉ giận dữ nhất thời đã bị Loan Ninh gài bẫy rồi. Loan Ninh cố ý chọc giận Duy Khiêm, còn để một nhân viên phục vụ dùng điện thoại quay video lại, Duy Khiêm lần này cũng không dễ qua đâu.” Đồng Nguyên vừa thở dài vừa nói.

Là cô hại Mạc Duy Khiêm! Nếu không phải vì giúp cô, Mạc Duy Khiêm căn bản không cần ra mặt, La Duyệt Kỳ rất hận bản thân mình, chẳng những Kim Đào bị hãm hại mà bây giờ ngay cả Mạc Duy Khiêm cũng bị kéo vào!

“Là tôi có lỗi với anh ấy, dù phải liều cái mạng này tôi cũng phải chứng minh trong sạch cho anh ấy.” La Duyệt Kỳ chỉ hận không giết được Loan Ninh.

Đồng Nguyên không ngờ La Duyệt Kỳ lại thẳng thắn đến vậy, cũng tại hấn phóng đại sự việc lên cơ, hấn nhanh chóng khuyên nhủ: “Cô đừng làm gì cả, nếu không Duy Khiêm mà biết cậu ta sẽ giết tôi! Kỳ thật sự việc cũng không nghiêm trọng như vậy, Duy Khiêm tự giải quyết được, cô không cần xen vào!”

La Duyệt Kỳ đâu có chịu tin: “Anh không cần an ủi tôi, tôi biết họ có thể bề cong sự thật đến mức nào, anh giúp tôi nói với Mạc Duy Khiêm một tiếng, tôi rất xin lỗi anh ấy!”

Đồng Nguyên tròn tròn mắt, La Duyệt Kỳ này cũng quá nóng vội mà, đúng là một đôi với Kim Đào!

Nhưng mà bây giờ quan trọng nhất là không để La Duyệt Kỳ xảy ra chuyện gì mới được, vì thế cũng không kiêng kỵ Mạc Duy Khiêm đang gọi điện cho anh về cậu ta, đẩy cửa bước vào thư phòng báo lại chuyện này.

La Duyệt Kỳ buông điện thoại khóc nức lên, trong lòng cô Mạc Duy Khiêm như tồn tại của thần, không có chuyện gì có thể làm khó được hấn, không ngờ cô vẫn hại hấn!

Khóc một lát, La Duyệt Kỳ quyết định tìm Kim Đào, chuyện tới mức này không cần biết ra sao cũng sẽ không cho phép anh ấy bao che Loan Ninh nữa, nhất định phải nói tình hình thực tế ra, nếu không cô chỉ có thể lấy cái chết ra uy hiếp.

Thu dọn đồ đạc xong, La Duyệt Kỳ trực tiếp xuống lầu chuẩn bị gọi taxi đến căn cứ tập huấn, không ngờ lại bị Hàn Giang vẫn đang âm thầm bảo vệ cô ngăn lại ở cửa.

“La tiểu thư, đợi Mạc tiên sinh đến rồi thì cô muốn đi đâu chúng tôi cũng không ngăn cản.”

La Duyệt Kỳ cực kỳ tức giận: “Mạc Duy Khiêm cũng đã bị người ta chất vắn rồi, còn đến gì nữa? Các anh tránh ra, tôi muốn đi cứu anh ấy!”

Đang giảng co, Đồng Nguyên lái xe đến: “Duyệt Kỳ, cô không cần xúc động, về nhà trước đi, Duy Khiêm tạm thời có việc không đến được nhưng cậu ấy sẽ đến tìm cô nhanh thôi.”

La Duyệt Kỳ thấy Mạc Duy Khiêm không đến thì càng xác định suy nghĩ trong lòng mình, cũng không thèm nghe Đồng Nguyên dông dài nữa, trực tiếp hướng ra bên ngoài.

Mấy người Hàn Giang chỉ có thể ngăn đón chứ cũng không dám ôm cô ngăn lại, Đồng Nguyên dùng hết lời hay ý đẹp, hứa hẹn đủ kiểu nhưng La Duyệt Kỳ không thèm nghe, nhất quyết phải đi tìm Kim Đào.

Đồng Nguyên vừa nghe nói là cô muốn đi tìm Kim Đào thì càng không thể thả người, rơi vào đường cùng đành phải nhỏ giọng nói: “Cô đợi hai phút, nghe tôi nói xong cô muốn đi đâu thì đi được không?”

La Duyệt Kỳ cuống đến ướt nước mắt: “Vậy anh mau nói đi.”

Đồng Nguyên kéo La Duyệt Kỳ sang một bên, ngó nghiêng xung quanh mấy lần mới khẽ nói: “Tôi dùng tính mạng cam đoan với cô đấy, Duy Khiêm căn bản không có chuyện gì, cậu ấy cố ý đập phá là vì để công an có cơ nhúng tay vào điều tra thôi, hiểu chưa?”

La Duyệt Kỳ căn bản không thèm hiểu: “Tôi không hiểu ý anh là gì, nếu anh nói xong rồi thì để tôi đi.”

Đồng Nguyên khinh bỉ liếc mắt, hung hăng nghĩ một hồi nói: “La Duyệt Kỳ, thân thể của Duy Khiêm rất đặc biệt, bây giờ tôi nói với cô, cô không được tiết lộ cho bất kỳ kẻ nào hiểu chưa?”

La Duyệt Kỳ nửa tin nửa ngờ gật đầu.

Đồng Nguyên lại suy nghĩ kỹ mới hạ quyết tâm, tới gần La Duyệt Kỳ, thì thầm một cái tên, sau đó hỏi: “Người tôi nói cô biết đúng không?”

Đương nhiên biết, gần như mỗi ngày đều xuất hiện ở tin tức bấy giờ, thành viên cao cấp của chính phủ như thế ai mà không biết chứ?

La Duyệt Kỳ nghi ngờ nhìn Đồng Nguyên: Người này nói với mình cái này làm gì chứ?

Đồng Nguyên nhắm mắt, trong lòng niệm nam mô a di đà phật mới lại gần tai cô nói: “Người đó là con rể nhà họ Mạc, Duy Khiêm là em vợ hắn, hơn nữa thân phận của Mạc Duy Khiêm cũng rất hiển hách, bây giờ thì rõ chưa? Nói cho cô biết này, tôi phiêu lưu rất lớn mới dám nói sự thật cho cô đây, cô cần phải biết nghĩa khí một chút, lại nói Duy Khiêm cũng đã làm rất nhiều việc vượt quá thẩm quyền của cậu ta, cô cũng phải thông cảm mới được.”

La Duyệt Kỳ đã không thể nghe vào tai lời nói phía sau của Đồng Nguyên nữa, trong đầu chỉ có bốn chữ: Hoàng thân quốc thích! (con cháu hoàng tộc)

“Đồng Nguyên, anh khá thật, tôi bảo anh đến đây an ủi Duyệt Kỳ, anh lại làm đến mức muốn ôm người ta vào lòng luôn thể à?”

Mạc Duy Khiêm gọi xong điện thoại cho anh rể mình lập tức chạy đến đây, tuy hắn biết Đồng Nguyên căn bản không có suy nghĩ đó, nhưng nhìn hai người sắp dán vào nhau hắn cũng không hề vui vẻ.

Đồng Nguyên lập tức lùi ra xa.

La Duyệt Kỳ quay đầu nhìn Mạc Duy Khiêm đang bước tới, cảm thấy lòng dạ rối rắm, cũng không có cách nào hình dung tâm trạng cô lúc này.

Ngón tay cái đưa ra lau nhẹ nước mắt trên mặt La Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm hơi cúi đầu dịu dàng nói: “Đây là khóc vì anh ư? Anh nghe Đồng Nguyên nói em muốn vì anh mà liều mạng với người ta! Cô bé ngốc của anh, đã nói bao nhiêu lần rồi, chỉ cần có anh thì em không cần suy nghĩ, không cần quan tâm bất cứ chuyện gì cả! Anh không sao mà, Kim Đào cũng sẽ không sao cả!”

35. Chương 35

La Duyệt Kỳ không để ý đến động tác của Mạc Duy Khiêm mà đưa ánh mắt hướng về phía Đồng Nguyên đang đứng ở xa, nếu lời nói vừa rồi của hắn là thật thì cô tuyệt đối tin Kim Đào sẽ không sao, chỉ là bây giờ cô có cảm giác như mình đang mơ vậy, thân phận của Mạc Duy Khiêm thật đáng sợ.

Mạc Duy Khiêm đánh giá La Duyệt Kỳ đang lòng dạ rối bời, sau đó nhìn theo tầm mắt cô, Đồng Nguyên lập tức nghiêng người nói chuyện phiếm với Hàn Giang.

Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ và Đồng Nguyên đưa mắt liếc nhau, sau đó khẽ vỗ nhẹ mặt La Duyệt Kỳ: “Em nhìn cái gì vậy? Sao không nói lời nào?”

Lúc này La Duyệt Kỳ mới chuyển sự chú ý về phía Mạc Duy Khiêm: “À, anh không có việc gì là tốt rồi, em đang muốn đi tìm Kim Đào để anh ấy nói sự thật ra, tất cả chuyện này đều là trò quỷ của Loan Ninh!”

Mạc Duy Khiêm cup mắt cười nhạt: “Anh không sao, tin tức đều nói không có căn cứ, không làm gì được anh đâu, em vì anh nên mới muốn đi tìm Kim Đào ư?”

Cái này thì đúng là La Duyệt Kỳ không có cách nào phủ nhận được, đành phải gật đầu: “Kim Đào bị Loan Ninh lừa gạt đùa giỡn, thà rằng chính bản thân bị điều tra cũng không chịu khai hắn ta ra, nhưng sự việc đã liên lụy đến cả anh, em không thể để Kim Đào cứ hồ đồ như thế được!”

“Duyệt Kỳ, cảm ơn em đã tin tưởng anh như vậy, anh thật sự rất vui khi lòng em có anh!”

“Vì sao anh lại đập quán bar đó?”

“Dĩ nhiên là vì muốn việc bé xé ra to, như vậy bên phía công an mới có lý do tham gia điều tra, chỉ cần tra ra được kẻ cầm đầu ở đó thì Kim Đào cũng không có chuyện gì, cùng lắm chỉ là tham lời bị kẻ khác lợi dụng thôi, lúc đó dù có xử phạt thì cũng nhẹ nhàng thôi.” Mạc Duy Khiêm nói ra suy nghĩ của mình.

Bản thân cô hẳn là nên nghĩ Mạc Duy Khiêm làm việc luôn có lý do sâu xa mới phải chứ, chỉ là vừa rồi nghe nói hẳn xảy ra chuyện cô đã hoảng hốt, giờ có vẻ cô đã lo lắng không đâu rồi.

Tuy nghĩ vậy nhưng La Duyệt Kỳ vẫn hơi lo lắng, rất muốn hỏi lại Đường Nguyên về thân phận thật của Mạc Duy Khiêm. Nghĩ thế, ánh mắt cô không nhịn được lại liếc về phía Đồng Nguyên.

Đồ ngốc này có thể đừng nhìn hẳn nữa không? Có việc gì thì lên hỏi sau cũng được, đây không phải chỉ ra là hẳn và cô ta có mờ ám à?

Mạc Duy Khiêm liếc ngang Đồng Nguyên một cái mới ấn nút nghe vào chiếc di động đã kêu cả nửa ngày: “Alo?”

“Duy Khiêm, tôi là Minh Hân, tôi vừa nhận được tin tức, đêm nay ở Thành Dương lại có cá cược, có lẽ họ cảm thấy sắp bị điều tra nên muốn hốt cú chót, cho nên lần này chắc chắn sẽ cá không nhỏ đâu!” Giọng điệu Lý Minh Hân vô cùng kích động.

“Tin tức có thể tin được không?” Mạc Duy Khiêm lập tức hỏi.

“Tin được, là do ba em cung cấp, lúc trước ông làm việc trong hệ thống công an hơn 20 năm, chút quan hệ này vẫn có thể tra được rõ ràng!”

Mạc Duy Khiêm nhanh chóng sửa sang lại suy nghĩ, sau đó nói với Lý Minh Hân: “Được rồi, thay tôi cảm ơn trưởng phòng Lý, chuyện còn lại tôi sẽ giải quyết, cô không cần tham gia quá sâu, tránh dẫn đến nguy hiểm.”

“Ừm, em biết, anh cũng phải cẩn thận đấy!” Lý Minh Hân ngọt ngào đáp.

Cúp điện thoại, Mạc Duy Khiêm nói với La Duyệt Kỳ: “Duyệt Kỳ, không ngờ đêm nay lại có cơ hội xóa sạch Thành Dương, em có muốn cùng đi xem không?”

“Dĩ nhiên là em muốn đi rồi!”

La Duyệt Kỳ nói xong do dự một chút mới mở miệng: “Có thể để Kim Đào đi cùng không? Như thế cũng để anh ấy nhìn rõ bộ mặt thật của Loan Ninh.”

Mạc Duy Khiêm gật đầu: “Có thể, chỉ là trình trạng của cậu ấy bây giờ muốn ra ngoài cũng không dễ, để anh cho người dân xếp một chút, chắc là không có vấn đề!”

Lúc này La Duyệt Kỳ mới an tâm.

“Dù sao hôm nay em cũng không có tâm trạng đi làm nữa, hay là đi cùng anh nhé?”

La Duyệt Kỳ nghĩ cũng thấy đúng, mặt khác cô cũng muốn suy nghĩ lại sự việc một chút, đi đến chỗ Mạc Duy Khiêm có thể yên tĩnh một chút, cũng có thể tìm cơ hội hỏi lại Đồng Nguyên nên đồng ý.

Trở lại chỗ ở, Mạc Duy Khiêm lập tức đến thư phòng liên hệ với cục trưởng Triệu, để ông ta chuẩn bị người đêm nay đánh bắt ngờ, lại để Đồng Nguyên sắp xếp người chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào, đồng thời gọi cho Phùng Thư Dân điều hành nhân viên chuẩn bị tài liệu.

Đồng Nguyên đợi Mạc Duy Khiêm giao nhiệm vụ xong, lập tức muốn ra ngoài sắp xếp lại bị La Duyệt Kỳ ngồi trong phòng khách gọi lại.

“Đồng Nguyên, anh nói với tôi thân phận kia của Mạc Duy Khiêm là thật sao? Sao tôi thấy hơi khó tin.” La Duyệt Kỳ thật sự nghiêm túc hỏi lại Đồng Nguyên.

Đồng Nguyên cũng nghiêm túc đáp: “Tôi không cần nói dối cô, nếu không phải vì Duy Khiêm coi trọng cô thì tôi cũng sẽ không nói với cô trong tình trạng cấp bách, cũng xin cô coi như chưa từng nghe, sau này tôi sẽ không thảo luận lại đề tài này với cô nữa, cô hẳn là biết tính nghiêm trọng của sự việc này đúng không?”

La Duyệt Kỳ nhìn Đồng Nguyên rời đi, lại ngồi xuống sô pha, im lặng suy nghĩ.

Thời điểm sắc trời tối dần, Mạc Duy Khiêm mới ra khỏi thư phòng, nhìn La Duyệt Kỳ ngồi trong phòng khách mờ tối, hần vội vàng tới ngồi bên cô: “Cô bé này, em ngồi đây từ lúc đó ư? Sao không vào phòng nghỉ ngơi hả? Anh đưa em đến đây là vì muốn em được nghỉ ngơi, không bị ai quấy rầy mà sao em lại ngăn người ở đây chứ? Không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn cơm trước rồi đến Thành Dương thôi.”

Sắc mặt La Duyệt Kỳ hơi kỳ quái, Mạc Duy Khiêm nói xong nửa ngày cô mới phản ứng lại: “Cứ làm theo anh nói đi.”

Mạc Duy Khiêm kéo La Duyệt Kỳ đứng dậy, hai người cùng đi ăn cơm, sau đó dưới sự hộ tống của vệ sĩ, hướng về Thành Dương mà đi, dừng xe bên ngoài chờ hành động bắt đầu.

Hành động lần này của cục công an thành phố vô cùng thành công, cũng có thể nói là đối phương quá to gan lớn mật nên mới tạo ra cơ hội này cho họ, quán bar dưới lòng đất chỉ đơn giản hồi phục lại việc sắp xếp vụ cá cược đêm nay, căn cứ lực soạt hiện trường cho thấy, họ thật sự định làm ván cuối, sau khi kiểm kê tiền mặt đạt tới trên năm ngàn vạn, con số lớn khiến tất cả phải chấn động.

Khi nhìn thấy Loan Ninh bị nhân viên cảnh sát đưa đi, La Duyệt Kỳ hỏi Mạc Duy Khiêm: “Kim Đào ở đâu vậy?”

“Ở trên một chiếc xe khác, anh đưa em đi gặp cậu ấy.”

Khi La Duyệt Kỳ theo Mạc Duy Khiêm đến một chiếc xe khác, Kim Đào cũng từ trong xe đi ra.

“Duyệt Kỳ, em cũng đến đây à.” Kim Đào thấy La Duyệt Kỳ thì cũng chẳng cảm thấy kỳ lạ, dĩ nhiên Mạc Duy Khiêm sẽ không bỏ qua cơ hội biểu hiện lần này rồi.

“Kim Đào, lần này anh biết rõ bộ mặt thật của Loan Ninh rồi chứ? Sau này không cần người khác nhắc nhở anh cũng chẳng có cách qua lại với hần nữa, lần này chắc chắn hần phải vào tù!”

Kim Đào nhíu mày: “Sự việc còn chưa có kết quả cuối cùng, chuyện Loan Ninh anh cũng đã nói với em từ lâu rồi, cậu ấy xuất hiện ở đây cũng là bình thường thôi, cậu ấy cũng giống anh, chẳng qua là tham gia cá cược thôi, hần sẽ không ngồi tù!”

Nói đến đây, Kim Đào lại quay sang nói với Mạc Duy Khiêm: “Tôi biết anh vẫn luôn không vừa mắt với Loan Ninh, cảnh hôm nay anh sắp đặt rất tốt, nhưng tôi luôn tin sự tồn tại của công lý!”

“Anh ấy là ân nhân cứu mạng của anh! Anh có thể tỉnh táo một chút hay không hả?” La Duyệt Kỳ không chờ Mạc Duy Khiêm đáp lại đã hét lên với Kim Đào.

“Hần cứu anh? Hần dựa vào cái gì mà cứu anh? Không có lợi hần sẽ cứu anh sao? Thay bằng cảm ơn hần còn không bằng anh cảm ơn em!” Kim Đào cực kỳ giận, hần biết bản thân được Mạc Duy Khiêm cứu nhưng chỉ cần nghĩ đến mục đích của hần ta thì lòng hần đã bức bối rồi!

Mạc Duy Khiêm vừa định nói chuyện, lại bị La Duyệt Kỳ cướp lời: “Kim Đào, chúng ta chia tay đi!”

Lúc này thì đúng là cả Kim Đào và Mạc Duy Khiêm đều mang vẻ mặt không thể tin nổi nhìn La Duyệt Kỳ.

“Duyệt Kỳ, em nói cái gì?” Kim Đào chỉ có thể hỏi điều này.

Về mặt La Duyệt Kỳ vô cùng bình tĩnh: “Em nói chúng ta chia tay đi, nguy cơ lần này coi như đã được giải quyết, em cuối cùng cũng có thể nói ra điều này! Kim Đào, trước đây em chưa từng nhận ra rằng anh cố chấp chẳng nghe lọt tai lời người khác khuyên như vậy! Cứ thế, chẳng những anh mà ngay cả em và ba mẹ em cũng sẽ bị anh làm liên lụy, anh tự xem lại mình đi!”

Nói xong lại nhìn Mạc Duy Khiêm: “Chúng ta trở về thôi!”

Mạc Duy Khiêm nhìn Kim Đào đã ngây ngẩn, lập tức đi theo La Duyệt Kỳ trở về xe của mình.

Ngồi vào trong xe, về mặt La Duyệt Kỳ không thay đổi, chỉ là không nói lời nào mà thôi.

Mạc Duy Khiêm nhẹ giọng nói: “Em cứ thế mà về anh sẽ lo lắng lắm, anh gọi điện cho ba mẹ em, báo cho họ là em ở chỗ anh nhé, được không?”

La Duyệt Kỳ chỉ “Vâng” một tiếng rồi lại yên lặng.

Lúc này Mạc Duy Khiêm mới gọi điện cho nhà La Duyệt Kỳ, đại khái nói lại chuyện đêm nay, khiến La Đồng và Tề Nguyệt Tú không lo cho La Duyệt Kỳ và Kim Đào nữa, nói với họ là đã không sao rồi.

Sau đó, lại gọi điện thoại dặn Phùng Thư Dân và Đồng Nguyên xử lý tốt mọi chuyện sau đó.

Trở về chỗ ở của mình, Mạc Duy Khiêm để La Duyệt Kỳ đi tắm rửa trước, bản thân đi một phòng khác để tắm.

Đợi đến khi hần đi ra thì La Duyệt Kỳ đã ngồi trên sô pha.

Mạc Duy Khiêm đi tới, đỡ bả vai La Duyệt Kỳ để cô đối mặt với mình: “Duyệt Kỳ, cuối cùng hôm nay em sao vậy? Vì sao đột nhiên lại chia tay với Kim Đào?”

La Duyệt Kỳ vẫn có vẻ rất trầm lặng: “Đến tận giờ anh ấy vẫn không chịu thừa nhận là mình đã tin lầm Loan Ninh, em không còn kiên nhẫn nữa, lần này Loan Ninh đã bị bắt, em nghĩ đám người Phạm Thanh Lợi chắc chắn sẽ càng không bỏ qua cho Kim Đào, mà quan trọng nhất là anh ấy chỉ biết kết hợp với người ta để tự hại chính mình, em không muốn cứ như thế nữa, không muốn cha mẹ em sẽ bị tổn thương nữa.”

“Thật sự chỉ thế thôi sao?” Mạc Duy Khiêm nhìn chằm chằm vào La Duyệt Kỳ hỏi.

La Duyệt Kỳ cũng nhìn thẳng Mạc Duy Khiêm: “Nếu không thì sao? Anh nghĩ em có thể còn lý do gì nữa? Em mệt mỏi, em sợ hãi, em không muốn nhìn Kim Đào ngu ngốc như thế mãi, em còn cha mẹ cần chăm sóc. Đã hai lần rồi, cha mẹ em cũng chỉ có thể thừa nhận đến đó thôi! Nếu không anh nói xem em còn lý do gì nữa?”

Mạc Duy Khiêm mím môi không nói được một lời.

Lúc này La Duyệt Kỳ đột nhiên đứng lên bước ra ngoài, lại bị Mạc Duy Khiêm mạnh mẽ kéo lại: “Em đi đâu?”

“Về nhà!”

“Duyệt Kỳ, đừng đùa giỡn kiểu trẻ con nữa, trạng thái của em như vậy sao anh có thể để em về nhà được? Cha mẹ em cũng sẽ lo lắng.”

La Duyệt Kỳ không để ý, nhất quyết muốn đi: “Trở về em sẽ nói với họ mọi chuyện, đó là ba mẹ em, họ sẽ không trách em, không nghi ngờ em, lại càng không ép hỏi em, họ sẽ tôn trọng em, ủng hộ mọi quyết định của em!”

Mạc Duy Khiêm không buông tay, dùng sức kéo La Duyệt Kỳ trở về tựa vào lòng mình, cúi đầu giải thích với cô: “Không phải anh nghi ngờ, cũng không phải anh có ý ép hỏi em, chỉ là anh hơi ngạc nhiên với quyết định của em, nghe lời nào, ngoan ngoãn ở đây với anh.”

Tựa vào trước ngực Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ không giãy dụa nữa, một lúc lâu sau bả vai cô bắt đầu run rẩy, Mạc Duy Khiêm nhanh chóng kéo giãn khoảng cách giữa hai người để xem cô đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy La Duyệt Kỳ đã rơi lệ đầy mặt, Mạc Duy Khiêm hơi bối rối: “Em giận thật ư? Anh xin lỗi, đừng khóc mà.”

La Duyệt Kỳ càng khóc càng lợi hại, không tiếng động nói: “Em không muốn nói chia tay, thật sự không muốn, em không muốn làm anh ấy khổ sở, không thể làm như thế, anh ấy rất cứng đầu.”

Nhớ lại dáng vẻ như hồn ma đứng ven đường của Kim Đào sau khi mình nói lời chia tay, trong lòng La Duyệt Kỳ vô cùng khó chịu.

“Em đi tìm anh ấy, em sai rồi, em không nên nói lời chia tay, em là đồ khốn!” La Duyệt Kỳ lại bắt đầu uốn éo xoay người, muốn thoát khỏi sự khống chế của Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm ôm chặt La Duyệt Kỳ không buông tay: “Duyệt Kỳ, em nghe lời nào, nếu đã nói chia tay thì hãy làm hoàn toàn sạch sẽ một chút, anh biết em khó chịu, em lo lắng cho cậu ấy, anh sẽ sắp xếp người bảo vệ cậu ấy, cũng sẽ nhanh chóng giải quyết đám người Phạm Thanh Lợi. Kim Đào không thích hợp với

em, xảy ra nhiều chuyện như thế mà em vẫn không nhận ra sao? Hai người không thích hợp với nhau, ở bên nhau lâu chỉ có thể khiến sự việc càng khó cứu vãn!”

Cứ như vậy, Mạc Duy Khiêm vẫn vừa khuyên vừa dỗ dành, đến tận khi La Duyệt Kỳ không còn sức lực và tinh thần giấy dựa nữa hẳn mới đỡ cô ngồi xuống.

Để La Duyệt Kỳ nằm lên đùi mình, Mạc Duy Khiêm hôn xuống trán cô, lại đưa tay vuốt ve mái tóc, gương mặt và toàn thân cô, tiếp tục nhỏ giọng khuyên nhủ, nói với cô hẳn sẽ chuẩn bị cuộc sống tốt cho Kim Đào, lại khao khát về tương lai La Duyệt Kỳ và hẳn ở bên nhau sẽ hạnh phúc cỡ nào.

La Duyệt Kỳ dần dần thả lỏng thân thể, lúc này Mạc Duy Khiêm lại dùng lưỡi, bản tay lướt qua vành tai, cổ, hai má, cuối cùng về tới bên môi cô hôn thật sâu.

Môi hai người dán chặt vào một chỗ, Mạc Duy Khiêm càng không ngừng dùng đôi môi và đầu lưỡi nhón nhón của mình dây dưa mút liếm đôi môi, đầu lưỡi của La Duyệt Kỳ đến tận khi cô sắp ngạt thở mới hơi dùng sức khê cắn, khiến đôi môi La Duyệt Kỳ đỏ tươi, sưng lên mới chịu buông cô ra.

Áp lên má La Duyệt Kỳ, giọng Mạc Duy Khiêm khàn khàn say mê: “Duyệt Kỳ, anh sẽ bảo vệ em, sẽ làm em chậm rãi vứt bỏ quá khứ, chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau được không?”

Đôi mắt La Duyệt Kỳ vẫn còn đỏ, ánh mắt mờ mịt lại mang theo sự quyến rũ thản nhiên, cô lẳng lặng nhìn Mạc Duy Khiêm, cũng không biết có nghe hiểu lời hắn nói hay không, chỉ vươn hai tay kéo đầu Mạc Duy Khiêm xuống, khê cắn cằm hắn, giọng nói cũng nghèn nghẹn: “Hôn em!”

36. Chương 36: Chương 36 (18+)

“Chủ động vậy sao?” Nghe được yêu cầu của La Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm càng cảm thấy khó hiểu.

La Duyệt Kỳ như thay đổi thành một người khác, nở nụ cười: “Anh sợ gì vậy, mới thế mà đã là chủ động ư?”

Không chờ Mạc Duy Khiêm phản ứng lại, La Duyệt Kỳ vốn đang nằm trên đùi hắn giờ lại nhanh chóng nghiêng người, mặt đúng lúc đối diện với bụng Mạc Duy Khiêm, nâng tay cởi bỏ khóa kéo, cách quần lót miêu tả thứ đã sưng cứng lên của Mạc Duy Khiêm.

Hơi thở của Mạc Duy Khiêm lập tức trở nên khó khăn, đè tay La Duyệt Kỳ lại, đôi mắt nhìn cô chằm chằm nói: “Em có biết hành động của mình bây giờ có ý nghĩa gì không?”

La Duyệt Kỳ không kiên nhẫn chuyển động tay mình, nhìn thứ bên trong quần của Mạc Duy Khiêm phình to không ít trong nháy mắt, vì thế hỏi đổi: “Không uống rượu mà, dĩ nhiên phải biết mình đang làm gì chứ, anh không thích sao?”

Mạc Duy Khiêm bị hơi thở ấm nóng trong miệng làm cho run rẩy, nếu đêm nay hắn không dạy dỗ tốt cô bé này thì hẳn không phải đàn ông, nhưng mà phải nói rõ ràng đã: “Tuy rằng em biết nhưng anh cũng phải nói rõ ràng, sau đêm nay em sẽ là người phụ nữ của Mạc Duy Khiêm này, chúng ta đã là người yêu, về việc em với Kim Đào chia tay như thế nào, anh sẽ không can thiệp, cũng không ép buộc em nữa, anh sẽ cho em thời gian để giải quyết vấn đề giữa hai người!”

La Duyệt Kỳ trực tiếp đưa tay vói vào quần lót của Mạc Duy Khiêm: “Anh có thấy phiền không hả? Còn có cái gì cần trình bày thì cứ nói một thể luôn đi!”

Đến lúc này rồi thì Mạc Duy Khiêm không còn kiêng kỵ gì nữa, thở ra một hơi cười: “Không còn! Cô bé, đừng chơi đùa quá mức, vội gì chứ, để người đàn ông của em dạy cho em nào.”

Nói xong lập tức kéo tay La Duyệt Kỳ ra, để cô ngồi dậy, nhanh nhẹn cởi sạch quần áo của cô, sau khi cởi ra món đồ cuối cùng, Mạc Duy Khiêm lại đỡ La Duyệt Kỳ nằm xuống sô pha, hôn thật sâu xuống môi cô.

Chiếc lưỡi thô nóng bỏng mà linh hoạt không ngừng đảo lộn trên đầu ngón tay của La Duyệt Kỳ mới rời ra. Sắc mặt La Duyệt Kỳ đã đỏ bừng, khê nhếch miệng thở gấp.

Mạc Duy Khiêm không hề nhàn rỗi, bắt đầu dùng răng tinh tế gặm nhấm từng cm da thịt non mềm trắng mịn của La Duyệt Kỳ, từ hai má, cổ vai, trượt xuống hai bầu ngực căng tròn êm ái kéo đến tận bụng dưới vẫn không ngừng lại mà muốn tiếp tục đi xuống.

“Đừng cản...” La Duyệt Kỳ nhanh chóng ngăn cản.

Mạc Duy Khiêm rất nghe lời, ngẩng đầu nhìn La Duyệt Kỳ cười xấu xa: “Ừ, không cản.”

La Duyệt Kỳ vừa buông lỏng, lại thiếu chút nữa thì thét chói tai, trước ngực truyền đến cảm giác trơn trượt, buồn buồn càng khiến cô không thở nổi.

“Như vậy được rồi chứ?” Mạc Duy Khiêm không đứng đắn hỏi.

La Duyệt Kỳ chỉ từ từ nhắm đôi mắt lại, không để ý đến Mạc Duy Khiêm thiếu đứng đắn nữa, hết sức nhẫn nại kiềm chế thần kinh cực kỳ mẫn cảm của mình, không để bản thân rên ra thành tiếng.

Mạc Duy Khiêm lại tiến hành lễ rửa tội trên toàn thân La Duyệt Kỳ, hôn liếm, cắn nhẹ mỗi tấc da thịt không buông tha bất cứ nơi nào, cuối cùng lại ngậm lấy vành tai cô nói: “Duyệt Kỳ, em mở to mắt ra nhìn anh đi, không phải lúc này em to gan lắm sao? Sao giờ lại thẹn thùng rồi?”

La Duyệt Kỳ toàn thân đã ướt đầm mồ hôi, nghe thế mới hé mắt ra nhìn Mạc Duy Khiêm gần trong gang tấc, một người luôn bình tĩnh nghiêm túc bây giờ lại tràn ngập bá đạo, cho tới lúc này, La Duyệt Kỳ cũng không biết trong lòng cô có cảm giác gì với Mạc Duy Khiêm nữa. Là buồn, là hận hay là động lòng, cảm xúc phức tạp khiến cô không nhận được mà há miệng cắn lên cổ Mạc Duy Khiêm một cái.

Mạc Duy Khiêm chịu đựng đau đớn, vừa đưa tay mò vào sờ soạng giữa hai chân La Duyệt Kỳ vừa khẽ cười: “Cắn đi, coi như anh nợ em.”

Đến tận khi trong miệng tràn ngập mùi rỉ sắt, La Duyệt Kỳ mới buông răng ra, nhìn vòng dấu răng đầy vết máu chẳng những không thấy thoải mái mà còn khó chịu hơn.

“Không thì em lại cắn thêm đi?” Mạc Duy Khiêm đưa tay cởi quần áo trên người mình, trêu đùa hỏi.

La Duyệt Kỳ không nói lời nào, chỉ cứng rắn nhìn thân thể Mạc Duy Khiêm dần dần lộ ra, đến tận khi hắn cởi đến quần lót, cô vẫn không hề nhắm mắt lại.

“Giao thừa, về sau chỉ cho em nhìn thôi được không?” Mạc Duy Khiêm đỡ thân thể La Duyệt Kỳ xuống, kéo hai chân cô quắp vòng quanh sườn eo của mình, bắt đầu dùng tốc độ cực kỳ chậm rãi, đâm sâu vào từng chút từng chút một...

La Duyệt Kỳ ngừng thở, chịu đựng sự xâm nhập kèm theo chút đau đớn kia, đến khi cảm thấy mình đã bị đâm vào đến tận cùng mà Mạc Duy Khiêm vẫn không ngừng rướn tới, vì thế không nhận nổi nữa mà rên rỉ ra tiếng.

Mạc Duy Khiêm cũng đang nhẫn nại, giọng nói mang theo chút đặc ý: “Tuy rằng em có vẻ không muốn nhưng anh cam đoan bây giờ em cần mới là tốt nhất đấy!”

Đàn ông, chỉ cần vừa lên giường thì đều vô liêm sỉ thế sao? La Duyệt Kỳ thật sự không có cách nào nghe được loại giọng điệu hèn hạ vô sỉ như thế của Mạc Duy Khiêm.

Cuối cùng hai người cũng kết hợp chặt chẽ với nhau, không còn chút khe hở. Mạc Duy Khiêm tạm dừng một chút, cảm nhận sự thoải mái ấm áp khi được mút chặt lấy, sau đó mới chậm rãi chuyển động.

Chuyển động, dù biên độ rất nhỏ nhưng cũng đủ để khiến Mạc Duy Khiêm cảm thấy cực kỳ sung sướng, đợi La Duyệt Kỳ đã thích ứng với kích cỡ của mình rồi, Mạc Duy Khiêm bắt đầu đẩy nhanh tốc độ.

Đau đớn rất nhỏ dù không biến mất nhưng ma sát nóng bỏng cũng khiến La Duyệt Kỳ cảm thấy lý trí của mình đang bị cắn nuốt từng chút một, như từng đợt sóng dồn dập xô vào bờ cát, thân thể ngoại trừ nóng bỏng cũng chỉ còn lại khoái cảm.

Toàn thân Mạc Duy Khiêm đã đè chặt lên thân La Duyệt Kỳ mà cô chỉ có thể ôm lấy bờ vai hắn, nhìn chiếc đèn trùm tỏa ánh sáng êm dịu không ngừng bị rung lắc rồi dần dần mờ đi, cảm thấy vô cùng xinh đẹp, như thể toàn bộ thế giới này đột nhiên trở nên mờ ảo.

Sao còn chưa xong... La Duyệt Kỳ bị từng đợt đâm rút mạnh mẽ ép đến không thở nổi, toàn thân lại đầm đìa mồ hôi, Mạc Duy Khiêm càng lúc càng hung ác, điên cuồng đâm mạnh không ngừng khiến cô hơi đau đớn.

Mạc Duy Khiêm dùng sức tiến vào rút ra như dã thú, khi nhìn thấy một giọt mồ hôi trong suốt từ trên mặt La Duyệt Kỳ chảy xuống, hắn trực tiếp hôn lên đó, cắn răng cười nói: “Sao trên người em lại thơm như vậy, mồ hôi cũng thơm.”

La Duyệt Kỳ giờ đây đâu có nghe thấy gì, cảm giác điên cuồng khiến cô gần như mất đi tri giác, vô thức rên rỉ kinh hoàng hô lên đứt quãng, cuối cùng dưới sự tấn công mạnh mẽ độc ác, toàn thân cô co rúm, ngay cả ngón chân cũng quắp lại, bụng dưới vặn xoắn thật chặt rồi dần dần mềm nhũn.

Mạc Duy Khiêm đắm chìm trong cảm giác sung sướng thoải mái khi giao hoan, chân tay vẫn quăn chặt lấy nhau, hắn giữ nguyên tư thế này chống một tay xuống sô pha, một tay ôm La Duyệt Kỳ đứng dậy ôm cô hướng về phòng ngủ mà đi.

Một lần nữa đè La Duyệt Kỳ xuống dưới thân mình, Mạc Duy Khiêm rút ra, kéo cô xoay người đưa lưng về phía hắn, rồi lại bắt đầu hôn liếm một đường từ cái ót trắng nõn xuống tận bờ mông cong vênh của La Duyệt Kỳ, cắn cắn mấy cái mới thỏa mãn, quỳ ngồi ở giữa hai chân cô, đỡ eo cô nâng lên một chút, uốn hông đâm thẳng vào.

Mỗi lần đâm đều cực nặng, cuối cùng, La Duyệt Kỳ chỉ có thể cong gối, thỉnh thoảng khẽ hừ nhẹ một tiếng, thân thể miễn cưỡng đã không chịu nổi bất kỳ kích thích nào nữa.

Nhưng Mạc Duy Khiêm lại không chịu buông tha cô, đưa tay ra hơi dùng sức ấn lên bụng dưới và khẽ cắn lỗ tai cô hỏi: “Chỗ này là cái gì vậy hửm, nói anh nghe nào...”

Đồ đàn ông già không đứng đắn, giả vờ đạo mạo! La Duyệt Kỳ đỏ mặt quay đầu trừng mắt nhìn Mạc Duy Khiêm đang cười tà ác, vòng tay lên vùng eo vẫn đang liên tục di động của hắn hung hăng nhéo mạnh.

Mạc Duy Khiêm lập tức hít một hơi khí lạnh, từ phía sau ôm chặt lấy La Duyệt Kỳ, điên cuồng đâm sâu mấy lần cuối cùng mới chịu bắn ra...

La Duyệt Kỳ nghỉ ngơi một lát, tay chân đang nhũn ra mặc cho Mạc Duy Khiêm hôn liếm xoa vuốt, chỉ nhìn chiếc đèn ngủ ở đầu giường không nói câu gì.

Mạc Duy Khiêm từ phía sau dán đến, tay xuyên qua nách La Duyệt Kỳ để nắm lấy một bên thịt mềm xoa vuốt trên đùi không ngừng, cầm tựa vào vai cô nói: “Sao vậy em, không phải là làm xong rồi lại không dám nhận nữa chứ? Lần một lần hai nhưng không thể mãi mãi được, lúc trước đã nói rồi, em có muốn chối bỏ anh cũng không đồng ý đâu đấy!”

“Em không chối ý, chỉ là hơi không quen thôi, chỗ Kim Đào em cũng phải nói rõ ràng, không thể chỉ nói một câu như thế đã xong.” Trong đầu La Duyệt Kỳ tái hiện lại tất cả hình ảnh của cô và Kim Đào mấy năm qua.

Mạc Duy Khiêm ôm La Duyệt Kỳ, hôn xuống mặt cô: “Điều đó là bình thường thôi, nếu nói bây giờ em đã hoàn toàn quên mất Kim Đào anh mới nghi ngờ đấy, mà nếu em như thế thì cũng không đáng để anh yêu thích. Không phải anh đã nói rồi sao, sẽ cho em thời gian kết thúc với cậu ấy, chỉ cần trong lòng em hiểu rõ em đã lựa chọn anh rồi thì những thứ khác anh có thể không thêm quan tâm đến.”

Nếu đã là của mình thì hắn không ngại biểu hiện rộng rãi một chút, dù sao Kim Đào cũng đã từng ở bên Duyệt Kỳ năm năm, về mặt này thì Mạc Duy Khiêm vẫn rất hiểu lý lẽ.

La Duyệt Kỳ nghe xong gật gật đầu, cũng chẳng còn chút sức lực nào để đi tắm nữa, chấp nhận nằm xuống ngủ.

Mạc Duy Khiêm ôm La Duyệt Kỳ vào trong ngực, nhìn gương mặt hồng hào của cô thoải mái cười cười: Cuối cùng cũng là của mình.

Hai người ôm nhau ngủ, đến khi La Duyệt Kỳ tỉnh lại, nhìn ra ngoài trời đã thấy sáng bạch, nhanh chóng chạy xuống giường ra phòng khách tìm quần áo, sau đó nhìn đồng hồ, may mà mới bảy giờ.

Tắm qua một chút rồi chuẩn bị đi làm.

Lúc xuống lầu đã thấy Hàn Giang chuẩn bị xe đứng ở dưới chờ cô.

“La tiểu thư, mời lên xe.”

La Duyệt Kỳ cũng không nói thêm nữa, trực tiếp lên xe nói: “Đưa tôi về nhà trước đã.”

Lúc Mạc Duy Khiêm rời giường, đi một vòng xung quanh nhà cũng không tìm thấy La Duyệt Kỳ liền gọi điện cho Hàn Giang, biết cậu ta đã đưa cô đi làm rồi thì mới yên tâm.

Hắn vui vẻ vừa ngâm nga một ca khúc vừa chuẩn bị làm việc.

Lúc vào văn phòng, Đồng Nguyên đã chờ ở đó, nhìn chằm chằm vào dấu răng trên cổ Mạc Duy Khiêm nửa ngày, sau đó chặc chặc ra tiếng: “Duy Khiêm, khẩu vị của cậu cũng nặng quá nhỉ, nhưng mà cần thế này hơi sâu đấy.”

“Anh thì biết cái gì, cái này gọi là kích tình!”

“Có muốn đi tiêm một chút không, đúng là cần không lưu tình mà.” Đồng Nguyên nhìn Mạc Duy Khiêm đã bị cắn tới sắp mất cả miếng thịt rồi mà vẫn vô cùng sung sướng thì cảm thấy hóa ra một người luôn bình tĩnh trầm ổn khi yêu cũng trở nên ngu ngốc, cứ thế này thì tổ quốc sẽ càng lúc càng khó khăn đây...

“Đi tiêm vắc-xin một chút cũng được, về sau đỡ lo, răng của cô bé đó sắc lắm.” Mạc Duy Khiêm suy nghĩ rất sâu xa, rất chu đáo!

Thì ra Mạc Duy Khiêm có ham mê đặc biệt, bảo sao mà trước đây không có người đàn bà nào tiến lại gần được, hóa ra là không đánh đúng sở thích.

“Loan Ninh sao rồi?”

Nhắc tới điều này Đồng Nguyên lập tức nhíu mày: “Thẩm vấn suốt đêm qua, tình hình không tốt lắm, trung tâm đó căn bản không đăng ký dưới danh nghĩa của hắn, mà quán bar dưới lòng đất kia từ trước đến giờ đều giao dịch bằng tiền mặt, không có cách nào điều tra được, những kẻ liên quan trên danh nghĩa đều liều chết không khai, thế lực của đám người Lưu Dương này đúng là khiến người ta sợ hãi mà!”

Mạc Duy Khiêm cũng cảm thấy khó xử, cứ như thế thì cũng chỉ có thể xử lý vài tên lính quèn thôi, nhưng vừa nghĩ cũng đã có quyết định: “Cho dù bây giờ không bắt được Loan Ninh thì cũng đã cho họ chút đả kích nho nhỏ, Thành Dương đã bị xóa sổ, việc cá cược bóng đá chắc chắn không làm được nữa, dù một chút cũng là thu hoạch, cứ dần dần, họ sẽ mất bình tĩnh.”

Lúc này phó tổ trưởng Phùng Thư Dân gõ cửa bước vào: “Duy Khiêm, cậu tìm tôi?”

Sau khi đến gần thấy được vết cắn trên cổ Mạc Duy Khiêm thì lập tức căng thẳng nói: “Cổ cậu làm sao vậy? Tôi gọi người chuẩn bị xe đưa cậu đi tiêm phòng, nếu không mưng mủ lên sẽ rách việc lắm.” Chủ yếu là nếu Mạc Duy Khiêm thật sự xảy ra chuyện gì thì hắn gánh không nổi, Phùng Thư Dân thà rằng chuyện bé xé ra to cũng không thể để xảy ra chút sơ suất nào được.

Mạc Duy Khiêm lên tiếng ngăn cản: “Không cần đâu Thư Dân, lát nữa tôi sẽ tự đi, tôi có chuyện muốn giao cho anh đây.”

Lúc này Phùng Thư Dân mới dừng lại nhìn về phía Mạc Duy Khiêm.

“Là về chuyện Lý Minh Hân, anh sắp xếp thời gian nói chuyện với cô ấy một chút, để cô ấy chỉ làm tốt công việc thuộc bốn phận của mình thôi, đừng để cha cô ấy tham gia vào vụ này nữa, nếu như ảnh hưởng đến sự an toàn của người thân thì không hay lắm, cô ấy phải biết công tư rõ ràng!”

Cái đóa hoa đào Lý Minh Hân này còn chưa giải quyết đấy, Đồng Nguyên cười thầm. Từ lúc Mạc Duy Khiêm vừa đến tỉnh đã bị Lý Minh Hân dán vào rồi, Mạc Duy Khiêm chỉ là nể mặt trưởng phòng Lý mới không làm khó cô ta, hơn nữa nghĩ rằng chỉ ở đây một thời gian ngắn xong việc rồi sẽ đi, không cần làm tổn thương người khác, chỉ không ngờ rằng sau đó sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, kết quả là chưa thoát khỏi cô ta được.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ nói với cô ấy, nhưng mà chuyện Loan Ninh anh đã nghe Đồng Nguyên nói rồi đúng không?”

“Nghe rồi, tạm thời án binh bất động đã, xem hành động của đối phương rồi tính sau.”

Phùng Thư Dân đồng ý rồi đi làm chuyện của mình.

Hiệu suất phá án và bắt giam sòng bạc dưới lòng đất Thành Dương của cục công an thành phố rất cao, nên bắt thì bắt, nên phạt thì phạt, mà tòa án cũng xử lý theo những phương án mà cảnh sát đưa ra.

Kim Đào, Loan Ninh bị cầm ra sân 5 trận, mỗi người bị phạt 3 vạn, bên câu lạc bộ bị phạt 10 vạn, trừ điểm ba trận đấu, như vậy đã là một kết quả không tồi ọi người rồi.

Sau buổi tối hôm đó, Kim Đào có định liên hệ với La Duyệt Kỳ mấy lần nhưng đều không thành công, vì đội bóng còn phạt cấm vận một tuần nên dù hấn sốt ruột cũng đành chịu, quan trọng hơn là hấn nghĩ ngày hôm đó La Duyệt Kỳ nói chia tay với mình chỉ là tức quá nói bừa thôi, sẽ không thật sự chia tay hấn.

Mà La Duyệt Kỳ thì đang bị cha mẹ xét hỏi: “Duyệt Kỳ, con và Mạc Duy Khiêm có phải còn quan hệ khác không? Lúc con quen với Kim Đào cũng chưa từng qua đêm bên ngoài mà bây giờ thì ba ngày có hai ngày không về, cuối cùng là đã có chuyện gì?”

Đối mặt với câu hỏi của cha mẹ, La Duyệt Kỳ cũng không muốn giấu: “Ba, mẹ, con đã chia tay với Kim Đào, bây giờ con đang quen với Mạc Duy Khiêm.”

La Đồng và Tề Nguyệt Tú dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng khi nhận được đáp án vẫn cứ lặng người, hơn nửa ngày sau Tề Nguyệt Tú mới mở miệng nói: “Là vì Kim Đào cá cược bóng ư? Nếu là vì thế thì cha con và mẹ không nói gì thêm nữa vì dù sao chuyện cờ bạc đó là thứ không thể dính vào, Kim Đào đụng vào nó tương đương với hủy hoại cuộc đời nó, nhưng con và Mạc Duy Khiêm có thể bên nhau ư? Không phải con nói cậu ta là cán bộ ở trên xuống tuần tra à, vậy không phải sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi chúng ta rồi sao, không phải con đã...”

Dĩ nhiên là La Duyệt Kỳ biết mẹ mình muốn nói gì, gật gật đầu không phủ nhận, sau đó nói: “Giữa con với Kim Đào không chỉ có việc này, không lâu sau khi tin tức anh ấy lẫn lộn với người phụ nữ khác lên báo thì con với Mạc Duy Khiêm đã bên nhau rồi, cho nên trong việc này là không ai có lỗi với ai cả. Hơn nữa còn vì anh ấy làm việc lỗ mãng, không chịu nghe người khác khuyên. Chuyện cá cược trận đấu lần này cũng là vì anh ấy quá tin tưởng bạn bè xấu bên cạnh nên mới làm, qua nhiều sự việc con thấy chúng con tính cách không hợp nhau. Còn về việc con và Mạc Duy Khiêm thì con chỉ muốn nói là con đã lớn rồi, ba mẹ không cần quan tâm tới chuyện đó thay con, lòng con hiểu rõ, giữa chúng con sẽ chẳng có tương lai và cũng chẳng có kết hôn gì cả, con sẽ tính toán cho bản thân mình.”

La Đồng thở dài: “Cũng chẳng biết thế nào mà từ khi xảy ra chuyện của Vu Đức Thắng thì nhà ta chưa từng có một ngày yên ổn. Như con nói thì con cũng lớn rồi, tốt xấu con cũng nhận thức được, ba và mẹ con chẳng qua là lo lắng thừa thôi, chỉ cần con bình yên là tốt rồi.”

Tề Nguyệt Tú cảm thấy hơi đáng tiếc, chỉ là con gái mình cũng chẳng phải người có lý. Hai đứa đã đến tình trạng này, dù sau này có kết hôn thì cũng sẽ xảy ra mâu thuẫn, bà nói: “Chia tay thì chia tay, con cũng đừng tức giận, cuộc đời khó lường, thôi cứ coi như con và Kim Đào không có duyên, để ba mẹ thu xếp xem nó tặng nhà mình gì đó, những thứ ăn dùng thì không có cách nào nhưng những thứ khác thì trả cho nó vậy, tiền không thể giữ được tình cảm nhưng không thể để người ta thiệt thòi được.”

“Được, vậy ba mẹ tìm xem, con sẽ sắp xếp thời gian trả lại anh ấy.”

Hành động của hai ông bà cũng nhanh nhẹn, vì bình thường sắp xếp đồ đạc rất ngăn nắp nên có thể nhanh chóng lấy ra hết đồng hồ, vòng cổ, ấm trà vật trang trí và mấy thứ đồ có vẻ quý giá mà Kim Đào tặng ra, gói gém cẩn thận rồi đóng vào một chiếc thùng giao cho con gái.

La Duyệt Kỳ nhìn thấy những thứ này cũng thở dài, rõ ràng thời gian trước còn rất tốt đẹp mà bây giờ đã cảnh còn người mất.

Sau khi tránh né Kim Đào gần 1 tuần, La Duyệt Kỳ chủ động gọi điện cho hấn.

“Duyệt Kỳ, cuối cùng em cũng để ý đến anh, anh biết hôm đó em rất giận, em yên tâm đi, sau này anh nhất định không đi lại với Loan Ninh nữa.” Giọng điệu của Kim Đào rất gấp gáp.

“Kim Đào, chúng ta gặp mặt đi, đến lúc đó rồi nói.”

La Duyệt Kỳ và Kim Đào sắp xếp thời gian gặp mặt xong cô cũng không muốn nghe giọng Kim Đào nữa, lập tức cúp điện thoại.

Mấy ngày nay Mạc Duy Khiêm cũng bận rộn xử lý chuyện Thành Dương, lại muốn cho La Duyệt Kỳ có không gian riêng nên không quấy rầy cô, đợi mọi chuyện yên xuống liền hẹn gặp La Duyệt Kỳ.

“Hai ngày nữa em sẽ đến gặp anh, em đã hẹn Kim Đào ra để nói rõ mọi việc, bây giờ cũng chẳng có tâm trạng làm gì nữa.” La Duyệt Kỳ từ chối lời hẹn của Mạc Duy Khiêm.

“Anh biết em đang buồn, anh chỉ là quá nhớ em thôi, chúng ta gặp nhau dù không nói lời nào cũng tốt hơn là em một mình suy nghĩ ở nhà, anh đến đón em nhé.” Mạc Duy Khiêm khuyên La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ suy nghĩ một chút rồi đồng ý, dọn dẹp một chút rồi nói với cha mẹ là đi gặp Mạc Duy Khiêm, Tề Nguyệt Tú không nói gì, vẻ mặt cũng rất bất đắc dĩ. Con gái không vui thì người làm cha mẹ như họ có thể cảm nhận được, nhưng có vài việc họ không hiểu được, chỉ có thể âm thầm sốt ruột mà thôi.

La Duyệt Kỳ xuống lầu đợi một lát thì Mạc Duy Khiêm đến.

Ngồi vào trong xe, Mạc Duy Khiêm đưa tay vuốt ve tóc La Duyệt Kỳ, ôm vai cô khẽ hỏi: “Sao anh cảm thấy em gầy đi vậy?”

“Bây giờ đi đâu?” La Duyệt Kỳ không để ý đến câu hỏi của Mạc Duy Khiêm.

“Anh đã đặt bàn ở nhà hàng rồi, trang trí khá tốt, do người khác giới thiệu cho anh.”

Đến nhà hàng, Mạc Duy Khiêm nắm tay La Duyệt Kỳ kéo vào trong, đợi gọi món xong mới nói: “Em với Kim Đào hẹn gặp lúc nào?”

“Tối mai.”

“Anh đưa em đi.” Mạc Duy Khiêm nói tùy ý.

La Duyệt Kỳ ăn chút đồ ăn, không nâng mắt nói: “Không cần, em chỉ đem chút đồ đặc trả lại anh ấy rồi nói rõ ràng mọi chuyện thôi.”

Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ, rồi kiên trì với ý kiến của mình: “Anh chỉ chờ bên ngoài thôi, sẽ không quấy rầy em đâu, như thế cũng không được ư?”

Cuối cùng La Duyệt Kỳ cũng nhìn Mạc Duy Khiêm: “Được rồi, anh muốn sao thì cứ làm thế đi.”

“Duyệt Kỳ, anh không hề có ý ép em, cũng không phải không tin em, chỉ là em và cậu ta ở bên nhau lâu như thế, anh cũng cần cho bản thân một chút cảm giác an toàn, hy vọng em sẽ hiểu.”

“Là em nghĩ không chu đáo, vậy anh ở bên ngoài chờ em nhé.” La Duyệt Kỳ không đành lòng trước biểu hiện mềm mỏng đáng thương của Mạc Duy Khiêm.

Lúc này Mạc Duy Khiêm mới nở nụ cười, tâm trạng tốt lại gọi một chai rượu.

Hai người ăn cơm xong ra khỏi nhà ăn, Mạc Duy Khiêm đề nghị: “Chúng ta đi bộ đi.”

La Duyệt Kỳ không phản đối, để Mạc Duy Khiêm nắm tay cô cùng đi dạo ở ven đường.

“Còn nhớ lần đó, sau khi xảy ra chuyện của Vu Đức Thăng, gần như ngày nào anh cũng đi bộ về nhà với em không? Lúc đó anh đã nghĩ đến lúc nào anh mới có thể nắm tay em bảo vệ em như bây giờ, không ngờ ông trời cuối cùng cũng cho anh cơ hội này!”

La Duyệt Kỳ cũng vô cùng cảm khái, Mạc Duy Khiêm vừa là ân nhân của cô vừa là nguyên nhân dẫn đến sự chia tay của cô với Kim Đào, tuy là nguyên nhân nhưng mọi việc cũng không thể trách Mạc Duy Khiêm được, chính bản thân cô cũng chẳng biết phải trách ai, nghĩ đi nghĩ lại thì tất cả là do Phạm Thanh Lợi gây ra.

Hai người yên lặng nắm tay nhau đi thật lâu, Mạc Duy Khiêm đột nhiên dừng lại đứng trước mặt La Duyệt Kỳ: “Duyệt Kỳ, anh biết em không vui, cho nên lòng anh cũng không hề thoải mái, chúng ta cứ từ từ, rồi sẽ dứt bỏ được những điều không thoải mái thôi. Anh thực sự thích em, cũng mong em có thể thật lòng đối xử với tình cảm của chúng ta.”

La Duyệt Kỳ nghiêm túc gật đầu: “Em sẽ, Mạc Duy Khiêm, em nhất định sẽ thật lòng với quan hệ của chúng ta, em cũng không phải loại người thích lật lọng hay thích dùng chuyện này để đùa giỡn, có anh ở bên em rất vui cũng rất an tâm, em nói thật đó!”

Mạc Duy Khiêm nghe xong thì cười đến híp cả mắt: “Cảm ơn em, Duyệt Kỳ.”

Nói xong lại không nhịn được cúi đầu hôn môi La Duyệt Kỳ, La Duyệt Kỳ lập tức đẩy hắn ra: “Chỗ này là đường cái đấy, anh có biết xấu hổ không hả?”

“Sợ gì chứ, anh vui, anh thích là được! Duyệt Kỳ, em có biết em đón nhận anh khiến anh vui thế nào không?”

Sau đó Mạc Duy Khiêm lại kéo tay La Duyệt Kỳ nói: “Nếu em không mệt thì chúng ta đi tiếp một lát nữa nhé, anh không nỡ tách em ra nhanh như vậy, tối ngày hôm đó cảm giác quá tốt đẹp, từ đó tới bây giờ ngày nào anh cũng muốn đến phát điên luôn.”

“Anh đừng có nói nhảm, em biết là đầu óc anh không bao giờ nghĩ chuyện đứng đắn mà!” Mặt La Duyệt Kỳ đỏ hồng, không cho Mạc Duy Khiêm nói thêm gì nữa.

Mạc Duy Khiêm ôm La Duyệt Kỳ vào lòng, môi dán lên lỗ tai cô cười: “Chuyện này sao lại là việc không đứng đắn chứ, chuyện đứng đắn nhất mà anh muốn nói chính là chúng ta phải tích cực làm nhiều một chút, thế thì em sẽ không đau nữa!”

La Duyệt Kỳ dùng sức đẩy Mạc Duy Khiêm ra, bước nhanh về phía chiếc xe vẫn đi phía sau, không muốn nghe hắn nói thêm gì nữa.

Mạc Duy Khiêm lại cười ha hả đuổi theo, giữ chặt La Duyệt Kỳ vừa ôm vừa hôn rồi mới cùng nhau ngồi vào trong xe.

Sau khi đưa La Duyệt Kỳ về nhà, một vệ sĩ đi theo Mạc Duy Khiêm báo cáo lại: “Mạc tiên sinh, vừa rồi lúc tiên sinh và La tiểu thư đi với nhau có người chụp ảnh trộm.”

“Ai vậy?” Trừ đám người Loạn Ninh kia thì chẳng còn ai cần loại ảnh chụp này cả, chuyện hắn và La Duyệt Kỳ bên nhau thì hắn là Loạn Ninh cũng biết.

“Chính là mấy tên dùng súng dọa chúng ta ở khách sạn lần trước, theo phân tích của chúng tôi thì có lẽ là Loạn Ninh cho người chụp, có thể là hắn muốn đem đi kích thích Kim Đào nên không ngăn lại.”

Mạc Duy Khiêm nhìn cảnh vật ngoài cửa xe, giọng điệu nhẹ nhàng: “Mấy người hoạt động tối nay, mỗi người thêm hai vạn phí tăng ca, ngày mai đến chỗ Đồng Nguyên nhận tiền.”

Vệ sĩ trên xe đều mặt mày hơn hớn đồng ý, nháy mắt với nhau: Ông chủ nói quá đúng, làm vệ sĩ cũng phải có đầu óc một chút, chỉ cần suy nghĩ một chút đã khiến Mạc lão đại vui vẻ rồi.

Chiều tối ngày hôm sau, La Duyệt Kỳ tan tầm đem theo một thùng lớn đồ đạc cản trở Kim Đào, đứng ở cửa đài truyền hình chờ Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm dừng xe xong lập tức chạy xuống xe đón lấy hộp lớn trong tay La Duyệt Kỳ, sau đó cùng cô lên xe.

Nhìn mấy thứ trong hộp đó, hắn thầm nghĩ: Kim Đào này đúng là quá nịnh bợ, tặng không ít quà cáp.

Sau đó lại bắt đầu nghĩ mình phải biểu hiện ra sao trước mặt cha mẹ La Duyệt Kỳ.

Sau khi đến nơi hẹn, Mạc Duy Khiêm giao chiếc hộp cho La Duyệt Kỳ rồi lại dặn dò cô: “Đưa mấy thứ này xong, nói rõ ràng mọi chuyện là được, không cần dây dưa quá nhiều. Kim Đào nhất định sẽ rất kích động, em không cần nói nhiều nếu không thì chỉ kích thích cậu ấy thêm thôi.”

La Duyệt Kỳ nghe Mạc Duy Khiêm lái nhải nửa ngày, mắt thấy sắp quá thời gian hẹn liền nói: “Em biết rồi, sắp muộn đây nè, em vào đây.”

Lúc này Mạc Duy Khiêm mới chịu thả người, trông ngóng nhìn La Duyệt Kỳ vào quán cà phê, không hiểu sao lòng lại thấy chua chua.

La Duyệt Kỳ đi vào đã thấy Kim Đào ngồi vị trí bên cửa sổ, vì thế đi đến ngồi xuống hỏi: “Anh đợi lâu chưa?”

“Dù sao cũng không có việc gì nên anh đến sớm một chút, cũng không lâu lắm, tầm nửa giờ thôi. Em đến đây với anh ta sao?” Kim Đào đã nhìn thấy cảnh vừa rồi.

“Ừm, hôm nay em hẹn anh là để nói rõ ràng mọi việc, đây là đồ mà anh tặng ba mẹ em và em, bây giờ giao trả lại cho anh. Ngày đó em nói chia tay với anh không phải là nói đùa. Tình cảm không thể cân nhắc bằng những thứ này nhưng ít ra có thể khiến tâm trạng cân bằng một chút, Kim Đào, chúng ta hợp rồi tan trong vui vẻ thôi, dù ở bên nhau cũng chẳng còn ý nghĩa nữa.”

Kim Đào cười lạnh: “Em trả lại mấy thứ đồ này trả lại anh để tâm lý em được cân bằng phải không? Có đại gia như Mạc Duy Khiêm ở bên, dĩ nhiên em không cần nữa rồi, anh thừa nhận chuyện giữa anh và Ngô Nguyệt là anh có lỗi với em, nhưng đó không phải chuyện anh tự nguyện và cũng không hề chủ động, anh không nhớ gì cả. Cuộc trận bóng anh cũng không muốn tham gia nữa, dù thắng nhiều tiền nhưng anh còn biết thứ gọi là điểm dừng, chẳng qua anh chỉ muốn mua lại khách sạn mà thôi, tất cả những thứ anh làm chỉ để tạo dựng cuộc sống tốt đẹp của chúng ta. Bây giờ xem ra, đúng như Mạc Duy Khiêm đã nói, dù anh có cố gắng cỡ nào thì cũng vô ích, anh đầu thai ở nơi kém cỏi hơn nên chỉ có thể nhận thua! Nhưng anh không ngờ cô gái chính trực dũng cảm khi đó bây giờ cũng không chống lại được sức hấp dẫn của tiền bạc, biến thành người phụ nữ hám lợi như vậy. Duyệt Kỳ, về mặt tiền bạc anh không có gì để nói vì anh không thể so nổi với Mạc Duy Khiêm, nhưng về mặt tình cảm thì hẳn ta nhất định không bằng anh, chẳng qua hẳn vì mặt mũi, không cam lòng việc không chiếm được em nên mới cố chấp như vậy, em suy nghĩ kỹ đi.”

Lòng La Duyệt Kỳ vô cùng đau đớn, lời nói của Kim Đào khiến cô vô cùng khổ sở: “Kim Đào, Mạc Duy Khiêm như thế nào em không quan tâm, anh nói em vì tiền thì cứ cho là thế đi, hy vọng anh sẽ sống tốt!”

“Sao hả, em còn không thừa nhận ư? Vậy em xem đây là cái gì! Duyệt Kỳ, em làm anh quá thất vọng, cũng làm anh quá đau lòng rồi.”

Ảnh chụp trên bàn đúng là chụp cảnh cô và Mạc Duy Khiêm nắm tay đi dạo trên đường, hai người có đùa giỡn, ôm, hôn môi, ảnh chụp rất rõ ràng, góc độ chụp cũng tốt, bản thân La Duyệt Kỳ cũng không biết thì ra khi ở bên Mạc Duy Khiêm cô có thể cười vui vẻ như vậy!

“Không phản đối? Duyệt Kỳ, anh không trách em, chỉ hy vọng em có thể tỉnh táo một chút, đừng sa vào cái bẫy mà Mạc Duy Khiêm đã giăng ra, Loan Ninh nói với anh rằng thân phận của Mạc Duy Khiêm chắc chắn không đơn giản đâu, hẳn sẽ không thật lòng với em đâu, chẳng qua chỉ là chơi bời thôi.”

La Duyệt Kỳ lập tức nhìn thẳng Kim Đào: “Loan Ninh nói? Ảnh chụp này có phải cũng là do hẳn ta đưa anh không? Kim Đào, trong điện thoại anh nói là sẽ không đi lại với Loan Ninh nữa mà, thì ra đó chỉ là lừa người!”

“Anh nói rằng nếu em bên anh thì anh sẽ không đi lại với cậu ấy nữa! Bây giờ bên anh ngoại trừ người bạn thật sự như Loan Ninh thì còn ai đối xử tốt với anh nữa? Hiệp hội muốn xử phạt anh, cũng là do cậu ấy tìm người biện hộ giúp nên mới giải quyết được, em còn muốn anh phải thế nào? Mà em, chỉ biết tin lời Mạc Duy Khiêm nói, hẳn ta hãm hại Loan Ninh mấy lần chỉ đơn giản vì Loan Ninh giúp anh, nếu anh có tiền thì hẳn ta có thể cướp em đi một cách dễ dàng sao?” Kim Đào càng nói càng tức giận, trở nên vô cùng kích động.

La Duyệt Kỳ khổ sở nhắm chặt mắt lại, hít sâu một hơi khôi phục lại giọng điệu bình tĩnh: “Kim Đào, tôi chỉ hỏi anh một việc, tôi đã lên giường với Mạc Duy Khiêm, anh cảm thấy anh có thể không chút để ý đến chuyện này thật không? Sau khi tôi lên giường với anh ấy, anh có thể thoải mái ở cùng một chỗ với tôi không?”

37. Chương 37

Suy nghĩ đầu tiên của Kim Đào là La Duyệt Kỳ đang lừa hắn.

“Không thể nào, anh không tin! Duyệt Kỳ, em không đáng phải bịa ra cái có đó để lừa anh, tính cách của em anh biết rõ, em sẽ không dùng thanh danh của mình để lừa giỡn đúng không?” Hai người bọn họ bên nhau đã 5 năm mà Duyệt Kỳ vẫn luôn giữ mình trong sạch, cho nên có đánh chết Kim Đào cũng không tin lời cô vừa nói.

Trên mặt La Duyệt Kỳ hiện ra nụ cười thản nhiên: “Sự thật là thế, như anh đã nói đấy, tôi không cần phải hủy đi thanh danh của mình, không lâu sau khi chuyện anh và Ngô Nguyệt lên mặt báo, tôi quá giận dữ và cũng rất đau khổ, Mạc Duy Khiêm luôn bên cạnh an ủi tôi. Có một lần tôi uống không ít rượu, nhất thời xúc động muốn trả thù anh, vì thế chủ động yêu cầu lên giường với anh ấy. Mạc Duy Khiêm đã khuyên tôi, tôi không nghe, đến lúc hối hận thì đã muộn, nhưng từ đầu đến cuối tôi vẫn tỉnh táo, vẫn luôn biết mình đã nói gì và làm gì!”

Kim Đào nhìn La Duyệt Kỳ thật lâu, không nói lời nào, ánh mắt dần dần đỏ lên: “Vậy là trong thời gian này hai người cũng luôn ở với nhau?”

La Duyệt Kỳ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Mạc Duy Khiêm đã ra khỏi xe dựa vào cửa xe nhìn về bên này từ lúc nào.

“Đúng, tôi đã định nói với anh từ lâu, nhưng huấn luyện viên của các anh nói với tôi là sợ cảm xúc của anh bị phá hỏng sẽ ảnh hưởng đến huấn luyện, tôi cũng lo lắng đến sự phát triển của anh nên vẫn che dấu bí mật này nhưng lòng tôi rất khó chịu. Hơn nữa anh chẳng những cá cược bóng đá, còn tin lời Loan Ninh mua lại khách sạn kia, cho nên tôi quyết định nói thẳng ra tình hình thực tế. Kim Đào, anh cảm thấy anh còn có thể đón nhận tôi sao? Tuy tôi có thể không nghĩ đến chuyện giữa anh và Ngô Nguyệt nữa nhưng lòng tôi vẫn luôn có một cây gai nhọn, hướng chỉ quan điểm của mọi người về loại chuyện này đối với đàn ông và phụ nữ rất khác nhau, anh hiểu chứ?”

Sau đó cô quay đầu lại, thấy Kim Đào dùng hai tay ôm đầu không nói lời nào, La Duyệt Kỳ đè nén cảm giác chua xót cố gắng nói bằng giọng điệu bình thản: “Có nói thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì, anh hãy bảo trọng, đàn ông nên lấy sự nghiệp làm trọng, vì ba mẹ anh dùng hồ đồ nữa, tôi đi đây.”

La Duyệt Kỳ nói xong cắn môi quyết tâm đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa lau những giọt nước mắt vô thức rơi xuống.

Ra đến cửa, chưa bước được mấy bước thì Kim Đào đã đuổi tới: “Duyệt Kỳ! Duyệt Kỳ!”

Kim Đào nhanh chóng đuổi theo La Duyệt Kỳ, lôi kéo tay cô vội vàng nói: “Duyệt Kỳ, chúng ta không xa nhau được không? Anh có thể không thêm để ý tới tất cả chuyện trước đây, chúng ta bên nhau đã 5 năm, không thể cứ thế mà tách ra được, anh cam đoan sau này sẽ không so đo chuyện đó, cũng sẽ không nhắc đến, anh cũng có sai lầm, chúng ta tha thứ cho nhau có được không em?”

La Duyệt Kỳ không có sức giãy ra khỏi tay Kim Đào, nước mắt càng tuôn rơi nhiều hơn, nhìn gương mặt quen thuộc này, cô lại thấy không nổi.

“Kim Đào, tốt nhất cậu nên buông bạn gái tôi ra!” Mạc Duy Khiêm đứng sau La Duyệt Kỳ đã kéo cô từ tay Kim Đào vào lòng mình.

“Bạn gái của mày? Mạc Duy Khiêm, tao đã nói con mẹ mày chính là thằng khốn nạn vô sỉ từ lâu rồi mà, mày luôn bụng dạ khó lường nhưng tao không ngờ mày không biết xấu hổ đến trình độ như thế!” Ánh mắt Kim Đào càng đỏ lên, hiển nhiên lúc này hắn đang cực kỳ tức giận.

Mạc Duy Khiêm xoa cánh tay hơi đỏ lên của La Duyệt Kỳ, mặt không chút thay đổi nói: “Tôi sẽ cho rằng cậu quá đau lòng mà nói nhảm, nếu sau này cậu còn nói những lời thế này thì không cần những kẻ bên phía Loan Ninh ra tay mà chính tôi sẽ dạy cậu cái gì gọi là lễ phép trước! Duyệt Kỳ đã nói rõ ràng với cậu rồi, cũng đã đón nhận sự theo đuổi của tôi, cậu nên tránh xa cô ấy một chút, nếu không sẽ chỉ làm chính cậu đau khổ mà thôi!”

Kim Đào không hề để ý đến Mạc Duy Khiêm, nhìn La Duyệt Kỳ đang tựa vào lòng hắn ta, hắn vẫn không thể tin rằng cô ấy lại rời khỏi hắn: “Duyệt Kỳ, em nhìn anh đi, em sẽ không bỏ rơi anh phải không?”

Mạc Duy Khiêm căn bản không hề cho Kim Đào có cơ hội trao đổi gì với La Duyệt Kỳ nữa, hắn ôm lấy eo cô đưa về hướng chiếc xe, Kim Đào còn muốn đuổi theo nhưng đã bị vệ sĩ ngăn cản, ngay cả bóng dáng La

Duyệt Kỳ cũng không cho hắn nhìn được.

La Duyệt Kỳ nghe tiếng khóc kêu của Kim Đào phía sau, cảm thấy như không thở nổi.

“Duyệt Kỳ, đây là chuyện không thể tránh được, qua một thời gian nữa sẽ ổn thôi em.” Sau khi vào trong xe, Mạc Duy Khiêm an ủi La Duyệt Kỳ, nhìn dáng vẻ muốn khóc lại cố đè nén của cô hắn cũng rất đau lòng.

La Duyệt Kỳ nhìn cửa kính xe, hai mắt không có tiêu cực, lòng nghĩ cuối cùng cũng xong, hy vọng Kim Đào có thể sống thật tốt.

Mạc Duy Khiêm đưa La Duyệt Kỳ về chỗ ở của mình, lúc về bữa tối cũng đã được đưa tới, đồ dành La Duyệt Kỳ ăn chút đồ ăn rồi cùng cô về phòng ngủ, đến tận khi xác nhận cô đã ngủ say hắn mới rời đi.

Đồng Nguyên đã chờ ở phòng khách.

“Xảy ra chuyện gì? Nghe bọn Hàn Giang nói là khóc lóc quay về?”

Mạc Duy Khiêm cũng không có tâm trạng ăn cơm tối nữa, xoa xoa mi tâm: “Ừ, hôm nay đi nói chuyện chia tay với Kim Đào, khó tránh khỏi đau lòng.”

Lòng Đồng Nguyên rơi cái bộp, lập tức hỏi: “Cậu đang nói La Duyệt Kỳ chia tay với Kim Đào? Chuyện xảy ra khi nào thế?”

“Chính là tối hôm điều tra Thành Dương đấy, nếu không anh cho là khi nào? Chẳng lẽ cô ấy cần phải một bên danh chính ngôn thuận qua lại với Kim Đào, một bên duy trì quan hệ với tôi à? Thế thì tôi thành cái loại gì chứ?” Mạc Duy Khiêm cảm thấy Đồng Nguyên hơi ngạc nhiên.

Đồng Nguyên nhú mày không nói, trong lòng nghi ngờ La Duyệt Kỳ, nhưng mà loại nghi ngờ này có thành sự thật hay không thì còn phải nhìn thái độ Mạc Duy Khiêm đối với người phụ nữ này, vẫn nên quan sát thêm một thời gian rồi nói vậy.

Nghĩ thế hắn lập tức cười: “Dĩ nhiên cậu mới là người danh chính ngôn thuận rồi, nhưng mà cậu cảm thấy La Duyệt Kỳ có thể thật sự buông Kim Đào ra sao?”

“Bây giờ chắc chắn là chưa thể, nhưng tôi tin là có, thời gian có thể hòa tan tất cả.” Mạc Duy Khiêm vô cùng tự tin.

“Hy vọng là thế, đây là việc riêng của cậu, tôi cũng không tiện nhiều lời, nhưng mà Duy Khiêm cậu phải nắm chắc thứ của mình, tôi chưa bao giờ thấy cậu suy nghĩ nhiều về một người phụ nữ như vậy, cậu nên cẩn thận thì hơn.”

Mạc Duy Khiêm cảm thấy buồn cười: “Anh trở nên lè mề như thế từ lúc nào vậy, không phải anh cảm thấy tôi đang mắc mưu đấy chứ? Một cô nhóc như thế mà còn sợ tôi không trị được ư?”

“Bình thường cậu căn bản không để ý đến những chuyện này nên tôi mới thấy lo lắng.” Đồng Nguyên tiếp tục nhắc nhở một cách mật mờ.

“Được rồi, sau này tôi với cô ấy còn phải xem cảm giác về nhau đã, không nhất định sẽ có kết quả gì, anh không nên suy nghĩ nhiều quá.”

Đồng Nguyên nghĩ cũng thấy đúng, dù Mạc Duy Khiêm không quá đa nghi về phương diện tình cảm nhưng dạng phụ nữ nào mà cậu ta chưa từng gặp chứ, dù có mưu mô thì cũng không thể ra tay, có lẽ hắn đã lo nghĩ quá nhiều rồi, vì thế cười bỏ qua chuyện này.

Thời điểm La Duyệt Kỳ tỉnh lại, căn phòng là một mảnh tối đen, nhìn xuống điện thoại thấy đã sắp 10 giờ đêm. Từ trên giường đi xuống, nhớ lại chuyện đã xảy ra đêm nay và dáng vẻ đau thương của Kim Đào cô lại bắt đầu thấy khó chịu.

Từ khi biết thân phận của Mạc Duy Khiêm thì cô đã bắt đầu tính toán lo lắng cho tương lai, cho dù cô tính tình thẳng thắn nhưng không có nghĩa cô là kẻ ngu ngốc. Mâu thuẫn giữa cô và Kim Đào không phải là không thể giải quyết được, nhưng mà dù có miễn cưỡng để nó trôi đi thì điều đó vẫn luôn luôn là một quả bom, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bùng phát, hơn nữa cô không thể nào quên được chuyện Kim Đào ngủ

với người khác, càng không có cách nào làm như cô không phản bội anh, tâm lý của cô không thể chịu nổi, đã có ngăn cách thì không thể quay về lúc trước được nữa.

Bây giờ cô lại biết thân phận của Mạc Duy Khiêm từ chỗ Đồng Nguyên, nhớ lại lời Mạc Duy Khiêm đã nói với cô trong buổi tiệc từ thiện đó thì cô càng cảm thấy mình không trốn được, hơn nữa cô cũng không muốn trốn.

La Duyệt Kỳ hiểu rằng với loại người như Mạc Duy Khiêm, dù họ có bao nhiêu tuổi có trưởng thành đến đâu thì tình cảm đối với họ cũng chẳng qua chỉ là thứ gia vị làm cuộc sống phong phú hơn mà thôi, nhiều nhất chính là đám cưới chính trị. Dĩ nhiên là dựa vào thân phận của Mạc Duy Khiêm thì chắc chắn là không thể có chuyện hấn thất bại trong việc theo đuổi các cô gái rồi! Có lẽ như Kim Đào đã nói, chẳng qua cô là hoa có chủ lại khiến Mạc Duy Khiêm không cam lòng nên hấn mới nhớ mãi không quên cô.

Dĩ nhiên cô cũng không hận Mạc Duy Khiêm, dù sao hấn đối xử với cô rất tốt, lại cứu mạng cô, hơn nữa chuyện cô và Kim Đào chia tay cũng là chuyện phải làm, cô không muốn cả hai làm tổn thương nhau trong tương lai, hận nhau cả đời. Lại nói sau khi rời khỏi cô thì Kim Đào cũng có nhiều lợi ích, tối thiểu thì khi anh ấy gặp khó khăn nguy hiểm thì Mạc Duy Khiêm sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Về phần tình cảm cô dành cho Mạc Duy Khiêm là thích hay là ghét thì đều không sao cả, thân phận của Mạc Duy Khiêm cô không với tới được, thôi thì cứ làm theo ý hấn đối xử tốt với hấn, đợi khi hấn rời khỏi nơi này rồi thì coi như cô đã báo ân xong, nếu không lòng cô sẽ vô cùng áy náy.

Nghĩ thế, La Duyệt Kỳ cảm thấy đau buồn cho chính mình, vốn là cuộc sống hết sức thuận lợi chẳng có buồn lo, đã bị mấy câu nói vô tình khi gặp Vu Đức Thắng của cô làm cho đảo lộn hoàn toàn, đây có lẽ là số mệnh, mà đã là số mệnh thì cô chỉ còn cách chấp nhận mà thôi.

Cửa phòng ngủ mở ra, Mạc Duy Khiêm bước vào bật đèn lên, thấy La Duyệt Kỳ ngồi trên giường thì hỏi: “Em tỉnh lúc nào vậy, sao không gọi anh một câu? Buổi tối em ăn không nhiều, giờ có đói bụng không?”

La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Em không đói, ba mẹ em có biết em ở chỗ anh không?”

“Anh đã gọi điện về rồi, em an tâm ngủ tiếp đi.” Nói xong ngồi xuống bên giường, sờ sờ gương mặt La Duyệt Kỳ

“Duyệt Kỳ, sự việc đã xảy ra rồi, em không cần nghĩ nhiều, chúng ta sẽ ở bên nhau thật tốt nhé!”

La Duyệt Kỳ điều chỉnh cảm xúc của mình: “Em biết, em đã nói thì sẽ làm được, Mạc Duy Khiêm, em nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt.”

Mạc Duy Khiêm cảm thấy tâm trạng vô cùng sung sướng, cúi người hôn xuống môi La Duyệt Kỳ vô cùng vui vẻ: “Lòng anh ra sao em cũng hiểu rồi, anh chỉ đối xử tốt với em thôi, nếu không muốn ngủ thì xem tivi một lát đi, đợi anh hâm nóng lại đồ ăn cho em.”

La Duyệt Kỳ cảm thấy lòng vô cùng ấm áp, biết hấn xuất phát từ sự hiếu thắng của đàn ông nên mới cư xử như thế nhưng cô vẫn vô cùng cảm kích hấn suy nghĩ chu đáo cho cô như vậy. Cười cười, cô đứng dậy xuống giường cùng Mạc Duy Khiêm ra phòng khách.

Bắt đầu từ hôm đó, có thể nói La Duyệt Kỳ vô cùng ngoan ngoãn phục tùng Mạc Duy Khiêm, không lâu sau cũng khôi phục lại tính cách của mình, con người rạng rỡ sáng sủa ra không ít, đôi khi còn dỗ Mạc Duy Khiêm vui đến mức không tìm được đường về luôn.

Mà biểu hiện của Mạc Duy Khiêm cũng khiến Đồng Nguyên hơi lo lắng, hấn chưa từng thấy dáng vẻ Mạc Duy Khiêm rạng rỡ đến vậy, mỗi ngoài ngoài trừ híp mắt vui sướng thì cũng vẫn vui sướng. Mỗi một câu La Duyệt Kỳ nói đều khiến hấn như được bước lên mây, may mà La Duyệt Kỳ kiên quyết từ chối chứ nếu không thì cả nhà cô đã sớm dọn đến ở trong biệt thự lớn rồi. Cứ thế, Mạc Duy Khiêm lại còn đưa ba bảo mẫu đến hầu hạ hai ông bà nhà họ La nữa.

Nhà người ta đâu có chỗ chứa nhiều người như thế? Thế mà hấn thuê luôn hai phòng ở trên lầu để chuyên dùng cho bảo mẫu và vệ sĩ ồ! Vàng bạc châu báu càng không tính là gì, đá quý rồi phỉ thúy này nọ mới đúng là khiến người ta tiếc nuối, khéo trong lòng hấn còn hận không trực tiếp tặng luôn cả đám người nhà họ Mạc đi ấy chứ!

Nhưng La Duyệt Kỳ cũng chẳng nói là không muốn, điều đáng giận là người phụ nữ này lúc nhận những thứ đó lại mang thái độ có cũng được không có cũng chẳng sao! Tóm lại chính là Mạc Duy Khiêm tặng gì, chỉ cần không vượt quá tiêu chuẩn của cô ấy thì cô ấy đều nhận hết, hần không đưa thì cô cũng chẳng mở miệng đòi. Điều này khiến Mạc Duy Khiêm càng tận tâm hơn, sợ cô bé khiến người ta đau lòng mà hần suốt ngày đặt ở cửa miệng bị thiệt thòi, cả ngày hỏi han ân cần, hần cũng không thêm nghĩ lại xem mùa hè nóng nực thế này làm sao mà cảm lạnh được chứ hả?

Đồng Nguyên không sợ gì khác, tiền Mạc Duy Khiêm không tiêu thì cũng chỉ nhét đồng ở ngân hàng thôi, có tiêu thì cũng chẳng sao, chẳng tốn bao nhiêu cả. Nhưng thái độ của hần càng lúc càng không đúng, ngoại trừ lúc phải làm việc thì cả ngày cứ dính ở bên người La Duyệt Kỳ, theo tình hình này, nếu La Duyệt Kỳ mà không ở chỗ hần khéo hần còn bỏ đến ở rể nhà người ta luôn cũng nên!

Mà chuyện La Duyệt Kỳ ngay sau khi biết thân phận của Mạc Duy Khiêm lại đưa ra đề nghị chia tay với Kim Đào cũng có ý nghĩa rất sâu xa, Đồng Nguyên lo lắng nhất chính là nếu lỡ Mạc Duy Khiêm thật lòng với La Duyệt Kỳ mà cô ta lại có ý đồ khác!

Càng nghĩ càng thấy nên tìm thời cơ thích hợp để bàn bạc với Mạc Duy Khiêm về vấn đề này, có lẽ đợi một thời gian nữa thì hai người sẽ không dính lấy nhau như thế nữa.

Sau khi chia tay với Kim Đào, mẹ của Kim Đào là Trần Thục Phương đi tìm La Duyệt Kỳ không chỉ một lần, bà ta mạnh mẽ lên án cô là kẻ vô tình vô nghĩa, còn nói lúc thanh danh La Duyệt Kỳ thối nát nhất mà Kim Đào vẫn không rời bỏ cô, đến khi hần có khó khăn thì La Duyệt Kỳ lại bỏ rơi hần!

La Duyệt Kỳ chỉ nghe bà chỉ trích, cũng không phải bác.

“Hừ, nói cho cô hay, hôm nay cũng là lần cuối cùng tôi tới tìm cô, Kim Đào nhà chúng tôi cũng sẽ không tới tìm cô nữa, huấn luyện viên vô cùng coi trọng nó, vị trí chủ lực cũng không mất đi, tôi nói cô mới là đồ không có phúc! Để rồi xem sau này còn ai cung phụng cô như con tôi nữa không. Cô còn chưa biết đúng không, khách sạn lâu đời ở phố buôn bán kia đã bị Kim Đào mua lại từ lâu rồi, bây giờ cô có hối hận cũng đã muộn, dù tôi có chết cũng sẽ không để Kim Đào qua lại với hạng như cô nữa!”

Trần Thục Phương đi rồi, lòng La Duyệt Kỳ cảm thấy được an ủi không ít, ít ra cô biết Kim Đào không cam chịu mà đang cố gắng đá bóng, điều này khiến cô thỏa mãn rồi.

Tiếp nhận cuộc điện thoại luôn gọi tới từ nãy đến giờ, thấy Mạc Duy Khiêm hơi sốt ruột hỏi: “Sao em không nghe điện thoại?”

“Mẹ Kim Đào đến tìm em, em nói chuyện với bà một chút, bà đi rồi em mới nghe máy được.”

“Anh biết em gặp mặt bà ấy, sợ em chịu thiệt thòi, bà ấy nói gì em cũng nhịn đi, lát nữa anh đưa em đi dạo phố mua quần áo được không?” Hành tung của La Duyệt Kỳ dĩ nhiên không thể dấu hần được rồi.

La Duyệt Kỳ cười nói: “Được, nhưng em thấy anh mua cho em nhiều lắm rồi, còn mua được cái gì nữa chứ?”

Mạc Duy Khiêm đối xử với cô quá tốt, cho nên La Duyệt Kỳ cảm thấy cô chỉ có thể thừa dịp hần còn ở Danh Tinh, dùng hết tâm sức đối tốt với hần! Dĩ nhiên bản thân cô cũng đã xác định tư tưởng rồi, cô nhận của Mạc Duy Khiêm không ít thứ nhưng ngoại trừ ăn mặc, còn lại cái gì thì sau này lúc tách ra cô sẽ trả lại cho hần, cô đang báo ân chứ không phải đang vợ vét của cải!

“Đương nhiên là có cái để mua rồi, bên ngoài mặc gì cũng được nhưng bên trong phải phong phú mới được!”

La Duyệt Kỳ xì dài một tiếng khinh miệt: “Ngoại trừ cái này anh chẳng nghĩ ra cái gì đứng đắn cả! Em không nói với anh nữa, hôm nay em không đến chỗ anh đâu, em về nhà!”

Mạc Duy Khiêm lưỡng lự nửa ngày mới đồng ý, còn bảo buổi tối lại gọi điện cho La Duyệt Kỳ, La Duyệt Kỳ kiên nhẫn nghe hần nói, thỉnh thoảng cũng đáp lại một hai câu để nghe đỡ dành Mạc Duy Khiêm vui vẻ.

Mạc Duy Khiêm luyến tiếc cúp điện thoại, Phùng Thư Dân muốn nói lại thôi, hần không phải không biết chuyện Mạc Duy Khiêm có bạn gái, chỉ là không ngờ Mạc Duy Khiêm lại có thể triền miên như thế, cũng không biết có nên báo lên trên không nữa.

“Anh không cần bày ra vẻ mặt này với tôi, chuyện của tôi tôi sẽ tự xử lý, đến thời điểm thì tôi cũng sẽ tự nói ra, anh không cần quan tâm!” Mạc Duy Khiêm biết Phùng Thư Dân nghĩ gì.

“Tôi cũng chỉ quan tâm mà thôi, anh đã nói thế thì tôi cũng không quản nữa.” Phùng Thư Dân cười theo.

Lúc này Đồng Nguyên như một cơn bão ập đến, cửa cũng không thềm gỗ đã chạy vào.

“Đây là làm sao vậy? Một chút bình tĩnh cũng không có!” Mạc Duy Khiêm tức giận quở trách Đồng Nguyên.

Đồng Nguyên đầy đầu mồ hôi: “Tôi làm gì còn tâm trạng để ý đến mấy cái lễ tiết đó nữa, nói cho các anh biết, có trò hay để xem rồi, có tin phổ biến bán nổi tiếng nhất Danh Tinh kia chuẩn bị đi vào cải tạo, một công ty quốc tế tên là Thụy Dương nhận thầu được quyền khai phá!”

Mạc Duy Khiêm suy nghĩ một chút lập tức phản ứng lại: “Khách sạn của Kim Đào...”

“Không sai, khách sạn của Kim Đào nằm trong phạm vi cải tạo, xóa được một cái Thành Dương lại mọc ra một cái Thụy Dương, đúng là tò mò tay Lưu Dương này còn bao nhiêu thủ đoạn nữa.” Đồng Nguyên nói ra mẩu chốt trong đó.

Ngón tay Mạc Duy Khiêm gõ gõ mặt bàn: “Hành động của họ lúc này rất lớn, chúng ta không thể tay không ra về được, tôi thấy kế hoạch của Lưu Dương chắc là đã có từ lâu, Kim Đào chẳng qua là bị Loạn Ninh thuận tiện kéo vào thôi. Thư Dân, anh tập trung nhân viên theo dõi những hộ kinh doanh nằm trong phạm vi bị khai phá. Đồng Nguyên, anh đi nói với Kim Đào để cậu ta suy nghĩ một chút, nếu cậu ta chấp nhận sự bảo vệ của anh thì anh cho vài người đến giúp đỡ khách sạn của cậu ấy, nếu cậu ấy không đồng ý thì cho người theo dõi, tôi sẽ không xin cậu ta nhận sự bảo vệ của chúng ta!”

“Tôi hiểu rồi, còn việc gì cần giao phó nữa không?”

“Không có, bây giờ tôi chỉ lo nếu bên Kim Đào thật sự xảy ra chuyện gì thì có khả năng Duyệt Kỳ sẽ bị ảnh hưởng.” Có vẻ Mạc Duy Khiêm chỉ để ý đến điều này.

Đồng Nguyên thấy Phùng Thư Dân đã rời đi, lại mở miệng nói bằng giọng hơi nặng nề: “Duy Khiêm, có chuyện tôi nên nói cho cậu từ lâu nhưng mà tôi không ngờ cậu là để bụng đến La Duyệt kỳ như vậy, sở dĩ bây giờ tôi nói ra chính là vì muốn cậu suy nghĩ một chút, không phải là tôi có thành kiến gì cả, mọi việc ra sao cậu phải tự phán đoán xem.”

Mạc Duy Khiêm tựa lưng ra ghế dựa phía sau, nhìn Đồng Nguyên, chậm rì rì nói: “Anh nói đi!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Vụ án có tác dụng hỗ trợ cho nên chắc chắn nó phải tồn tại, ngay từ đầu trống trơn cũng đã đặt nền tảng rồi, các bạn cứ căn cứ theo sở thích của bản thân mà đến đây đi.

38. Chương 38

Nghe xong lời Đồng Nguyên nói, trên mặt Mạc Duy Khiêm không có quá nhiều cảm xúc, giọng điệu cũng không có quá nhiều biến hóa: “Anh nói là ngày đó trước khi tôi tới thì anh đã nói thân phận của tôi cho Duyệt Kỳ nghe rồi?”

Đồng Nguyên rất áy náy: “Là tôi quá mức nóng vội, sợ cô ấy vì xúc động mà thật sự làm ra chuyện gì đó không thể cứu vãn nên mới nói thật ra, ban đầu tôi cũng không nghĩ nhiều nhưng bây giờ đã biết La Duyệt Kỳ sau khi biết thân phận của cậu thì ngay đêm đó đã đưa ra đề nghị chia tay với Kim Đào, thái độ này căn bản là khác một trời một vực với ngày thường, thôi không thể không nói chuyện này ra được.”

Nửa ngày sau Mạc Duy Khiêm cũng không nói chuyện, khiến Đồng Nguyên lo lắng: “Duy Khiêm, cậu đừng có yên lặng nữa, có suy nghĩ gì thì cứ nói ra đi, chúng ta cùng nhau bàn bạc, tôi nghĩ Duyệt Kỳ chắc là không có vấn đề gì đâu.”

Lúc này Mạc Duy Khiêm đột nhiên nở nụ cười: “Anh nghĩ cái gì thế, biết thì biết thôi, anh cũng không làm sai gì cả. Có lẽ cái tính tình đó của Kim Đào đã khiến Duyệt Kỳ không chịu nổi nữa, đúng lúc hôm đó có cơ hội để nói ra, tôi không thềm để ý, anh cũng đừng suy nghĩ nhiều.”

Đại lượng vậy sao? Sự thông dong của Mạc Duy Khiêm khiến Đồng Nguyên vô cùng ngạc nhiên, chỉ dựa vào thái độ của Mạc Duy Khiêm dành cho La Duyệt Kỳ những ngày qua thì sau khi biết chuyện này hẳn cũng khó mà nhẹ nhàng bằng quơ như thế. Nhưng mà tính cách của Mạc Duy Khiêm luôn khiến người ta không thể đoán biết được, hẳn vẫn nên cố gắng quan tâm tới quan hệ giữa hai người này một chút thì hơn.

Sau khi Đồng Nguyên rời đi, Mạc Duy Khiêm gọi điện cho La Duyệt Kỳ nói bản thân sẽ đi đón cô, sau đó sẽ cùng đi dạo phố.

La Duyệt Kỳ vui tươi hơn hở ngồi vào xe: “Hôm nay em rảnh rang sao anh cũng không đi làm vậy?”

“Mọi chuyện đều giải quyết xong rồi, thời gian làm việc của anh tương đối linh động, nghỉ em vừa mới bị uất ức như thế nên tới gặp em, sao lại vui vẻ thế?” Mạc Duy Khiêm cười hỏi lại La Duyệt Kỳ.

“À, cũng chẳng phải lần đầu tiên mẹ của Kim Đào tìm gặp em, hơn nữa bà nói đây là lần cuối cùng bà ấy đến dạy dỗ em nên dĩ nhiên em phải thử phào nhẹ nhõm rồi, em cũng đoán là anh nhớ em, chỉ nghe em nói một câu đã chạy đến rồi!” hiển nhiên là La Duyệt Kỳ đang vô cùng vui vẻ, chủ động hôn một cái lên mặt Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm nhanh chóng điều chỉnh góc độ, hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của La Duyệt Kỳ, sau đó lại hỏi: “Có muốn mua gì không? Chúng ta cùng đi mua!”

La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Không có, quần áo của em đủ mặc rồi, hay là cứ tùy ý đi dạo thôi.”

“Được, vậy hay là đến cửa hàng kia của anh dạo xem nhé?”

“Được rồi, em cũng không có ý định cụ thể là sẽ đi đâu.” La Duyệt Kỳ không có ý kiến.

Hai người vào cửa hàng châu báu độc quyền ở Danh Tinh, nhân viên phục vụ thấy khách quen đến nên vô cùng khách khí nhiệt tình giới thiệu sản phẩm mới.

“Anh bây giờ coi như là cải trang vi hành nhỉ? Nhưng mà công ty anh huấn luyện nhân viên khá thật, ông chủ kiêu ngạo như anh chắc rất vừa lòng đúng không?” thừa dịp người bán hàng không chú ý, La Duyệt Kỳ nhỏ giọng nói với Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm cười mà không nói.

La Duyệt Kỳ đến trước một quầy hàng độc lập thì dừng chân đứng lại, trước mặt cô mà một dây chuyền mặt hình tượng phật màu đen, cảm thấy dây chuyền rất đẹp, chiếc mặt dây hình phật điêu khắc cũng khiến người ta rất vui vẻ hài lòng.

Nhìn một hồi mới hỏi người bán hàng bên cạnh: “Đây là cái gì vậy, sao lại dễ nhìn thế? Sao trước đây chưa từng gặp qua?”

“La tiểu thư đúng là rất tinh mắt, đây là Mặc thúy cao cấp, mới nhập về được mấy ngày, giá trị lưu trữ rất cao, dĩ nhiên mang ở trên người cũng có thể trừ tà cầu may.” Người bán hàng chỉ giới thiệu tường tận chứ cũng không hỏi La Duyệt Kỳ có định mua hay không, tận lực suy nghĩ đến vấn đề thể diện cho khách hàng.

(Mặc thúy cao cấp : Phỉ thúy màu đen cao cấp)

La Duyệt Kỳ nghe cũng hiểu được đôi chút: “Vậy thì giá bán là bao nhiêu?”

“Mặc thúy này nếu nhìn ở ánh sáng thường thì chỉ thấy màu đen nhưng khi chiếu ánh sáng mạnh vào sẽ ánh lên sắc xanh, thể nước đầy đủ, hơn nữa lại vô cùng mượt mà nhẵn nhụi cho nên giá sẽ hơi cao, nếu tiểu thư thật sự muốn mua thì chúng tôi có thể chiết khấu một phần cho cô rồi lại bớt số lẻ, giá còn 62 vạn.” Người bán hàng cầm máy tính tính toán rồi lập tức báo giá cho cô.

Nếu La Duyệt Kỳ không quan tâm tới thể diện của Mạc Duy Khiêm thì đã bỏ chạy lấy người từ lâu rồi: Cái giá này cô chẳng cần thừa hơi mà hỏi thêm nữa.

“Lấy ra để tôi xem xem.” Mạc Duy Khiêm lên tiếng nói.

Người bán hàng vừa thấy vị này vô cùng trầm ổn, mặt không đổi sắc thì cảm thấy hấp dẫn, lập tức mời cửa hàng trưởng đến lấy khóa mở tủ ra, cẩn thận đưa đến, nếu thứ này có chút sơ suất gì thì không phải chuyện đùa đâu.

Mạc Duy Khiêm tùy tiện cầm khối phỉ thúy kia nhìn nhìn, sau đó nói: “Tôi muốn.”

La Duyệt Kỳ vốn định ngăn cản nhưng lại nghĩ dù sao đây cũng là của Mạc Duy Khiêm, cho dù bây giờ cô có lấy thì sau này vẫn cứ trả cho anh ấy, cũng không sao cả.

Nhưng đến lúc Mạc Duy Khiêm quẹt thẻ thì cô lại mơ hồ, nhanh chóng giữ chặt Mạc Duy Khiêm: “Đây không phải cửa hàng của anh sao, sao anh còn phải trả tiền?” Bình thường dù có đến đây nhưng tất cả đều do Mạc Duy Khiêm đưa sau đó, lần này vẫn là lần đầu tiên trực tiếp chứng kiến nên La Duyệt Kỳ giật mình.

Thì ra cô bé này có suy nghĩ như thế, Mạc Duy Khiêm buồn cười nói: “Dù có là của anh thì cũng phải làm theo quy định, nhưng mà tiền thu vào thì cũng đến chỗ anh, chẳng qua chỉ như là chuyển tiền từ tay trái sang tay phải thôi, nhưng không thể làm rối loạn trình tự được.”

“Vậy đừng mua nữa, như thế phiền quá.” La Duyệt Kỳ tính bỏ qua, cho dù tiền có trở lại chỗ Mạc Duy Khiêm nhưng chi phí tiền lương các kiểu cũng vẫn phải trừ mà, cứ thế tính ra thì vẫn là Mạc Duy Khiêm phải tốn tiền.

“Cô bé ngốc, mua đồ thế này phải xem duyên phận nữa, khó có thứ gì em thấy thích, dĩ nhiên là phải mua rồi, nam đeo quan âm nữ đeo phật, thứ này đúng lúc để em đeo, cứ coi như giữ lại để chơi đi. Lại nói thứ này cũng chẳng phải quá quý giá gì, chẳng qua là do sản lượng quá ít nên giá cả mới bị nâng lên thôi.” Mạc Duy Khiêm nói xong liền đi về phía quầy thu ngân.

Kể có tiền đúng là khẩu khí lớn, thứ đắt tiền như thế cũng có thể nói thành món đồ cầm để chơi, đeo chơi thôi. La Duyệt Kỳ không thể hiểu được khái niệm tiêu tiền của Mạc Duy Khiêm là gì nữa.

Mua xong khối Mạc ngọc này La Duyệt Kỳ bắt đầu lo sợ không yên, cửa hàng trang sức này bày bán công khai như vậy, bây giờ cô lại mang theo bảo bối thế này, nhờ bị người ta tấn công thì biết làm thế nào?

“Em cứ nhìn loạn xung quanh thế thì dù không có trộm cũng bị em gọi tới, có nhóm Hàn Giang theo phía sau rồi em sợ gì chứ?” Nhìn La Duyệt Kỳ chỉ thiếu điều đưa chiếc túi trong đôi tay nhỏ bé lên ôm vào ngực, Mạc Duy Khiêm cũng chẳng biết nên nói gì cho phải nữa.

Đúng thế, sao cô lại quên mất chuyện này chứ? La Duyệt Kỳ nhất thời thả lỏng, lưng lại thẳng tắp.

“Em đó, như đồ ngốc vậy!” Mạc Duy Khiêm khẽ xoa xoa đầu La Duyệt Kỳ.

Sau đó Mạc Duy Khiêm lại đưa La Duyệt Kỳ đi mua thêm mấy bộ quần áo, đến tận lúc La Duyệt Kỳ kiên quyết nói không muốn mua thêm gì nữa mới ra khỏi trung tâm thương mại, lại đi tiếp một đoạn, Mạc Duy Khiêm như vô tình nói: “Hình như phía trước là khách sạn của Kim Đào, em có muốn vào xem không?”

Đúng là La Duyệt Kỳ không nghĩ tới điều này, đợi Mạc Duy Khiêm nhắc cô mới nhớ đến, sao cô không nghĩ đến phía trước là phố kinh doanh khách sạn đồ ăn chứ?

“Hay là chúng ta đi hướng khác?” Mạc Duy Khiêm thấy La Duyệt Kỳ sững sờ thì tiếp tục hỏi.

“Không cần đi đường vòng, cũng chẳng cần vào đó, cứ coi như những nơi khác thôi.” Về mặt La Duyệt Kỳ rất tự nhiên.

Nụ cười của Mạc Duy Khiêm vô thức trở nên tươi rói hơn: “Đều nghe em, đi thôi.”

“Đã lâu không tới nơi này, đúng là rất nhớ, đồ ăn trên con đường này đều rất ngon, em mời anh, ăn đến no thì thôi.”

Mạc Duy Khiêm bật cười ra tiếng: “Anh thấy em còn biết buôn bán hơn anh đấy, em đúng là chỉ buôn lái không buôn lỗ mà. Nhưng em nói cũng đúng, có thời gian nên đến đây dạo nhiều hơn, nếu không qua mấy ngày nữa nơi này có thể hoàn toàn thay đổi, có muốn cũng chẳng đến được.”

“Sao anh lại nói thế?” La Duyệt Kỳ khó hiểu.

“Tìm chỗ ăn trước đã sau đó anh sẽ chậm rãi nói cho em.”

Hai người tìm một quán ăn sạch sẽ gọi vài món rồi bảo nhóm người Hàn Giang cũng ngồi một bàn khác ăn cơm.

“Cuối cùng thì sao lại thế, anh mau nói đi.” Tính nôn nóng của La Duyệt Kỳ lại tái phát.

Mạc Duy Khiêm vẫn không nhanh không chậm nói: “Chuyện này anh cũng định tìm cơ hội nói với em, anh nhận được tin là phố buôn bán này sẽ đi vào khai phá một lần nữa, nếu không có gì thay đổi thì hẳn là công ty của Lưu Dương đã nắm được hạng mục này.”

“Vậy thì sao?”

“Vậy có nghĩa là những hộ kinh doanh trên con đường này đều bị giải tỏa, còn về phần bồi thường bao nhiêu thì chưa rõ, nhưng anh nghĩ Lưu Dương sẽ không hào phóng lắm đâu, đến lúc đó khách sạn mà Kim Đào mua lại chắc chắn là không giữ được. Anh đã giao cho Đồng Nguyên để anh ta đi hỏi ý của Kim Đào xem cậu ấy có chịu nhận sự giúp đỡ của anh không, nếu không chịu thì anh cũng chẳng có cách nào, anh không thể làm quá nhiều, chắc điểm này em cũng hiểu. Hay là em muốn đi khuyên nhủ cậu ấy?” Mạc Duy Khiêm nâng ly nước lên, chăm chú nhìn La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ trầm ngâm suy nghĩ một lát mới nói: “Ý của anh là việc Kim Đào mua lại khách sạn cũng là âm mưu của Loan Ninh? Vậy thì ngoài việc tổn thất về mặt tiền bạc thì còn ảnh hưởng gì khác không? Nếu không có ảnh hưởng quá lớn thì em nghĩ em không cần đi gặp anh ta, nếu Kim Đào không nhận lấy đề nghị của Đồng Nguyên thì chỉ có thể nói anh ta còn chưa ngộ ra bài học, sau này vẫn còn phải chịu thiệt từ Loan Ninh.”

Nếu chỉ là tổn chút tiền bạc thì La Duyệt Kỳ cảm thấy vẫn có thể chấp nhận được.

Mạc Duy Khiêm cười hỏi: “Kim Đào khá là coi trọng tiền bạc, có lẽ Loan Ninh không ép cậu ấy tang gia bại sản thì sẽ chẳng thu tay lại đâu, đến thế em vẫn không muốn đi gặp cậu ta sao?”

Cuối cùng thì La Duyệt Kỳ cũng nhận ra sự bất thường của Mạc Duy Khiêm: “Anh hỏi thế là ý gì? Nếu anh nghi ngờ em với Kim Đào thì em có nói gì cũng vô ích, nếu không thì sau này anh có việc gì cứ quang minh chính đại mà nói, không cần phải nói bóng nói gió. Suy nghĩ của em thẳng thắn không nghĩ quanh co nhiều ý được đâu. Nếu anh muốn em đi thì em đi, không muốn em đi thì em không đi, còn gì để nói nữa không?”

Mạc Duy Khiêm vẫn cười nhưng nụ cười lại mang theo chút bất đắc dĩ: “Duyệt Kỳ, em đừng trách anh suy nghĩ nhiều, chỉ là đôi khi anh thấy quan hệ của chúng ta như anh đang nằm mơ vậy, em thật sự yên tâm ở bên anh sao? Cuối cùng anh vẫn luôn tự hỏi như vậy, khi anh biết tin phố buôn bán này sẽ bị cải tạo thì lòng anh vẫn không yên, muốn không nói cho em lại sợ em hận anh; muốn nói cho em lại sợ em nhớ thương cậu ta, anh rất mâu thuẫn nên giữa lời lẽ mới có ý thừa.”

“Anh cứ luôn nói em khờ, em thấy anh mới là đồ ngốc thì có, em với Kim Đào bên nhau 5 năm là chuyện không thể phủ nhận, em cũng không quên được, nhưng nếu em đã đồng ý ở bên anh thì em sẽ không thay đổi thất thường. Dĩ nhiên là em không hy vọng Kim Đào gặp chuyện không may nhưng chỉ cần không liên quan đến sự an nguy của người thân thì em sẽ không làm tăng gánh nặng tâm lý cho anh, em thật sự sẽ không đi gặp anh ta trừ khi anh cảm thấy cần thiết.” La Duyệt Kỳ đau lòng khi thấy sự bất lực của Mạc Duy Khiêm.

“Được rồi Duyệt Kỳ, anh sẽ cố hết sức thay đổi suy nghĩ của mình, cũng cảm ơn em có thể an ủi anh như vậy.”

Sau đó Mạc Duy Khiêm lại đầy hứng thú nói: “Vì cảm ơn bạn gái của anh đã săn sóc anh như thế, anh chỉ có thể tặng quà để biểu đạt tâm ý, em nói xem em còn muốn gì nữa không? Em không có bằng nên không dùng xe được, hay là ăn cơm xong đi mua một chiếc đồng hồ nhé?”

La Duyệt Kỳ lại bắt đầu bận rộn ăn đồ ăn trên bàn: “Không cần, em cảm thấy trang sức ở cửa hàng của anh rất đẹp, nhân hiệu cũng rất nổi tiếng, thứ khác thì không cần thiết.”

Yêu cầu như thế, La Duyệt Kỳ cũng có ý riêng của mình, cô chỉ cần đồ trong cửa hàng Mạc Duy Khiêm, cũng coi như là phù sa không chảy ruộng người ngoài, đến lúc chia tay cũng như ban nãy Mạc Duy Khiêm nói, cũng gần như là không tốn tiền vậy.

Mạc Duy Khiêm cảm thấy hơi khó hiểu: nói La Duyệt kỳ coi trọng tiền bạc và gia thế của hẳn, nhưng cô ngoài việc thích trang sức châu báu thì những cái khác chưa bao giờ yêu cầu hẳn, cũng không giống đáng về

tham lam tiền bạc. Nhưng nếu nói không tham thì sao mặc kệ trang sức đắt cỡ nào cô ấy cũng đều nhận? Nói cô tạm thời nhân nhượng hẳn vì lợi ích toàn cục, giả vờ tình cảm vậy nhưng xét biểu hiện bình thường của cô cũng không giống, hẳn vẫn biết phân biệt một người đối với hẳn tốt hay không tốt! Hôm nay hẳn nói đến chuyện khách sạn của Kim Đào, cô bé kia biểu hiện cũng coi như hợp lý, vừa không quá lạnh lùng nói không để ý đến Kim Đào, cũng không quá quan tâm.

Mạc Duy Khiêm nghĩ thế thì càng hồ đồ, hay là hẳn làm việc mấy năm nay đã quen thói làm phức tạp suy nghĩ của người khác rồi cho nên mới không nhìn rõ người thật sự có bản chất đơn giản như La Duyệt Kỳ?

“Anh nghĩ cái gì mà cơm cũng không ăn thế? Mau ăn đi, mùi vị rất ngon.” La Duyệt Kỳ nói xong lại gấp cho Mạc Duy Khiêm chút đồ ăn.

Mạc Duy Khiêm cúi đầu nhìn chiếc bát đã bị La Duyệt Kỳ gấp đầy đồ ăn từ lúc nào của mình thì lòng cảm thấy rất ấm áp, thôi không nên nghĩ nhiều, chỉ cần cô quan tâm đến hẳn, để ý đến hẳn là được, lạnh hay nóng, ngọt hay chua đều không phải ảo giác, trong lòng La Duyệt Kỳ vẫn có hẳn.

Sau khi Mạc Duy Khiêm nhận được tin tức chưa đầy nửa tháng, các hộ kinh doanh trên phố buôn bán cũng đều nhận được phong thư nói về tin tức cải tạo.

Trên thư viết xuất phát từ yêu cầu quy hoạch của thành phố cho nên toàn bộ khu phố buôn bán đều phải cải tạo thành mặt cỏ để khiến thành phố xanh hóa, cho nên sắp tới thành phố sẽ mở hội nghị công khai, mời toàn bộ các hộ kinh doanh đều phải tích cực tham gia và ủng hộ công trình cải tạo.

Thư này vừa phát đi lập tức gây ra một trận xôn xao, đồ ngu mới tin được nội dung viết trên đó.

Cha mẹ Kim Đào không rõ âm mưu lắt léo phía sau, phải đi hỏi thăm các hộ xung quanh.

Một quản lý cửa hàng thuốc lâu đời cực kỳ nổi tiếng nói với họ: “Vậy mà còn không hiểu ư? Đây là dùng cái lý do vì lợi ích cộng đồng để đuổi chúng ta đi, nơi này có thể xanh hóa? Nếu mà thật sự mà được thì cứ chặt đầu tôi đi!”

Trần Thục Phương vội vàng hỏi tiếp: “Trên thư nói vậy mà, nếu không làm xanh hóa thì có thể làm gì nữa?”

Quản lý kia cười lạnh: “Dĩ nhiên là vẫn làm phố buôn bán, chẳng qua là làm đầy túi một người thôi, trên thư viết như thế là để bồi thường giải tỏa cho chúng ta ít đi, giải tỏa để kinh doanh sao có thể giống giải tỏa để làm công ích được? Cái này gọi là thu mua giá rẻ, người ta có lý!”

A! Chiêu này quá thâm, nhà họ bỏ hết của cải mới mua được khách sạn này, càng không nói việc con trai suýt nữa vì nó mà vào tù, sao vừa phát lên một chút đã xảy ra chuyện này chứ?

Trần Thục Phương và bạn già Kim Tăng Chí hai mặt nhìn nhau, miệng đã bắt đầu đắng ngắt!

39. Chương 39

Nhóm phụ trách dự án công trình cải tạo phố buôn bán của Danh Tinh tiến hành rất nhanh, cũng dùng hai nhà đã ký hợp đồng từ trước để làm văn phòng sử dụng.

Đại hội động viên cải tạo cũng được mở ra, vì là giải tỏa có tính lợi ích xã hội cho nên số tiền bồi thường ỗi hộ đều cực thấp, theo cách nói của các nhà kinh doanh thì đúng là thấp đến gần như cho không.

Đêm khuya, Kim Đào và cha mẹ vẫn ngồi trong khách sạn bàn bạc chuyện giải tỏa.

“Con ơi, mẹ thấy mấy ngày nay đã có không ít nhà bàn tính chuyện rồi đi, hay là ngày mai chúng ta lại bàn với nhân viên công tác đó xem có thêm được chút bồi thường không rồi ký tên đi?” Trần Thục Phương cũng xem xét tình hình đến sốt ruột.

Sắc mặt Kim Đào rất khó coi: “Mẹ, con mua khách sạn này mất hơn 300 vạn, bây giờ họ chỉ bồi thường cho 95 vạn, chưa nói đến chuyện chi phí của mấy thứ lật vật mà nói đến tiền mua khách sạn đã không đủ rồi, sao con đồng ý được chứ? Lại càng không nói là 95 vạn phải mất hai năm mới có thể thanh toán hết, người khác dời đi là vì họ đã kiếm đủ tiền rồi, con đâu có điên, nhất định con không ký!”

Lúc này Trần Thục Phương mới biết số tiền thật sự bỏ ra để mua lại khách sạn, vô cùng đau lòng, thái độ cũng thay đổi, nói nếu không đủ tiền vốn thì không thể ký được.

Trong lòng Kim Đào cũng rất buồn phiền, nghĩ lại mấy ngày trước mình từ chối người Mạc Duy Khiêm cử đến, lúc đó hẳn vẫn chưa tin việc cải tạo là thật, nhưng mà cho dù hẳn có tin thì sao chứ, Mạc Duy Khiêm cũng đâu thể kiếm lại tiền cho hẳn được, lại nói đến bảo vệ thì càng không cần thiết, mọi chuyện đã qua hết rồi, ai còn đến tìm hẳn gây phiền phức nữa chứ? Mà hẳn cũng không thể nhận sự bố thí của tình địch được!

Mặc dù có không ít hộ đã nghĩ đến chuyện dời đi nhưng cũng còn không ít nhà vẫn kiên trì buôn bán kinh doanh như bình thường, nghĩ có thể kiếm bao nhiêu thì cứ kiếm.

Khách sạn Kim Đào cũng thế, có một buổi trưa xuất hiện nhóm khách sáu bảy người đến ăn cơm, lúc sắp ăn xong lại đột nhiên rú lên: “Có chuột! Mẹ nó, khách sạn này muốn hại chết người sao?”

Vì Kim Đào đã trở về đội bóng nên bây giờ Trần Thục Phương và chồng đang trông coi khách sạn, vừa mới nghe khách hàng hô lên trong đồ ăn có chuột thì lập tức chạy đến, vừa đến cạnh bàn thì đập ngay vào mắt là một con chuột đang nổi lên phềnh trên bát canh.

Điều này là không thể nào, một con chuột lớn như thế sao đến tận lúc sắp ăn xong mới phát hiện ra chứ? Rõ ràng là cố ý ném vào để vu oan mà.

Trần Thục Phương mặc kệ, lập tức lý luận với họ.

Kim Đào ở nơi huấn luyện vừa mới về kí túc thì bảo vệ ở cửa đã thông báo là trong nhà hẳn xảy ra chuyện, bảo hẳn nhanh chóng đến khách sạn.

Kim Đào lo lắng lái xe đến thẳng khách sạn ở phố buôn bán, lúc đến nơi thì chỉ thấy khách sạn trở thành vô cùng lộn xộn, mọi thứ đều bị đập phá tan tành, càng khiến người ta kinh hãi là trên mặt đất còn có vết máu, ba mẹ hẳn cũng chẳng biết đã đi về đâu.

Nhìn một vòng mới phát hiện ra một phục vụ vẫn còn ở đó vội hỏi: “Ba mẹ tôi đâu, cuối cùng thì đã có chuyện gì xảy ra thế nào?”

Người phục vụ này cũng ít tuổi, mới ở ngoại tỉnh đến vì không có chỗ nào đi mới đứng ở đây mãi như thế: “Giữa trưa có mấy người đến đây nói trong canh có chuột, chuyện này căn bản là không thể xảy ra nên đã tranh cãi với họ, không ngờ họ mang theo dao đâm cả đi và chú rồi đập phá, những người khác cũng bị đâm. Có người báo cảnh sát, mãi nửa giờ sau cảnh sát mới đến cũng chỉ hỏi vài câu rồi đi mất.”

Kim Đào nhanh chóng hỏi ba mẹ ở bệnh viện nào, sau đó cũng chẳng để ý đến khách sạn mà trực tiếp đóng cửa, vừa định lên xe đã bị quản lý hiệu thuốc ở bên cạnh chặn lại: “Người anh em, tôi khuyên cậu đừng có tìm họ so bì, hai ngày trước ông chủ của chúng tôi cũng bị đánh đến giờ còn chưa xuống nổi giường đây, tôi chuẩn bị ký tên rồi, chúng ta đâu không lại người ta đâu!”

Kim Đào không trả lời, ngồi vào trong xe đi thẳng đến bệnh viện.

“Bệnh nhân Kim Tăng Chí bị vỡ tim thất trái, bệnh nhân Trần Thục Phương bị mất máu cấp tính đến hôn mê, đều đang cấp cứu.” Nghe lời bác sĩ nói, đầu óc Kim Đào đều tê cứng, ngồi yên ở ngoài một lúc thật lâu, đến tận khi hộ lý nhắc nhở hẳn nhanh chóng đi làm thủ tục nhập viện thì hẳn mới phản ứng lại.

Nhìn xung quanh, Kim Đào lấy di động ra, lúc này hẳn cũng chỉ có thể gọi điện cho La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ đang đi làm, sau khi nhận điện thoại của Kim Đào cũng chấn động, lập tức đến xin phép chủ nhiệm.

“Tiểu La này, thời gian trước là do cô gặp chuyện không may, còn cả cha mẹ cô gặp chuyện không may thì đó là cô có lí do chính đáng để xin nghỉ. Nhưng mà bây giờ đến cha mẹ của bạn trai trước gặp chuyện cô cũng muốn xin nghỉ thì tôi thấy không ổn lắm đâu. Tôi biết về mặt kinh tế cô rất khó, có thể không mấy để ý đến tiền lương đài truyền hình phát đâu, nhưng mà nếu đã chọn vào đây làm việc thì cô phải hoàn thành cho tốt công việc của mình và phải tuân thủ các quy định của đài chứ, nếu không ai cũng như cô thì đài truyền hình hoạt động thế nào hả?” Vương chủ nhiệm vô cùng bình tĩnh nhưng đối với chuyện La Duyệt Kỳ thường xuyên xin nghỉ cũng rất không hài lòng.

Lúc La Duyệt Kỳ đính hôn với Kim Đào không có ai biết nhưng sau khi Kim Đào nổi tiếng thì chuyện họ chia tay ầm ĩ đến mức ai cũng biết, mà chuyện La Duyệt Kỳ tìm được đại gia sau đó thì trong đài có ai chưa biết đâu, cho nên chủ nhiệm Vương cho rằng cô gái trước mặt đây đã mất đi bản tính của mình, trở nên tùy tiện, nếu không thì sao lại không đi làm đàn ông chứ?

La Duyệt Kỳ cũng biết chủ nhiệm Vương nói rất có lý nhưng cha mẹ của Kim Đào xảy ra chuyện lớn như vậy, cô không thể mặc kệ được! Hơn nữa cả nhà Kim Đào đều là người ngoại tỉnh đến đây cư trú, thân thích không có ai ở đây, người định tới tham gia hôn lễ cũng đã hủy bỏ hành trình, mà cảm giác của Kim Đào bây giờ cô có thể hiểu một cách vô cùng sâu sắc, lúc trước cha mẹ cô ở viện cô đã bất lực đến thế nào thì bây giờ Kim Đào nhất định cũng cảm thấy như vậy.

“Chủ nhiệm, chuyện này thật sự rất gấp, cha mẹ anh ấy đều đang ở phòng cấp cứu, tôi phải đến, ngài cứ trừ tiền lương của tôi đi.”

Vương chủ nhiệm lại tức giận: “Đây là vấn đề trừ tiền ư? Con gái phải biến bình tĩnh ổn định một chút, tình huống của cô tôi sẽ báo cáo với lãnh đạo đài, tôi không thể chịu trách nhiệm dùm cô trong việc này được, đến lúc đó nếu có bất kỳ hậu quả gì thì cô sẽ phải tự mình gánh vác!”

La Duyệt Kỳ chẳng có cách nào, chỉ gật gật đầu rồi đi, xuống dưới lầu nói với Hàn Giang là muốn đến bệnh viện.

Kim Đào vừa thấy La Duyệt Kỳ thì như thấy được người thân, tiến lên ôm chầm lấy cô không buông tay.

“Kim Đào, anh đừng kích động, ba mẹ anh sao rồi?”

“Chưa biết được. Duyệt Kỳ, nếu họ thật sự xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?” Kim Đào thật sự không có suy nghĩ gì, cũng thật sự sợ hãi.

La Duyệt Kỳ khuyên nhủ: “Không sao đâu, anh ngồi đây đi, em đi hỏi thăm xem tình hình sao rồi.”

Nói xong cô đỡ Kim Đào ngồi xuống ghế còn bản thân thì đi lên hỏi tình hình.

Đến khi trời tối, cuối cùng thì cha mẹ Kim Đào cũng thoát khỏi nguy hiểm, La Duyệt Kỳ lại thu xếp cơm tối, Kim Đào cũng chẳng có tâm trạng nào mà ăn uống nữa.

“Kim Đào, sao anh không nhận sự bảo vệ của Mạc Duy Khiêm, không phải anh ấy đã cho người nói với anh tin tức về chuyện khu phố kinh doanh sẽ cải tạo ư?”

Đối mặt với câu hỏi của La Duyệt Kỳ, Kim Đào cúi đầu khẽ nói: “Anh không ngờ điều hần nói lại là sự thật, càng không ngờ là sẽ có nguy hiểm lớn thế, hần lại cướp em đi rồi, anh thật sự không muốn nhận thêm sự bố thí của hần!”

La Duyệt Kỳ nhún mày: “Mọi việc đều phải suy nghĩ vì đại cục, không có việc gì quan trọng hơn sự an toàn của người thân cả, anh luôn luôn suy nghĩ như thế, chẳng chịu nghe lời khuyên của ai cả, Loan Ninh căn bản chẳng có ý tốt gì đâu. Nhưng mà giờ có nói gì thì cũng vô dụng, thân thể của chú và dì quan trọng hơn, anh xin phép huấn luyện viên đi, em cũng sẽ giúp anh chăm sóc chú dì một chút, anh còn phải lo chuyện khách sạn nữa.”

“Duyệt Kỳ, cảm ơn em đã có ý tốt tới đây giúp anh, anh thật sự không biết nên bắt đầu từ đâu nữa, nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc như vậy, chúng ta vốn đang yên lành...” Kim Đào không nói nổi nữa.

La Duyệt Kỳ cảm thương: “Kim Đào, đừng để ý những chuyện quá khứ nữa, tuy chúng ta chia tay nhưng em vẫn coi anh giống như người thân của mình vậy. Anh về nhà mang mấy thứ đồ dùng cần thiết đến đây đi, em sẽ trông ở đây cho.”

Kim Đào gật đầu rời khỏi bệnh viện, La Duyệt Kỳ bước tới phòng bệnh của Trần Thục Phương.

Vài ngày tiếp theo La Duyệt Kỳ đều ở bệnh viện chăm sóc Trần Thục Phương, mà Kim Đào thì cũng chăm sóc cha mình, bởi vì còn phải đến đồn cảnh sát nên hần cũng tạm thời không quan tâm đến chuyện của khách sạn được.

Cha mẹ La Duyệt Kỳ cũng đến bệnh viện thăm hỏi mấy lần, hai người cũng rất lo lắng và buồn bã cho Kim Đào, Kim Đào vì lí do kinh tế mà chỉ thuê được một hộ lý chăm sóc.

“Bên phía đồn cảnh sát tiến triển sao rồi?” La Duyệt Kỳ hỏi Kim Đào.

“Chỉ nói là còn đang điều tra, còn nói là đánh nhau thì hai bên đều có trách nhiệm.”

Sao mấy lời này lại giống lời nói lúc cô gặp chuyện không may ở trung tâm thương mại vậy nhỉ? La Duyệt Kỳ nghe xong thì cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Kim Đào cười khổ: “Đều tại anh ngu ngốc, thật ra chúng ta vẫn chưa thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn đó, vụ án của cha mẹ anh đã có sự nhúng tay của phân cục.”

Nhìn vẻ mặt hoài nghi của La Duyệt Kỳ, Kim Đào tự tát mình một cái: “Anh là một thằng ngu, phân cục phó chính là Phạm Thanh Lợi, cảnh sát nói tình hình an toàn của khu phố kinh doanh đã giao cho phân cục xử lý. Vậy thì chuyện của cha mẹ anh căn bản không thể giải quyết được!”

La Duyệt Kỳ sững sốt một lát mới nói: “Chuyện này quả là không có lý lẽ mà!”

Sau đó hai người không nói thêm gì với nhau nữa, La Duyệt Kỳ hơi đói bụng, nói với Kim Đào một tiếng rồi ra ngoài mua mấy thứ đồ để ăn.

“La tiểu thư, có phải cô cũng nên liên hệ với Mạc tiên sinh một chút không?” Hàn Giang rất lễ phép nhắc nhở một câu.

Đúng vậy, mấy ngày nay cô đều lo lắng chuyện của cha mẹ Kim Đào, vẫn không nói với Mạc Duy Khiêm, chuyện này có khả năng phiền phức rồi đây.

Cô lập tức lấy điện thoại ra gọi, kết quả là không ai nghe máy, vì thế liếc nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang nghĩ nghĩ rồi nói: “Có thể Mạc tiên sinh không cầm theo điện thoại, hay là tiểu thư qua đó xem một chút?”

La Duyệt Kỳ gật gù đầu, tình trạng của cha mẹ Kim Đào đã ổn định nhiều rồi, cô ra ngoài hai ba giờ đồng hồ cũng không sao.

Đến văn phòng tìm Mạc Duy Khiêm, nhân viên ở đó để hai người ngồi đợi ở ngoài rồi vào trong thông báo.

“La tiểu thư, mời cô vào!”

Một mình La Duyệt Kỳ đi đến trước cửa văn phòng Mạc Duy Khiêm, gõ gõ một chút rồi mở cửa đi vào.

Thấy Mạc Duy Khiêm còn đang cúi đầu làm việc nên giảm nhẹ tiếng bước chân chậm rãi đi tới.

“Giờ nghỉ trưa mà anh còn bận ư, đã ăn cơm chưa?” Vì không muốn bản thân quá xấu hổ, La Duyệt Kỳ chủ động mở miệng trước.

Một lát sau Mạc Duy Khiêm mới ngẩng đầu lên, trên mặt cũng không có nhiều biểu cảm: “Lát nữa sẽ ra ngoài ăn, em tìm anh có việc gì?”

“Cái đó, mấy hôm nay em vẫn giúp Kim Đào chăm sóc cha mẹ anh ấy, vì tình trạng có vẻ gấp mà cũng khá nghiêm trọng nên em quên mất không nói với anh một tiếng, anh giận ư?” La Duyệt Kỳ ngượng ngùng cười cười.

“Quên mất? Ngày đầu tiên em không nhớ đến anh, anh không trách em! Nhưng giờ đã sắp được một tuần rồi em mới nghĩ đến tới đây gặp anh, có phải không còn gì để nói nữa không?”

La Duyệt Kỳ bước hai bước đi vòng qua bàn làm việc của Mạc Duy Khiêm, đứng bên cạnh hắn: “Em sai rồi, chẳng phải bây giờ em đã vội đến nhận lỗi với anh đây sao.”

“La Duyệt Kỳ, em vẫn còn không muốn nói thẳng với anh sao? Em chỉ có chuyện này không nói với anh à? Em đừng lương thiện quá phải không? Chuyện lớn như thế, em nói là làm, trong mắt em còn có anh sao?” Giọng Mạc Duy Khiêm lớn dần.

La Duyệt Kỳ cười cười: “Cũng không phải em muốn, mà vì em xin nghỉ phép, chủ nhiệm nói tốt nhất cứ thể đã, đợi em giải quyết mọi chuyện xong rồi mới trở lại đi làm, nếu không thì công việc của em sẽ khó giữ được. Hơn nữa em cũng đâu có định lừa anh đâu, hôm nay em đến để xin lỗi anh về hai việc này mà, anh đại nhân đại lượng đừng so đo hơn thua với em mà!”

Mạc Duy Khiêm cười lạnh: “Kim Đào tự làm tự chịu, vì sự tức giận của bản thân mà đem an toàn của người thân ra đùa giỡn, năm lần bảy lượt qua lại với Loan Ninh, tất cả đều không liên quan gì đến anh, cái gì nên làm anh cũng làm hết rồi, anh cũng vì em mà nhịn cậu ta đủ đường rồi. Nhưng mà em thì sao, chẳng thèm nói một câu với anh đã chạy đến chỗ cậu ta, em coi anh là cái gì? Còn nữa, không phải em không biết Kim Đào bị Loan Ninh theo dõi, bản thân cậu ta là một nhân vật nguy hiểm mà em còn không thèm quan tâm, cứ ở bên cậu ta, sao em không nghĩ xem nếu đám người Loan Ninh kia lại chuyển mục tiêu sang em thì phải làm sao hả? Em sợ người ta không biết em có quan hệ với cậu ta chắc? La Duyệt Kỳ, em có thể hiểu rõ em đang là người phụ nữ của ai không hả?”

La Duyệt Kỳ nghe Mạc Duy Khiêm răn dạy thì nụ cười trên mặt dần biến mất, cuối cùng mới khẽ nói: “Không nói với anh là lỗi của em, lần sau sẽ không như vậy nữa. Nhưng mà không phải em không lo lắng đến an toàn bản thân đâu, em nghĩ có đám người Hàn Giang ở bên bảo vệ thì chắc không có vấn đề gì quá lớn. Còn một nguyên nhân quan trọng hơn là, vì em cảm thấy em là bạn gái anh, hơn nữa bọn người Loan Ninh cũng biết điều này, cho nên chắc chắn họ không dám làm gì em nên em mới to gan đến bệnh viện chứ. Không có sự bảo vệ của anh, có nói gì em cũng không dám tự quyết định.”

Mạc Duy Khiêm vốn định tiếp tục cằn nhằn một hồi, nhưng thử vài lần mà khóe miệng cũng không ngậm lại nổi, cuối cùng vẫn bật cười: “Em thật sự nghĩ như thế?”

La Duyệt Kỳ lập tức gạt đầu: “Dĩ nhiên, anh đừng giận em nhé, lòng em thật sự rất khó chịu, rất khổ sở. Thật sự rất xin lỗi anh, anh tốt với em như thế, công việc lại mệt mỏi mà em còn chọc giận khiến anh không vui.”

Nói xong đôi mắt lập tức đỏ lên, ngực Mạc Duy Khiêm bị lời La Duyệt Kỳ nói làm cho đau xót, nhanh chóng đứng lên lau nước mắt cho cô: “Sao lại khóc rồi, em đó, đứa nhỏ này đúng thật là. Được rồi, anh cũng không có ý trách em, chỉ tiện mồm nói vài cậu thế thôi, em như thế này không phải là đang cố ý làm anh khó chịu hay sao? Mấy ngày không gặp thôi mà sắc mặt em đã tái nhợt ra rồi, phải để mấy chuyên gia dinh dưỡng làm thực đơn chuẩn bị bồi bổ thật tốt cho em mới được. Không phải em thích châu báu sao, anh còn cho người đem ngọc về cho em nữa, em thấy nếu anh giận thật thì còn có thể nghĩ cho em thế sao?”

La Duyệt Kỳ nghe xong nâng tay lên lau lau mặt một chút, mỉm cười: “Thật không? Anh không giận là tốt rồi, chắc anh đói bụng lắm đúng không? Muốn ăn gì, em sẽ ăn cùng anh, sau đó em kể cho anh nghe em ở bệnh viện làm gì. Em kể cho anh nghe nhé, em còn mắng Kim Đào một trận, trách anh ấy không nghe lời khuyên của anh. Đúng rồi, anh nói cho em ngọc có phải là lại rất quý giá không? Em lại phải lo lắng rồi, khéo em phải nhờ Hàn Giang mua dùm em kết sắt thôi, thật ra em càng muốn để trang sức này ở chỗ anh hơn, em muốn dùng thì sẽ lấy từ chỗ anh được không?”

Kéo cánh tay Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ líu ríu nói không ngừng, nụ cười trên mặt Mạc Duy Khiêm không dứt được, nhéo nhéo hai má La Duyệt Kỳ, giọng điệu cực kỳ dịu dàng: “Cuối cùng vẫn là một đứa bé, khóc đấy rồi cười ngay được, bây giờ sao có thể nói vậy chứ, còn có người ngoài ở đây đó.”

Hôm nay đúng là Đồng Nguyên đã được chứng kiến La Duyệt Kỳ dỗ dành Mạc Duy Khiêm vui vẻ thế nào rồi, con nhóc này thật sự có được dân được mà, có thể nhún nhường dỗ dành Mạc Duy Khiêm như thế thì cũng có thể coi là có chút năng lực.

Mấy ngày nay cảm xúc Mạc Duy Khiêm không tốt là điều mà mọi người ai cũng thấy, hắn cũng không thèm gọi cho La Duyệt Kỳ, mọi người đang chờ xem hắn sẽ phát tiết đám lửa giận này với La Duyệt Kỳ như thế nào, ai ngờ người ta chỉ mềm mại nói mấy câu mà đã khiến hắn chẳng những im mồm còn đồng ý tặng đi viên ngọc quý vô giá để lấy lòng người ta nữa chứ, đúng là lãng phí sự quan tâm của mọi người mà.

La Duyệt Kỳ lại cảm thấy ảo não vì sự sơ ý của mình một lần nữa, cô đối với Mạc Duy Khiêm là sự biết ơn, hạ quyết tâm phải báo ơn nên dĩ nhiên cô sẽ không cãi cò với hắn, cô luôn rất vừa lòng với thái độ của mình, dù sao Mạc Duy Khiêm cũng không hề tức giận, cũng chẳng ngờ trong phòng còn có người khác nữa. Nếu chỉ có Đồng Nguyên thì không nói làm gì, dù sao anh ta cũng là bạn thân của Mạc Duy Khiêm, cũng coi là quen biết nhau cả rồi, nhưng cô không ngờ rằng bên cạnh Đồng Nguyên còn có một Lý Minh Hân! Chuyện này khả năng không tốt rồi, đến giờ cô cũng vẫn chưa rõ cuối cùng thì Mạc Duy Khiêm và Lý Minh Hân đã từng qua lại với nhau chưa, đúng là xấu hổ mà!

“Em ngượng ngùng sao? Đồng Nguyên không phải người ngoài, Minh Hân em cũng gặp rồi, không ai chê

cười em dâu, nhưng mà cái tính không thèm nhìn trước ngó sau của em cũng phải sửa đi, nếu không sau này khéo lại làm ra hành động gì đáng chê cười nữa đấy! Đi thôi, chúng ta cùng đi ăn một bữa nào, Minh Hân còn có tình huống cần báo lại.”

“Các anh còn nói công việc, em đi cùng có phải là đã quấy rầy rồi không?” La Duyệt Kỳ cảm thấy không quá thích điều này.

“Không có gì quan trọng cả. Đối với em, anh có thể công tư bất phân.” Mạc Duy Khiêm mở cửa, để La Duyệt Kỳ ra trước, sau đó để Lý Minh Hân ra.

Lúc này Đồng Nguyên đi tới bên Mạc Duy Khiêm cười khê: “Tính toán này của cậu đúng là đáng ăn đòn, thật sự nắm chắc mọi thời cơ mà, nhưng cậu cho rằng Lý Minh Hân sẽ dễ dàng buông tay thế sao?”

Mạc Duy Khiêm thoáng liếc qua cửa, cũng khê cười nói: “Tôi không quan tâm cô ấy có giận dữ gì hay không, dù sao tôi và Duyệt Kỳ là thế nào thì cô ấy cũng đã thấy. Sao hả, cô bé của tôi đúng là khiến người ta thương quá đúng không? Nói cho anh biết, khó tìm lắm đấy!”

40. Chương 40

La Duyệt Kỳ và Lý Minh Hân sống vai đứng ở hành lang chờ Mạc Duy Khiêm và Đồng Nguyên, La Duyệt Kỳ cảm thấy hơi xấu hổ, lúc ở đài truyền hình cô cũng đã nhìn ra được Lý Minh Hân để ý đến Mạc Duy Khiêm như thế nào, chỉ là không biết cuối cùng giữa hai người bọn họ có quan hệ hay không, nhưng dù thế nào thì bây giờ chắc chắn Lý Minh Hân rất ghét cô.

“Không ngờ sau khi kết thúc chuyện của Vu Đức Thắng và Trương Bội Ninh cô và Duy Khiêm vẫn còn liên hệ với nhau.” Lý Minh Hân nghiêng người nói chuyện với La Duyệt Kỳ, thái độ cũng không tốt không xấu.

La Duyệt Kỳ nhanh chóng nói: “Là vì tôi có việc muốn nhờ nên mới liên hệ với anh ấy, sau đó lại có không ít việc làm phiền, đây đưa qua lại vô thức đã đến bên nhau rồi.”

Lý Minh Hân nở nụ cười: “Lúc trước đồng nghiệp tên Phan Minh Minh ở đài truyền hình của cô nói cô rất có bản lĩnh, không ngờ cô ấy đúng là rất hiểu cô, cô vô thức mà có thể bỏ lên Duy Khiêm, còn tôi đã có ý định từ lâu mà vẫn bị gạt ra sau.”

Sau đó nhìn nhìn Đồng Nguyên và Mạc Duy Khiêm vẫn đang nói chuyện phía sau thì nói với La Duyệt Kỳ: “Nếu không ngại thì hai chúng ta xuống lầu trước đi?”

Dĩ nhiên là La Duyệt Kỳ không để ý quá nhiều, cùng Lý Minh Hân xuống trước, Hàn Giang và một vệ sĩ khác lập tức đi sau hai người.

“Vệ sĩ cũng cử tới bảo vệ cô? Tôi không có ý gì khác, chỉ tự than thở một chút mà thôi, lúc trước khi Duy Khiêm vừa mới đến tôi đã có hảo cảm với anh ấy rồi, sau đó anh ấy đi các thành phố trực thuộc dò xét thì tôi vẫn luôn đi theo bên anh ấy, vốn dĩ tôi đã chuẩn bị kế hoạch đi theo anh ấy đến thành phố tiếp theo sau khi vụ việc Vu Đức Thắng kết thúc, nhưng trên đường lại nhận được tin nói Duy Khiêm còn muốn ở lại Danh Tinh một thời gian. Sau đó tôi lại nghe được chút tin đồn, nói là Duy Khiêm đang vì bạn gái anh ấy mà điều tra vài vụ việc. Ban đầu tôi còn không tin, lại dùng mọi cách để được điều đến đây giúp đỡ, chỉ là nhìn đến tình cảnh hôm nay thì tôi không thể không tin nữa rồi.”

Nghe lời kể của Lý Minh Hân, thật ra La Duyệt Kỳ chẳng có cảm giác gì, vì tất cả chẳng có liên quan gì đến cô hết.

“Vì giúp đỡ Duy Khiêm, tôi đã sử dụng hết các mối quan hệ và ơn nghĩa của ba tôi, thậm chí có thể giúp anh ấy nhanh chóng giải quyết vấn đề khó khăn, dĩ nhiên việc đó cũng có mang theo cả chút ý đồ riêng tư của tôi. La Duyệt Kỳ, tôi nói với cô những điều này là muốn cô hiểu rằng, Duy Khiêm không phải người thường, bạn gái của anh ấy phải là người có khả năng rất cao và năng lực làm việc cực mạnh, càng phải hào phóng khéo léo, thông minh ứng phó đủ loại hoàn cảnh, mà tôi và anh ấy đã hình thành sự ấn ý với nhau, khi tôi đang cố gắng tiến đến bên anh ấy thì cô lại xuất hiện quấy rầy tất cả. Đương nhiên, tôi không thể đánh giá cách làm người của cô, chỉ có thể nói là Lý Minh Hân tôi đây làm việc chưa đủ quyết đoán! Thái

độ của cô đối với Duy Khiêm tôi nhìn qua cũng đã hiểu rõ rồi, tôi chỉ muốn cho cô biết rằng tôi sẽ không buông tha đâu!”

La Duyệt Kỳ mặc kệ Lý Minh Hân đang thao thao bất tuyệt, tự sửa sang lại suy nghĩ của mình, cô cho rằng đầu tiên là Lý Minh Hân đang ám chỉ cô không xứng nổi với Mạc Duy Khiêm – điều này thì không cần bất kỳ ai nói, tự cô cũng hiểu được; Tiếp theo, Lý Minh Hân hẳn là đang muốn nói cô ta trả giá rất nhiều vì Mạc Duy Khiêm, bao gồm cả việc sử dụng tài nguyên và sức lực của nhà cô ta để bán mạng vì Mạc Duy Khiêm; cuối cùng hẳn là tuyên chiến với cô rồi.

Cái này hoàn toàn không cần thiết, chỉ cần Mạc Duy Khiêm không nói buông tha thì cô phải tiếp tục báo đáp Mạc Duy Khiêm, làm hắn vui vẻ. Nếu nói Mạc Duy Khiêm thích Lý Minh Hân, vậy cô hoàn toàn có thể rời khỏi! Nhưng mà tất cả những điều này cô không có cách nào nói với Lý Minh Hân được, chỉ có thể để cô ta tiếp tục cố gắng thôi.

“Hai người đang nói gì thế, sao không từ từ chờ chúng tôi.” Mạc Duy Khiêm và Đồng Nguyên chạy lên.

“Không có gì, tôi với Duyệt Kỳ cũng coi như là có quen biết cho nên mới ôn lại chút chuyện lúc trước thôi.” Lý Minh Hân mỉm cười giải thích.

Mạc Duy Khiêm không đáp lời mà cúi đầu nhìn vẻ mặt La Duyệt Kỳ: “Trò chuyện gì vậy?”

La Duyệt Kỳ cũng không có biểu hiện gì khác thường: “Chính là nói mấy câu về chuyện thầy Vu thôi.”

Mạc Duy Khiêm cẩn thận quan sát La Duyệt Kỳ, đến khi xác định cô không có gì bất ổn mới yên tâm: “Cứ mãi nói mấy cái chuyện không vui đó làm gì, nói nhiều rồi lại đau lòng.”

Tiếp theo, đoàn người đi đến một nhà hàng có vẻ xa hoa ở cạnh đó, Mạc Duy Khiêm đưa thực đơn cho La Duyệt Kỳ: “Em xem em thích ăn gì.”

“Nhiều người như thế, cứ để mọi người gọi trước đi.”

Mạc Duy Khiêm nâng chén trà nhấp một ngụm: “Em cứ gọi đồ em thích ăn đi, không cần để ý đến người khác.”

Gọi xong đồ ăn, chờ sau khi nhân viên rời khỏi thì Mạc Duy Khiêm cũng không sót ruột bàn chuyện công việc, vẫn quần lầy La Duyệt Kỳ: “Sau này phải làm thế nào đây? Nếu em ngừng lương giữ chức thì sẽ không có nguồn kinh tế nữa, chẳng lẽ đợi ba mẹ em nuôi sao?”

La Duyệt Kỳ chỉ ngẩn ra nhìn Mạc Duy Khiêm, như thể rất giật mình vì câu nói của hắn, cô thốt ra theo bản năng: “Em còn tưởng anh có thể chăm sóc em chứ?”

Lúc này, đến lượt Mạc Duy Khiêm ngây dại, nhưng mà hắn lập tức đã hiểu ra hàm ý trong câu nói của La Duyệt Kỳ, không nhịn nổi ôm chặt lấy cô hôn một cái, sau đó lại cười đến cực kỳ vui vẻ, nhéo nhéo hai má La Duyệt Kỳ nói: “Sao lại ngoan như vậy chứ, biết phân biệt thân thích và người ngoài, cái này đúng rồi! Em đã biểu hiện tốt thế, anh sao có thể để em chịu uất ức chứ, anh lập tức cho em tiền sinh hoạt, em muốn mua gì thì cứ mua cái đó, vạn lần không cần lo lắng chuyện thiếu tiền, viên kim cương màu hồng cũng sắp được khảm xong, nửa tháng nữa là có thể đến đây, có vui không?”

Người này đúng là dễ dụ dỗ mà, La Duyệt Kỳ cảm thấy cô đã khám phá ra bí quyết làm cho Mạc Duy Khiêm vui vẻ rồi, đàn ông ấy mà, đều có chủ nghĩa đàn ông, thích mặt mũi, Mạc Duy Khiêm cũng không khác, chỉ cần cô hơi biểu hiện ra một chút đã khiến hắn vui vẻ như thế, ngược lại khiến cô cũng cảm thấy thành công theo.

Lại liếc mắt nhìn gương mặt lạnh lùng của Lý Minh Hân một cái, La Duyệt Kỳ nghĩ rằng: Cô theo của cô, tôi giữ của tôi, chúng ta ai làm việc người nấy thôi.

Đồng Nguyên ho nhẹ một chút, khẽ nói với Mạc Duy Khiêm: “Lão đại à, có chừng có mực một chút, Lý Minh Hân chắc chắn đã nhìn rất rõ ràng rồi, diễn nữa lại thành quá lộ đấy!”

Trên mặt Mạc Duy Khiêm vẫn còn ý cười: “Ai bảo anh là tôi đang đóng kịch? Anh mù hay bị làm sao vậy? Sao không thấy Duyệt Kỳ làm cho người ta thương yêu thể nào chứ?”

Đồng Nguyên lập tức im miệng, thì ra ông lớn này đang biểu lộ thật lòng, xem ra về sau hẳn nên thích ứng dần với sự chuyển biến này của Mạc Duy Khiêm thôi.

Đợi sau khi đồ ăn được đưa lên, La Duyệt Kỳ tiếp tục ân cần gấp những đồ ăn Mạc Duy Khiêm thích vào bát hẳn, vừa gấp vừa nói: “Mạc Duy Khiêm, anh phải ăn nhiều một chút mới được, mỗi ngày đều làm việc vất vả như thế mà còn phải quan tâm đến em, em toàn gọi món anh thích ăn đấy.”

Bây giờ Mạc Duy Khiêm chỉ hận không thể ôm chặt La Duyệt Kỳ vào lòng mà điên cuồng âu yếm, mọi người nói xem, có thể gặp được cô bé hiểu biết thế này ở đâu chứ? Tìm khắp thế giới này cũng không có người thứ hai đâu!

“Duy Khiêm, tôi có thể nói phát hiện mới của tôi không?” Lý Minh Hân thật sự không nhìn nổi dáng vẻ thương yêu kia của Mạc Duy Khiêm nữa, đành phải nhắc tới mục đích mà cô ta tới tìm hẳn.

Mạc Duy Khiêm xoa xoa mái tóc của La Duyệt Kỳ rồi mới chịu chuyển tầm mắt sang cô ta: “Minh Hân, tôi nghĩ Thư Dân đã nói qua với cô rồi, cô hẳn là hiểu ý của tôi chứ?”

“Tôi biết anh không muốn tôi gặp chuyện nguy hiểm, cũng hiểu được sự quan tâm của anh, nhưng tôi thật sự muốn vụ án này được giải quyết thật nhanh, nếu không Lưu Dương sẽ càng lúc càng kiêu ngạo, anh không cần lo lắng cho tôi. Lần này ba tôi gần như phải dùng hết toàn bộ quan hệ mới nghe được tin rằng, lúc trước Trương Bội Ninh được lên làm phó đài truyền hình cũng là do cục trưởng Tề của cục xây dựng giúp đỡ, nếu đó là sự thật thì mạng lưới này sẽ lan ra rất rộng!”

Mạc Duy Khiêm gật gật đầu, sau đó giọng điệu đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Minh Hân, con người tôi luôn không thích nói quá nhiều về cùng một việc, cho nên đây là lần cuối cùng tôi nói với cô, sau này không bao giờ được phép để cha cô tìm hiểu cái gì cả! Tôi là dùng thân phận cấp trên để ra lệnh cho cô, nếu cô không nghe chỉ đạo của tôi thì tôi chỉ còn cách để cô về đơn vị cũ mà thôi!”

Lý Minh Hân không nói dù chỉ một lời nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được cô ta đang cố đè nén uất ức, Đồng Nguyên thấy thế thì nhanh chóng đánh vỡ tình huống hơi căng thẳng này: “Đúng rồi Duy Khiêm, mấy hộ kinh doanh đều vô cùng không hài lòng với điều kiện bồi thường của công trình cải tạo, tôi nghĩ thêm một thời gian nữa, chỉ cần dẫn đường một chút thì chắc chắn sẽ bùng nổ thôi, đến lúc đó chúng ta có thể thu thập chứng cứ, đa số hộ kinh doanh đều dưới tình huống bị uy hiếp an toàn của người thân mới không thể không di dời.”

“Tốt lắm, cứ làm thế đi. Duyệt Kỳ, lúc em tới bệnh viện thì hỏi một chút xem gia đình Kim Đào có đồng ý hỗ trợ điều tra, chỉ ra và xác nhận hành tung của mấy kẻ hành hung kia, như thế thì công an thành phố cũng có thể ra mặt điều tra.” Mạc Duy Khiêm ôm vai La Duyệt Kỳ nhẹ nhàng dặn dò.

La Duyệt Kỳ lập tức đáp: “Nhà họ chắc chắn sẽ đồng ý, chuyện này quan hệ đến tổn thất tài sản và an toàn sinh mệnh của họ, dĩ nhiên là họ sẽ phối hợp rồi, cứ giao cho em, không có gì khó cả.”

“Haz, đúng là cô bé không có tâm nhãn mà, em chỉ hỏi một chút thôi, không cần phải nhiều lời, quyền quyết định là ở trong tay họ.” Mạc Duy Khiêm nói xong lại dứt cho La Duyệt Kỳ một miếng đồ ăn.

Có thể đừng có sến sẩm như vậy không hả? Đồng Nguyên cảm thấy Mạc Duy Khiêm đúng là càng sống càng thụt lùi, cũng chẳng xem lại xem tuổi tác và thân phận của mình, cứ thế mà biểu diễn trước mặt mọi người sao? Không kiềm chế được đến vậy cơ à? Lại nhìn Lý Minh Hân toàn thân âm trầm, u ám đến dọa người, đây đúng là cố gắng chẳng được lòng, qua loa mà lại thắng! Hơn nữa, loại chuyện này còn phải xem sở thích cá nhân nữa, La Duyệt Kỳ hợp với khẩu vị của Mạc Duy Khiêm, dù có thể nào thì cậu ta cũng vẫn thấy tốt hết!

Cơm nước xong, La Duyệt Kỳ ở dưới tòa nhà nói với Mạc Duy Khiêm rằng cô muốn quay lại bệnh viện ngay, Mạc Duy Khiêm làm sao bỏ được, để những người khác đi lên trước còn hẳn thì cùng vào trong xe với La Duyệt Kỳ, đây đưa cọ xát một hồi lâu mới chịu thả người.

Trên đường trở lại bệnh viện, mặt La Duyệt Kỳ vẫn còn nóng lên, đồng thời cũng hiểu được bản thân không nên say mê trong nhu tình mật ý của Mạc Duy Khiêm, cô phải tỉnh táo lý trí mới được.

Đến bệnh viện, La Duyệt Kỳ lập tức nói với Kim Đào về suy nghĩ của Mạc Duy Khiêm, Kim Đào lập tức đồng ý, nói đợi tình trạng cha mẹ hẳn tốt lên sẽ phối hợp điều tra.

Thời gian qua rất nhanh, nửa tháng trôi qua trong nháy mắt, khi La Duyệt Kỳ và Kim Đào nhắc chuyện này với Trần Thục Phương thì Trần Thục Phương lại kiên quyết từ chối khiến người ta vô cùng bất ngờ.

“Không được, tôi không đồng ý phối hợp điều tra xác nhận gì hết, chúng tôi đã báo cảnh sát rồi, có thể điều tra được cái gì thì điều tra. Kim Đào, khách sạn kia con cũng mau chóng ký tên đi, một nhà chúng ta cứ yên ổn mà sống, cũng không cần đến hỏi ba con đâu, quyết định của ông ấy cũng giống với mẹ.”

“Mẹ, mẹ sao vậy? Mẹ và ba đã bị thương đến thế này rồi thì còn gì phải kiêng kị chứ? Mẹ yên tâm, lần này là cục công an thành phố đến điều tra, cũng sẽ có người đến bảo vệ chúng ta, mẹ đừng sợ hãi.” Kim Đào cũng không ngờ mẹ mình sẽ thế này.

Trần Thục Phương nghĩ thôi cũng đã thấy sợ, nhắm mắt lại đè nén cảm xúc mới nói: “Con thì biết cái gì? Chúng đều là côn đồ liều mạng, lúc đó chúng đã nói lần này không chính chết chúng ta đã coi như là nhẹ nhàng lắm rồi, nếu còn dám chọc vào phiền phức nữa thì chúng sẽ thật sự độc ác đấy. Con, chúng ta là dân chúng bình thường, bảo vệ mạng nhỏ quan trọng hơn tất cả, không thể trêu vào loại người đó đâu, tiền so với mạng thì dĩ nhiên mạng sống phải quan trọng hơn, mẹ không nghe nữa, cái gì mà cục công an thành phố cũng vô dụng, không cần nói thêm nữa!”

Nói chuyện vài lần với Trần Thục Phương đều không có chút tiến triển nào, cha mẹ Kim Đào thật sự đã bị dọa sợ rồi, không thể chịu nổi chút gió thổi cỏ lay nào nữa!”

La Duyệt Kỳ ủ rũ đến gặp Mạc Duy Khiêm: “Em không thể hoàn thành nhiệm vụ, cha mẹ Kim Đào không chịu hợp tác.”

Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ muốn cười: “Em cũng không phải là người làm việc cho anh, không nên nói gì mà hoàn thành hay không, thái độ của họ anh cũng đã dự đoán được cho nên ngày đó mới không để em ôm quá nhiều hy vọng. Nhưng mà cũng không sao, bây giờ tất cả các hộ kinh doanh đều rất tức giận, nhiều người bị uy hiếp đã đồng ý ra làm chứng, không bao lâu nữa thì chúng ta có thể hành động.”

“Có thật không? Vậy là tốt rồi, em lo lắng căng thẳng muốn chết luôn!” Cuối cùng La Duyệt Kỳ cũng thở dài nhẹ nhõm.

“Làm cho cô bé nhà ta căng thẳng ư? Căng thẳng chỗ nào nào, đến đây, anh xoa xoa cho thì tốt rồi.” Mạc Duy Khiêm nói xong lập tức đưa tay đặt trước ngực La Duyệt Kỳ, dùng sức xoa xoa vuốt vuốt mấy cái.

La Duyệt Kỳ lập tức lùi sang một bên: “Đây là văn phòng, anh đừng quậy nữa.”

Mạc Duy Khiêm trực tiếp kéo La Duyệt Kỳ, để cô ngồi trên đùi hắn, hai người đối mặt với nhau: “Anh có chừng mực, cha mẹ Kim Đào chắc cũng không còn nguy hiểm nữa, em nhanh về đi, nếu không anh cho người đến chăm sóc họ cũng được.”

“Kim Đào sẽ không nhận người chăm sóc của anh đâu, đợi hết tuần này đi, cuối tuần này em không đến nữa.” La Duyệt Kỳ dè bả vai Mạc Duy Khiêm, nhúm mày nói.

“Hôn nhẹ anh, nếu không anh không đồng ý đâu.” Mạc Duy Khiêm bắt đầu ra điều kiện.”

La Duyệt Kỳ cười hì hì, vô cùng nghe lời cắn một ngụm lên môi Mạc Duy Khiêm.

“Bé con xấu xa, đây mà gọi là hôn ư? Có cảm giác gì đâu?” Mạc Duy Khiêm tức giận nói.

La Duyệt Kỳ lại vui vẻ giỡn đầu cười rộ lên, cắn cổ tuyết trắng khiến Mạc Duy Khiêm nhìn mà hoa cả mắt, không nhịn được sấn đến cắn cắn mấy ngụm.

La Duyệt Kỳ vừa sợ ngứa, lại sợ sẽ có dấu vết, nhanh chóng ngăn cản: “Anh đừng cắn em, em sẽ hôn anh cẩn thận được không?”

Nói xong lập tức đỡ mặt Mạc Duy Khiêm, thật nghiêm túc dán môi mình lên, Mạc Duy Khiêm cũng không có hành động gì, mặc La Duyệt Kỳ thăm dò, một lát sau mới khẽ tách ra khoảng cách: “Bây giờ em nói xem, có cảm giác gì nào?”

La Duyệt Kỳ sờ sờ môi, nghiêm túc suy nghĩ rồi mới nói: “Ừm, nóng ẩm, mềm mại, ăn rất ngon!”

Ánh mắt Mạc Duy Khiêm tối xuống, kéo thân thể La Duyệt Kỳ dán vào ngực mình, giọng nói vừa buồn bực vừa muốn cười: “Còn có thứ càng nóng càng mềm hơn, em lại nếm xem.”

La Duyệt Kỳ cảm nhận được đầu lưỡi Mạc Duy Khiêm đang ở trong miệng mình quấy đảo, mút mát lại còn tỉnh thoảng ma sát cuốn lấy lưỡi cô, hơi thở nóng bỏng ứ ất của hai người quện lại với nhau.

Mạc Duy Khiêm làm mãi không biết mệt, cứ nuốt lấy môi lưỡi La Duyệt Kỳ, hơi thở hắt gấp gấp, nặng nề dần lên, một lát sau hắt kéo tay La Duyệt Kỳ ấn xuống bụng dưới của mình.

“Nếu thật sự không cho làm, thì em sờ sờ cho anh đi.”

Mặt La Duyệt Kỳ đỏ bừng: “Em không biết.”

Mạc Duy Khiêm tiến sát đến môi La Duyệt Kỳ cười cười: “Nếu em mà biết thì anh sẽ khóc luôn đấy, anh dạy em.”

Tháo dây nịt, cúc và khóa quần mình xuống, hắt kéo tay La Duyệt Kỳ đi vào từ phía trên.

“Cứ làm theo tốc độ này.”

Nói xong hắt lại luồn lưỡi vào trong miệng La Duyệt Kỳ mà đùa nghịch quăn quýt đầu lưỡi cô, phía dưới hắt nhang chóng siết chặt lấy tay La Duyệt Kỳ mà chuyển động lên xuống.

Hai người đều đắm chìm vào loại thân mật khiến người ta say mê này, toàn thân La Duyệt Kỳ đều dán lên người Mạc Duy Khiêm, môi dính chặt môi, hơi thở gấp gấp, bàn tay nồn nà liên tục xoa vuốt lên xuống lúc nhanh lúc chậm.

“Duy Khiêm, có chuyện xảy ra rồi!” Vì quá lo lắng sốt ruột, Đồng Nguyên xông thẳng vào mà không thèm gõ cửa.

Tuy rằng không thấy rõ động tác dưới thân của hai người nhưng tư thế này của họ quá sức khiêu khích, nhận được ánh mắt muốn giết người của Mạc Duy Khiêm, Đồng Nguyên lập tức lùi ra ngoài, cứng ngắc gõ gõ cửa.

Chuyện này cũng không thể trách hắt mà, đúng là hắt không gõ cửa, nhưng nơi này là văn phòng, lại là thời gian làm việc, cho dù có muốn làm chút chuyện không thể để người khác biết thì cũng phải khóa cửa vào đúng không? Trong lòng Đồng Nguyên tự lấy cố ỉnh.

Cửa thì cũng gõ rồi, nhưng chờ cả nửa ngày bên trong cũng không có động tĩnh gì, lo lắng đến cái mạng nhỏ của mình, Đồng Nguyên quyết định kiên nhẫn chờ đợi, bây giờ hắt lại thăm oán nhìn vệ sĩ ở cạnh cửa, vệ sĩ đáp lại bằng ánh mắt vô tội, họ cũng đâu có ngờ tới chứ.

Lại qua hơn hai mươi phút, mới nghe thấy giọng nói không mấy vui vẻ của Mạc Duy Khiêm truyền ra: “Vào đi.”

Đồng Nguyên đi vào, thấy Mạc Duy Khiêm đang vuốt ve mái đầu không thể cúi thấp hơn nữa của La Duyệt Kỳ.

“Có chuyện gì? Duyệt Kỳ, ngẩng đầu lên nào em, nếu không lát nữa sẽ đau xương cổ đấy, Không cần để ý đến anh ta, không có gì cần thẹn thùng cả.” Mạc Duy Khiêm đỡ cằm La Duyệt Kỳ, nâng mặt cô lên.

Thật sự La Duyệt Kỳ muốn tìm cái lỗ nẻ mà chui xuống, cô quá mức sơ suất rồi, phải nói là cô đã bị sắc đẹp của Mạc Duy Khiêm mê hoặc dụ dỗ mới có thể làm ra chuyện dâm dăng như thế ở văn phòng.

“Các anh nói đi, em đi đây.”

Nhìn La Duyệt Kỳ đi như chạy khỏi văn phòng của mình, đôi mắt Mạc Duy Khiêm ngập tràn ý cười không che dấu nổi.”

Đến khi nhìn lại Đồng Nguyên thì lập tức nghiêm túc: “Nói chuyện đi, cứ thế tổng tộc xông vào mà bây giờ thành cảm điếc rồi sao?”

Lúc này Đồng Nguyên mới phản ứng lại: “Duy Khiêm, cậu cũng đừng trách tôi chứ, tôi đâu có nghĩ cậu sẽ làm chuyện như thế ở đây, nhưng mà tôi thật sự có việc gấp à. Lý Minh Hân đã xảy ra chuyện, bị người ta bắt cóc rạch hai nhát trên mặt rồi, bây giờ còn đang trong viện đấy!”

41. Chương 41

Trong chương này ta muốn nói thêm 1 chút, đó là cách xưng hô sẽ từ tôi - anh sang em - anh của Lý Minh Hân với Mạc Duy Khiêm và Đồng Nguyên với La Duyệt Kỳ nhé, lúc trước là luôn dùng tư cách cấp dưới và cấp trên nên mới tôi và anh, giờ chuyển sang tấn công nên để em anh.

Tuy Mạc Duy Khiêm không quá giật mình nhưng cũng nhúu mày lại, sợ dĩ hân không cho phép Lý Minh Hân dùng thân phận cá nhân để lên điều tra là vì sợ sẽ xảy ra phiền phức loại này, bây giờ đã thật sự xảy ra rồi.

Hắn cùng Đồng Nguyên và Phùng Thư Dân nhanh chóng đến bệnh viện, thấy mặt Lý Minh Hân đã bị băng bó rồi, cô ta đang nằm trên giường truyền nước biển, giống như đã ngủ.

Mạc Duy Khiêm hỏi bác sĩ cùng đến phòng bệnh với mình: “Cô ấy bị thương có nặng không?”

“Không sao, may mà người hành hung không quá độc ác, nhưng chắc chắn trên mặt sẽ để lại dấu vết! Tuy nhiên sẽ không quá rõ đâu, cảm xúc người bệnh lúc bị đưa đến đây không ổn định, chắc là đã kinh sợ không ít rồi.”

“Mạc Duy Khiêm gật gật đầu, ba người cùng ngồi xuống, chờ Lý Minh Hân tỉnh lại.

Gần một giờ sau Lý Minh Hân mới tỉnh lại, vừa thấy Mạc Duy Khiêm thì nước mắt đã chảy xuống: “Duy Khiêm, em rất sợ, em không nên không nghe lời anh, bây giờ phải làm sao đây? Chắc chắn em đã bị bọn chúng theo dõi rồi.”

“Không cần sợ hãi, người trong nhà cô đã biết tình trạng của cô bây giờ chứ?” Thái độ của Mạc Duy Khiêm rất ấm áp dịu dàng.

Lý Minh Hân lắc đầu: “Ba mẹ em nghỉ hưu rồi, hiện tại đang cùng nhau đi du lịch.”

Mạc Duy Khiêm an ủi nói: “Không cần khóc nữa, nước mắt không tốt cho vết thương đâu.”

“Không tốt thì sao chứ? Dù sao cũng bị hủy dung rồi, tương lai có thể giữ mạng hay không cũng còn chưa biết ấy chứ.” Lý Minh Hân nói xong lại khóc nức nở.

(Hủy dung: hủy hoại nhan sắc)

Mạc Duy Khiêm thở dài: “Tuy rằng tôi đã nói cô không cần tiếp tục tìm hiểu nữa, nhưng dù sao cô cũng bị thương khi làm việc, các quyền lợi nên có tôi sẽ giúp cô tranh thủ, hơn nữa nhìn theo góc độ tự nhân thì tôi cũng biết vì sao cô làm thế, nhưng dù thế nào tôi cũng sẽ không khiến cô phải khó xử. Thế đi, tôi sẽ bảo Đồng Nguyên cử hai vệ sĩ đến bảo vệ cô, trong lòng cô cũng đừng suy nghĩ quá nặng nề, tôi sẽ mời một bác sĩ thẩm mỹ đến xử lý vết thương trên mặt cô.”

“Duy Khiêm, cảm ơn anh, tất cả là do em cứ khư khư cố chấp nên tạo thêm phiền phức ọi người, em nên kiểm điểm,” Giọng điệu Lý Minh Hân vô cùng áy náy.

“Việc này thì không cần, cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, nếu không còn vấn đề gì thì tôi về trước đây.”

Lý Minh Hân khó xử liếc mắt nhìn Đồng Nguyên và Phùng Thư Dân một cái, hai người đều thức thời đi ra ngoài.

(thức thời: biết thời thế, hiểu ý)

Đợi sau khi hai người ra khỏi phòng bệnh, Lý Minh Hân mới nói: “Dù có nguy hiểm nhưng em sẽ chỉ ra và xác nhận người hành hung, em muốn chính nghĩa phải được mở rộng. Nhưng mà Duy Khiêm, em thật sự sợ hãi lắm, anh có thể đến thăm em nhiều hơn trước khi ba mẹ em về tới đây không? Em biết yêu cầu của em rất quá đáng, dĩ nhiên em cũng thừa nhận là em có ý thích anh cho nên mới muốn anh ở bên em nhiều hơn,

nhưng nếu chuyện này ảnh hưởng đến tình cảm của anh và La Duyệt Kỳ thì em cũng sẽ không làm anh khó xử, cứ coi như em chưa nói gì là được.”

“Minh Hân, cô thật sự là một phụ nữ thông minh, tuy rằng đã hiểu rõ mọi chuyện nhưng cô đã nói đến mức này rồi, tôi cũng không thể để cô ở đây một mình, trước khi ba mẹ cô về tôi sẽ thường xuyên đến thăm cô, nhưng tốt nhất là cô cũng đừng ôm hy vọng gì, tôi và cô không có khả năng đâu, tôi có đến đây cũng chẳng ảnh hưởng chút nào đến tình cảm của tôi và Duyệt Kỳ cả. Cô nghỉ ngơi trước đi, tôi bảo người mua chút đồ ăn về cho cô.” Mạc Duy Khiêm cũng nói vô cùng rõ ràng, sau đó lập tức đứng lên tìm Đồng Nguyên và Phùng Thư Dân.

Lý Minh Hân nhìn bóng dáng Mạc Duy Khiêm, âm thầm cổ vũ chính mình, mặc kệ ra sao thì cô đều phải dùng hết khả năng cố gắng giành lấy hạnh phúc thuộc về chính mình!

Khi nhận được điện thoại của Đồng Nguyên, La Duyệt Kỳ đang vừa trông chừng Trần Thục Phương đã say giấc vừa gạt gù ngủ.

“Duyệt Kỳ này, tôi là Đồng Nguyên, có chút chuyện bàn bạc với em một chút. Là thế này, hai ngày trước Lý Minh Hân bị người ta rạch mặt bị thương, sợ là trong quá trình phối hợp điều tra với cảnh sát cô ta vẫn còn bị trả đũa nữa, em xem có thể điều động hai người phụ trách bảo vệ bên em sang cho tôi mượn trước để bảo vệ cô ta không? Chuyện này cũng tại tôi mang theo ít người quá, nếu không thì cũng không cần điều người bên em đâu.”

La Duyệt Kỳ không ngờ Lý Minh Hân cũng bị người ta âm thầm tấn công, thế nên lập tức nói: “Em vốn cũng không cần nhiều người như vậy mà, lại nói em cũng cứ luôn nhận của mọi người thôi, anh cần làm sao thì cứ làm đi, em không có ý kiến gì cả. Hai ngày nay chắc chắn Duy Khiêm bận lắm đúng không, em vẫn chưa liên hệ với anh ấy nữa.”

Đồng Nguyên cười nói: “Vậy trước hết là cảm ơn em nhé, vì Lý Minh Hân bị thương mà người thân trong nhà cô ta đều không ở thành phố, nên hai ngày nay ngoại trừ lúc làm việc thì Duy Khiêm đều ở bệnh viện với cô ta. Em đừng hiểu lầm nhé, đây là yêu cầu Lý Minh Hân đề nghị, Duy Khiêm cũng chỉ vì muốn công việc được hoàn thành tốt hơn nên mới ở đồng ý nguyện vọng này của cô ta, đợi cha mẹ cô ta về thì sẽ tốt thôi.”

Cúp điện thoại, La Duyệt Kỳ cười cười: suy nghĩ của Lý Minh Hân dĩ nhiên là cô biết, hơn nữa cô ta cũng dùng một cách thật là cũ kỹ, nhưng cách này cũng luôn luôn có hiệu quả, Lý Minh Hân là vì giúp Mạc Duy Khiêm nên mới bị thương, dù theo mặt nào thì Mạc Duy Khiêm cũng không có cách nào từ chối cô ta. Hơn nữa cái cách này không những đạt được mục đích giữ người lại mà còn có thể khiến cho các cặp đôi sinh ra hiểu lầm nghiêm trọng, tất cả cô đều biết.

Tuy là biết, nhưng La Duyệt Kỳ không thể không thừa nhận rằng lòng cô thấy không thoải mái, không nên đâu, bản thân cô đã hiểu rất rõ rồi, động cơ của Lý Minh Hân cô cũng đã nhìn thấu, vậy vì sao còn cảm thấy buồn bực không nói nên lời chứ?

“Duyệt Kỳ, em ra ngoài hít thở không khí đi, em ở đây sắp buồn đến chết rồi.” Kim Đào đi tới, quan tâm nhìn La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ không muốn để bản thân suy nghĩ miên man nữa, vì thế mỉm cười: “Không cần, cuối tuần em sẽ không đến đây nữa, anh phải chú ý chăm sóc bác gái nhé.”

Kim Đào cảm thấy rất có lỗi: “Rất xin lỗi, mẹ anh thật sự bị dọa sợ, nếu không chắc chắn sẽ không từ chối phối hợp đâu. Nhưng mà em yên tâm, anh sẽ tiếp tục thuyết phục mẹ, anh cũng không muốn họ phải âm thầm chịu đựng chuyện này.”

“Ừm, cứ từ từ thuyết phục, phân tích lí lẽ cho họ nghe, bác trai bác gái đều là người hiểu lí lẽ, bị thương nặng như vậy ai cũng sẽ sợ hãi thôi, chuyện khách sạn anh tính làm thế nào đây?”

Vừa nói đến chuyện này, về mặt Kim Đào vô cùng kiên định: “Nếu đã đến tình trạng này rồi thì anh nhất định phải cùng họ đối kháng đến cùng, anh không tin toàn bộ Danh Tinh này đã bị những kẻ đó lấy thúing úp voi, cũng không tin dám lưu manh đó có thể thoát khỏi pháp luật như vậy, anh sẽ không chùn bước nhân

nhượng. Anh cũng đã liên hệ với mấy hộ kinh doanh ở đó rồi, cần phải cùng nhau đi kiện Thụy Dương quốc tế kia.”

“Kim Đào, em sẽ ủng hộ anh, bên Mạc Duy Khiêm cũng đã xâm nhập điều tra, chắc chắn sẽ bắt được kẻ chủ mưu sau màn thôi.”

Kim Đào không kìm lòng được cầm tay La Duyệt Kỳ: “Duyệt Kỳ, em có thể suy nghĩ một lần nữa về quan hệ của chúng ta không? Em thật sự cứ thế buông tha cho tình cảm năm năm trời của chúng ta ư? Anh nhất định có thể nói được làm được, chỉ cần em tha thứ cho anh, anh không quan tâm tới bất cứ cái gì nữa.”

“Kim Đào...”

Không đợi La Duyệt Kỳ nói chuyện, Trần Thục Phương cũng đã tỉnh: “Duyệt Kỳ này, trước đây dì đã nói chuyện hơi quá đáng, Kim Đào nhà dì một lòng nghĩ đến con! Trải qua mấy sự việc dì cũng đã hiểu được, Kim Đào nếu có thể cưới được cô gái tốt như con thì chính là phúc đức của nó, dì cũng xin con tha thứ cho nó đi, là con dì đã làm quá nhiều chuyện có lỗi với con.”

Thời gian này La Duyệt Kỳ không ngừng chăm sóc bà, Trần Thục Phương rất cảm động, cũng hoàn toàn hiểu được La Duyệt Kỳ là một đứa bé hiếu thuận hiếm có.

La Duyệt Kỳ vừa khó xử lại vừa khổ sở, nhìn ánh mắt ân cần chờ đợi của mẹ con Kim Đào, cô không có cách nào từ chối thẳng thừng, thầm nghĩ sau này tìm thời gian thích hợp nói rõ với Kim Đào.

Vì thế cô cũng không nói đồng ý hay không, chỉ cười nói cô ra ngoài mua chút đồ rồi sẽ quay lại.

Kim Đào thấy La Duyệt Kỳ chưa nói từ chối thì trong lòng cũng rất vui, cảm thấy bản thân chắc chắn còn hy vọng, lại càng quyết tâm vững chắc theo đuổi kéo La Duyệt Kỳ về hướng mình.

Buổi tối lúc La Duyệt Kỳ chuẩn bị về nhà, Kim Đào đi theo ra ngoài bệnh viện, muốn tiếp tục nói chuyện ban ngày.

La Duyệt Kỳ suy nghĩ rồi nói với Hàn Giang: “Tôi ngồi xe Kim Đào, có chút chuyện phải nói với anh ấy.”

Hàn Giang thấy vẻ mặt La Duyệt Kỳ rất nghiêm túc, cũng không ngăn cản mà cùng hai người khác trở về chiếc A8 kia, đi theo phía sau xe Kim Đào.

“Kim Đào, trước hết anh nghe em nói đã, không phải em không nhớ tình bạn cũ, cũng không phải em độc ác vô tình, anh cũng có thể thấy rõ sự thật rồi đấy, giữa chúng ta đã có quá nhiều mâu thuẫn không giải quyết được, chẳng qua bây giờ mọi người đều đang trong lúc khó khăn nên xích lại gần nhau, đến khi giải quyết xong mọi việc thì chắc chắn sẽ không đơn giản như anh nghĩ nữa đâu.”

Kim Đào nghe xong thái độ còn nghiêm túc hơn: “Anh biết em định nói gì, anh thừa nhận trong lòng anh sẽ không thể coi như em và Mạc Duy Khiêm chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng anh có thể không tính toán so đo, có thể xem nhẹ chuyện này, hơn nữa anh cũng có sai lầm. Anh chỉ không muốn mất em mà thôi, chúng ta đã từng yêu nhau như vậy.”

“Anh bây giờ gọi là lừa mình dối người, Kim Đào, chúng ta có thể là bạn bè, người thân, nhưng không có khả năng trở lại thành người yêu nữa đâu, một ngày nào đó anh sẽ hiểu ý của em, anh cũng về nói bác gái không cần nhắc đến chuyện này nữa, tránh phải thất vọng.” La Duyệt kỳ cũng rất kiên trì cứng rắn bảo vệ suy nghĩ của mình.

“Em yêu anh ta ư?” Kim Đào yên lặng khá lâu rồi đột nhiên hỏi một câu như vậy.

“Anh nói Mạc Duy Khiêm ư? Sao có khả năng đó được!” La Duyệt Kỳ phủ nhận theo bản năng.

“Không yêu anh ta sao em còn ở bên anh ta chứ? Không yêu anh ta sao em có thể dịu dàng, ngoan ngoãn nghe theo anh ta như thế? Không yêu sao em còn tin tưởng, mỗi lần nhắc đến chuyện gì thì đều đặt Mạc Duy Khiêm thế nào ở cửa miệng?”

La Duyệt Kỳ thở sâu rồi mới nói: “Em chỉ là muốn báo đáp anh ấy, không được ư? Anh ấy đã cứu mạng em, làm nhiều chuyện vì em và ba mẹ em như vậy, em không muốn để anh ấy phải thua thiệt nữa, nếu anh ấy muốn bên em thì em cứ nghe theo anh ấy thôi, anh còn muốn nói gì nữa không?”

Kim Đào chỉ cảm thấy buồn cười: “Duyệt Kỳ, báo đáp thì cần dùng thân thể của mình sao? Nếu Mạc Duy Khiêm là một lão già thì em cũng làm thế ư? Chính em mới đang lừa mình dối người đấy, quyền thể của Mạc Duy Khiêm cộng thêm đáng về không tồi của anh ta chính là thứ tốt nhất để chinh phục phụ nữ, anh không hề giật mình hay trách cứ việc em sinh ra tình cảm với anh ta, bởi vì thật sự anh ta đối xử với em rất tốt, nhưng em cũng phải hiểu rõ ràng trái tim mình, báo ân cũng không phải làm thế đâu!”

“Mặc kệ anh nói sao thì em cũng sẽ không quay lại bên anh đâu, sau này cũng sẽ chẳng ở bên anh ấy, không phải em xem thường bản thân, mà là trước mặt Mạc Duy Khiêm em không thể không tự ti được, em rất rõ suy nghĩ và trái tim mình, em chỉ muốn báo đáp ân tình của anh ấy mà thôi, anh không cần nói thêm gì nữa đâu.” La Duyệt Kỳ có gì nói đó với Kim Đào, vì đối với cô thì Kim Đào bây giờ càng giống như một người bạn thân thiết có thể trút hết nỗi lòng hơn.

Dừng xe trước cửa khu nhà, Kim Đào xuống xe cùng La Duyệt Kỳ.

“Duyệt Kỳ, em thật sự không thể suy nghĩ thêm ư? Từ lúc em còn là sinh viên anh vẫn bên em, chúng ta có nhiều kỷ niệm như vậy, em thật sự buông tay được ư?” Kim Đào thật sự không buông đoạn tình cảm này xuống được, chỉ mong La Duyệt Kỳ có thể vì đoạn ký ức này mà thay đổi quyết định.

Kim Đào vừa nhắc tới, ký ức năm năm qua lập tức ủa về trong đầu La Duyệt Kỳ, mỗi đêm tình nhân ngọt ngào, mỗi sự kinh ngạc vui vẻ đêm thất tịch, du lịch ngày nghỉ, còn tất cả những gì Kim Đào đã trả giá vì cô, nhưng tất cả đều không thể quay lại được.

Nhìn dáng vẻ đau khổ cầu xin của Kim Đào, La Duyệt Kỳ đau không nói nổi, cô không muốn làm anh ấy đau lòng nhưng chẳng có cách nào đồng ý với anh ấy được.

Nước mắt chảy ra từ khóe mắt, La Duyệt Kỳ dần dần khóc ra tiếng: “Kim Đào, rất xin lỗi, thật sự xin lỗi, chúng ta không bao giờ âm thầm oán hận nhau nữa được không? Anh là người thân mà em vĩnh viễn không thể dứt bỏ được, anh đừng cố chấp như vậy nữa.”

Đến mức này, Kim Đào biết La Duyệt Kỳ sẽ không bao giờ quay đầu nữa, vô cùng đau lòng ôm lấy La Duyệt Kỳ rơi lệ: “Duyệt Kỳ, hãy đối xử với bản thân thật tốt, Mạc Duy Khiêm cũng chẳng có gì giỏi giang cả, anh ta chỉ có quyền có thể mà thôi, chúng ta không cần phải sợ, nếu em bị bắt nạt hay đau khổ thì hãy tới tìm anh, dù anh chẳng có tài cán gì cũng sẽ ra mặt đòi lại công bằng cho em.”

La Duyệt Kỳ nghe xong thì càng khóc lớn hơn.

“Anh bảo vệ người của tôi thế này đấy hả? Anh nhìn rõ cho tôi, bây giờ là tình huống gì hả?” Mạc Duy Khiêm ngồi trong xe nhìn hai người ôm nhau khóc, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đồng Nguyên cũng hận, La Duyệt Kỳ này có thể đừng có thay đổi thất thường như thế được không hả? Sao mà mới ở viện vài ngày đã khôi phục tình cũ với Kim Đào rồi?

“Tôi nghĩ chắc là không sao đâu, chẳng phải bọn Hàn Giang vẫn đứng bên cạnh đấy ư?”

“Thối lắm! Chẳng lẽ phải bắt gian tặc giường mới gọi là có sao chắc? Hàn Giang là người của anh, chứng tỏ cách quản lý của anh có vấn đề, thật con mẹ nó phản rồi, tôi thấy Kim Đào chính là còn chưa hiểu rõ tình hình!”

Mạc Duy Khiêm nổi giận dùng đòn đứng xuống xe, nhanh chóng bước đến chỗ La Duyệt Kỳ và Kim Đào vẫn còn ôm nhau,

Hàn Giang đang muốn khuyên nhủ hai người không cần thương cảm quá, kết quả là cảm thấy có người xông đến, lập tức đề cao cảnh giác, khi thấy người đến là Mạc Duy Khiêm thì không khỏi liếc mắt nhìn hai người bên cạnh thầm nghĩ: Thôi xong, đúng là không hay ho, chọc trúng tử huyệt rồi!

Mạc Duy Khiêm đến gần thô lỗ kéo La Duyệt Kỳ khỏi vòng tay Kim Đào, thuận tiện đẩy mạnh Kim Đào sang một bên.

La Duyệt Kỳ bị kéo một cái thì lảo đảo suýt nữa không đứng vững, thấy người kéo là Mạc Duy Khiêm liền hỏi: “Anh làm gì thế?”

“Đây hẳn phải là câu anh nên hỏi chứ, em đang làm cái gì hả?” Trong mắt Mạc Duy Khiêm tràn ngập lửa giận.

Lúc này La Duyệt Kỳ mới phản ứng được động tác của mình và Kim Đào gây hiểu lầm thế nào, vì thế thái độ cũng dịu đi: “Em đang từ biệt Kim Đào, lát nữa em sẽ giải thích với anh.”

“Từ biệt mà phải làm như sinh ly tử biệt thế à? Còn ôm nhau khóc? Nếu mà luyến tiếc quá thì sao không nói thẳng một tiếng chẳng phải là xong rồi sao? Không cần phải lén lút thế đâu!”

“Ai lén lút? Không phải mấy người Hàn Giang còn ở đây sao? Không tin anh hỏi xem em và Kim Đào đang nói cái gì hả?” La Duyệt Kỳ không thích người khác ngang ngược áp đặt mình.

Mạc Duy Khiêm hừ lạnh một tiếng: “Dĩ nhiên là anh sẽ phải hỏi tội họ! Bây giờ hãy nói về suy nghĩ của em trước đi, em định thế nào mà ôm ôm ấp ấp cậu ta như thế? Coi như anh không tồn tại ư? La Duyệt Kỳ, anh cũng chẳng phải đồ ngu như Kim Đào, có thể để cho kẻ khác ngang ngược cướp đi người anh thích!”

La Duyệt Kỳ không ngờ Mạc Duy Khiêm có thể nói lời đã thương người khác như thế, lại thêm việc hắn chẳng biết xấu hổ mà sau tất cả mọi chuyện còn dám nói người khác ngang ngược cướp đoạt tình cảm, cô cũng bướng bỉnh lên: “Quan hệ của em với Kim Đào trước đây là như thế nào anh cũng hiểu quá rõ rồi, em nói chuyện mấy câu với anh ấy thì sao hả? Ngoại trừ lên giường thì em với anh ấy cũng làm tất cả những cái nên làm rồi, anh có thể làm gì nào? Trái lại, hôm nay mới là con người thật của anh đúng không? Bình thường biểu hiện của anh đều là giả vờ đúng chứ? Cái gì mà người khiêm tốn, khoan dung rộng lượng? Đều là chó má!”

“La Duyệt Kỳ, em còn chút hiểu chuyện nào không hả?” Mạc Duy Khiêm bị La Duyệt Kỳ chọc tức đến mức mặt mũi trắng bệch ra.

“Em thật sự hiểu chuyện, chính anh mới nên suy nghĩ lại bản thân ấy, lớn tuổi thế rồi mà còn không biết phân biệt trắng đen, tùy tiện sỉ nhục người khác, đây là cách dạy dỗ ứng của của nhà họ Mạc cách anh à?” La Duyệt Kỳ cũng không chịu nhường nửa bước, đầu óc nóng lên cũng chẳng thèm quan tâm cái gì mà báo ân, mà nhường nhịn nữa, còn cả thân phận của Mạc Duy Khiêm cũng bị ném ra sau đầu.

Đồng Nguyên ở bên cạnh xem đến sung sướng, muốn cười mà không dám, hắn không ngờ La Duyệt Kỳ sau khi biết thân phận của Mạc Duy Khiêm mà vẫn có thể nói lời châm chọc như vậy, đúng là khiến hắn mở rộng tầm mắt mà.

Mạc Duy Khiêm bị La Duyệt Kỳ nói không phản đối được, đành phải trở lại vấn đề chính: “Em nói xem vừa rồi em với cậu ta làm gì hả? Nói không rõ, không giải thích hợp lý thì cậu ta sẽ không đứng mà vào bệnh viện đâu!”

(Ý là đập cho nằm cẳng cấp cứu mà vào viện đấy ạ)

“Tôi thấy anh cũng có khí chất giống đám người Lưu Dương đấy, đều ỷ vào quyền thế mà bắt nạt đám bình dân chúng tôi, mặc kệ anh có tin hay không thì tôi và Kim Đào cũng chẳng có chuyện gì, Hàn Giang có thể làm chứng. Nhưng mà, anh dựa vào cái gì mà ở đây ngang nhiên chất vấn tôi hả? Chẳng phải chính anh cũng đi bảo vệ Lý Minh Hân ư? Chẳng phải cũng ở viện cả ngày với cô ta ư? Tôi còn chưa thèm hỏi mà anh đã ác nhân cáo trạng trước à? Anh đã chẳng sợ hiểu lầm, chẳng sợ lời ra tiếng vào thì sao tôi không thể nói chuyện với Kim Đào chứ?” Lúc đầu óc nóng lên, La Duyệt Kỳ đã đem tất cả khó chịu trong lòng nói ra.

Mạc Duy Khiêm vừa nghe lời này, sắc mặt trầm xuống, giọng điệu cũng bình tĩnh trở lại: “Thì ra em đang trả thù anh! Anh vừa nghe Đồng Nguyên nói anh ta điều người từ chỗ em đi, sợ em suy nghĩ nhiều nên mới nhanh chóng chạy đến, muốn giải thích với em! Cho dù Lý Minh Hân có động cơ không trong sáng đi nữa thì cô ta cũng bị thương vì công việc, cấp trên như anh không thể bỏ mặc được! Càng lo lắng em hiểu lầm nên mới không cho em biết, đợi ba mẹ cô ta quay về thì mọi việc được giải quyết rồi, kết quả là em nghĩ anh như thế sao? Vì chuyện không hài lòng này mà em đi thân thiết với người đàn ông khác ư? Duyệt Kỳ, em làm anh quá đau lòng, cũng làm anh quá thất vọng, em không biết làm như thế là quá ấu trĩ sao?”

La Duyệt Kỳ cũng vô cùng tức giận: “Tôi vốn chính là kẻ vừa nóng nảy vừa ấu trĩ, làm việc không có đầu óc đấy, không phải đánh giá của anh về tôi luôn là như thế hay sao? Anh chăm sóc bệnh nhân, tôi cũng chăm sóc bệnh nhân, anh không thẹn với lương tâm, tôi cũng tự thấy mình trong sạch, trừ khi trong lòng

anh có suy nghĩ gì không thể cho người ta biết nên mới từ bụng ta suy ra bụng người! Cho tới bây giờ, tôi cũng chẳng trông mong gì anh coi trọng tôi, cũng chẳng xin anh coi trọng tôi, thất vọng hay đau lòng đều là anh tự nghĩ, không cần tỏ vẻ đau đớn với tôi, tôi không có tâm trạng mà xem đâu!”

Mạc Duy Khiêm gật đầu mím môi nói: “Tốt, em nói đúng, đều là tôi tự làm tự chịu, tôi bị coi thường được chưa? Em thích thế nào thì cứ làm thế đi, tôi mặc kệ!”

Đồng Nguyên nhìn Mạc Duy Khiêm đi không quay đầu, định nói gì đó với La Duyệt Kỳ nhưng cuối cùng cũng không nói ra, đành thở dài đuổi theo Mạc DUY Khiêm.

La Duyệt Kỳ tức giận nói với mấy người Hàn Giang còn đứng đó: “Các anh còn không đi theo đi? Không thấy anh ta bảo mặc kệ tôi ư? Đi hết cả đi!”

Mấy người Hàn Giang quay mặt nhìn nhau, suy nghĩ nửa ngày cũng lái xe đi theo.

“Duyệt Kỳ, em tội gì phải vậy, chuyện này căn bản là không cần mà.” Kim Đào không ngờ mọi chuyện sẽ phát triển theo chiều hướng này, nhưng mà âm ỉ thế cũng khiến nỗi buồn trong lòng hằn vơi đi không ít.

La Duyệt Kỳ không để ý đến lời khuyên của Kim Đào: “Anh không cần lo cho em, tính tình của em anh cũng biết rồi đó, anh mau về bệnh viện đi, rời đi cũng lâu rồi mà.”

Kim Đào biết một khi cô đã cứng đầu thì ai cũng không khuyên được, đành trở lại bệnh viện.

La Duyệt kỳ càng nghĩ càng tức, cũng không về nhà mà trực tiếp lên lầu dọn sạch cả bảo mẫu đi rồi mới thấy đỡ tức, về nhà cũng chẳng nói nhiều, trực tiếp về phòng ngủ.

Trong xe, Đồng Nguyên do dự mấy lần mới mở miệng hỏi Mạc Duy Khiêm: “Bây giờ còn đến bệnh viện thăm Lý Minh Hân không?”

Mạc Duy Khiêm liếc ngang Đồng Nguyên một cái: “Anh thấy tôi còn tâm trạng thăm cô ta chắc? Cha mẹ cô ta dù có chậm đến đâu cũng phải đến Danh Tinh từ lâu rồi, thế mà giờ còn chưa quay lại, khinh tôi là thằng ngu à? Tôi chẳng qua là giữ thể diện cho cô ta mà thôi, cô ta nghĩ cô ta có thân phận gì mà muốn tôi phải theo hầu cô ta chứ?”

Theo hay không chẳng phải chỉ do cậu nói thôi sao? Đồng Nguyên cảm thấy công việc của mình càng lúc càng khó khăn mà. Mạc Duy Khiêm không phải người dễ dàng tức giận, cho dù có giận cũng không giống hôm nay la hét âm ỉ như vậy, có thể thấy cậu ta bị La Duyệt Kỳ chọc tức đến nhũn cả não rồi!

Mấy ngày kế tiếp, Mạc Duy Khiêm cũng không liên hệ với La Duyệt Kỳ, mà La Duyệt Kỳ không có người đi theo cũng thấy tự do không ít, mỗi ngày không đến viện thì đều đi nhà sách, muốn làm phong phú thêm vốn hiểu biết của mình.

Mạc Duy Khiêm phiền lòng rối loạn ở trong nhà, vì việc phổ buôn bán còn phải chờ đợi nên hắn cũng chẳng muốn đến phòng làm việc, Đồng Nguyên sợ Mạc Duy Khiêm quá buồn bực, mỗi ngày đều tới đây với hắn.

Nhưng mà, đợi đến sau khi đọc được tin Kim Đào sắp tái hợp với bạn gái cũ trên báo thì hắn cũng ngồi không yên nữa, nhìn tấm ảnh hai người nói nói cười cười mà phóng viên chụp trộm được kia, lòng hắn tê dại đau đớn.

“Anh đi gọi Hàn Giang về đây, tôi có việc muốn hỏi cậu ta.”

Đồng Nguyên cảm thấy mơ hồ: “Hàn Giang vẫn đều ở đây mà.”

Mạc Duy Khiêm buông tờ báo, nhìn chăm chăm Đồng Nguyên: “Anh giải thích lời vừa rồi cho tôi! Cái gì gọi là Hàn Giang vẫn ở đây hả? Không phải cậu ta ở bên chỗ Duyệt Kỳ hay sao?”

Đồng Nguyên thật sự muốn học máu, lòng run sợ đáp: “Sau khi cậu chia tay với La Duyệt Kỳ, bọn Hàn Giang đều trở lại hết, bảo mẫu cũng bị La Duyệt Kỳ đuổi về rồi.”

Mạc Duy Khiêm vẫn nhìn chăm chăm Đồng Nguyên, giọng điệu rất mềm nhẹ: “Đồng Nguyên, tôi nghĩ anh mở công ty vệ sĩ chỉ nghe lệnh tôi thôi chứ? Không ngờ không có sự đồng ý của tôi mà anh dám tự tiện gọi người về. Còn nữa, tôi nói hai chữ chia tay lúc nào, hả? Anh không đưa người phụ nữ của tôi lên giường Kim Đào thì anh thấy không cam lòng đúng không hả?”

42. Chương 42

Đồng Nguyên phản ứng rất nhanh: “Duy Khiêm, chuyện này cũng không thể trách tôi được, là tự La Duyệt Kỳ bảo bọn Hàn Giang trở về, tôi thấy hay là cứ tìm Hàn Giang tới hỏi xem tình huống thế nào thì hơn.”

Mạc Duy Khiêm cau mày cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu, sau đó ném tờ báo sang một bên không muốn đọc nữa.

Đồng Nguyên gọi điện thoại cho Hàn Giang xong lại nghe Mạc Duy Khiêm hỏi mình: “Anh nói Duyệt Kỳ và Kim Đào có thể thật sự có gì với nhau không? Dù sao họ cũng có 5 năm tình cảm, nếu Kim Đào thật sự đuổi theo không chịu bỏ cuộc thì Duyệt Kỳ có thể mềm lòng không?”

Đồng Nguyên cũng không biết, hần nghĩ nếu La Duyệt Kỳ thực sự thêm muốn quyền thế và tài sản của Mạc Duy Khiêm thì hôm qua đã chẳng ôm Kim Đào khóc, lại càng không dám đối đầu với Mạc Duy Khiêm; nhưng nếu nói cô ấy luyến tiếc Kim Đào thì lúc trước sẽ không phát sinh quan hệ với Mạc Duy Khiêm! Suy nghĩ của La Duyệt Kỳ này đúng là khó đoán mà, có thể làm hần và Mạc Duy Khiêm suy nghĩ đau đầu như vậy đúng là chẳng có mấy ai đâu.

“Nói thật nhé Duy Khiêm, tôi cũng chẳng đoán được La Duyệt Kỳ đang nghĩ thế nào nữa, xem ra là không phải tiếp cận cậu vì lí do mờ ám, nhưng cô ấy nhận đồ cũng không ngần ngại mà. Về phần Kim Đào, tôi thấy chắc cũng không đến mức muốn quay lại đâu, dù sao thời gian này cô ấy cũng toàn tâm toàn ý với cậu như thế nào thì chúng ta đều nhìn rõ cả rồi.”

Mạc Duy Khiêm không quá yên tâm: “Việc này cũng chưa chắc, cô ấy rất thẳng thắn, thích là thích thôi. Huống chi mấy thứ đồ đó dù tôi có đưa cho cô ấy nhiều hơn cũng chẳng đau lòng, chỉ cần cô ấy hiểu sự trả giá của tôi là được. Có thể nói chỉ cần cô ấy vui thì tôi có thể cam tâm tình nguyện làm bất cứ điều gì, đây là chuyện mà không ai có thể sánh được, nhưng mà cho dù như thế thì lòng tôi vẫn không yên ổn, có lẽ là tôi đã suy nghĩ nhiều rồi.”

Mạc Duy Khiêm lo được lo mất như thế khiến Đồng Nguyên không chịu nổi: “Duy Khiêm, cậu là loại người nào, sao có thể ỉu rũ chỉ vì mấy cái chuyện vặt vãnh chứ? Không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao? Tôi không tin cậu không giải quyết được, cũng không tin La Duyệt Kỳ sẽ không động lòng vì cậu, đừng không có tiền đồ thế chứ!”

“Tôi theo đuổi phụ nữ có liên quan gì đến tiền đồ hay không hả? Cô bé kia không bao giờ làm người ta bớt lo cả, hazz.”

Hai người đang trò chuyện thì Hàn Giang gõ cửa bước vào, Mạc Duy Khiêm trực tiếp hỏi: “Ngày đó là Duyệt Kỳ bảo các cậu quay về? Sao không thêm nói với tôi câu nào đã tự ý quyết định rồi?”

Sắc mặt Hàn Giang cũng hơi lo lắng: “Là lỗi của chúng tôi, ngày đó sau khi ngài đi rồi thì La tiểu thư nói dù sao ngài cũng mặc kệ cô ấy rồi, bảo chúng tôi lập tức đi đi, là chúng tôi không lo lắng chu toàn mới tưởng ngài mặc kệ thật nên trở về, sau đó bảo mẫu cũng đều bị La tiểu thư đuổi về hết, Mạc tiên sinh đừng nóng giận, là do chúng tôi không dám nói với ngài!”

“Có chuyện này ư? Cậu đừng lo lắng gấp gáp, cuối cùng thì tình huống xảy ra hôm đó là thế nào? Sao hai người bọn họ lại ôm ấp như thế?” Đây mới là chuyện Mạc Duy Khiêm quan tâm nhất.

Hàn Giang suy nghĩ một chút mới nói toàn bộ chi tiết tình huống mà bản thân nghe được cho Mạc Duy Khiêm.

Sau khi nghe xong, Đồng Nguyên thở dài nhẹ nhàng: “Thì ra là thế, đây là cuộc chia tay giữa anh em thân thiết thôi, sợ bóng sợ gió, sợ bóng sợ gió ha ha ...”

Về mặt Mạc Duy Khiêm cũng thả lỏng khá nhiều, vừa nghĩ đến biểu hiện hôm đó của mình thì lập tức cảm thấy hơi hối hận, nhưng lại nghĩ đến lời nói sắc bén của La Duyệt Kỳ, bây giờ hần có muốn chủ động cứu vãn tình thế thì đúng là hơi sượng mặt!

Nhìn sắc mặt lại một lần nữa chuyển sang âm u của Mạc Duy Khiêm, Đồng Nguyên âm thầm thở dài tức giận, cái thẳng nhóc này nếu chưa giải quyết chuyện của La Duyệt Kỳ thì ngay cả công việc cũng bỏ phải không?

“Hàn Giang, ba người các anh vẫn mau chóng quay về đi, về phần bảo mẫu thì cô ấy đang nóng nảy, cứ thế đã, sau này lại tính.” Mạc Duy Khiêm lo lắng mãi mới nói.

Hàn Giang lập tức đồng ý, sau đó không dám chậm trễ, lập tức ra ngoài ngay.

“Nếu không tôi đi nói xin lỗi nhỉ, dù sao thì tôi cũng lớn tuổi hơn cô ấy rất nhiều, chẳng nên so đo tính toán với một cô bé con đúng không?” Mạc Duy Khiêm lầu bầu như tự nói với mình.

Đồng Nguyên dĩ nhiên là biết Mạc Duy Khiêm đang nói với hân rồi.

“Cũng được, đàn ông cúi đầu một chút cũng chẳng có gì không nên.”

Mạc Duy Khiêm lại nói: “Nhưng mà ngày đó đã nói đến mức đấy rồi, nếu cô ấy không chịu nhận lời giải thích của tôi thì phải làm sao bây giờ?”

Hân đây trở thành đối tượng diễn tập rồi à? Hân cũng đâu phải La Duyệt Kỳ, làm sao mà biết cô ấy sẽ có thái độ gì chứ, sẽ làm gì chứ hả? (Đồng Nguyên)

“Hay là hoãn lại vài ngày, đến lúc đó La Duyệt Kỳ cũng bớt giận, khi đó cậu lại cúi đầu nhận lỗi có khi cô ấy sẽ tha thứ!” Đồng Nguyên đã không biết nên nói gì cho phải nữa, bây giờ hân tình nguyện đi điều tra vụ án cũng không muốn bàn luận vấn đề này với Mạc Duy Khiêm nữa.

Mạc Duy Khiêm đang suy nghĩ tự hỏi về đề nghị của Đồng Nguyên thì Hàn Giang vốn đã đi rồi lại quay lại nói.

“Mạc tiên sinh, còn một chuyện nữa tôi nghĩ nên nói với ngài một chút, ngày đó lúc La tiểu thư và Lý Minh Hân đi cùng nhau, hình như Lý Minh Hân đã nói không ít lời kích thích La tiểu thư, tôi nghĩ có thể vì thế nên La tiểu thư mới tức giận đến vậy.” Cho dù giọng của Lý Minh Hân cũng không lớn lắm nhưng vệ sĩ như họ có thính lực cao hơn người khác một chút.

Đồng Nguyên liếc mắt khen ngợi Hàn Giang, mũi nhọn đã chia về phía Lý Minh Hân, họ đều thoát rồi!!!

“Duy Khiêm, tự cậu yên lặng suy nghĩ đi, chúng tôi đi giải quyết chút việc khác.”

Đồng Nguyên vừa ra khỏi cửa đã vỗ vỗ bả vai Hàn Giang: “Thằng nhóc này khá lắm, có khả năng đây!”

Hàn Giang khiêm tốn cười: “Chủ yếu vẫn là ông chủ ngài dạy dỗ tốt, tâm trạng Mạc lão đại không tốt thì chúng ta cũng chẳng hay ho gì, em dốt không dám kể công, tất cả đều là kết tinh trí tuệ của tập thể anh em cả!”

“Cút xa ra đi, đừng có nịnh bợ anh, mau chạy về chỗ La Duyệt Kỳ đi, bảo vệ người cho kỹ vào, tất cả mọi mặt phải chu toàn, nhóc có thấy vị này bây giờ cả đầu chỉ nghĩ đến con nhóc đấy chưa hả!?”

Hàn Giang cũng phát sầu: “Cứ xem như thế có ích gì, phải nghĩ cách cho họ hòa giải chứ!”

“Anh cũng biết vậy! Thế này đi, anh đi cùng nhóc đến đó, phải xem ý tứ của bà cô này thế nào mới dễ xử lý!” Đồng Nguyên cảm thấy bây giờ hân thà mất một món trang sức cực kỳ đắt tiền cũng được, chỉ cần đỡ cho La Duyệt Kỳ vui vẻ thôi!

Mạc Duy Khiêm nhắm mắt lại suy nghĩ: Là bản thân hân quá mức hiền lành rồi sao? Nếu không thì sao Lý Minh Hân có thể theo đuổi bám riết không tha hân như vậy? Chuyện này hân có thể cho qua, cũng có thể vô cùng phong độ mà chừa lại mặt mũi cho đối phương nhưng bây giờ xem lại, bản thân biểu hiện ra tính tình quá tốt lại khiến người khác được đà lần tới ép hân đến khó chịu!

Trong lòng đã có quyết định cho nên lúc giữa trưa vừa nhận được điện thoại của Lý Minh Hân thì Mạc Duy Khiêm lập tức thoải mái đồng ý nói bản thân sẽ mau chóng đến bệnh viện thăm cô ta.

Lý Minh Hân buông di động, vô cùng vui sướng, đây là lần đầu tiên Mạc Duy Khiêm có thái độ tốt với cô ta như vậy, chẳng phải biểu hiện lần này gặp mặt sẽ có cơ hội xoay chuyển hay sao?

Nhìn nhìn miệng vết thương trên mặt, may mắn là không quá sâu, muốn hồi phục như cũ chắc là không có vấn đề gì, nhưng mà bây giờ hai cái vết cắt này lại chính là sự giúp đỡ cực lớn với cô ta, phải giữ lại một thời gian nữa rồi tính!

Mạc Duy Khiêm đến bệnh viện rất nhanh, câu đầu tiên mà hắn nói sau khi nhìn thấy Lý Minh Hân là: “Đây là lần cuối cùng tôi đến thăm cô, xét cả về công lẫn từ thì tôi đều đã làm những thứ vượt quá bổn phận của mình rồi, vì không muốn tạo thêm phiền toái phức tạp không cần thiết cho hai bên cho nên tôi sẽ không tiếp tục đến đây nữa.”

Thái độ này của Mạc Duy Khiêm khiến Lý Minh Hân không thể lập tức đón nhận được, cái này và tình huống cô ta đã tưởng tượng thật sự khác quá xa nhau! “Duy Khiêm, sao anh đột nhiên lại trở nên nhẫn tâm như vậy, làm gì có phức tạp phiền toái gì chứ, có phải La Duyệt Kỳ đã nói gì hay không?”

“Duyệt Kỳ có nói gì hay không thì có liên quan gì đến cô? Cô nên tỉnh táo suy nghĩ xem cô đã nói gì làm gì đi!”

Lý Minh Hân chỉ cảm thấy uất ức và chua xót trong lòng: “Em nói gì không đúng chứ? Đáng về vội vàng hấp tấp của cô ấy sao có thể xứng đôi với anh được, hơi một tí là rước lấy phiền toái! Em tranh thủ nắm bắt hạnh phúc của mình thì có gì không đúng chứ? Em có thể giúp anh làm rất nhiều việc, vừa có thể trở thành người giúp đỡ rất lớn trong công việc cho anh, lại có thể làm bạn đời trong cuộc sống của anh, vì sao anh không chịu để mắt đến em một chút chứ Duy Khiêm?”

Mạc Duy Khiêm nghe xong lại nở nụ cười: “Tôi thật không biết trong lòng cô có nhiều ý tưởng như vậy đấy, cô tranh thủ cái gì tôi cũng không phản đối, nhưng tôi không thể chấp nhận được sự xúc phạm ti tiện những thứ tôi yêu thích của cô! Cho dù Duyệt Kỳ có nhiều khuyết điểm hơn nữa thì tôi vẫn thích, hơn nữa cô ấy sống rất chân thật! Cô ấy cũng chẳng che giấu những thứ cô ấy muốn từ tôi, cũng sẽ không vì muốn lấy lòng tôi mà nhân nhượng bất cứ chuyện gì, chúng tôi là ngang hàng! Minh Hân, cô nghĩ rằng tôi không hiểu cô sao, nói thế nào nhỉ? Chỉ cần là bất kỳ ai xuất hiện bên cạnh tôi, chẳng cần tôi tự mình đi tìm hiểu thì cũng sẽ có người điều tra thay tôi, cái loại hy sinh trả giá mà cô tự cho là đúng này mới là gánh nặng của người khác đấy, động cơ để cô làm tất cả những thứ này, chắc cũng không cần tôi nhiều lời nữa phải không?”

Lý Minh Hân lớn tiếng biện hộ: “Động cơ của em chính là em yêu anh! Anh không nên bẻ cong sự cố gắng và trả giá của em như thế!”

Nhướn mi, giọng điệu Mạc Duy Khiêm rất bình tĩnh: “Thế sao? Tôi không thể không nói là cha cô cũng có chút khả năng, có thể dò hỏi ra được thân phận gia thế của tôi thì đúng là không đơn giản, nhưng cách làm cũng chẳng phải cao siêu gì lắm! Hơn nữa sau khi biết con gái của mình bị người ta bắt cóc đã thương mà kẻ làm cha làm mẹ chẳng những không phải ở cùng trời cuối đất, cũng chẳng có gì ngăn cản vẫn chậm chạp chẳng trở lại thăm nom! Cái loại tình thân lạnh nhạt này phải là gia đình loại nào mới tạo ra được? Nếu không phải thì chính là vì muốn kéo dài thời gian hòng tạo ra vài cơ hội ảo tưởng đúng chứ? Lý Minh Hân, cô tỉnh táo lại đi, chỉ cần tôi không tiếp nhận thì một phụ nữ dù có thân phận gia thế cao tới đâu hay có đáng về xinh đẹp như tiên trên trời thì cũng không bỏ nổi lên người tôi đâu! Huống chi, cô nghĩ cô có thể đạt được điều kiện hơn người nào hả?”

Về mặt Lý Minh Hân đồ bưng, không biết là do tức giận hay là xấu hổ nữa: “Cho dù La Duyệt Kỳ không biết thân phận của anh, vậy anh có thể cam đoan rằng cô ta không phải coi trọng tiền bạc của anh không? Dù sao anh cũng đã bày ra thực lực tài chính kinh người của mình trước mặt cô ta rồi!”

“Chuyện này không cần cô quan tâm, Duyệt Kỳ biết thân phận gia thế của tôi! Về phần lý do cô ấy ở bên tôi thì tôi không cần biết, vì tôi vui tôi thích! Cho nên nếu cô ấy thật sự vì tiền mà ở cùng tôi thì tôi đây càng vui mừng, bởi vì tiền của tôi đủ để giữ cô ấy thật dài thật lâu! Tôi đã nói nhiều như vậy, chỉ hy vọng cô hãy tự biết thân mình, thật thà làm việc, đừng có ôm cái ảo tưởng không thực tế làm gì nữa, nếu sau này cô còn có cơ hội nói chuyện với Duyệt Kỳ thì cũng nên để tâm một chút, nếu không cả nước đều có nơi cần những kẻ có năng lực như cô và cha cô đấy, tôi có năng lực điều động nhân sự loại này hay không thì cô cũng hiểu rõ phải chứ? Về phần vết thương trên mặt cô, bác sĩ tôi mời hai ngày sau sẽ đến, cô không cần lo lắng mà lòng tôi cũng chẳng cần áy náy, cô nghỉ ngơi đi!”

Mạc Duy Khiêm đi rồi, Lý Minh Hân ngồi trên giường lặng người thật lâu, cuối cùng nằm trở lại giường để nước mắt thấm ướt gối đầu.

La Duyệt Kỳ tuyệt đối không hề bắt ngờ đối với việc Đồng Nguyên đến tìm cô, người kia là tâm phúc của Mạc Duy Khiêm, chắc chắn là muốn giúp Mạc Duy Khiêm khuyên nhủ cô rồi!

“Duyệt Kỳ à, bọn Hàn Giang vẫn nên cho trở về bảo vệ em thôi, nếu không Duy Khiêm sẽ lo lắng, cậu ấy đã biết tối hôm đó cậu ấy hành động quá lỗ mãng rồi. Nhưng mà yêu quá sâu thì mới để ý nhiều, cậu ấy chỉ là quá quan tâm em nên mới kích động đến thế, em hiểu cho cậu ấy đi.”

“Chẳng lẽ anh ta còn nông nổi hơn em sao? Tình huống ngày đó anh cũng thấy rồi, có thể hoàn toàn trách em sao?” Thật ra lúc này La Duyệt Kỳ cũng không quá giận dữ nữa, sau việc đó cô cũng tỉnh táo lại rồi, không phải cô đã hứa với Mạc Duy Khiêm rồi sao, sao lại thiếu kiên nhẫn đến thế chứ, vừa nghe hắn nói một câu đã bốc hỏa rồi, đúng là không nên mà, thật sự là có lỗi với Mạc Duy Khiêm quá.

Đồng Nguyên lập tức nói tiếp: “Không trách em, không thể trách em chút nào hết, tuyệt đối là do Duy Khiêm hiểu lầm lại thêm quá nóng vội, trước khi đến Hàn Giang cũng đã giải thích hết với Duy Khiêm rồi, cậu ấy nghe xong thì rất là hối hận, lại không dám đến gặp em. Em cũng biết da mặt cậu ấy rất mỏng, muốn nhận sai xin lỗi nhưng lại ngượng ngùng, tôi sợ cậu ấy cả ngày ở nhà buồn đến phát bệnh nên mới tự quyết định đến giải thích với em!”

Da mặt Mạc Duy Khiêm mỏng? Đây đúng là chuyện lạ mới nghe lần đầu mà! La Duyệt Kỳ nhìn Đồng Nguyên nghiêm túc nói ra lời này thì thật sự khâm phục, đúng là người tài năng, có thể tron to mắt nói dối như thế!

Nhưng mà tự cô cũng hối hận rồi, không cần bôi mốt chi tiết thêm nữa.

Thấy La Duyệt Kỳ không nói lời nào, Đồng Nguyên cũng cảm thấy cuống dần lên: “Duyệt Kỳ này, vừa rồi tôi đến cửa hàng Duy Khiêm mở, mua một chiếc lắc tay cho em! Tuy rằng Duy Khiêm tặng rất nhiều thứ quý hơn nhưng đây coi như chút tấm lòng của người làm anh này nhé, em đại nhân đại lượng đừng có chấp nhặt kẻ tiểu nhân nữa, tha thứ cho cậu ấy lần này đi, đến gặp cậu ấy một chút nhé!”

La Duyệt Kỳ nhìn chiếc lắc tay trong hộp thì suýt chút nữa bật cười ra tiếng, có phải bây giờ người bên cạnh Mạc Duy Khiêm đều nghĩ cô chỉ nhận châu báu không nhận người quen không vậy? Cứ có chuyện gì muốn nhờ muốn xin cô là đem đồ đến tặng, thật sự quá buồn cười mà!

Hé miệng vui vẻ cười nhận lấy đồ vật: “Vây em cảm ơn anh Đồng nhé, thật ra em cũng có chỗ sai, thân phận của Mạc Duy Khiêm tôn quý như thế mà còn bị em mắng, anh ấy còn uất ức hơn em ấy chứ, ngày mai em sẽ tới tìm anh ấy, anh yên tâm đi.”

“Ôi, anh nói này em gái ơi, em muốn làm anh yên tâm thì em bây giờ theo anh về luôn đi, em cáu kỉnh không sao nhưng liên lụy lại là bọn anh đây nè! Không tin em hỏi Hàn Giang mà xem, Duy Khiêm cả ngày chẳng cho anh một nét mặt hòa nhã, ngay cả văn phòng cũng không thêm đến!” Đồng Nguyên sao có thể cho La Duyệt Kỳ cơ hội đổi ý được? Phải rền sắp khi còn nóng hiểu không?

La Duyệt Kỳ cũng thật sự muốn bù đắp lại sự thiếu lễ phép của mình với Mạc Duy Khiêm, vì thế đưa tay ném đồ vào trong túi xách, đi theo Đồng Nguyên lên xe.

Mạc Duy Khiêm phát tiết với Lý Minh Hân xong thì tâm trạng cũng chẳng tốt lên là mấy, lại bảo lái xe chạy một vòng ra ngoại ô rồi mới trở về, sau khi về nhà, vừa mới đổi dép đi vào phòng khách đã thấy La Duyệt Kỳ đang đứng bên trong cười tủm tỉm nhìn hắn.

La Duyệt Kỳ thấy Mạc Duy Khiêm sống người, lại dịu dàng hỏi: “Anh đi đâu về thế, em chờ anh thật là lâu.”

43. Chương 43: Chương 43 (18+)

Mạc Duy Khiêm không ngờ là La Duyệt Kỳ sẽ chủ động đến tìm mình, càng không ngờ là cô chẳng những đến đây mà còn mang về mặt dịu êm như thế.

“Đến đây lúc nào, sao không gọi cho anh?”

La Duyệt Kỳ bước đến ôm cánh tay Mạc Duy Khiêm, kéo hắn ngồi xuống sofa: “Em đến đây lâu rồi nhưng sợ anh không mang theo điện thoại nên không có gọi, cũng không để anh Đồng gọi, anh đi đâu vậy?”

Mạc Duy Khiêm không hiểu được La Duyệt Kỳ đang có ý gì nên chỉ có thể cẩn thận nói: “Lý Minh Hân gọi điện thoại cho anh, anh đến bệnh viện nói rõ ràng với cô ta, từ nay về sau ngoại trừ công việc cần thiết thì anh sẽ không gặp cô ta nữa, anh biết cô ta đã nói mấy lời không hay với em, em đừng để ý nhé! Hôm nay em tới là có chuyện gì muốn nói với anh?”

La Duyệt Kỳ buông cánh tay Mạc Duy Khiêm ra, ngồi thẳng người nói bằng giọng điệu cực kỳ thành khẩn: “Em đến để giải thích với anh, hôm đó là em không đúng, em quá nóng nảy nên mới nói nhiều lời làm tổn thương anh như vậy, thật sự em hơi quá đáng. Anh đừng giận, tha thứ cho em có được không? Thật ra ngày đó em cũng đang nói rõ ràng dứt khoát với Kim Đào, để sau này anh ấy đừng nhắc lại chuyện quá khứ nữa, em và anh ấy đã chẳng có cơ hội để quay lại nữa. Nhưng mà năm năm tình cảm không phải nói quên là có thể quên, em cũng nhớ rất việc anh ấy từng tốt với em thế nào, cho nên mới ôm anh ấy khóc như vậy, anh đừng hiểu lầm.”

Mạc Duy Khiêm nghe lời giải thích của La Duyệt Kỳ thì ngậy đại cả người, chẳng biết là phải tìm bao lâu mới gặp được cô bé có lối suy nghĩ bất thường thế này nữa, sau khi hấn gây chuyện như thế mà cô bé còn có thể chủ động đến dỗ dành hấn?

“Mạc Duy Khiêm, sao anh không nói lời nào? Em thật sự không làm gì cả, chỉ từ biệt anh ấy mà thôi, anh không chịu tha thứ cho em sao?”

Nhìn La Duyệt Kỳ chớp mắt nhìn mình cực kỳ đáng thương, lòng Mạc Duy Khiêm chua xót, cô bé kia còn nhỏ như vậy mà có thể vì hấn làm tới mức này, sao hấn có thể không tin cô bé được chứ?

Vươn hai tay ôm siết lấy La Duyệt Kỳ vào lồng ngực, giọng Mạc Duy Khiêm hơi kích động: “Ngoan, đừng nói nữa, đều do anh không tốt! Là do anh quá đa nghi, không liên quan gì đến em cả, em không làm sai gì hết!”

La Duyệt Kỳ cũng tựa vào ngực Mạc Duy Khiêm nhẹ giọng nói: “Mạc Duy Khiêm, em không buồn vì lời Lý Minh Hân nói, trong lòng em tất cả những người khác đều không quan trọng, chỉ cần anh vui vẻ là em thỏa mãn rồi.”

“Em đây chẳng phải là muốn làm anh cảm động đến phát khóc sao? Cô nhóc xấu xa, sau này không được tùy tiện nhận sai khiến bản thân uất ức nữa nghe chưa hả?” Mạc Duy Khiêm bây giờ chẳng biết nên đối xử với La Duyệt Kỳ thế nào mới tốt nữa, yêu thích, đau lòng cũng chưa đủ để biểu đạt tâm trạng của hấn lúc này, hấn chỉ biết bản thân cần phải cho cô bé đang ở trong lòng này tất cả những điều tốt đẹp nhất mà thôi!

La Duyệt Kỳ buồn cười nói: “Không cho em nhận sai, chẳng lẽ anh còn muốn em phát giận khóc lóc om sòm sao? Anh đúng là kỳ quái mà!”

“Em muốn làm gì thì cứ làm, muốn đánh muốn mắng đều tùy em, xin lỗi cũng phải là anh xin lỗi, nếu không lòng anh sẽ khó chịu.” Mạc Duy Khiêm thật sự cảm thấy phải như thế thì mới có thể giảm bớt chua xót trong lòng hấn được, người hấn yêu thương nhất lại vì hấn mà chịu ầm ức, hấn đúng là thằng khốn mà!

La Duyệt Kỳ chỉ cười chứ không nói gì nữa, Mạc Duy Khiêm dịu dàng đỡ La Duyệt Kỳ tách ra một chút hỏi: “Nếu là lỗi của anh thì anh cần phải bồi thường cho em, ngoại trừ xin lỗi, em còn muốn quà tạ lỗi gì không?”

Nói đến đây La Duyệt Kỳ càng cười đến vui vẻ, mang chuyện Đồng Nguyên đem lắc tay đến dỗ dành mình kể lại một lần cho Mạc Duy Khiêm nghe.

Mạc Duy Khiêm nghe xong cũng vui vẻ: “Anh đã nói Đồng Nguyên không phải kẻ ngốc mà, thời khắc mấu chốt vẫn cực kỳ được việc, lắc tay em cứ nhận đi, sau này anh sẽ thưởng tiền cho anh ta sau. Bé ngoan của anh, em thích châu báu thế nào? Sau này có cái gì đẹp đều mang về cho em, được không nào?”

Nói xong liền hôn lên môi La Duyệt Kỳ hỏi: “Có nhớ anh không?”

Thấy La Duyệt Kỳ gật đầu lại tiếp tục ép hỏi: “Nhớ chỗ nào? Nhớ bao nhiêu?”

“Trong lòng khó chịu, rất nhớ rất nhớ.”

Bàn tay Mạc Duy Khiêm xoa nắn di chuyển từ trước ngực xuống đến tận giữa hai chân cô, luồn vào trong váy, cách một lớp quần lót mỏng manh khẽ bóp nhẹ mấy cái tà ác hỏi: “Nơi này của em có nhớ không, hửm?”

La Duyệt Kỳ đỏ mặt không lên tiếng.

“Mới thế này đã thẹn thùng thì lát nữa phải làm sao đây?” Mạc Duy Khiêm vui vẻ kêu lên, nhanh tay lẹ chân lột sạch quần áo của La Duyệt Kỳ, vừa lột vừa tiện tay xoa nắn, đôi môi dịu dàng dày vò hai chú thỏ ngọc đang hưng phấn nảy lên trước ngực cô, ngón tay tà ác trêu chọc tam giác thần bí giữa đôi chân khiến cô không ngừng thở gấp đến khi hần thấy hơi thỏa mãn mới chịu ôm cô trở về phòng.

Đôi mắt La Duyệt Kỳ hé ra nhìn ánh sáng le lói luồn qua tầng rèm cửa dày đặc, biết trời đã sáng rồi. Cô cảm thấy mệt muốn chết đi được, phía dưới cũng chưa xót không nói nên lời, đại khái là do hôm qua lần lộn với Mạc Duy Khiêm quá đà, ngay cả tắm cũng không kịp đã ngủ thiếp đi rồi.

Khó chịu cử động người một chút cô mới cảm nhận được một bàn tay của Mạc Duy Khiêm vẫn còn dính chặt lấy nơi đó của cô, thảo nào cô khó chịu đến thế, La Duyệt Kỳ dịch người sang bên cạnh, muốn dậy tắm rửa một chút, kết quả cô lại phát hiện hai ngón tay của tên đàn ông già không nên nét này vẫn còn cắm sâu trong cơ thể cô, đúng là tức chết cô mà!

La Duyệt Kỳ vừa động người thì Mạc Duy Khiêm như có cảm ứng, một chân lập tức đè chặt La Duyệt Kỳ, chặn cô lại, ngón tay cũng như có ý thức bắt đầu cầm rút, trêu chọc trong cơ thể cô.

“Mạc Duy Khiêm, anh tỉnh lại!” La Duyệt Kỳ không nhin được mà đỏ mặt, dùng sức lay lay Mạc Duy Khiêm.

Phản ứng của Mạc Duy Khiêm là rút ngón tay ra, nhưng ngay tại thời điểm La Duyệt Kỳ thở phào nhẹ nhõm thì hần đột nhiên xoay người đè lên cô, không đợi La Duyệt Kỳ hiểu được là đang xảy ra chuyện gì, hần đã điều chỉnh xong tư thế, thẳng người ưỡn hông tiến vào trong.

La Duyệt Kỳ không hề chuẩn bị trước cuộc tấn công bất ngờ, rên một tiếng thật dài mới đấm đấm bả vai Mạc Duy Khiêm, tức giận nói: “Mới sáng sớm mà anh đã phát điên cái gì vậy, em muốn tắm rửa, anh mau tránh ra đi!”

Mạc Duy Khiêm cười ha hả không ngừng, vô cùng sung sướng cảm nhận nơi ẩm áp mềm mại đó mút chặt lấy mình: “Nó cứ nhớ em, anh cũng chẳng có cách nào mà!” Vừa nói vật khổng lồ nóng rực vừa chậm rãi rút ra khỏi huyết động ướt át, rồi lại từ từ cắm đi vào, mặc dù tốc độ chậm, nhưng sức lực cũng rất lớn, mỗi lần đều ma sát lên thành vách mềm mại, cuối cùng chạm được đến nơi sâu nhất trong cơ thể cô, một lần lại một lần tấn công vào nơi mất hồn đó.

Đóa hoa mềm mại không thể khổng chế, tiết ra một dòng chất mật hoa ngọt ngào, cả căn phòng đều thoang thoảng mùi hương của cô gái động tình, ngọt ngào, đủ để khiến tất cả động vật giống đực phải nổi điên chứ đừng nói là một người đàn ông yêu cô.

Mạc Duy Khiêm ngây ngẩn nhìn bầu vật dưới thân, không nhin được ở trong thân thể của cô đâm rồi lại đâm, muốn tiến đến chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, đâm vào tận linh hồn cô.

La Duyệt Kỳ khê rên, cô cố gắng tiếp nhận sự xâm chiếm mạnh mẽ của hần, thân thể cô căng ra đến khó chịu.

“Duyệt Kỳ, có em ở bên thật là tốt quá, nếu không sáng sớm mỗi ngày nó đều bị trúng gió!” Mạc Duy Khiêm khẽ thổi một hơi trước ngực La Duyệt Kỳ.

“Anh coi em là gì hả? Nhân viên chuyên môn phụ trách giải quyết dục vọng cho anh sao?” Nhìn Mạc Duy Khiêm nằm trước ngực mình, đôi môi không ngừng mút liếm. Nhìn hần ngậm một nụ hoa, lúng búng ca ngợi: “Thật mềm.....” hàm răng nhẹ nhàng cắn một cái, dùng nước miếng của hần thoa khắp bầu ngực xinh đẹp mượt mà của cô không sót một chỗ nào, cổ họng hần còn liên tục tràn ra tiếng chặc chặc thích thú, La Duyệt Kỳ cũng động tình.

“Nói linh tinh, ngoài em ra thì anh không cần ai cả, em nghĩ chúng ta bên nhau chỉ là tùy tiện thôi sao?” Cuối cùng Mạc Duy Khiêm cũng cọ xát đủ rồi, lúc này mới duỗi thẳng người, hai tay luồn xuống đỡ lấy hai

bên đùi La Duyệt Kỳ tách rộng ra ép ngược về phía trước. Đôi môi siết chặt đỉnh hồng trên bầu ngực sữa, ngậm sâu vào trong miệng, vừa hút vừa cắn, trên dưới cùng nhau tấn công.

Nhìn La Duyệt Kỳ nhú mào vừa như khó chịu lại giống như đang cực kỳ thoải mái, Mạc Duy Khiêm càng hưng phấn hơn, sức lực càng lúc càng mạnh mẽ.

“Có thoải mái không?” Mạc Duy Khiêm cố chịu đựng ham muốn được điên cuồng đâm rút, hần cứng rắn đùa La Duyệt Kỳ.

Lúc này toàn thân La Duyệt Kỳ đều nhóp nhép mồ hôi, mặt đã nóng bỏng như bốc lửa, đôi tay nhỏ bé trắng nõn không tự chủ được bắt lấy cánh tay cường tráng của Mạc Duy Khiêm, dùng đưa hòa theo nhịp điệu của hần, khuôn mặt nhỏ nhắn đã nhiễm đầy tình dục, xinh đẹp mà dâm đãng khiến Mạc Duy Khiêm nhìn đến choáng váng.

Nhưng khi cô nhìn đến vẻ mặt đắc ý đó của Mạc Duy Khiêm thì hơi tức giận, vì thế cô hít một hơi thật sâu rồi ôm chặt cổ Mạc Duy Khiêm cố sức ngồi dậy há to mồm cắn lấy vành tai hần thở gấp: “Anh nhanh lên!”

“Trời ơi...” Mạc Duy Khiêm lẩm bẩm, đem khuôn mặt vùi vào cái cổ mềm mại thơm phức của cô, “Em muốn làm cho anh phát điên sao?”

Mạc Duy Khiêm cảm thấy cho dù làm hần chết ngay bây giờ cũng đáng, có bảo bối tuyệt vời như La Duyệt Kỳ thế này, về sau mỗi ngày chắc chắn đều sẽ sung sướng hơn tiên! Lúc này cô nhóc đang chủ động nâng mông lên nghênh đón sự xâm nhập của hần, khó có được cơ hội cô chủ động như thế khiến Mạc Duy Khiêm càng không nhịn nổi.

“Đúng là bảo bối đói khát mà, hôm nay chúng ta ai cũng đừng mơ ra khỏi cửa!” Nói xong, hần ôm chặt La Duyệt Kỳ đâm chọc như phát điên.

Qua một lúc lâu, La Duyệt Kỳ thấy Mạc Duy Khiêm vẫn không có dấu hiệu dừng lại, thân thể cô muốn hồng luôn rồi, tới khi thật sự không duy trì nổi nữa mới túm lấy vai Mạc Duy Khiêm rên rỉ: “Dừng... dừng một lát, được không? Em... em... không chịu nổi...” thân thể non mềm của cô không dừng giây phút. Nhưng mặc kệ cô giãy dụa thế nào phía dưới cũng không chạy trốn được, hậu quả duy nhất là khiến cơ thể hai người càng thêm ma sát tạo ra lửa nóng mà thôi.

Giọng nói của Mạc Duy Khiêm đã trở nên khàn đặc: “Lúc làm loại chuyện này sao có thể nghỉ ngơi được chứ? Anh hỏi lại em lần nữa, có thật em và Kim Đào chưa làm gì nhau hay không hả?”

La Duyệt Kỳ liên tục lắc đầu, tốc độ hần quá nhanh, nhanh đến mức làm cho cô không cách nào theo kịp, bộ phận rộng mở giữa hai chân bị hần hung hăng xâm chiếm, liều mạng chen vào bên trong, cô vừa đau vừa mỏi, cảm giác eo sắp bị hần đụng đến mệt mỏi rời cả người. Bây giờ cô hối hận muốn chết vì đã nói mấy câu đó, không ngờ Mạc Duy Khiêm lại thù dai như vậy, hôm đó vì tức giận cô mới nói cô và Kim Đào ngoại trừ bước cuối cùng ra thì đã làm hết rồi, chỉ vì một câu này mà Mạc Duy Khiêm đã lấn lộn ép hời cô suốt buổi tối hôm qua thế mà hiện tại hần vẫn còn ép buộc cô.

“Không phải em đã thề rồi sao? Em và anh ta ngoại trừ hôn ra thì thật sự chưa làm gì cả, vốn là tính sau khi đăng ký sẽ dọn đến ở với nhau. Anh đừng tra tấn em nữa, sau này em không dám nói lung tung nữa mà...” Cô nức nở khóc, đôi mắt đầm lệ mờ mịt nhìn người đàn ông không biết xấu hổ sống chết liều mạng xông đưa trên người mình kia, mặt cô tràn đầy uất ức sợ sệt.

Trái tim Mạc Duy Khiêm bị tiếng khóc của cô làm uốn tan nát luôn, nhưng hần cũng cảm thấy có chút buồn cười. “Anh phải nghe em tự mình cam đoan mới cảm thấy thả lỏng được, sau này không được dùng loại chuyện này chọc tức anh nữa nghe chưa?” Nói xong, Mạc Duy Khiêm lại dùng sức đâm vào mấy chục cái mới cam lòng gào thét, buông thả trong cơ thể cô, diu dặt cô lên tới cao trào.

Nhìn hỗn hợp dịch thể của hần và La Duyệt Kỳ từ nơi đó rỉ ra, ánh mắt Mạc Duy Khiêm lóe lên, đưa tay sờ soạng một hồi lại luồn vào trong nhẹ nhàng chậm rãi xoa vuốt, dịu dàng trên chọc nơi đó.

“Anh còn không chịu yên nữa à? Bần muốn chết!” thân thể La Duyệt Kỳ cực kỳ mệt mỏi, chua xót sau cuộc vận động thể dục buổi sáng, càng không chịu nổi khi nhìn hành động như vậy của Mạc Duy Khiêm.

“Bản cái gì, không có những thứ này thì làm sao có đứa nhỏ được? Đây là nguồn suối sinh mệnh đó! Thời gian còn sớm, nằm thêm một lát đi em.”

La Duyệt Kỳ mặc kệ Mạc Duy Khiêm tùy tiện xoa nắn chà xát, trong lòng lại nghĩ đến chuyện tránh thai, đây cũng không phải việc nhỏ đâu.

Mạc Duy Khiêm và La Duyệt Kỳ lại ý mặn tình nồng, Đồng Nguyên và những người xung quanh lập tức có cảm giác như được giải phóng, đặc biệt là sau khi Mạc Duy Khiêm ném ớ tiền thưởng thật lớn thì tất cả mọi người đều cảm thấy chịu khổ một lần cũng đáng, ngay cả Phùng Thư Dân và nhân viên tổ điều tra cũng cảm nhận được cái gì gọi là khổ tận cam lai, mọi sự chú ý đều quay lại dồn hết vào vụ án.

Kim Đào sau khi bị La Duyệt Kỳ hoàn toàn từ chối thì cũng cảm thấy mất mát cực lớn, biết không có khả năng cứu vãn nên đành nói với cha mẹ tình hình thực tế, để sau này họ không cần lưu luyến chuyện này nữa, lại khuyên họ nên phối hợp điều tra, nếu không sau này nhất định còn có phiền phức khác nữa.

Sau khi Trần Thục Phương tỉnh táo suy nghĩ lại cũng thật sự suy nghĩ đề nghị của con, lo lắng trong lòng cũng cảm thấy buồn lòng không ít.

Vì bận việc của cha mẹ nên Kim Đào chỉ có thể xin nghỉ dài hạn ở đội bóng, vị trí chủ lực chắc chắn khó mà giữ được nhưng hần cũng chẳng quan tâm lắm, nhưng hôm nay lại nhận được điện thoại của Loan Ninh, hẹn gặp hần ở bên cạnh bệnh viện.

“Kim Đào, dạo này tôi cũng lắm việc quá, vốn nên đến đây sớm hơn mà không thể rút ra được, tiền này cậu đem về mua chút đồ bổ cho hai bác nhé, coi như chút tấm lòng của tôi.” Loan Ninh hào phóng rút ra mấy vạn đưa cho Kim Đào.

“Không cần, tự tôi cũng có thể mua được,”

“Cậu đang trách tôi sao? Hazz, Kim Đào, cậu đó cái gì cũng tốt chỉ có tính cách là quá cứng rắn, hôm nay tôi đến thật ra là muốn khuyên cậu về chuyện khách sạn ở khu phố kinh doanh kia, những người đó đều là kẻ mà chúng ta không thể đấu lại được đâu, tôi thấy cậu cũng đừng gây chuyện nữa, chịu đựng một chút, tiền mất rồi thì lại kiếm!” Loan Ninh tận tình khuyên nhủ.

Kim Đào cười lạnh: “Loan Ninh, tôi cứng đầu cũng rất ngốc, nhưng dù tôi có ngốc hơn nữa thì sau chuyện này cũng có thể nhìn ra bộ mặt thật của anh! Thật ra từ lúc anh bắt đầu đồng ý liên hệ với Phạm Thanh Lợi giúp bạn giá tôi tới giờ, anh luôn luôn không ngừng chinh tôi, mà tôi vẫn cứ đại dốt tin tưởng anh. Chuyện phố kinh doanh cải tạo lần này cũng làm tôi thật sự tỉnh ngộ, anh tính toán đi tính toán lại, nhưng anh không ngờ làm nhiều việc như thế mà vẫn chưa hoàn toàn chinh chết tôi đúng không? Còn nữa, người đầu tiên ký tên với tổ cải tạo cũng là anh đúng không? Anh đúng là nể mặt tôi mà!”

Sau khi bị vạch trần, Loan Ninh cũng không kinh hoảng, vẫn duy trì nụ cười: “Cuối cùng cậu cũng hiểu? Tôi cũng sốt ruột thay cậu, cứ nghĩ bao giờ cậu mới hiểu ra tôi đây là người xấu chứ? Kim Đào, cậu cũng chẳng nghĩ lại xem, cậu đoạt vị trí của tôi, còn nghĩ tôi có thể giúp cậu ư? Nếu đã vạch mặt nhau cũng tốt thôi, cậu đấy, vẫn nên thẳng thắn ký tên đi, nếu không sẽ còn nhiều cái hay ho đang chờ đâu, đừng tưởng cậu dâng bạn gái cho Mạc Duy Khiêm là có thể không cần sợ chúng tôi. Nói cho cậu biết, không chỉ cậu mà ngay cả Mạc Duy Khiêm cũng không thoát được đâu, ở Danh Tính này, ai cũng đừng hòng chạy thoát khỏi bàn tay chúng tôi!”

Kim Đào nhìn Loan Ninh rời đi kiêu ngạo đến cực điểm. Biết bản thân đã chẳng còn đường lui nữa, ngoại trừ giúp Mạc Duy Khiêm nhanh chóng bắt đám người Loan Ninh Lại thì hần chẳng còn cách nào nữa, nếu không Loan Ninh cũng sẽ chẳng buông tha hần đâu!

44. Chương 44

Sau khi Kim Đào suy nghĩ cẩn thận, trở lại bệnh viện bắt đầu khuyên cha mẹ cần phối hợp điều tra, không thể cứ để mọi việc không giải quyết như thế được, còn nói mọi chi tiết trong quan hệ của hần và Loan Ninh, lúc này Trần Thục Phương mới hiểu thì ra không phải vì nhà họ cố chấp nên xảy ra chuyện mà là người ta tới báo thù, vì thế quay sang bàn bạc với bạn già nên làm gì lúc này.

Mạc Duy Khiêm sau khi hòa giải với La Duyệt Kỳ cũng yên tâm, dồn toàn bộ sức lực và tinh thần vào chuyện điều tra, một mặt cho người chú ý đến động tĩnh của khu phố kinh doanh, một mặt bắt tay vào điều tra quá trình làm giàu của Lưu Dương.

“Vừa rồi tôi đã xem tư liệu Thư Dân mang đến, biết thời gian này mọi người đều rất vất vả, công việc cũng có hiệu quả cao, Thụy Dương quốc tế này không chỉ khai phá khu phố kinh doanh, ba năm trước đây còn khai phá một trung tâm thương mại chuyên bán sỉ hàng hóa. Tôi đã mời công an bên cục công an thành phố đi tìm hiểu chút tình huống, phát hiện khi đó ở trung tâm thương mại kia không những cũng có tình trạng dùng bạo lực để ép di dời, mà quan trọng hơn là cục trưởng phân cục công an ở địa phương đó là Cao Nhiệm Thanh vì quá trình giải tỏa di dời đã có vi phạm kỷ luật nghiêm trọng và hành vi thất trách nên đã bị cách chức, chuyện này phải điều tra rõ ràng ra. Cao Nhiệm Thanh luôn tính đường ở nhà, Thư Dân cử người đi hỏi thăm một chút. Mặt khác phải thu thập đủ tình trạng của quần chúng bị hại khi đó, như thế mới có thể tóm được nhược điểm của Lưu Dương, nếu mọi người đã được cử đến đây thì nhất định phải giữ vững tâm trạng, toàn lực ứng phó, cố gắng hết sức để đào kỹ xóa sạch thứ sâu mọt làm hại nhân dân này!”

Nói đến đây, thấy mọi người đều tập trung tinh thần nghe mình nói chuyện, giọng điệu của Mạc Duy Khiêm lại trở nên thoải mái hơn: “Dĩ nhiên, chúng ta đều là xác thịt phàm trần, tôi cũng không hi vọng chỉ vì công việc mà không thêm để ý đến an toàn của bản thân, công việc dĩ nhiên là quan trọng nhưng nó chỉ quan trọng khi có điều kiện đầu tiên là chúng ta phải bảo vệ an toàn bản thân thật tốt, đây mới thật sự là người làm việc lớn. Cuối cùng tôi muốn nói là tuy chúng ta làm việc cho nhà nước nhưng cũng không thể để mọi người vất vả không công, tiền bạc dù là tục vật nhưng mà có làm việc thì cũng phải nuôi sống gia đình, tôi sẽ xin kinh phí cho lần điều tra này, trước khi khoản kinh phí đó được chuyển về cá nhân tôi sẽ ứng trước 300 đồng một ngày để trợ cấp ọi người theo tiêu chuẩn. Nhân viên điều tra của ủy ban kỷ luật địa phương sẽ chỉ 500 trợ cấp, như vậy cũng khiến mọi người yên tâm hơn chút, dù sao mọi người là cán bộ địa phương, chỉ cần triển khai công việc này thì sẽ đắc tội với người ta, điểm ấy tôi hiểu rõ!”

Tất cả mọi người đều vô cùng kích động, đặc biệt là những nhân viên địa phương của Danh Tỉnh được điều đến hỗ trợ, trong lòng đều vô cùng biết ơn Mạc Duy Khiêm có thể thông cảm cho họ, suy nghĩ vì họ như vậy.

Mạc Duy Khiêm cười nói: “Nói nhiều như thế là vì muốn mọi người hiểu, không cần sợ trả thù, sau khi điều tra kết thúc chẳng những sẽ có khen thưởng ọi người, đồng thời hồ sơ lý lịch công tác của mọi người cũng sẽ có ưu đãi lớn, liều thuốc an thần này đủ ọi người chưa nào?”

Tiếng vỗ tay lại vang lên, mọi người vỗ đến mức tay đỏ bừng cả lên, họ thật sự kích động, nhân viên nhà nước muốn lên chức phải dựa vào cái gì đâu? Trước tiên phải xem lý lịch, biểu hiện, có lời này của Mạc Duy Khiêm, khẳng định sau này họ sẽ cao hơn người khác một bậc rồi!

“Minh Hân, cô nghỉ ngơi một thời gian trước đi, làm công việc sửa sang tài liệu, sau này sẽ sắp xếp lại!” Mạc Duy Khiêm đột nhiên bỏ thêm một câu trước khi chấm dứt cuộc họp.

Lý Minh Hân cúi đầu nhìn mặt bàn không hề ngẩng lên, cam chịu sự sắp xếp của Mạc Duy Khiêm.

Đồng Nguyên vẫn dùng danh nghĩa bảo vệ an toàn của Mạc Duy Khiêm mà theo hần tới các loại hội họp, tuy rằng hiểu biết nhiều nhưng vẫn không thể không khâm phục Mạc Duy Khiêm được.

Mạc Duy Khiêm rất khéo léo, cũng rất có khả năng lôi kéo sự tích cực của người khác, cùng là nói trắng ra mục tiêu và lợi ích khen thưởng nhưng hần sẽ làm người khác cảm thấy vô cùng hưng phấn và có trách nhiệm về công việc sắp tới, cao hơn là để người ta sống chết bán mạng cho hần, thế mới là nghệ thuật lãnh đạo!

“Về nhà trước, buổi chiều lại đến.”

Đồng Nguyên nghe Mạc Duy Khiêm nói thế, cảm thấy hơi kỳ quái: “Buổi chiều còn phải làm việc, sao còn đi qua đi lại làm gì, sắp 12 giờ rồi, hay là ăn trưa trước đi?”

“Tôi muốn về xem Duyệt Kỳ ra sao.” Mạc Duy Khiêm nói xong lập tức lấy điện thoại gọi cho La Duyệt Kỳ.

Có cái gì mà khoe mẽ hả? Không phải đã ở cùng nhau rồi sao? Sao mà phải gấp gáp thế hả? Đồng Nguyên khinh thường nhìn Mạc Duy Khiêm đang hưng phấn, về mặt này và về mặt trong phòng họp rõ ràng là hai

người khác nhau!

Lúc Mạc Duy Khiêm nói chuyện điện thoại với La Duyệt Kỳ, trên mặt đều mang theo nụ cười, bây giờ hẳn hài lòng tới mức không thể hài lòng hơn, cảm thấy đầy đủ đến mức không thể đủ hơn được nữa, ngày đó hẳn chỉ vì luyến tiếc La Duyệt Kỳ nên thử thăm dò vài câu ý muốn cô chuyển đến ở cùng hẳn, không ngờ Duyệt Kỳ chỉ hơi lo lắng suy nghĩ một chút đã đồng ý, đúng là niềm vui không dám nghĩ mà.

“Hơn 10 phút nữa anh có thể về đến nhà, buổi sáng em làm gì vậy, nói anh nghe với nào?”

Đồng Nguyên ngồi bên cạnh nghe Mạc Duy Khiêm dùng thời gian đi cả quãng đường lái nhai lầm bầm hỏi La Duyệt Kỳ làm gì, ăn gì, bắt kể chuyện gì cũng đòi kể lại, mà La Duyệt Kỳ cũng không thấy phiền.

Thời điểm sắp vào tiểu khu, Mạc Duy Khiêm mới chịu cúp điện thoại.

“Những lời này cậu về nhà có thể hỏi mà, sao phải thảo luận trong điện thoại thế chứ? Không thấy phiền sao?” Đồng Nguyên oán giận hỏi một câu.

“Anh thì biết cái gì chứ, tôi chỉ là muốn nghe cô ấy nói chuyện mà thôi, cô ấy ở nhà có một mình, tôi không thể ở bên, chỉ có thể quan tâm cô ấy hơn mà thôi.” Mạc Duy Khiêm nhìn cũng không thèm nhìn Đồng Nguyên, nhanh chóng xuống xe.

Không có cậu người ta cũng sống tốt hơn hai mươi năm đấy! Đồng Nguyên bĩu môi, cho rằng Mạc Duy Khiêm chỉ đơn phương tình nguyện mà thôi.

Lúc hai người mở cửa đi vào, La Duyệt Kỳ đã chờ sẵn ở cửa, thấy họ tiến vào liền cười hỏi: “Đã ăn cơm chưa?”

“Không có, Duy Khiêm vội vã trở về gặp em, sao có thể đi ăn cơm chứ, dù sao thời gian cũng kịp, để anh gọi điện đặt cơm.” Đồng Nguyên vừa nói vừa nghĩ xem nên ăn cái gì mới tốt.

“Không cần, em hâm lại đồ ăn một chút là được, các anh chờ một chút.”

Mạc Duy Khiêm lập tức hỏi: “Em làm khi nào thế, anh có nói là sẽ về đâu?”

“Em không đi làm, rảnh rồi quá nên làm thêm chút đồ ăn, nghĩ vạn nhất giữa trưa anh có về thì cũng ăn ngay được, nếu anh không về thì em tự ăn. Tuy tay nghề em không tốt lắm nhưng dù sao tự làm cũng sạch sẽ hơn bên ngoài.”

Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ nửa ngày mới hỏi một câu: “Em có mệt không?”

Đồng Nguyên nghe xong câu này thì trực tiếp nhanh chóng đi về phía nhà ăn, bây giờ lúc hẳn nghe Mạc Duy Khiêm nói chuyện cảm thấy rất hao tổn tinh thần.

La Duyệt Kỳ cũng cười ra tiếng: “Sao mà mệt được, anh nghĩ đi đâu vậy?”

Mạc Duy Khiêm như bước trên mây đi về phía nhà ăn, sau khi ngồi xuống nở nụ cười một lát mới nói với Đồng Nguyên: “Anh thấy chưa, thế này thì làm sao trách tôi thương cô ấy được chứ? Chỉ là cô bé này yêu cầu quá ít, chẳng chịu đòi hỏi gì cả, tôi muốn đối xử tốt với cô ấy cũng chẳng biết cho cô ấy cái gì nữa.”

Đồng Nguyên vô cùng chắc chắn là Mạc Duy Khiêm bị ngu đi rồi, chưa nói cái khác thì hẳn đã sắp tặng đi cả nửa tiệm châu báu rồi, cũng không nghĩ lại xem, chỉ cần Mạc Duy Khiêm hẳn muốn thì có bao nhiêu phụ nữ cam tâm tình nguyện mỗi ngày nấu đủ món trên đời vì hẳn? Sao mà La Duyệt Kỳ mới làm hai món đồ ăn đã khiến hẳn cảm động đến mức này chứ?

Nhưng đến thời điểm Mạc Duy Khiêm ăn xong còn muốn cướp việc đi rửa chén thì Đồng Nguyên đã hoàn toàn hóa đá, không một tiếng rên nào thoát ra liền lấy tạp dề trong tay Mạc Duy Khiêm, chủ động dọn chén đĩa, có Đồng Nguyên này ở đây thì sao có thể để Mạc Duy Khiêm làm việc này được chứ, nếu không ngày nào đó Đồng Nguyên hẳn chẳng chịu nổi sự trả thù bí mật của người kia đâu!

“Mạc Duy Khiêm, em mua quà cho anh.” La Duyệt Kỳ lôi kéo Mạc Duy Khiêm ngồi xuống sô pha nói.

“Sao lại nhớ đến việc mua đồ cho anh?” Mạc Duy Khiêm vừa nghe thế, lập tức nở nụ cười.

La Duyệt Kỳ hơi ngượng ngừng nói: “Anh cứ luôn tặng em thứ này thứ kia, em cũng nên tặng anh chút quà chứ, nhưng mà em không có nhiều tiền, chỉ mua hai chiếc ví đựng tiền tình nhân thôi, anh một cái em một cái, chỗ này còn có thể để ảnh của đối phương vào. Cái này em dùng tiền của mình mua, chỉ có mấy trăm thôi, anh đừng có chê nhé, cái này không thể sánh được với thứ đồ mua giá mấy vạn của anh đâu.”

Mạc Duy Khiêm nhận lấy ví tiền, mở ra thì thấy bên trong đã đặt ảnh chụp của La Duyệt Kỳ vào rồi, vì thế ôm chầm lấy cô triền miên hôn môi một hồi, đến tận khi La Duyệt Kỳ mặt đỏ tai hồng, thở dốc từng hồi mới chịu thả người nói: “Thứ này là tốt rồi, tâm ý của em mới là quan trọng nhất, đáng tiếc anh không có tấm ảnh nào.”

“Có thời gian đi chụp một tấm bổ sung sau là được mà, chuyện này không vội.”

“Duyệt Kỳ, cha mẹ em thật sự đồng ý cho em dọn đến đây ở với anh sao?”

La Duyệt Kỳ nằm trong lòng Mạc Duy Khiêm thở dài: “Không đồng ý thì có thể làm gì chứ, ai bảo con gái của ông bà không chịu giữ gìn, cho người ta hết rồi chứ?” Không đợi nói xong thì bản thân cô đã bật cười trước.

Mạc Duy Khiêm cúi đầu cắn cắn hai má La Duyệt Kỳ, giọng nói dịu dàng trầm thấp: “Bé con xấu xa, ra về ta đây, là anh không chịu thả em, em là trái vui vẻ, cổ tiêu sầu của anh!”

Hai người dây dưa hôn cắn, không khí nóng bỏng dần lên, đến khi Đồng Nguyên rửa bát xong đánh động một tiếng, Mạc Duy Khiêm mới rút tay ra khỏi vạt áo La Duyệt Kỳ, giúp cô chỉnh sửa lại trang phục rồi đứng dậy, lúc sắp đi còn dặn dò tỉ mỉ bảo La Duyệt Kỳ nghỉ ngơi cho tốt, đến khi La Duyệt Kỳ nhất nhất đồng ý mới ra khỏi cửa.

Trở lại văn phòng, Đồng Nguyên thấy Mạc Duy Khiêm đổi ví tiền liền hỏi: “Mới mua à, hãng nào thế?”

Đồ Mạc Duy Khiêm dùng thì chắc chắn là không rẻ rồi, khiến Đồng Nguyên đặc biệt quan tâm.

“Không biết, vừa rồi Duyệt Kỳ đưa tôi, nói là ví tình nhân, còn có thể cài tấm ảnh vào nữa.” Mạc Duy Khiêm nhìn tấm ảnh của La Duyệt Kỳ trong chiếc ví mới thì cười đến vô cùng sung sướng.

Đồng Nguyên rất ngạc nhiên, hẳn muốn biết La Duyệt Kỳ có thể tặng Mạc Duy Khiêm thứ gì tốt, vì thế bước lại gần, cẩn thận nhìn ví tiền màu đen kia, nhưng nhìn cả nửa ngày cũng không nhận ra là ví của hãng nào, đến tận khi Mạc Duy Khiêm quay chiếc ví lại, bên trong có một dấu hiệu lọt vào ánh mắt hắn.

“Từ từ, cho tôi nhìn cái ký hiệu này nào.” Đồng Nguyên lấy ví tiền nhìn qua nhìn lại vài cái như không thể tin nổi, còn dùng di động lên mạng tra cứu một hồi.

“Sao thế, có vấn đề gì ư?” Mạc Duy Khiêm không kiên nhẫn hỏi, hắn còn muốn bỏ giấy tờ, thẻ ngân hàng linh tinh vào nữa.

Đồng Nguyên nhắm mắt một hồi mới mở ra nói: “Duy Khiêm, đây là ví tiền Thước Kì.”

“Thế thì sao?”

“Thì sao? Ông lớn à, Thước Kì cậu có biết không hả? Tương đương với Thước Thử đấy, cái này đâu có xứng với thân phận của cậu hả?”

“Anh hô lớn gọi nhỏ như thế làm gì chứ, ký hiệu ở bên trong, người khác cũng đâu có thấy được, cho dù có biết thì cũng là do anh nói. Anh cũng không nghĩ lại xem, tôi không cần cái ví này thì trong lòng Duyệt Kỳ có thể dễ chịu sao? Đây là lần đầu tiên cô ấy tặng quà tôi, tôi phải quý trọng!” Mạc Duy Khiêm căn bản không quan tâm, đoạt lấy ví tiền tiếp tục nhét đồ vào.

Đồng Nguyên nhìn Mạc Duy Khiêm biểu hiện như thế, trong mắt thoáng qua một tia lo lắng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Tổ điều tra tiến hành từng bước, mọi người phân công nhau tìm kiếm nhân chứng vật chứng, ít nhiều cũng có tiến triển nhưng cũng chưa đủ để nói lên điều gì.

Mạc Duy Khiêm cũng cùng đám người Phùng Thư Dân họp bàn tìm ra cách đột phá tình trạng này.

“Duy Khiêm, người bên tôi có tin tức rồi.” Đồng Nguyên vui sướng đi vào phòng họp.

“Có tin gì mới?” Phùng Thư Dân là người đầu tiên không ngồi yên được.

“Chính là khi cái khu thương mại bán sỉ kia đưa vào khai phá, có một ông chủ siêu thị vì kiên trì không chịu đồng ý cái giá quá thấp, không chịu ký hiệp nghị, kết quả là bị đánh đến thương tật mức độ hai, bây giờ đã dời ra ngoại ô sinh sống, chúng tôi còn tìm được địa chỉ mới của ông ta.”

Phùng Thư Dân cực kỳ vui vẻ: “Đúng là tốt quá, chúng ta mau chóng cho người đi tìm hiểu, cần phải tìm được người cung cấp thông tin chính xác mới được.”

Mạc Duy Khiêm cũng gật đầu đồng ý với sắp xếp của Phùng Thư Dân.

Ngay lúc đang vội vã, lại có người cuồn cuồn chạy đến.

“Xảy ra chuyện lớn rồi, khu phố kinh doanh kia có người bị đánh chết!”

45. Chương 45: Chương 45 (18+)

“Người chết là ai?” Đồng Nguyên cực kỳ để ý đến điều này, nếu là người nhà Kim Đào xảy ra chuyện thì mọi việc có thể trở nên vô cùng phiền phức.

Trên mặt Mạc Duy Khiêm cũng hiện lên sự lo lắng.

Người kia vội vàng nói: “Là quản lý tiệm thuốc, tên là Vương Dân, bị đánh rất mạnh, chưa kịp đưa tới bệnh viện thì đã tắt thở rồi.”

“Có bắt được hung thủ không?” Phùng Thư Dân lại hỏi.

Người kia lắc đầu: “Nghe nói là có bảy tám người, đánh xong lập tức bỏ chạy, khi cảnh sát đến hiện trường cũng chỉ hỏi qua loa tình huống thôi, vì chuyện cải tạo nên camera ở khu đó đã bị dỡ bỏ cả rồi, chỉ sợ vụ án này khó mà phá được.”

Cho dù phố đó có bị san bằng thì cũng không có cái lí nào là dỡ bỏ toàn bộ camera cả, chuyện này rõ ràng có vấn đề! Mọi người đều hiểu được điều mờ ám trong đó nhưng cũng chẳng có cách nào bắt được nhược điểm của chúng. Hơn nữa bây giờ truy cứu chuyện tại sao lại dỡ hết camera cũng chẳng có ý nghĩa gì, cũng chỉ có thể thêm vào chứng cứ trong tương lai mà thôi.

“Đồng Nguyên, anh lập tức ấy người đi tìm quản lý siêu thị kia, người kiểm tra kỷ luật bên này chia làm ba đội nhỏ tập trung thăm hỏi những hộ kinh doanh trên phố buôn bán, trong vòng 3 ngày cần thu thập đủ tình trạng bị hại của các hộ kinh doanh, tôi và Thư Dân sẽ đi tìm Cao Nghiễm Thanh nói chuyện.”

Mạc Duy Khiêm cảm thấy phải nhanh chóng hành động, nếu không thì sẽ còn nhiều người gặp chuyện không may hơn nữa.

Lúc này mọi người đều lên tinh thần, chuẩn bị tiến hành chiến dịch lớn.

Mạc Duy Khiêm và Phùng Thư Dân lái xe đến tìm nguyên cục trưởng phân cục công an Cao Nghiễm Thanh, đến khi tìm được nơi ở của ông ta, cả hai đều cảm thấy không thể tin nổi Cao Nghiễm Thanh lại ở một khu nhà đơn sơ cũ nát như vậy, cho dù có nghèo túng đến đâu thì ông ta cũng phải có chút của cải mới đúng chứ?

Đi qua cầu thang nhỏ hẹp để đầy đồ cũ lại tràn ngập thứ mùi kì lạ, Phùng Thư Dân than thở: “Không phải là đến nhầm chỗ rồi chứ? Hoàn cảnh nơi này thật sự quá kém mà.”

Mạc Duy Khiêm không nói gì, chỉ nhíu mày đi thẳng lên trên, trong lòng nghĩ nếu Cao Nghiễm Thanh thật sự ở nơi này, vậy thì vấn đề có thể rất lớn đấy.

Đến lầu 6, Phùng Thư Dân gõ cửa nửa ngày mới nghe có người hỏi: “Ai đó?”

“Đây là nhà Cao Nghiễm Thanh phải không?”

Một lát sau trong nhà mới có người lên tiếng: “Các người là ai? Có chuyện gì?”

“Chúng tôi là người của tổ điều tra kỷ luật, có chút việc muốn hỏi rõ Cao Nghiễm Thanh.”

Vừa dứt lời đã nghe người bên trong hét lên: “Các người còn muốn thế nào hả? Chẳng lẽ chưa ép chết ba tôi thì sẽ không để yên sao? Nhà tôi đã túng quẫn đến tình cảnh này rồi, ba tôi đã nhận đủ hành hạ rồi, các người còn có nhân tính hay không hả? Các người mau đi đi, ba tôi sẽ không nói dù chỉ một câu với các người đâu.”

Phùng Thư Dân liếc mắt nhìn Mạc Duy Khiêm một cái, sau đó còn nói: “Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, chúng tôi từ trung ương xuống, không phải cái bộ địa phương, bây giờ muốn điều tra một chút về chuyện trung tâm bán buôn năm năm trước, cô xem có thể để chúng tôi gặp cha cô một chút không?”

Người bên trong không nói gì, sau đó từ bên trong truyền đến tiếng bước chân xa dần, hẳn là đã đi vào trong, Phùng Thư Dân nhíu mày lắc đầu.

Lúc đang muốn gõ cửa tiếp, thì đột nhiên cửa bị người ta kéo mạnh về phía sau, một nửa thân mình của cô gái nhỏ có dáng vẻ vô cùng xinh đẹp nhưng lại hơi gầy yếu nhô ra.

“Các người có thể chứng minh thân phận không?” Trong ánh mắt to tròn trong sáng của cô bé tràn đầy sự nghi ngờ và đối địch.

Phùng Thư Dân nhanh chóng đưa thẻ nhân viên của mình ra, cô gái nhìn kỹ thẻ nhân viên rồi trả lại Phùng Thư Dân sau đó nhìn về phía Mạc Duy Khiêm: “Thẻ nhân viên của anh đâu?”

Mạc Duy Khiêm nở nụ cười: “Tôi không mang đến, nhưng nếu cô để cha cô gặp mặt chúng tôi một chút thì ông ấy hẳn sẽ tin tưởng thân phận của tôi.”

Cô gái lưỡng lự một hồi rồi tránh sang một bên cho hai người đi vào.

Căn hộ này chia làm hai gian, vô cùng cũ kỹ, tổng diện tích không quá 40 mét vuông.

Khi nhìn thấy Cao Nghiễm Thanh tóc bạc trắng ngồi trên xe lăn, đến Mạc Duy Khiêm cũng phải sửng sốt, dựa theo số tuổi của Cao Nghiễm Thanh, nếu không có chuyện xảy ra thì lúc này hẳn là đỉnh cao trong sự nghiệp của ông ta, nhưng bây giờ nhìn ông ta chẳng khác nào ông lão 70.

“Ông là Cao Nghiễm Thanh?” Mạc Duy Khiêm hỏi.

Người kia cười cười: “Tuy rằng ngoại hình có chênh lệch cực lớn với tuổi thật nhưng tôi đúng là Cao Nghiễm Thanh, nghe con gái tôi nói các anh là lãnh đạo trung ương?”

“Lãnh đạo thì không dám, nhưng mà chúng tôi là thật sự muốn giải quyết triệt để vấn đề, tôi đã xem qua lý lịch của ông, dù không thể nói là đã biết rõ nhưng tôi vẫn cho rằng ông là một cán bộ tốt, không làm loại chuyện đồi bại đánh mất đạo đức, tôi rất khâm phục điểm này.”

Nghe xong mấy câu nói ngắn ngủi của Mạc Duy Khiêm, đôi mắt của Cao Nghiễm Thanh đã đỏ lên, thật lâu mới nghẹn ngào nói: “Tôi không làm lương tâm mình thất vọng, cho dù tôi đã bị đẩy tới tình trạng này thì tôi cũng không hề phản bội sự lòng tin mà tổ chức đã đặt vào tôi, khi nằm ngủ cũng không hề mơ thấy ác mộng!”

Mạc Duy Khiêm gật đầu: “Ông rất tốt, chúng tôi nhất định sẽ đòi lại công bằng cho ông, để ông lấy lại sự trong sạch của mình.”

Cao Nghiễm Thanh vô cùng kích động: “Đời này tôi đã chẳng dám mong có thể sửa lại bản án oan đó, nhưng nếu đã có cơ hội này, tình trạng của tôi cũng chẳng thể tồi tệ hơn được nữa rồi. Tử Ninh, con lấy hai cái ghế đến mời khách ngồi đi.”

Cao Tử Ninh nhẹ nhàng đồng ý rồi nhanh chóng đi lấy hai chiếc ghế tới, bản thân thì đứng ở cửa.

“Các anh muốn hỏi điều gì?”

“Lúc trước vì chuyện giải tỏa trung tâm bán buôn, có phải đã có hiện tượng dùng bạo lực đe dọa không? Hoặc là nói có tổ chức xã hội đen nhúng tay vào? Nghe nói lúc đó có rất nhiều người bị thương đúng không?”

Cao Nghiễm Thanh cười khổ: “Tình trạng lúc đó là hai trong một, tôi không thể khẳng định bản thân tôi không phạm sai lầm, tôi chỉ có thể nói tôi không độc ác bằng họ, không làm được loại chuyện thiếu đạo đức, sát hại tính mạng người khác như họ, cho nên đã bị người ta đánh ngã. Lúc đó bên khai phá hạng

mục này là công ty Thụy Dương quốc tế. Tuy là một người khác đứng tên nhưng thật ra ông chủ đứng sau lưng chính là đại biểu nhân dân thành phố Lưu Dương, chẳng qua người ta không biết mà thôi, thuộc hạ của hắn có một đám chuyên phụ trách việc đánh đánh giết giết, lúc đó tôi cũng không để ý đến ám chỉ của họ, kiên trì nghiêm túc truy bắt đám lưu manh đó, nên mới rước họa vào thân.”

“Ông nói bọn họ, vậy thì ngoài Lưu Dương còn ai nữa?” Mạc Duy Khiêm chú ý tới mấu chốt này.

“Lưu Dương có ba anh em kết nghĩa, có lẽ bây giờ cũng đều đã phát đạt, còn có tình nhân của Lưu Dương, lúc đó là phó cục trưởng cục xây dựng thành phố Tề Anh, hạng mục của Lưu Dương đều do cô ta giúp kéo về, người đàn bà này rất mưu mô. Khi đó trong tay tôi cũng coi như có quyền, hơn nữa họ chủ động tìm tới quan hệ với tôi, cho nên tôi cũng thường xuyên tiếp xúc với cái vòng nhỏ hẹp của họ nên mới biết những chuyện hỗn loạn này.”

Điều này đã làm sáng tỏ tất cả, Trương Bội Ninh là tình nhân của Triệu Chi Tín nên Tề Anh đã giúp đỡ bà ta lên chức phó đài bằng cửa sau, mà lí do Lưu Dương có thể liên tục nhận được các công trình cải tạo cũng hoàn toàn là công lao của Tề Anh.

“Vậy ông có thể kể chuyện trước kia của Lưu Dương cho chúng tôi nghe được không?”

“Chuyện này thì tôi còn phải nhớ lại đã, sau khi sửa sang xong suy nghĩ sẽ nhờ con gái viết ra một phần tư liệu đưa tới chỗ các anh.”

Mạc Duy Khiêm cười nói: “Nếu được thế thì tốt quá, còn một việc nữa là ông xem có thể nhớ lại những người bị hại lúc đó không? Chúng tôi tính nhờ họ ra làm chứng.”

“Chuyện này sợ là không dễ làm, bọn đều bị dọa sợ, chẳng có ai dám đứng ra tố cáo hay báo án cả, nhưng tôi sẽ cố hết sức giúp đỡ các anh tìm ra mấy người đó.”

Lúc này Phùng Thư Dân đứng lên: “Vậy thì cảm ơn ông quá, ông đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều.”

“Tôi cũng chỉ vì giúp đỡ chính mình thôi, hy vọng lần này có thể có kết quả, các anh nhất định có rất nhiều việc cần làm đúng không, đợi tôi chuẩn bị xong tư liệu sẽ bảo Tử Ninh đưa qua chỗ các anh, bây giờ tôi không dám giữ các anh nữa.”

Lúc này Mạc Duy Khiêm cũng đứng lên, lại an ủi Cao Nghiễm Thanh thêm vài câu rồi đi ra ngoài, lúc sắp đến cửa liền thấy con gái Cao Nghiễm Thanh đang tròn mắt nhìn hắn, vì thế nhẹ nhàng hỏi: “Có phải em muốn nói ra suy nghĩ của mình không?”

“Em chỉ muốn nói là ba em đã chịu rất nhiều khổ sở chỉ vì không thông đồng làm bậy với những kẻ đó, các anh nhất định phải giúp ông ấy!”

“Dù chúng tôi muốn giúp nhưng tự bản thân cha em cũng phải cố gắng, cô bé bao nhiêu tuổi rồi, mẹ em đâu?”

Vừa nghe thấy Mạc Duy Khiêm hỏi điều này, Cao Tử Ninh cúi đầu: “Năm nay em vừa tốt nghiệp đại học, hai năm sau khi ba em gặp chuyện, mẹ em đã lấy hết tiền của trong nhà nói là muốn ra nước ngoài kiếm tiền nuôi gia đình, kết quả là đi luôn chẳng nhận được tin tức gì nữa.”

Phùng Thư Dân nghe thế mềm lòng: “Vậy cuộc sống gia đình em phải dựa vào đâu?”

“Người thân cũng có thể giúp đỡ một chút nhưng không ai giúp đỡ được mãi, em vẫn vừa học vừa làm thêm, bệnh của cha em không thể bỏ ngang trị liệu được.”

Mạc Duy Khiêm cũng thở dài một tiếng: “Em là một cô gái kiên cường, tôi sẽ yêu cầu khôi phục đãi ngộ theo đúng chế độ cho cha em, ở đây có năm ngàn đồng em cầm trước đi, tôi sẽ cho người đưa thêm tới sau, thân thể em cũng quá gầy yếu, phải chú ý mới được, cha em phải dựa hoàn toàn vào em đấy.”

Cao Tử Ninh không nhận tiền, cứng cỏi nói: “Em không cần, các anh không cần thương hại em, bố thí cho em, em nói những điều này không phải vì muốn đòi tiền.”

Mạc Duy Khiêm nhét tiền vào tay Cao Tử Ninh: “Dĩ nhiên em không phải loại người như vậy, chúng tôi đều hiểu mà, tiền này chỉ cho em mượn thôi, đợi đến tương lai khi em có điều kiện thì trả lại, em còn nhỏ tuổi, không cần phải tỏ ra sĩ diện làm gì cả.”

Cao Tử Ninh nhìn số tiền trong tay, ánh mắt đã mờ đi: “Em hiểu rồi, các anh là người tốt, dù nói gì em cũng sẽ giúp các anh, cũng là để giải oan cho ba em!”

Mạc Duy Khiêm dường như thấy được bóng dáng của La Duyệt Kỳ trên người Cao Tử Ninh. Trong thời điểm khó khăn nhất, cô bé kia cũng cứng cỏi như vậy, cũng không chịu thua như vậy, cho nên hẳn cũng có chút tán thưởng với Cao Tử Ninh.

“Em là một cô bé thông minh, đây là số điện thoại liên lạc của tôi, nếu chuẩn bị xong tư liệu em có thể tìm tới tôi bất cứ lúc nào, chúng tôi đi trước đây.”

Sau khi Mạc Duy Khiêm trở lại văn phòng nghe xong báo cáo của ngày hôm nay, lại tiếp tục nghiên cứu công việc với Phùng Thư Dân và Đồng Nguyên.

Mãi đến gần bảy giờ, Đồng Nguyên nhận được một cú điện thoại, sau đó lập tức cười nói với Mạc Duy Khiêm: “Có người đau lòng cậu, đưa cơm đến đây nè.”

“Duyệt Kỳ đến đây?” Hai mắt Mạc Duy Khiêm lập tức sáng lên.

“Ừ, Hàn Giang báo là cũng sắp đến dưới lầu rồi.”

Mạc Duy Khiêm thu dọn qua loa giấy tờ trên bàn rồi lập tức ra ngoài.

Phùng Thư Dân hỏi: “Duy Khiêm, cậu đi đâu thế? Chẳng phải là có người đưa cơm tới sao, sao cậu không đợi người ta?”

Đồng Nguyên nghe thế thì cười ha hả vỗ vỗ bả vai Phùng Thư Dân nói: “Hoàng hậu nương nương đích thân đưa bữa tối đến, anh còn không mau ra quỳ ở cửa nghênh giá à? Đúng là vô cùng bất kính mà!”

“Đồng Nguyên, anh còn nói lời vô ích nữa thì tôi thật sự sẽ bắt anh quỳ ở cửa đấy. Duyệt Kỳ vất vả như thế, anh không biết ơn sao?” Mạc Duy Khiêm nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài.

“Haz, thật sự là chậm một chút cũng không được, đùa có một câu mà cũng không cho. Duy Khiêm đúng là muốn học theo thời phong kiến sao? Chúng ta cũng nhanh xuống dưới thôi!” Đồng Nguyên oán than.

Phùng Thư Dân rất dễ tâm đến chuyện này: “Vậy anh bảo cuối cùng thì tôi có nên gọi về báo cáo một chút không?”

Đồng Nguyên không đồng ý: “Lúc trước tôi đã nói với anh rồi, vấn đề này anh không cần nghĩ tới. Dù sao Duy Khiêm chắc chắn chẳng thể ở đây lâu được, đến lúc đó xem lại tình huống rồi hãy nói.”

Phùng Thư Dân cũng cảm thấy đúng nên không phản đối, hai người cùng đứng ở cửa với Mạc Duy Khiêm chờ xe đưa La Duyệt Kỳ đến nơi.

Xe vừa đến gần, Mạc Duy Khiêm đã nhanh chóng bước đến, đón lấy đồ trong tay La Duyệt Kỳ, lại nắm lấy bàn tay cô than thở: “Không phải anh đã gọi điện bảo em là anh về muộn sao? Làm sao mà em còn tới đây nữa, chuẩn bị nhiều đồ ăn thế này chắc mệt lắm đúng không?”

Đồng Nguyên rất thức thời đón lấy đồ ăn trong tay Mạc Duy Khiêm rồi lại đứng sang một bên.

La Duyệt Kỳ tốt bụng nói: “Dù sao em cũng chẳng có gì làm, các anh tăng ca vất vả như thế, em sợ anh ăn uống bên ngoài không hợp vệ sinh, sau này nếu về muộn em sẽ làm đồ ăn cho anh.”

Lòng Mạc Duy Khiêm lập tức nóng lên: “Sau này chỉ làm inh anh là được, không cần làm nhiều như thế.”

Đồng Nguyên và Phùng Thư Dân đảo mắt coi như không nghe thấy.

“Đồ ăn ột người cũng khó làm, còn không bằng làm nhiều một chút để các anh cùng ăn, chúng ta đi lên thôi, xem em có giúp được gì không. Không cho phép nói không, đưa cơm chỉ là phụ, chủ yếu là em muốn giúp các anh thôi.” La Duyệt Kỳ chặn trước, không cho Mạc Duy Khiêm tìm lí do từ chối cô.

Mạc Duy Khiêm căn bản không đồng ý, nhưng La Duyệt Kỳ lại nói: “Em ở lại giúp đỡ, sau đó chúng ta cùng về nhà không phải rất tốt sao? Nếu không mình em ở nhà sẽ rất buồn!”

Mạc Duy Khiêm vừa nghe thế lập tức không nói thêm gì, để Đồng Nguyên sắp xếp chút việc đơn giản cho La Duyệt Kỳ làm.

Đồng Nguyên đem tư liệu thu thập được gần đây giao hết cho La Duyệt Kỳ, để cô sắp xếp lại, cũng chỉ cách để cô tra cứu những thứ cần thiết.

Có thể nói là La Duyệt Kỳ vô cùng nhiệt tình, nhận được đồ rồi lập tức tiến vào trạng thái làm việc chuyên nghiệp.

“Duyệt Kỳ, em có đói bụng không, đồ ăn nhiều lắm, em cũng ăn một chút đi?”

“Em đã ăn rồi, các anh cứ ăn đi, mặc kệ em.” La Duyệt Kỳ nói luôn, cả đầu cũng không ngẩng lên.

Lại thêm một lát: “Duyệt Kỳ, em xem máy tính một lát rồi nghỉ đi, nếu không mắt sẽ mệt mỏi.”

Lúc này La Duyệt Kỳ không thèm để ý đến Mạc Duy Khiêm nữa.

“Duyệt Kỳ, chiếc ví em đưa anh anh đã đổi rồi, em nghỉ ngơi chút đi, trà này rất khá, em nếm thử đi.”

Cuối cùng La Duyệt Kỳ cũng ngẩng đầu, liếc nhìn Mạc Duy Khiêm một cái rồi lại nói với Đồng Nguyên: “Có thể đổi phòng cho em không, nếu không em không thể yên tĩnh làm việc được.”

Mạc Duy Khiêm lập tức nói: “Nơi này không tốt ư? Dĩ nhiên là có phòng rồi, anh đưa em đi.”

Đồng Nguyên vô cùng bình tĩnh nhìn Phùng Thư Dân vừa phì cơm ra bàn, thầm nghĩ: Đúng là thiếu kinh nghiệm mà, liếc mắt đã biết anh chưa từng thấy thời điểm chỉ số thông minh của Duy Khiêm biến về 0 rồi!

La Duyệt Kỳ khó xử nhìn Mạc Duy Khiêm, đúng là cô không nghĩ ra cách nói nào để tự tôn của hắn không tổn thương mà vẫn bày tỏ được ý của mình!

“Duy Khiêm, có thể Duyệt Kỳ thấy phòng này quá ồn ào khiến cô ấy không thể yên tâm làm việc được, thật ra khi người ta chăm chú làm việc thì sợ nhất người khác ở bên cạnh nói chuyện đấy.” Đồng Nguyên cảm thấy hắn như đang dạy lớp vỡ lòng vậy.

Mạc Duy Khiêm hung hăng liếc ngang Đồng Nguyên một cái rồi cười nói với La Duyệt Kỳ: “Anh không nói nữa, em cứ ở đây làm việc đi! Các anh ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì mau thu dọn bát đĩa rồi ra ngoài làm việc đi.”

Phùng Thư Dân vội vàng đem đồ ăn còn lại nhét vào miệng, cùng Đồng Nguyên bê một đồng cà mèn ra khỏi văn phòng của Mạc Duy Khiêm.

“Bình thường Duy Khiêm đều như thế sao?” Phùng Thư Dân tò mò hỏi Đồng Nguyên.

“Cái này có tính là gì chứ? Biểu hiện hôm nay đã coi là khá rồi đó, chỉ số thông minh ít nhiều gì cũng là 0, bình thường đều âm hết! Anh không chú ý đến việc cậu ta đổi ví tiền sao?”

Phùng Thư Dân suy nghĩ: “Hình như có thấy, nhưng mà tôi không có hỏi, dù hỏi được tôi cũng chẳng mua nổi.”

“Tôi tặng anh.” Đồng Nguyên vô cùng hào phóng, cũng không nói đến xuất xứ của ví tiền.

“Thật sao? Nói thì phải giữ lời nhé, thứ đó chắc đắt lắm, tôi đây lại nợ lớn rồi! Hay là tôi mời anh ăn vài bữa cơm nhé.”

Giọng Đồng Nguyên xa dần: “Anh biết là tốt rồi, nói cho anh nè, ví tiền kia chính là nhãn hiệu mà Mạc lão đại ưa thích trăm phần trăm luôn đó, là sản phẩm nổi tiếp quốc tế, anh có mời tôi vài bữa cũng ko thiệt đâu...”

La Duyệt Kỳ thở dài hỏi Mạc Duy Khiêm: “Anh nhanh đi làm việc đi được không, nhìn em thì có thể giải quyết được vụ án sao?”

Mạc Duy Khiêm hào phóng cười nói: “Có em ở bên cạnh làm sao anh yên tâm làm việc được chứ?”

“Thế mà em bảo đổi chỗ anh lại không cho.” La Duyệt Kỳ trợn trắng mắt nhìn Mạc Duy Khiêm.

“Cách tường thì càng nhớ, còn không bằng thế này!” Mạc Duy Khiêm nói xong thì trưng ra dáng vẻ thờ dài.

La Duyệt Kỳ hỏi: “Anh sao thế? Hay là thân thể có chỗ nào không thoải mái?”

Mạc Duy Khiêm bối rối chỉ chỉ xuống dưới.

“Hay là đã ăn cái gì không tốt? Em đã chế biến rất cẩn thận mà, anh không thoải mái ở đâu để em đi mua thuốc, hay là chúng ta đến bệnh viện?” La Duyệt Kỳ sốt ruột.

Mạc Duy Khiêm chỉ thờ dài, nửa ngày sau mới nói một câu: “Ăn no nghĩ chuyện dâm dục.”

La Duyệt Kỳ lập tức bị chọc giận: “Mạc Duy Khiêm, anh dám đùa giỡn em?”

Thấy La Duyệt Kỳ lập tức đứng dậy muốn ra ngoài, Mạc Duy Khiêm bước nhanh đến đè chặt cửa ngăn cản cô: “Anh chỉ đùa thôi mà, em giận thật đấy ư?”

“Em tới để làm đồ chơi cho anh chắc? Người ta thật sự chăm chỉ làm việc mà anh còn ở bên làm chuyện không đứng đắn, chẳng những không nhận lỗi còn cười nhạo em? Anh coi thường em hay thế nào? Nghĩ em không thể làm tốt việc Đồng Nguyên đã giao?”

“Ôi bà cô bé nhỏ của anh, anh thật sự không có ý đó mà, anh chỉ thấy em quá dễ thương nên mới muốn trêu chọc em, tuyệt đối là không thể kiêu lòng! Anh sai rồi, từ giờ nhất định anh sẽ không quấy rầy em nữa, hay là anh thề nhé?” Mạc Duy Khiêm không ngờ bản thân vừa nói một câu đã chọc tức La Duyệt Kỳ rồi, hắn vô cùng bối rối và sốt ruột.

La Duyệt Kỳ nhìn Mạc Duy Khiêm một hồi lâu rồi đột nhiên vui vẻ cười ha hả, khiến Mạc Duy Khiêm không sao hiểu nổi: “Bảo bối, em cười gì vậy?”

Khó khăn lắm La Duyệt Kỳ mới dừng cười được, khụ khụ hai tiếng mới nói: “Em chỉ muốn cho anh biết cảm giác bị người ta đùa cợt có mùi vị gì thôi, anh đúng là quá dễ lừa mà!”

Bây giờ La Duyệt Kỳ thật sự nghĩ Mạc Duy Khiêm vừa dễ dãi vừa dễ lừa mà, bản thân cô chỉ dùng một hai câu đã khiến hắn phải chạy vòng vòng rồi, cảm giác này vô cùng thú vị.

“Tốt, đây rõ ràng là em học xấu mà, hôm nay không dạy dỗ em một chút thì em không thể ngoan ngoãn được mà.” Lúc này Mạc Duy Khiêm mới phản ứng được là La Duyệt Kỳ đang lừa hắn, hơi dùng sức một chút ép cô lên cánh cửa, cúi đầu xuống cho cô một nụ hôn ngọt ngào.

Hai người không ngừng trao đổi hơi thở nóng bỏng, nụ hôn thật dài...

La Duyệt Kỳ nắm chặt bàn tay vẫn còn đặt trên ngực cô xoa bóp, nắn vuốt của Mạc Duy Khiêm, khẽ thở gấp nói: “Anh đừng quấy nữa, còn có việc phải làm mà, nếu không tăng ca còn có ý nghĩa gì chứ? Cũng khó mà ăn nói với mấy người Đồng Nguyên nữa.”

Mạc Duy Khiêm mút liếm môi lưỡi La Duyệt Kỳ, giọng nói mơ hồ không rõ: “Một chút nữa thôi, anh thật sự muốn đến phát điên rồi, chúng ta đánh nhanh thắng nhanh, sẽ không mất nhiều thời gian.”

Nói xong lập tức xoay người La Duyệt Kỳ áp cô lên tường, bản thân hắn khẽ cười: “Đè vào cửa chút nữa họ sẽ nghe thấy động tĩnh.”

“Anh không làm thì sẽ chết sao?” La Duyệt Kỳ buồn bực khẽ kêu lên.

“Sống không bằng chết!” Mạc Duy Khiêm đáp rất rõ ràng.

Mạc Duy Khiêm nhanh chóng cởi quần của mình ra, rồi lại nhanh nhẹn lột sạch quần của La Duyệt Kỳ, đưa tay sờ vào nơi đó: “Rất lo lắng ư?”

Làm sao có thể không lo chứ? Bên ngoài còn có người đấy!

“Mạc Duy Khiêm, đừng ở đây được không? Em sợ...” Tình cảnh bị Đồng Nguyên bắt gặp lần trước vẫn còn hiện lên rất rõ nét trong đầu cô.

Tình trạng của Mạc Duy Khiêm như tên đã lên dây, sao có thể nhịn được nữa, hắn ngồi xuống đưa mặt tiếp cận sát vào nơi quyền rũ mê hồn kia của La Duyệt Kỳ.

“Không được, không được! Mạc Duy Khiêm, anh mau đứng lên.” La Duyệt Kỳ hoảng sợ, tính ngăn Mạc Duy Khiêm lại, nhưng không sao chống lại được sức lực của hắn. Cô biết hắn muốn làm gì, có lẽ việc kia

đối với người khác mà nói, căn bản không phải là loại chuyện quá kinh hãi, nhưng mà cô thật sự không thể chịu nổi, thật sự.....

“Ừm...” đôi môi của hắn trườn lên nụ hoa xấu hổ của cô, sau mấy tiếng hôn vang dội, đầu lưỡi hắn chậm rãi liếm hạt châu xinh đẹp, liên tục di chuyển, dùng sức mút thật mạnh rồi lại lưu luyến liếm láp đưa tới tiếng rên yêu kiều của cô.

Đầu lưỡi ram ráp lần theo nếp uốn tự nhiên, quét qua hai cánh hoa tinh tế, môi hơi dùng sức để hai cánh hoa hơi tách ra, đầu lưỡi lập tức xông thẳng vào nơi thần bí nóng rực.

Vừa vào, đầu lưỡi đã bị vách tường nóng bỏng kẹp chặt, một dòng xuân thủy thơm nồng đi theo đầu lưỡi chảy vào miệng hắn, tiếng nuốt xuống của hắn vang lên khiến La Duyệt Kỳ càng thêm xấu hổ.

Ngón tay hắn lần tìm đến, tách rộng hai cánh hoa không ngừng muốn khép kín lại, để hắn dễ dàng mút liếm cho thỏa thích.

Mạc Duy Khiêm không ngừng say mê hôn mút nơi thần bí của cô, nơi đó đang không ngừng tràn ra nước mật ngọt ngào khiến hắn càng uống càng thêm khát hơn, hắn cảm thấy vách tường bên trong cô đang gấp gáp co rút, biết cô sắp cao trào, ngón tay lại đưa lên vờ vờ hạt châu sưng đỏ, dùng sức nắn kéo trêu chọc, rằng nhanh kê cần lên hai cánh hoa mềm.

“Đừng mà...” La Duyệt Kỳ liều mạng vịn vẹo miệng nhỏ, sợ hãi muốn tránh né miệng hắn, khoái cảm mãnh liệt đang nổi lên từ sâu trong thân thể khiến cô biết mình sắp bùng nổ, nhưng không còn kịp nữa rồi, một nhát đâm mạnh từ đầu lưỡi giảo hoạt khiến toàn thân cô căng cứng, từ trong thân thể có một dòng nước nóng bỏng mạnh mẽ trào ra.

“Bé cưng, em đúng là nhiều nước ngọt ngào...” Mạc Duy Khiêm ngẩng đầu, cười tà ác, chiếc cảm cương nghị dính đầy hoa dịch trong suốt, đó là... của cô.

Mạc Duy Khiêm lại đứng lên, ôm La Duyệt Kỳ, thẳng người đi vào một cách đột ngột.

“A... chậm... chậm một chút...” La Duyệt Kỳ ôm lấy vai hắn rên rỉ, thân thể mềm mại hoàn toàn dựa vào hắn, cặp chân thon dài quắp lấy phần hông eo rắn chắc, bị động đón nhận từng đợt tấn công của hắn.

Mạc Duy Khiêm giữ chặt eo cô, liên tục nâng lên rồi kéo ghì xuống, hông hắn cũng không ngừng đâm lên thật mạnh, thứ cương cứng to lớn không ngừng ra vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, khiến nước mật của cô theo dục vọng sưng tím của hắn tràn ra rơi tí tách xuống sàn nhà trơn bóng.

Sau một hồi không ngừng hưng hăng đâm vào rút ra trong thân thể cô, hắn đâm mạnh một cái rồi chậm rãi cọ sát nơi sâu nhất trong cô, càng lúc càng chậm.

“Ừm... không...” Cảm giác vừa chua xót vừa tê dại khi Mạc Duy Khiêm ngừng lại nhanh chóng lan tràn ra khắp thân thể La Duyệt Kỳ, cô vịn vẹo vòng eo mảnh khảnh, muốn làm hắn cử động, mang đến khoái cảm mãnh liệt cho cô nhưng người đàn ông già xấu xa này lại giữ chặt eo cô, bản thân hắn không chịu động cũng không cho cô động.

Ấm ức khiến nước mắt ứa ra, nơi riêng tư vừa tê vừa ngứa, mật dịch tràn ra, thấm ướt rừng rậm của hắn, rơi xuống đọng thành vũng nhỏ trên sàn.

“Mạc Duy Khiêm!” Cô nũng nịu kêu lên, dù không muốn nhưng sâu trong thân thể cô như có vô số sâu nhỏ đang bò, khiến cô nhanh chóng co rúm lại, run rẩy toàn thân.

Hắn lại thẳng người đẩy hông lên cho cô một cú đâm thật mạnh khiến cô thét chói tai, sau đó lại xấu xa cọ sát, không cử động nữa, thống khổ và sung sướng tồn tại song song.

“Bé cưng, em muốn anh thế nào, hả?” Nhẹ nhàng di chuyển trong cơ thể cô, khiến cô không thỏa mãn, lại không hoàn toàn buông tha cô, làm cô muốn mà không được.

“A...” Đầu óc La Duyệt Kỳ hoàn toàn trống rỗng, tâm trí đặt hết vào nơi hai người kết hợp. Người đàn ông này cố ý tra tấn cô, khiến cô muốn giận mà không được.

“Bé cưng, muốn gì thì nói ra đi, anh sẽ cho em.” Bên trong thân thể cô vừa chặt vừa nóng, tựa như một cái miệng nhỏ khe hé ra mút lấy hân, siết chặt hân, nếu cô không đầu hàng, hân sợ bản thân sắp không thể kiên trì nổi nữa.

“Ừ...” Bị hân tra tấn đến phát khóc, La Duyệt Kỳ tức giận căn bản không thèm mở miệng cầu xin, xoay người né hân, lại bị hân giữ chặt lấy, cô yếu đuối ghé vào bờ vai cứng rắn của hân, khóc thút thít, không có nơi nào phát tiết dục vọng, cô đành nắm bàn tay nhỏ thành quyền, đấm đấm lên vai và cánh tay hân.

Hazz, cô bé này có thể dùng yêu như thế được không? Mạc Duy Khiêm thở dài bất đắc dĩ, vốn định trêu cô, kết quả người đau lòng vẫn là hân.

Hân nhận thua! Eo hông cường tráng lùi ra, rút dục vọng đang sáng bóng vì dịch thể trong suốt của mình ra, tới khi còn khoảng một phần ba hân lại hung hăng đâm vào cơ thể cô, đóng đưa cực mạnh. Dịch thủy trong suốt bắn tung tóe theo động tác mạnh mẽ của hân.

“Ừ,..” Sức mạnh và lực kéo dài của hân là thứ khiến cô đau đầu nhất, mỗi lần không tra tấn cô đến chết đi sống lại hân sẽ không chịu bỏ qua. Cô run run, đón nhận kích thích hân mang tới, khoái cảm mãnh liệt truyền đến từ thân dưới khiến cô không kiềm chế được tiếng rên rỉ quyến rũ. Thân thể mềm nhũn, cặp mông nhỏ căng tròn của cô bị hân nắm chặt không ngừng kéo dãn, tạo nên một tư thế hoàn mỹ, kết hợp với những hành động cực kỳ mạnh mẽ của hân.

Cơ thể cô như có một đóa hoa nở rộ với tầng tầng lớp lớp cánh hoa, khi hân đâm mạnh vào nhụy hoa thì đóa hoa đó sẽ run rẩy, quăn chặt hân, đè ép hân, cánh hoa sẽ bao chặt hân, mật hoa sền sệt thấm vào hân, mùi hương nồng cũng tràn ra theo dục vọng hưng phấn bùng bùng của hân khiến mùi vị hoan ái đậm mị trong phòng càng lúc càng dày đặc.

Ban đầu thân thể Mạc Duy Khiêm còn áp sát vào thân thể cô, sau đó hân hơi tách ra tạo thành khoảng cách giữa hai người, ngắm nhìn cảnh đẹp trước ngực cô.

“Đây là cái gì, sao lại nhảy đến vui vẻ như thế?”

La Duyệt Kỳ vô cùng xấu hổ, muốn ôm chặt lấy vai Mạc Duy Khiêm không cho hân nhìn nữa.

“Đây là hiện tượng tự nhiên thôi, sao phải thẹn thùng? Dùng vội, thể này thì nó sẽ không nhảy nữa.” Nói xong, Mạc Duy Khiêm lập tức há miệng hung hăng ngoạm lấy trái cầu tuyết trắng mềm mịn, dùng sức mút mạnh. La Duyệt Kỳ chỉ có thể cứng người rên rỉ, mặc hân tung hoành.

Tiếng thân thể va chạm vào nhau vang dội, tiếng thở dốc của đàn ông xen lẫn tiếng rên rỉ của phụ nữ, sau một cú đâm cực mạnh của hân, cô nắm chặt tay, nghẹn ngào kêu lên, kẹp chặt lấy hân, cao trào đáng sợ mà quen thuộc bao trùm lấy La Duyệt Kỳ.

Mạc Duy Khiêm cảm nhận được biến hóa của cô, như hóa thân thành mãnh thú, càng lúc càng điên cuồng. Dục vọng cường tráng của hân từ màu tím biến thành đỏ sậm, trên thân nổi đầy gân xanh chằng chịt. Hân nhanh chóng tăng tốc độ và cường độ chạy nước rút, liên tục đâm vào rút ra, tiếng hai thân thể va chạm càng lúc càng lớn, tiếng nước róc rách chảy xuống sàn cũng càng lúc càng nhiều, “Duyệt Kỳ, sắp rồi, em nhìn một chút...”

La Duyệt Kỳ phối hợp với động tác càng lúc càng nhanh và mạnh mẽ ở thân dưới của hân, sau một cú đâm cuối cùng, hân rên lên một tiếng, chôn sâu trong thân thể cô tìm được cảm giác sung sướng cực độ.

“Thật quá tuyệt vời, em thấy đúng không? Lần sau thử làm trên bàn làm việc nhé.” Mạc Duy Khiêm giúp La Duyệt Kỳ chỉnh sửa lại quần áo, còn mặt dày nói.

“Còn có lần sau? Anh nằm mơ đi, giờ còn có thể làm việc sao?” La Duyệt Kỳ sửa sang xong tức giận thở hồng hộc trở lại chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống lập tức nhớ đến một chuyện: “Anh mau mở cửa sổ ra.”

“Em nóng sao? Chẳng phải có điều hòa rồi ư?”

“Điều hòa có thể làm không khí thông thoáng sao? Anh có đầu óc không vậy?” La Duyệt Kỳ nghi ngờ bình thường Mạc Duy Khiêm bản lĩnh vững vàng như thế chẳng qua chỉ để dọa người thôi, làm sao mà khả năng

phân tích của hắn lại kém thế chứ?

Mạc Duy Khiêm mở cửa sổ cười: “Anh vốn thích ngửi mùi hương này, em lại không cho!”

La Duyệt Kỳ căn bản không muốn quan tâm Mạc Duy Khiêm thêm nữa, đến tận lúc này hai người mới có thể bình tĩnh xử lý công việc được.

Thấy sắp tới 11 giờ, Mạc Duy Khiêm sợ La Duyệt Kỳ thức đêm mệt mỏi nên quyết định về nhà.

“Anh sợ em thức đêm, còn thân thể của anh là làm bằng sắt à? Sau này anh tặng ca em sẽ đi với anh, thuận tiện giúp anh làm chút việc, như thế anh sẽ không dùng cơm muộn hay làm việc quá khuya, em cũng yên tâm.” Ngồi trong xe, La Duyệt Kỳ quan tâm Mạc Duy Khiêm.

“Được, đều nghe em, sau này em sẽ theo anh đi.” Về mặt Mạc Duy Khiêm vô cùng thỏa mãn, ôm La Duyệt Kỳ cười.

Ngày hôm sau, lúc tan tầm thì nhận được báo cáo của ba tổ nhỏ, tình hình tiến triển rất thuận lợi, người nhà của quản lý hiệu thuốc bị đánh chết kia thề muốn tìm ra hung thủ để báo thù.

Người Đồng Nguyên cử ra ngoài thành cũng rất dễ dàng tìm được ông chủ siêu thị kia.

Tất cả đều nói lên rằng điều tra đã có điểm đột phá, nhưng đến ngày thứ ba thì tình huống lại đột ngột xoay chuyển.

“Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt Phùng Thư Dân vô cùng khó coi hỏi người trở về.

“Chúng tôi cũng không rõ nữa, vốn dĩ hôm qua đã thương lượng xong, nhưng hôm nay họ đều đổi ý, người nhà của quản lý hiệu thuốc kia cũng trốn tránh không chịu gặp chúng tôi, chỉ nói là phải suy nghĩ thêm.”

Cùng lúc đó, ông chủ siêu thị ở ngoài thành cũng truyền đến tin là ông chủ siêu thị đó căn bản không đồng ý hợp tác điều tra, hỏi gì cũng nói không biết.

Mọi người không thể hiểu tại sao mà thái độ của tất cả những người đó lại thay đổi nhanh đến thế.

46. Chương 46

Vì tình huống đột ngột phát sinh này mà toàn bộ quá trình điều tra bị cản trở, tuy rằng ai cũng hiểu trong chuyện này chắc chắn có điều mờ ám nhưng chi tiết cụ thể lại không rõ nên cũng không thể quyết định sẽ hành động tiếp như thế nào được.

Mạc Duy Khiêm suy nghĩ một lát rồi gọi Đồng Nguyên vào văn phòng của mình: “Bây giờ anh lập tức hành động, không cần dè dặt hoảng, cho người âm thầm tiếp xúc với người nhà Vương Dân, bên chỗ quản lý siêu thị kia cũng vậy, có tình huống gì đều phải báo riêng cho tôi trước!”

Đồng Nguyên lập tức cử người đi làm, tám giờ tối hôm đó gấp gấp báo về: “Đã hỏi rõ rồi, người nhà Vương Dân nói bắt đầu từ đêm qua có một đám người không ngừng quấy rầy uy hiếp họ, những hộ kinh doanh kia cũng cùng một cách làm như thế.”

Mạc Duy Khiêm nghe xong cũng không nói gì, mà tiếp tục chờ đợi tin từ ngoài thành.

La Duyệt Kỳ bưng tới hai ly nước cho hai người rồi khuyên Mạc Duy Khiêm: “Anh đừng sốt ruột.”

Mạc Duy Khiêm kéo La Duyệt Kỳ ngồi xuống bên mình, gật đầu nắm lấy tay cô, sau đó tựa vào ghế dựa nhắm mắt nghỉ ngơi.

La Duyệt Kỳ liếc mắt nhìn Đồng Nguyên một cái, ý là hai người ra ngoài để Mạc Duy Khiêm nghỉ ngơi cho tốt.

Đồng Nguyên lập tức đứng lên, La Duyệt Kỳ nhẹ nhàng định rút bàn tay của mình ra, kết quả là cô vừa động đây, Mạc Duy Khiêm đã nắm chặt tay cô hơn: “Em ở lại với anh.”

La Duyệt Kỳ đành ngồi trở lại, Đồng Nguyên liếc họ một cái rồi ra ngoài.

Mạc Duy Khiêm vẫn nhắm mắt, giờ tay ôm La Duyệt Kỳ vào lòng: “Em cũng nghỉ ngơi một lát đi.”

“Em không sao, anh mới là người phải suy nghĩ mệt mỏi nhiều nhất mà.” La Duyệt Kỳ tựa vào trước ngực Mạc Duy Khiêm khẽ nói.

Khóe miệng Mạc Duy Khiêm cong lên: “Xảy ra chuyện này, người anh có thể tin cũng còn không nhiều lắm, sau này những tài liệu cơ mật chắc phải phiền em xử lý bảo quản rồi, những người khác anh không tin được, Đồng Nguyên và Thư Dân đều có chuyện phải xử lý không giúp được, cho nên em cũng không có thời gian rảnh rỗi đâu, cơm cũng không cần tự mình làm nữa, nếu không sẽ mệt không chịu nổi đó.”

“Em cũng có nấu món gì quá phức tạp khó khăn đâu, chỉ là mấy món ăn đơn giản thôi mà, anh không cần lo lắng cho em. Được rồi đừng nói nữa, mau nghỉ chút đi.”

Mạc Duy Khiêm vuốt ve gương mặt La Duyệt Kỳ trong lòng, không tiếp tục nhắc lại nữa.

Hai người lẳng lặng tựa vào nhau, không khí ấm áp ngập tràn xung quanh, lòng Mạc Duy Khiêm và La Duyệt Kỳ đều cảm thấy vô cùng yên tĩnh.

Cũng không biết bao lâu sau thì có người nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

“Vào đi.” Mạc Duy Khiêm biết chắc chắn là có tin mới, vuốt vuốt mái tóc của La Duyệt Kỳ rồi mới để cô ngồi lên.

Đồng Nguyên đi vào nói luôn: “Bên kia cũng không khác ở đây lắm, nhà quản lý siêu thị cũng bị uy hiếp, hẳn bị dọa sợ rồi, cần bản không dám nói thêm lời nào về chuyện năm đó cả.”

“Một ngày ngắn ngủi mà có thể làm ra hành động lớn như thế, lại trùng hợp tới từng trường hợp nạn nhân như thế, xem ra bên trong tổ chức chúng ta có vấn đề.” Mạc Duy Khiêm quyết đoán kết luận.

Hắn vừa nói xong, mày lập tức nhăn chặt lại: “Không tốt, cha con Cao Nghiễm Thanh cũng sẽ có nguy hiểm.”

Đồng Nguyên đang định nghĩ cách gì đó thì di động Mạc Duy Khiêm lại vang lên, tiếng chuông điện thoại lúc này khiến người ta cảm thấy vô cùng chói tai và kinh hãi.

Tuy là một số điện thoại lạ nhưng Mạc Duy Khiêm vẫn lập tức bắt máy: “Alo?”

“Alo, anh là Mạc Duy Khiêm phải không?” Là giọng một cô gái trẻ.

“Là tôi.”

Đối phương vừa nghe là tìm đúng người thì lập tức gấp gáp nói: “Em là con gái Cao Nghiễm Thanh, hôm đó sau khi các anh rời đi thì có mấy người tìm tới đây, cả ngày đều ở ngoài chờ đợi uy hiếp, cửa nhà em cũng bị đánh nát luôn. Bây giờ họ vẫn chưa đi, em sợ buổi tối sẽ xảy ra chuyện, anh có thể đến giúp cha con em không, tài liệu cũng đã chuẩn bị xong rồi.”

Mạc Duy Khiêm còn chưa kịp đáp lời đã nghe thấy từ đầu bên kia truyền đến tiếng thét chói tai của Cao Tử Ninh, ngay sau đó là một trận tiếng động rầm rầm, cảm giác vô cùng hỗn loạn.

“Đồng Nguyên, anh lập tức gọi người, chúng ta tới nhà Cao Nghiễm Thanh.”

Nói xong lại nhìn về phía La Duyệt Kỳ: “Duyệt Kỳ, anh bảo Hàn Giang đưa em về nhà trước.”

“Anh mau đi đi, em có thể tự lo được.” La Duyệt Kỳ thúc giục Mạc Duy Khiêm.

Lúc này Mạc Duy Khiêm mới cùng Đồng Nguyên rời đi.

La Duyệt Kỳ về nhà nhưng tâm trạng vẫn không yên được, nhìn giờ đã hơn 1 giờ rồi, sao còn chưa trở về? Nhưng cô cũng không dám gọi điện, sợ làm ảnh hưởng đến công việc của hắn.

Lại qua hơn nửa tiếng, cuối cùng cửa nhà cũng có tiếng động, La Duyệt Kỳ lập tức chạy ra.

Người đầu tiên đi vào là Đồng Nguyên, trong tay con cầm một túi xách to, sau đó chính là Mạc Duy Khiêm, trong lòng hắn là một cô gái vẫn còn đang run rẩy, phía sau là ba bốn vệ sĩ cũng cầm đồ đạc vào.

Tuy biết cô gái này là con gái Cao Nghiễm Thanh, hơn nữa xem ra là cũng vừa được giải cứu ra, Mạc Duy Khiêm làm thế cũng là bình thường, nhưng lòng La Duyệt Kỳ lại quỳnh lên.

Cố ý coi nhẹ cảm giác bất ổn trong lòng, cô dẫn đoàn người vào trong nhà.

Mạc Duy Khiêm nói: “Duyệt Kỳ, đây là Cao Tử Ninh, con gái Cao Nghiễm Thanh, lúc bọn anh đến thì nhà họ đã bị hủy, Cao Nghiễm Thanh cũng bị đánh tới tái phát bệnh cũ, đã đưa tới viện rồi, cô ấy cũng bị đánh đôi chút, em giúp chăm sóc cô ấy nhé.”

La Duyệt Kỳ lập tức gạt bay cảm xúc tiêu cực trong lòng, tự trách sao lúc này rồi mà cô còn suy nghĩ linh tinh nữa.

“Tối đây, chị đưa em đi rửa mặt chải đầu rồi thay quần áo ngủ một giấc nhé.” La Duyệt Kỳ mỉm cười với cô gái ở trong lòng Mạc Duy Khiêm nói.

Cao Tử Ninh túm chặt quần áo Mạc Duy Khiêm không chịu buông ra.

“Tử Ninh, đây là bạn gái tôi La Duyệt Kỳ, em yên tâm đi, ở đây rất an toàn, không cần phải sợ.”

Cao Tử Ninh nhìn Mạc Duy Khiêm như xác nhận lời nói của hắn, sau đó mới chậm rãi buông tay ra, để La Duyệt Kỳ kéo cô đi rửa mặt.

Sắp xếp xong cho Cao Tử Ninh, lại nhìn cô bé ngủ say, để lại đèn ngủ mờ mờ xong La Duyệt Kỳ mới trở lại phòng mình, thấy Mạc Duy Khiêm đang tựa vào đầu giường, không biết đang nghĩ gì.

“Cô ấy sao rồi?” Mạc Duy Khiêm hỏi.

“Bị dọa không nhẹ, trước khi ngủ say còn không dám để em đi, thật đáng thương.”

“Ừ, cha cô ấy còn phải ở viện điều trị thêm một thời gian, có chuyện này anh cần bàn với em, lần này Đồng Nguyên không đem đủ người đến, Cao Tử Ninh cũng cần bảo vệ, anh sẽ để Hàn Giang và Vương Bằng ở lại bảo vệ anh toàn của em và Cao Tử Ninh nhé, tạm thời em chịu khó vất vả chăm sóc cô ấy một chút.”

“Bây giờ cô ấy còn trong hoàn cảnh nguy hiểm hơn em, em nhất định sẽ chăm sóc tốt cô ấy, anh đừng lo, cứ giải quyết chuyện của anh đi.”

Mạc Duy Khiêm thở dài: “Không ngờ vẫn xảy ra chuyện, nội ứng này mà không bắt được thì đừng mong giải quyết xong chuyện.”

“Vậy phải làm sao đây, anh có cách gì không?” La Duyệt Kỳ cũng hận kẻ phản bội này.

Mạc Duy Khiêm cười cười: “Thật ra cũng không có gì, chẳng qua là anh thấy hơi đau lòng thôi, kẻ đó là ai thì anh cũng đã đoán ra rồi.”

La Duyệt Kỳ nghĩ cũng thấy đúng, thủ đoạn của Mạc Duy Khiêm cô cũng đã từng tự mình trải nghiệm, tin chắc rằng hắn nhất định có thể tìm ra nội gián.

Sáng sớm hôm sau Mạc Duy Khiêm đã ra ngoài, sau khi La Duyệt Kỳ thu dọn xong thì cũng sang xem Cao Tử Ninh.

Cao Tử Ninh đã tỉnh, đang ngồi trên giường ngẩn người.

“Em tỉnh rồi sao? Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, mau đi ăn nào.”

Cao Tử Ninh lo lắng nhìn La Duyệt Kỳ hỏi: “Ba em không sao chứ?”

“Em yên tâm, cha em đang ở bệnh viện điều trị, có vệ sĩ bảo vệ, rất an toàn.”

Cao Tử Ninh nghe thế cũng yên lòng, xuống giường cùng La Duyệt Kỳ ra ăn sáng.

Cơm nước xong, La Duyệt Kỳ trò chuyện tán gẫu với Cao Tử Ninh, nói qua nói lại một hồi lại nói đến Mạc Duy Khiêm.

“Chị và Mạc Duy Khiêm quen nhau như thế nào vậy?” Cao Tử Ninh tò mò hỏi.

La Duyệt Kỳ cười nói: “Nói sao được nhỉ? Phải nói là chị cũng được anh ấy cứu, sau đó thấy đáng về anh ấy không tồi nên dùng thân báo đáp!”

“Thật hay giả vậy? Chị trêu em à?” Cao Tử Ninh không tin.

“Là thật đó, dù sao chúng ta cũng không có việc gì làm, để chị kể cho em quá trình phát triển đến tình trạng hôm nay của bọn chị nhé.”

Khi La Duyệt Kỳ kể lại một hồi sau, Cao Tử Ninh liên tục thở dài: “thì ra những chuyện chị đã trải qua còn đáng sợ hơn em, nhưng chị có thể trở thành bạn gái của Mạc Duy Khiêm thì lại may mắn hơn em nhiều, em cũng muốn có bạn trai như thế nha, đến lúc đó ba em và em cũng không cần lo lắng sợ hãi như thế nữa.

“Bé ngốc, bây giờ em và cha em chẳng phải cũng đang được bảo vệ đó sao? Mạc Duy Khiêm là người rất đáng tin cậy, anh ấy sẽ không nói suông đâu, em cứ yên tâm phối hợp điều tra.”

“Chính vì em biết anh ấy là dạng người gì nên mới hăm mộ chị đến vậy mà, em chắc chắn sẽ phối hợp tích cực, nếu không chẳng phải em và cha em sẽ mãi mãi không có ngày lành ư?” Cao Tử Ninh nói chuyện rất linh hoạt.

Trong lòng La Duyệt Kỳ cũng âm thầm khen ngợi, đúng là khó có người nhìn xa được như Cao Tử Ninh, đa số người bằng tuổi cô bé đều không thể nhìn thấu được điều này, tính tình Cao Tử Ninh đúng là rất hợp với cô. La Duyệt Kỳ bắt đầu thích tính cách của cô bé trước mắt rồi.

Qua vài ngày, Cao Tử Ninh đã hoàn toàn thích ứng với hoàn cảnh mới, con người sáng sủa ra không ít.

Hôm nay La Duyệt Kỳ cùng Hàn Giang đi siêu thị, lúc trở về thì nghe bên trong có tiếng cười rất vui vẻ, đi vào phòng khách thì thấy Cao Tử Ninh đang vui vẻ nói về chuyện thú vị lúc học đại học với Mạc Duy Khiêm, trên bàn bày không ít đồ linh tinh.

“Duyệt Kỳ, em về rồi à, mau tới đây ngồi đi, Tử Ninh đang giảng đến chỗ thú vị.” Mạc Duy Khiêm ngoắc tay gọi La Duyệt Kỳ đến.

“Hai người cứ trò chuyện đi, em vào bếp sắp xếp mấy thứ này đã.”

La Duyệt Kỳ mang theo đồ đạc vào phòng bếp, sắp xếp gọn gàng vật dụng hàng ngày và đồ ăn mua về xong mới trở lại phòng khách.

“Mạc Duy Khiêm, anh nói xem em đánh cô gái kia có đúng không? Ai bảo cô ta mắt chó không nhìn thấy người, nhìn em không có tiền thì bắt nạt em!”

“Em đó, làm việc quá nóng nảy, có đôi khi đánh đấm không giải quyết được vấn đề, thậm chí là càng làm mọi việc hỏng bét ra, em còn nhỏ tuổi, qua vài năm nữa sẽ hiểu được.” Mạc Duy Khiêm cười lắc đầu, không quá đồng ý với hành vi của Cao Tử Ninh.

“Em không quan tâm, cứ xả giận xong rồi tính!” Cao Tử Ninh vênh váo tự đắc cong môi giả làm mặt quỷ hướng về phía Mạc Duy Khiêm, Mạc Duy Khiêm bật cười.

Nhìn cảnh này, La Duyệt Kỳ cảm thấy vô cùng quen thuộc, cô nhìn thấy bóng dáng chính mình trên người Cao Tử Ninh, mà Mạc Duy Khiêm cũng mang dáng vẻ không vấn đề gì như thế.

“Em đừng để ý, chẳng qua là Duy Khiêm cảm thấy cô ấy đáng thương thôi.” Đồng Nguyên đi vào lấy nước, đúng lúc nhìn thấy La Duyệt Kỳ mang vẻ mặt phức tạp đứng đó, lập tức giải thích một câu.

La Duyệt Kỳ cười nói: “Em không sao, chỉ là hơi xúc động thôi, Cao Tử Ninh thật sự khiến người ta quý mến, tuổi còn nhỏ đã gặp nhiều chuyện như thế mà vẫn có thể lạc quan sáng sủa, đúng là hiếm có mà.”

“Đúng thế, Duy Khiêm cũng nghĩ vậy nên mới có thể nâng đỡ cô bé như thế.”

La Duyệt Kỳ gật đầu đi về bên đó.

“Chị Duyệt Kỳ, chị xem nè, Mạc Duy Khiêm mua rất nhiều thuốc bổ cho em, mình em sao mà uống hết được chứ, chúng ta cùng nhau uống nhé.”

La Duyệt Kỳ nhéo nhéo hai má Cao Tử Ninh nói: “Thân thể em yếu đuối mới cần bồi dưỡng, thuốc sao có thể uống lung tung được, chị sẽ giám sát em hàng ngày đó.”

“Chị Duyệt Kỳ của em nói đúng đó, mấy thứ thuốc này đều để cho em uống, chị ấy dĩ nhiên sẽ có phần riêng, anh có thể bạc đãi người phụ nữ của mình hay sao? Còn nữa, không được cả ngày gọi cả họ tên anh ra, anh lớn hơn em 13, 14 tuổi đấy, sau này gọi anh là đại ca đi.”

“Em mới không cần, chẳng phải anh cũng lớn hơn chị Duyệt Kỳ 11 tuổi đó sao, sao không thấy chị ấy gọi anh là đại ca? Em thích gọi thế nào thì sẽ gọi thế đó!”

Không biết vì sao khi nhìn Mạc Duy Khiêm đang vô cùng bất đắc dĩ ngồi đó, La Duyệt Kỳ cảm thấy vô cùng hiểu lý do Cao Tử Ninh không muốn thay đổi xưng hô với Mạc Duy Khiêm, có thể là cũng giống cô, cảm thấy Mạc Duy Khiêm rất an toàn, không hề có khoảng cách mới có thể lớn mật làm nũng đúng không?

Thật ra cô đã nhìn ra sự yếu mền ngưỡng mộ của Cao Tử Ninh dành cho Mạc Duy Khiêm từ lâu, một cô gái chịu nhiều đau khổ như thế ở thời khắc nguy nan lại gặp một người đàn ông có quyền có thể lại có ngoại hình không tồi giải cứu mình, dĩ nhiên là trái tim sẽ nhộn nhạo, huống chi bản thân Mạc Duy Khiêm lại là một người rất có sức hút nữa!

Vì thế khi nấu cơm tối, La Duyệt Kỳ nhìn nhìn Cao Tử Ninh đang theo học nấu ăn đứng ở bên cạnh, đột nhiên hỏi: “Không phải em thích Mạc Duy Khiêm rồi chứ?”

Mặt Cao Tử Ninh lập tức đỏ bừng, vội vàng xua tay: “Chị Duyệt Kỳ, chị đừng hiểu lầm, em không có, thật sự không có mà! Em chưa từng nghĩ đến việc phá hoại tình cảm của hai người đâu, em, em...”

Nhìn dáng vẻ bối rối của Cao Tử Ninh, La Duyệt Kỳ bình tĩnh mỉm cười: “Em đừng lo lắng như thế, đây là cuộc nói chuyện bí mật của chúng ta thôi, em thích anh ấy chị nhận ra mà, nếu không sao em lại theo chị học nấu ăn, còn luôn hỏi chị rằng anh ấy thích ăn gì chứ? Chẳng qua anh ấy thích gì chị cũng không rõ nữa, chị đều tùy tiện làm mấy món đơn giản thôi.”

“Không phải đâu, đồ ăn chị làm từ trước đến giờ Mạc Duy Khiêm đều khen không dứt lời, em thấy anh ấy đặc biệt thích ăn đó, sao chị có thể không biết chứ?” Cao Tử Ninh mơ hồ, bây giờ cô cũng không hiểu thái độ của La Duyệt Kỳ nữa, theo lý thì khi người ta phát hiện có kẻ mơ ước bạn trai mình như thế việc đầu tiên là phải dần mặt đối phương chứ?

“Chị thật sự không biết, thời gian chị và Mạc Duy Khiêm ở chung cũng không dài lắm, có rất nhiều điều không hiểu về nhau, nếu không tin chúng ta hãy thử nghiệm đi, đồ ăn hôm nay để em làm, nhìn coi anh ấy phản ứng thế nào?”

Cao Tử Ninh nửa tin nửa ngờ: “Bình thường em không mua nguyên liệu quý như thế này, chắc chắn sẽ làm không ngon đâu.”

“Em cứ làm đi, chỉ cần nấu chín là được mà.”

Sau khi dọn xong đồ ăn, La Duyệt Kỳ đi gọi Mạc Duy Khiêm và Đồng Nguyên.

“Đồ ăn hôm nay nấu không tốt lắm, sắp cháy rồi này.” Đồng Nguyên gấp một miếng thịt ném qua một bên.

Mạc Duy Khiêm không vui: “Có để ăn mà anh còn kén chọn, tôi thấy ăn rất ngon, nếu không thích anh trở về thư phòng làm việc tiếp đi.”

Cao Tử Ninh ngạc nhiên khi đồ ăn khó nuốt như thế mà Mạc Duy Khiêm cũng không chê, còn ăn đến vui vẻ, vì thế nhìn sang La Duyệt Kỳ.

Ánh mắt La Duyệt Kỳ hiện lên chút đau buồn, Mạc Duy Khiêm mù quáng nghe theo lời cô nói như thể có thể chứng minh rằng hần căn bản không hề chú ý đến những việc cô làm, chỉ cần cô nói là cô làm thì hần sẽ có ý nghĩ bảo vệ, yêu thích như thế tuy khiến người ta rất cảm động nhưng đồng thời cũng thiếu sâu sắc, cũng chứng minh được rằng cô chẳng qua chỉ là thú vui nhất thời của hần mà thôi.

Nghĩ lại ước nguyện ban đầu của mình, lại nhìn Cao Tử Ninh đang mang vẻ mặt nghi ngờ, La Duyệt Kỳ lại cười nhạo sự mất mát khó giải thích trong lòng mình. Vốn dĩ cô cũng chỉ vì báo đáp ơn nghĩa của hần, chẳng phải lúc trước đã chuẩn bị sẵn tâm lý, chỉ cần có biến động thì cô sẽ tự nguyện rút lui rồi mà. Giờ đây đã có Cao Tử Ninh là phiên bản của cô, vậy có phải cô cũng nên tự hiểu lấy rồi không?

Sau khi suy nghĩ, La Duyệt Kỳ cố gắng không nghĩ tới nguyên nhân của sự ê ẩm trong lòng nữa mà lại bắt đầu giao dần mọi việc cho Cao Tử Ninh làm, cố sức giảm bớt sự tồn tại của mình. Mà Cao Tử Ninh dường như cũng hiểu sự bất cần và rút lui của La Duyệt Kỳ, vốn dĩ đã gần gũi nay lại càng dần dần lấy Mạc Duy Khiêm, một số giấy tờ tư liệu đơn giản cũng bị cô ta cướp đi sửa sang lại.

La Duyệt Kỳ tưới nước cho chậu hoa ở cửa sổ thư phòng xong, xoay người lại suýt nữa thì đụng phải Đồng Nguyên phía sau.

“Có việc gì sao?”

Đồng Nguyên cũng không khách khí: “Em có tính toán gì?”

La Duyệt Kỳ không nói lời nào nhưng gương mặt đã hiện ra vẻ không biết Đồng Nguyên đang nói gì.

“Em không cần nhìn anh như thế, chúng ta thẳng thắn với nhau đi, ngay từ đầu anh lo lắng em vì biết thân phận của Duy Khiêm nên mới chia tay Kim Đào, mà em không từ chối những thứ Duy Khiêm đưa càng khiến anh chắc chắn suy nghĩ của mình hơn. Nhưng biểu hiện của em trong những ngày qua khiến anh không hiểu nổi, em trốn tránh Duy Khiêm, cũng có thể nói là em đang tạo cơ hội cho Cao Tử Ninh, cuối cùng là vì cái gì?”

La Duyệt Kỳ vẫn không nói lời nào.

Đồng Nguyên hơi tức giận: “La Duyệt Kỳ, anh mặc kệ em có suy nghĩ như thế nào, Duy Khiêm đối với em là toàn tâm toàn ý, chỉ cần là chuyện liên quan đến em thì Duy Khiêm chưa bao giờ nói chữ không, em không thể không quý trọng tình cảm và sự trả giá của cậu ấy như thế được!”

“Anh cảm thấy em và anh ấy có thể có kết quả không? Anh ấy có thể lấy em không?” La Duyệt Kỳ vô cùng bình tĩnh hỏi một câu.

Đồng Nguyên lập tức không trả lời được.

“Anh xem đi, ngay cả anh cũng biết đây là chuyện không có khả năng xảy ra. Đồng Nguyên, từ ngày anh nói cho em biết thân phận của Mạc Duy Khiêm thì em đã hiểu rõ điều này rồi, em cũng chẳng sợ nói thật cho anh biết, là vì em hiểu bản thân không trốn thoát sự theo đuổi của Mạc Duy Khiêm mà anh ấy lại làm nhiều việc cho gia đình em như thế, cho nên em mới quyết định ở bên anh ấy, anh cũng có thể hiểu rằng em làm như thế là để báo đáp ơn cứu mạng!”

“Sau khi nhận nhiều châu báu như thế mà em còn nói là đang báo ân?”

La Duyệt Kỳ cười khê: “Sao anh không nghĩ đến việc ngoài trang sức châu báu em cũng không đòi hỏi gì cả chứ?”

Đồng Nguyên yên lặng, một lát sau mới có phản ứng lại: “Em tính trả lại mấy thứ đó cho Duy Khiêm?”

Đồng Nguyên nhìn La Duyệt Kỳ im lặng cam chịu thì mất bình tĩnh: “Suy nghĩ này của em quá ngu xuẩn, muốn ở bên thì cứ ở bên, không muốn thì cùng lắm là không đồng ý, Duy Khiêm có thể ép em hay sao? Nghĩ cái gì mà báo ân? Đây đã là năm gì rồi chứ? Anh mặc kệ tương lai em và Duy Khiêm có kết quả gì không, anh chỉ biết hiện tại Duy Khiêm muốn đào cả tim gan ra vì em rồi! Quyền đi, giờ nói gì cũng đã muộn, em tự suy nghĩ đi, nhưng mà đừng tiếp tục dùng cái cách mà em cho là đúng để báo ân! Nếu em thật sự thích Duy Khiêm thì cứ tiếp tục bên nhau, còn nếu không thì hãy nghĩ cách rời khỏi sớm đi, ở bên Duy Khiêm vốn sẽ phải đối mặt với áp lực cực lớn. La Duyệt Kỳ, thật ra em căn bản không hề dùng cảm như Duy Khiêm đã nói, em chẳng qua chỉ là một cô gái sợ bị thương mà không dám dùng chân tình thôi!”

Bị Đồng Nguyên xé toang tầng nguy trang cuối cùng, La Duyệt Kỳ cảm thấy bản thân không thể tiếp tục lừa mình dối người được nữa, cô sợ hãi, sợ bản thân yêu thương Mạc Duy Khiêm rồi sẽ chẳng có kết quả gì, cô không xứng với Mạc Duy Khiêm, chỉ có thể nương vào cái lí do báo ân buồn cười này an ủi bản thân, cô dĩ nhiên cũng muốn dùng cảm nhưng trước sự thật tàn khốc, cô phải làm sao chứ?

Đồng Nguyên thở phì phì đi ra ngoài, La Duyệt Kỳ nghe tiếng nói cười của Cao Tử Ninh và Mạc Duy Khiêm ở phòng khách, đôi mắt ướt át lên, hiểu rằng bản thân mình phải nghĩ lối ra thôi.

Buổi tối, La Duyệt Kỳ nằm trên giường xem tin tức, Mạc Duy Khiêm đi đến cười nói: “Cô nhóc Cao Tử Ninh kia thật sự là điên cuồng, chơi cờ nhảy cũng không nghe lời không buông tha.”

“Cô ấy chính là tính cách như thế, anh hãy ở bên cô ấy nhiều hơn, nếu không cô ấy sẽ lại nhớ đến cha cô ấy.”

Mạc Duy Khiêm ngồi bên giường, đưa tay lấy điều khiển trong tay La Duyệt Kỳ hỏi: “Em thật sự muốn cho anh bên cô ấy nhiều hơn hay là ghen nên nói thế?”

La Duyệt Kỳ trừng mắt vô tội nhìn Mạc Duy Khiêm: “Dĩ nhiên là em thật lòng rồi, vì sao em phải ăn giấm chua chứ, em không hẹp hòi thế đâu.”

“Dĩ nhiên là em không ăn giấm, em chỉ thiếu đẩy thẳng anh vào lòng cô ta thôi.” Thái độ của Mạc Duy Khiêm thay đổi, không phải mấy ngày nay hắn không phát hiện ra suy nghĩ của Cao Tử Ninh đối với mình, chỉ là hắn luôn chờ biểu hiện của La Duyệt Kỳ, vốn nghĩ rằng có lẽ cô ấy phản ứng chậm không chú ý đến, vì thế hắn liền tỏ vẻ thân thiết hơn với Cao Tử Ninh, không ngờ rằng La Duyệt Kỳ chẳng những không tỏ ra ghen tuông mà ngược lại còn thường xuyên trốn đi để tạo cơ hội cho hắn ở riêng với Cao Tử Ninh, điều này rất không thích hợp!

“Anh suy nghĩ nhiều quá rồi.” La Duyệt Kỳ chỉ có thể ứng phó như vậy thôi.

Mạc Duy Khiêm không tin: “Duyệt Kỳ, bây giờ anh không còn sức mà chơi trò đoán tới đoán lui đâu, thái độ của em là anh rất nghi ngờ, em nghĩ sao thì hãy nói thẳng với anh đi.”

47. Chương 47

La Duyệt Kỳ chuyển ánh mắt tới nơi khác: “Ý của em chính là chúng ta bên nhau ngày nào tốt ngày đó, còn những điều anh nói em chưa hề nghĩ đến, anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Xem ra cô đã biểu hiện quá rõ rồi, nếu không Đồng Nguyên và Mạc Duy Khiêm sao lại nhận rõ thế chứ.

“Duyệt Kỳ, anh không phải đồ ngốc, có một số việc anh nhìn rất rõ.” Mạc Duy Khiêm không chấp nhận lời giải thích của La Duyệt Kỳ.

“Em chưa bao giờ coi anh là kẻ ngốc, anh không cần nói thế, em chỉ làm đúng theo những gì lòng em nghĩ thôi.”

“Những gì lòng em nghĩ? Từ Lý Minh Hân lại đến Cao Tử Ninh, em chưa từng biểu hiện ra một chút không vui, thậm chí sau khi chúng ta cãi nhau em còn muốn an ủi ngược lại anh, đồ anh, em cảm thấy đây là tình huống sẽ xuất hiện ở những cặp đôi bình thường sao? Ban đầu anh chỉ nghĩ rằng em rất rộng lượng nhưng bây giờ thì anh không cho là thế nữa.”

La Duyệt Kỳ giương mắt nhìn Mạc Duy Khiêm: “Vậy anh nói là thế nào đây? Chẳng lẽ em phải cãi lộn, chẳng lẽ em khóc sụt sùi thì anh mới dễ chịu ư?”

La Duyệt Kỳ đã nói đến thế nhưng không hiểu sao Mạc Duy Khiêm vẫn không hài lòng.

“Khi Kim Đào trắng hoa bên ngoài cũng không hề thấy em lạnh lùng yên tĩnh đến thế, nếu dựa theo cách nói của em thì việc em phải làm là tha thứ cho cậu ta chứ không phải lựa chọn anh, hay là nói chỉ cậu ta mới có thể làm em có cảm giác, anh chỉ là người ngoài không thể lay động cảm xúc nơi em?” Từng lời Mạc Duy Khiêm nói ra càng lúc càng bén nhọn.

La Duyệt Kỳ cũng không bình tĩnh, vốn dĩ sau khi nói chuyện với Đồng Nguyên thì lòng cô đã rối loạn rồi, bây giờ cũng chẳng có hơi sức đâu để làm Mạc Duy Khiêm dịu lại nữa.

“Lời này của anh thật sự là không nói lý mà, Kim Đào là thật sự ngoại tình, chẳng lẽ anh cũng lên giường với người phụ nữ khác ư? Hai người các anh căn bản không thể so sánh với nhau được, anh đừng bẽ cong như thế, em không biết làm thế nào mới khiến anh hài lòng nữa. Lý Minh Hân cũng tốt, Cao Tử Ninh cũng thế, suy nghĩ của các cô ấy em đâu quản được, không phải anh cũng không có suy nghĩ đó sao, vậy thì vì sao đang yên ổn em lại phải vướng vào mình?”

Mạc Duy Khiêm bình tĩnh: “Lời em nói đều là chuyển hướng câu chuyện, chẳng bằng em nói thẳng luôn là đối với em thì anh là người có cũng được chẳng có cũng không sao đi? Duyệt Kỳ, anh đối xử với em chưa đủ tốt ư? Vì sao mà ngay cả một chút nhiệt tình, một câu nói thật của em anh cũng không nghe được?”

“Không phải em cũng phải trả giá đấy ư? Mạc Duy Khiêm, có phải anh muốn gây sự không? Nếu anh có suy nghĩ gì thì nói thẳng ra luôn đi, không cần cầu nhau vô cớ như thế!”

“Duyệt Kỳ, anh chỉ muốn nói cho em biết rằng anh cũng có tôn nghiêm của mình, nếu em không có tình cảm với anh hay là có nguyên nhân gì đó mới ở bên anh thì anh không chịu sự bố thí ấy đâu, em hiểu chứ?”

“Mạc Duy Khiêm, anh coi phần tài liệu này em sửa thế này được không?” Đúng lúc này Cao Tử Ninh gõ cửa, giọng nói rất lớn.

Mạc Duy Khiêm liếc nhìn La Duyệt Kỳ thật sâu rồi xoay người đi ra ngoài: “Tự em suy nghĩ lại đi.”

Sau khi cửa đóng lại, La Duyệt Kỳ nằm trên giường che đầu khóc nức, mà Mạc Duy Khiêm thì cả đêm cũng không trở lại phòng nữa.

Ngày hôm sau, Mạc Duy Khiêm không ăn điểm tâm, cũng không chào hỏi đã đi tới văn phòng, lúc La Duyệt Kỳ xuất hiện thì Cao Tử Ninh đã chuẩn bị xong đồ ăn.

“Chị Duyệt Kỳ, em biết hôm qua hai người cãi nhau, cảm xúc của Mạc Duy Khiêm rất tệ, không thềm để ý tới em mà đi một phòng khác, vẻ mặt rất đáng sợ.”

“Bọn chị không cãi nhau, chỉ là gặp chút vấn đề, nghĩ thông suốt là được rồi.” La Duyệt Kỳ không muốn ăn, chỉ chọc chọc bát cơm.

Cao Tử Ninh đảo mắt hỏi: “Là vì em ư? Em thích Mạc Duy Khiêm, hơn nữa nhìn chị cũng chẳng thật sự để tâm đến anh ấy cho nên mới...”

La Duyệt Kỳ cười cười: “Không phải là vì em, dù hôm nay có là một người phụ nữ khác thì cũng thế thôi, chị cũng cố ý làm rất nhiều việc.”

“Chị muốn thông qua em để thử Mạc Duy Khiêm ư? Sao chị lại không tin tưởng như thế chứ?” Cao Tử Ninh chỉ có thể nghĩ đến phương diện này.

“Không phải. Tử Ninh, thật ra chị là kẻ rất nhát gan, rất ích kỷ, tuy rằng chị lớn hơn em 3 tuổi nhưng chị cảm thấy suy nghĩ của mình đã già đi rất nhiều, đã không còn sức sống tươi trẻ và dũng khí như em nữa, mà ở bên Mạc Duy Khiêm áp lực quá lớn, cho dù là lúc đang ở bên nhau chị cũng luôn suy nghĩ có phải là sắp đến lúc chia tay rồi không?”

Cao Tử Ninh nhú mày nói thẳng: “Đây là gì chứ, nếu yêu thì phải theo đuổi, em mặc kệ anh ấy có thân phận gia thế ra sao, chỉ cần anh ấy cũng thích em thì em sẽ không buông tay! Từ năm 18 tuổi em đã bắt đầu trải qua các loại cảm giác từ thiên đường đến địa ngục, mấy năm qua đã chịu vô số khổ sở, đã nhìn thấu xã hội này là thế nào, nếu muốn được người khác tôn trọng thì phải trở nên nổi bật. Cho nên nếu chị không có dũng khí, không hề tin tưởng thì em sẽ không khách khí đâu. Em biết rằng quen Mạc Duy Khiêm chính là kỳ ngộ tốt nhất đời này của em, em muốn để ba em sống thật tốt, cha con em sẽ không bị người khác bắt nạt, mà Mạc Duy Khiêm chính là chỗ dựa của em!”

Đúng là lời nói lớn mật mà thẳng thắn, bản thân cô dù sao cũng chưa từng trải qua khổ sở như Cao Tử Ninh, có lẽ chỉ người như thế mới có thể tranh thủ liều lĩnh vì mục tiêu.

La Duyệt Kỳ vừa hâm mộ lại vừa mất mát: “Nếu em thành công đã động trái tim Mạc Duy Khiêm thì chị chắc chắn sẽ khóc rống một hồi, chị thương anh ấy nhưng không dám trả giá, là tự chị không có dũng khí, đã chịu một lần tổn thương đã sợ hãi thứ tình cảm này.”

Cao Tử Ninh đáp lại La Duyệt Kỳ một nụ cười kiên định mà tràn ngập tự tin.

Mạc Duy Khiêm mặt không đổi sắc nhìn Lý Minh Hân đi vào, tay đùa nghịch chiếc bút máy.

“Duy Khiêm, anh tìm em có việc gì ư? Bên kia còn rất nhiều tài liệu hội nghị phải sửa sang lại.”

Mạc Duy Khiêm đưa tay chỉ chiếc ghế đối diện: “Ngồi, còn nữa, sau này mời gọi tôi là tổ trưởng.”

“Em làm sai gì sao?” Lý Minh Hân không hiểu sao thái độ của Mạc Duy Khiêm đối với cô ta lại ác liệt như thế.

“Lý Minh Hân, tôi đã nói với cô là tôi sẽ không dùng người trộn lẫn tình cảm và công việc, cô cũng không phụ sự kỳ vọng của tôi, thật sự làm rất nhiều chuyện, từ tham hay hận cũng chỉ đến thế mà thôi.” Mạc Duy Khiêm xoay xoay bút máy nhìn về phía Lý Minh Hân.

“Tôi không rõ anh đang nói gì, nếu anh có chứng cứ chứng minh việc tôi làm thì cứ việc tố cáo tôi đi.” Biểu hiện của Lý Minh Hân thật sự bình tĩnh.

Mạc Duy Khiêm nở nụ cười, “Chúng có của tôi tôi sẽ tự lo, cô đem kế hoạch hành động của chúng ta cho bên Lưu Dương, nghĩ tôi không biết sao? Cô không cần chối cãi, thật ra tóm một kẻ nội gian như cô rất đơn giản thôi, mấy lần hội nghị sau người tham gia không giống nhau, kết quả là toàn bộ kết quả hội nghị đều bị tiết lộ ra ngoài. Mà cả tổ, ngoài cô ra thì không còn ai tham dự tất cả các hội nghị cả. Dĩ nhiên là ngoại trừ trường hợp toàn bộ người đều bị mua chuộc, nếu không chỉ còn 1 trường hợp thôi, cô còn gì để nói?”

Lý Minh Hân yên lặng nửa ngày, khi mở miệng đã không còn khí thế như vừa rồi nữa: “Anh bắt đầu nghi ngờ tôi lúc nào?”

“Từ ngày cô xuất viện trở về làm việc thì tôi đã không tin cô nữa rồi, con người khi đã có tình yêu và thù hận thì sẽ không có tâm trạng tốt đối mặt với việc gì khác nữa, mà tình cảm của cô lại hướng về tôi, cho nên tôi mới không cho cô làm công việc cũ nữa. Nhưng nếu cô thông qua khảo nghiệm thì dĩ nhiên tôi vẫn sẽ cho cô cơ hội, đáng tiếc là cô không như thế, kiếp sống chính trị của cô đã bị hủy bởi hành động tư tình của cô, bây giờ tôi có thể cho cô cơ hội lập công chuộc tội, cho cô cơ hội để được khoan hồng, cô thấy sao?”

Lý Minh Hân cười ha ha: “Không ngờ anh thật sự không hề có nửa điểm tình cảm dành cho tôi, anh căn bản là không có chứng cứ rằng tôi tiết lộ bí mật ra ngoài, mấy điều anh vừa nói chẳng qua là suy nghĩ chủ quan của anh thôi, thế mà còn muốn tôi bán mạng cho anh, sau đó để anh đưa tôi vào ngục giam sao?”

“Lý Minh Hân, tôi đang cho cô cơ hội, nếu không dù có chứng cứ hay không tôi cũng có thể cho cô vào tù, không chỉ cô mà cha cô cũng không thể trốn nổi! Hơn nữa, dù không có cô thì tôi cũng vẫn có thể làm những nhân chứng kia thay đổi một lần nữa, chẳng qua chỉ tốn thêm chút thời gian thôi, hôm nay tâm trạng tôi không tốt, không có hứng bàn bạc với cô đâu! Tôi hỏi một lần cuối cùng, cô có đồng ý nhận tội và tố giác Lưu Dương không?” Mạc Duy Khiêm nói xong cũng chẳng thèm nhìn Lý Minh Hân, mà lại đùa nghịch đi động, không có cuộc gọi cũng chẳng có tin nhắn, điều này làm hắn càng bức tức hơn.

“Vì sao anh phải đối với tôi và cha tôi độc ác như thế? Anh đang lợi dụng đặc quyền trong tay để uy hiếp tôi, tôi có thể tố cáo anh!” Lý Minh Hân không muốn tin cô ta lại bị người cô ta yêu thương hãm hại đối đãi như thế.

“Vì sao ư? Vì tâm trạng tôi không tốt, thế nên cô sẽ không yên lành, lý do này được không? Tố cáo tôi cũng được, nhưng mà giải quyết công việc theo cách đặc biệt luôn là tác phong từ trước đến nay của tôi, cô xác nhận là nhà cô có thể thừa nhận nổi chứ?”

Lý Minh Hân chưa bao giờ thấy một Mạc Duy Khiêm bá đạo như thế, lập tức bị dọa đến ngây dại.

“Nhanh lên, nếu không nói gì thì tôi chỉ có thể xếp cô vào danh sách đối nghịch với tôi thôi.” Mạc Duy Khiêm không có kiên nhẫn.

Sau khi cân nhắc, Lý Minh Hân nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ có một yêu cầu, người tiết lộ chỉ có mình tôi, không có quan hệ gì với cha tôi, anh không thể kéo theo ông ấy liên đới vào.”

“Việc này còn phải xem kết quả cuối cùng, cô hãy làm một bản tường trình ghi lại quá trình tiếp xúc của cô và Lưu Dương, còn hành động của hắn cô cũng phải viết rõ ra, giờ thì cô có thể ra ngoài.”

Lý Minh Hân đứng lên, hai chân mất sức đi ra ngoài.

“Duy Khiêm, cậu sao thế, từ sáng đến giờ cái mặt cứ lạnh tanh.” Lúc ăn cơm trưa Đồng Nguyên không nhận được mà hỏi Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm không nói gì.

“Có phải cãi nhau với Duyệt Kỳ không?” Đồng Nguyên lại hỏi thử.

Mạc Duy Khiêm hừ một tiếng: “Tôi có muốn cãi đi nữa thì cũng cần người ta phối hợp mới được, cô ấy không nóng không lạnh như thế tôi cũng chẳng biết nói gì nữa. Suy nghĩ Cao Tử Ninh đối với tôi cho dù là người mù cũng cảm nhận được, nhưng cô ấy thì sao? Toàn coi như không có gì, còn cố ý tránh đi nơi khác, có ý gì đây?”

“Hazz, Duy Khiêm, tôi nói giờ còn không bằng lúc trước lạnh lùng ấy chứ, vật cực tất phản (cái gì đến cực hạn cũng sẽ biến đổi), thời gian này hai người tốt đẹp quá mức rồi.” Đồng Nguyên không thể nói ra ý nghĩ

thật sự của La Duyệt Kỳ cho Mạc Duy Khiêm nghe được, chuyện này chỉ có người trong cuộc mới có thể hiểu và giải quyết thôi, hẳn đây cũng không có tư cách gì bàn luận cả.

“Tôi cũng muốn buông tay, đêm qua tôi đã nghĩ có phải tôi quá chiều chuộng, đối xử với cô ấy quá tốt nên cô ấy mới không thêm quý trọng sự trả giá của tôi hay không? Không phải cô ấy rất rộng lượng ư? Không phải cô ấy khoan dung không thêm để ý gì ư? Tôi thỏa mãn cô ấy!” Tự trọng của Mạc Duy Khiêm không cho phép hấn hạ mình trước tình huống này, càng làm hắn không thể chấp nhận được là La Duyệt Kỳ căn bản không giống kiểu thật lòng với mối quan hệ của hai người.

Buổi tối Mạc Duy Khiêm lại làm việc đến khuya mới về, vừa vào cửa đã thấy Cao Tử Ninh đứng ở cửa.

“Trẻ thế này rồi sao còn chưa ngủ?”

“Núi dựa của em vất vả như thế sao em ngủ được chứ? Dù sao ăn nhờ ở đậu thì cũng phải biết điều chút chứ, anh có đói không? Em đi nấu mì cho anh nhé.” Cao Tử Ninh đặt dép lê xuống trước mặt Mạc Duy Khiêm.

“Nói linh tinh, em là nữ anh hùng trừ hại an dân đấy, tôi ăn rồi, em mau đi nghỉ đi.”

Cao Tử Ninh cũng chẳng quần quýt nữa, cười nói ngủ ngon rồi trở về phòng.

Mạc Duy Khiêm đứng trong phòng khách lập tức đi về hướng phòng mình và La Duyệt Kỳ, khi đến cửa do dự mãi cuối cùng vẫn không vào mà trở về phòng dành cho khách để nghỉ.

La Duyệt Kỳ cũng không ngủ được, nghe tiếng bước chân rồi đi rồi cô mới tắt đèn nằm trở lại giường.

Cứ như thế qua hai ngày, lòng La Duyệt Kỳ đã có quyết định, đúng lúc này thì Kim Đào lại gọi điện thoại tới.

“Duyệt Kỳ, mẹ anh đồng ý phối hợp điều tra rồi, hơn nữa trong tay anh cũng có chút chứng cứ, em xem có muốn lấy về không?”

“Thật sao? Thật tốt quá, anh ở nhà à? Em qua tìm anh.”

La Duyệt Kỳ nhanh chóng thay quần áo cầm lấy túi xách, vừa định đi ra cửa lại nhớ đến bản thân đã đồng ý với Hàn Giang là không ra khỏi cửa.

Vì mấy hôm nay có kẻ muốn trà trộn vào phòng bệnh của Cao Nghiễm Thanh nên bên này cũng phải tăng mạnh bảo vệ Cao Tử Ninh, mấy hôm nay Cao Tử Ninh đều la hét muốn ra ngoài hít thở không khí, vì an toàn nên Hàn Giang và Vương Bằng đã đi theo cô, cũng nói đi nói lại là La Duyệt Kỳ phải đảm bảo sẽ không ra khỏi nhà một mình mới chịu cho Cao Tử Ninh đi.

La Duyệt Kỳ nghĩ trọng tâm của những kẻ kia chắc đã không đặt trên người cô nữa, thế nên lập tức vừa ra ngoài vừa gọi điện cho Hàn Giang, nói nơi cô sẽ đi.

Hàn Giang và Vương Bằng đang cùng Cao Tử Ninh ở công viên, nhận được điện thoại của La Duyệt Kỳ suýt nữa chết ngất, bà cô này đúng là không để người ta bớt lo mà, dù không nguy hiểm nhưng việc đi gặp Kim Đào chẳng phải là việc đại nghịch bất đạo ư? Nếu để ông lớn Mạc kia biết thì làm sao ăn nói được!

Vì thế Hàn Giang thương lượng với Vương Bằng, quyết định nhanh chóng báo tình huống này cho ông chủ Đồng Nguyên của mình.

“Các anh đi tìm chị Duyệt Kỳ đi, dù sao tôi cũng đã ra ngoài một lúc rồi, chúng ta cũng đi thôi.” Cao Tử Ninh cũng không qua loa chuyện này, cô cũng không muốn có người gặp chuyện không may.

Hàn Giang và Vương Bằng không có ý kiến gì, nhanh chóng quay lại xe chạy về hướng nhà Kim Đào, có lẽ có thể đuổi kịp La Duyệt Kỳ.

Đồng Nguyên buông đi động cũng hơi khó nghĩ, theo lý thì Mạc Duy Khiêm và La Duyệt Kỳ đang chiến tranh, nhưng cuối cùng Mạc Duy Khiêm quyết định thế nào thì cũng chưa biết được, nghĩ lại cũng thấy khó giải quyết.

“Anh có chuyện thì nói đi, tôi phát hiện anh càng lúc càng lè mề, anh cảm thấy tôi có thuật đọc tâm à hay thế nào?” Mạc Duy Khiêm luôn rất sâu sắc với bất kỳ vấn đề gì, cho nên khi phát hiện ra Đồng Nguyên không tập trung thì lập tức hỏi.

“Hazz, tôi cũng chẳng biết mình là người gì nữa, Hàn Giang gọi tới nói cậu ấy và Vương Bằng đi ra công viên với Cao Tử Ninh, La Duyệt Kỳ ở nhà nhận được điện thoại của Kim Đào, bây giờ đang trên đường đến nhà Kim Đào, hình như là vì có...”

“Ngày mai rút Hàn Giang và Vương Bằng cho tôi! Họ không hiểu nổi nhiệm vụ chủ yếu của mình đúng không? Duyệt Kỳ mới là trọng điểm, ném Cao Tử Ninh ở nhà cô ta cũng không dám rời đi nửa bước! Lại nói cô ta có thân phận gì chứ? Chẳng qua chỉ là nhân chứng cần bảo vệ thôi, cần phải hầu hạ như thiên kim tiểu thư nữa chắc?” Mạc Duy Khiêm lập tức xám mặt.

Đồng Nguyên cảm thấy không chỉ bọn Hàn Giang không hiểu mà ngay cả hần giờ cũng không hiểu nữa là, suy nghĩ nửa ngày có lẽ Cao Tử Ninh là được hưởng ké hào quang của La Duyệt Kỳ đúng không? Suy nghĩ của Mạc Duy Khiêm đúng là quá khó đoán mả.

“Duy Khiêm, cậu bình tĩnh chút đi, Duyệt Kỳ sẽ không gặp chuyện gì đâu, trọng tâm của bọn Lưu Dương đã không ở trên người cô ấy rồi.” Đồng Nguyên an ủi.

“Thối lắm! Anh có đầu óc không hả? Duyệt Kỳ đi gặp Kim Đào! Gặp Kim Đào có hiểu không hả? Nói cho Hàn Giang biết nếu không đưa được người về thì hần cũng không cần làm nữa!”

Đồng Nguyên nghe mà muốn hôn mê, lập tức gọi cho Hàn Giang.

Hàn Giang nghe điện thoại, lập tức tăng tốc, ở trên đường cái phóng như bay.

“Hazz, sao mà chạy nhanh vậy, phải coi trọng an toàn chứ!” Xe chạy nhanh như thế khiến Cao Tử Ninh hơi sợ hãi.

Sắc mặt Vương Bằng cũng lo lắng: “Yên tâm đi, kỹ thuật của Hàn Giang đã trải qua huấn luyện, cô chịu một tí đi, chúng ta phải ngăn La tiểu thư lại.”

“Chị Duyệt Kỳ đi đâu thế? Rất nguy hiểm ư?” Cao Tử Ninh nói chuyện muốn dời đi sự chú ý của bản thân với tốc độ.

Hàn Giang và Vương Bằng không trả lời, Cao Tử Ninh cũng không hỏi thêm nữa, nhắm mắt chịu đựng.

Bên này Đồng Nguyên cũng đi theo Mạc Duy Khiêm: “Duy Khiêm, họ nhất định có thể chặn người lại mà, cậu không cần gấp gáp.”

Không phải muốn buông tay ư? Thế này có giống không vậy? Đồng Nguyên đúng là không hiểu nổi suy nghĩ của Mạc Duy Khiêm nữa.

“Bây giờ đừng nói mấy thứ vô dụng đó với tôi, nhìn thấy người rồi nói.”

Hai người trở về, trong phòng không có ai, Mạc Duy Khiêm ngồi trên sofa, gương mặt âm trầm chờ La Duyệt Kỳ trở về.

48. Chương 48

Lại qua nửa giờ, ngay lúc Đồng Nguyên cảm thấy Mạc Duy Khiêm sắp mất hết kiên nhẫn thì đoàn người La Duyệt Kỳ cũng trở lại, Đồng Nguyên đợi họ vào phòng khách hết rồi liếc mắt với Hàn Giang hỏi: “Đón được ở nửa đường?”

Hàn Giang lắc đầu, trên mặt là mồ hôi, cũng bị dọa đến phát sốt: “Mạc, Mạc tiên sinh, chúng tôi thấy La tiểu thư ở dưới nhà của Kim Đào, vì La tiểu thư có chút ý kiến nên mới về hơi chậm, nhưng cũng không gặp Kim Đào.”

Sắc mặt Mạc Duy Khiêm cũng không dịu đi, ánh mắt chuyển về phía La Duyệt Kỳ: “Em đi tìm Kim Đào làm gì?”

La Duyệt Kỳ không trả lời, Hàn Giang nhanh chóng giải thích: “Mạc tiên sinh, La tiểu thư đi tìm Kim Đào chủ yếu là vì...”

“Tôi không hỏi cậu!” Mạc Duy Khiêm chặn lời Hàn Giang.

Đồng Nguyên lắc đầu với Hàn Giang, ý bảo cậu ta không cần nói nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nhìn bình luận thì Trống Trơn thấy diễn biến vẫn bị đoán trúng một số, nhưng cũng không giống hoàn toàn, có chỗ đúng thôi.

Nhưng dù sao thì đọc toàn bộ cầu huyết do thân nhóm tưởng tượng ra đúng là rất hay, ha ha!

Lời Editor: Thực ra chương này chỉ là mở đầu giới thiệu cho c49 thôi như kiểu hàng khuyến mại của ta ấy, để câu khách ấy mà. Nhưng tác giả đã chia chương như thế thì ta cũng làm theo thôi không cắt nữa.

49. Chương 49

Lại qua nửa giờ, ngay lúc Đồng Nguyên cảm thấy Mạc Duy Khiêm sắp mất hết kiên nhẫn thì đoàn người La Duyệt Kỳ cũng trở lại, Đồng Nguyên đợi họ vào phòng khách hết rồi liếc mắt với Hàn Giang hỏi: “Đón được ở nửa đường?”

Hàn Giang lắc đầu, trên mặt là mồ hôi, cũng bị dọa đến phát sốt: “Mạc, Mạc tiên sinh, chúng tôi thấy La tiểu thư ở dưới nhà của Kim Đào, vì La tiểu thư có chút ý kiến nên mới về hơi chậm, nhưng cũng không gặp Kim Đào.”

Sắc mặt Mạc Duy Khiêm cũng không dịu đi, ánh mắt chuyển về phía La Duyệt Kỳ: “Em đi tìm Kim Đào làm gì?”

La Duyệt Kỳ không trả lời, Hàn Giang nhanh chóng giải thích: “Mạc tiên sinh, La tiểu thư đi tìm Kim Đào chủ yếu là vì...”

“Tôi không hỏi cậu!” Mạc Duy Khiêm chặn lời Hàn Giang.

Đồng Nguyên lắc đầu với Hàn Giang, ý bảo cậu ta không cần nói nữa.

“Hỏi em đấy, không nghe thấy sao?”

La Duyệt Kỳ cũng mang vẻ mặt đầy tức giận: “Em đi tìm Kim Đào thì sao hả? Em chắc chắn phải có lí do của mình rồi, anh đang coi em là thuộc hạ hay là phạm nhân của anh đây? Chẳng những cho người chặn em lại mà giờ còn mang cái dáng vẻ mang binh hỏi tội ấy là sao? Em không phải đám người Lưu Dương, không cần nhận sự thẩm vấn của anh, anh có thời gian làm việc này còn không bằng cố gắng làm việc bắt hết bọn người đó lại đi!”

“La Duyệt Kỳ, anh đang bàn về vấn đề của chúng ta với em, anh cho người chặn đón em thì sao hả? Em là người phụ nữ của anh, lén chạy đi gặp người tình cũ là sao đây? Ngày đó anh đoán không sai mà, em căn bản là tiêu cực đối nghịch anh, sau đó muốn chia tay, anh biết ngay em còn muốn quay lại với họ Kim kia, có đúng không hả?” Mạc Duy Khiêm tra hỏi La Duyệt Kỳ.

Trong lòng La Duyệt Kỳ đã sớm hạ quyết tâm muốn chấm dứt mối quan hệ này, chỉ là không ngờ cơ hội đến nhanh như thế mà thôi, hơn nữa lòng cô cũng mang theo chút oán hận, dù sao cô cũng thấy cảm giác của mình đối với Mạc Duy Khiêm là muốn mà không thể, đồng thời lại cho rằng Mạc Duy Khiêm căn bản không thật tình với cô, chẳng qua chỉ là vui đùa mà thôi, nếu không sao có thể trêu hoa ghẹo nguyệt cả ngày, anh hùng cứu mỹ nhân mãi thế?

Giờ đây ai oán và tức giận đan vào nhau, cứ coi như tìm được cái cớ để phát tiết ra, dù sao kế hoạch báo ân của cô cũng đã xong rồi!

“Dùng từ không tồi, đáng tiếc em không muốn trả lời anh, điều đáng nói em đã nói hết với Hàn Giang rồi, anh muốn làm ầm ĩ nữa em cũng không có cách nào, nhưng em cũng không định chịu cơn tức của anh đâu, anh không hạn chế tự do thân thể em được, em muốn gặp ai sẽ gặp người đó, anh không được xen vào!”

Mạc Duy Khiêm chưa từng tức giận như thế, cho dù bình thường tính tình hắn có trầm ổn hơn nữa nhưng dù sao hắn mang theo sự kiêu ngạo từ tận xương tủy! Hơn nữa dù là tình trường hay quan trường thì cũng chưa từng có ai dám đối xử với hắn như thế! Vậy mà sau khi đối xử tốt với La Duyệt Kỳ đến thế lại nhận được đối đãi kiểu này, đúng là không chịu nổi. Cho nên Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ ngang bướng như thế, cảm thấy vô cùng sâu sắc rằng con nhóc này đúng là đại biểu điển hình của vong ân phụ nghĩa mà!

“Em nói chuyện với anh như thế ư?”

La Duyệt Kỳ nhướn mày theo Mạc Duy Khiêm: “Không thì sao? Sao anh không nghĩ lại xem bản thân nói chuyện như thế nào hả? Mạc Duy Khiêm, đừng tỏ ra tư thế lãnh đạo trước mặt em, em không phải nhân viên của anh!”

“Sao anh cảm thấy anh đã không dùng vào đâu được nữa nên mới chuyển biến thái độ thế? Bây giờ em không bị tòa án dây dưa, người thân cũng đã an toàn nên bắt đầu qua sông phá cầu, muốn bắt đầu với Kim Đào một lần nữa?” Mạc Duy Khiêm cười lạnh nói.

La Duyệt Kỳ phản bác trở về: “Em không thêm suy nghĩ vô sỉ như lời anh nói đâu!”

Mạc Duy Khiêm không tin: “Thế ư? Vậy vì sao em lại chia tay với Kim Đào sau khi Đồng Nguyên cho em biết thân phận của anh? Sau đó còn lấy lòng anh đủ điều, ngoan ngoãn phục tùng anh? Giờ đây trọng điểm của bọn người Lưu Dương đã được dời đi nên thái độ của em cũng thay đổi, Duyệt Kỳ, chuyện lấy oán trả ơn này em làm cũng quá nhuần nhuyễn rồi!”

“Ai nói em lấy oán trả ơn? Không phải em đã ngủ với anh sao?” Thấy Mạc Duy Khiêm cũng chẳng tính toán nói chuyện riêng, ở trước mặt nhiều người như thế mắng chửi cô, đầu óc La Duyệt Kỳ cũng nóng lên.

Đồng Nguyên đứng một bên vô cùng lo lắng, La Duyệt Kỳ nói ra lời này khiến hắn vô cùng sốt ruột, đúng là hắn biết suy nghĩ của cô, nhưng chuyện này trăm ngàn lần không thể nói ra được! Như thế chẳng phải là tát thẳng vào mặt Mạc Duy Khiêm ư?

“Khụ... có thể nghe tôi nói hai câu không, tôi thấy đây là việc riêng của hai người, chỗ này có nhiều người như thế, hay hai người về phòng bình tĩnh, đợi bớt giận rồi bàn lại đi.”

Nhưng Mạc Duy Khiêm căn bản không thêm để ý tới lời Đồng Nguyên, hắn sắp bị lời La Duyệt Kỳ nói làm tức đến học máu mồm luôn rồi, “Em có ý gì hả? Lấy thân báo đáp ư? La Duyệt Kỳ, em đã quá coi trọng bản thân mình rồi, cũng quá coi thường anh đây! Việc cứu em chẳng qua là việc thuận tay làm mà thôi, nếu em vì thế mà lên giường với anh thì anh chỉ có thể nói em làm việc thừa rồi! Mạc Duy Khiêm anh đây còn chưa tới mức phải dùng loại thủ đoạn này uy hiếp người khác!”

“Trong buổi tiệc từ thiện tối hôm đó anh nói với em như thế nào? Đó còn không gọi là uy hiếp ép buộc thì là gì? Giống như anh đã nói, nếu điều tra đã chẳng còn chuyện của em nữa thì em cũng không nên làm phiền người ta ở mãi đây không đi nữa!”

Ánh mắt Mạc Duy Khiêm tối dần, giọng nói cũng thấp xuống: “Anh cũng nghĩ vậy, nếu đã nói toẹt ra rồi, em thật sự không cần chấp nhận anh nữa, đây cũng là lần đầu tiên anh bị người ta đùa giỡn như thế, còn phải cảm ơn em đã cho anh một bài học đây!”

Không ai có thể không tham vinh hoa phú quý, không tham ăn ngon mặc đẹp, cuộc sống hơn người, cho nên Mạc Duy Khiêm không tin rằng La Duyệt Kỳ nói đi là sẽ đi, không tin cô có thể bỏ lại tất cả những gì đang có. Mà hắn cũng không muốn để La Duyệt Kỳ xúc phạm mình như thế nữa, lúc này nên dạy dỗ cô ấy một lần!

“Em mới nên cảm ơn anh, bất kể anh có thuận tay hay không thì em cũng vĩnh viễn biết ơn anh đã cứu em và cha mẹ em, chúc anh sau này sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.”

La Duyệt Kỳ xoay người trở về phòng ngủ, không lâu sau đã mang theo đồ đạc trở ra, có thể thấy rằng những thứ này đã chuẩn bị từ lâu. Lúc này Mạc Duy Khiêm hoàn toàn bùng nổ: “Nói được thật sự đáng hoàng, thì ra kế hoạch chia tay em đã chuẩn bị từ lâu, đúng là làm khó em vẫn cùng chung chăn gối với tôi! La Duyệt Kỳ, nếu em hám làm giàu sao không làm cho triệt để? Đợi khi tôi phiền chán rồi hãy đi, như thế càng có thể thu được nhiều hơn đây!”

“Mạc Duy Khiêm, đừng buộc tôi nói ra lời thô tục, lời mắng chửi của những kẻ bình dân như tôi không phải là thứ mà lỗ tai của hoàng thân quốc thích như anh tiếp thu nổi đâu! Còn có, anh có thể thu hồi lại đám người hầu của anh về, cha mẹ tôi thật sự không thể hưởng thụ nổi đâu!” La Duyệt Kỳ vốn định làm bản thân bình tĩnh, mọi người có thể chia tay trong hòa bình, không ngờ vẫn không nhận được.

Thấy La Duyệt Kỳ đã đổi xong giày, chuẩn bị mở cửa đi ra, Mạc Duy Khiêm lại mở miệng lần nữa: “Những thứ ở trong két sắt kia em từ bỏ?”

La Duyệt Kỳ không thèm quay đầu: “Từ bỏ! Chỉ có loại người tự cho là đúng như anh mới có thể dùng tiền để đánh giá tất cả!”

Rầm! Tiếng cửa đóng lại vang vọng, La Duyệt Kỳ thật sự đi rồi.

Đồng Nguyên không thể không bội phục La Duyệt Kỳ, đúng là nói được làm được, không có lấy một chút lưu luyến hay do dự, vừa có cơ hội lập tức đạt được mục đích, cũng không biết sau khi về nhà có thể thoải mái như thế nữa hay không?

Nhưng mà hẳn có thể khẳng định Mạc Duy Khiêm nhất định sẽ không quay đầu, Mạc Duy Khiêm tự có kiêu ngạo và lòng tự trọng của hắn, đây là thứ đã có từ khi sinh ra!

Cao Tử Ninh vụn vụn lần không ngờ sẽ có kết quả như một vở hài kịch thế này, La Duyệt Kỳ cứ thế chia tay với Mạc Duy Khiêm? Vừa rồi La Duyệt Kỳ nói hoàng thân quốc thích là có ý gì? Là ám chỉ Mạc Duy Khiêm có thân phận rất rất cao sao? Nhưng mà điều này cũng không quan trọng, cô chỉ muốn lợi dụng toàn bộ cơ hội bắt lấy trái tim Mạc Duy Khiêm thôi, như thế mới có thể làm cho cha và chính cô không lo cả đời, huống chi tự bản thân Mạc Duy Khiêm cũng đã vô cùng hấp dẫn rồi!

“Mạc Duy Khiêm, anh đừng buồn cũng đừng giận nữa, có lẽ qua một thời gian chị Duyệt Kỳ sẽ nghĩ thông suốt thôi!” Cao Tử Ninh lấy lúi làm tiến.

Quả nhiên Mạc Duy Khiêm cười khê: “Cô ấy nghĩ thông suốt thì sao chứ? Cho rằng tôi sẽ luôn chờ cô ấy hối hận sao? Có một số thứ không biết quý trọng thì lỡ là đã lỡ, cả đời này cũng không còn cơ hội đó nữa!”

Cao Tử Ninh nghe xong thì trong lòng âm thầm thề: Vậy thì bản thân cô nhất định phải nắm chặt lấy cơ hội tốt nhất cuộc đời này!

La Duyệt Kỳ gọi xe trở về nhà, Tề Nguyệt Tú và chồng hỏi rõ ràng tình huống xong cũng không nói thêm gì, chỉ khuyên nhủ: “Hazz, thôi chuyện này coi như đã xong hoàn toàn, sau này hãy yên tâm, tìm một đối tượng phù hợp, mẹ và ba con cũng hiểu rõ rồi.”

“Vâng, cha mẹ yên tâm, con sẽ sống thật tốt! Chuyện tìm đối tượng thì cứ đợi thêm một thời gian nữa hãy nói, con phải khôi phục công việc mới là điều quan trọng hơn. Đúng rồi, bảo mẫu và vệ sĩ đã bị con đưa về rồi, sau này cũng không có ai hầu hạ ba mẹ nha!”

“Con nhóc này, nói cái gì thế, mẹ và ba con mỗi ngày đều không thoải mái, thật sự không quen trong nhà cứ có người ngoài ra ra vào vào!”

La Duyệt Kỳ cười cười, lúc này mới trở về phòng sửa soạn quần áo.

Buổi tối, cô vốn nghĩ mình sẽ không ngủ được nhưng ngoài ý muốn là vừa đặt mình lên giường đã ngủ say rồi.

Nhưng một đêm này cô lại không ngừng nằm mơ, hơn nữa mơ đến mức Mạc Duy Khiêm ở bên người phụ nữ khác, bản thân cô khổ sở đau lòng còn cãi nhau với hắn. Hôm sau, khi tỉnh giấc La Duyệt Kỳ chỉ cảm thấy lồng ngực hơi đau nhói, vì mơ ngủ liên miên cũng giống như không ngủ nên đặc biệt mệt mỏi.

Nghĩ lại bản thân cũng không có tâm trạng làm việc, thôi thì cứ ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng rồi tính tiếp, huống chi bên chỗ Kim Đào còn có việc quan trọng nữa.

Sau khi ăn xong bữa sáng, La Duyệt Kỳ vội vàng gọi điện cho Kim Đào, hẹn hắn ra ngoài gặp mặt.

Đợi đến khi hai người gặp nhau, La Duyệt Kỳ vội vàng hỏi: “Anh nói trong tay anh có chứng cứ là sao vậy?”

“Em còn nói nữa, hôm qua anh chờ em mãi kết quả là cả bóng người cũng chẳng thấy đâu? Em làm gì thế?” Kim Đào oán giận.

La Duyệt Kỳ thở dài, “Đừng nói nữa, trước tiên anh cứ nói chuyện về chứng cứ trước đi.”

Kim Đào lập tức trở nên nghiêm túc: “Lúc ba mẹ anh nằm viện, Loan Ninh có tới tìm anh, anh đã trực tiếp chọc thủng mục đích của hắn ta rồi, hắn ta cũng không phủ nhận, sau đó vì chuyện khách sạn ở khu kinh doanh kia hắn ta lại đến tìm anh hai lần, thái độ càng lúc càng hung ác! Anh học cách làm lúc trước của em, chuẩn bị sẵn máy thu âm, em nói cái này có phải là chứng cứ không? Anh còn cố ý chọc giận hắn ta, kết quả là hắn nói rất cuồng ngạo, như thể toàn bộ Danh Tinh đều do mình hắn định đoạt vậy! Loan Ninh chắc chắn không tưởng tượng được là anh còn có chiêu ấy đâu!”

La Duyệt Kỳ vui vẻ nói: “Dĩ nhiên là tính, chỉ cần không trải qua biên tập và cắt ghép thì đều tính là chứng cứ! Kim Đào, không ngờ anh cũng có thể tính toán như thế, làm tốt lắm!”

“Vậy em đưa đoạn ghi âm này ạ Duy Khiêm đi, anh đã copy sang USB rồi.”

La Duyệt Kỳ không nhận USB: “Thôi anh tự đi đi, em không tiện lắm!”

“Vì sao? Duyệt Kỳ, không phải em lại cãi nhau với Mạc Duy Khiêm đấy chứ?” Kim Đào phản ứng rất nhanh.

La Duyệt Kỳ gật đầu: “Em cãi nhau với anh ta, đã chia tay rồi, cho nên em không có cách đến tìm anh ta.”

“Em không có cách, anh càng không có cách hơn! Anh càng không muốn đối mặt với hắn hơn em đấy, hơn nữa lúc trước anh gây không ít tội với hắn, bây giờ sao có thể không biết xấu hổ được chứ? Em xem có cách khác không? Sao em lại chia tay với hắn, có phải hắn có lỗi với em không?” Kim Đào lại hy vọng.

“Không có, anh ấy vĩnh viễn không có lỗi gì trong chuyện này, là bản thân em không tin anh ấy và cũng không tin chính mình nên mới cố ý làm âm lên thôi. Kim Đào, anh cũng đừng nghĩ như thế em sẽ quay lại với anh, anh và em cả đời này cũng không thể nữa đâu, anh nên cố gắng tìm được người phù hợp với mình đi.” Bằng hiểu biết của La Duyệt Kỳ với Kim Đào, cô dĩ nhiên hiểu được về mặt hắn đang biểu lộ điều gì rồi, cho nên nhanh chóng chặn trước, như thế cũng có thể tránh được sự xấu hổ trong tương lai.

Kim Đào cười đến chua xót: “Anh còn chưa nói gì mà em đã dội ột gáo nước lạnh rồi! USB này giao cho em, em muốn xử lý thế nào thì xử lý. Còn nữa, Duyệt Kỳ, nếu lòng em thật sự có người kia thì nên cố gắng thử một lần, trước kia em dừng cảm ra sao mà nay lại thế này, anh thật sự đau lòng. Dù thân phận Mạc Duy Khiêm có cao tới đâu đi chăng nữa thì trước tình cảm cũng chưa chắc có thể làm gì được, em không cần vì sai lầm chỗ anh mà không dám thử lại lần nữa.”

La Duyệt Kỳ khẽ lau khóe mắt cười nói: “Em nghĩ sao cũng không vấn đề gì, quan trọng là lòng anh ấy cũng chưa từng thật sự thích em, yêu em, nghĩ rằng chỉ cần thỏa mãn vật chất cho em thì em sẽ biết ơn. Đúng là em biết ơn anh ấy vì giúp đỡ em, chứ không phải vì tiền bạc và địa vị của anh ấy! Hoàn toàn ngược lại, tiền bạc và bối cảnh của anh ấy càng làm em sợ hãi hơn!”

“Anh không biết hắn ta có thân phận gì, nhưng nếu ở bên hắn mà em thấy không thoải mái như thế thì thôi cứ quên đi, sau này cũng chẳng lo không tìm được ai tốt!” Kim Đào cũng hiểu được đôi chút cảm nhận của La Duyệt Kỳ. Dòng dõi, thân phận quá chênh lệch cũng là một vấn đề, bản thân hắn trước kia vẫn luôn cảm thấy hắn không xứng với La Duyệt Kỳ, cho nên mới muốn liều mạng kiếm tiền bù vào khoảng cách giữa hai người như vậy.

Hai người trò chuyện một lát rồi chia tay, La Duyệt Kỳ cũng nhận lấy USB, cô phải suy nghĩ xem nên chuyển cái USB này đi như thế nào.

Mạc Duy Khiêm vẫn tăng ca ở văn phòng như trước, chẳng qua hắn cũng không làm việc, mà là trầm tính ngồi trên ghế suy nghĩ.

La Duyệt Kỳ đã rời đi 4 ngày nhưng một chút động tĩnh cũng không có, thật đúng là hoàn toàn cắt đứt!

“Duy Khiêm, Tử Ninh tới đây đưa cơm.” Đồng Nguyên gõ cửa tiến vào.

“Không phải đã nói rồi sao? Đừng để cho cô ấy làm thế sao vẫn còn tới? Các anh thích ăn thì ăn đi, tôi không ăn!” Mạc Duy Khiêm nhú mồm.

Đồng Nguyên rất khó xử: “Cô ấy nói đưa vào cho cậu, tôi không cho nên vẫn chờ bên ngoài đây, cậu xem hay ăn trước một chút đi, ngày mai tôi sẽ nói với cô ấy không cần tới nữa được chứ?”

“Lời của tôi đều là gió thoảng qua tai à? Hay bình thường tôi nói chuyện rất hay thay đổi? Sau này tôi không muốn phải lặp lại lời của mình nữa, chẳng lẽ ai làm cơm tôi cũng phải hãnh diện, nể tình mà ăn chắc?” Mạc Duy Khiêm liên tiếp hỏi khiến Đồng Nguyên trở nên không biết phải làm sao, đành đóng cửa lại nói với Cao Tử Ninh, để cô ta trở về trước.

Đúng là càng ngày càng khó nói chuyện mà, từ sau khi tách khỏi La Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm tuy vẫn có vẻ bình thường chẳng khác gì mấy, không thay đổi gì nhiều, nhưng lúc nói ra thì thật sự là sát thương người khác khiến ai ai cũng đều run sợ!

“Vì sao anh ấy lại không ăn đồ ăn em làm? Chẳng lẽ em thật sự làm không bằng chị Duyệt Kỳ sao?” Cao Tử Ninh ầm ứ nhìn Đồng Nguyên.

Đồng Nguyên bất đắc dĩ: “Em hỏi tôi cũng vô dụng.”

“Anh là bạn tốt nhất của anh ấy, vừa rồi anh cũng ăn đồ em làm rồi, coi như nể tình em vất vả, không nói giúp em câu nào sao?” Cao Tử Ninh không hài lòng với sự qua loa có lệ của Đồng Nguyên.

Đồng Nguyên sao có thể chấp nhận chịu đựng Cao Tử Ninh, nhướn mắt: “Từ nhỏ em đã chịu khổ không ít, muốn tranh thủ cũng không sai, nhưng cũng phải xem xét thời thế, có một số việc không phải cứ dựa vào cường ép mà được đâu! Đồ ăn em làm đúng là không tồi, nhưng đáng tiếc là không đúng người, giờ thì vừa lòng rồi chứ?”

Cao Tử Ninh lập tức phản kích: “Em chỉ biết nếu muốn cái gì thì phải toàn lực theo đuổi, trời cũng không cản được em! Chẳng phải chị Duyệt Kỳ cũng có tính cách như thế sao? Chẳng qua em so với chị ấy càng dừng cảm hơn, lý nào em lại không bằng chị ấy được!”

“Tương tự không phải giống nhau, nếu đã có La Duyệt Kỳ thì dù tính cách của em có tương tự cô ấy cũng chẳng có ý nghĩa gì, lại càng không thể hấp dẫn nổi ánh mắt của Duy Khiêm, chuyện này còn phải nói đạo lý ư? Cô gái trẻ như em vẫn nên trải đời thêm vài năm đi. Đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai không cần đưa đồ ăn tới đây nữa, chúng tôi sẽ tự đặt cơm, đỡ phải để em chạy qua chạy lại hao tổn nhân lực vật lực một cách hoang phí!” Đồng Nguyên cảm thấy Cao Tử Ninh bị cuộc sống tra tấn ép phải trưởng thành sớm và trở nên cực đoan, nhưng cách xử sự quá không khéo léo, đã muốn theo đuổi Mạc Duy Khiêm mà còn dám vênh vác tự đắc với người bên cạnh cậu ta như thế, thật sự coi mình là La Duyệt Kỳ, muốn động cũng không thể động chắc?

Cao Tử Ninh bị Đồng Nguyên làm tức giận đến phát run cả người, nhưng cũng chẳng thể làm gì được, đành nén giận trở về.

Lại qua hai ngày, tổ công tác điều tra vẫn không có tiến triển gì mới, những người bị hỏi vẫn không chịu ra làm chứng, cũng không chịu tố giác gì cả.

Mạc Duy Khiêm nghe xong báo cáo không nói lời nào, chỉ liếc mắt nhìn Đồng Nguyên một cái rồi đứng lên, Đồng Nguyên lập tức đi qua.

Hai người trở lại văn phòng, Mạc Duy Khiêm nói thẳng: “Đi nói với những người đó, tôi có thể thưởng cho người báo án. Tiền thưởng tạm tôi là mỗi người năm vạn, tin tức có ích lớn 10 vạn, vẫn không chịu hợp tác thì nói cho họ biết tôi có thể độc ác hơn cả Lưu Dương đấy!”

Đồng Nguyên biết Mạc Duy Khiêm tức giận, cũng biết Mạc Duy Khiêm tức giận đến thế chắc chắn là có liên quan đến việc chia tay với La Duyệt Kỳ, vì thế đồng ý rồi đi sắp xếp.

Vừa đi ra đến cửa đã có người gọi điện, nhìn số máy, Đồng Nguyên sững sờ hai giây mới nhận điện thoại, nghĩ chẳng lẽ vị này thật sự hối hận rồi?

“Duyệt Kỳ, sao em lại gọi cho anh?” Vừa nói vừa đóng cửa đi về phía văn phòng của mình.

Lúc Mạc Duy Khiêm nghe đến hai chữ “Duyệt Kỳ” này của Đồng Nguyên, ánh mắt lóe lên, sau đó nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng lại, một lát sau mới nở nụ cười.

50. Chương 50

Đồng Nguyên nghe La Duyệt Kỳ nói chuyện Kim Đào ghi âm trong điện thoại, vô cùng vui vẻ: “Không ngờ Kim Đào đúng là có tiền đồ, đó chính là căn cứ trực tiếp vô cùng chính xác, mặc kệ Loan Ninh nói dối thế nào thì chắc chắn hẳn và Thụy Dương quốc tế cũng không thoát khỏi quan hệ với nhau được, lại thêm việc cửa hàng của hắn ở phố kinh doanh chắc chắn đã được bồi thường rất lớn, việc này chỉ cần điều tra một chút là được.”

Dù rất vui nhưng Đồng Nguyên cũng hơi do dự: “Vậy em có định nói chuyện này với Duy Khiêm không?”

“Nếu em đã gọi cho anh thì nghĩa là em không định có liên hệ gì với anh ấy rồi, em đưa USB cho anh là được.”

Đồng Nguyên nghĩ nghĩ rồi nói: “Vậy được rồi, em rảnh lúc nào, anh đến lấy?”

“Anh cứ đến, buổi chiều em đều rảnh, anh đến dưới lầu thì gọi điện cho em là được.”

Hẹn xong thời gian, Đồng Nguyên bắt đầu sắp xếp nhân viên phân công nhau hành động, lên tìm hộ kinh doanh nói chuyện.

Giữa trưa, lúc ăn cơm, Đồng Nguyên đã cảm thấy Mạc Duy Khiêm hơi kỳ lạ, Phùng Thư Dân cũng cảm giác được, vì thế nói với Đồng Nguyên: “Hình như hôm nay tâm trạng của Duy Khiêm không tốt?”

“Không phải sao, mấy bữa nay cảm xúc vẫn không tốt, sáng họp vẫn còn phụng phịu mà, sao giờ đã tốt lên rồi? Chẳng biết có phải vụ án có tiền triển tốt gì không nữa?”

Tuy nói thế nhưng hai người đều cảm thấy không phải vì công việc, nếu công việc có tiền triển thì Mạc Duy Khiêm sẽ không giấu họ.

Nhưng mà, hắn không nói thì ai mà hỏi được, nếu lỡ nói sai câu nào khiến hắn không hài lòng thì lại chuốc vạ vào thân.

Mạc Duy Khiêm cơm nước xong, cũng không vội trở về văn phòng, chỉ tiếp tục ngồi nói chuyện phiếm với Đồng Nguyên và Phùng Thư Dân, trong lúc nói chuyện còn tỏ ra hết sức thân thiết với Đồng Nguyên, khiến Đồng Nguyên không hiểu ra sao cả, nghĩ tới buổi chiều còn phải đi tìm La Duyệt Kỳ, vì thế nói: “Duy Khiêm, thời gian không sớm nữa, chúng ta trở về đi, nghe xem có tin tức gì mới không, chiều nay tôi còn muốn ra ngoài.”

Gương mặt Mạc Duy Khiêm treo nụ cười: “Chiều nay anh ra ngoài, có phải vì có người gọi điện cho anh không?”

Đồng Nguyên sững sốt: “Sao cậu biết?”

“Dĩ nhiên là tôi biết, anh đi gặp cô ấy cũng tốt. Gặp cô ấy thái độ phải cẩn trọng, đừng quá yếu đuối nhưng dĩ nhiên cũng không thể quá cứng rắn, nếu cô ấy thật sự ăn năn thì anh cũng không cần lập tức đồng ý gì cả, tạm thời tôi chưa muốn thấy cô ấy đâu!”

Nhìn dáng vẻ tràn đầy tự tin của Mạc Duy Khiêm, Đồng Nguyên và Phùng Thư Dân liếc mắt nhìn nhau, thấy Phùng Thư Dân cũng mang dáng vẻ không hiểu nổi thì Đồng Nguyên thầm nghĩ trong lòng: Xem ra Mạc Duy Khiêm đã biết hắn muốn đi gặp ai, nhưng mà những lời này là sao thế? Ngoài câu đầu hắn nghe hiểu thì đoạn sau căn bản đã lạc đề rồi, hắn chỉ đi lấy USB thôi mà, thái độ với không thái độ gì chứ? Lại nói, hai người đã chia tay rồi, Mạc Duy Khiêm cũng tỏ vẻ sẽ không hối hận, bây giờ nói cái gì thấy với không thấy chứ?

Suy nghĩ nửa ngày vẫn không hiểu nổi ý đồ của Mạc Duy Khiêm, đành kiên trì mở miệng hỏi: “Duy Khiêm, tôi đi gặp La Duyệt Kỳ, cô ấy tìm tôi nói là Kim Đào cũng cấp một ít chứng cứ mới, muốn tôi qua lấy.” Ý tứ rất rõ ràng là hắn đi lấy đồ chứ không hơn, La Duyệt Kỳ cũng không nói dù chỉ một câu liên quan đến cậu đâu!

Gương mặt Mạc Duy Khiêm vẫn giữ nụ cười nhưng ánh mắt đã thay đổi: “Anh nói là trong tay cô ấy có chứng cứ mới, nhưng vì không muốn tới đây nên mới gọi cho anh?”

Cuối cùng thì Mạc Duy Khiêm làm sao biết La Duyệt Kỳ gọi điện cho hắn nhỉ? Sao mà chưa hỏi đến đầu đến đuôi đã tự cắt nghĩa linh tinh thế, như thế chẳng phải muốn lấy mạng hắn ư?

Đồng Nguyên cố gắng không kích thích Mạc Duy Khiêm: “La Duyệt Kỳ chỉ bảo tôi đến lấy đồ thôi, không nói gì khác.”

Lúc này, gương mặt Mạc Duy Khiêm đã tắt nụ cười: “Đồng Nguyên, anh rất giỏi!” Nói xong lập tức đứng lên đi mất, cũng không quay đầu lại, vệ sĩ cũng lập tức đi theo.

Đồng Nguyên cực kỳ oan uổng, quay đầu tố khổ với Phùng Thư Dân: “Anh nói tôi có oan không chứ, cậu ta chia tay với La Duyệt Kỳ, đã nói không can thiệp vào chuyện của nhau nữa, bây giờ là sao chứ?”

Phùng Thư Dân vỗ vỗ vai Đồng Nguyên: “hazz, dù sao anh cũng chẳng tinh ý nên Duy Khiêm mới bày ra bộ mặt đó với anh. Cứ xem thái độ của cậu ấy là đủ hiểu cậu ấy không buông nổi La Duyệt Kỳ kia, nhưng lại không được gặp mặt, sao chuyện này cận vệ như anh lại không hiểu chứ?”

“Lời này của anh càng không đúng rồi, lúc họ cãi nhau chia tay tôi cũng có mặt mà, thái độ của Duy Khiêm căn bản là không hề chừa lại chút đường sống nào hết, hơn nữa La Duyệt Kỳ cũng không thật lòng muốn bên cậu ta, anh cảm thấy Duy Khiêm có thể chịu nổi cơn tức đó sao?” Đồng Nguyên vô cùng tin tưởng những gì mình nghe và thấy.

Phùng Thư Dân lắc đầu: “Cậu đó, quá cứng nhắc, chuyện nam nữ làm sao nói nguyên tắc được? Lúc tức lên thì chỉ hận không thể đâm thủng vài lỗ trên người đối phương, nhưng khi bình tĩnh rồi thì lại muốn dính lấy ngọt ngào như mật ấy. Tôi muốn nói là cậu hãy để ý tạo ra một cơ hội gặp mặt cho họ, về phần có diễn biến thế nào, tình cảm thật giả ra sao thì đó là chuyện của họ!”

Đồng Nguyên vẫn không tin lời Phùng Thư Dân nói, không thể nào Mạc Duy Khiêm còn có thể ở bên La Duyệt Kỳ sau khi bị cô ấy trên đũa thế được, nhưng hắn lại không thể phủ định hoàn toàn đề nghị của Phùng Thư Dân.

“Cậu cứ khéo léo thử một chút, sau đó xem hiệu quả thế nào.” Phùng Thư Dân cũng sợ khéo quá hóa vụng nên nghĩ cách khác.

“Thử thế nào cho khéo, tôi không nghĩ ra được.”

Phùng Thư Dân thở dài: “Chuyện này chẳng phải rất dễ ư? Lát nữa cậu gọi cho La Duyệt Kỳ nói là cậu có việc gấp không buông xuống được, bảo cô ấy mang đồ tới đây chẳng phải là xong rồi sao?”

Đồng Nguyên nghĩ nghĩ cũng thấy đúng, không chút do dự lấy điện thoại ra gọi cho La Duyệt Kỳ.

Tuy La Duyệt Kỳ không muốn tới nhưng nếu Đồng Nguyên nói sẽ ở dưới lầu chờ cô, vậy thì cô cũng chẳng muốn sửa thời gian nữa, chuyện này không nên kéo dài.

Phùng Thư Dân ở dưới lầu cùng Đồng Nguyên, đến khi La Duyệt Kỳ gọi xe tới, xuống xe chào hỏi xong mới chạy lên lầu.

Sau khi lên lầu cũng nhanh chóng đến văn phòng Mạc Duy Khiêm.

“Không biết người Đồng Nguyên đi làm việc thế nào rồi?” Phùng Thư Dân tỏ vẻ vô tình nói một câu.

Mạc Duy Khiêm lại khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc như mấy ngày qua: “Chuyện này anh phải hỏi Đồng Nguyên chứ, anh ta đâu, chẳng phải hai người cùng tới đây ư?”

“À, đúng là tôi và cậu ta cùng trở về nhưng vừa đến dưới lầu thì gặp La Duyệt Kỳ tới đây. Cậu ta đang ở dưới nói chuyện với La Duyệt Kỳ, chắc sắp lên rồi, lúc đó lại hỏi vậy.” Phùng Thư Dân biểu hiện cực kỳ khéo léo tự nhiên, không chút giả tạo.

Phản ứng đầu tiên của Mạc Duy Khiêm là nhìn ra cửa sổ xem xem tình hình dưới lầu, sau đó mới nhận ra phương hướng không đúng, cửa sổ này căn bản không nhìn được tới cửa bên dưới, lại đành phải ngồi trở lại ghế.

Chỉ một hành động như thế, Phùng Thư Dân đã xác định được ý tưởng của Mạc Duy Khiêm, vì thế còn nói: “Trời nóng thế này mà ở ngoài tán gẫu gì chứ, tôi xuống gọi họ lên đây.”

Mạc Duy Khiêm không nói gì, đợi Phùng Thư Dân ra ngoài rồi hần lập tức đứng lên, đi qua đi lại trong văn phòng.

Đồng Nguyên thấy Phùng Thư Dân xuống dưới lập tức hiểu ra, hai người đã đặt ám hiệu là nếu Phùng Thư Dân lại xuống lầu thì có nghĩa là Mạc Duy Khiêm có ý muốn gặp La Duyệt Kỳ.

“Duyệt Kỳ, em xem có thể lên lầu làm ghi chép chút không? Nếu không cái USB này chỉ có thể nói là xuất xứ không rõ, lúc đó sẽ khó nói hơn, đây cũng là lý do anh muốn em tới đây.”

La Duyệt Kỳ do dự: “Em không muốn lên lầu.”

“Em lên lầu rồi trực tiếp đi vào văn phòng anh, chắc chắn không gặp ai đâu.” Đồng Nguyên vừa suy nghĩ thông suốt, đầu óc đã lại trở nên linh hoạt, Phùng Thư Dân cũng ở bên giúp đỡ cổ vũ.

Ngay lúc La Duyệt Kỳ muốn thỏa hiệp, lại có một chiếc xe chạy tới đây, Cao Tử Ninh từ trong xe bước ra, nhìn thấy ba người ở cửa thì hơi ngỡ ngàng, càng không ngờ sẽ thấy La Duyệt Kỳ xuất hiện ở đây.

“Chị Duyệt Kỳ, sao chị lại tới đây, có phải có chuyện gì không?”

Đầu tiên, La Duyệt Kỳ nhìn nhìn vệ sĩ đi theo bên người Cao Tử Ninh, nhưng không có cô, hai người đó cũng đi làm việc khác, mà tư thế của Cao Tử Ninh lúc này giống cô trước kia đến thế nào chứ, chẳng qua cô không biểu hiện thái quá như Cao Tử Ninh thôi, nếu muốn tới đây thì cũng chỉ chọn buổi tối Mạc Duy Khiêm tăng ca mới tới.

“Chị đến đưa đồ.”

Cao Tử Ninh cười đến vui vẻ: “Đã lâu không gặp chị, em đang vội đến giúp đỡ Duy Khiêm, hay chị chờ em chút, em lên nói với anh ấy một câu rồi chúng ta tìm chỗ tâm sự nhé. Cả ngày ở nhà, em buồn muốn chết luôn.”

Vẫn là Cao Tử Ninh có quyết đoán, thời gian ngắn như thế đã sửa lại xưng hô, hơn nữa tự nhiên nghĩ nơi Mạc Duy Khiêm ở là nhà, điểm ấy La Duyệt Kỳ cô thật sự không làm được.

“Không được, chị còn có việc. Đồng Nguyên, ghi chép gì đó đợi lúc khác nói nhé, em đi trước đây.”

La Duyệt Kỳ nói xong lập tức chuẩn bị vẫy xe taxi rời đi, điều này làm Đồng Nguyên và Phùng Thư Dân lại lo cuống lên. Đồng Nguyên oán thăm, Cao Tử Ninh này sớm không đến muộn không đến, lại đến đúng lúc này, đúng là xúi quẩy.

“Đứng lại.” Có người ở phía sau hô lên.

Tất cả mọi người nhìn sang, thì ra là Mạc Duy Khiêm, chẳng hiểu hần xuống lúc nào nữa.

La Duyệt Kỳ dừng bước không nói gì.

“Em muốn đi đâu?” Mạc Duy Khiêm bước nhanh mấy bước, đến trước mặt La Duyệt Kỳ hỏi.

“Ai cần anh lo!” La Duyệt Kỳ nhìn xe cộ ở đường cái, giọng điệu thản nhiên.

“Sao anh không thể quản chứ? Không phải em đã gặp Kim Đào sao, còn muốn thế nào nữa?”

Nghe xong lời nói của Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ ngạc nhiên nhìn về phía hần: “Anh nói mê sảng gì thế? Tôi và anh đã chia tay, tôi có gặp Kim Đào hay không thì quan hệ gì đến anh?”

“Làm gì có cặp tình nhân nào không cãi nhau chứ? Chẳng lẽ cãi cọ một hồi nói chia tay thì đều là thật sao? Em đừng nổi tính trẻ con nữa, mọi chuyện trước kia coi như chưa từng xảy ra.”

La Duyệt Kỳ cảm thấy Mạc Duy Khiêm nói ra những lời này, cô cũng phải đỏ mặt dùm hần thế mà nhìn hần thật sự mặt không đổi sắc, vô cùng thoải mái!

“Tôi không nói giỡn với anh, cũng không chịu nổi tính tình thiếu gia của anh, chịu mắng chửi xong còn có thể coi như không có chuyện gì, tôi còn chưa mất trí nhớ!” La Duyệt Kỳ rất vất vả mới hạ quyết tâm chia tay, sao có thể bị hai ba câu của Mạc Duy Khiêm khuyên trở về chứ, cô vẫn cố ý tìm xe để rời đi.

Mạc Duy Khiêm nóng nảy, cũng chẳng thèm quan tâm cái gì là mặt mũi thể diện nữa, túm lấy tay La Duyệt Kỳ khẽ nói: “Anh mắng chửi em lúc nào chứ? Chẳng qua là khổ sở trong lòng nên mới nói em vài câu thôi. Em cũng chẳng nghĩ lại xem, anh đối với em thế nào mà em đối lại ra sao?”

“Anh đừng do dự, mọi chuyện đã xong rồi tôi còn cần nghĩ gì chứ? Mạc Duy Khiêm, lời anh nói ra anh đừng quên, tự tôn và kiêu ngạo của anh cần phải bảo vệ tốt mới được!” Nếu đã không cần báo ân nữa thì La Duyệt Kỳ lập tức khôi phục lại bản tính nhanh nhẹn miệng của mình.

Mạc Duy Khiêm vừa cuống vừa hận, muốn giận giữ lại luyến tiếc, đành tiếp tục hạ mình: “Duyệt Kỳ, em cùng anh đi lên trước, chúng ta nói chuyện, dù sao cũng không thể cứ thế mà chia tay chứ?”

Nói xong lập tức dùng ánh mắt sắc lẻm liếc Đồng Nguyên và Phùng Thư Dân, hai người kia lập tức hiểu rõ, cùng Mạc Duy Khiêm vây quanh La Duyệt Kỳ, vệ sĩ theo Mạc Duy Khiêm xuống cũng hòa theo, ép La Duyệt Kỳ bước vào trong.

“Cao tiểu thư, chúng ta trở về đi.” Vệ sĩ đứng bên cạnh Cao Tử Ninh nhắc nhở một câu.

Cao Tử Ninh ngăn người nhìn cánh cửa trống rỗng, không biết nên làm sao, bản thân cứ thế bị bỏ qua ư?

Một đám người đưa La Duyệt Kỳ vào văn phòng Mạc Duy Khiêm rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

“Mạc Duy Khiêm, anh có chuyện gì thì nói anh lên, tôi không có thời gian đùa với anh, ý vào việc các anh nhiều người ép tôi phải không?”

Mạc Duy Khiêm nhẹ nhàng nói: “Duyệt Kỳ, chúng ta đừng cãi nhau nữa, được không? Ngày hôm đó anh dùng từ hơi quá khích, là lỗi của anh, sau này anh mới biết được hôm đó em đi tìm Kim Đào lấy chứng cứ, anh chỉ là tức giận nhất thời thôi.”

“Tức giận nhất thời? Chẳng phải tự tôn và kiêu ngạo của anh không ai có thể xúc phạm được sao?”

Mạc Duy Khiêm trưng ra vẻ mặt vô tội: “Cái đó có gì quan trọng chứ, đâu có dùng vào việc gì được?”

La Duyệt Kỳ cười lạnh: “Lúc anh vui thì cái gì cũng không quan trọng, lúc anh mất hứng thì đều coi nó quan trọng hơn cả mạng sống, đúng là tùy hứng, tôi cũng chẳng có bản lĩnh phỏng đoán suy nghĩ của anh!”

Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ phát giận với mình, cuối cùng cũng không giận nổi, vốn dĩ hấn ở trên lầu chờ đến nóng cả ruột, thật sự lo lắng mới đi xuống. Cũng may mà hấn đi xuống chứ nếu không thì La Duyệt Kỳ đã chạy mất rồi.

Lúc mới đầu còn có mấy người ở xung quanh hấn chỉ định nói vài câu thôi, ai ngờ La Duyệt Kỳ mang dáng vẻ chẳng thèm quan tâm, hấn còn hơn tức giận lại không muốn làm cục diện hoàn toàn bế tắc, cũng đành chịu đựng. Nhưng bây giờ chỉ còn hai người họ, lại nhìn dáng vẻ tức giận thở phì phì của La Duyệt Kỳ, đúng là một chút giận cũng không còn nữa, bây giờ dù La Duyệt Kỳ có mắng hấn thêm nữa thì hấn cũng chỉ muốn hôn cô thôi.

Mấy ngày nay Mạc Duy Khiêm đã thật sự suy nghĩ về cảm giác của mình, tâm trạng rất không vui, làm việc cũng không có tinh thần, hơn nữa luôn luôn cảm thấy như nghe được tiếng La Duyệt Kỳ, không ngừng xem di động, chỉ sợ bỏ lỡ cuộc gọi của cô. Nhưng mà cô nhóc kia có vẻ thoải mái hơn hấn nhiều, chẳng những không có tin tức gì mà hôm nay gặp mặt, cũng chẳng thấy cô không tốt chỗ nào, ngược lại còn có vẻ thoải mái hơn.

“Em nói đúng, đều là anh không tốt, anh không nên hẹp hòi nghi ngờ em, em tha thứ cho anh đi mà, em không thấy anh đã gây hấn đi rồi sao? Duyệt Kỳ, chúng ta huề nhau đi được không?” Mạc Duy Khiêm nói xong những lời này, đột nhiên cảm thấy bản thân chẳng còn gì phải kiêng kỵ nữa! Cái gì mà mặt mũi, thể diện, kiêu ngạo chứ? Nói câu xin lỗi cũng chẳng hề chi, dù sao so với cả ngày khó chịu thì còn thoải mái hơn!

“Không phải anh nói tôi tham tiền sao? Không phải nói tôi vong ân phụ nghĩa sao? Bây giờ anh nói gì cũng hay, sau này khi giận chẳng phải sẽ lại lấy mấy lý do này ra nói xấu tôi ư?” La Duyệt Kỳ cũng không dễ nói chuyện thế đâu!

“Em đã thấy nó không tốt thì dĩ nhiên là không tốt, tại anh ăn nói lung tung, không dùng đầu óc suy nghĩ đã nói ra, anh đã tự nghiêm khắc kiểm điểm ngôn ngữ hành vi bữa bãi của mình rồi, đồng thời cũng đặc biệt hối hận, sau này nhất định sẽ không tái phạm nữa, nếu còn tái phạm thì em cứ cộng dồn lại mà phạt được không? Lại nói, mấy thứ kia đều là anh nguyện ý đưa em, em không nhận anh còn lo nữa, là anh không biết cảm ơn, em luôn suy nghĩ cho anh mà anh còn nghĩ xấu, anh thật sự ăn năn, thành khẩn giải thích, mong em tha thứ!”

Mạc Duy Khiêm vừa thả lỏng một câu lập tức trở thành kẻ hoàn toàn không biết xấu hổ ư? La Duyệt Kỳ nhìn dáng vẻ Mạc Duy Khiêm, không kiềm được nghĩ vậy. Cô đã bao giờ thấy dáng vẻ khép nép như thế trước mặt người khác chứ? Bây giờ so với trước kia đúng là như hai người hoàn toàn khác nhau!

Tuy là nghĩ thế, nhưng cô cũng bớt giận không ít. Nếu nói cô không hề lưu luyến, không hề có tình cảm với Mạc Duy Khiêm thì đó là nói dối, nhưng mà chênh lệch của hai người vẫn còn đó!

Nay lại thấy biểu hiện này của Mạc Duy Khiêm, thật ra La Duyệt Kỳ cũng cảm thấy mở rộng tầm mắt, không còn gánh nặng tâm lý như trước nên cũng trở lại trạng thái ương bướng.

“Không phải anh còn nói tôi đùa giỡn anh, cho anh bài học đầu tiên trong đời ư? Sao lại quên nhanh thế?”

“Em cho anh bài học là sau này nói chuyện phải biết thận trọng, không thể mở miệng làm tổn thương người khác, bài học đầu tiên trong đời anh là em cho, lần đầu tiên của em cũng là cho anh, hai ta đúng là trời sinh một cặp!” Mạc Duy Khiêm cuối cùng cũng biết giới hạn trong lòng hẩn dành cho La Duyệt Kỳ là đâu, cơ bản là không có giới hạn! Chính bản thân hẩn cũng hơi không chịu nổi lời mình vừa nói ra luôn!

La Duyệt Kỳ không nhịn được cười: “Em không có thời gian nghe anh nói bấy nữa, thái độ của anh rất khá, nhưng em không thể lập tức coi như không có chuyện gì xảy ra được, em cần thời gian suy nghĩ, đến lúc nghĩ xong sẽ trả lời anh.”

Mới nói mấy câu đã muốn làm cô hồi tâm chuyển ý? Nằm mơ đi!

“Chỉ cần em chịu suy nghĩ là được, anh có thể gọi điện thoại cho em được không?” Chỉ cần có một chút hy vọng thì Mạc Duy Khiêm đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

“Có thể, nhưng không nên quá nhiều! Còn nữa, anh chuyển mấy người Hàn Giang đi đâu rồi? Em không muốn vì chuyện của mình mà làm người khác liên lụy!” La Duyệt Kỳ vẫn muốn hỏi chuyện này.

“Anh bảo họ đi làm chút chuyện khác rồi, đợi em quay về anh lại cho họ đi theo em, được không?” Mạc Duy Khiêm luôn luôn nhớ để lại đường lui ỉn!

“Được rồi, em còn phải đi làm ghi chép lại, anh làm việc đi.”

Mạc Duy Khiêm theo sau La Duyệt Kỳ, cùng cô đi ghi lại, sau đó lại đưa cô xuống dưới lầu, muốn cô ngồi xe mình về nhưng La Duyệt Kỳ không thèm để ý đến hẩn, tự gọi Taxi ra về.

Đồng Nguyên đứng phía sau Mạc Duy Khiêm nghĩ: Nhìn cái kiểu này, La Duyệt Kỳ vốn đã có chút khí thế Hoàng Hậu rồi sao mà bây giờ như được thăng cấp làm Hoàng Thái Hậu luôn vậy? Có phải sau này cũng cần cung kính tiến đưa thế không? Tình trạng Mạc Duy Khiêm thật sự không bình thường, nếu lúc này hẩn thật lòng với La Duyệt Kỳ mà mình không hồi báo lên trên thì sẽ rắc rối lắm!

Nghĩ thế Đồng Nguyên lập tức quyết định tìm thời gian gọi cho Mạc Duy Hoa - chị gái Mạc Duy Khiêm.

Bên phía Kim Đào vì liên tục bận rộn, không thể tham gia huấn luyện thường xuyên nên dĩ nhiên là không giữ được vị trí chủ lực. Mà Loan Ninh, do thương thế hồi phục tốt nên lại được đưa ra sân, biểu hiện rất khá, hai trận đấu đều thắng nên cũng khôi phục được không ít danh tiếng.

Kim Đào đã thông suốt, cũng chẳng so đo mấy chuyện này nữa, chỉ chờ động tĩnh bên La Duyệt Kỳ.

Hôm nay mọi người đang huấn luyện trên sân, chỉ thấy bảo vệ dẫn theo mấy công an đi vào, cùng đứng bên cạnh huấn luyện viên Ngụy Tân nói chuyện một lát, sau đó Ngụy Tân cắt ngang tập huấn: “Loan Ninh, cậu lại đây.”

Loan Ninh chạy đến bên sân, những người khác cũng vây quanh lại.

“Công an thành phố tìm cậu.” Ngụy Tân nói thẳng nguyên nhân ra.

Loan Ninh nghĩ bản thân chẳng có điểm yếu, cũng không sợ hãi: “Nếu đồng chí cảnh sát đã tìm thì dĩ nhiên tôi sẽ hết sức phối hợp!”

“Vậy tốt lắm, là thế này, hôm qua chúng tôi có nhận được một phần ghi âm, bên trong có vài vấn đề liên quan đến cậu, mời cậu theo chúng tôi một chuyến để phối hợp điều tra.”

“Ghi âm? Ghi âm gì cơ?” Loan Ninh hỏi theo bản năng.

“Về chuyện cải tạo phổ kinh doanh, có nghi ngờ cậu uy hiếp người khác, lấy được khoản bồi thường lớn một cách bất chính, chuyện này khi đến trụ sở sẽ nói rõ ràng hơn.”

Loan Ninh nghe xong đột nhiên quay đầu, vừa lúc đấy Kim Đào đang mỉm cười nhìn mình, lập tức hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Hắn vạn lần không ngờ Kim Đào có thể thông đồng với Mạc Duy Khiêm để hại hắn.

Vừa nghĩ đến lời nói ngu xuẩn của mình với Kim Đào, Loan Ninh vô cùng tức giận, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Kim Đào, âm thầm cắn răng: Hắn sẽ không dễ dàng bị người khác lật đổ thế đâu!

51. Chương 51

Sau khi Loan Ninh bị đưa đi, Kim Đào vui muốn nhảy cẫng lên, nhanh chóng gọi điện báo với La Duyệt Kỳ tin này, La Duyệt Kỳ cũng vui mừng theo: “Đúng là đã phun ra được một cục tức mà, anh bị tên tiểu nhân lừa gạt thật là lâu!”

Kim Đào hơi ngượng ngùng: “Trước kia là do anh làm việc lỗ mãng, chỉ vì một chút ân tình mà cố ý dối hờn, nếu không cũng không thể bị lừa nhiều như thế mới phát hiện ra bộ mặt thật của hắn, Mạc Duy Khiêm không chỉ một lần cảnh cáo anh mà anh lại không nghe, bây giờ nghĩ lại thấy thật sự hối hận.”

“Bài học này đã khắc rất sâu rồi, bây giờ chỉ hy vọng chuyện khách sạn bên phố buôn bán kia được giải quyết thôi, như thế anh còn có thể thu hồi được chút tổn thất.”

Kim Đào cười hắc hắc: “Tiền không còn thì có thể kiếm lại được, tệ nhất cũng có thể được đền bù 95 vạn mà, không cần nghĩ nhiều nữa, chúng ta có nên chúc mừng vì chuyện Loan Ninh không? Cùng nhau ăn một bữa cơm nhé.”

“Không thành vấn đề, em mời!” La Duyệt Kỳ vô cùng thoải mái đồng ý.

“Vậy cũng không cần, chút tiền ấy anh vẫn có mà, buổi tối ngày mai luôn nhé, anh sẽ tới đón em.”

La Duyệt Kỳ chỉ nói được, sau đó liền cúp điện thoại, vừa nhìn màn hình điện thoại đã thấy hiện lên mấy cuộc gọi nhớ, đều là của Mạc Duy Khiêm, đang định gọi lại thì lại nghĩ nếu có việc gấp hắn sẽ tự gọi tới, cô cũng chẳng cần làm thế, vì vậy ném thẳng di động sang một bên.

Quả nhiên không đầy 10 phút sau điện thoại lại vang lên.

“Alo?”

“Duyệt Kỳ, sao điện thoại em báo máy bận suốt thế, em gọi điện cho ai à?” Mạc Duy Khiêm hỏi.

“À, em tán gẫu với Kim Đào ấy mà, có việc gì không?”

Giọng điệu của Mạc Duy Khiêm không có thay đổi gì: “Nói chuyện Loan Ninh bị mang đi sao, lần này đúng là ít nhiều gì cũng nhờ cậu ấy.”

La Duyệt Kỳ vui vẻ thì cũng không làm lơ Mạc Duy Khiêm nữa, thuận miệng nói một câu: “Đúng thế, chuyện này thật đáng ăn mừng.”

Mạc Duy Khiêm lập tức bắt được từ mấu chốt: “Ăn mừng? Hai người tính ăn cơm sao?”

“Đúng vậy, đã hẹn cùng nhau ăn một bữa rồi, nếu không còn việc gì khác thì em cúp máy đây.” La Duyệt Kỳ nói đến đây liền muốn chấm dứt cuộc điện thoại này.

“Khoan đã, Duyệt Kỳ, em đi ăn mừng có thể cho anh đi theo không?”

“Anh đi theo làm gì, giữa hai người cũng chẳng có đề tài chung gì, sẽ ngượng nghịu lắm, không được!” La Duyệt Kỳ trực tiếp từ chối không cần suy nghĩ nhiều.

“Nói thế cũng không đúng, nếu Kim Đào đã làm thế có nghĩa là cậu ấy cũng không còn khúc mắc với anh nữa, hơn nữa anh đi còn có thể nói chút chuyện tình liên quan nữa, càng có thể điều tiết không khí. Đúng rồi, anh còn có thể dài thọa nữa đúng không?” Mạc Duy Khiêm liệt kê một loạt điểm tốt khi La Duyệt Kỳ đi theo ra.

Ở đầu bên này điện thoại, La Duyệt Kỳ nghẹn hơi, cố nén cười nói: “Em phải nói với Kim Đào một tiếng đã, anh ấy mới là nhân vật chính, nếu anh ấy không đồng ý thì không được đâu.”

“Đi đi, em hỏi đi, em nói với cậu ấy là chuyện khách sạn ở phố kinh doanh anh cũng nhất định sẽ giúp cậu ấy, bảo cậu ấy đừng sốt ruột. Duyệt Kỳ, hay tối nay chúng ta cùng đi ăn cơm nhé?”

Đúng là được đăng chân lên đăng đầu mà, La Duyệt Kỳ liếc mắt xem thường: “Không được, em không rảnh.”

Mạc Duy Khiêm bám riết không tha: “Tối nay em có chuyện gì?”

La Duyệt Kỳ không kiên nhẫn: “Chẳng có việc gì nhưng em không thích đi đâu, không được ư?”

“Vậy anh qua gặp em.”

La Duyệt Kỳ trực tiếp cúp điện thoại, không dong dài với Mạc Duy Khiêm nữa.

Mạc Duy Khiêm xác nhận La Duyệt Kỳ thật sự đã cúp máy mới buông đi động ra, nhìn Đồng Nguyên và Phùng Thư Dân ngồi đối diện, sau đó nói với Phùng Thư Dân: “nếu đã mang Loan Ninh đi thì không thể để cho hắn ta có cơ hội đi ra nữa, bảo Triệu cục trưởng dù phải dùng cách gì cũng phải đào hết mọi chuyện từ miệng Loan Ninh ra! Nếu không ông ta cũng không hay ho đâu, nếu tương lai có vấn đề gì tôi cũng sẽ không giúp ông ta! Lại nói, bây giờ đã phát hiện ra cán bộ và cục trưởng cục quy hoạch thành thị và cục trưởng cục phát thanh truyền hình, lại thêm Trương Bội Ninh, cục trưởng cục giáo dục, sau này còn thêm bao nhiêu người liên quan cũng chưa biết được đâu! Bảo Triệu Chấn hãy cân nhắc cho thật kỹ vào, chỉ cần trải qua tình trạng khó khăn lần này thì tương lai chính là một bầu trời mới đấy!”

Phùng Thư Dân nhanh chóng đồng ý rồi lập tức đi liên hệ với Triệu cục trưởng.

Đồng Nguyên lập tức báo lại tình trạng đã biết: “Các hộ kinh doanh ở phố buôn bán và ông chủ siêu thị kia đúng là cà rốt và cây gậy mà, họ đã đồng ý làm chứng rồi, những người liên quan trong tài liệu Cao Nghiễm Thanh cung cấp cũng đã bàn bạc xong, nhưng mà chi phí cho chuyện này cũng không nhỏ đâu.”

“Không sợ tiêu tiền, chỉ sợ không giải quyết được vấn đề thôi! Tối nay tôi muốn tới nhà Duyệt Kỳ.”

Đồng Nguyên nghe xong thầm kêu khổ trong lòng, nếu hắn không hiểu sai thì vừa rồi trong điện thoại La Duyệt Kỳ hẳn là không đồng ý cho cậu ta qua mà? Nhưng Mạc Duy Khiêm đi đâu thì hắn phải theo đó, hy vọng hôm đêm nay tâm trạng Hoàng Thái Hậu tốt một chút, nếu không chẳng biết còn xảy ra âm ỉ cỡ nào nữa.

“Duy Khiêm, cậu thật sự muốn hòa hợp trở lại với La Duyệt Kỳ ư?”

“Chuyện này còn phải hỏi sao?”

Đồng Nguyên nghĩ nghĩ mới hỏi tiếp: “Duy Khiêm, cậu đừng chê lời tôi nói khó nghe, chúng ta chỉ ở đây cho đến khi xử lý xong vụ Lưu Dương này là sẽ đi, lúc đó thì cậu và La Duyệt Kỳ phải tính sao đây, cậu đã

từng nghĩ đến chưa? Nếu không thể cùng nhau bước hết con đường thì sao bây giờ phải khổ sở bên nhau? Nếu cậu thật lòng thì người nhà cậu, anh rể cậu có đồng ý không?”

Mạc Duy Khiêm nở nụ cười: “Cuối cùng là anh em có thể nói lời thật lòng với tôi, ở bên cạnh tôi người giống như anh càng lúc càng ít. Anh nói đúng, tương lai nhất định phải đi, thật ra chuyện của Duyệt Kỳ tôi cũng chưa hoàn toàn quyết định, nhưng bây giờ bảo tôi trở mắt nhìn cô ấy và Kim Đào quay lại với nhau thì có lẽ tôi sẽ phát điên mất. Lại nói tôi cũng thật sự nhớ cô ấy. Thật ra tôi và Duyệt Kỳ chưa thật sự hiểu biết về nhau, có lẽ ở chung thêm một thời gian dài nữa có thể hoàn toàn hiểu nhau, đến lúc đó lại quyết định đi. Chỗ chị tôi thì anh có thể báo lại, nhưng ở đây cũng không có chuyện của anh rể tôi, anh ấy không thể xen vào!”

Đồng Nguyên cũng cười: “Tương lai giàu sang của tôi phụ thuộc hết vào cậu mà, sao có thể làm áo cơm cha mẹ tổn thương được chứ, nếu đã thế thì người anh em này liền liều mình bồi quân tử, nhất định sẽ làm rõ chuyện này cho cậu!”

Nói xong hai người nhìn nhau cười, chuẩn bị tốt tâm lý tối đến nghe La Duyệt Kỳ mắng.

Cùng lúc đó La Duyệt Kỳ cũng đang tự hỏi mình về tương lai của cô và Mạc Duy Khiêm, cô vốn tưởng rằng hai người chia tay là xong, không ngờ Mạc Duy Khiêm lại thay đổi quyết định, chuyện này và tình huống cô đã tưởng tượng khác xa nhau!

Nếu Mạc Duy Khiêm đã có thái độ loại này, thì cô càng phải tính toán rõ xem nên ứng đối như thế nào, nếu hấn thật sự muốn dây dưa đến chết thì cô cũng không thể thờ ơ được, nhưng cô lại chẳng có cách nào xác định hấn có thật lòng với mình không, yêu Mạc Duy Khiêm thì rất dễ nhưng sẽ khó mà có được kết quả cuối cùng.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy khó mà quyết định được, thôi thì cứ thế đi, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, cùng lắm thì đến lúc vụ án chấm dứt sẽ tính lại.

Nghĩ như thế xong, cả người La Duyệt Kỳ đều thấy thoải mái không ít, nhàn nhã nằm trên giường dùng ipad tra cứu trên mạng xem ngày mai nên cùng Kim Đào ăn gì, cô đã sớm quăng việc Mạc Duy Khiêm muốn đi theo ra sau đầu rồi.

Xem nửa ngày, La Duyệt Kỳ đã díp mắt, khép ipad lại mơ màng nằm xuống ngủ, cũng chẳng biết qua bao lâu, lúc cô nửa mơ nửa tỉnh thì nghe thấy có người nói chuyện bên ngoài, xoa xoa ánh mắt nhìn ra cửa sổ, sắc trời vẫn còn sáng, cô mò điện thoại xem thử thấy đã sáu giờ tối rồi.

Xuống giường, vừa mở cửa phòng ngủ ra La Duyệt Kỳ đã ngây ngẩn cả người, Mạc Duy Khiêm và Đồng Nguyên đang cùng cha mẹ cô trò chuyện, xem ra đã đến khá lâu rồi, trên bàn còn có các loại quà tặng.

“Con tỉnh rồi à, mẹ định gọi con dậy mà Duy Khiêm không cho, người ta đến đã được gần một tiếng rồi đấy, con mau đi thay quần áo rồi ra đây đi.” Tề Nguyệt Tú ném cho con gái một ánh mắt.

La Duyệt Kỳ ở nhà lẩn lộn cả ngày đầu chưa chải mặt cũng chưa rửa, trên người còn mặc quần áo ngủ cộc tay, nếu là bình thường thì cô đã sớm xấu hổ chạy ngay về phòng sửa soạn rồi, nhưng hôm nay cô không cần.

Đi dép lê lờ đờ bước tới, nhàn nhã ngồi xuống chiếc sofa nhỏ hỏi: “Sao các anh lại đến đây?”

Hoàng Thái Hậu này cũng quá không chú ý những chi tiết nhỏ rồi, không còn là đối tượng thì lập tức tùy ý thế sao? Nghĩ thế Đồng Nguyên liền hướng ánh mắt về phía Mạc Duy Khiêm, Mạc Duy Khiêm có thói quen nề nếp, tuyệt đối không thích nhìn người khác lơ đãng như thế!

Nhưng mà vừa liếc mắt qua đã thấy Mạc Duy Khiêm tỏ vẻ vô cùng vui mừng, như thể được nhìn thấy dáng vẻ ở nhà này của Hoàng Thái Hậu mà cảm thấy kiêu ngạo, nhìn cảnh này cậu ta thật sự chưa suy nghĩ cẩn thận ư? Đồng Nguyên vô cùng nghi ngờ câu nói lúc trước của Mạc Duy Khiêm.

“Anh đến đây chủ yếu là muốn xin lỗi bác trai bác gái, lâu như thế mà cũng không đến thăm hỏi sức khỏe hai bác, đúng là quá thất lễ.”

“À, vậy anh cứ ngồi đi. Ba, con đói bụng, ba cho con cái gì ăn đi.”

Tề Nguyệt Tú không nhịn được: “Con bé này, sao lại không lễ phép thế chứ, dù chia tay rồi nhưng mà Duy Khiêm đối với nhà ta, đối với ba và mẹ đều có ơn! Ba con đang hầm canh, lát nữa mọi người cùng ăn, con mau vào chải đầu rửa mặt đi, còn ra cái thể thống gì không hả?”

Mạc Duy Khiêm lập tức cười nói: “Bác gái, bác đừng nói Duyệt Kỳ, bình thường cháu muốn nhìn dáng vẻ này của cô ấy cũng không được đâu, bác cứ coi cháu như người thân trong nhà thôi. Còn nữa, cháu và Duyệt Kỳ cũng không phải là đã chia tay, do cháu chộc giận cô ấy trước, bác đừng lo cho cháu, là cháu đã quấy rầy rồi, có thể ăn theo một phần cơm là được.”

Không đợi La Duyệt Kỳ lên tiếng, lòng Tề Nguyệt Tú đã nhũn ra rồi, làm sao lại có một thằng nhóc đẹp trai cao lớn phong độ mà còn nói ra lời khiến người ta thương yêu thế cơ chứ?

“Duy Khiêm, cháu yên tâm, cứ ở nhà bác ăn cho no đi!”

La Duyệt Kỳ mặc kệ, lại lê dép trở về phòng ngủ: “Cơm tối xong thì gọi con một tiếng nha.”

Trở lại phòng mở ipad ra tính xem phim một lát, chưa đầy hai phút sau Mạc Duy Khiêm cũng theo vào.

Nhìn nhìn căn phòng không lớn không nhỏ này, lại nhìn chiếc giường hỗn loạn, Mạc Duy Khiêm tìm chỗ ngồi xuống giường.

“Duyệt Kỳ, em đừng giận anh, anh chỉ tới đây thăm em thôi, không có ý gì khác đâu.”

“Ừm.” La Duyệt Kỳ nhìn chằm chằm màn hình hừ một tiếng.

Mạc Duy Khiêm lại tiến thêm một chút: “Em đang xem gì thế?”

La Duyệt Kỳ kéo ipad sang chỗ khác: “Đừng ngó bừa bãi.”

Mạc Duy Khiêm đành phải ngồi trở lại không thèm hỏi nữa, nhằm chán đánh giá căn phòng, lúc này hắn mới phát hiện La Duyệt Kỳ căn bản không phải là một người chịu khó, đồ đạc trong phòng để rất bừa bãi, sau đó lại nhớ đến thời gian cô sống cùng hắn đã làm bao nhiêu công việc nhà như thế mà cảm thấy áy náy, hắn đúng là không biết quý trọng mà.

Nghĩ thế hắn liền quay đầu nhìn La Duyệt Kỳ, bé con kia đang tóc tai bù xù xem đến say sưa. Áo ngủ cộc tay có mở hai cúc trên cùng, quần ngủ dài 8 phân (????) cũng vì ngồi xuống mà bị cuốn lên, lộ ra cặp đùi mỡ màng và hai bắp chân trắng nõn non mềm, cả người đều khiến người ta thèm thuồng.

Nhìn nhìn, Mạc Duy Khiêm không tự chủ được lại sát tới, tay đặt lên bắp chân La Duyệt Kỳ, vuốt ve dần lên, sờ soạng.

La Duyệt Kỳ liếc ngang Mạc Duy Khiêm: “Anh làm gì?”

Mạc Duy Khiêm chỉ cười: “Duyệt Kỳ, em vẫn không chịu tha thứ cho anh ư?” Tuy rằng bị nhìn chằm chằm nhưng tay cũng không chịu rời đi.

“Chưa nói tha thứ hay không mà đánh đã muốn lợi dụng rồi? Bỏ tay ra cho em, nếu không đừng có trách em không khách khí.”

Mạc Duy Khiêm đành lưu luyến buông tay ra: “Em đừng quên chuyện ngày mai anh sẽ cùng em đi ăn cơm nhé.”

“Tốt nhất là anh đừng đi, em cũng chưa nói với Kim Đào.”

“Như thế sao được chứ? Ngay cả khách sạn anh cũng đặt rồi, hay là để anh gọi cho cậu ấy đi.” Mạc Duy Khiêm nói xong lập tức gọi điện thoại cho Kim Đào.

La Duyệt Kỳ cũng không thể cướp lấy điện thoại của hắn được, đành nghe Mạc Duy Khiêm nói chuyện với Kim Đào.

Kim Đào thoải mái đồng ý, lúc này Mạc Duy Khiêm mới cười cúp điện thoại nói với La Duyệt Kỳ: “Không thành vấn đề, ngày mai anh tới đón em.”

La Duyệt Kỳ không nói được cũng không nói là không được, chỉ nhìn chăm chăm màn hình, Mạc Duy Khiêm cũng không ngại xấu hổ, một lát thì sờ sờ tóc La Duyệt Kỳ, một lát lại nắm nắm góc áo cô sửa sang lại một chút, đến tận khi Tề Nguyệt Tú ở bên ngoài gọi hai người ra ăn cơm, hẳn cũng không có phản ứng gì.

La Duyệt Kỳ đá Mạc Duy Khiêm một cái không nhẹ không nặng: “Ăn cơm, anh có nghe thấy không hả? Còn muốn mẹ em mời anh chắc?”

Mạc Duy Khiêm vui sướng rạo rức, chỉ hận La Duyệt Kỳ không đá thêm ỳnh hai cái, coi như động viên.

“Chẳng phải là anh mãi nhìn em nên mới không nghe rõ ư, mau đi dép lê vào nếu không lát nữa sẽ bị lạnh.”

Nhìn Mạc Duy Khiêm đem dép lên đặt tới trước chân mình, lòng La Duyệt Kỳ thở dài: Tội gì mà phải vậy chứ?

“Duy Khiêm, ăn cơm.”

Đồng Nguyên lại ở bên ngoài gõ cửa hai lần, sau đó mới đẩy cửa bước vào định gọi hai người ra ăn cơm, kết quả chỉ thấy Mạc Duy Khiêm đang lom khom lấy dép lê cho La Duyệt Kỳ.

Đồng Nguyên nhanh chóng đóng cửa lại, trong lòng lập tức quyết định buổi tối hôm nay trở về nhất định sẽ gọi điện thoại báo lại, bản thân hẳn nhìn cảnh này cũng cảm thấy vô cùng chua xót. Dù La Duyệt Kỳ có tăng cấp nhanh thì thôi cũng chẳng nói làm gì, đáng thương là Mạc Duy Khiêm cũng giáng cấp quá nhanh rồi, người ta thành Hoàng Thái Hậu còn Mạc Duy Khiêm hẳn thì trực tiếp biến thành Đại tổng quản!

Dưới sự nịnh bợ hòa theo của Mạc Duy Khiêm, bữa cơm diễn ra rất vui vẻ và đầy nụ cười. Thời điểm hai người ra về, Tề Nguyệt Tú bắt con gái phải đi tiễn khách.

La Duyệt Kỳ đành thay quần áo đưa tiễn Mạc Duy Khiêm và Đồng Nguyên.

“Mau trở về đi, bên ngoài gió lớn lắm.” Mạc Duy Khiêm quan tâm nói.

Ông lớn à, sắp qua tháng ba rồi, gió có thể lớn đến đâu chứ? Lại nói, nếu ngại sợ gió lớn thì cũng đừng bắt người ta đi tiễn nữa! Đồng Nguyên cảm thấy chỉ số thông minh của Mạc Duy Khiêm lại bắt đầu tuột dốc không phanh rồi.

“Đã biết gió lớn thì vừa rồi anh cũng đừng để em ra tiễn chứ?” La Duyệt Kỳ cũng nghĩ thế.

“Anh luyến tiếc em mà.” Mạc Duy Khiêm tràn đầy lưu luyến.

Đồng Nguyên cũng nói đỡ: “Duyệt Kỳ, em xem Duy Khiêm thành tâm thành ý giải thích như thế rồi, em tha thứ cho cậu ấy một lần đi. Không phải anh nói đùa câu ấy đâu nhưng thật sự từ sau khi em đi, Duy Khiêm ăn không ngon ngủ không yên, cũng chỉ có hôm nay ở nhà em mới ăn thêm được một chút đấy.”

La Duyệt Kỳ cười lạnh: “Không cần nói mấy thứ này, em muốn cực xem nếu em và người đàn ông khác, cô nam quả nữ cùng ở dưới một mái nhà, anh ta có thể có thái độ tốt như thế hay không? Giữ một cô gái dễ thương xinh đẹp như thế ở trong nhà, anh ta có thể ầm ứ gì chứ? Đừng có chiếm lợi rồi khoe khoang kêu chịu thiệt, em không tin đâu.”

Mạc Duy Khiêm nghe xong cúi đầu không nói, trong lòng vô cùng sung sướng với biểu hiện ghen tuông của La Duyệt Kỳ.

Đồng Nguyên thở dài một tiếng mới nói: “Việc này thì đúng là em nghĩ oan cho Duy Khiêm rồi, sau khi em đi rồi Duy Khiêm cũng chuyển ra ngoài mà, từ đó tới giờ cậu ấy vẫn ở chỗ anh, nhà kia để lại cho Cao Tử Ninh và hai vệ sĩ ở thôi. Suy nghĩ của Cao Tử Ninh thì ai cũng hiểu rõ, nhưng Duy Khiêm chưa hề cho cô ta dù chỉ một chút cơ hội, cô ta có muốn tạo ra chút mờ ám cũng chẳng có cơ hội, hôm em tới cô ta cũng chỉ đúng lúc bắt gặp, cố ý ra vẻ thể thôi, em đừng để trong lòng.”

Lần này đến lượt La Duyệt Kỳ không nói ra lời, Mạc Duy Khiêm có thể nghĩ, có thể làm tới mức này cũng đã là tốt lắm rồi. Nhìn nhìn dáng vẻ yên lặng chịu đựng của Mạc Duy Khiêm, cô cũng hơi không đành lòng.

“Duyệt Kỳ, em đánh anh mắng anh cũng được, chỉ cần em đừng nghi ngờ tình cảm anh dành cho em, không nói những lời du thừa nữa, em nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai anh sẽ tới đón em.”

Đợi Mạc Duy Khiêm ngồi vào xe rồi, Đồng Nguyên mới nói: “Duyệt Kỳ, anh thừa nhận anh luôn một lòng suy nghĩ cho Duy Khiêm, bởi vì cậu ấy là bạn anh. Cho nên, nhìn biểu hiện của Duy Khiêm những ngày qua, anh thật sự mong hai người có thể hòa hợp trở lại, em hãy suy nghĩ thêm đi. Còn nữa, chuyện của hai người anh sẽ nói qua với người nhà Duy Khiêm, còn về việc sau này hai người sẽ phát triển ra sao thì anh nghĩ hai bên đều cần phải cố gắng, em mau về nhà đi.”

La Duyệt Kỳ ngơ ngác nhìn xe Mạc Duy Khiêm rời đi, cô không thể không suy nghĩ lại, chẳng lẽ cô thật sự nên bỏ qua mọi kiêng kỵ để yêu thêm một lần nữa?

“Làm tốt lắm.” Mạc Duy Khiêm khen Đồng Nguyên một câu.

“Chẳng phải tôi cũng nghĩ thông rồi sao. Nhưng mà tôi phải hỏi cậu, cậu tính xử lý Cao Tử Ninh thế nào?”

Mạc Duy Khiêm nhướn mày: “Cứ tận tâm tận lực chăm sóc cô ấy như bây giờ, dĩ nhiên là sẽ còn tác dụng, hơn nữa là tác dụng rất quan trọng.

Chỗ có ích phải là Cao Nghiễm Thanh chứ, Cao Tử Ninh thì có ích gì? Đồng Nguyên không rõ suy nghĩ của Mạc Duy Khiêm, nhưng cũng chẳng hỏi nhiều. Mạc Duy Khiêm làm việc luôn suy nghĩ rất sâu xa.

Lưu Dương sau khi biết Loạn Ninh bị công an thành phố bắt đi thì vô cùng giận dữ.

Sắc mặt Phạm Thanh Lợi cũng rất khó coi: “Đại ca, Chí Tín và Loạn Ninh đều bị họ bắt rồi, sau này phải làm sao đây?”

Lưu Dương phát tác một lúc, đập vỡ hết đồ đạc cũng bình tĩnh hơn: “Làm sao ư? Họ Mạc muốn chặt đứt con đường làm ăn của anh, muốn cắt đứt đường sống của anh, đã thế đừng ai mong sống yên được, đến lúc đó mọi người cùng chết! Xem anh có bỏ qua bất kỳ ai trong chúng nó không!”

52. Chương 52: Chương 52 (18+)

Đến buổi tối ngày hẹn ăn cơm với Kim Đào, Mạc Duy Khiêm đến nhà La Duyệt Kỳ đón cô.

“Ồ, Đồng Nguyên không đi theo anh ư?” La Duyệt Kỳ tò mò hỏi một câu.

“Anh ta có việc.”

La Duyệt Kỳ không tiếp tục hỏi nữa, trong lòng cô còn đang suy nghĩ xem cuối cùng thì có nên quay lại bên Mạc Duy Khiêm không, vì chuyện này mà cả đêm hôm qua cô ngủ cũng không ngon.

Mạc Duy Khiêm thấy La Duyệt Kỳ không có tinh thần liên sờ sờ mặt cô hỏi: “Ngủ không ngon ư? Có phải là có tâm sự gì không?”

“Còn không phải tại anh ư, em đã nói với ba mẹ là chia tay với anh rồi, kết quả là anh lại chạy tới, em có thể không bị tra hỏi sao?” La Duyệt Kỳ khép mắt, giọng hơi hờn dỗi.

Mạc Duy Khiêm nghiêng người qua, miệng sắp dán vào mặt La Duyệt Kỳ cười nói: “Anh còn tưởng là nhớ anh không ngủ được chứ, lại nói chuyện đòi co nóng nảy lên thì đòi chia tay chẳng phải là chuyện bình thường ư? Đều tại anh cả, hay anh lại đi giải thích với họ lần nữa nhé.”

“Anh giải thích cái gì? Em đâu có nói sẽ cùng anh thế nào, hơn nữa anh nghĩ rằng ba mẹ em thật sự thoải mái khi gặp anh chắc?”

Mạc Duy Khiêm cười hì hì: “Sao lại không thoải mái khi gặp anh chứ, anh thấy họ rất thích anh mà!”

La Duyệt Kỳ vẫn từ từ nhắm mắt, khóe miệng lại cong lên: “Đợi tương lai xem anh có thể thoải mái tiếp đón kẻ đã ngủ với con gái anh hay không rồi nói.”

Mạc Duy Khiêm phì một tiếng bật cười: “Anh chắc chắn là không thể rồi. Duyệt Kỳ, hay là chúng ta sinh một đứa bé để chơi đùa đi, như thế sau này em cũng không thể cười nhạo anh được nữa.”

La Duyệt Kỳ nghe xong mở mắt ra trợn trắng mắt liếc Mạc Duy Khiêm một cái: “Thúi lắm, đứa bé sinh ra để chơi đùa ư? Bắn vào thân phận địa vị của anh, còn lo không có con riêng? Em là con gái nhà đứng đắn, không làm nổi chuyện như thế đâu.”

“Anh nói có phải trước kia khi trò chuyện với anh em luôn che giấu không? Sao bây giờ lại trở nên nhanh miệng như vậy?”

La Duyệt Kỳ nháy mắt mấy cái với Mạc Duy Khiêm: “Không thích nghe ư? Không thích nghe thì anh thả em xuống xe đi.”

“Ai bảo anh không thích nghe chứ, anh còn ước em nói nhiều hơn này, đến cho anh hôn cái nào.” Nói xong trực tiếp nhào tới hôn, không cho La Duyệt Kỳ bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

La Duyệt Kỳ sững sốt một chút rồi bắt đầu phải kháng, nhưng đã bị áp chặt, khi đầu lưỡi Mạc Duy Khiêm mạnh mẽ xông vào khoang miệng cô, cô thật sự muốn cắn thật mạnh, nhưng lại không nỡ, chỉ có thể tiếp tục dùng tay cố đẩy ra.

Khó khăn lắm Mạc Duy Khiêm mới có được cơ hội thế này, sao có thể dễ dàng buông tha được? Một mạch hôn liếm càng lúc càng thấy khó nhịn nổi, mút lấy đầu lưỡi La Duyệt Kỳ vừa mút vừa nhay, tay cũng không ngoan ngoãn từ bên ngoài lần mò vào trong váy áo cô.

Vì chiếc xe này có vách ngăn nên Mạc Duy Khiêm mới có thể to gan lớn mật như vậy.

La Duyệt Kỳ thừa dịp Mạc Duy Khiêm dịch xuống trước ngực cô, lập tức ngăn cản hẳn lại: “Anh ngồi dậy, còn thế này em sẽ giận đấy!”

Mạc Duy Khiêm làm sao chịu, tiếp tục cầu xin: “Sao có thể làm một nửa được, chẳng phải là muốn hại chết anh sao? Cứ thế này lát nữa sao anh ra ngoài được, Duyệt Kỳ tốt, em thương anh đi mà, cho anh làm rồi em muốn gì cũng được.”

Đối mặt với Mạc Duy Khiêm gần như toàn thân dính sát vào người cô mà cọ xát, trái tim La Duyệt Kỳ cũng mềm nhũn, thân thể cũng hơi nóng lên, ồm ồm ở ở vô cùng do dự.

Mạc Duy Khiêm là kẻ đã thành tinh, dĩ nhiên phải nhận ra điều đó rồi. Hắn nhanh chóng cởi quần mình ra, quần lót của La Duyệt Kỳ cũng lột ra luôn.

“Bảo bối, anh cởi cái này ra trước, nếu không lát nữa sẽ ướt sũng mất, em ngồi lên đi.”

Mạc Duy Khiêm vừa nói vừa ôm lấy eo La Duyệt Kỳ, muốn kéo cô ngồi lên đùi mình.

“Đừng kéo em, không được đâu!” La Duyệt Kỳ vội vàng lùi về phía sau.

Mạc Duy Khiêm đành lấy lùi làm tiến nói: “Được được, anh không kéo. Vậy em cũng không thể nhìn anh thế này mãi được, dùng tay được không?”

Quả thật La Duyệt Kỳ cũng đau lòng vì Mạc Duy Khiêm, không nói thêm gì nữa mà đưa tay sang nắm lấy thứ cứng rắn của hắn.

Cảm nhận được bàn tay non mềm của La Duyệt Kỳ đang cầm thứ sưng cứng của mình, Mạc Duy Khiêm tựa lưng vào ghế từ từ nhắm mắt lại hưởng thụ.

Theo sự di chuyển lúc nhanh lúc chậm của La Duyệt Kỳ, hơi thở Mạc Duy Khiêm nặng nhọc dần, thỉnh thoảng còn hừ khê một tiếng, nhưng vẫn khó lòng thỏa mãn, đành phủ tay mình lên bàn tay La Duyệt Kỳ để thêm sức cho tay cô.

“Em ngồi lên người anh đi!” Mạc Duy Khiêm đột nhiên trợn mắt túm lấy La Duyệt Kỳ.

“Đã bảo là không được rồi mà, sao anh lại đổi ý?”

Mạc Duy Khiêm hơi nghiêng người sờ soạng trước ngực La Duyệt Kỳ một lát mới cười nói: “Không vào, chỉ cọ xát bên ngoài để anh ra thôi, sẽ không đi vào trong...”

La Duyệt Kỳ nghĩ muốn chấm dứt thật nhanh, cô lo sắp đến nơi hẹn rồi, tới đó xe mà dừng lại, vệ sĩ ở trên nhìn thấy cảnh này của hai người thì cô cũng chẳng còn mặt mũi mà sống nữa!

Vì thế cắn răng gật đầu, ngồi khóa lên đùi Mạc Duy Khiêm.

“Duyệt Kỳ tốt, em tự cởi bỏ quần áo đi, anh làm không tiện lắm.” Mạc Duy Khiêm tiếp tục xin.

Cuối cùng La Duyệt Kỳ vẫn đỏ mặt, cô đứng là không thể mặt dày như Mạc Duy Khiêm được. Cô xấu hổ ngượng ngùng cởi bỏ áo ngoài rồi ngừng lại, chuyện này thật sự quá khó khăn.

“Không muốn anh chết thì em cởi hết ra đi!” Ánh mắt Mạc Duy Khiêm đã hơi đỏ lên, dĩ nhiên không phải là hấn không thể tự làm được mà thứ hấn muốn chính là bầu không khí này, muốn nhìn La Duyệt Kỳ tự cởi bỏ quần áo!

La Duyệt Kỳ thở khê một hơi, nhắm mắt lại cởi bỏ áo ngực.

Vừa cởi ra, một đôi bánh bao thịt trắng mềm xinh đẹp run rẩy xổ ra, nhảy nhót trước mặt Mạc Duy Khiêm, hấn đột nhiên cúi đầu, gần như đói khát mà mút liếm, muốn nuốt lấy bầu ngực xinh đẹp.

Bàn tay đang vuốt ve gương mặt La Duyệt Kỳ cũng buông lỏng, trượt xuống bầu vú bên kia, dùng sức xoa nắn, thỉnh thoảng còn đưa ngón cái và ngón trỏ khê bóp niết trái anh đào đỏ tươi sần cứng ở trên đỉnh.

Hơi thở của La Duyệt Kỳ cũng nặng nhọc dần, một tay đỡ lấy bả vai của Mạc Duy Khiêm thở dốc, tuy rằng thân thể cô càng lúc càng nóng lên bứt rứt nhưng vì tiếp theo còn có việc phải làm, chỉ đành chuyển động bàn tay nhanh hơn.

“Bảo bối, em chuyển người lên một chút, nếu không tay em cũng sẽ khó chuyển động mà nơi đó của anh bị đè cũng rất khó chịu.” Mạc Duy Khiêm dán mặt vào da thịt mịn màng nóng hổi của La Duyệt Kỳ, cấp bách nói.

Đã làm đến mức này thì sao có thể không đồng ý với hấn được chứ, hơn nữa ở tư thế này tay cô bị ép chặt, thật sự khó mà chuyển động được lâu.

La Duyệt Kỳ nghĩ vậy đành nghe lời, hơi nhồm người lên, kết quả là Mạc Duy Khiêm lập tức đưa tay vói vào nơi non mềm đã ướt đầm của cô, nhanh chóng xoa nắn ấn xoáy vào trong, vừa trêu đùa thân dưới cô vừa thúc giục cô tăng động tác tay lên.

La Duyệt Kỳ chỉ thấy toàn thân cô như muốn bùng cháy, từng trận lửa nóng quét qua thân thể khiến cô mềm nhũn như mất hết sức lực, nếu không phải trong xe mở điều hòa thì sợ rằng quần áo trên người sẽ ướt sũng mồ hôi không thể ra ngoài được.

Cảm giác hơi thở nóng bỏng gấp gáp của La Duyệt Kỳ, bên tai lại truyền đến tiếng ngậm nga rên rỉ khe khê của cô, Mạc Duy Khiêm thỏa mãn kéo bàn tay đang đặt trên vai hấn của La Duyệt Kỳ vòng qua cổ mình để cô nương tựa, còn hấn lại đưa tay ôm lấy eo cô, một tay sờ soạng đâm vào mở rộng nơi non mềm ẩm ướt giữa hai chân cô, chuẩn bị một lát, hấn tìm vị trí chuẩn xác, ấn chặt bàn tay trên eo cô xuống, nơi căng cứng giữa háng lập tức đâm sâu vào thân thể cô.

Bị tấn công bất ngờ, thân thể La Duyệt Kỳ lập tức cứng ngắc, căng đầy, suýt nữa thì thét lên chói tai.

“Đừng la!” Mạc Duy Khiêm cũng không chịu nổi, hôn lên gương mặt La Duyệt Kỳ, ngồi yên ôm chặt cô chờ thân thể cô thích ứng với kích cỡ của hấn.

“Mạc Duy Khiêm, anh lại lừa em!” La Duyệt Kỳ chưa quên lần đầu tiên cô bị hấn lừa gạt như thế nào, không ngờ là lại bị hấn gạt thêm lần nữa.

Mạc Duy Khiêm khê cười: “Bé ngoan, chúng ta động nhé, vừa động sẽ sướng vô cùng!”

La Duyệt Kỳ đâm lao phải theo lao, đành nâng eo phối hợp với động tác của Mạc Duy Khiêm, nhưng chỉ được một lát sự căng trướng và tê dại trong cơ thể đã khiến cô rũ người gục lên vai Mạc Duy Khiêm, toàn thân không còn một chút sức lực nào.

Mạc Duy Khiêm đang sung sướng, sao có thể dừng lại được, hấn tự nâng mông cô lên, mạnh mẽ đâm sâu vào trong, mỗi lần đều đâm vào điểm nhạy cảm của cô khiến hoa huyết của cô càng thêm co rúm lại, quặn rũ rên rỉ: “A...a...”

Nghe cô kêu rên quặn rũ, Mạc Duy Khiêm không nhịn được mà thẳng lưng nặng nề đè cô, hấn đâm đến mức toàn thân cô phải run rẩy như cây trong gió, đôi thỏ trắng trước ngực cũng bị lay động run run, Mạc Duy Khiêm nhìn mà miệng đắng lưỡi khô cúi đầu xuống ngậm chặt nụ hoa mềm mại của cô, dùng môi lưỡi đi trêu nó, liếm nó, hấn dùng hàm răng nhẹ nhàng day cấn nó, khiến nó càng thêm xinh đẹp, càng

thêm cương cứng, cảm giác yếu mềm từ trước ngực trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, làm cho cô nhin không được mà ngẩng đầu lên lớn tiếng rên rỉ .

Mạc Duy Khiêm vừa ngậm lấy nụ hoa của cô mà mãnh liệt hút vừa nắm lấy cái hông của cô hung ác đỉnh vào vị trí sâu nhất làm cho cô có ảo giác bị đỉnh xuyên qua cả người . Cô không tự chủ được ôm chặt hắn, hai chân siết sao kẹp lấy hắn cầu xin tha thứ: “A... Duy Khiêm ... Em không chịu nổi... Tha em ... A... ư ưm ... Thật sâu... Không cần...”

“Không cần ? Vậy sao tiểu huyệt bé cưng còn xoắn anh chặt cứng thế này, còn chảy nhiều nước như vậy nữa , rõ ràng rất sướng khoái còn nói không cần, em thật không thành thực.” Nghe được lời cầu xin tha thứ mềm mại của cô, Mạc Duy Khiêm không quên trêu chọc cô .

“A a ... Thật sự không cần... A... Em muốn chết... A a ...” Cô vừa khó chịu lại vừa thoải mái, hắn đâm đến quá sâu lại vừa mạnh giống như muốn xé nát cô vậy , cô vừa chua xót tê dại vừa đau lại vừa sợ đến mê loạn mà chỉ biết kêu khóc: “Không cần ...”

“Ngoan, chúng ta không làm quá lâu được, sắp tới nơi rồi, không nhanh sao được?” Mạc Duy Khiêm quét mắt liếc ra ngoài một cái, lại nhìn La Duyệt Kỳ xinh đẹp quyến rũ, uyển chuyển dưới thân hắn, trái tim nhũn ra, cuối cùng cũng không nỡ trêu cô nữa mà càng thêm điên cuồng đâm rút một cách thô lỗ.

La Duyệt Kỳ cảm giác hắn sắp bùng nổ, vì thế, giữa khoái cảm điên cuồng cũng cố gắng chống người dậy, rên rỉ: “Anh bắn ra ngoài...”

Mạc Duy Khiêm sao có thể nghe lọt tai chứ, hắn hưng phấn ngửa đầu thở sâu, thân thể vẫn theo bản năng mà thô lỗ chuyển động, thêm mấy chục lần đâm sâu vào mới cam lòng dừng lại.

Trong nháy mắt khi hắn dừng lại, La Duyệt Kỳ vội vàng chuyển thân, chân tay cùng hoạt động đẩy hắn ra.

Chỉ thấy luồng dịch tình nóng bỏng của hắn bắn mạnh ra, nhất thời bắn đầy lên ghế.

“Em muốn lấy mạng anh phải không?” Mạc Duy Khiêm chỉ có thể giữ lại bàn tay nhỏ bé của La Duyệt Kỳ, đặt trên cón thịt vẫn còn cứng rắn của mình, xóc xóc mấy cái như muốn kéo dài dư âm cao trào.

“Ai bảo anh không chịu ra chứ! Chẳng lẽ là phụ nữ thì đều đáng phải ăn thuốc tránh thai hại cơ thể sao? Đàn ông các anh sao không chịu làm biện pháp tránh thai trên người mình?” La Duyệt Kỳ tuyệt đối không hề cảm thấy có lỗi vì hành vi của mình.

Thể xác và tinh thần Mạc Duy Khiêm vô cùng thoải mái, dù La Duyệt Kỳ có nói gì hắn cũng không cãi lại, chỉ lo thu dọn đồng bừa bãi trên xe, may mà váy và đồ lót của La Duyệt Kỳ đều bị hắn cởi ra, nếu không thì đúng là sẽ gặp phiền phức.

La Duyệt Kỳ né tránh bàn tay Mạc Duy Khiêm, tự mặc đồ cho chỉnh tề, lại vuốt ve mái tóc chứ không thèm để ý tới Mạc Duy Khiêm.

“Giận rồi? Anh cũng chỉ là quá khó chịu thôi mà, cả ngày lẫn đêm đều muốn em, nếu không giải quyết sẽ có vấn đề xảy ra đó.” Mạc Duy Khiêm nói không chút thể diện.

La Duyệt Kỳ cũng hào phóng: “Không vấn đề gì, đúng lúc em cũng cần nơi giải quyết.”

Mạc Duy Khiêm nghe xong cười ha hả: “Bé cưng bảo bố của anh, mỗi ngày em đều có nhu cầu mới tốt đó, anh có thể hầu hạ bất cứ lúc nào, thời gian số lần tùy em muốn.”

Vốn tưởng rằng cô nói lời này đã là vô cùng mất thể diện rồi, nhưng bây giờ xem ra vẫn không thể so sánh với Mạc Duy Khiêm được, La Duyệt Kỳ nhận thua.

Thời điểm xe dừng lại, Mạc Duy Khiêm đỡ La Duyệt Kỳ xuống xe, toàn thân đều có vẻ vô cùng thư thái.

Bởi vì vừa rồi dùng sức quá mạnh mẽ, chân La Duyệt Kỳ vẫn còn hơi nhũn ra, cũng chỉ có thể để Mạc Duy Khiêm giúp đỡ.

Hai người sóng vai đi vào phòng đã thuê trng khách sạn, vệ sĩ đứng bên ngoài. Kim Đào đã đến, nhìn họ như vậy bước vào, trong lòng vừa tê dại vừa chua xót, nghĩ có lẽ mâu thuẫn giữa hai người đã giải quyết xong rồi.

Sau khi đồ ăn được đem lên, Kim Đào nâng chén kính Mạc Duy Khiêm: “Đáng lẽ phải nói câu xin lỗi với anh từ lâu, tôi là một kẻ thô thiển, anh đừng so đo với tôi, chén này, tôi kính anh!”

Mạc Duy Khiêm rất nể tình cười uống hết rượu trong chén của mình, sau đó nói với Kim Đào: “Có thể suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi, không cần nói cái gì đúng cái gì sai nữa. À phải rồi, khách sạn ở phố kinh doanh kia cậu mua mất bao nhiêu tiền?”

Nhắc tới chuyện này Kim Đào lại thở dài: “Nói sao tôi cũng là một kẻ thô thiển, khi đó cũng chẳng tính toán nhiều xem mất bao nhiêu, hơn nữa Loan Ninh mang tôi đi cá cược bóng đá, tiền tới rất nhanh nên cũng không để bụng, toàn bộ phí dụng hình như không tới bốn trăm vạn, tuy rằng một nhưng dù sao tiền mua nơi đó cũng không phải có được bằng con đường chính đáng, cho dù xảy ra vấn đề thì cũng không oan!”

“Cũng không có gì đảm bảo là Loan Ninh không động tay động chân vào, nếu không chắc là không tới mức cần nhiều tiền như thế.”

Mạc Duy Khiêm phân tích một chút, suy nghĩ xong còn nói: “Nhưng mà cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp cậu đòi lại phí tổn, cùng lắm thì sau khi phố kinh doanh cải tạo lại sẽ cho cậu tiếp tục kinh doanh ở địa chỉ cũ là được.”

Kim Đào nghe mà choáng váng, nhìn La Duyệt Kỳ một cái mới mở miệng như đang nằm mơ: “Thật sự có thể ư?”

“Bình thường tôi sẽ không dễ dàng hứa hẹn bất cứ chuyện gì, nhưng nếu đã nói ra thì nhất định có thể làm được, Duyệt Kỳ thật sự rất hiểu tôi, cậu không tin tôi cũng có thể tin Duyệt Kỳ phải không?” Mạc Duy Khiêm nói xong còn khẽ nhéo nhéo vai La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ trừng mắt liếc Mạc Duy Khiêm một cái, sau đó cười nói: “Kim Đào, anh cứ tin anh ấy đi, thân phận của người ta không phải bình thường đâu!”

“Nhóc con tinh quái, anh nghe hiểu là em đang châm chọc anh đấy!” Hôm nay Mạc Duy Khiêm đang rất vui vẻ, cho nên lại tiếp tục nâng chén uống với Kim Đào, đến cuối cùng Kim Đào đã hơi mơ màng xua tay nói không thể uống nữa mà sắc mặt Mạc Duy Khiêm vẫn thản nhiên như thường.

Thừa dịp Kim Đào đi toilet, La Duyệt Kỳ nhớ tới một việc: “Không phải anh nói tử lượng anh rất kém sao, hôm nay thấy đâu có phải vậy? Mạc Duy Khiêm, anh đúng là dọa người mà, có câu nào của anh là nói thật không?”

Mạc Duy Khiêm: “Không lừa em, anh cũng chỉ cố tỏ ra mạnh mẽ thế thôi, chủ yếu là lúc này anh đang rất vui nên khó mà say được thôi.”

Nói đến đây hắt lại tới gần La Duyệt Kỳ, ngay cả hơi thở cũng phả ra mùi rượu: “Chủ yếu là em làm anh rất thoải mái, chuyện đó cũng có thể giải rượu được đấy.”

“Anh nói vậy!” La Duyệt Kỳ đỏ mặt đẩy Mạc Duy Khiêm ra.

Không ngờ Mạc Duy Khiêm vẫn nghiêm trang nói: “Đây là sự thật, đã được khoa học chứng minh, chẳng qua không công khai ra thôi, chị gái và anh rể anh đều biết đấy.”

Cái này giống như là cơ mật quốc gia sao? La Duyệt Kỳ vốn không tin như vừa nghe Mạc Duy Khiêm nói chị gái và anh rể hắt đều biết thì trong lòng không dám nghi ngờ, lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mạc Duy Khiêm, nghĩ chẳng lẽ chỉ có lãnh đạo cao tầng mới được biết thành quả của nghiên cứu loại này ư? Nếu không thì chỉ cần say sẽ làm “chuyện đó”, khéo còn làm một cách công khai ấy chứ, đúng là không thể công khai mà!

Nhìn vẻ mặt chăm chú suy tư, thỉnh thoảng còn gật đầu của La Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm buồn cười hỏi: “Em nghĩ cái gì thế?”

“Em nghĩ thành quả nghiên cứu khoa học loại này đúng là không thể công khai ra ngoài được, ảnh hưởng xã hội rất không tốt!”

La Duyệt Kỳ vừa nói xong thì nghe thấy một tiếng “rầm”, cô hoảng sợ nhìn sang bên cạnh thấy là Mạc Duy Khiêm ngã úp sấp xuống mặt bàn, vội vàng đứng lên dìu hắt: “Anh sao thế? Có phải là rượu phát tác rồi

không, em đã nói từ lâu là không uống được thì cũng đừng có thể hiện mà, có bị đụng chỗ nào không?”

Thân thể Mạc Duy Khiêm rất nặng, nửa ngày cũng không nâng dậy nổi, La Duyệt Kỳ lo lắng: “Anh đợi một lát nhé, để em gọi mấy người kia vào.”

Kết quả là cô còn chưa rời chân đi đã bị Mạc Duy Khiêm kéo lại, La Duyệt Kỳ lo lắng nhìn sang.

Chỉ thấy gương mặt Mạc Duy Khiêm đột nhiên đỏ bừng, dáng vẻ như hít thở không thông, điều này càng làm La Duyệt Kỳ sợ hãi: “Mạc Duy Khiêm, anh sao thế, cuối cùng thì anh thấy không khỏe ở chỗ nào?”

Giọng nói Mạc Duy Khiêm dường như rít ra từ giữa hai hàm răng: “La Duyệt Kỳ, em là người đầu tiên có thể làm anh cười đến mất hết hình tượng thể này.”

La Duyệt Kỳ ngẩn ra nhìn Mạc Duy Khiêm cười đến co rúm cả người mà không biết làm sao, người này có bệnh gì vậy?

Cuối cùng Mạc Duy Khiêm cũng cười đủ, kéo La Duyệt Kỳ đang đứng bên cạnh ngồi xuống đùi mình, liềm mạng hôn mấy cái: “Cô bé ngọc của anh, hôm nay em suýt nữa lấy mạng anh hai lần đấy!”

“Mạc Duy Khiêm, anh cút đi!” Cuối cùng La Duyệt Kỳ cũng hiểu ra mình đang bị người ta đùa giỡn, tức giận đến mức đưa tay nắm Mạc Duy Khiêm vào cái.

Mạc Duy Khiêm ôm La Duyệt Kỳ, mặc kệ nắm đấm của La Duyệt Kỳ rơi trên người mình vẫn không ngừng buồn cười: “Đúng là kẻ dễ hơi, em đánh đi, đánh rất hay!”

Kim Đào đi toilet về đẩy cửa vào liền nhìn thấy cảnh này, cười khở: “Cho dù là hai người có ân ái, nhưng mà ở trước mặt tôi có phải cũng nên khiêm tốn một chút không? Đây chẳng phải là quá kích thích rồi sao!”

Lúc này La Duyệt Kỳ mới phản ứng lại, nhanh chóng đứng lên ngồi sang bên cạnh, Mạc Duy Khiêm vuốt ve mấy sợi tóc rơi trên mặt cô, căn bản không thu lại nụ cười: “Được rồi, chúng ta không đùa nữa, hôm nay ra mồ hôi hơi nhiều rồi.”

Ba người trò chuyện thêm một lúc rồi Mạc Duy Khiêm thanh toán, chuẩn bị rời đi.

Mạc Duy Khiêm cho người đưa Kim Đào về còn bản thân hắn thì tiễn La Duyệt Kỳ.

Khi đến nhà La Duyệt Kỳ, ngoài luyến tiếc thì vẫn là luyến tiếc, Mạc Duy Khiêm nắm chặt tay La Duyệt Kỳ khẽ nói: “Lúc nào em mới trở về?”

“Về đâu cơ?” La Duyệt Kỳ giả ngu.

“Về nhà chúng ta, anh đã tìm một căn hộ khác tốt hơn rồi, sau này chỉ hai chúng ta ở bên nhau thôi.”

La Duyệt Kỳ không đồng ý: “Anh lấy em ra làm trò cười còn muốn em về? Nằm mơ!”

Mạc Duy Khiêm vừa nhớ đến chuyện đó liền vui vẻ: “Anh chỉ đùa chút thôi mà, ai ngờ em lại nghiêm túc thế chứ, em nói xem phải làm sao thì em mới chịu tha thứ cho anh đây?”

“Quỳ xuống dập đầu, anh có thể làm được không?” La Duyệt Kỳ biết rõ chuyện này là không thể, cho nên cố ý bắt bẻ Mạc Duy Khiêm, bản thân cũng có thể xả giận được.

Mạc Duy Khiêm nghe thế càng vui vẻ hơn: “Vậy bây giờ em theo anh về luôn đi, buổi tối lúc đi ngủ anh sẽ quỳ, nhưng mà dập đầu đổi thành rửa chân được không? Anh quỳ rửa chân cho em!”

“Đi đi, không nói giỡn với anh nữa, hai ngày sau em sẽ trở về dài làm việc trở lại, sao có thời gian dây dưa với anh được, lại nói chuyện này cũng ảnh hưởng không tốt.”

“Không sợ, vậy cứ đợi đến lúc em xử lý xong công việc thì nói tiếp nhé. Công việc bên anh cũng càng ngày càng căng thẳng mà lại chẳng có em ở bên. Đừng làm anh phân tâm, được không?” Mạc Duy Khiêm nghiêm túc nói.

La Duyệt Kỳ nhìn Mạc Duy Khiêm hỏi một chuyện: “Vì sao anh phải giúp Kim Đào? Anh có thể để anh ấy mở lại khách sạn ở địa chỉ ban đầu sao?”

“Cho dù không làm được thì anh cũng sẽ dùng tiền của mình bồi thường tổn thất cho cậu ấy. Anh làm thế dĩ nhiên là vì em, anh không muốn cậu ấy sống quá khó khăn khiến em phải cảm thấy mình đã nợ cậu ấy, sinh ra đồng tình rồi quay lại với cậu ấy, anh muốn làm em yên tâm.”

La Duyệt Kỳ nhìn Mạc Duy Khiêm, biết mình vẫn phải chuẩn bị đường lùi, lại nhớ đến tình hình hôm nay của hai người, vì thế cho ra quyết định: Cô còn rất trẻ, cùng lắm là ở bên Mạc Duy Khiêm đến khi vụ án kết thúc thôi, bây giờ nghĩ lại cảm thấy lúc trước cô đã nghĩ sai hướng rồi, yêu một người không có nghĩa là phải cùng nhau đi đến cuối đời, cứ hưởng thụ hiện tại, vui vẻ cùng nhau, cho dù sẽ phải đau khổ thì cũng tốt hơn là cố tình tránh né rồi tương lai hối hận! Chẳng phải chuyện Kim Đào cô cũng có thể buông tay đó sao?

“Mạc Duy Khiêm, cứ làm theo anh nói đi, chờ em xử lý xong chuyện ở đài truyền hình, em sẽ đến tìm anh, em sẽ đối xử tốt với anh như trước.”

Mạc Duy Khiêm nghe xong ánh mắt cay cay, hơn 10 năm qua hắn đã trải qua không ít chuyện nhưng cũng chưa từng biến đổi cảm xúc mãnh liệt như đêm nay, cuối cùng hắn đứng đối diện với La Duyệt Kỳ nửa ngày cũng chỉ nói được một chữ: “Tốt.”

Hai người cùng xuống xe, Mạc Duy Khiêm đưa La Duyệt Kỳ vào tới cửa nhà xong mới rời đi.

Lại qua hai ngày, La Duyệt Kỳ gọi điện cho chủ nhiệm Vương nói chuyện của mình đã xử lý xong hết, có thể trở lại đài làm việc, còn cam đoan sau này nhất định sẽ không xin nghỉ phép kiểu đó nữa, Vương chủ nhiệm cũng không nói gì, chỉ nói chờ La Duyệt Kỳ quay về.

Hôm sau La Duyệt Kỳ vô cùng vui vẻ đi vào đài truyền hình, lúc vào văn phòng Vương chủ nhiệm cũng vẫn cười tủm tỉm, Vương chủ nhiệm liếc mắt nhìn La Duyệt Kỳ một cái, giọng điệu cực kỳ nặng nề: “Tiểu La này, thời gian làm việc của cô vốn không dài, xét thêm biểu hiện thời gian qua của cô, lãnh đạo đài đã quyết định xa thải cô, lát nữa cô hãy đi tới phòng nhân sự làm thủ tục đi, tiền bồi thường cũng đã tính toán xong rồi.”

La Duyệt Kỳ dường như không hiểu được lời nói của Vương chủ nhiệm, khóe miệng vẫn lộ ra nụ cười: “Chủ nhiệm, ngài nói thế là sao? Sao đài lại xa thải tôi?”

53. Chương 53

Vương chủ nhiệm biết chắc chắn La Duyệt Kỳ sẽ không chấp nhận nỗi quyết định này nhưng ông cũng chẳng còn cách nào, đành phải nói: “Đây là quyết định do các lãnh đạo nhất trí đề ra, cô không cần hỏi nhiều, nhanh chóng làm thủ tục đi thôi.”

La Duyệt Kỳ sao có thể chấp nhận như vậy được? Cô thu hồi nụ cười, giọng điệu cũng trở nên cứng rắn hơn: “Chủ nhiệm Vương, quyết định này tôi không thể nhận một cách vô duyên vô cớ như thế được, tôi xin phép nghỉ là vì có lý do đặc biệt, hơn nữa việc nghỉ không lương giữ chức vụ là do chính đài truyền hình bảo tôi làm, bây giờ lại nói là muốn xa thải tôi, tôi phải hỏi cho rõ ràng mới được!”

Vương chủ nhiệm nhìn La Duyệt Kỳ đang kích động cũng cảm thấy bất đắc dĩ: “Tiểu La à, từ lúc cô vào đài đã ở ngành của tôi, tôi biết cô là người ngay thẳng. Bây giờ chúng ta không nói đến quan hệ công tác nữa, cô coi như tôi là người lớn trong nhà đi, nghe tôi một câu, chuyện này cô đừng tìm lãnh đạo, lãnh đạo cũng khó xử, cá nhân tôi cảm thấy áp lực của họ rất lớn, cô hiểu không?”

Lời này rất không rõ ràng, sao cô có thể hiểu được chứ? La Duyệt Kỳ mơ hồ cảm thấy sự việc không đơn giản như thế, nhưng nếu bảo cô cứ thế mà chấp nhận thì cô không thể cam tâm được.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô cho rằng vẫn nên trở về bàn bạc lại với Mạc Duy Khiêm thì tốt hơn, để hắn giúp cô phân tích xem thế nào rồi mới quyết định sau.

“Chủ nhiệm, tôi về nói lại với người nhà tôi một tiếng sau đó mới trở lại làm thủ tục, ông thấy thế có được không?”

Dĩ nhiên là Vương chủ nhiệm đồng ý: “Có thể, cô cũng không cần sốt ruột, công việc không còn thì có thể tìm việc khác.”

La Duyệt Kỳ cảm ơn Vương chủ nhiệm rồi ra ngoài trực tiếp gọi xe đi tới văn phòng Mạc Duy Khiêm.

Sáng nay Đồng Nguyên nhìn dáng vẻ rạng rỡ của Mạc Duy Khiêm thì biết chắc chắn tối qua hẳn đã được như mong ước rồi, đồng thời cũng biết ngày bình yên của mình đã tới!

“Duy Khiêm, tôi đã gọi điện thoại cho chị cậu rồi, cô ấy nói cô ấy tôn trọng sinh hoạt cá nhân của cậu, nhưng mà vẫn đề nghị cậu nghe một chút ý kiến của anh rể cậu, còn bảo anh rể cậu sẽ tìm thời gian nói chuyện với cậu đấy.”

Mạc Duy Khiêm gật đầu không yên lòng: “Tôi biết.”

Sau đó còn nói: “Mấy giờ rồi? Giữa trưa tôi hẹn Duyệt Kỳ đi ăn cơm trưa, cô ấy nói hôm nay đi làm trở lại, anh nói xem giờ tôi mà gọi điện thì có quấy rầy cô ấy không nhỉ?”

Đồng Nguyên nghe xong cảm thấy buồn cười: “Giờ còn chưa đến 10 giờ mà, cậu gấp gáp thế sao? Lại nói hai người có thể coi như vợ chồng già quay lại với nhau sao?”

Mạc Duy Khiêm cảm thấy di động của mình nhìn nhìn, vừa định nói gì đó thì di động lại vang lên, nhìn số điện thoại gọi đến hẳn lập tức tỉnh táo tinh thần: “Duyệt Kỳ!”

Đồng Nguyên thấy Mạc Duy Khiêm hớn hở mặt mày nghe điện thoại, mới nói vài câu đã cúp máy, sau đó lại đứng dậy.

“Duyệt Kỳ tới đây, tôi xuống dưới chờ cô ấy.”

“Tự cô ấy đi lên cũng chẳng sao mà, đâu cần mỗi lần đến đều phải đón lên tiễn xuống thế chứ?” Đồng Nguyên thật sự không hiểu nổi hành động của Mạc Duy Khiêm, tình cảm của hai người phải thể hiện đến thế này sao?

“Công việc của Duyệt Kỳ xảy ra vấn đề, chắc chắn tâm trạng cô ấy đang không tốt, dĩ nhiên tôi phải tích cực một chút rồi, lại nói tôi muốn ở cô ấy lâu thêm chút, không được sao?” Mạc Duy Khiêm nói xong lập tức chạy ra cửa.

Đồng Nguyên cũng đành phải theo xuống.

Đợi ở dưới lầu hơn 10 phút thì La Duyệt Kỳ đến, xuống xe thấy họ đứng bên ngoài liền hỏi: “Sao các anh lại xuống đây? Chờ lâu chưa?”

Mạc Duy Khiêm chạy tới nắm tay La Duyệt Kỳ lôi kéo vào trong: “Vừa mới xuống, đúng lúc em tới. Mau vào thôi, bên ngoài nắng to quá, đừng phơi nắng.”

Nghe Mạc Duy Khiêm trợn mắt nói dối, Đồng Nguyên chỉ có thể tự an ủi mình rằng dù sao Mạc Duy Khiêm cũng đứng dưới trời nắng lâu như thế, cậu ta đã không thấy ầm ứ thì dĩ nhiên Đồng Nguyên hẳn cũng chẳng có vấn đề gì.

Mạc Duy Khiêm ôm La Duyệt Kỳ ngồi xuống sofa hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

La Duyệt Kỳ nói lại một lần lời Vương chủ nhiệm, Mạc Duy Khiêm nghe xong thì liếc mắt nhìn Đồng Nguyên, đã hiểu đại khái là xảy ra chuyện gì rồi.

“Duyệt Kỳ, anh nghĩ đây là do bên Lưu Dương động tay động chân, nhưng em đừng lo, công việc kia cũng không có giá trị gì cả, bỏ cũng không sao.”

“Ế? Em nhớ rõ lúc trước chính anh luôn khuyên em phải quý trọng công việc này ư? Còn nói cuộc sống không dễ dàng, sao giờ lại thay đổi rồi?”

Mạc Duy Khiêm cười nói: “VẬY cũng phải xem đơn vị có quý trọng em không mới được chứ, hơn nữa khi đó quan hệ của chúng ta không giống bây giờ, tuy rằng đều vì tốt cho em nhưng bây giờ đã có anh nuôi rồi, có công việc hay không cũng không ảnh hưởng gì. Thẻ tiền lương của anh cho em, kèm theo một cái thẻ phụ nữa, đừng có tiết kiệm làm gì cả.”

La Duyệt Kỳ cũng cười: “Em với anh cũng đâu có quan hệ gì, không cần thẻ, cũng đâu phải ba mẹ em không nuôi nổi em, cứ ăn bám trước đã.”

“Em làm thế khác gì đánh vào mặt anh, sau này sao anh có thể nhìn mặt ba mẹ em được nữa chứ? Thẻ này em cầm đi, thẻ tiền lương anh phải tìm lại mới được, anh vẫn không dùng đến, có lẽ là để ở bên kia chưa lấy về rồi, nhưng mà có cái thẻ này cũng đủ dùng rồi.” Mạc Duy Khiêm lấy ví tiền ra, rút một chiếc thẻ giao cho La Duyệt Kỳ, lại lấy toàn bộ tiền mặt trong ví ra, vẫn sợ chưa đủ, hắn còn cướp đoạt hết cả tiền mặt của Đồng Nguyên đưa cho La Duyệt Kỳ luôn.

La Duyệt Kỳ nhìn chiếc thẻ tinh tế đẹp mắt hỏi: “Hạn mức là bao nhiêu để em còn biết chừng mực, nhớ đâu lại rút sạch.”

Mạc Duy Khiêm nhéo nhéo gương mặt La Duyệt Kỳ, cười đến vui vẻ: “Yêu cầu xài hết. Anh bảo Đồng Nguyên đưa em tới phòng bên nghỉ chút nhé, lát nữa chúng ta cùng ăn cơm trưa, muốn ăn gì anh sẽ đưa em đi, buổi tối ăn xong cơm sẽ đưa em về nhà, chiều nay em ở đây giúp anh đi.”

La Duyệt Kỳ không có ý kiến, dù sao cô cũng không có việc gì làm, vì thế đùa nghịch tấm thẻ Mạc Duy Khiêm cho, theo sau Đồng Nguyên đi ra ngoài.

“Cái thẻ đó xài không hết được đâu.” Đồng Nguyên đột nhiên nói một câu như thế.

Sau đó không đợi La Duyệt Kỳ phản ứng lại đã nói thêm: “Thẻ của Duy Khiêm là do Ngân hàng chủ động đưa tặng, đều là thẻ kim cương, hơn nữa Duy Khiêm còn có tài khoản phụ nên thẻ này chỉ để đó không dùng, lãi cộng vào gốc, cho dù mỗi tháng em mua vài căn hộ cũng không hết được đâu.”

Đồng Nguyên nói thế La Duyệt Kỳ mới hiểu được cái thẻ Mạc Duy Khiêm đưa cô đáng sợ đến mức nào.

Vào phòng, giọng điệu của Đồng Nguyên trở nên nghiêm túc: “Duyệt Kỳ, anh biết em không tin Duy Khiêm, nhưng anh vẫn muốn vì cậu ấy biện hộ. Trên phương diện tình cảm, mấy năm nay Duy Khiêm thật sự trông trải, anh chưa bao giờ thấy cậu ấy cố chấp với mọi người như vậy, cậu ấy vui vì em và khổ sở cũng vì em, cảm xúc dập động cực lớn. Từ lúc bên em, có thể nói Duy Khiêm đã phá vỡ rất nhiều thói quen bình thường, nhiều ít gì anh cũng có thể nhìn ra cậu ấy thật lòng với em. Cho nên mong em hãy thật lòng đối xử với cậu ấy, đừng mang thái độ có lệ nữa, em không tin hai người sẽ có kết quả, nhưng em không cố gắng, không chịu trả giá thì sao biết được hai người sẽ không có tương lai chứ? Anh không quá thân thiết với em nhưng lời anh nói đều là thật lòng.”

La Duyệt Kỳ rất cảm động: “Lần này em quay lại thật sự mang theo thái độ nghiêm túc, em đã nghĩ rồi, cho dù Mạc Duy Khiêm thật tình muốn bên em lâu dài thì cũng sẽ phải chịu áp lực từ gia đình anh ấy. Em đã chuẩn bị tất cả để ứng phó rồi, nếu thật sự có thể cùng nhau đi tiếp em chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha, nhất định sẽ cùng anh ấy vượt qua mọi khó khăn, bản thân em sẽ cố gắng, cho dù sau này em và anh ấy có bên nhau được hay không thì tương lai cũng không phải hối hận. Vài ngày nữa em sẽ chuyển tới sống cùng anh ấy, đến lúc đó dĩ nhiên sẽ nói rõ ràng với anh ấy, Duy Khiêm có người bạn tốt như anh đúng là có phúc mà.”

Cuối cùng Đồng Nguyên cũng yên tâm nhưng hắn lại cảm thấy buồn cười: “Em nghĩ quá nghiêm trọng rồi, người nhà Duy Khiêm rất tôn trọng suy nghĩ của nhau, sẽ không xuất hiện trường hợp em nghĩ đâu. Em cũng chẳng nghĩ lại xem, nếu họ thật sự tác động được tới quyết định của Duy Khiêm thì đứa nhỏ của cậu ta cũng lớn rồi chứ không phải là vẫn chưa kết hôn như hiện tại. Dĩ nhiên lực cản sẽ có ít nhiều, nhưng chuyện đó cũng chẳng quan trọng lắm, chỉ cần các em thật lòng là được.”

Mặc kệ Đồng Nguyên có nói thật hay không, La Duyệt Kỳ đều cảm thấy hắn đã thành công trong việc giải tỏa áp lực cho cô, nếu đã thế cô sẽ càng cố gắng phấn đấu hơn nữa!

Như vậy, vấn đề đầu tiên nên giải quyết là tiểu tam? Thật ra trong mắt La Duyệt Kỳ thì Cao Tử Ninh cũng chẳng phải tình địch của mình, vì Mạc Duy Khiêm chẳng có chút mờ ám nào với cô ta cả. Dù Cao Tử Ninh một lòng muốn leo lên nhưng Mạc Duy Khiêm hoàn toàn không thèm nhìn, nhớ lại cuộc nói chuyện của cả hai, La Duyệt Kỳ cảm thấy vì hoàn cảnh gia đình nên Cao Tử Ninh đã sinh ra tâm lý lệch lạc thôi, còn con người cô ta căn bản không xấu.

Cô luôn là người của phái hành động, nếu đã nghĩ tới thì sẽ không lè mề chậm trễ nữa. Vừa ăn cơm trưa với Mạc Duy Khiêm và Đồng Nguyên xong, La Duyệt Kỳ liền nói với Mạc Duy Khiêm là muốn đi gặp Cao Tử Ninh.

Mạc Duy Khiêm không đồng ý: “Em muốn gặp cô ta làm gì?”

“Trang sức anh tặng em vẫn ở trong két mà, em tới lấy chứ sao?”

“Không cần, anh sẽ cho người qua lấy, em không cần đến.”

La Duyệt Kỳ không nghe, tiếp tục tranh luận, kết quả hai người nói nửa ngày không ai chịu nhượng bộ, La Duyệt Kỳ nóng nảy: “Sao anh lại không cho em đi? Anh không làm chuyện gì đui lý sao phải ngăn cản em?”

“Duyệt Kỳ, em phải nói lý chứ, anh sợ cô ta sẽ làm ảnh hưởng đến cảm xúc của em, tính cách của Cao Tử Nin hèm cũng biết rồi, cái gì cô ta cũng dám nói hết, ngay cả Kim Đào anh còn lo lắng huống chi là cô ta! Hơn nữa anh còn đang muốn hỏi em đây, vì sao em cứ nhất quyết phải đi gặp cô ta hả? Còn dùng cái lý do lấy trang sức kia mà gạt anh nữa?”

La Duyệt Kỳ vừa định phản bác nhưng lại nhìn thấy Đồng Nguyên nháy nháy mắt với mình, ý là bảo cô không cần tranh luận với Mạc Duy Khiêm về mấy vấn đề này, việc này cũng khiến cô tỉnh táo lại, cô thật khờ, ở chỗ này tranh cãi với Mạc Duy Khiêm làm gì chứ, vẫn nên giống như trước kia vừa xoa vừa nịnh mới đúng chứ?

Tỏ vẻ khó nói cúi đầu một chút, sau khi ngẩng đầu thái độ La Duyệt Kỳ hơi nhăn nhó mắt tự nhiên: “Em nghĩ nếu đã xác định muốn ở bên anh thì cũng nên dũng cảm đứng lên bảo vệ tình cảm của chúng ta, huống chi lúc trước em còn có ý âm thầm cổ vũ hành vi của Cao Tử Ninh, cho nên em nợ cô ấy một lời giải thích. Em muốn gặp cô ấy cũng là vì muốn nói rõ ràng em sẽ không buông tay anh, em đã nghĩ thông suốt rồi, sẽ không chia tay lại càng không tặng anh cho cô ấy!”

Lúc này vẻ mặt Mạc Duy Khiêm có thể dùng từ vui không kiềm nổi mà hình dung, bé con đây là biết ghen và ghen tị? Cũng biết luyện tiếu hần? Vừa nghĩ thế, Mạc Duy Khiêm mừng đến không khép nổi miệng: “Được, được, chúng ta cùng đi.”

“Anh còn muốn cùng đi với em sao? Tự em đi lấy là được rồi, anh không cần đi đâu.” La Duyệt Kỳ không ngờ Mạc Duy Khiêm thật sự thay đổi thái độ nhanh như thế.

“Cho tới bây giờ em chưa từng nói mấy lời thích anh linh tinh gì đó, lần này vất vả lắm mới nghe được, tuy là nói với người bên ngoài nhưng dù sao anh cũng muốn ở đó nghe một chút.” Mạc Duy Khiêm nghĩ cực kỳ tốt đẹp.

“Anh vẫn muốn cùng em đi sao? Tự em đi được rồi, anh không cần đi đâu.” La Duyệt Kỳ không ngờ Mạc Duy Khiêm lại thay đổi thái độ nhanh như vậy.

“Cho tới giờ em chưa từng nói mấy lời kiêu thích anh gì đó, lần này thật khó khăn mới có cơ hội nghe, dù là em nói với người khác thì anh cũng muốn có mặt ở hiện trường để nghe một chút.” Mạc Duy Khiêm tưởng tượng cực kỳ tốt đẹp.

“Anh ở đó em có thể nói với cô ấy hay sao hả? Mạc Duy Khiêm, anh đang muốn tự ngược đấy à?” Giọng nói của La Duyệt Kỳ cao lên không ít.

Mạc Duy Khiêm lập tức im lặng, tâm trạng cũng xấu đi.

La Duyệt Kỳ thấy hần như vậy đành phải dỗi đành nói: “Anh đừng theo em, chờ em quay lại, ngày nào cũng nói cho anh nghe được chưa?”

Mạc Duy Khiêm lập tức khôi phục tinh thần: “Thật sao? Đây là em tự nói đấy nhé, Đồng Nguyên cũng ở đây chứng kiến đấy, sau này không cho phép em ấy đâu.”

La Duyệt Kỳ đành cười nói: “Không đố ý.”

Lúc này Mạc Duy Khiêm mới để Đồng Nguyên gọi điện bảo Hàn Giang và Vương Bằng đưa La Duyệt Kỳ tới tìm Cao Tử Ninh.

La Duyệt Kỳ đợi Hàn Giang và Vương Bằng tới đây liền chuẩn bị đi cùng họ, lúc đứng dậy cô thấy Đồng Nguyên len lén giơ ngón tay cái lên với mình, vì thế khẽ cười đi ra ngoài.

Sau khi La Duyệt Kỳ rời khỏi, Mạc Duy Khiêm vẫn mang vẻ mặt vui mừng sung sướng, nhưng giọng điệu lại thay đổi: “Đừng cho là tôi không thấy động tác vừa rồi của anh.”

Đồng Nguyên xấu hổ nở nụ cười: “Cậu thấy rồi hả, tôi chỉ là rất bội phục cô bé La Duyệt Kỳ có thể co được đuôi được mà thôi.”

“Tôi thấy anh cảm thấy tôi không có tiền đồ, rất ảm ức đúng không?”

Đồng Nguyên chỉ cười, nhưng hẳn không thể trả lời câu hỏi của Mạc Duy Khiêm được, dù rằng trong lòng hẳn thật sự đang nghĩ thế.

Mạc Duy Khiêm hừ khê một tiếng: “Sao anh không nghĩ thử xem nếu tôi không làm thế, tới bao giờ mới nghe được lời nói thật tình từ miệng cô ấy chứ?”

Mạc Duy Khiêm nói xong cũng đứng lên ra ngoài, Đồng Nguyên ở phía sau cảm thán: Cứ thế này, đúng là không đoán được hai người này ai nắm thóp ai nữa! Nhưng dù sao đạt được mục đích là tốt rồi, không thắng cũng chẳng thua. Thông qua mấy sự việc này hẳn càng có thể khẳng định suy nghĩ trong lòng Mạc Duy Khiêm, việc của hai người này, càng lúc càng hấp dẫn!

Thời điểm La Duyệt Kỳ nói ra ý đồ tìm đến Cao Tử Ninh của mình, biểu hiện của Cao Tử Ninh rất bình tĩnh: “Ngày đó em thấy chị ở dưới văn phòng của Mạc Duy Khiêm, em đã biết sẽ có một ngày như thế này, thật ra chị cũng không có gì đáng trách, làm gì có người phụ nữ nở bụng tha người đàn ông như Mạc Duy Khiêm chứ! Nhưng mà, em cũng không phải người không biết đạo lý, lời nói lúc trước của chị cũng không có gì, sau này lại càng không. Huống hồ lúc chị rời đi, không phải em không có cơ hội, nhưng Mạc Duy Khiêm đúng là một người đàn ông tốt, chưa hề rung động dù chỉ một chút! Chị không cần giải thích gì với em cả, em đã hiểu từ lâu rằng dù chị có tệ hại hay xấu tính hơn nữa thì cũng là do Mạc Duy Khiêm tự nguyện chịu đựng, dù người khác có tức giận bất bình cũng chẳng ăn thua, em chỉ mong em và ba em có thể qua được cửa ải khó khăn lần này mà thôi. Đáng về em không kém, sớm muộn gì em cũng tìm được người đàn ông của đời mình thôi, dù Danh Tĩnh nhỏ nhưng cũng không phải không thể tìm được kẻ có tiền.”

La Duyệt Kỳ cảm thấy lúc trước mình không hề nhìn nhầm cô bé này, quả là tính cách nhanh nhẹn hơn cô rất nhiều.

“Chị tới đây cũng chỉ để lòng mình được thanh thản chút thôi, không muốn cứ phải để bụng chuyện này mãi, nói thẳng thắn thì sau này gặp nhau cũng đỡ xấu hổ, nhưng chị không ngờ em còn nghĩ thoáng hơn chị.”

Cao Tử Ninh nở nụ cười: “Thất vọng thì dĩ nhiên là có, chị cũng không cần thấy em như vậy mà thương hại đâu, đừng quên lí do nhà em phải đi tới bước đường hôm nay là do ba em không chịu làm chuyện trái lương tâm, không chịu vì cái lợi của mình mà hại người khác! Em là con gái của ông, dĩ nhiên sẽ không làm ra chuyện bại hoại gia phong, phá hỏng danh tiếng của ba em, nếu không lúc lên đại học em đã bán thân để làm cuộc sống của mình khấm khá hơn rồi.”

“Em đừng cảm ơn chị nhiều, nếu sau này có việc gì cần giúp cứ tới tìm chị, chị nhất định sẽ làm hết sức.” La Duyệt Kỳ nói lời từ đáy lòng mình.

“Dĩ nhiên là có chuyện cần chị giúp rồi, nhưng chỉ cần một câu của chị thôi, chị bảo Mạc Duy Khiêm tìm cho em một người đàn ông đứng đắn đi, em đoán xung quanh anh ấy nhất định có người như vậy, anh ấy cũng không cần lo lắng về nhân phẩm của em, em chỉ muốn tìm một người có thể làm em và ba em không phải chịu khổ nữa thì em sẽ chân thành đổi đãi.” Cao Tử Ninh cũng không khách khí.

“Dĩ nhiên chị sẽ nói chuyện này với anh ấy rồi, em yên tâm đi, chị về trước đây.”

Trên đường về, Hàn Giang nói với La Duyệt Kỳ: “La tiểu thư, lần này ít nhiều gì cũng nhờ cô giúp hai anh em tôi, nếu không Mạc tiên sinh sẽ không điều chúng tôi trở về đâu.”

“Các anh cũng vì tôi nên mới bị liên lụy mà, không cần khách khí như thế, người ngại ngùng phải là tôi mới đúng.”

Hàn Giang và Vương Bằng lại cảm ơn La Duyệt Kỳ một lần nữa, lúc trở lại chỗ Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ nói với hắn về phản ứng của Cao Tử Ninh, Mạc Duy Khiêm cũng khen ngợi vài câu.

Gần đây tâm trạng Kim Đào không tệ, Mạc Duy Khiêm đã đồng ý giúp hắn để ý chuyện khách sạn rồi, đó là một chuyện lớn, nếu có thể giải quyết thì đúng là đã cứu hắn một mạng! Cho nên lúc trở lại đội huấn luyện, hắn cũng tập trung hết sức, trạng thái tốt lên rất nhiều khiến huấn luyện viên Ngụy Tân vô cùng hài lòng, nói là trận đấu kia sẽ cho Kim Đào ra sân làm nóng người.

Kim Đào cảm thấy sự việc vô cùng kỳ diệu, Loan Ninh vì hại người đã bị bắt đi, mà hắn chỉ cần cố gắng hết sức thì vị trí chủ lực sớm muộn gì cũng lại là của hắn. Vì thế hắn càng thêm dốc sức tăng cường huấn luyện, thời điểm người khác nghỉ ngơi hắn cũng cố gắng luyện tập phương pháp đá và rèn luyện thể lực.

Giữa trưa, Kim Đào luyện thêm một giờ, toàn thân đầm đìa mồ hôi trở lại ký túc xá, muốn nhanh chóng tắm rửa át nhưng nửa đường lại bị người ta chặn lại.

Có 5,6 người ngăn cản hắn, đều mặc trang phục huấn luyện của đội hắn, Kim Đào cẩn thận quan sát một lần, bản thân hắn chưa bao giờ nhìn thấy những người này.

“Các người là ai?”

Một người trong số đó nghe câu hỏi của Kim Đào, cười xấu xa: “Là ai thì mày không cần biết, chúng tao biết mày là được rồi, mày nghĩ mày dùng trò mờ ám đưa Loan Ninh vào sở cảnh sát thì mọi việc sẽ tốt đẹp hơn sao? Thăng ranh, mở to mắt ra mà nhìn xem trời cao cỡ nào, chúng mày động thủ đi.”

Mấy người kia đồng loạt xông lên, Kim Đào cố sức phản kháng nhưng vô ích, bị những người này túm cổ lôi vào trong góc, cản cứ huấn luyện vốn trống trải ít người, hơn nữa thời gian này đúng là lúc nóng nhất trong ngày, cả khu huấn luyện lớn như thế cũng không có một bóng người, nên không có ai phát hiện chuyện xảy ra ở nơi đây.

Lúc này, miệng Kim Đào đã bị người ta chặn lại, lại bị đè chặt lên tường, toàn thân đã trúng vài đòn đau, kẻ cầm đầu cúi xuống túm lấy mặt Kim Đào hung tợn nói: “Không phải mày muốn vị trí của Loan Ninh sao, hôm nay tao sẽ đánh gãy chân của mày, để xem sau này mày làm sao chiếm được vị trí đó. Không phải mày thích ghi âm sao? Hai tay này của mày cũng không cần nữa đâu. Nhưng mày không cần sợ, tụi tao sẽ không lấy mạng mày, chỉ khiến cho nửa đời sau của mày sẽ thành đồ vứt đi, không tay không chân sống không bằng chết thôi!”

Kim Đào nghe xong lời này, lá gan bị dọa muốn nát, liều chết dấy dựa, kêu ô ô, lại chỉ có thể trở mắt nhìn lười lê sắc bén đâm xuống mắt cá chân của mình.

54. Chương 54

Kim Đào cảm thấy một cơn đau nhức truyền từ mắt cá chân tới, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, trong lúc hoảng hốt dường như hắn nghe có tiếng người kêu to.

Sau đó thân thể hắn lập tức trở nên thoải mái, chân tay cũng có thể cử động, mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, nhìn thấy người tới chính là huấn luyện viên Ngụy Tân.

“Kim Đào, cậu không sao chứ? Tôi đã gọi điện báo án, y sĩ trong đội cũng đang chạy tới đây rồi.”

Kim Đào được Ngụy Tân đỡ ngồi dậy, việc đầu tiên là nhìn xuống chân của mình, chỉ thấy chân trái đã máu thịt lẫn lộn, miệng vết thương vẫn còn chảy máu, lòng lạnh dần...

Trong lúc kinh sợ, cũng không cảm thấy quá đau đớn, chỉ ngồi yên cúi đầu không nói.

“Kim Đào, cậu đừng nghĩ nhiều quá, đợi thầy thuốc xem xong rồi nói sau, có lẽ chỉ là vết thương ngoài da, không ảnh hưởng tới xương cốt đâu. mấy người kia đúng là quá đáng, cậu có biết họ là ai không?”

Kim Đào lắc đầu: “Không biết, họ nói là muốn báo thù cho Loan Ninh.”

“Điều này thật kỳ lạ, bọn họ vào bằng cách nào? Còn mặc đồng phục của đội chúng ta nữa.”

Chỉ một lát sau, ba y sĩ của đội đều chạy tới, tay còn xách theo hòm thuốc, trải qua kiểm tra ba người nhất trí rằng Kim Đào không bị tổn thương đến gân cốt, chỉ có điều miệng vết thương có vẻ khá nghiêm trọng, cần đưa tới bệnh viện chạy chữa ngay.

Ngụy Tân nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng buồn rầu, ông ta vốn muốn để Kim Đào ra sân vào trận đấu ngày mai, lần này thì không xong rồi.

Kim Đào cũng trút được gánh nặng, tinh thần thoải mái hơn cũng có tâm trạng hỏi về sự kiện lần này: “Huấn luyện viên, sao ông lại phát hiện ra tôi?”

Ngụy Tân đi theo bên cạnh nói: “Tôi biết ngày nào cậu cũng huấn luyện thêm, vì ngày mai có trận đấu muốn để cậu ra sân, sợ cậu vận động quá sức sẽ không phát huy được trạng thái tốt nhất nên mới tới tìm cậu tính bảo hai ngày này cậu hãy nghỉ ngơi đi, không ngờ lại gặp chuyện này. Vừa rồi tôi cũng hù dọa họ là bảo vệ đang chạy tới mà họ còn cố đập thêm mấy cái rồi mới chạy. Nói sao thì nói, cậu cũng may mắn đấy, ông trời vẫn còn thương chứ không đợi đến lúc cậu về ký túc xá tôi mới đến tìm thì mọi chuyện hỏng bét rồi.”

Trong lòng Kim Đào cũng hiểu mình rất may mắn, ơn nghĩa của Ngụy Tân càng khó nói nổi nên lời, đợi sau khi hân hưởng thương xong nhất định phải tạ ơn huấn luyện viên thật tốt mới được.

Sau đó cảnh sát cũng tới đây lập biên bản, nhưng vấn đề an toàn ở căn cứ huấn luyện có rất nhiều sơ hở, muốn điều tra ra cũng khó, chỉ có thể tiến hành từng bước một, xem ra đầu mối vụ án này cũng không có nhiều, nếu không phải Kim Đào cũng có chút danh tiếng thì có lẽ cũng chỉ hỏi qua loa rồi để đó thôi.

Dĩ nhiên là Kim Đào hiểu cảnh sát sẽ chẳng điều tra ra được gì nên gọi điện cho La Duyệt Kỳ.

Sau khi La Duyệt Kỳ nhận được điện thoại của Kim Đào, cũng không tới đài truyền hình làm thủ tục thôi việc nữa mà chạy thẳng tới viện.

Nhìn thấy Kim Đào, xác nhận hân không sao mới yên tâm.

“Đều là do em làm liên lụy đến anh.” La Duyệt Kỳ rất áy náy, nguyên nhân dẫn tới tất cả những chuyện này đều là do cô.

Kim Đào lại không nghĩ thế: “Cho dù không có sự việc kia thì cũng vẫn còn việc cạnh tranh vị trí chủ lực, sớm muộn gì Loạn Ninh cũng gây phiền phức cho anh thôi.”

“Dù có cũng sẽ không nghiêm trọng đến thế, em trở về nói với Mạc Dục Khiêm.”

Kim Đào cười: “Duyệt Kỳ, anh có thể cảm nhận được em rất ý lại vào anh ta, nếu thật sự thích thì đừng do dự, mang tất cả sức mạnh của em ra mà đánh cược một lần đi, quan tâm thân phận hân làm gì, cũng đâu phải chúng ta tự động tấn công anh ta đúng không?”

La Duyệt Kỳ gạt đầu: “Em biết. Kim Đào, cảm ơn anh.”

Nhìn bóng dáng rời đi của La Duyệt Kỳ, Kim Đào hơi cảm thương nằm trở lại giường bệnh.

Mạc Dục Khiêm nghe xong mọi chuyện lại bàn bạc với Đồng Nguyên và Phùng Thư Dân: “Chuyện của Kim Đào cũng bảo bên cục công an lập hồ sơ điều tra đi, phải bắt được kẻ hành hung.”

Sau đó xoay người nói với La Duyệt Kỳ: “Duyệt Kỳ, vì hiện tại không đủ người nên sự an toàn của Kim Đào chỉ có thể để cậu ấy tự chú ý hơn, thời gian này đừng ra ngoài, mặc khác anh sẽ sai người đưa cho cậu ấy một khẩu súng, dạy cậu ấy cách dùng, lúc cần có thể phòng thân. Nhưng mà bình thường không nên lộ ra ngoài, đợi mọi việc xong xuôi, súng đó sẽ phải giao trả.”

La Duyệt Kỳ biết sự khó xử của Mạc Dục Khiêm, hân bận nhiều việc như thế mà vẫn quan tâm đến chuyện của Kim Đào đã là rất có lòng rồi.

“Ừm, em sẽ nói với anh ấy, cảm ơn anh.”

“Giữa em và anh không cần nhắc tới từ cảm ơn, tài liệu bên anh đã chuẩn bị khá khá rồi, có lẽ cuối tuần là có thể trình lên cục công an thành phố, cho nên bọn người Lưu Dương chắc chắn sẽ triển khai hành động trả thù, không chỉ là sự an toàn của hân chúng mà anh cũng rất lo lắng về sự an toàn của em, anh thấy em vẫn nên trở về đây sống cùng anh đi, như vậy anh mới có thể bảo vệ em một cách tốt nhất.”

La Duyệt Kỳ còn suy nghĩ nhiều hơn: “Vậy ba mẹ em thì sao? Họ sẽ không gặp chuyện gì chứ?”

Câu này đúng là đã nhắc nhở Mạc Duy Khiêm, vẫn còn vấn đề khó khăn này chưa giải quyết được, hẳn nhất thời cảm thấy khó xử.

Lúc này Đồng Nguyên nói ra đề nghị: “Tôi thấy không bằng cứ tạm thời để Duyệt Kỳ ở chỗ cha mẹ cô ấy, cho Hàn Giang và Vương Bằng theo trở về, như thế sẽ không cần cử thêm người khác bảo vệ hai ông bà nữa, nếu Duyệt Kỳ chuyển tới đây thì không thể lúc nào cũng theo cậu được, lúc đó mới phiền toái.”

Dĩ nhiên là Mạc Duy Khiêm không muốn, cau mày không nói lời nào, La Duyệt Kỳ lại rất đồng ý.

“Em thấy ý này không tồi, cứ thế đi.

“Không cần tới đây ở với anh, có vẻ em rất vui nhỉ?” Mạc Duy Khiêm thấy La Duyệt Kỳ biểu hiện thoải mái như thế thì càng thêm khó chịu.

La Duyệt Kỳ nhanh chóng an ủi: “Không có, không có, em không nghĩ thế mà, em chỉ vui vì cha mẹ em có thể được đảm bảo an toàn thôi, thật ra em cũng rất muốn chuyển đến ở với anh, nhưng mà lúc này là thời điểm đặc biệt, đợi sau khi anh trình tài liệu lên thì sẽ khá hơn mà.”

“Vậy em biểu hiện cho anh xem.”

La Duyệt Kỳ cũng thoải mái, không nói hai lời ôm cổ Mạc Duy Khiêm cứng rắn hôn vài cái, Mạc Duy Khiêm còn đỡ lấy La Duyệt Kỳ cười ha hả.

Đồng Nguyên và Phùng Thư Dân thấy nhưng không thể trách, cùng nhau nhẹ nhàng rút ra ngoài.

...

Sau đó, Đồng Nguyên hỏi Mạc Duy Khiêm: “Không phải cậu bảo Cao Tử Ninh vẫn còn chỗ dùng tới sao? Tôi vẫn chưa thấy cô ta có tác dụng gì cả.”

“Là có tác dụng, dù sao cô ta không có tác dụng với anh đâu. Nói sao thì cha Cao Tử Ninh cũng là một người đàn ông chân chính, dĩ nhiên tôi không thể để con gái ông ấy có vấn đề được đúng không?”

“Vậy cậu tính làm gì?” Đồng Nguyên không rõ.

“Tôi còn chưa nghĩ xong, đến lúc đó rồi nói đi, tài liệu này sau khi chuẩn bị xong phải giao cho cục công an thành phố và viện kiểm sát, hai bút cùng vẽ thì tiến độ mới nhanh hơn được, khẩu cung của Loan Ninh không có vấn đề gì chứ?”

Đồng Nguyên gật đầu: “Thư Dân nói đã xử lý xong rồi, cục công an thành phố thậm chí vẫn cũng khá, không bao lâu sau Loan Ninh đã khai cả rồi.”

“Việc này liên quan đến sự sống còn của Triệu Chấn, có thể không làm hết sức sao? Hẳn cũng là người hiểm hoi còn lại mà chúng ta có thể tin được.”

Đồng Nguyên nghe xong đồng ý: “Như vậy cũng đúng, hẳn vì tương lai của mình không thể không cố gắng được, nhưng như thế có thể định tội cho Lưu Dương sao?”

“Dĩ nhiên là không thể, chẳng những không thể mà ngay cả bắt giam hẳn cũng không được.” Mạc Duy Khiêm cười khổ.

“Sao lại thế? Chứng cứ đã đầy đủ, ít nhất hẳn chắc chắn là kẻ bị tình nghi, chỉ cần lập án điều tra thì chắc chắn sẽ tìm ra vấn đề!”

Mạc Duy Khiêm thở dài: “Anh đừng quên thân phận của hẳn, đại biểu nhân dân có quyền miễn trách nhiệm hình sự, đây mới chính là chỗ phiền toái đây.”

Đồng Nguyên vỗ gáy: “Đúng thế, vậy phải làm sao đây?”

“Quá trình chắc chắn sẽ có khó khăn, tôi sẽ tranh thủ giải quyết.”

“Cũng chỉ có thể như thế, Duy Khiêm, đã sắp 9 giờ rồi, đừng ở chỗ này nữa, thân thể quan trọng hơn.” Đồng Nguyên khuyên Mạc Duy Khiêm trở về nghỉ ngơi.

Mạc Duy Khiêm tựa lưng vào ghế: “Tôi chưa muốn trở về, đợi lát nữa rồi tính.”

“Ở đây cũng không có chuyện gì gấp cần giải quyết mà.” Đồng Nguyên vẫn muốn khuyên Mạc Duy Khiêm trở về nghỉ ngơi.

“Trong phòng trống rỗng, một chút hơi người cũng không có, rất lạnh lùng.”

Chẳng lẽ Đồng Nguyên hẳn không phải là người hay sai? Nếu không phải nhìn vẻ mặt Mạc Duy Khiêm thật sự rất cô đơn thì Đồng Nguyên sẽ phải nghi ngờ có phải cậu ta đang cố ý mắng hắn không nữa. Nhà mới của Mạc Duy Khiêm vẫn đang phải tiến hành cải tạo dọn dẹp lại, nên cậu ta hiện đang ở tạm chỗ của hắn.

Nhưng dưới sự chỉ điểm của Phùng Thư Dân, Đồng Nguyên đã nắm giữ đầy đủ cách giải tỏa buồn phiền cho lãnh đạo của mình rồi.

“Tôi đi mua chút đồ ăn khuya cho cậu vậy.” Đồng Nguyên tìm cơ đi ra ngoài.

Kết quả, vừa ra ngoài Đồng Nguyên lập tức gọi điện cho La Duyệt Kỳ, giọng điệu vô cùng nghiêm trọng kể lại tình trạng hiện tại của Mạc Duy Khiêm, nói cậu ta mất ăn mất ngủ, không để ý tới thân thể như thế nào, rồi lại cứ ở lì chỗ làm việc không chịu về nghỉ ngơi như thế nào.

Nếu không phải hai ngày trước cô vừa gặp Mạc Duy Khiêm mà chỉ nghe Đồng Nguyên nói như thế, nhất định La Duyệt Kỳ sẽ nghĩ Mạc Duy Khiêm sắp không xong cũng nên, đây là cách miêu tả gì chứ? Nói như người ta sắp chết vậy!

Nhưng dù đã biết lời nói của Đồng Nguyên có chút phóng đại, La Duyệt Kỳ vẫn đau lòng vì Mạc Duy Khiêm liều mạng như thế, vì vậy vừa cúp điện thoại của Đồng Nguyên cô liền gọi cho Mạc Duy Khiêm.

Đồng Nguyên ở bên ngoài tán gẫu với mấy vệ sĩ, chưa tới 10 phút sau đã thấy Mạc Duy Khiêm vội vã đi ra khỏi văn phòng, miệng còn nói: “Được, anh nghe lời em, đã ra tới cửa rồi. Không tin? Không tin em cứ nghe tiếng khóa cửa cửa anh đi, bây giờ anh đang lấy khóa ra đây, em có nghe thấy tiếng gì không? Đồng Nguyên đang ở bên anh nè, lát nữa đi ra đường em có thể nghe được tiếng xe cộ ầm ĩ nữa, em đang làm gì? Được, anh trò chuyện với em, đợi đến khi anh về nhà chúng ta đều đã lên giường ngủ anh sẽ cúp máy.”

Mạc Duy Khiêm vừa nói vừa khua chân múa tay với Đồng Nguyên, ý bảo họ nhanh chóng xuống lầu, hắn sợ La Duyệt Kỳ không tin hắn đã thật sự ra khỏi văn phòng.

Đồng Nguyên cười thầm, bản thân đúng là càng ngày càng dễ dàng đối phó với sự trẻ con của Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm trò chuyện điện thoại với La Duyệt Kỳ, tới tận khi vào cửa nhà, rửa mặt lên giường rồi vẫn còn tiếp tục tán gẫu, sau đó lại sợ làm chậm trễ thời gian nghỉ ngơi của La Duyệt Kỳ mới vô cùng tiếc nuối mà cúp điện thoại. Buông điện thoại, Mạc Duy Khiêm cảm thấy bản thân thoải mái không ít, lòng cũng không trống rỗng như vừa rồi nữa, khóe miệng đuôi mắt đều mang ý cười, một lát sau đã ngủ say.

Lại qua hơn nửa tháng, tài liệu bên Mạc Duy Khiêm trình lên viện kiểm sát còn chưa nhận được kết quả, trong nửa tháng chờ đợi Mạc Duy Khiêm cũng không nhàn rỗi, vẫn liên hệ với các ủy viên hội đồng ở Danh Tỉnh về chuyện của Lưu Dương, nhưng kết quả cũng không tốt lắm.

Tin tốt duy nhất chính là chân của Kim Đào đã gần như hồi phục, hơn nữa sau khi khôi phục trở lại trận đấu, chỉ ra sân vài phút đã đá vào một quả, biểu hiện vô cùng tốt.

La Duyệt Kỳ được Hàn Giang và Vương Bằng hộ tống tới hiện trường xem trận đấu, nhìn biểu hiện của Kim Đào, cô thật sự vui thay hắn.

Trong thời gian này có thể nói Kim Đào chỉ ở nhà và trong căn cứ huấn luyện, làm việc đều vô cùng cẩn thận, cũng không hành động một mình, lúc di chuyển đều cùng đi với đồng đội, may mà cũng không xảy ra thêm chuyện gì, dưới hoàn cảnh như thế mà Kim Đào vẫn đá tốt, đúng là không dễ dàng.

Sau đó, La Duyệt Kỳ đi ra phía ngoài sân, một lát nữa cô muốn cùng Kim Đào ăn cơm, chúc mừng hắn một chút, lúc sắp tới nơi đỗ xe, đã có chuyện xảy ra.

Không biết từ chỗ nào, hơn 30 người xuất hiện vây quanh ba người La Duyệt Kỳ, người xung quanh thấy vậy đều nhanh chóng chạy xa tránh né.

Những người này xuất hiện cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp hành động muốn bắt lấy La Duyệt Kỳ. Hàn Giang và Vương Bằng đã trải qua huấn luyện đặc biệt, bình thường dù có một địch mười cũng không vấn đề gì, nhưng lần này đối phương có quá nhiều người, càng không ngờ là chúng dám kiêu ngạo tới vậy, ở nơi nhiều người tập trung mà dám công khai làm chuyện phạm pháp, hơn nữa tất cả chúng đều cố bám trụ hai người họ nên hai người cần bản không kịp đối phó.

La Duyệt Kỳ bị người ta túm lên xe, ném vào ghế phía sau, giấy dựa mạnh mẽ khiến cô bị thương không ít chỗ.

Lúc Kim Đào tới thì đúng lúc thấy một màn như vậy, vì không có ai chú ý tới hắn, cho nên sau khi gọi điện báo hắn thừa dịp mọi người không chú ý tới nhanh chóng đến gần chiếc xe, trực tiếp kéo kẻ đang túm La Duyệt Kỳ ra, đá thẳng vào nơi yếu hại của đối phương.

Chân Kim Đào không phải là chân người thường, một đá này của hắn không thua gì so với việc bị một chiếc xe tông vào, người kia đau đớn té xuống mặt đất, gần như là ngất đi.

La Duyệt Kỳ cũng phản ứng rất thông minh, lập tức chui ra khỏi xe, Kim Đào kéo cô chạy về phía trước.

Nhưng đã không kịp nữa rồi, chỉ nháy mắt hai người đã bị mấy kẻ khác ngăn chặn.

“Thằng ranh, lần này là tự mày bỏ tới trước cửa chịu đòn, dù sao cũng chết thôi.” Kẻ nói chuyện đúng là kẻ cầm đầu nhóm tập kích Kim Đào ở căn cứ huấn luyện lần trước.

Lúc này La Duyệt Kỳ và Kim Đào đều bị người đẩy mạnh vào trong xe, tên cầm đầu kia ngồi vào vị trí phó lái nói: “Đi mau.”

Hàn Giang và Vương Bằng vẫn đang bị vây công thấy sự việc như thế cũng không ham chiến, muốn rút lui nhưng vẫn bị dây dưa.

Hàn Giang và Vương Bằng gấp tới đỏ mắt, cũng chẳng quản nhiều nữa, móc súng ra trực tiếp bắn ngã vài người, sau đó thừa dịp những kẻ khác tránh né, lên xe đuổi theo.

Xe của đối phương dĩ nhiên là không thể sánh được với xe của Mạc Duy Khiêm, hơn nữa kỹ thuật lái xe của Hàn Giang cực tốt, không lâu sau đã đuổi kịp, Vương Bằng báo cáo lại tình trạng hiện tại của họ với Đồng Nguyên, yêu cầu người tiếp viện.

La Duyệt Kỳ và Kim Đào ngồi ở hàng ghế sau, không ngừng nhìn xung quanh và phía sau, thấy xe Hàn Giang đuổi theo phía sau thì hơi yên lòng hơn.

“Con mẹ nó, mày lái nhanh lên có được không? Chạy trước lâu như thế mà vẫn bị chúng nó đuổi theo, đúng là đồ vô dụng!” Tên cầm đầu kia tức giận mắng lái xe, vẻ mặt cực kỳ căng thẳng.

Lái xe cũng đầy đầu mồ hôi, hắn ta đã cực kỳ cố gắng cắt đuôi rồi, nhưng lần này không phải là đóng phim, hắn cũng chẳng có kỹ thuật cao siêu gì, dù sao cũng không thoát khỏi được.

Chẳng những kỹ thuật không bằng mà xe cũng không độ nổi, thấy xe phía sau đuổi theo đã chạy song song với mình. Lái xe vừa sợ vừa cuống, vô tình đảo tay lái một cái, trực tiếp chạy sai làn đường, biến thành chạy ngược hướng.

Lúc đối mặt với chiếc xe tải đang gào thét xông thẳng tới, đầu óc La Duyệt Kỳ trống rỗng, ấn tượng cuối cùng của cô là Kim Đào ngồi bên cạnh đột nhiên ôm chặt lấy cô.

55. Chương 55

Hàn Giang và Vương Bằng dừng xe cầm công cụ chạy tới, đập vỡ cửa xe, phân biệt kéo Kim Đào và La Duyệt Kỳ từ bên trong ra.

La Duyệt Kỳ mơ hồ nhìn Kim Đào hôn mê bất tỉnh ở đối diện, chỉ cầu mong hắn không xảy ra chuyện gì không may.

Xe cứu thương lập tức đuổi tới đưa tất cả mọi người đến bệnh viện.

Trên người La Duyệt Kỳ chỉ bị trầy da khi giấy dựa và một ít vết thương nhỏ ở cánh tay không đáng lo ngại. Tuy Hàn Giang và Vương Bằng kiên trì yêu cầu cô làm kiểm tra toàn diện nhưng La Duyệt Kỳ biết bản thân cô không việc gì, cũng không nghe lời khuyên mà ngồi ở hành lang chờ kết quả của Kim Đào.

Mạc Duy Khiêm và Đồng Nguyên chạy tới bệnh viện trong thời gian ngắn nhất, sắc mặt Mạc Duy Khiêm trắng bệch, tuy trong điện thoại Hàn Giang đã nói La Duyệt Kỳ không có vấn đề gì nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy cô bình yên ngồi ở hành lang hẳn mới thật sự yên lòng.

“Duyệt Kỳ, em không sao là tốt rồi, đều do anh phòng bị không chu toàn, là do anh không tốt.” Mạc Duy Khiêm ôm La Duyệt Kỳ mắt đã dại ra, liên tục tự trách.

Giọng điệu La Duyệt Kỳ rất bình tĩnh: “Anh cũng đã làm hết sức rồi, trừ khi cả ngày chúng ta chỉ ở yên trong nhà, nếu không thì sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện, dù anh có ười người bảo vệ thì chúng cũng sẽ tìm càng nhiều người tới đánh lén hơn. Nơi này là địa bàn của chúng, chẳng còn cách nào.”

Nói đến đây, La Duyệt Kỳ ngẩng đôi mắt đăm lệ, mơ hồ nhìn Mạc Duy Khiêm: “Em chỉ mong Kim Đào không gặp chuyện gì không may, anh nói xem anh ấy có chết không?”

Dĩ nhiên là Mạc Duy Khiêm không thể trả lời được, chỉ có thể an ủi cô: “Không đâu, Kim Đào mạng lớn, sẽ không gặp chuyện gì đâu.”

Một lát sau, cha mẹ Kim Đào cũng được người của Mạc Duy Khiêm đón đến, Trần Thục Phương vừa thấy La Duyệt Kỳ thì liền nhào lên đánh: “Cô là đồ yêu tinh hại người, Kim Đào nhà tôi đã chia tay với cô rồi sao cô còn quẩn quýt lấy nó? Nếu con tôi có mệnh hệ gì tôi sẽ liều mạng với cô!”

Mạc Duy Khiêm bảo vệ La Duyệt Kỳ, hai vệ sĩ tiến lên phối hợp với cha Kim Đào kéo Trần Thục Phương sang một bên. Trần Thục Phương ngồi dưới đất gào khóc, chỉ vào La Duyệt Kỳ kêu lên: “Cô là đồ tai họa, sao cô không chết đi? Nhà tôi đã gây nghiệt gì mà lại gặp phải cái thứ quỷ đòi mạng như cô chứ, ôi con tôi...”

La Duyệt Kỳ cũng không phản bác, chảy nước mắt mặc kệ Trần Thục Phương chửi bậy, đến tận khi bác sĩ đi ra mới có phản ứng, mau chóng đứng lên bước qua.

“Đây là bệnh viện, các người ồn ào cái gì, có muốn bệnh nhân khỏe lại không hả?” Bác sĩ tức giận răn dạy mọi người.

La Duyệt Kỳ cũng không quan tâm tới lời này, cô lo lắng hỏi: “Bác sĩ, người thế nào rồi?”

“Không nguy hiểm đến tính mạng.”

Một câu này khiến mọi người nhẹ nhàng thở ra, chân La Duyệt Kỳ mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã ngồi xuống mặt đất. Ôn trời, Kim Đào không sao!

“Liệu sau này con tôi có thể đá bóng được nữa không?” Trần Thục Phương lại hỏi, không có vấn đề về tính mạng cũng không có nghĩa là không có vấn đề gì khác.

Bác sĩ nhìn về phía Trần Thục Phương: “Bà là mẹ bệnh nhân sao? Rất đúng lúc, bà nhanh chóng đi làm thủ tục nhập viện cho cậu ấy đi, con trai bà bị thương không nhẹ ở thắt lưng, chắc chắn không thể tiếp tục đá bóng được, sau này có thể đứng lên đi lại đã là rất tốt rồi! Tình trạng cụ thể còn phải chờ hội chẩn, tạm thời cố định chỗ đau của bệnh nhân thế đã, chúng tôi sẽ nhanh chóng đưa ra kết luận!”

Trần Thục Phương choáng váng, nhìn bác sĩ chằm chằm, bà căn bản không thể hiểu nổi ông ta đang nói gì.

“Bác sĩ, ông nói thế là có ý gì? Cái gì gọi là có thể đứng lên đi lại đã là rất tốt rồi chứ?”

Bác sĩ đã gặp rất nhiều vẻ mặt còn tồi tệ hơn thế này của người nhà bệnh nhân rồi nên cũng không có cảm giác gì nhiều, chỉ càng nói thẳng hơn: “Kết quả tệ nhất chính là con bà sẽ bị hoàn toàn tê liệt, không thể đi lại, còn người nhà nào khác không? Hãy nhanh giúp chăm sóc cậu ấy chút, một người đi làm thủ tục.”

Tâm trạng Mạc Duy Khiêm rất nặng nề, nhưng khi hắn nhìn về phía La Duyệt Kỳ đang ở trong lòng mình thì lại càng thêm kinh hãi.

Chỉ thấy vẻ mặt La Duyệt Kỳ không thể dùng hai chữ bình tĩnh mà hình dung nữa rồi, toàn thân cô bao phủ một dòng khí trầm lắng, tựa vào ngực hần không chút cảm xúc.

“Duyệt Kỳ, em tỉnh táo lại đi, Kim Đào nhất định sẽ tốt lên thôi.”

La Duyệt Kỳ nhẹ nhàng đẩy Mạc Duy Khiêm ra, đứng thẳng người dậy đi về phía cuối hành lang: “Em không sao, em sẽ chờ Kim Đào khỏe lại.”

Nhìn La Duyệt Kỳ đi xa dần, Mạc Duy Khiêm mơ hồ cảm thấy hần sẽ mất cô.

Trong lòng truyền đến từng cơn đau nhứt khiến hần cảm thấy bị đè nén lại không có chỗ để giải tỏa, Kim Đào bị như vậy là chuyện mà bất kỳ ai cũng không muốn!

“Duy Khiêm, sở cảnh sát và người của phân cục tới.” Đồng Nguyên gọi Mạc Duy Khiêm qua một bên nói.

“Là phân cục của ai? Phạm Thanh Lợi chăng?”

“Là bên đó, sự việc xảy ra tại nơi giao nhau giữa hai khu, sao hần có thể buông tha cơ hội này chứ, đoán chừng là chủ động nhận việc mờ tối đấy.”

Mạc Duy Khiêm cười lạnh: “Đây là muốn ép tôi đến đường cùng sao, vốn định làm theo trình tự chính quy nhưng bây giờ xem ra toàn bộ Danh Tinh đều không chịu phối hợp, đã thối nát đến tận rẫy rồi! Đi qua xem một chút!”

Người phân cục tới là phó cục trưởng Tiền, mang theo 5 cảnh sát, nhìn thấy Mạc Duy Khiêm, thái độ trở nên cực kỳ nghiêm khắc “Anh là người chịu trách nhiệm? Theo camera ghi được thì hai người kia công khai đả thương người ở gần sân vận động, trước mắt đã có hai người bị thương quá nặng mà tử vong, ba người khác bị thương nặng vẫn đang cấp cứu, hiện tại chúng tôi muốn bắt hai người kia về quy án, tốt nhất là anh hãy hợp tác một chút, nếu không chỉ có thể xử lý theo quy định đối với kẻ chống lại người thi hành án mà thôi!”

“Người ư? Hôm nay chắc chắn là anh không thể đưa đi, thôi thì cứ bảo Phạm Thanh Lợi tự lặn tới đây mà gặp tôi, nếu anh không đồng ý, vậy thì ngoài xử lý kẻ chống đối người thi hành án thì anh còn phải thêm vào đó tội danh tấn công cảnh sát đấy.” Hiện tại Mạc Duy Khiêm hận Lưu Dương thấu xương, cũng chẳng muốn bận tâm quá nhiều nữa.

“Ôi! Mạc Duy Khiêm, anh là nhân viên công vụ quốc gia đấy, thế mà dám công khai phạm pháp, vậy thì cùng đi thôi!” Phó cục trưởng họ Tiền vừa nói xong liền ý bảo mấy người cùng tới bắt ba người Mạc Duy Khiêm, Hàn Giang và Vương Bằng đi.

Đồng Nguyên sao có thể để họ thực hiện được ý đồ chứ? Vung tay lên, tất cả mọi người cùng tiến lên vây quanh Mạc Duy Khiêm, Hàn Giang Vương Bằng và những người khác chuẩn bị đánh mấy tên cảnh sát này hả giận một chút, cũng đã chuẩn bị sẵn để có thể rút súng ra bất cứ lúc nào.

“Đợi đã, đừng xảy ra xung đột!” Lúc này có người hô lớn một tiếng,

Mọi người nhìn về phía tiếng nói, chỉ thấy lại có một đám cảnh sát rất đông chạy tới.

“Lão Tiền, anh mau mang người về đi, Triệu cục trưởng muốn đích thân xử lý vụ án này.” Người vừa kêu chạy tới nói.

“Trình cục, chuyện này không tốt đâu, cục công an thành phố không chỉ một lần xen vào việc phá án của phân cục chúng tôi, tôi thấy cứ như thế này đúng là khó mà ăn nói với nhau đấy.” Phó cục trưởng Tiền vẫn không ý thức được tình cảnh hiện tại của mình.

Trịnh Bân là Phó cục trưởng cục công an thành phố, nghe xong lời phó cục trưởng Tiền tỏ ra thần nhiên: “Vụ án hôm nay ảnh hưởng cực kỳ xấu, phải xử lý cẩn thận, Triệu cục trưởng đã dặn dò rất kỹ, hơn nữa lãnh đạo cục công an thành phố đã nghiên cứu, cách thức xử lý còn đang thảo luận, anh có ý kiến gì cứ tìm họ mà tranh luận, bây giờ thì đi nhanh đi!”

Phó cục trưởng tiền đành tâm không cam lòng không nguyện dẫn người của mình đi.

Sau đó Trịnh Bân hơi cung kính nói với Mạc Duy Khiêm: “Mạc tổ trưởng, Triệu cục trưởng đã dặn dò, bảo ngài không cần quá tức giận, xảy ra chuyện này cục công an thành phố chúng tôi cũng có lý do để điều động lực lượng cảnh sát tới bảo vệ ngài và những người bên cạnh ngài. Tôi dẫn 30 người tới trước, ngài xem sắp xếp thế nào, chỉ là phải nhanh chóng thúc giục bên viện kiểm sát và đại biểu nhân dân mới được!”

Mạc Duy Khiêm gật gật đầu: “Thay mặt tôi cảm ơn Triệu cục trưởng nhé, sau khi về anh hãy giúp tôi chuyển lời rằng nhân tình này tôi sẽ nhớ kỹ, bảo ông ta cứ việc thẳng tay mà làm, tôi sẽ ủng hộ và bảo vệ ông ta.”

Trịnh Bân nghe xong thì vui muốn chết: “Được, được, tôi nhất định sẽ chuyển lời, cảm ơn Mạc tổ trưởng!”

Trịnh Bân đi rồi, Mạc Duy Khiêm bảo Đồng Nguyên sắp xếp phân phối 30 cảnh sát kia, bản thân hắn thì đi tìm La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ vẫn ngồi ở hàng ghế cuối hành lang, như thể chuyện vừa xảy ra chẳng có quan hệ gì với cô.

“Duyệt Kỳ, em đừng như vậy, anh biết lòng em đang rất khổ sở, chuyện của Kim Đào cũng không phải tại em, hơn nữa bác sĩ cũng đã nói là phải tiếp tục tiến hành hội chẩn nữa mà, anh đưa em về nghỉ ngơi trước được không? Vết thương trên người em cũng phải bôi thuốc mới được.” Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ tĩnh lặng mà đau lòng.

La Duyệt Kỳ thở phào một hơi: “Bị thương ở thắt lưng, dù là tình trạng tốt nhất thì kiếp sống Vận động viên của anh ấy cũng hết rồi. Lời nói của bác sĩ em có thể hiểu, tỷ lệ Kim Đào bị liệt rất lớn, em biết đầu sỏ gây chuyện là đám Lưu Dương nhưng em không thể không tự trách mình được. Kim Đào anh ấy, anh không không hề do dự ôm lấy em..., anh về trước đi, còn nhiều việc bề bộn chờ anh xử lý nữa, em muốn ở đây chăm sóc Kim Đào.”

Về mặt Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ đầy phức tạp, muốn hỏi cô có phải tính chấm dứt quan hệ giữa bọn họ không nhưng hắn cứ mãi do dự, câu hỏi không thể nói ra miệng được, chỉ có thể đứng đây gọi Đồng Nguyên để anh ta sắp xếp Hàn Giang và Vương Bằng cùng với mấy cảnh sát ở lại bệnh viện bảo vệ.

Đồng Nguyên cũng thở dài, lần này duyên phận giữa Mạc Duy Khiêm và La Duyệt Kỳ có lẽ thật sự đã hết. Kim Đào thành ra thế này, La Duyệt Kỳ không thể bỏ mặc cậu ta được, chỉ là không biết Mạc Duy Khiêm nghĩ sao, có lẽ sau khi chia tay cũng phải sa sút tinh thần một thời gian dài.

Trần Thục Phương và bạn già Kim Tăng Chí bị cảnh vừa rồi dọa sợ, đợi đến lúc hai người phản ứng kịp thì trên hành lang chỉ còn lại vệ sĩ và cảnh sát bảo vệ mà thôi.

La Duyệt Kỳ thấy thế lập tức đi tới quỳ gối trước mặt họ: “Bác trai, bác gái, con biết là con không tốt, nhưng con cam đoan tương lai con sẽ dùng cả đời để chăm sóc Kim Đào, nhất định sẽ chăm sóc anh ấy đến già.”

“Con tôi còn dám để cô chăm sóc? Cô để nó được sống thêm vài ngày đi, cách xa nó cho tôi!” Trần Thục Phương cực kỳ tức giận, sao có thể nghe vào tai lời La Duyệt Kỳ được.

La Duyệt Kỳ quỳ trên mặt đất, thái độ vô cùng kiên định: “Bác gái, con biết bác oán con, nhưng con cũng không thể bỏ Kim Đào lại như thế, con nói được làm được!”

Kim Tăng Chí rất đau thương nhưng vẫn còn lại chút lý trí: “Duyệt Kỳ, chúng ta cũng không muốn liên lụy đến con, nhưng con cũng nghe bác sĩ nói rồi đó, chúng ta biết Kim Đào vì bảo vệ con mới bị thương nặng đến vậy, nếu nó thật sự không đứng lên nổi, tối thiểu con cũng cho chúng ta một lời cam đoan!”

La Duyệt Kỳ gật đầu: “Con sẽ nghe bác hết, bác bảo sao con sẽ làm vậy.”

Kim Tăng Chí nghĩ nghĩ nói: “Bây giờ vẫn phải từ từ xem tình huống của Kim Đào, nếu thật sự không ổn thì hai người hãy đăng ký trước, như thế thì hai vợ chồng già chúng ta cũng biết tương lai con mình vẫn còn có người chăm sóc, dù chết cũng được nhắm mắt.”

“Được!” La Duyệt Kỳ đồng ý với yêu cầu của Kim Tăng Chí, sau đó đứng lên tiếp tục chờ gặp Kim Đào.

Nhưng sau khi tĩnh lại, Kim Đào không chịu gặp ai cả, bác sĩ nói đây là phản ứng bình thường khi bệnh nhân không thể chấp nhận nỗi sợ thật, nói người nhà hãy cố gắng khuyên bảo, tránh sinh ra ám ảnh tâm lý

cho bệnh nhân.

La Duyệt Kỳ đứng ở cửa phòng bệnh nhìn Trần Thực Phương và Kim Tăng Chí khóc rống trước giường bệnh của Kim Đào, nước mắt cô cũng bất giác rơi xuống.

Kim Đào mở to mắt không rên một tiếng, mặc cha mẹ kêu gọi thế nào cũng không có một chút phản ứng, qua nửa ngày sau mới nghẹn giọng nói: “Ba mẹ, con không sao, con có thể chịu đựng được, mọi người để con yên một lát đi.”

“Con, con có đau không?” Lòng Trần Thực Phương như bị dao đâm thành từng mảnh.

Kim Đào không có biểu hiện gì: “Không đau, không có cảm giác thì sao có thể đau được chứ.”

Trần Thực Phương nghe thế gần như khóc tới hôn mê luôn, Kim Tăng Chí nhanh chóng giúp bà ra ngoài nghỉ ngơi.

La Duyệt Kỳ chậm rãi đến trước giường bệnh như lại không thể nói nên lời dù chỉ một câu.

Kim Đào không thể cử động, đảo mắt nhìn La Duyệt Kỳ một cái nói: “Không ngờ kết cục của anh lại như thế này, là do anh tự nguyện làm thế, em không cần cảm thấy mình nợ anh, nên làm gì thì cứ làm thôi.”

La Duyệt Kỳ bật khóc: “Em sẽ không đi đâu, anh trở thành như thế này đều vì bảo vệ em, em thật sự xin lỗi!”

“Tôi đã nói không có quan hệ gì với cô, là do tôi muốn làm thế, tôi không cần đồng tình thương hại, cho dù tôi có phải ở trên giường khóc than cả đời cũng không cần kéo kẻ khác làm đệm lưng, cô cứ việc sống cuộc sống của cô đi.” Kim Đào kích động kêu.

“Kim Đào, không phải em đồng tình thương hại anh, em thật sự đau lòng, em sẽ cùng anh cố gắng điều dưỡng thân thể, bác sĩ nói có cơ hội phục hồi như cũ mà, anh đừng buông tha chính mình!” La Duyệt Kỳ khóc khuyên Kim Đào.

Trong mắt Kim Đào cũng có nước mắt, nhưng hấn mạnh mẽ đè nén không tỏ ra yếu đuối: “Anh không buông tha gì hết, em ra ngoài đi, anh muốn ở một mình, bây giờ anh không muốn gặp bất kỳ người nào hết, em ra ngoài giúp anh chăm sóc ba mẹ anh đi.”

La Duyệt Kỳ đành phải lau nước mắt ra khỏi phòng bệnh.

Thời điểm phòng bệnh chỉ còn một mình hấn, Kim Đào mới nhắm chặt hai mắt lại, khóc nghẹn ngào.

Trên đường trở về, Mạc Duy Khiêm mang khuôn mặt bình tĩnh không nói lời nào, một lúc sau đột nhiên nói: “Đến viện kiểm sát thành phố.”

Đến viện kiểm sát, kinh động mọi người, viện trưởng Hứa Thế Văn tự mình mời Mạc Duy Khiêm vào văn phòng của ông ta.

“Mạc Tổ trưởng thân bận trăm việc mà vẫn tới đây, có việc gì gấp sao?” Hứa Thế Văn cười hỏi.

Mạc Duy Khiêm cũng thản nhiên cười: “Đúng là có việc gấp, nửa tháng trước tôi đã cho người đưa tài liệu tới, không biết Hứa viện trưởng đã xem qua chưa?”

“Không chỉ tôi đã xem mà toàn bộ thành viên viện kiểm sát đều đã xem qua, đồng thời cũng đã xâm nhập điều tra.”

“Nếu đã thế, tôi muốn biết vì sao đến tận bây giờ các ông vẫn không có hành động cụ thể gì, cũng không cho tôi một câu trả lời thuyết phục?”

Hứa Thế Văn cúi đầu trầm tư, sau đó nói: “Chuyện này dĩ nhiên là có nguyên nhân, chúng tôi cử người tới cục cảnh sát thành phố điều tra để biết tình huống, những người khác chưa nói, chỉ riêng tình huống thẩm vấn Loan Ninh đã có rất nhiều điểm đáng ngờ rồi. Trên người Loan Ninh có thương tích, hơn nữa không phải là vết thương cũ, ngoài lời hấn tự kể thì chúng tôi cũng nghe được chút tin đồn, không thể loại trừ khả năng bị ép cung, cho nên chỉ có thể tiếp tục điều tra, chưa thể nhắc tới tố tụng được.”

Mạc Duy Khiêm nhìn chăm chăm Hứa Thế Văn một lát, sau đó cười ra tiếng: “Thật không ngờ ngài còn một đoạn quan hệ rắc rối như vậy, bây giờ tôi không thể không cảm thấy bội phục Lưu Dương.”

“Mạc tổ trưởng cần gì nói quá lời như vậy, làm việc phải nói tới chứng cứ, nếu đã tồn tại điểm đáng nghi thì khẩu cung kia của Loạn Ninh cũng không thể cam đoan là thật được, hơn nữa lúc trước nghi phạm cũng không hề nhận là có kẻ nào sai khiến, những kẻ hành hung bắt được hôm nay vẫn chưa tiến hành thẩm tra xử lý chứ đừng nói là có liên hệ gì với Loạn Ninh.”

Mạc Duy Khiêm không hề nghe Hứa Thế Văn nói chuyện, chỉ đứng dậy đi ra tới cửa lại nói một câu: “Vừa mới xảy ra vụ án, Hứa viện trưởng đã biết thông tin, bằng năng lực này của ông mà không điều tra được chi tiết của Loạn Ninh, đúng là khó mà làm kẻ khác tin được.”

Hứa Thế Văn xấu hổ cười cười, cũng không nói gì.

Mạc Duy Khiêm đi ra liền hỏi Đồng Nguyên: “Lúc trước hai người ép Duyệt Kỳ nhảy lầu kia cũng không khai ra, đoán chừng những kẻ bị bắt hôm nay cũng chẳng khai ra cái gì đâu, anh cho người đến dạy cho Triệu Trấn làm sao để thẩm vấn vụ án, dù sao đây là nơi bé nhỏ chưa thấy được thủ đoạn chân chính bao giờ.”

Đồng Nguyên hiểu ý Mạc Duy Khiêm muốn nói, nhưng vẫn muốn xác nhận lại một chút: “Cần phải hạ mấy thứ đó?”

Mạc Duy Khiêm hừ lạnh một tiếng nhìn về phía tòa nhà Viện kiểm sát, trong mắt hắn đây chẳng qua chỉ là một tòa “nhà nhỏ” vụt đi của thành phố Danh Tinh mà thôi.

Đồng Nguyên biết Mạc Duy Khiêm thật sự bị chọc giận rồi, nếu không hắn sẽ không dùng tới thủ đoạn cỡ này. Cái gọi là hạ mấy thứ đó chính là trộn lẫn chất độc trong đồ ăn dành cho phạm nhân hoặc bắn chất độc vào mà thần không biết quỷ không hay, đến lúc đó cho dù có là kẻ có thể đùa giỡn ác độc với mạng người cũng phải cúi đầu trước những thủ đoạn này! Nhưng mà, phải dùng đến những cách này cũng là vì không có cách khác, Hứa Thế Văn của Viện kiểm sát này rõ ràng là bao che đám người Lưu Dương kia, khiến vụ án này không thể tiến hành theo trình tự bình thường được, đi một bước bị cản một bước, vậy thì cũng không cần nói chuyện nữa!

Nhưng hắn vẫn lo lắng một chuyện khác nữa: “Duy Khiêm, vết thương của Kim Đào phải làm sao đây? Tôi thấy La Duyệt Kỳ có ý chăm sóc cậu ta đấy.”

Mạc Duy Khiêm khép mắt lại, trên mặt cũng lộ ra chút mỏi mệt: “Tôi còn đang nghỉ, chuyện này tôi phải suy nghĩ cho thật kỹ mới được.”

56. Chương 56

Bởi vì cục công an thành phố đã khống chế toàn bộ, hơn nữa còn có người bị đánh gục nên bên Lưu Dương tạm thời cũng yên phận.

“Người chết đều đã sắp xếp ổn thỏa, tiền cũng đưa tới nhà họ rồi. Mạc Duy Khiêm này đúng là lợi hại, đáng tiếc là chỉ có dũng mà chẳng có mưu, nhược điểm đều nằm trên tay chúng ta, sau này sẽ cho nó biết tay.” Phạm Thanh Lợi đắc ý cười nói.

Lưu Dương nghe xong cũng cười: “Thằng đó muốn đụng đến anh, bây giờ thì sao? Gà chạy trúng võ! Một cửa kia của lão Hứa nó không qua được, bảo người tiện thể nhả với Loạn Ninh, thích khai thế nào thì cứ khai thế đó, dù sao cũng không được tính là chứng cứ. Người bên viện kiểm sát căn bản sẽ không để ý tới đề nghị của Mạc Duy Khiêm, muốn bắt anh? Nó nằm mơ đi, ha ha...”

Đợi đến lúc cười đủ mới nói: “Triệu Chấn ở cục công an thành phố đối nghịch với chúng ta, nghĩ rằng Mạc Duy Khiêm có bối cảnh như thế, không cần sợ gì cả, đúng là thằng gà nhà quê, đến lúc đó cho hắn ta đi làm bạn cùng Mạc Duy Khiêm đi. Còn nữa, tình thế lúc này đang cực kỳ có lợi cho chúng ta, không cần gây chuyện thêm nữa, thằng cầu thủ kia coi như là xả giận cho Loạn Ninh đi.”

Phạm Thanh Lợi vội vàng trả lời, hai người lại bắt đầu nghĩ bước hành động tiếp theo.

Gần một tuần sau Mạc Duy Khiêm mới lại đến bệnh viện, tuy mấy ngày nay hắn không tới nhưng mỗi ngày đều cho người tới hỏi thăm tình trạng sức khỏe cả Kim Đào, tiền thuốc men chữa trị cũng cho người thanh toán.

Hắn luôn luôn nghĩ xem phải xử lý chuyện của mình và La Duyệt Kỳ như thế nào, có thể tưởng tượng đến cảnh gặp mặt như thế nào nhưng dù sao cũng cần một kết quả, đành tới đây nhìn xem, hơn nữa hắn cũng vô cùng nhớ La Duyệt Kỳ.

Đứng ngoài cửa phòng bệnh, nhìn La Duyệt Kỳ đút cơm cho Kim Đào qua cánh cửa thủy tinh, Mạc Duy Khiêm khó chịu không nói ra lời, hắn biết một tuần nay La Duyệt Kỳ cực nhọc ngày đêm chăm sóc Kim Đào, ngoài việc đi toilet và tắm rửa cần để Kim Tăng Chí và vệ sĩ giúp đỡ thì tất cả mọi việc đều do cô tự làm, điều này cũng khiến hắn chua xót không thôi.

La Duyệt Kỳ đút xong cho Kim Đào miếng cơm cuối cùng, lại lau miệng cho hắn: “Hôm nay em đã nghe bác sĩ nói, với tình trạng của anh nếu phẫu thuật thì vẫn có hy vọng phục hồi như cũ.”

Kim Đào nghe xong cũng không có biểu hiện gì nhiều, chỉ nhìn trần nhà nói: “Anh không phải đồ ngốc, anh đã nghe hộ sĩ nói chuyện rồi, họ căn bản không dám dễ dàng đưa anh lên bàn mổ, tỷ lệ thất bại quá lớn, trên lý thuyết thì cái gì cũng có thể. Em ở đây thời gian cũng lâu rồi, tâm ý của em anh cũng hiểu nhưng thật sự không cần thiết, em cũng đừng nghe lời ba mẹ anh, ông trời đã sắp xếp như thế, muốn tránh cũng không được, nếu không nghĩ tới ba mẹ thì anh đã không muốn sống tiếp nữa rồi.”

“Vậy anh cũng muốn em cả đời không sống tốt ư? Chẳng lẽ anh cứu em vì thế sao? Kim Đào, anh cũng không cần nói nữa, em biết anh là một người có lòng tự trọng rất mạnh, em không bị anh trói buộc, việc chăm sóc anh là do em hoàn toàn tình nguyện.”

“Vậy Mạc Duy Khiêm thì sao? Em chuẩn bị giải quyết thế nào? Đừng nói với anh là em không có tình cảm với anh ta!” Kim Đào hỏi lại.

Lòng La Duyệt Kỳ khổ sở nhưng không chút biểu hiện ra ngoài: “Giống như anh đã nói, tất cả là do số phận đã sắp đặt, bây giờ em không cầu mong gì cả, chỉ hy vọng anh có thể đứng lên được. Anh ngủ một lát đi, đừng nghe người khác nói lung tung.”

La Duyệt Kỳ không quấy rầy Kim Đào nữa mà đi ra khỏi phòng bệnh, vừa quay đầu đã nhìn thấy Mạc Duy Khiêm nhiều ngày không gặp.

Cảm thấy dường như hắn gầy đi, ánh mắt La Duyệt Kỳ nóng lên, cúi đầu hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Mạc Duy Khiêm cũng trầm mồi ngổn ngang: “Nhớ em nên tới đây thăm, Kim Đào thế nào rồi?”

“Nhìn qua thì có vẻ là ổn định cảm xúc, nhưng nếu ai hiểu anh ấy thì đều biết anh ấy đang cố giấu nỗi buồn trong lòng không nói ra mà thôi.”

“Duyệt Kỳ, chúng ta nói chuyện được không? Tuy anh biết thời điểm này không đúng nhưng anh vẫn muốn hai người chúng ta có thể nói chuyện với nhau một cách rõ ràng.”

La Duyệt Kỳ ngẩng đầu nhìn mắt Mạc Duy Khiêm, gật gật đầu, sau đó để Mạc Duy Khiêm lôi kéo tay cô đi ra ngoài.

Ngồi vào trong xe, đầu tiên Mạc Duy Khiêm hỏi La Duyệt Kỳ: “Cha mẹ em cũng biết chứ?”

“Đã biết, họ cũng đồng ý để em ở lại chăm sóc Kim Đào.”

Nói xong, dường như La Duyệt Kỳ dồn hết dũng khí, tiếng nói chuyện cũng hơi lớn hơn: “Mạc Duy Khiêm, em biết em làm vậy là không công bằng, nhưng nếu lần này Kim Đào không việc gì, em cũng chỉ nói cảm ơn anh ấy. Nhưng sự thật đã vậy, anh ấy là một vận động viên, kiếp sống đá bóng cứ thế mà mất đi chưa nói, lại còn có khả năng bại liệt suốt đời, đối mặt với chuyện như vậy em không thể mặc kệ anh ấy được. Những chuyện anh muốn khuyên thì ba mẹ em cũng đã khuyên em rồi, họ nói chăm sóc Kim Đào thì có thể nhưng nếu kết thành vợ chồng thì chắc chắn tương lai em sẽ hối hận, vì sớm muộn gì em cũng sẽ bị cuộc sống đó tra tấn tới không yên. Em cũng đã suy nghĩ rất nhiều, tương lai có hối hận không em không biết, em chỉ biết hiện tại em không thể bỏ anh ấy lại như thế được.”

Sau khi nói, nước mắt cô lại rơi xuống: “Em vốn muốn cùng anh sống thật tốt, cũng tính toán rất nhiều về tương lai của chúng ta, không ngừng cố vũ bản thân cố lên. Nhưng mà, có lẽ là do vận mệnh trêu đùa, chúng ta phải trở lại cương vị của mình, em và Kim Đào đối tới đối lui cũng chẳng tách nhau ra được, Mạc Duy Khiêm, em chỉ có thể nói: Chúng ta chia tay đi, chúc anh hạnh phúc!”

Những lời này lúc trước cô đã nói với Mạc Duy Khiêm, nhưng tâm trạng và cảm giác lúc này hoàn toàn khác khi đó.

Lúc này Mạc Duy Khiêm mới hiểu, sợ dĩ hân chần chừ không tới bệnh viện gặp La Duyệt Kỳ chính là vì sợ nghe thấy những điều này, nhìn La Duyệt Kỳ khóc sụt sùi, lòng hân đau đến xoắn lại, ôm chăm lấy cô dùng giọng trầm thấp nói: “Duyệt Kỳ, em khoan hãy quyết định, chúng ta hãy chờ một chút, chờ Kim Đào phẫu thuật xong có tiến triển gì không. Anh có thể chờ, cũng sẽ không can thiệp vào việc em chăm sóc cậu ấy, Duyệt Kỳ, chúng ta chờ thêm, được không?”

La Duyệt Kỳ khóc ngã vào lòng Mạc Duy Khiêm: “Em không muốn liên lụy người khác thêm nữa. Mạc Duy Khiêm, anh nhanh chóng bắt đám người Lưu Dương kia rời khỏi nơi này đi, chuyện của chúng ta hãy cứ coi như một giấc mơ.”

Mạc Duy Khiêm ôm chặt La Duyệt Kỳ đau đớn nói: “Duyệt Kỳ, em có biết anh muốn giết đám người Lưu Dương đó cỡ nào không? Nhưng anh không thể làm vậy, anh phải tiến hành từng bước một, hiện tại thứ anh phải đối mặt chính là toàn bộ cơ cấu chức năng của thành phố Danh Tinh này, có thể nói hiện tại ngoài cục công an thành phố ra thì toàn bộ cơ quan chính trị của Danh Tinh đều có liên hệ với Lưu Dương. Có thể nói Lưu Dương chính là đại diện cho lợi ích của họ, anh chỉ có thể đào ra từng bước từng bước một. Duyệt Kỳ, em không thể rời khỏi anh như vậy được.”

La Duyệt Kỳ không ngờ Mạc Duy Khiêm lại phải đối mặt với áp lực lớn như vậy, bình thường chỉ thấy hân thoải mái tự nhiên đối mặt với các vấn đề khó khăn, thì ra tất cả phiền não hân đều tự gánh vác, vừa nghĩ thế cô lại đau lòng tới đỉnh: “Thật xin lỗi, em không biết anh gặp khó khăn như thế, thật xin lỗi, em không biết bây giờ mình nên làm sao mới tốt nữa!”

Ân tình của Kim Đào cô không thể buông tha, nhưng Mạc Duy Khiêm là người cô yêu. La Duyệt Kỳ dù có kiên cường hơn nữa thì cũng không thể không oán trách vận mệnh sao quá bất công.

“Được rồi Duyệt Kỳ, em đừng khóc. Đều do anh không tốt, anh không nên nói những điều này với em, vốn dĩ em đã khó chịu rồi mà anh còn làm em thêm buồn phiền, chúng ta không chia tay, đợi sau này hãy nói. Bệnh của Kim Đào, anh sẽ tìm bác sĩ tốt nhất tới đây cho cậu ấy.” Mạc Duy Khiêm vừa nói vừa hôn lên môi La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ cũng chăm chú tập trung vào nụ hôn này, dường như không thể dừng lại nụ hôn sâu này.

Đến tận khi hai người thở hồng hộc tách ra, Mạc Duy Khiêm mới cười nói: “Sao em có thể nở bả anh được.”

La Duyệt Kỳ cũng tỉnh táo lại: “Không nở cũng phải bả, Mạc Duy Khiêm, anh không giống với Kim Đào, cho dù anh có gặp khó khăn lớn hơn đi nữa thì cuối cùng cũng sẽ giải quyết được, với thân phận địa vị của anh chắc chắn sẽ thành công. Mà Kim Đào thì không được, dù anh có cứu trợ có bố thí cho anh ấy nhiều hơn thì chuyện anh ấy mất đi một thân thể đầy đủ khỏe mạnh cũng là sự thật. Ngoài miệng Kim Đào không nói nhưng ai hiểu anh ấy thì đều biết anh ấy đang đau khổ sợ hãi như thế nào. Em không muốn cả đời sống trong sự tự trách, cho nên bất kể thế nào, em đều sẽ chăm sóc anh ấy, đến tận khi anh ấy có thể đứng lên được, anh ở Danh Tinh em sẽ ở cùng anh nhưng giải quyết xong vụ án, chúng ta cũng tan đi.”

Mạc Duy Khiêm ngẩn ra nhìn La Duyệt Kỳ, biết dù hân có nói thêm gì cũng không thể thay đổi được: “Em sẽ kết hôn với cậu ta sao?”

La Duyệt Kỳ lau nước mắt, khôi phục lại dáng vẻ nhanh nhẹn: “nếu Kim Đào đồng ý, em sẽ đăng ký với anh ấy.”

Mạc Duy Khiêm cảm thấy như ngực mình bị đâm một cú thật mạnh, đưa tay lên ôm ngực theo bản năng, cắn răng hỏi: “Em cứ thế không quan tâm tới cảm nhận của anh sao? Hay là căn bản trong lòng em vẫn yêu cậu ta? Nếu không sao em có thể không chút lưu luyến mà nói chuyện này với anh?”

Trái phải đều phụ lòng, không bằng hoàn toàn làm cho rõ ràng, La Duyệt Kỳ cũng không muốn cho bản thân cơ hội để thay đổi nữa, lập tức trả lời: “Có lẽ anh nói đúng, sau khi Kim Đào gặp chuyện không may em mới phát hiện ra em thật sự không bỏ xuống được, chỉ hận người bị thương sao không phải là chính mình. Tuy em tự trách, nhưng càng đau lòng hơn. Em hận ông trời sao không công bằng như vậy, lại để em gặp Vu Đức Thăng. Nếu được sống lại lần nữa, em chết cũng không thêm nói dù chỉ nửa câu với Vu Đức Thăng!”

Mạc Duy Khiêm thở sâu cười khê: “Ý của em là căn bản không muốn gặp anh, đúng không? Cuối cùng em hối hận là đã có liên hệ với anh, nếu không có anh thì hai người sớm đã cử hành hôn lễ, mọi khó khăn đều do vợ chồng hai người cùng chung hoạn nạn. Mạc Duy Khiêm này là cái gì chứ, chẳng qua chỉ là kẻ ngu ngốc có chút tiền bạc dơ bẩn đã muốn vọng tưởng tất cả phụ nữ phải quỳ dưới chân mình mà thôi! Duyệt Kỳ, cảm ơn em đã nói sự thật với anh, tình cảm của em chính là thứ anh đã đoán được, nhưng cũng là thứ cả đời anh không buông tha được, anh sẽ giúp Kim Đào tìm bác sĩ, anh sẽ không để em sống cả đời với một phế nhân, dù anh không cho em hạnh phúc thì hãy để Kim Đào làm điều đó đi.”

La Duyệt Kỳ nắm chặt hai tay, không cho bản thân mềm lòng: “Được, vậy em thay Kim Đào cảm ơn anh, hai người bọn em đều cảm ơn anh, em về trước đây, nếu không Kim Đào không thấy người sẽ nóng nảy.”

Nhìn La Duyệt Kỳ xuống xe, lòng Mạc Duy Khiêm đã lạnh, nhưng vẫn mở vách ngăn ra nói với vệ sĩ ở phía trước: “Cậu đưa cô ấy tới phòng bệnh rồi quay lại.”

La Duyệt Kỳ quay lại phòng bệnh, Kim Đào hỏi: “Mạc Duy Khiêm tới sao?”

“Ừm, em nói chuyện với anh ấy mấy câu, anh ấy đã đi rồi.”

“Anh cứ nghĩ em sẽ đi cùng anh ta chứ.”

La Duyệt Kỳ đi tới trước mặt Kim Đào để hẳn có thể nhìn thấy cô: “Em đã nói là sẽ không bỏ lại anh mà.”

Kim Đào cười khổ: “Anh không muốn liên lụy tới em, nhưng lại sợ cứ phải một mình sống như vậy mãi, đợi anh điều chỉnh tâm lý một thời gian là ổn thôi.”

“Anh cứ yên tâm tĩnh dưỡng, em sẽ cùng anh.”

Kim Đào nhìn La Duyệt Kỳ, trong mắt có đau đớn lại mang theo chờ đợi. La Duyệt Kỳ cười dịu dàng, vẫn nắm chặt hai tay, các đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Từ sau khi nói chuyện với La Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm lại tập trung toàn bộ sự chú ý vào điều tra vụ án, sức mạnh đó gần như khiến người ta cảm thấy hẳn chỉ hận không thể giải quyết hết mọi việc trong một ngày vậy.

Nhưng Đồng Nguyên đã cảm thấy không phù hợp: “Duy Khiêm, ngày đó cậu và La Duyệt Kỳ đã nói những gì vậy?”

“Không có gì, chỉ nói mọi việc rõ ràng thôi, cô ấy không thể và cũng không muốn rời khỏi Kim Đào, tôi cũng đã hiểu ra, chỉ có thể mau chóng xử lý xong mọi chuyện ở đây rồi rời đi, không chướng mắt thêm nữa.”

“Vậy cậu cũng phải ngủ chứ, bọn người dưới nói mỗi tối cậu đều ở trong phòng, cả đêm không ngủ được mà chỉ hút thuốc, cậu còn muốn sống nữa không hả?” Đồng Nguyên nghĩ đây không phải là biểu hiện của việc đã nhìn thấu mọi chuyện.

Mạc Duy Khiêm không nói gì, di động bỗng nhiên vang lên, là số điện thoại riêng mà hẳn chuyên dùng, cầm lên xem, Mạc Duy Khiêm cũng không vội nghe mà hỏi Đồng Nguyên: “Anh gọi điện cho anh rể tôi?”

“Loại tình huống này tôi không thể không báo cáo lại được.” Đồng Nguyên cũng chỉ làm theo chức trách của mình.

Mạc Duy Khiêm không hỏi thêm nữa, nghe điện thoại: “Anh rể.”

Sau đó Đồng Nguyên nhìn Mạc Duy Khiêm không nói thêm gì mà chỉ nghe đối phương nói, chỉ là sắc mặt cậu ta càng lúc càng không tốt, dường như đợi đối phương nói xong liền nhìn hẳn tức giận nói: “Ai cũng không thể khuyên em, chuyện ở Danh Tinh chưa giải quyết xong đừng có mơ mà bảo em về được! Em chẳng

những phải giải quyết, mà còn phải bắt đầu từ thị trưởng Danh Tinh Trần Đông Thành, mỗi người em đều không bỏ qua, ngoài tử hình ra họ không có lựa chọn thứ hai đâu!”

Đồng Nguyên sợ tới mức rụt cả cổ vào, sao Mạc Duy Khiêm lại nói chuyện với anh rể hần bằng thái độ này chứ, đó chính là tương lai..., lúc này lại thấy Mạc Duy Khiêm dường như rất không kiên nhẫn, trực tiếp đặt điện thoại di động lên bàn làm việc, mở loa ngoài.

“Duy Khiêm, tuy anh gọi điện thoại tư nhân cho em nhưng anh đang bàn chuyện công việc với em, em phải phục tùng sự sắp xếp của tổ chức, bây giờ em không phù hợp để giải quyết chuyện của thành phố Danh Tinh, anh sẽ sắp xếp người khác làm.”

“Anh thích phái ai tới thì cứ phái, em sẽ không trở về, cùng lắm thì em chỉ tiền giải quyết hết bọn họ, anh cũng không cần cho người tới nữa.” Giọng điệu Mạc Duy Khiêm thật sự thoải mái.

Trong điện thoại, giọng điệu của anh rể Mạc Duy Khiêm cũng cứng rắn dần: “Duy Khiêm, em đây là đang quan báo tư thù, anh không cho phép em dính vào như thế, có nghe không?”

“Em đây không phải quan báo tư thù, em đây gọi là giải quyết công việc bằng cách riêng, cùng lắm thì anh cứ vạch mặt khai trừ em, em vẫn làm những việc nên làm, coi như vì dân trừ hại đi.”

“Em! Em có thể nghe lời khuyên một chút hay không? Chị gái em rất lo lắng cho an toàn của em, em lại còn dây dưa không rõ với người phụ nữ bên đó nữa, em có dám nói em không phải vì một người phụ nữ mà dấy lên trận chém giết lớn như thế không? Thời gian này em đã chi bao nhiêu tiền trên người cô ta rồi?” Anh rể Mạc Duy Khiêm hơi bất đắc dĩ nói.

Mạc Duy Khiêm cười nói: “Người phụ nữ của em có liên quan gì với mọi người sao?”

“Anh chỉ đề nghị như thế, hy vọng em có thể suy nghĩ cho kỹ, không cần vì xúc động nhất thời mà làm ra việc khiến bản thân phải hối hận.”

“Em chưa bao giờ xúc động, những người phụ nữ mà anh và chị em giới thiệu em không coi trọng, vợ tương lai sống cùng em hay sống cùng với anh chị hả? Rất cực thì hai người có định để em kết hôn sinh con không? Người phụ nữ em coi trọng thì hai người chê ba trách bốn, làm chậm trễ việc đại sự đời em! Nếu em tuyệt hậu, tài sản nhà họ Mạc sẽ vào hết túi hai người, hai người vui lắm có phải không hả?”

Mạc Duy Khiêm vừa nói xong, điện thoại bên kia đột nhiên có giọng nữ xen vào quở trách: “Anh có nói chuyện tử tế hay không hả? Em bảo anh gọi em trai em về là vì an toàn của nó, nó thích quen bạn gái thế nào anh quản làm gì, cần anh xen vào việc người khác sao?”

“Không phải lúc trước em bảo anh tìm thời gian khuyên cậu ấy sao? Được rồi, anh mặc kệ, xen vào nữa anh còn phải mang cái tiếng là tham tài sản họ Mạc nhà em đấy!” Anh rể Mạc Duy Khiêm cũng hơi tức giận.

“Anh dám mặc kệ sống chết của em trai em?”

“Anh không nói mặc kệ, anh chỉ bảo mặc kệ cậu ấy quen bạn gái thế nào thôi. Em yên tâm, nếu cậu ấy gặp nguy hiểm, anh sẽ đưa xe tăng tới bắn nát thành phố Danh Tinh luôn! Được rồi chứ? Em nói chuyện với cậu ấy đi.”

Lúc này Mạc Duy Hoa mới nhận lấy điện thoại: “Duy Khiêm sao rồi, không cần để ý tới anh rể em, em thích cười ai thì cười, chỉ cần là người đứng đắn là được.”

“Người ta đã không còn theo em nữa rồi, em còn cười cái gì nữa chứ! Không nói nhiều, chị bảo anh rể chuẩn bị điều người thẩm tra đến đây đi, em muốn điều tra hoàn toàn, triệt để. Vệ sĩ cũng điều thêm 50 người tới, người của ban điều tra kỷ luật các nơi điều động 200 người tới Danh Tinh triển khai điều tra. Đúng rồi chị, em phải nói với chị một tiếng, em còn tiêu xài phá sản nữa đấy, chị đừng quản em.” Mạc Duy Khiêm rào trước.

“Mọi thứ nhà họ Mạc đều là của em, em thích dùng sao thì dùng, thích xài thế nào thì cứ xài, tất cả đều là việc nhỏ, nhưng bất hiếu nhất chính là không có đời sau, em vẫn không định cho ba mẹ ôm cháu sao?” Mạc Duy Hoa đề ý nhất chính là chuyện này, chị cũng muốn làm bác đấy!

“Không hứa trước, chị cứ chờ đi.” Mạc Duy Khiêm nói xong lập tức cúp máy.

Lúc này Đồng Nguyên mới dám thở ra tiếng, giơ ngón tay cái về hướng Mạc Duy Khiêm: “Cậu vĩnh viễn là lão đại của tôi, có cá tính, có gan lớn, tính cách của cậu và chị gái cậu thật giống nhau, quở trách anh về cậu cũng dùng cùng một giọng điệu luôn, hoàn toàn hủy đi hình tượng cao lớn uy nghiêm của anh về cậu trong lòng tôi!”

“Có cá tính, có gan lớn cũng chỉ như cái rắm, còn không phải vẫn bị người ta không coi trọng đấy sao!” Mạc Duy Khiêm giận dữ ném điện thoại ra xa.

“Duy Khiêm, cuối cùng thì cậu định làm sao với La Duyệt Kỳ đây, nếu chia tay rồi thì đừng để chuyện này ảnh hưởng tới cậu, có chút phong độ, cần giúp thì giúp, lúc nên chúc phúc thì hãy chúc phúc, đừng không có chí khí như thế.”

Mạc Duy Khiêm vừa nghe thế lập tức phát hỏa: “Chúc phúc? Người phụ nữ của tôi chạy theo người khác mà tôi còn phải chúc phúc? Nằm mơ!”

Đồng Nguyên cũng không muốn ở đây chịu ảnh hưởng của cái núi lửa đang hoạt động này, chuồn êm ru không rên một tiếng.

Mạc Duy Khiêm tâm phiền ý loạn, một lát sau lại cầm lấy điện thoại gọi cho La Duyệt Kỳ, kết quả là không có người nghe máy, lát sau gọi lại cũng không có ai nghe máy, đành phải gọi cho Hàn Giang, nhận được câu trả lời: La Duyệt Kỳ thật sự cố ý không nghe điện thoại của hắn!

Buổi tối, Mạc Duy Khiêm thật sự không muốn ở một mình trong phòng thức trắng đến hừng đông, vì thế bảo người chuẩn bị xe đi tới bệnh viện.

La Duyệt Kỳ đang nằm xuống một gian phòng bệnh nhỏ khác, vì sự cần thiết nên hành lang phòng bệnh này đã bị giới nghiêm nên cô mới có thể có một phòng riêng để nghỉ ngơi, hơn nữa còn có Hàn Giang và Vương Bằng bảo vệ bên ngoài, vô cùng an toàn.

Mà buổi tối, Kim Đào sẽ được cha hắn là Kim Tăng Chí chăm sóc, như thế cô mới không quá sức mệt nhọc.

Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa: “La tiểu thư, Mạc tiên sinh muốn bảo cô nghe điện thoại.”

“Anh cứ nói tôi đã ngủ, hơn nữa cũng không muốn nghe điện thoại của anh ấy, không có gì để nói cả.” La Duyệt Kỳ vẫn từ chối, sau đó nghe Hàn Giang không nói thêm gì nữa thì nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Đúng lúc cô đang mơ hồ, đột nhiên cảm thấy có một bàn tay đang sờ lên mặt mình, lập tức sợ tới giật thót, vừa định kêu lên thì nghe thấy tiếng Mạc Duy Khiêm: “Duyệt Kỳ, là anh.”

La Duyệt Kỳ lập tức ngồi dậy, nương theo ánh sáng bên ngoài cô lập tức nhìn thấy người ngồi bên giường đúng là Mạc Duy Khiêm!

“Anh tới đây làm gì?”

“Anh bảo Hàn Giang nói với em, nếu em không nghe điện thoại anh sẽ đi lên, có thể Hàn Giang quên nói với em rồi. Duyệt Kỳ, sau ngày đó anh chưa từng có được một giấc ngủ ngon, mấy ngày nay, mỗi ngày anh chỉ ngủ không tới một giờ, em nhìn anh đi.”

Nói xong Mạc Duy Khiêm bật ngọn đèn nhỏ ở chiếc tủ đầu giường lên.

La Duyệt Kỳ vốn đang nghi ngờ lời nói của hắn, đến lúc thấy rõ dáng vẻ của Mạc Duy Khiêm lập tức kinh hoảng kêu lên: “Sao anh lại gầy đi nhiều vậy?”

Không chỉ gầy mà sắc mặt cũng tiêu tụy đi rất nhiều, mới có vài ngày sao hắn lại thay đổi nhiều đến thế?

Mạc Duy Khiêm nhìn chằm chằm la Duyệt Kỳ: “Anh tự nhận mình là người rất thoải mái, là người cảm được thì buông được. Nhưng vì em, đã bao nhiêu lần chẳng quản đến mặt mũi tôn nghiêm. Lần này anh nghĩ bản thân đã hạ quyết tâm hoàn toàn buông tha cho đoạn tình cảm này, không ngờ chỉ cần nhắm mắt lại là nhìn thấy cảnh em và Kim Đào hết hôn, mấy lần đều hoảng sợ bật dậy từ trong mơ, anh không thể chịu nổi sự lạnh lùng trong căn phòng vào buổi tối. Duyệt Kỳ, em theo giúp anh được không, anh mệt mỏi quá.”

Đối mặt với vẻ mặt mỗi một của Mạc Duy Khiêm, ánh mắt La Duyệt Kỳ đỏ lên: “Vậy anh ở lại đây ngủ đi, em ngồi bên anh.”

Mạc Duy Khiêm giữ chặt La Duyệt Kỳ đang định đi giày: “Em cũng phải nghỉ ngơi mà, chúng ta cùng nằm, em yên tâm, anh đã mệt tới mức không làm nổi chuyện gì nữa rồi.”

Dáng vẻ tiêu tụy của Mạc Duy Khiêm cũng không phải giả vờ, dĩ nhiên là La Duyệt Kỳ tin tưởng: “Đây là giường đơn, hai người nằm rất chật, em ngồi ở ngay bên cạnh thôi, cũng ngủ được mà.”

“Không lo, anh ôm em, em không biết anh nhớ em thế nào đâu.”

La Duyệt Kỳ đành nằm xuống, cố gắng chừa lại chỗ rộng nhất cho Mạc Duy Khiêm, nhưng Mạc Duy Khiêm cũng không cảm ơn, ôm lấy eo La Duyệt Kỳ, đầu tựa vào trước ngực cô, ép chặt vào người cô, một lát sau đã ngủ say, còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ.

Hắn thật sự là quá mệt mỏi, La Duyệt Kỳ đau lòng vuốt ve mặt Mạc Duy Khiêm, thôi đêm nay mình cứ ôm hắn một đêm đi.

Có ôm ấp của Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ cũng an tâm, mấy ngày nay cô cũng không được ngủ ngon nên nhanh chóng ngáp vài cái, đưa tay tắt đèn đi, không lâu sau đã ngủ say.

Không biết ngủ được bao lâu, La Duyệt Kỳ bị cảm giác nóng rát khiến cho không thoải mái, khó chịu mở mắt ra thích ứng với bóng tối trong phòng, tiếng hít thở của Mạc Duy Khiêm ở bên tai trở nên nặng nề hơn, hắn là đang ngủ sau, nhưng cảm giác không thoải mái càng lúc càng tăng lên theo sự tỉnh táo của La Duyệt Kỳ.

Vì bị Mạc Duy Khiêm ôm chặt, La Duyệt Kỳ cố gắng di động thân thể, đột nhiên cảm thấy chỗ không đúng, nhanh chóng đưa tay bật đèn, chỉ thấy một bàn tay Mạc Duy Khiêm đang đỡ lấy chân cô, mà thứ sưng cứng ở thân dưới hắn đang liên tục ra vào thân thể cô với biên độ rất nhỏ.

“Mạc Duy Khiêm, anh là đồ cầm thú!” La Duyệt Kỳ hận đến ngứa răng, cũng muốn tát vào mặt mình mấy cái, tự trách sao cô luôn luôn không biết rút kinh nghiệm!

57. Chương 57: Chương 57 (18+)

“Mạc Duy Khiêm, anh cút, đứng lên cho tôi, còn giả vờ ngủ sao!” La Duyệt Kỳ không dám kêu lớn, chỉ có thể dùng giọng điệu tức giận để biểu hiện cơn giận của mình.

Tuy Mạc Duy Khiêm nhắm mắt, nhưng mi mắt giật giật, hiển nhiên là hắn không hề ngủ, nghe La Duyệt Kỳ khê kêu như thế liền mở mắt, toàn bộ ánh mắt đều là ý cười: “Em tỉnh rồi?”

“Anh là đồ trúng thối, không phải anh nói là mệt chết đi sao? Không phải nói là không làm được gì hay sao? Vậy bây giờ anh đang làm cái gì hả?”

Nụ cười của Mạc Duy Khiêm càng tươi hơn: “Ngủ một lát đã tỉnh, như vậy càng thoải mái, em đã tỉnh rồi thì để anh làm cho đã đi.”

La Duyệt Kỳ tức đỏ mặt: “Mạc Duy Khiêm, anh đúng là không phải người! Tôi thật sự ngu ngốc, thế mà còn cảm thấy anh đáng thương.”

“Dĩ nhiên em phải thương anh rồi, bé ngoan, em không cảm nhận được nơi này cứng rắn thế nào sao? Không được làm còn mệt hơn.”

Mạc Duy Khiêm nói chuyện xong lập tức trực tiếp xoay người đè chặt La Duyệt Kỳ, thoải mái đâm mạnh mấy cái vào thân thể cô, khi cảm thấy La Duyệt Kỳ giãy dụa, hắn lại duỗi tay cởi quần áo của cô ra, dùng sức xoa bóp hai luồng nhũ thịt to đầy no đủ trước ngực cô.

“Ng ngoan, đừng nhúc nhích, bọn người Hàn Giang sẽ nghe thấy được đó.”

Ngực La Duyệt Kỳ bị hắn xoa bóp mấy cái, vừa đau vừa sưng cứng lên. Mặt dưới cũng tê dại, làm trong lòng cô vừa sợ vừa xấu hổ, thân thể lại kìm lòng không được có phản ứng, một cổ hương vị ngọt ngào cứ như vậy mà thẩm ra kiều huyệt, mùi hương mê người nhất thời tràn đầy bốn phía, muốn rên rỉ ra tiếng lại

sợ người bên ngoài nghe thấy, chỉ có thể khó chịu vặn vẹo thân thể, nhưng mà vì là giường đơn nên cô càng giãy dụa thì càng dính chặt vào Mạc Duy Khiêm hơn.

“Cứ động như thế, đúng là cô bé ngoan!” Mạc Duy Khiêm cực kỳ sung sướng, càng thêm dùng sức đâm, lay động thắt lưng, giữa hai người không có một chút khe hở, cùng cảm nhận hô hấp nóng rực của nhau.

Mạc Duy Khiêm cúi đầu yêu thương khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bàn tay càng ra sức xoa nắn hai bầu vú đầy đặn xinh đẹp, phía dưới cũng càng lúc càng làm càn.

“A.....” La Duyệt Kỳ động tình vô thức uốn cong thân thể lên, đem vú mềm của mình đưa gần hơn về phía hắn, Mạc Duy Khiêm không khách khí, cúi đầu cắn một nhũ tiêm nhỏ mềm mại rồi khẽ nở nụ cười.

Vì làm tình trong hoàn cảnh vụng trộm thế này, ngoài cánh cửa phòng kia không biết còn có bao nhiêu người canh gác, La Duyệt Kỳ căng thẳng càng xoắn chặt hoa huyết vào, thân thể đã thôi giãy dụa nhưng vẫn còn cứng ngắc.

Mạc Duy Khiêm bị cô xoắn chặt không chịu được, hắn nghĩ muốn bắt chấp tất cả mà dùng hết sức lực đâm vào cơ thể cô, tận tình yêu thương cô. Nhưng mà hắn cũng biết, nếu như hắn thật làm như vậy, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ thêm để ý đến hắn nữa!

Thế là hắn chỉ đành cố nén, động tác tay xoa nắn nhũ thịt xinh đẹp cũng càng thêm dịu dàng vì hắn mong đợi có thể để khiến La Duyệt Kỳ bình tĩnh hơn, môi mỏng liên tiếp hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, ngậm lấy môi hồng tỉ mỉ trêu chọc cho đến khi thân thể trong ngực mềm mại dần mới thôi.

Mạc Duy Khiêm cười cười, sau đó cắn môi của cô rồi lại hung hăng hút mút, công kích dưới hạ thân càng lúc càng sắc bén, mỗi một cái cũng đều thẳng tắp tiến vào chỗ sâu nhất của cô, thứ thô to cứng rắn phía dưới ma sát qua vách thành mềm mại bên trong, kích thích La Duyệt Kỳ, tạo ra từng trận khoái cảm khiến cô không tự chủ được mà run rẩy.

Hắn là quyết tâm muốn ép cô tới cực hạn cho thỏa nỗi nhớ mong thời gian qua, cho nên mỗi một lần tấn công đều không chút lưu tình, nhưng hắn cũng chú ý không làm cô bị thương, quy đầu khổng lồ nhiều lần tiến vào miệng tử cung nhỏ hẹp mềm mại, không chờ nó thích ứng liền rút lui ra khỏi, sau đó lại ngay lập tức xâm nhập vào, cái móng gây gò chuyển động giống như motor chạy bằng điện loại mạnh nhất vậy, sức mạnh nam tính vào giờ khắc này càng lộ rõ, không thể nghi ngờ.

Thấy La Duyệt Kỳ dùng tay cố sức che cái miệng nhỏ nhắn thật chặt đến mức gương mặt gần như biến dạng, mày rậm liên cau lại, một bàn tay to với tới đem hai móng vuốt nhỏ bé dễ dàng kéo xuống đưa lên đỉnh đầu, phía dưới càng thêm nhấn tâm bắt đầu đâm rút, tiếng vang dâm mỹ do thân thể giao tiếp vang dội cả căn phòng.

“Ư ư... ưm...” Theo mỗi một động tác của hắn, La Duyệt Kỳ khó có thể không ưm ra tiếng, nhất là khi hắn xâu xa cố ý tiến vào sâu hơn càng dùng sức hơn, thanh âm của cô cũng không khống chế được mà càng trở nên yêu kiều ngọt ngào hơn, trong lòng rõ ràng không muốn như vậy nhưng lại không chịu nổi mà kêu lên, chung quy lại thì phản ứng của thân thể là thứ không thể đánh lừa được.

Mạc Duy Khiêm nhìn khóe mắt La Duyệt Kỳ tràn ra giọt nước mắt trong suốt, bắt đầu dĩ lắc đầu một cái, hôn hôn lên cánh môi của cô, còn cái tay khác sờ lên nhũ thịt mềm mại xinh đẹp rất tròn, vừa xoa vừa nắn, khiến cho thân thể mềm mại của La Duyệt Kỳ khẽ run, một chữ cũng không thốt ra được.

Tiếng rên của La Duyệt Kỳ bị môi hắn chặn lại vẫn rỉ ra được tiếng ưm kiều mỹ uyển chuyển khiến Mạc Duy Khiêm gần như muốn tháo giáp đầu hàng ngay lập tức. Nhưng hắn vẫn cố khắc chế tinh thần để không buông thả dục vọng, bàn tay buông hai cổ tay của La Duyệt Kỳ ra liền đổi chỗ bò lên vòng eo mảnh khảnh mềm mại, thời điểm chạy nước rút liền nắm lấy eo của cô nhẹ nhàng bừa bãi chuyển động theo hắn, đồng thời để cho chính mình vào sâu trong cô hơn.

“Ư ư ư” La Duyệt Kỳ có lẽ đã đánh mất năng lực ngôn ngữ, hai tay nhỏ bé dù đã lấy lại được tự do nhưng chỉ có thể níu chặt cần cổ hắn, thân thể trắng như tuyết bị hắn bừa bãi động lúc lên lúc xuống, thỉnh thoảng có hương vị chất lỏng ngọt ngào từ bộ vị kết hợp của hai người trào ra, mùi thơm nồng đậm làm cho cả gian phòng càng thêm lộ vẻ sắc tình dâm mỹ.

Còn hai bầu vú yêu kiều ở dưới móng vuốt to lớn đang nở rộ ra, đầu vú mềm mại ướt át nhỏ nhỏ nhu nhu nhược nhược đứng thẳng lên, màu hồng xinh đẹp làm cho người ta không nhận được sinh ra một loại dục vọng muốn hung hăng giày xéo nó.

Mạc Duy Khiêm nuốt một ngụm nước miếng, cúi đầu ngậm lấy một bên đầu vú mềm mại dùng sức ở trong miệng bắt đầu cọ sát lẫn nhau, hàm răng bén nhọn mỗi một lần đều lướt qua quầng vú mềm mại, đem trọn cả kiêu nhũ cắn vào làm hiện ra đầy vết đỏ, mềm mại đỏ tươi càng trở nên cứng rắn vô cùng, nũng nịu rung động, đáng vẻ đó khiến cho ngọn lửa dục vọng trong Mạc Duy Khiêm bùng cháy mạnh mẽ hơn.

Chỗ của cô cắn bản rất chặt giờ lại càng thêm khít khao vì căng thẳng, mà kích cỡ của Mạc Duy Khiêm lại rất lớn, huống chi lúc này hắn đang vô cùng hưng phấn lại càng thêm cứng rắn hơn, La Duyệt Kỳ sao có thể chịu nổi chứ?

Cô nhận thấy vật kia ở trong thân thể giống như lại căng lớn thêm một vòng nữa, làm cô sợ tới mức đôi mắt cũng chuyển hồng, cái miệng trơn mềm ẩm ướt nhỏ nhắn khẽ khép lại, có cảm giác muốn khóc. Đúng là tự gây nghiệt không thể sống, ai bảo cô mềm lòng...

Tròng mắt đen chứa đầy dục vọng nồng nặc, nơi kết hợp của hai người nóng rực cơ hồ như có thể đem La Duyệt Kỳ đốt cháy luôn vậy. Cho dù trong lòng lo sợ nhưng cô cũng hiểu hiện tại muốn Mạc Duy Khiêm dừng lại căn bản là chuyện không thể nào, bình thường hắn ra vẻ đạo mạo nhưng lên giường rồi tuyệt đối sẽ hóa thân thành cầm thú hoang dại, hiện nay muốn hắn ngừng, còn bất khả thi không được làm, đó là chuyện tuyệt đối không thể. La Duyệt Kỳ cũng có thể tưởng tượng được cảnh cô ngăn cản hắn thì hắn sẽ còn hành hạ cô bằng những cách như thế nào.

Mạc Duy Khiêm thông minh cỡ nào, hắn lập tức nhận ra La Duyệt Kỳ có ý đồ gì đó mà loại ý đồ này đối với hắn là tuyệt đối cực kỳ bất lợi đây! Thế là cái mông gầy gò hữu lực bắt đầu càng thêm mãnh liệt đụng vào, mỗi một lần chạy nước rút cũng đi vào nơi sâu nhất, không cho cô cự tuyệt.

Trên cái bụng tuyết trắng bình thản nổi lên một vật hình trụ rất rõ ràng, theo mỗi lần rút ra đưa vào của Mạc Duy Khiêm cũng biến mất rồi lại xuất hiện, tràn đầy tinh lực đoạt lấy làm tiếng rên rỉ của La Duyệt Kỳ cũng tan ra, trở thành từng mảnh nhỏ ban đầu cô nghĩ nếu cự tuyệt tự nhiên cũng không giải quyết được gì, hiện tại đừng nói là cự tuyệt, cô có muốn rên rỉ cũng rên không ra tiếng nữa là!

Đầu óc cô hỗn độn chìm đắm trong khoái cảm tràn đầy, La Duyệt Kỳ chỉ cố giữ lại chút lý trí để không kêu lớn lên đánh động những người bên ngoài hành lang.

Vì bên ngoài còn có người mà chiếc giường bệnh này thỉnh thoảng còn vang lên tiếng cọt kẹt do rung động của hai người bên trên, nên Mạc Duy Khiêm cũng không dám dùng hết sức, sung sướng trong lòng không thể dùng sức mà phát tiết, hắn chỉ có thể cúi xuống hôn sâu La Duyệt Kỳ, dường như chỉ hận không thể nuốt cô vào bụng luôn.

La Duyệt Kỳ vốn đã bị hắn đâm tới không thở nổi mà còn bị hôn sâu đến vậy, suýt nữa tắt thở luôn, muốn đẩy hắn lùi ra một chút nhưng cô hoàn toàn không đẩy nổi, ngay cả tiếng rên cũng không thoát ra được chứ nói gì là kêu gọi hắn chậm lại, dưới tình thế cấp bách, cô chỉ có thể với tay xuống nơi giao hợp của hai người, sờ sờ thứ cứng rắn đang ra vào cơ thể cô và hai trái trứng căng cứng rất tròn của hắn.

Không biết đã trải qua bao lâu, cô chỉ cảm thấy tốc độ chạy nước rút của người đàn ông trên người cô càng tăng càng nhanh, mỗi một cái đều hung hăng xông vào chỗ sâu nhất của cô, loại cảm giác bị hung hãn đoạt lấy khiến La Duyệt Kỳ không nhận được chảy nước mắt, thân thể mềm mại nhu nhược giống như thác nước vô lực tụt vào trong ngực của Mạc Duy Khiêm thừa nhận cơn bộc phát của hắn.

Một dòng dịch nóng bỏng vọt vào thân thể của cô, rưới vào tử cung nhỏ nhắn mềm mại, La Duyệt Kỳ giật nảy người, rung mình một cái, mắt đẹp hơi khép lại, vào thời khắc cao trào, cô liều mạng cắn chặt môi không để tiếng kêu của mình vang ra.

Toàn thân Mạc Duy Khiêm đều run lên, ngoan ngoãn giao nộp bình khí, qua vài giây cứng ngắc lại dịu dàng hôn La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ lại nhìn một lát, sau đó đưa tay kéo tóc Mạc Duy Khiêm ý bảo hắn đứng lên.

Lúc này Mạc Duy Khiêm buồn cười mới hé miệng ra, buông lỏng đầu lưỡi La Duyệt Kỳ.

“Anh muốn ép em tắt thở phải không? Mau rút ra ngoài đi!” La Duyệt Kỳ thở phì phò, tham lam hít sâu từng ngụm không khí.

Mạc Duy Khiêm cắn cắn vành tai còn đỏ ửng của La Duyệt Kỳ, cười nói: “Đợi lát nữa đã, còn căng cứng lắm.”

La Duyệt Kỳ thật sự không chịu nổi cơn tức, lại không thoát khỏi Mạc Duy Khiêm, đành cất giọng căm giận nói: “Mạc Duy Khiêm, nếu còn có lần sau thì anh thử xem em có dám trực tiếp cắt sạch cái thứ không biết xấu hổ kia của anh không!”

“Lần sau sẽ không lừa em nữa, chúng ta làm quang minh chính đại! Đúng là bé con đòi mạng mà!” Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ đang tức đỏ mặt dưới thân, lại không nhịn được bắt đầu đưa đẩy cọ xát thân dưới.

Lại đây đưa ép buộc thêm nữa giờ, La Duyệt Kỳ đã mệt muốn chết: “Anh còn không chịu đi ra? Khó chịu muốn chết!”

“Anh lại đang thoải mái muốn chết đây! Ngoan nào, nhịn thêm một lát, một lát là tốt rồi.”

La Duyệt Kỳ chịu nổi, mơ màng ngủ mất, Mạc Duy Khiêm cuối cùng cũng thỏa mãn,

Nhìn La Duyệt Kỳ ngủ sau, Mạc Duy Khiêm vẫn xoa bóp bầu vú tuyết trắng căng tròn nặng trĩu của cô một lát, hôn xuống trán cô, thật lâu sau lòng hắn quyết định.

Buổi sáng, thời điểm La Duyệt Kỳ tỉnh lại, cảm thấy đầy óc choáng váng, căn bản chính là hiện tượng ngủ không đủ giấc, lại nhìn Mạc Duy Khiêm vẻ mặt sáng láng tinh thần tràn đầy bên cửa sổ thì giận dữ.

“Sao anh còn chưa đi?”

Mạc Duy Khiêm đi tới ngồi xuống bên giường cười nói: “Vất vả lắm mới được gặp em một lần, sao anh nỡ đi chứ, anh đã bảo người mua bữa sáng mang tới đây cho em rồi, em mau ăn đi. Bên chỗ Kim Đào anh nghĩ nên thuê thêm người chăm sóc, em không cần mệt mỏi như vậy nữa.”

“Không cần, Kim Đào sẽ không chấp nhận đâu, ngay cả phí chữa bệnh em cũng không dám nói thật với anh ấy nữa, chỉ nói là mượn của người thân thôi.” La Duyệt Kỳ không đồng ý.

Sau đó lại nghĩ tới một chuyện: “Mạc Duy Khiêm, sau này anh không thể như vậy được, lần trước chúng ta đã nói chia tay rồi.”

“Lần trước em lừa anh!”

La Duyệt Kỳ kỳ quái hỏi: “Em lừa anh lúc nào?”

“Em nói trong lòng em có Kim Đào, chẳng lẽ không phải là đang lừa anh? Nếu em có tình cảm với cậu ta thì đêm qua còn có thể đau lòng vì anh như thế sao?”

Mặt La Duyệt Kỳ đỏ lên: “Đây cũng là chuyện em muốn nói, anh còn dám dùng thủ đoạn này thì đừng có mơ em tin lời anh nữa!”

Mạc Duy Khiêm cũng không nói là đồng ý hay không, chỉ đột nhiên trở nên đứng đắn: “Duyệt Kỳ, anh cũng có chuyện quan trọng hơn cần bàn bạc với em. Điều tra đã tiến vào giai đoạn gay gắt, khó mà đảm bảo được đám người Lưu Dương kia có làm ra chuyện tình điên rồ nào. Nhân lực bên chúng ta hạn hẹp, tuy cục công an thành phố có cử lực lượng cảnh sát ra nhưng đều phải dùng để bảo vệ nhân chứng, anh xin bên trên điều thêm người tới cũng không được duyệt. Cho nên, anh rất lo lắng tới vấn đề an toàn của cha mẹ em, anh nghĩ tạm thời đưa họ tới nơi an toàn, như thế thì em cũng có thể hoàn toàn yên tâm mà chăm sóc Kim Đào.”

“Anh muốn đưa họ tới đâu? An toàn là quan trọng nhất, em nghe anh.” Sự chú ý của La Duyệt Kỳ lập tức bị dời đi.

Mạc Duy Khiêm nghĩ nghĩ đáp: “Thành phố gần đây, anh nói trước với em một tiếng để em báo với cha mẹ trước, để tránh tới khi đó hai bác lại kinh hoảng.”

“Yên tâm đi, em sẽ nói với họ, có trường hợp của Kim Đào làm ví dụ trước mắt, họ nhất định sẽ phối hợp với anh.”

“Vậy là tốt rồi, về vết thương của Kim Đào, anh đã liên hệ với mấy chuyên gia nước ngoài, một thời gian ngắn nữa họ sẽ tới nơi tiến hành xem xét cho cậu ấy.”

Vốn dĩ La Duyệt Kỳ nghĩ dù Mạc Duy Khiêm có giúp đỡ thì chẳng qua cũng chỉ là mời vài bác sĩ ở bệnh viện lớn tới xem, ai ngờ hẳn lại hành động mạnh mẽ tới vậy.

“Việc này phải xài hết bao nhiêu tiền?”

Tâm trạng Mạc Duy Khiêm rất tốt, tìm được quần lót của La Duyệt Kỳ, liền giúp cô mặc vào kéo lên tận gốc đùi: “Biết quan tâm tới nhà anh rồi? Chúng ta không sợ tiêu tiền, chỉ cần có thể điều trị khỏi bệnh thì tốn bao nhiêu cũng đáng. Nào, mau mặc vào, lát nữa em còn phải đi chăm sóc Kim Đào đấy.”

La Duyệt Kỳ cũng không thẹn thùng, dù sao lát nữa cũng phải tắm rửa thay quần áo, mặc thì cứ mặc thế thôi, nhưng cô không hiểu vì sao tâm trạng của Mạc Duy Khiêm lại tốt như thế, chẳng qua là lên giường với cô một đêm mà có tác dụng đến thế sao?

Mạc Duy Khiêm đợi La Duyệt Kỳ ăn xong bữa sáng mới trở về văn phòng, La Duyệt Kỳ tắm rửa thay giặt xong mới đi xem Kim Đào, sau đó lại gọi điện thoại cho cha mẹ mình nói với họ chuyện phải tới nơi khác tránh né một thời gian.

Tề Nguyệt Tú vừa nghe chuyện này liền thở dài: “Mẹ biết, Duyệt Kỳ, con cũng phải chú ý an toàn đấy nhé. Vốn nghĩ mọi chuyện đã xong, không ngờ còn nhiều chuyện ngoài ý muốn như thế, lại phải lánh đi nơi khác lần nữa. Kim Đào cũng thật đáng thương, con đừng lo ẹ và ba con, chúng ta sẽ nghe theo sự sắp xếp của Duy Khiêm.”

La Duyệt Kỳ đồng ý, còn nói chuyện Mạc Duy Khiêm mời bác sĩ cho Kim Đào.

Tề Nguyệt Tú lại cảm thán một hồi: “Duy Khiêm này đúng là có nghĩa khí, Kim Đào và cậu ta không có quan hệ họ hàng anh em gì mà cậu ta có thể suy nghĩ vì nó, tiêu tốn nhiều tiền như vậy, lúc trước mẹ nói cậu ta là người tốt, nhưng không ngờ sẽ tốt đến thế. Đáng tiếc, các con không có duyên phận, tuy không biết gia cảnh của cậu ta thế nào nhưng nhà chúng ta cũng không trào cao nổi, nếu không chỉ bằng vào nhân phẩm của cậu ta thì mẹ và ba con đúng là vô cùng vui mừng, người như thế quá khó tìm. Nhưng mà Duyệt Kỳ, cho dù không có Duy Khiêm thì mẹ và ba con cũng không đồng ý con gả cho Kim Đào đâu, không phải chúng ta không có lương tâm mà tương lai ai cũng sẽ phải chịu tội. Chúng ta thà rằng tắng gia bại sản chạy chữa cho nó cũng sẽ không để hai người trở thành vợ chồng không vui cả đời.”

“Mẹ, mọi chuyện còn chưa quyết định mà, mẹ đừng quan tâm, đợi mọi việc xong xuôi rồi nói, ba mẹ phải bảo trọng, không cần lo lắng cho con, chỗ con thật sự rất an toàn.”

Hai mẹ con nói chuyện nửa ngày mới cúp điện thoại.

La Duyệt Kỳ trở lại phòng bệnh cũng không dám nói chuyện chuyên gia nước ngoài với Kim Đào, sợ cảm xúc của hắn sẽ mâu thuẫn, chỉ tán gẫu với hắn.

Đồng Nguyên thấy sắc mặt Mạc Duy Khiêm đầy vui mừng đi vào văn phòng, cũng vui đùa: “Hôm qua cậu ngủ lại bệnh viện, xem ra một đêm ngủ rất ngon lành dễ chịu nhỉ?”

“Đó là dĩ nhiên, Duyệt Kỳ rất ngoan ngoãn phục tùng tôi.”

Đồng Nguyên kỳ quái: “Không phải hai người chia tay rồi sao?”

Mạc Duy Khiêm hồ hững nói: “Tôi nói anh có thể đừng có mỗi lần mở miệng đều chia tay chia tay được không hả? Tôi chia tay với cô ấy lúc nào, anh không muốn thấy chúng tôi tốt đẹp phải không?”

“Tôi không có ý đó, là do tôi hiểu sai, cậu không đề cập tới, đều do La Duyệt Kỳ đơn phương đề nghị, cậu không đồng ý là được.”

“Đồng Nguyên, thừa dịp tâm trạng tôi tốt anh muốn chọc tôi sao? Tôi muốn mời mấy bác sĩ chuyên gia nước ngoài tới đây, anh hãy chuẩn bị nhân viên tiếp đãi và bảo vệ họ.”

“Duy Khiêm, cậu mời bác sĩ là vì Kim Đào sao? Cậu đúng là tốt bụng nha!” Đồng Nguyên cũng ngoài ý muốn.

“Anh thì biết cái gì, Kim Đào không xong, Duyệt Kỳ có thể toàn tâm theo tôi sao, sau khi giải quyết vụ án này cô ấy có thể đi cùng tôi sao?”

Đồng Nguyên hơi trợn tròn mắt: “Duy Khiêm, nếu tôi không hiểu sau thì ý cậu là cậu thật sự động tâm, muốn kết hôn với La Duyệt Kỳ?”

Mạc Duy Khiêm giống như tùy ý nói: “Có gì mà hốt hoảng, cô ấy chịu bên tôi là được rồi, không cưới còn có thể làm thế nào? Tôi cũng nghĩ rồi, dù sao cũng phải kết hôn, cưới ai cũng thế, vậy sao không cưới người làm tôi vui vẻ chứ?”

Khẩu khí này đúng là quá lớn, nhìn quãng thâm dưới mắt kia cũng không giống cưới ai cũng vậy đâu nha! Đồng Nguyên không phải kẻ không biết xấu hổ đi chọc thủng tầng da mặt của Mạc Duy Khiêm, nhưng lại không thích nhìn cậu ta tự biên tự diễn như thế, vì vậy hỏi: “Tôi thấy cậu chỉ có thể đợi, một ngày Kim Đào chưa tốt lên, La Duyệt Kỳ và cậu sẽ chẳng có kết quả đâu, chuyện này không phải cậu không biết. La Duyệt Kỳ luôn cảm thấy cậu có ơn với cô ấy, giờ cái cơ ấy cũng biến mất trước Kim Đào, người ta có thể đồng ý cậu sao? Quan trọng hơn là thân phận của cậu thật sự khiến người ta chùn bước mà.”

“Đồ ngu, bảo sao anh không cưới được vợ, bản thân nhất định phải tranh thủ. Ngay từ đầu Duyệt Kỳ còn không nguyện ý đón nhận tôi đấy, bây giờ thì sao, còn không phải là ngoan ngoãn thành người phụ nữ của tôi? Một lát nữa anh tìm người đưa cha mẹ Duyệt Kỳ tới chỗ chị gái tôi đi, bảo chị ấy giúp sắp xếp chỗ ở, chăm sóc cuộc sống của họ. Nói đó là bố mẹ vợ tương lai của tôi, hầu hạ không tốt thì cả đời này chị ấy đừng mong được làm bác!”

Đồng Nguyên chấn động: “Cậu thật sự quyết định rồi? Vậy tôi dùng lý do gì đi đón họ? Làm gì có ai tùy tiện đi theo người khác thế chứ?”

Mạc Duy Khiêm đắc ý cười: “Anh cứ tới đón là được, tôi đã sắp xếp xong cả rồi, họ nhất định sẽ theo anh đi, anh cứ nói là vì bảo vệ an toàn cho họ là được, không cần nói thừa câu nào hết. Nếu cha mẹ Duyệt Kỳ đứng về phía tôi, tôi không tin cô ấy có thể bỏ qua ý kiến người nhà mà lấy người khác!”

“Tôi thấy cậu định đưa thiên tử đi làm con tin? Cậu căn bản là bắt cóc cha mẹ La Duyệt Kỳ, chưa làm xong công tác tư tưởng thì cậu sẽ thả họ về sao?”

Mạc Duy Khiêm vui vẻ cười ha hả: “Giờ anh lại đột nhiên thông minh rồi? Có chị tôi ở đó, lo gì không làm xong công tác tư tưởng, chẳng qua là vấn đề thời gian thôi, đến lúc đó nếu Duyệt Kỳ sốt ruột, dĩ nhiên tôi có thể đưa cô ấy tới đó để người một nhà họ được đoàn tụ rồi.”

Nếu La Duyệt Kỳ đi, đúng là dẽ vào miệng hổ, có đi mà không có về.

Đồng Nguyên lắc đầu nói: “Thế mà cậu còn nói cưới ai mà chả như nhau, trắc trở nhiều thế cơ mà. Nhưng tôi cũng thấy mọi việc không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Con nhóc La Duyệt Kỳ kia suy nghĩ rất độc lập, tính tình lại ngay thẳng cố chấp, sao có thể dễ dàng để cậu khống chế chứ?”

“Chẳng lẽ tôi chỉ có một cách đó sao? Anh mới nghĩ quá đơn giản đấy, tính tình Duyệt Kỳ tôi còn không rõ sao, anh cứ chờ mà xem.”

Sau đó, Mạc Duy Khiêm không nói chuyện riêng của mình nữa mà bắt đầu nói về công việc.

“Viện kiểm sát đã biểu hiện rõ là che chở cho đám người Lưu Dương kia, chẳng qua chờ lấy xong hết khẩu cung thì họ có không muốn cũng phải làm theo trình tự, bây giờ chỉ còn lại thân phận đại biểu nhân dân của Lưu Dương cần giải quyết thôi.”

Đồng Nguyên cũng hiểu: “Đại biểu nhân dân thành phố không chịu phê chuẩn lệnh bắt, chỉ sợ bên trong cũng có mớ rắc rối cả rồi.”

“Tôi đã nói thành phố Danh Tinh này thối nát đến tận gốc rễ rồi mà, chỉ là phải xét lại xem kẻ đó là ai, đừng làm oan uổng người tốt. Không lo chuyện đại biểu nhân dân thành phố không phê duyệt, tìm cách trực tiếp bãi miễn cái thân phận đó của hắn đi, Lưu Dương là người do quần chúng bầu ra, bảo Thư Dân

phải người đi thăm dò phiếu bầu, chỉ cần người đồng ý ký tên bãi miễn hẳn thì trực tiếp cho 2 vạn tiền mặt, nếu chuyện thành công sẽ ỗi người thêm 3 vạn, tôi không tin không thể kéo hẳn xuống!”

Thì ra ngày đó Mạc Duy Khiêm nói với chị gái hẳn là phải phá sản là ý này, nhưng vụ án này đúng là quá tốn kém rồi! Đồng Nguyên nghe xong cũng lập tức làm theo.

Một mình Mạc Duy Khiêm ngồi trong văn phòng, hài lòng vui sướng nhớ lại chuyện tốt đẹp đêm qua, mấy lần chia tay rồi quay lại, thời điểm nhìn thấy La Duyệt Kỳ hẳn đã có đáp án, bản thân thật sự không thể rời cô nhóc kia được, nhớ rõ ngày đó La Duyệt Kỳ nói sẽ đăng ký với Kim Đào, suy nghĩ đầu tiên của hẳn chính là đồng quy vu tận với cô! (Đồng quy vu tận = đại khái là liều mình cùng chết)

Sau đó lại tách ra vài ngày, hẳn thật sự tự hỏi về quan hệ của hai người, sau khi suy nghĩ thông suốt, cũng nghĩ ra kế hoạch phòng ngừa chu đáo.

Nghĩ thế, Mạc Duy Khiêm cảm thấy buồn cười: Mình đúng là không dễ dàng mà, cưới một bà xã cũng phải dùng hết 36 kế mới xong!

58. Chương 58

Tiền thật được việc, ngay cả khi Đại biểu nhân dân Danh Tỉnh không tình nguyện cũng không thể coi thường đơn xin bãi miễn của nhân dân được, hơn nữa những nòng cốt ở ban kiểm tra kỷ luật được các nơi cử về đều đã đến, vì mặt mũi nên phải đưa chuyện của Lưu Dương ra hội nghị để bàn luận.

Lưu Dương vạn lần không thể tưởng tượng được Mạc Duy Khiêm lại âm hiểm đến vậy, dùng tiền để mua người làm đơn bãi miễn chức vụ của mình, tức giận và thù hận rất nhiều nhưng cũng bắt đầu lo lắng.

“Anh cả, nếu không có thân phận đại biểu nhân dân thì chuyện này không dễ làm rồi.”

“Cái này còn cần chú nói à? Chẳng lẽ tự anh không biết Mạc Duy Khiêm dùng mọi biện pháp hủy bỏ thân phận đại biểu nhân dân của anh là để cục cảnh sát thành phố có thể ra tay bắt anh hay sao?” Giọng điệu của Lưu Dương cực kỳ không tốt.

Phạm Thanh Lợi cũng không dám nói thêm nữa, hẳn cũng lo lắng cho Lưu Dương, nếu Lưu Dương thật sự xảy ra chuyện thì kẻ đầu tiên không thể thoát được chính là hẳn.

“Thanh Lợi, chú lập tức phái người làm theo kế hoạch đã bàn đi, nếu không thành công thì cá chết lưới rách đi, để anh xem lúc này Mạc Duy Khiêm có thể làm gì?”

Phạm Thanh Lợi lập tức đồng ý rồi chạy ra ngoài làm việc.

Bên này, Mạc Duy Khiêm ngồi trong văn phòng rất thoải mái nhàn tản, nhìn mấy vị chuyên gia nước ngoài ngồi một vòng xung quanh mình, cười đến là thân thiết, thuận miệng dùng tiếng Anh lưu loát nói: “Các ông đều cho rằng bệnh nhân có khả năng phục hồi như cũ?”

Một vị chuyên gia đại biểu gật đầu đáp: “Đúng thế, trong tình trạng có đầy đủ điều kiện trang thiết bị cần thiết để tiến hành phẫu thuật, tỷ lệ phục hồi của bệnh nhân đạt tới hơn 70%, nhưng thời gian cũng hơi dài, sau khi phẫu thuật bệnh nhân có thể tích cực phối hợp thì trong vòng 3 năm có thể tự mình đi lại được, nhưng chạy nhảy hay vận động kịch liệt thì tuyệt đối không thể.”

“Có thể đi đã là cực kỳ tốt rồi, tôi có đề nghị thế này, có phải phẫu thuật nên ở hoàn cảnh tốt nhất mới có hiệu quả cao nhất?”

Chuyên gia vô cùng đồng ý: “Đúng vậy, bệnh nhân thật sự nên được chuyển tới thành phố lớn để phẫu thuật, hoàn cảnh và các phương tiện nơi đây đều không đảm bảo, nhưng quá trình dời đi phải vô cùng thận trọng.”

Mạc Duy Khiêm càng vui vẻ: “Giai đoạn tĩnh dưỡng phục hồi sau khi phẫu thuật thì sao? Có phải càng cần hoàn cảnh thoải mái hơn không?”

“Cái đó thì cũng không cần yêu cầu gì quá mức khó khăn, chỉ cần làm xong công tác tư tưởng, để bệnh nhân tích cực phối hợp trị liệu là được.”

Mạc Duy Khiêm lắc đầu: “Không, tôi vẫn cho rằng nên tiến hành phẫu thuật và phục hồi ở nước ngoài có vẻ tốt hơn, về phần an toàn trong quá trình di dời thì các ông nhất định phải nghiên cứu thật kỹ mới được, không thể có bất cứ sai lầm gì. Cứ quyết định thế đi, các ông nghiên cứu phương án cho tôi xem xem.”

Nhóm chuyên gia nhìn nhau, không quá hiểu vì sao Mạc Duy Khiêm lại kiên trì đưa bệnh nhân ra nước ngoài chữa trị như vậy. Thật ra một số thành phố lớn ở Trung Quốc hoàn toàn có đầy đủ phương tiện để phẫu thuật, nhưng nếu đối phương đã không tiếc khoản tiền chữa bệnh kêch xù thì họ chỉ có thể nhún vai tỏ vẻ đồng ý.

Sau khi các chuyên gia rời đi, Đồng Nguyên không nhịn được nói: “Cậu muốn đẩy Kim Đào đi xa phải không?”

“Đúng thế.” Mạc Duy Khiêm đáp rõ ràng.

“Bệnh của Kim Đào không tốt lên sao La Duyệt Kỳ có thể yên tâm? Cậu đừng làm đến mức cô ấy định đi theo đấy.”

Mạc Duy Khiêm tựa lưng vào ghế, thoải mái cười: “Anh cứ chờ mà xem.”

La Duyệt Kỳ ở phòng bệnh nhỏ nghe Mạc Duy Khiêm nói khả năng chân Kim Đào phục hồi như cũ là rất cao, lập tức không nhịn được mà muốn đi nói tin tức này cho Kim Đào, nhưng Mạc Duy Khiêm lại ngăn cô lại: “Em đừng gấp, chuyện này phải chậm rãi xem xét lại, tỷ lệ không được trăm phần trăm, vẫn không nên cho cậu ấy hy vọng quá sớm.”

La Duyệt Kỳ nghe xong cũng tỉnh táo lại, biết chính mình đã quá nóng vội.

“Nhóm chuyên gia cũng đưa ra đề nghị, họ nhất trí cho rằng trình độ chữa trị của nước ngoài có vẻ cao hơn, thiết bị cũng tiên tiến hơn, cho nên đề nghị đưa cậu ấy sang nước Mĩ chữa trị.”

“Nước Mĩ? Thành phố lớn trong nước không được sao?” La Duyệt Kỳ cảm thấy vô cùng khó xử, nước Mĩ trong mắt cô chính là quá xa, Kim Đào cũng không đủ tiền mà đi chữa bệnh, hơn nữa dù có phẫu thuật thành công thì vẫn còn quá trình phục hồi lâu dài phía sau nữa.

Mạc Duy Khiêm cũng tỏ vẻ rất khó xử: “Anh cũng vì chuyện này băn khoăn rất lâu, nhưng nghĩ đến dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến cả đời Kim Đào, nếu thật sự vì nguyên nhân ở trong nước mà phẫu thuật thất bại thì chúng ta không gánh vác nổi đâu.”

“Nhưng phí chữa bệnh cần phải bao nhiêu? Phẫu thuật xong cũng không thể lập tức trở lại đúng không?”

Mạc Duy Khiêm nhíu mày: “Dĩ nhiên không thể lập tức về nước, theo bác sĩ đề nghị thì ít nhất cần ở lại nước Mĩ ba năm để tiến hành trị liệu mới được.”

La Duyệt Kỳ choáng váng, dù bán hết cả nhà cô lấy tiền chữa bệnh cho Kim Đào có lẽ cũng không đủ để khám bệnh một tuần ở nước Mĩ ấy chứ.

“Duyệt Kỳ, trước tiên em hãy khuyên nhủ Kim Đào chấp nhận phương án phẫu thuật đi, nếu vấn đề tiền mà thấy khó xử thì đừng lo, anh sẽ chi trả toàn bộ!”

La Duyệt Kỳ nghe xong vừa thấy cảm động lại thấy có điểm không phù hợp, nhìn chằm chằm Mạc Duy Khiêm nửa ngày mới hỏi: “Thật sự phải đi nước Mĩ mới được?”

Mạc Duy Khiêm vội vàng cam đoan: “Không tin thì em có thể tự đi hỏi chuyên gia. Duyệt Kỳ, ngoại trừ lúc thân thiết thì anh đã bao giờ lừa em việc gì chưa?”

La Duyệt Kỳ lườm Mạc Duy Khiêm một cái: “Một anh loại chuyện này cũng nói ra miệng được, em cũng ăn ngay nói thật này, em thật sự sợ anh muốn ngăn cản em chăm sóc Kim Đào mới nghĩ ra cách này, anh biết em căn bản không có đủ điều kiện kinh tế mà đi nước Mĩ.”

“Cho dù em có tiền thật cũng đâu thể ném cha mẹ mình ở lại mà chạy đi xa như thế chứ, em có thể bỏ lại anh sao? Nếu em thật sự đi nước Mĩ, anh chắc chắn sẽ đuổi theo sang đó, Duyệt Kỳ, em không thể không để ý tới tấm lòng anh dành cho em được, nếu em đồng ý thì anh lập tức đi đăng ký với em, chúng ta đăng ký kết hôn. Bên Kim Đào, cho dù anh có tìm 100 người tới hầu hạ cậu ta cũng không thành vấn đề.”

Tuy biết Mạc Duy Khiêm đang nói giỡn nhưng lòng La Duyệt Kỳ cũng không nhin được mà rợn rợn, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

“Anh đừng làm náo loạn, chuyện Kim Đào có nhận sự giúp đỡ của anh hay không cũng là một vấn đề đấy.”

Mạc Duy Khiêm hiểu rằng hiện tại La Duyệt Kỳ sẽ không tin lời mình nên cũng không sốt ruột, hắn chỉ cười cười ôm La Duyệt Kỳ dỗ dành một lát rồi trở về phòng làm việc.

La Duyệt Kỳ ở trong phòng bệnh nhỏ suy nghĩ xem phải khuyên Kim Đào chấp nhận phẫu thuật như thế nào, dựa theo tính cách của Kim Đào thì rất khó đồng ý dùng tiền của Mạc Duy Khiêm, mà La Duyệt Kỳ cũng hiểu trong lòng Kim Đào sợ hãi sẽ phẫu thuật thất bại.

Tuy biết là khó nhưng chuyện này không thể để chậm trễ được, La Duyệt Kỳ quyết định thử xem sao, nhưng lúc đi đến cửa phòng bệnh lại ngoài ý muốn nhìn thấy một người cần bản không thể xuất hiện ở đây được!

La Duyệt Kỳ nhìn Cao Tử Ninh đang bón nước hoa quả cho Kim Đào qua cánh cửa thủy tinh, cảm thấy không rõ lắm về tình trạng này, cô đẩy cửa vào hỏi: “Cao Tử Ninh, sao em lại tới đây?”

Cao Tử Ninh nở nụ cười: “Em tới thăm ba em, đã nghe nói hai người xảy ra chuyện, chẳng hiểu sao lại muốn tới thăm người đồng bệnh tương liên với nhà em, huống chi em cũng thích xem Kim Đào đá bóng nên mới chạy tới đây thăm, may mà Kim Đào cũng không trách sự đường đột của em.”

Nói đến đúng tình hợp lý, nhưng La Duyệt Kỳ vẫn cảm thấy được tất cả những chuyện này đều là do Mạc Duy Khiêm giở trò quỷ ở phía sau, vì thế cô không lên tiếng, chỉ đứng nhìn Cao Tử Ninh bận rộn chăm sóc Kim Đào, nhưng sắc mặt cô đã trở nên không tốt lắm.

Đợi Cao Tử Ninh đi ra ngoài mức nước, cô cũng đi theo ra.

“Cao Tử Ninh, Mạc Duy Khiêm đã đưa ra điều kiện gì để em tới đây, em là người thông minh, hẳn là cũng hiểu nếu đồng ý với điều kiện của anh ta thì sau này sẽ phải đối mặt với tình trạng thế nào đúng không?”

Cao Tử Ninh chỉ cười: “Từ lúc nào chị trở nên thích nghi ngờ mọi chuyện thế, em chẳng qua là đột nhiên nghĩ tới thôi, chị liên tưởng hơi nhiều rồi đấy. Em còn thấy không đáng giá cho Mạc Duy Khiêm đây, có chuyện gì xấu chị cũng đều quăng lên đầu anh ấy, một chị lúc trước còn thề son sắt với em là thích anh ấy nữa! Chị cảm thấy phải cần điều kiện thế nào mới khiến em cam tâm tình nguyện ở cùng một kẻ có lẽ sẽ tàn phế suốt đời chứ? Đúng là buồn cười, con người của em cũng không mềm yếu thế đâu. Chẳng lẽ chị nghĩ mình toàn năng, chị đã cướp đi một Mạc Duy Khiêm rồi, ngay cả việc em muốn ở cùng người đàn ông nào cũng phải qua sự đồng ý của chị?”

Đầu óc của La Duyệt Kỳ cũng chẳng phải là thứ vô dụng: “Em không cần già mồm át lễ phải với chị, chị nhìn qua cũng có thể hiểu được!”

Cao Tử Ninh cũng không để ý tới La Duyệt Kỳ, chỉ mang theo bình mức nước rời đi.

La Duyệt Kỳ tức giận đầy bụng, lập tức gọi Hàn Giang và Vương Bằng đưa cô đi gặp Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm vừa về văn phòng liền nhận được điện thoại của Hàn Giang nói La Duyệt Kỳ đang đi tới, cảm thấy rất kinh ngạc. Nhưng vừa nghe đến chuyện vì sao cô tới thì lại hơi giật mình, đồng thời cũng hơi đắc ý: Vợ tương lai của mình đúng là không ngốc, đầu óc phản ứng cũng quá nhanh!

La Duyệt Kỳ lên lầu, trực tiếp đi vào văn phòng Mạc Duy Khiêm, đi thẳng vào vấn đề: “Mạc Duy Khiêm, anh không cần giải thích gì hết, em không muốn nghe! Em chỉ tới hỏi anh, anh kéo Cao Tử Ninh vào cục diện rối rắm này, anh có thể an tâm được sao? Cô ấy chẳng qua chỉ là cô bé vừa mới tốt nghiệp ra trường, sao có thể chịu đựng được lợi ích anh đưa ra để dụ dỗ? Anh làm thế chẳng phải đã hại người ta sao?”

“Vừa rồi anh đã nghe Hàn Giang nói hết mọi việc trong điện thoại rồi, Duyệt Kỳ, nếu em đã nhận định đây là việc anh làm thì anh còn có thể nói gì nữa? Em không hề tin anh. Em muốn anh làm sao đây? Dùng tiền dùng quyền ép cô ấy không tới thăm Kim Đào sao?” về mặt Mạc Duy Khiêm cực kỳ đau lòng.

Vốn dĩ ý chí chiến đấu của La Duyệt Kỳ đang dâng rất cao, nhưng biểu hiện của Cao Tử Ninh và Mạc Duy Khiêm lại khiến cô nghi ngờ phán đoán của mình, chẳng lẽ là do cô nghĩ nhiều thật?

Mạc Duy Khiêm day day mi tâm, giọng điệu trầm thấp nói: “Duyệt Kỳ, đúng là anh không muốn em vì Kim Đào mà rời khỏi anh nên mới tích cực muốn chữa khỏi cho cậu ấy. Có thể nói, anh hy vọng cậu ấy khỏe lại không kém gì cha mẹ cậu ấy, nhưng anh sẽ không làm loại chuyện vô nghĩa như thế, anh còn chưa vô sỉ tới mức ép Cao Tử Ninh hiến thân như thế đâu!”

Thấy Mạc Duy Khiêm thật sự tức giận, La Duyệt Kỳ lại cảm thấy bản thân quá xúc động, cô không nên trực tiếp định tội cho hắn như thế, xem ra cô đúng là không phân rõ phải trái như lời Cao Tử Ninh nói thật.

Nghĩ thế, La Duyệt Kỳ xấu hổ đi đến trước mặt Mạc Duy Khiêm huých huých vai hắn: “Anh giận sao? Chuyện này là do em không hiểu rõ đã vội chạy đến, em không đúng khi nghĩ oan cho anh. Vốn dĩ anh cũng đủ mệt mỏi rồi mà em còn làm anh giận nữa, anh mắng em đi.”

Về mặt Mạc Duy Khiêm đầy đau buồn: “Duyệt Kỳ, lần này anh thật sự đau lòng, cũng rất thất vọng và đau khổ, anh đã làm sai cái gì mà có thể khiến em không tin tưởng anh đến thế?”

La Duyệt Kỳ thấy Mạc Duy Khiêm như thế cũng cảm thấy khổ sở theo, nước mắt đảo quanh hốc mắt: “Em cũng không biết bản thân mình làm sao nữa, một mặt em nói với mình không thể mặc kệ Kim Đào như thế, một mặt lại sợ anh rời em mà đi. Tương lai còn phải tự đối mặt với cuộc sống gian nan, về già còn phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc Kim Đào. Em, em... đôi khi em nghĩ không bằng lúc đó em bị đâm chết là xong, nhưng em lại thương ba mẹ em!”

“Nói bậy bạ gì thế! Em muốn làm anh khó chịu phải không? Cái gì mà chết hay không chứ, là anh không tốt, biết em khó xử thế nào mà cứ luôn nghĩ không chu toàn. Duyệt Kỳ, anh biết em là người rất có trách nhiệm, làm gì cũng sẽ không bỏ qua đạo đức của mình. Chúng ta hãy cùng nhau giải quyết khó khăn được không? Đừng khóc, lòng anh sẽ đau lắm.” Mạc Duy Khiêm hơi hối hận sao mình lại đối đãi với La Duyệt Kỳ như vậy, nhưng nếu không làm thế thì sao cô ấy có thể nhìn thẳng vào tình cảm cô ấy dành cho hắn được?

La Duyệt Kỳ cũng không khóc lớn tiếng, chỉ nước nở thút thít rơi nước mắt, cô cũng hiểu trách nhiệm của mình: “Mạc Duy Khiêm, xin lỗi anh, hình như từ lúc quen nhau tới giờ em vẫn đều phải xin lỗi anh. Có khi em thật hận, tại sao ông trời lại trêu chọc em như thế, vốn dĩ em và Kim Đào vẫn đang tốt lành, thế mà anh lại xuất hiện, đợi đến khi em thật lòng muốn bên anh thì Kim Đào lại xảy ra chuyện như thế. Bây giờ em chẳng muốn nghĩ gì nữa, chỉ có thể chăm sóc Kim Đào thật tốt!”

La Duyệt Kỳ càng nói càng đau lòng, cuối cùng không đối mặt được với Mạc Duy Khiêm nữa, xoay người chạy ra ngoài. Mạc Duy Khiêm đứng dậy muốn đuổi theo, kết quả là La Duyệt Kỳ vừa mở cửa ra đã đụng phải Đồng Nguyên.

Đồng Nguyên thấy bộ dạng của hai người thì hơi sửng sốt, sau đó nhanh chóng chặn La Duyệt Kỳ lại: “Duyệt Kỳ, em sao thế? Cãi nhau với Duy Khiêm sao?”

La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Không có, em nên trở về bệnh viện thôi, để mình Kim Đào như thế cũng không được.”

“Haz, trước đừng nhắc cậu ta, nếu cậu ta có gì thì cũng có cha mẹ cậu ta và vệ sĩ ở đó rồi, bây giờ người nên lo là Duy Khiêm đấy!”

La Duyệt Kỳ nghe thế cũng không khóc nữa, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nguyên: “Lời này của anh là có ý gì?”

Về mặt Đồng Nguyên rất nghiêm trọng nói với Mạc Duy Khiêm: “Duy Khiêm, xem ra Lưu Dương thật sự là chó cùng rứt giậu rồi, họ đang cho người tản ra lời đồn cậu lạm dụng chức quyền, quan báo tư thù, hơn nữa đã đưa hồ sơ lên ủy ban kỷ luật trung ương, bộ công an, đại biểu nhân dân các cấp và các kênh truyền thông nữa, càng quan trọng hơn là họ nói có căn cứ chính xác trong tay, cậu phải chuẩn bị sẵn tâm lý đi.”

Lòng La Duyệt Kỳ thất lại: “Bọn họ có thể có chứng cứ gì chứ, chẳng lẽ họ nói gì cũng có người tin sao? Sự thật thế nào thì điều tra sẽ rõ.”

Đồng Nguyên thở dài: “Sự việc không đơn giản thế đâu, chắc chắn là Lưu Dương có cao nhân chỉ điểm, biết làm sao để làm dư luận lẫn lộn. Chưa nói đến chuyện Duy Khiêm vì không muốn em chịu ảm ức nên dùng đặc quyền, bản thân đã vi phạm quy định. Quan trọng hơn chuyện lần này thật sự liên lụy quá nhiều người,

có bao nhiêu người đang hy vọng Duy Khiêm sụp đổ, lần này có cơ hội kéo cậu ấy xuống ngựa, sao họ có thể dễ dàng buông tha chứ, dĩ nhiên là phải hết sức điều tra “oan tình” của Lưu Dương rồi!”

La Duyệt Kỳ ngẩng đầu nhìn Mạc Duy Khiêm vẫn chưa nói chữ nào, không còn tâm tư đâu mà suy nghĩ đến Kim Đào nữa, chỉ biết rằng dù thế nào cô cũng không thể rời Mạc Duy Khiêm được, cô không thể để mình hẫng đối mặt với gió bão sắp tới!

59. Chương 59

Giới truyền thông thành phố Danh Tinh nhanh chóng lôi sự việc lên mặt báo, giọng điệu viết rất uyển chuyển nhưng nội dung truyền đạt lại chính là cực kỳ nghi ngờ quá trình làm việc của Mạc Duy Khiêm tại nơi này, rồi biến tướng thêm là kêu oan cho đại gia từ thiện của thành phố - Lưu Dương, đồng thời còn hô hào toàn bộ xã hội và dư luận phải giám sát chặt chẽ, cảnh giác không để cá nhân nào đó lợi dụng đặc quyền trong tay để làm việc riêng.

Trùng hợp hơn là ngay sau đó, chẳng những đại biểu nhân dân Danh Tinh phê duyệt lệnh bắt Lưu Dương mà ngay cả viện kiểm sát cũng vô cùng nhanh chóng khởi tố đối với đám người Lưu Dương và Loan Ninh. Trong một thời gian ngắn, toàn bộ bộ máy chính phủ của Danh Tinh làm việc với hiệu suất cao như thế đã nhận được những lời bình luận khen ngợi rất tốt đẹp từ đồng đảo quần chúng. Tình cảnh của Mạc Duy Khiêm trở nên khó khăn hơn.

Mấy ngày nay La Duyệt Kỳ có thời gian rảnh đều tới đây, nhìn Mạc Duy Khiêm không ngừng gọi điện thoại thì cũng biết áp lực hiện giờ của hắn lớn cỡ nào, lòng cô vừa sốt ruột lại đau khổ, nhưng cô lại chẳng giúp được gì, chỉ có thể làm vài việc vặt vãnh.

“Duyệt Kỳ, em có thể ở bên anh là được rồi, mấy chuyện khác không cần lo nghĩ, chỉ cần nhìn thấy em là anh có động lực tiếp tục!”

Lời nói của Mạc Duy Khiêm khiến La Duyệt Kỳ cảm động đến tận đáy lòng, cứ thế dù cô có khó xử hơn thì cũng phải nói với Kim Đào một tiếng.

Trở lại bệnh viện, vào trong phòng bệnh, La Duyệt Kỳ ngáp ngừng há miệng mấy lần mà vẫn chưa nói ra được câu gì với Kim Đào đang nằm trên giường bệnh.

“Duyệt Kỳ, em có chuyện gì muốn nói với anh phải không?”

La Duyệt Kỳ cắn môi dưới, suy nghĩ một lát cuối cùng vẫn nói ra: “Kim Đào, gần đây bên phía Mạc Duy Khiêm xảy ra vấn đề rất lớn, tuy em không giúp được gì nhưng mà...”

“Em đi đi, anh không sao mà, anh đã quyết định mời một hộ lý chăm sóc, vậy thì cũng không cần em phải túc trực ở đây nữa, bây giờ chắc chắn Mạc Duy Khiêm rất cần đến sự ủng hộ của em.” Không đợi La Duyệt Kỳ nói xong, Kim Đào đã nói ra trước.

La Duyệt Kỳ lắp bắp kinh hãi: “Sao anh lại biết Mạc Duy Khiêm có phiền phức?”

Kim Đào nói tự nhiên: “Mấy ngày nay lúc em không ở đây thì Cao Tử Ninh thường xuyên tới, cô ấy còn cẩn thận mang cho anh một chiếc radio, nên ở bên ngoài đang xảy ra chuyện gì anh đều biết rõ. Ba mẹ anh cũng đã nói chuyện Mạc Duy Khiêm giúp anh tìm chuyên gia tới rồi, anh rất biết ơn anh ta, nhưng đây không phải là việc nhỏ, anh phải suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định được.”

Cao Tử Ninh có ý gì? Sao đột nhiên lại biểu hiện vô cùng thích Kim Đào như thế? Tiền của Kim Đào đã đổ hết vào khách sạn ở khu phố cải tạo kia rồi, có thể nói bây giờ đã không thu nổi gốc nữa, tiền bồi thường cũng chẳng biết là bao giờ mới được nhận, ngoài ra hắn cũng chỉ còn hai phòng ở. Nếu thân thể Kim Đào không có vấn đề gì thì cũng coi như một đối tượng tạm được, nhưng giờ hắn đã thành cái dạng này rồi, tương lai phải chi tiêu rất nhiều, theo suy nghĩ của Cao Tử Ninh thì sao có thể để ý tới hắn?

“Em nghĩ cái gì vậy, sao vẻ mặt nghiêm túc thế? Đang lo lắng cho Mạc Duy Khiêm sao?” Kim Đào hỏi.

La Duyệt Kỳ cũng không định dấu diếm suy nghĩ của mình: “Kim Đào, bệnh của anh không thể kéo dài lâu, em nghĩ anh hãy quyết định trong hai ngày tới đi. Còn nữa, em cảm thấy rất kỳ lạ về hành động của

Cao Tử Ninh, tuy rằng khó nghe nhưng em vẫn muốn nói, anh và Cao Tử Ninh căn bản chỉ là người xa lạ, sao anh vừa nằm viện không lâu cô ta lại đột nhiên chạy tới làm quen với anh? Cô ta có mục đích là gì? Lòng em cảm thấy hơi lo lắng.”

Kim Đào cong cong khóe môi: “Ý của em anh hiểu, anh không giận đâu. Vốn dĩ bây giờ anh là một kẻ tàn phế, sao có thể hấp dẫn được ánh mắt của những cô gái trẻ chứ. Duyệt Kỳ, em yên tâm đi, đã trải qua nhiều chuyện như thế, anh cũng hiểu ra được không ít rằng trước đây mình vô tri, buồn cười cỡ nào. Dù sao anh đã như thế rồi, cho dù người ta có mưu đồ gì với anh thì anh cũng còn gì để mất đâu. Bây giờ quan trọng nhất là không để Mạc Duy Khiêm xảy ra chuyện gì, em phải hiểu rõ nếu anh ta ngã xuống thì tất cả chúng ta cũng đừng mơ được yên ổn! Em không cần lo lắng cho anh, thật ra anh đã quyết định rồi, chẳng qua chỉ muốn nghĩ kỹ thêm để tăng quyết tâm thôi.”

La Duyệt Kỳ nghe Kim Đào nói lý lẽ, trật tự rõ ràng như thế thì cảm thấy vui mừng nhưng vừa nghĩ đến cái giá để hắn trưởng thành như vậy thì lại không nhận được chua xót trong lòng.

“Kim Đào, anh yên tâm đi, chỉ cần anh thấy tốt thì dù anh có quyết định ra sao em cũng ủng hộ anh, cũng ở bên anh, đợi tình huống bên Mạc Duy Khiêm ổn định rồi em sẽ trở lại, anh hãy chờ em!”

Kim Đào mỉm cười: “Được, anh chờ em, nhất định sẽ chờ.”

La Duyệt Kỳ yên tâm trở lại phòng bệnh nhỏ thu dọn đồ đạc, sau đó lấy gương nhỏ dùng để trang điểm ra muốn sửa sang lại mái tóc hơi rối của mình.

Nhìn gương mặt tái nhợt trong gương cô cảm thán, thì ra cô cũng tiêu tụy đi rất nhiều, đôi mắt sưng đỏ, làn da khô xác chẳng còn chút sức sống. Chính cô cũng cảm thấy chán ghét chính mình, chẳng hiểu Mạc Duy Khiêm thích cô ở điểm nào nữa.

Sau đó cô đột nhiên nhớ đến một chuyện, có thể thời gian này quá vất vả mệt nhọc, nội tiết tố hơi mất cân đối, chỉ bằng thừa dịp đang ở viện thì đi khám thử, mua chút thuốc uống, cũng giảm bớt phiền phức, nếu không lúc về chỗ Mạc Duy Khiêm rồi cũng chẳng còn thời gian mà đi nữa.

Vì việc này có vẻ riêng tư nên La Duyệt Kỳ để Hàn Giang và Vương Bằng chờ mình ở cửa hành lang, sau đó cô đến tìm bác sĩ phụ khoa để khám.

“Cảm thấy không thoải mái chỗ nào?” Một bác sĩ nữ khoảng hơn 40 tuổi hỏi La Duyệt Kỳ.

“Nội tiết tố mất cân đối.”

Bác sĩ đẩy đẩy kính mắt nói: “Cô đã biết là bệnh gì rồi thì tôi còn khám cái gì nữa? Nói các triệu chứng đi, kết quả chẩn đoán không phải cô đoán là được.”

La Duyệt Kỳ cũng cảm thấy đúng: “Là tôi vội vàng rồi, chỉ là kinh nguyệt của tôi không đều đặn, muốn nhờ bác sĩ kê toa thuốc để điều trị.”

“Khoảng bao lâu thì kỳ kinh của cô tới?”

La Duyệt Kỳ cố gắng nhớ lại nhưng không nhớ được.

Bác sĩ lại kiên nhẫn hỏi: “Kỳ kinh lần trước là lúc nào?”

Ánh mắt La Duyệt Kỳ vẫn mơ hồ, không nhớ nổi. Gần đây nhiều chuyện quá, cô cũng không nhớ rõ là ngày nào nữa.

“Cô kết hôn chưa?”

La Duyệt Kỳ không phản ứng kịp, sững sốt một chút mới nói: “Tôi chưa.”

Sau đó cô lại lo lắng, có phải cô mắc bệnh phụ khoa gì không? Nếu như thế cũng hơi kỳ lạ, bình thường cô rất chú ý vệ sinh cá nhân, nhưng lại nghĩ không khéo là Mạc Duy Khiêm không vệ sinh sạch sẽ!

Bác sĩ không hỏi gì nữa mà cho La Duyệt Kỳ đi xét nghiệm.

Sau khi xét nghiệm xong, La Duyệt Kỳ lo lắng đợi kết quả.

“Bác sĩ, làm sao có thể xảy ra chuyện này chứ?” Lấy được kết quả, La Duyệt Kỳ choáng váng.

Về mặt bác sĩ cũng rất nghiêm túc, ánh mắt nhìn La Duyệt Kỳ mang theo chút thương tiếc: “Các cô gái trẻ như cô, đúng là không biết bảo vệ chính mình mà. Mau về nhà bàn bạc xem nên xử lý thế nào đi, còn nói gì mà nội tiết mất cân đối chứ, cô đã làm gì mà còn không biết hay sao?”

Lúc trước La Duyệt Kỳ vẫn có dùng biện pháp bảo vệ, nhưng sau này cô cơ bản không gặp Mạc Duy Khiêm, nếu nói là phát sinh quan hệ thì cũng chỉ có đêm ở bệnh viện đó thôi, nhưng thời gian lại không phù hợp.

Không hiểu ra sao, La Duyệt Kỳ chậm rãi ngồi trên ghế nhớ lại tình huống mang thai của mình, chuyện này thật là kỳ lạ.

Cuối cùng, chính La Duyệt Kỳ cũng sắp nghi ngờ mình mộng du mà ngủ với hắn thì cô đột nhiên nhớ ra một chuyện: Chính là lần ở trong xe!

Cũng chỉ có một lần đó là phù hợp với thời gian mang thai của cô, cô đã nghĩ biện pháp đó không quá an toàn rồi nhưng sau đó bận quá nên quên mất, ngay cả lần ở bệnh viện cô cũng sơ sót!

Vậy phải làm sao đây? Bây giờ nói ra chuyện này chỉ thêm phiền phức thôi. La Duyệt Kỳ suy nghĩ nửa ngày mới cất kỹ kết quả xét nghiệm đi, nghĩ đợi gió êm sóng lặng rồi tính tiếp. Dù sao cũng mới là thời kỳ đầu mang thai thôi, nhưng chuyện này đã phá hỏng kế hoạch vốn có của cô rồi.

Mang theo tâm sự nặng nề, La Duyệt Kỳ trở lại chỗ Mạc Duy Khiêm, ngồi trên sofa im lặng, cô thầm nghĩ nên làm sao với Kim Đào, cả thái độ của Mạc Duy Khiêm sau khi biết chuyện này nữa.

Lúc này Mạc Duy Khiêm tới ngồi cạnh La Duyệt Kỳ: “Duyệt Kỳ, sở dĩ anh muốn em tới là vì anh cần em bên anh, anh muốn gặp em, nếu chuyện này khiến em lo lắng hao tổn tinh thần như thế thì anh thật sự hối hận với quyết định của mình.”

Mạc Duy Khiêm đã ở bên cạnh quan sát La Duyệt Kỳ khá lâu rồi, hắn vừa vui vẻ lại vừa lo lắng. Vui vẻ là vì La Duyệt Kỳ có thể suy nghĩ cho hắn, quan tâm hắn như thế; lo lắng là vì cô mặt mày cau mày, còn sợ thân thể vốn yếu của cô không chịu nổi áp lực.

“Em không sao, chuyện của anh quan trọng hơn, họ vu cáo anh như thế, anh có cách nào đối phó không, chẳng phải họ nói là có chứng cứ ư, cuối cùng là chứng cứ gì anh cũng không tìm hiểu được sao?”

Mạc Duy Khiêm lạnh nhạt cười: “Đúng là hơi khó giải quyết, họ có chứng cứ gì anh cũng không biết, giờ có lo cũng vô dụng, tới lúc đó rồi tính. Nhưng mà lại có tin xấu, có lẽ bên viện kiểm sát sẽ xử nhẹ Loạn Ninh và mấy người khác, còn Lưu Dương... có thể còn không định tội.”

La Duyệt Kỳ nghe xong thì lòng xoắn lại: “Chuyện này quá kỳ lạ, cuối cùng thì thành phố Danh Tinh có chỗ nào biết phân biệt phải trái không? Chẳng lẽ đều bị Lưu Dương mua chuộc cả rồi sao, hắn ta lợi hại thế ư?”

Mạc Duy Khiêm ôm chầm La Duyệt Kỳ, sờ sờ mặt cô: “Đừng giận, không đáng đâu em. Anh chuẩn bị đi gặp Trần Đông Thành một lần nữa, xem hắn ta muốn nói sao.”

“Đúng rồi, anh có thể tìm thị trưởng, nói về hành vi sai trái của mấy ngành này.”

“Bé ngốc, sợ rằng Trần Đông Thành mới chính là kẻ chủ mưu phía sau đây, chẳng qua anh chỉ muốn xem hắn ta định xử lý chuyện này thế nào thôi, công việc của Triệu Trấn ở cục công an sắp không làm được nữa rồi, chuyện gì Trần Đông Thành cũng kéo dài không chịu phê duyệt, hơn nữa còn một nhóm người khác gửi tài liệu tố cáo Triệu Chấn lên bộ công an nữa.”

Thật đáng sợ, ý của Mạc Duy Khiêm chính là toàn bộ các ngành chính phủ, từ trên xuống dưới của Danh Tinh đều chẳng có ai trong sạch, vậy phải đầu thế nào đây?

Mạc Duy Khiêm thấy sắc mặt La Duyệt Kỳ càng thêm tệ thì nhanh chóng dỗ dành cô: “Đừng sợ, cùng lắm thì anh không cần công việc này nữa, về nhà buôn bán là được, vẫn đủ nuôi em thật tốt mà.”

La Duyệt Kỳ đâu có thêm lo lắng chuyện này chứ: “Nếu đơn giản thế thì đã tốt, họ có thể dễ dàng buông tha anh sao? Không khéo muốn kéo anh vào tù mới cam tâm đấy, công việc không quan trọng, quan trọng là anh không thể xảy ra chuyện được. Anh rể anh cũng không giúp được gì ư, chức vụ của anh ta cao thế cơ mà?”

“Hazz, lời này của em anh cũng không thích nghe, chức vị của anh ấy cao thế nào cũng là chuyện của anh ấy, em coi thường người đàn ông của em thế sao, nghĩ anh phải nhờ anh ấy mới được ư?”

La Duyệt Kỳ càng sốt ruột: “Bây giờ đã là lúc nào rồi mà anh còn giữ sĩ diện nữa, có ăn được mặc được không? Bản thân phải chịu tội mới là thực tế, nếu có thể dùng thì sao lại không cần, dùng để bản thân phải chịu tội mới là tốt nhất!”

Mạc Duy Khiêm nghe xong thoải mái cười to: “Thì ra cô nhóc như em đúng là kẻ co được dân được, người nói được câu này đúng là vợ hiền hiếm có, Mạc Duy Khiêm anh đã tu luyện mấy đời mới được cái phúc này vậy?” Nói xong liền cúi đầu hôn cô.

Vốn dĩ La Duyệt Kỳ nghe đến hai chữ vợ hiền thì trái tim đã rộn ràng, lại nhớ đứa nhỏ trong bụng mình càng không biết nên cảm thấy thế nào, nhưng cô lại sợ Mạc Duy Khiêm nổi hứng, không thèm quan tâm tới mọi thứ mà làm “chuyện đó” tại đây, ảnh hưởng tới đứa nhỏ. Vì thế La Duyệt Kỳ lập tức đẩy hắn đứng lên: “Anh đừng đùa nữa, mau xử lý công việc đi. Đã lúc nào rồi mà anh còn tâm trạng nói đùa nữa.”

Mạc Duy Khiêm cũng đứng lên theo, ôm lấy eo cô kéo sát vào mình khẽ nói: “Anh muốn xử lý lắm nhưng em cũng phải cho anh chút động lực chứ.” Nói xong lại ấn gáy La Duyệt Kỳ, cúi xuống cọ xát môi cô.

Suýt nữa thì La Duyệt Kỳ đã nhảy dựng lên, vội vàng nói: “Em mệt muốn chết rồi, anh để em nghỉ ngơi chút đi.”

Mạc Duy Khiêm đã nổi hứng lên rồi thì sao có thể dễ dàng buông tay chứ: “Chẳng phải là đang nghỉ ngơi hay sao? Làm tình là chuyện có thể giảm bớt căng thẳng mệt nhọc nhất đó, chuyện này đã được khoa học chứng minh rồi. Anh khóa trái cửa lại, sẽ không ai vào đâu, em mà không đồng ý thì anh cũng chẳng có tâm trạng đâu mà làm việc nữa.”

Khóa trái cửa chẳng phải tương đương với việc giống chống khóa giường tuyên bố người trong phòng đang làm chuyện mờ ám sao?

La Duyệt Kỳ vô cùng buồn bực, đã lúc nào rồi mà Mạc Duy Khiêm còn không thay đổi bản tính sắc dục dâm tà, muốn làm chuyện đó chứ? Đúng là không biết lo lắng mà, hơn nữa cô còn mang thai đấy, sao có thể chiều theo hắn mà làm hại đứa nhỏ được? Lại còn không biết nên nói sao với Kim Đào, nếu nói ra chuyện đứa nhỏ này chẳng biết ba mẹ cô sẽ phản ứng cỡ nào nữa, đúng là càng nghĩ càng loạn!

Nhiều loại cảm xúc, suy nghĩ trộn lẫn, hỗn loạn, La Duyệt Kỳ thật sự tức giận, đưa tay đẩy Mạc Duy Khiêm ra kêu lên: “Mạc Duy Khiêm, em đã nói là không muốn, anh có chịu yên không? Anh có thể suy nghĩ đứng đắn một chút không? Em thì lo lắng hãi hùng mà anh lại còn muốn làm tình, trong đầu anh nhét cái gì vậy hả? Nói cho anh biết, trước khi giải quyết xong mọi việc, anh đừng có mơ động tới em, hơn nữa thân thể em khó chịu, không muốn làm với anh! Anh có nghe không hả?”

Mạc Duy Khiêm bị La Duyệt Kỳ răn dạy đến mơ hồ: “Duyệt Kỳ, em làm sao thế, sao mà lại giận đến vậy?”

Lại đẩy tay Mạc Duy Khiêm ra, La Duyệt Kỳ tiếp tục nổi bão: “Anh đúng là đầu heo, nghe không hiểu sao, em không muốn lên giường với anh, anh cứ thử động tay động chân lần nữa xem, bây giờ em sẽ quay về bệnh viện!”

Mạc Duy Khiêm nghe thế thì nheo mắt, sắc mặt cũng trầm xuống: “Em giận dữ hô to gọi nhỏ như thế cũng là lấy cớ đúng không? Anh thấy thật ra em chỉ mong sao tìm được cơ hội trở về chỗ Kim Đào đúng không? Em không cho anh động vào em, ngay cả hôn một chút cũng không được, La Duyệt Kỳ, em muốn thủ tiết vì ai hả?”

60. Chương 60

“Mạc Duy Khiêm, anh thôi lắm! Tôi ăn không ngon ngủ không yên, một lòng suy nghĩ cho anh, thế mà anh còn nói tôi như vậy, anh có lương tâm hay không hả? Không phải anh nói tôi thủ tiết vì Kim Đào sao? Anh nói đúng rồi đó, tôi nghĩ thế đó, cả đời anh cũng đừng mong chạm được một ngón tay vào người tôi nữa!”

Sắc mặt Mạc Duy Khiêm âm trầm thay đổi biểu cảm mấy lần, cuối cùng cup mắt khẽ nói: “Anh vô cùng khó khăn và tốn kém mới sắp xếp được đội ngũ chữa bệnh cho Kim Đào, chỉ vì để em không bị trói buộc cả đời, tấm lòng của anh em không hiểu được chút nào hay sao?”

La Duyệt Kỳ đột nhiên tỉnh táo lại, bây giờ là thời điểm gian nan nhất của Mạc Duy Khiêm, cho dù cô có phiền lòng cũng không nên phát giận với hắn, làm hắn khó chịu. Vì thế cô dịu giọng nói: “Là em không tốt, xin lỗi anh, không phải em cố ý tức giận với anh đâu. Chỉ là nhìn dáng vẻ không hề lo lắng của anh nên sốt ruột dùm anh thôi, anh đừng trách em.” Nói xong chủ động đưa tay ôm lấy eo Mạc Duy Khiêm, đầu tựa vào ngực hắn trấn an.

Mạc Duy Khiêm thở dài, khẽ vỗ về mái tóc La Duyệt Kỳ: “Anh cũng có chỗ không đúng, em đã mệt mỏi như thế rồi mà anh còn quăn quai em, không nghĩ đến cảm nhận của em, là anh có lỗi. Duyệt Kỳ, mọi khó khăn rồi sẽ qua đi thôi, em phải tin tưởng anh.”

La Duyệt Kỳ nhắm mắt lại, gật gật đầu không nói thêm gì nữa.

Mạc Duy Khiêm cúi đầu nhìn La Duyệt Kỳ đang tựa vào lòng mình mơ màng sắp ngủ, lúc này mới biết cô đã mệt mỏi cỡ nào, hắn càng thêm tự trách sự lơ đãng vừa rồi của mình.

“Duyệt Kỳ, anh đưa em đi nghỉ ngơi được không?”

La Duyệt Kỳ thật sự cũng muốn vậy, đồng ý một tiếng rồi từ từ nhắm mắt lại, để Mạc Duy Khiêm ôm mình sang phòng bên cạnh.

Sau khi xác nhận La Duyệt Kỳ đã ngủ say, Mạc Duy Khiêm mới nhẹ nhàng lui ra ngoài, gọi Đồng Nguyên đến văn phòng của mình.

“Anh hãy nói với Cao Tử Ninh, bảo cô ta mau chóng quyết định, có đi hay không thì nói luôn một câu! Cô ta không muốn thì vẫn còn rất nhiều người muốn đi đấy!”

Chuyện này là sao vậy? Đồng Nguyên không biết Mạc Duy Khiêm lại bị cái gì kích thích rồi, sao lại nghĩ đến chuyện của Cao Tử Ninh? Không phải đã nói là cho cô ta thời gian suy nghĩ kỹ sao?

“Tôi đi gọi điện thoại cho cô ấy.”

Mạc Duy Khiêm nghĩ nghĩ, lại nói thêm: “Tôi muốn đi gặp Trần Đông Thành, anh nói chuyện điện thoại xong thì đi cùng tôi.”

La Duyệt Kỳ mơ màng tỉnh sau giấc ngủ dài, đã lâu rồi cô không được ngủ ngon như vậy, dù sao ở bệnh viện cũng không thể yên giấc được.

Ngồi dậy dụi dụi mắt, cô sờ sờ bụng mình theo bản năng, cho tới giờ cô vẫn không thể tin được mình đang mang thai, không biết đứa nhỏ này có cơ hội gọi cô một tiếng mẹ hay không?

Cô đã nghĩ rất kỹ rồi, đợi Mạc Duy Khiêm xử lý xong mọi chuyện cô sẽ nói chuyện đứa nhỏ với hắn, bây giờ thật sự quá hỗn loạn, hắn loạn cô còn loạn hơn. Chuyện này cũng không thể gạt Kim Đào được, nếu Mạc Duy Khiêm không muốn đứa nhỏ này thì cô cũng không thể sinh nó ra được, nhà cô không thừa nhận nổi gánh nặng loại này.

Vừa nghĩ thế, La Duyệt Kỳ cảm thấy chỉ có thể gọi cho cha mẹ hỏi han tình hình xem sao.

“Duyệt Kỳ, sao lâu như thế con không điện thoại báo tin cho cha mẹ, chúng ta sợ con bận cũng không dám gọi cho con.”

“Con quên mất, mẹ, giờ cha mẹ đang ở đâu, hoàn cảnh có tốt không?”

Nhắc tới việc này, giọng Tề Nguyệt Tú thấp xuống: “Mẹ cũng cảm thấy chuyện này thật kỳ lạ. Lúc trước con nói Duy Khiêm muốn đưa ba mẹ tới thành phố bên cạnh lánh mặt, sao phải dùng đến máy bay chứ? Lúc đó ba mẹ không hỏi nhiều, nhưng đến nơi rồi mới biết là Duy Khiêm đưa ba mẹ đến nhà chị gái cậu ta. Người ta nhiệt tình quá, ba mẹ cũng chẳng nói được gì, mẹ thấy cô ấy quen quen, thôi thì cũng coi như là có duyên phận. Cô ấy đối xử với ba mẹ không phải nhiệt tình bình thường đâu, còn luôn hỏi xem các tục lệ thành hôn ở chỗ chúng ta, rảnh rỗi đều đưa ba mẹ đi thăm thú khắp nơi, mua sắm rất nhiều đồ. Duyệt Kỳ

này, không phải con và Duy Khiêm đã lén đính ước gì đấy chứ? Con có tính toán gì khác về chuyện Kim Đào chưa?”

“Mẹ, mẹ nói Mạc Duy Khiêm cho người đưa ba mẹ đến nhà chị anh ấy ư?” La Duyệt Kỳ chấn động, nếu thật sự là chị gái Mạc Duy Khiêm thì chắc chắn là đã từng xuất hiện trên bản tin rồi, dĩ nhiên là mẹ cô phải thấy quen mắt, không có gì lạ cả.

“Chẳng phải thế ư, sao vậy, con cũng không biết chuyện này à? Nhìn điệu bộ của chị gái Duy Khiêm, ba mẹ còn tưởng là tới chuẩn bị hôn lễ cho hai đứa đấy!”

La Duyệt Kỳ phủ nhận: “Con và anh ấy còn chưa rõ ràng, Kim Đào vẫn đang nằm trên giường bệnh không đứng lên nổi, sao con có thể làm thế chứ! Mẹ, chắc mẹ hiểu sai rồi, người ta chẳng qua là quá chu đáo muốn tặng quà cho cha mẹ thôi.”

Tề Nguyệt Tú nghe thế thì rất không vui: “Chẳng lẽ mẹ con còn không nhìn rõ được cái chuyện nhỏ nhặt đó sao? Tặng quà mà phải đi xem thiệp mời màu đỏ sao? Còn hỏi mẹ lễ ăn hỏi chỗ chúng ta chuẩn bị những gì, lại hỏi con có muốn chuyển công tác không?”

La Duyệt Kỳ nghe xong cũng mơ hồ, cuối cùng thì Mạc Duy Khiêm đang làm cái quỷ gì vậy, vì sao lại gạt cô, đưa ba mẹ cô tới nhà hẳn chứ?

Nhưng dù cô có cố nghĩ thế nào thì cũng không nghĩ ra Mạc Duy Khiêm có ý đồ gì. Hơn nữa hành động của chị gái hẳn càng làm người ta buồn bực hơn, không nghĩ được rõ ràng, La Duyệt Kỳ cũng chỉ có thể bảo mẹ mình quan sát thêm, có tình huống gì mới thì gọi điện báo cho cô.

Buông điện thoại xuống, cô lại cảm thấy buồn ngủ. La Duyệt Kỳ nghĩ có lẽ là do tác dụng tâm lý, hoặc thời gian này cô quá mệt mỏi, khó khăn lắm mới có cơ hội nghỉ ngơi rồi thì chỉ bằng cứ ngủ cho đầy giấc, vì thế cô lại nằm xuống tiếp tục ngủ.

Văn phòng thị trưởng thành phố Danh Tỉnh, Trần Đông Thành mang gương mặt tươi cười mời Mạc Duy Khiêm ngồi xuống nói: “Mạc tổ trưởng đến chỗ tôi là vì vụ án của Lưu Dương và Loạn Ninh phải không?”

“Trần thị trưởng quả nhiên người thẳng thắn, đúng là tôi đến vì chuyện này, tôi muốn nghe xem ngài có cái nhìn thế nào về chuyện này.”

Trần Đông Thành mỉm cười: “Nếu Mạc tổ trưởng có thể tới tìm tôi thì có nghĩa là vẫn tin tưởng vào trách nhiệm của tôi với thành phố Danh Tỉnh này. Tôi cũng nói thẳng, theo lý thì tôi không nên có ý kiến gì với vụ án này, nhưng bên tòa án lúc này cũng rất khó xử, tôi cũng biết là không ổn, tôi còn tìm Triệu Chấn tới hỏi tình hình nữa. Tôi thấy thế này, viện kiểm sát nghi ngờ về lời khai của các bị cáo, tòa án cũng lo lắng về điểm này, cho nên không thể loại trừ trường hợp cơ quan công an đã sử dụng hình thức tra tấn ép cung trong quá trình thẩm vấn được. Một khi đã thế thì không thể dựa vào lời khai đó được, lại phải mau chóng có câu trả lời cho dư luận nữa. Tôi thấy nên mau chóng xử lý hung thủ hành hung theo luật mới là cách tốt nhất, không biết Mạc tổ trưởng có đồng ý với suy nghĩ của tôi không?”

“Thì ra là Trần thị trưởng nghĩ vậy, chỉ cần xử lý vài tên côn đồ râu ria nghe lệnh người khác làm việc là xong. Nhưng tôi không ủng hộ lời nói của ngài, nếu không có chứng cứ chứng minh được việc dùng hình ép cung thì phải dùng các căn cứ và dựa theo sự thật mà xử án. Lưu Dương, Loạn Ninh, cả Phạm Thanh Lợi vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật và Triệu Chí Tín vốn dĩ là một tổ chức có tính xã hội đen. Người bị hại và các tài liệu liên quan đều đã ghi chép rành mạch, nếu không xử lý triệt để thì làm sao ăn nói với người dân được?”

Về mặt Trần Đông Thành vô cùng tự nhiên: “Chỉ là tôi nghe nói quá trình thu thập những chứng cứ này cũng không quang minh chính đại gì, tòa án cũng đưa ra vấn đề này, nói là quá trình thu thập chứng cứ không chính nghĩa.”

Đây là định hoàn toàn phủ nhận chứng cứ và sự thật sao? Mạc Duy Khiêm cũng không bội, chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói một câu: “Tôi cũng nghe nói một chuyện, hình như Trần thị trưởng là một vị “quan thanh liêm” ?”

Ánh mắt Trần Đông Thành lóe lóe, về mặt cứng ngắc, yên lặng một lát mới khôi phục tự nhiên như trước, nhưng giọng điệu nói chuyện đã thay đổi rất nhiều: “Xem ra Mạc tổ trưởng rất là quan tâm tới đời tư của

tôi, thật khéo là tôi cũng rất quan tâm tới Mạc tổ trưởng. Cách đây không lâu tôi thu được một phần tư liệu, nội dung bên trong chính là chứng cứ Mạc tổ trưởng nhận một số tiền bồi thường không nhỏ. Chuyện này không hợp với pháp luật đâu nha, hơn nữa, cũng có tin tức nói là ngài sắp bị điều tra chuyển chức, Mạc tổ trưởng cần phải quan tâm tới bản thân mình nhiều hơn mới đúng đó.”

Mạc Duy Khiêm hơi hơi suy tư liền hiểu được chuyện chứng cứ kia là gì, lại nghe Trần Đông Thành lấy chuyện điều tra chuyển chức ra uy hiếp mình thì cũng không nổi giận, khéo miệng mang theo ý cười thần nhiên: “Như thế xem ra cái tên thành phố Danh Tinh này đúng là đã bị Trần thị trưởng làm mất đi ý nghĩa rồi. Chẳng qua ngài cũng làm tôi hiểu biết thêm nhiều điều, toàn bộ cơ cấu ngành của Danh Tinh có thể chung sức chung lòng, che chở ột người, thành phố Danh Tinh này muốn không đen cũng khó! Trần Đông Thành, tôi nói thẳng với ông này, lúc chúng ta gặp lại sẽ là ngày ông phải đền tội. Uy hiếp Mạc Duy Khiêm tôi ư? Ông không xứng đâu!”

Trần Đông Thành dùng ánh mắt hung ác nhìn Mạc Duy Khiêm rời khỏi văn phòng của mình, sau đó lập tức lấy điện thoại bắt đầu sắp đặt mọi chuyện.

Thời điểm Mạc Duy Khiêm trở lại văn phòng đã là lúc tan tầm, thấy La Duyệt Kỳ vẫn ngủ ngon, lòng hân mêm nhũn, bé con này đã mệt tới cỡ nào rồi, ngủ lâu như thế mà vẫn chưa tỉnh. Xem thời gian, hần nhẹ nhàng đẩy đẩy người La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ giật mình, ngái ngủ hỏi: “Anh làm xong việc rồi sao?”

Mạc Duy Khiêm khẽ hôn trán La Duyệt Kỳ, cười nói: “Xong rồi, em đúng là ham ngủ mà, mau dậy đi, chúng ta về nhà.”

“Đã muộn thế này rồi cơ à?”

La Duyệt Kỳ nhanh chóng ngồi dậy, sau đó lại nhớ đến chuyện cha mẹ mình, cô định hỏi Mạc Duy Khiêm nghĩ thế nào, nhưng không thể hỏi ra miệng được. Nếu chỉ hỏi vì sao hần đưa cha mẹ cô tới chỗ chị gái hần thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng dù sao cũng đâu thể trực tiếp hỏi: “Anh đưa ba mẹ em tới nhà anh, hơn nữa lời nói cử chỉ của chị gái anh như vậy, có phải là nói lên anh muốn kết hôn với em không?” Thật sự là quá mức tự mình đa tình rồi, cô làm sao có thể hỏi ra miệng được chứ?

“Sao vậy, có tâm sự gì ư?”

“Không sao, em đi rửa mặt rồi chúng ta đi.” La Duyệt Kỳ nói xong liền vào toilet.

Lòng Mạc Duy Khiêm cảm thấy không thoải mái, chẳng lẽ cô nhóc kia đang nghĩ tới Kim Đào sao? Chuyện đó không thể được!

Vì thế, lúc La Duyệt Kỳ quay ra chỉ thấy Mạc Duy Khiêm cau mày, dáng vẻ vô cùng buồn bực.

“Anh còn nói em có tâm sự nữa, em thấy anh mới là người có tâm sự đấy, có phải công việc không thuận lợi không? Anh đã gặp Trần thị trưởng chưa?” La Duyệt Kỳ quan tâm hỏi.

Mạc Duy Khiêm thở dài: “Hôm nay anh đi gặp hần mới biết được chứng cứ quan trọng mà họ nói là gì.”

La Duyệt Kỳ vội vàng hỏi: “Là cái gì thế, anh mau nói đi.”

“Em còn nhớ lần đó dưới sự dẫn dắt của Loan Ninh, chúng ta và Kim Đào đã gặp gỡ Phạm Thanh Lợi, sau đó lúc hai chúng ta đi ra, bị người đứng ngoài xe chặn sủng vào bắn không?”

La Duyệt Kỳ gật đầu, Mạc Duy Khiêm lại tiếp tục nói: “Sau việc đó, Phạm Thanh Lợi có đi tìm anh, lúc ấy hần nói muốn bồi thường cho anh một chút, đưa cho anh một cái bong bì, anh cho người mở ra, bên trong là 40 vạn.”

“Anh nhận ư?”

“Anh chỉ không từ chối, nghĩ đó là một chứng cứ để chứng minh họ có hành vi dút lót. Không ngờ đây là một cái bẫy của bọn Phạm Thanh Lợi, họ quay chụp lại cuộc gặp đó, có thể còn động tay động chân cắt ghép âm thanh hình ảnh, bây giờ phần tài liệu về cuộc gặp đó đang ở trong tay Trần Đông Thành. Hơn nữa bên trên đang chuẩn bị điều tra đánh giá quá trình làm việc của anh nữa năm qua. Chuyện ở Danh Tinh lần này có lẽ sẽ sinh ra ảnh hưởng đến việc điều tra đánh giá đó.”

La Duyệt Kỳ lo lắng căng thẳng, lũ tiểu nhân này thế mà lại hãm hại Mạc Duy Khiêm như vậy: “Vậy anh có cách đối phó chưa? Nếu để chúng thực hiện được thì chẳng phải anh sẽ phải vào tù ư?”

“Em lo cho anh sao?” Mạc Duy Khiêm cười hỏi.

“Anh còn cười được! Dĩ nhiên là em lo cho anh rồi, nhất định là anh có cách đúng không?” La Duyệt Kỳ sắp lo đến chết rồi.

“Đi bước nào tính bước đó đi. Chỉ cần em có thể ở bên anh mọi lúc mọi nơi thì anh sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Đã là lúc nào rồi mà người này còn có tâm trạng trêu đùa cô nữa?

Mạc Duy Khiêm nhìn dáng vẻ vừa lo vừa tức vì mình của La Duyệt Kỳ, lòng vui vẻ không ít: “Biết lòng em có anh, sao anh có thể gặp chuyện không may được chứ? Không nghĩ tới mấy chuyện phiền lòng này nữa, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Ngồi trong nhà hàng, La Duyệt Kỳ lại cảm thấy tâm lý của mình tác dụng quá mạnh, dù có nhiều chuyện phải lo lắng căng thẳng chưa giải quyết như vậy nhưng sức ăn của cô chẳng những không giảm mà còn tăng lên rất nhiều, chẳng lẽ vừa mới biết mình mang thai đã thay đổi nhiều thế sao?

“Đã bao lâu rồi em không ăn cơm cho tử tế hả, sao mà lại đói đến mức này chứ?” Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ bưng lên một chén cơm nữa thì cực kỳ đau lòng nói.

La Duyệt Kỳ cũng không muốn ăn nhiều thế đâu, nhưng cô cứ đói thì biết làm thế nào?

Khó khăn lắm La Duyệt Kỳ mới buông đũa, lúc về còn muốn đóng gói thêm hai suất mang về mới tính là xong bữa.

Về đến nhà, La Duyệt Kỳ lại mệt mỏi ngáp dài.

“Còn chưa ngủ đủ sao? Sau này em đừng ở bệnh viện quá lâu nữa, cẩn thận mệt tới phát bệnh luôn đó.” Mạc Duy Khiêm cảm thấy ngay cả khi đối mặt với Trần Đông Thành hấn cũng không lo lắng tới mức này, vì thế vội vàng dọn giường cho La Duyệt Kỳ, giúp cô nằm xuống đắp chăn ổn thỏa mới đến thư phòng xử lý công việc.

Hôm sau, khi La Duyệt Kỳ tỉnh dậy đã sắp 11 giờ, Mạc Duy Khiêm đã đi làm từ sáng, cô cầm điện thoại lên xem, thấy có mấy cuộc gọi nhỡ và tin nhắn chưa đọc, đều là Kim Đào nhắn tới, bảo cô tới bệnh viện một chuyến. Sợ Kim Đào xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, La Duyệt Kỳ vội vàng chuẩn bị qua loa rồi cùng mấy người Hàn Giang đi tới bệnh viện.

“Kim Đào, em tới rồi, đã xảy ra chuyện gì thế?” La Duyệt Kỳ vừa vào phòng bệnh đã vội vàng hỏi Kim Đào.

Kim Đào nói: “Gọi điện cho em em cũng không nghe máy, anh chỉ có thể nhờ người nhắn tin dùm. Anh tìm em là để nói cho em biết, anh đã quyết định rồi, anh sẽ nhận sự giúp đỡ của Mạc Duy Khiêm và sang Mỹ chữa trị.”

La Duyệt Kỳ không kịp phản ứng, nhìn Kim Đào chằm chằm.

“Cao Tử Ninh cùng đi với anh.” Kim Đào ném cho La Duyệt Kỳ một điều còn bất ngờ hơn,

“Cho nên, Cao Tử Ninh thật sự là do Mạc Duy Khiêm dùng thủ đoạn sắp xếp tới bên anh đúng không? Hẳn đúng là nghĩ tìm người chăm sóc anh thay em, để em có thể thoải mái thoát thân!”

“Duyệt Kỳ, mọi chuyện không như em nghĩ đâu, đúng là Cao Tử Ninh đồng ý với điều kiện của Mạc Duy Khiêm, nhưng chỉ giới hạn trong việc chăm sóc anh thôi, về phần có thể phát triển thêm hay không thì phải xem lại, bây giờ anh còn không tự nuôi nổi mình thì có nói gì cũng không đáng tin. Mạc Duy Khiêm vừa giúp anh lại giúp cả Cao Tử Ninh nữa. Anh cần người chăm sóc, không chỉ là chữa sóc thân thể mà còn cả tinh thần nữa, Cao Tử Ninh làm bạn cùng đi với anh thì cha cô ấy cũng có thể đi nước Mỹ để chữa trị, hoàn cảnh ở đó cũng có lợi cho bệnh tình của ông ấy. Mạc Duy Khiêm không ép Cao Tử Ninh, tất cả là do cô ấy tự nguyện, Cao Tử Ninh đã nói chuyện với anh rồi, cô ấy thật sự cần một cơ hội để cải thiện cuộc sống của hai cha con, dù cô ấy không đồng ý thì Mạc Duy Khiêm vẫn sẽ tìm người khác tới chăm sóc anh thôi, tìm tới cô ấy chẳng qua là tiện thể bớt đi đường vòng.”

La Duyệt Kỳ vẫn nghĩ không thông, vẻ mặt cực kỳ tức giận.

Kim Đào cũng không để ý cô, chỉ tiếp tục nói: “Em cũng đừng cảm thấy áy náy, khả năng anh có thể đứng lên được là rất lớn, suy nghĩ của Mạc Duy Khiêm cũng rất rõ ràng, điều anh ta muốn chính là sự giải thoát cả về thể xác lẫn tinh thần của em. Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm thật sự đã vì em mà trả giá rất nhiều, anh ta còn muốn bồi thường gấp ba lần cho khách sạn ở phố kinh doanh kia của anh, mà tiền đó cũng không trừ vào tiền chạy chữa cho anh! Toàn bộ phí tổn chữa trị của anh sẽ do anh ta gánh vác, Cao Tử Ninh cũng vậy. Đối mặt với những điều kiện này anh không có sự lựa chọn thứ hai. Cho nên, Duyệt Kỳ, không phải là em bỏ rơi hay có lỗi với anh mà là do anh muốn có được điều kiện chữa bệnh và cuộc sống tốt đẹp, vì có thể phục hồi thân thể của mình mà bỏ qua em. Anh lựa chọn sự giúp đỡ mà Mạc Duy Khiêm cung cấp, những thứ đó em không thể cho anh được, anh phải nghĩ cho chính mình, em đã hiểu chưa?”

Nước mắt La Duyệt Kỳ lăn xuống thành dòng: “Kim Đào, anh không cần phải tự bôi nhọ mình như thế, anh vì bảo vệ em nên mới bị thương, anh có đối xử với em ra sao cũng không có gì quá đáng cả. Em đã nói rồi, chỉ cần là điều anh muốn thì em sẽ ủng hộ anh. May mắn nhất đời của em chính là gặp được anh và Mạc Duy Khiêm, hai người đều đối xử quá tốt với em, đều một lòng với em mà em lại không thể chăm sóc được cả hai, chỉ có thể làm tổn thương một người. Có lẽ bản thân em cũng chẳng biết phải lựa chọn thế nào nữa.”

Đôi mắt Kim Đào cũng đỏ hồng lên: “Em đừng lo lắng cho anh, lúc này anh có thể coi là không cần lo lắng về cuộc sống sau này nữa. Tương lai, khi anh có thể đứng lên được, nhất định sẽ quay về gặp em. Tạm thời ba mẹ anh sẽ không đi cùng, em hãy giúp anh chăm sóc họ một chút.”

La Duyệt Kỳ gật đầu liên tục: “Nhất định em sẽ thường xuyên thăm họ, anh yên tâm đi.”

Kim Đào không muốn tiếp tục thương cảm như thế nữa nên đổi đề tài, hỏi về tình trạng của Mạc Duy Khiêm và tiến triển vụ án.

La Duyệt Kỳ cau có mặt mày đem mọi chuyện xảy ra gần đây kể lại một lượt.

Con người của Kim Đào đảo qua đảo lại vài vòng, nửa ngày sau hần bỗng nhiên nói: “Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm đúng là thật lòng với em, anh thấy em đúng là “trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường” mà. Không phải em đã bị Mạc Duy Khiêm lừa chuyện anh ta bị người ta hãm hại đấy chứ?”

“Sao anh ấy có thể lừa em chuyện này được? Đều là thật đó!” La Duyệt Kỳ không thể tin được khả năng mà Kim Đào vừa nói ra.

Kim Đào cười cười: “Lúc trước thật sự anh rất nóng vội, nhưng thời gian nằm trên giường dài như thế, lòng anh cũng yên tĩnh lại, nghĩ mọi chuyện cũng cẩn thận hơn. Anh cảm thấy việc họ muốn xử lý Mạc Duy Khiêm chắc chắn là thật, nhưng Mạc Duy Khiêm không có khả năng bị mấy kẻ tiểu nhân đó cản đường đâu. Anh thấy nguyên nhân có lẽ là do em, em nghĩ mà xem, thời gian Cao Tử Ninh xuất hiện và thời gian anh ta gặp khó khăn quá trùng hợp! Anh ta vừa để Cao Tử Ninh thay thế em chăm sóc em, đồng thời cũng lợi dụng hoàn cảnh khó khăn của mình để tranh thủ sự đồng tình, giữ em lại bên anh ta. Có lẽ đó mới là mục đích thật sự đấy!”

La Duyệt Kỳ lắng nghe vô cùng chăm chú: “Anh nói tiếp đi.”

“Anh chỉ có thể nói là, Mạc Duy Khiêm thật lòng với em nên mới có thể sử dụng đến cả thủ đoạn như thế. Anh nói vậy cũng không phải là muốn hai người xảy ra mâu thuẫn đâu, chỉ là để em có thể hiểu tấm lòng anh ta, mặt khác cũng không muốn chúng ta cứ bị Mạc Duy Khiêm nắm mũi dắt đi mãi, em phải suy nghĩ sâu xa một chút, đừng mơ hồ ngốc nghếch mãi nữa.”

“Vậy sao anh có thể xác định là Mạc Duy Khiêm thật sự không có việc gì?”

Kim Đào hơi đắc ý: “Anh nghe radio mà, anh còn có thể xem tin tức trên di động và tivi nữa, lúc nghe những tin tức đó lòng anh có việc nghĩ mãi không ra nhưng hôm nay nghe em kể lại thì anh mới hiểu được. Nếu sự việc nghiêm trọng như em đã nói, vậy thì vì sao ngoài các phương tiện truyền thông của Danh Tinh ra thì các nơi khác hoặc là các kênh thông tin cả nước đều không nhắc tới chuyện của Mạc Duy Khiêm? Hơn nữa, hai ngày nay anh xem truyền thông Danh Tinh cũng không có tin gì, rõ ràng việc này là do Mạc Duy Khiêm tự đạo diễn ra thôi.”

Đúng rồi, Kim Đào nói thế La Duyệt Kỳ cũng bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, hơn nữa kết hợp với chuyện của cha mẹ cô, cơ bản là đã thông suốt. Dáng vẻ buồn bực kia của Mạc Duy Khiêm căn bản chỉ bày ra cho cô xem mà thôi!

“Em cũng đừng giận, Mạc Duy Khiêm chỉ đơn giản là muốn em quan tâm anh ta thôi, giống như đứa bé vậy, luôn muốn em chú ý tới anh ta. Điều này cho thấy anh ta thật lòng quan tâm đến em, nếu không dựa vào điều kiện của anh ta, chẳng đáng quan tới mấy chuyện vợ vãn này. Duyệt Kỳ, em hãy cố gắng thêm một lần đi, giờ đây không còn trở ngại gì nữa, em nhất định phải cố gắng đấu tranh thêm một lần nữa. Anh thật sự hy vọng có người thật lòng thương yêu, đối xử tốt với em!”

Nước mắt La Duyệt Kỳ lại chảy xuống, cô dùng sức gạt đầu: “Được, em nhất định sẽ cố gắng!”

Sau đó cô như nghĩ tới điều gì, đột nhiên nở nụ cười: “Nếu Mạc Duy Khiêm đã thích giả vờ với em như thế, em cũng muốn thử anh ấy xem sao!”

Kim Đào nóng nảy: “Duyệt Kỳ, chuyện này không thể tùy tiện nói giỡn được đâu, em đừng có quậy cái gì mà bên thứ ba nọ kia để thử thách, không được đâu!”

La Duyệt Kỳ hé miệng cười: “Quả thật đúng là có “bên thứ ba”, nhưng mà không phải như anh nghĩ đâu. Trước khi anh đi nên tranh thủ cho anh xem kịch hay chứ, chúng ta đâu thể cứ để người ta lừa mãi đúng không?”

Ra khỏi bệnh viện, trên đường tới văn phòng Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ nghĩ tốt nhất cô nên tìm thời gian gặp lại Cao Tử Ninh để trò chuyện, như thế cô mới có thể yên tâm hơn được.

Đến đại sảnh, La Duyệt Kỳ và mấy vệ sĩ cùng đi vào thang máy, lúc ra cô nhìn thấy Đồng Nguyên nên đi tới chào hỏi, lúc chào hỏi cô giả vờ như trượt tay, kết quả là đánh rơi chiếc túi xách chưa kéo khóa xuống đất khiến mọi thứ bên trong tung tóe ra ngoài.

Mấy người Đồng Nguyên, Hàn Giang nhanh chóng giúp cô nhặt lại mọi thứ, La Duyệt Kỳ đợi đến lúc họ nhặt xong đồ, thừa dịp họ không tập trung liền cố ý ném tờ xét nghiệm đến chỗ Đồng Nguyên, sau đó xách túi đi lên phía trước.

“Duyệt Kỳ, còn cái này nè.” Đồng Nguyên nhặt tờ giấy kia lên, sợ là cái gì quan trọng nên hướng về phía La Duyệt Kỳ bước đi mà gọi.

La Duyệt Kỳ tỏ vẻ không nghe thấy, xoay người quẹo vào hành lang khác.

Đồng Nguyên mở ra xem nửa ngày, chẳng hiểu gì, chỉ biết đây là giấy của bệnh viện.

“Dương tính là sao? Không phải là bệnh truyền nhiễm gì đó chứ?” Đồng Nguyên lập tức tỉnh táo lại, cầm theo tờ giấy đi tìm bác sĩ đi theo họ. Sự việc liên quan đến sức khỏe Mạc Duy Khiêm, không thể đại khái qua loa được.

Ở chỗ rẽ, La Duyệt Kỳ vụng trộm thăm dò, thấy Đồng Nguyên vội vàng mang theo tờ xét nghiệm vào thang máy thì không ngừng cười trộm: Mạc Duy Khiêm, bây giờ em sẽ cho anh nếm thử mùi vị bị người khác lừa!

Tự mình cười trộm một lát, sau đó cô thay đổi vẻ mặt của mình rồi mới đi tới văn phòng Mạc Duy Khiêm, vẫn mang dáng vẻ vô cùng buồn bực lo lắng, không quấy rầy Mạc Duy Khiêm mà ngồi ở sofa chờ Đồng Nguyên đưa tin tốt tới.

61. Chương 61

Mạc Duy Khiêm vừa nói chuyện điện thoại vừa cười cười với La Duyệt Kỳ, ý bảo cô tự mình giải trí trước, La Duyệt Kỳ xua tay ám chỉ Mạc Duy Khiêm không cần quan tâm tới mình.

Mạc Duy Khiêm nói chuyện điện thoại xong cũng qua hơn nửa tiếng, sau khi chấm dứt trò chuyện, vừa đứng dậy định đi về phía La Duyệt Kỳ thì di động lại vang lên. Mạc Duy Khiêm hơi bất đắc dĩ nhìn về phía La Duyệt Kỳ rồi lại tiếp tục nghe điện thoại.

“Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ có đang ở bên cạnh cậu không?” Tốc độ nói của Đồng Nguyên rất nhanh, dường như là vô cùng sốt ruột.

Mạc Duy Khiêm dừng bước nói: “Có, sao thế?”

“Cậu chỉ cần nghe tôi nói là được, còn nữa, trăm ngàn lần phải bình tĩnh, đừng tỏ ra bất kỳ biểu hiện kỳ lạ nào!”

Mạc Duy Khiêm nở nụ cười nói: “Biết rồi, anh nói đi.”

Cho dù thế, Đồng Nguyên vẫn tự điều chỉnh tâm trạng của mình rồi mới nói: “Vừa rồi, tôi gặp Duyệt Kỳ ở chỗ thang máy, cô ấy không cẩn thận đánh rơi túi xách, tôi và bọn Hàn Giang giúp cô ấy nhặt đồ lên, kết quả là cô ấy để sót một tờ giấy bị tôi nhặt được. Tôi thấy đó là giấy tờ của bệnh viện, trên đó còn viết dương tính gì đó, sợ Duyệt Kỳ bị bệnh gì nên chạy tới đưa cho bác sĩ Cao xem.”

Mạc Duy Khiêm nghe thế thì lòng hơi chìm xuống: Chẳng lẽ Duyệt Kỳ thật sự sinh bệnh?

Vừa nghĩ đến khả năng này, mặt Mạc Duy Khiêm đã tắt nụ cười, đồng thời tự an ủi bản thân là dù Duyệt Kỳ có bệnh gì đi nữa thì hắn sẽ dùng mọi cách để chữa cho cô ấy.

“Anh nói đi, tôi đang nghe đây.” Mạc Duy Khiêm bảo Đồng Nguyên nói ra kết quả.

“Bác sĩ Cao nói La Duyệt Kỳ mang thai!”

Mạc Duy Khiêm liếc mắt nhìn La Duyệt Kỳ đang xem tạp chí, giọng điệu bình thản: “Anh nói cái gì?”

“La Duyệt Kỳ mang thai! Cậu khoan hãy hỏi cô ấy, xét nghiệm này đã có từ vài ngày trước, chẳng biết là cô ấy có tính toán gì nữa, tôi thấy tạm thời cậu cứ làm bộ như không biết, tôi sẽ tìm cơ hội trả tờ xét nghiệm này vào túi của cô ấy, quan sát thêm rồi hãy tính.”

Mạc Duy Khiêm nhìn chằm chằm La Duyệt Kỳ không chớp mắt, đợi Đồng Nguyên nói xong, giọng điệu vẫn không chút thay đổi nói: “Đã biết, tôi cúp máy trước.”

Đồng Nguyên nhìn nhìn di động, sao anh ta cứ cảm thấy Mạc Duy Khiêm không có cảm giác gì nhỉ, chẳng lẽ chỉ có mình anh ta ngạc nhiên thôi?

La Duyệt Kỳ cảm thấy Mạc Duy Khiêm vô cùng cẩn thận ngồi xuống cạnh mình nên quay đầu cười hỏi: “Anh xong việc rồi sao?”

Mạc Duy Khiêm cảm thấy ngực mình như nghẹn lại, khi Đồng Nguyên nói La Duyệt Kỳ mang thai, ngoại trừ chút khiếp sợ lúc đầu thì hắn hoàn toàn vui sướng, chỉ muốn lớn tiếng hô lên nhưng đành phải nín lại. Chính hắn cũng vô cùng muốn biết La Duyệt Kỳ nghĩ gì, muốn cô thật lòng chia sẻ niềm vui cực lớn này với hắn.

“Cũng coi như xong, Duyệt Kỳ, em có muốn ăn hay muốn cái gì đó không?”

La Duyệt Kỳ không hiểu: “Sao đột nhiên lại hỏi em thế? Chẳng lẽ em muốn gì anh cũng có thể làm được sao?”

Mạc Duy Khiêm lập tức gạt đầu: “Có thể, chỉ cần em muốn thì anh nhất định sẽ tìm cách, em nói đi.”

“Em muốn tàu sân bay, anh có thể cho em không?” La Duyệt Kỳ vui vẻ đùa.

Chỉ thấy Mạc Duy Khiêm suy nghĩ một lát, hơi khó xử nói: “Cái này thì không cho được, anh đưa em đi dạo chơi một vòng trên đó được không?”

Suýt nữa thì La Duyệt Kỳ sắc nước miếng, Mạc Duy Khiêm có cần thật sự suy nghĩ thế không chứ?

“Em nói giỡn với anh thôi mà anh cũng tưởng thật sao? Em không đói bụng, tự em cũng có đồ ăn vặt rồi.” La Duyệt Kỳ nói xong liền moi từ trong túi xách ra một gói ô mai mua ở dọc đường ra, lấy một viên bỏ vào miệng nhâm nhi.

Mạc Duy Khiêm thấy La Duyệt Kỳ ăn cái này liền không nhịn được cười nói: “Nếu em thích ăn thứ này thì anh bảo người ta chuẩn bị nhiều hơn cho em nhé.”

“Không cần, chỉ là quá nhàm chán nên em mới nghĩ đến nó thôi, anh cũng ăn một viên đi.”

La Duyệt Kỳ lấy ra một viên đưa tới trước miệng Mạc Duy Khiêm để hắn cũng ăn một viên.

“Anh không ăn mất thứ này, em tự ăn đi, lát nữa chúng ta sẽ đi ăn cơm.”

Mạc Duy Khiêm nói xong lại thấy không ổn: “Thôi không nên ra ngoài ăn, anh bảo người nấu thôi, may mà chuyên gia dinh dưỡng vẫn chưa đi.”

La Duyệt Kỳ cong môi: “Đây là ô mai tình nhân, chỉ có tình nhân mới ăn cùng nhau, anh không thích? Hôm nay anh sao thế? Ra ngoài ăn tiện hơn nhiều mà, sao phải dùng đến chuyên gia dinh dưỡng chứ?”

“Anh ăn là được chứ gì, em không nên giận dữ, cái tên này rất hay, chúng ta chẳng phải chính là một đôi tình nhân thân mật nhất đó sao? Anh nghĩ ra ngoài ăn dù sao cũng không được sạch sẽ, đã có sẵn chuyên gia dinh dưỡng rồi sao lại không dùng chứ, em cứ nghe anh đi.”

La Duyệt Kỳ cầm túi ô mai trong tay, ngồi thẳng dậy: “Nếu anh sợ không sạch sẽ thì em có thể tự làm cho anh ăn, giống như lúc trước vậy.”

“Không cần, không cần, gần đây em đã mệt muốn chết rồi, từ giờ trở đi nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng làm gì hết. Nếu muốn gì, hoặc cảm thấy không thoải mái ở đây thì nhất định phải nói cho anh ngay lập tức, đừng có cố chịu đựng.” Bấy giờ Mạc Duy Khiêm chỉ nghĩ phải làm sao để La Duyệt Kỳ chịu nói ra chuyện mang thai thôi, hắn lo đến cuống quýt rồi.

La Duyệt Kỳ thở dài: “Anh nói thật dễ nghe, anh cũng không nghĩ lại tình cảnh của mình đi, sao em có thể yên tâm được chứ? Buổi tối em căn bản không ngủ ngon được, đừng nói gì mà hài lòng hay không, chỉ cần anh bình an thì em sẽ không sao cả.”

Lúc này Mạc Duy Khiêm có thể cảm nhận vô cùng sâu sắc cái gì gọi là tự bẻ đá đập chân mình. Vốn dĩ hắn muốn khơi gợi sự đồng tình của cô, giờ phải ăn nói thế nào chứ?

“Duyệt Kỳ, thật sự em không cần lo chuyện của anh đâu, thực tế thì cũng không cần nghĩ tới luôn. Anh không sao đâu, Trần Đông Thành cũng được, Lưu Dương cũng được, ai cũng không động tới anh được, thật đó!”

La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Em không tin, anh đừng an ủi em, sự việc đã rùm beng lên thế rồi, dù em có ngu dốt hơn nữa thì cũng biết chắc chắn đối thủ của anh sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Mạc Duy Khiêm hết đường chối cãi: “Duyệt Kỳ, mấy lời nói đó khó tránh khỏi thành phần phóng đại, cũng là do đám người Đồng Nguyên, Thư Dân lo lắng quá thôi. Thật sự thì mọi việc không nghiêm trọng đến thế đâu. Phiền phức thì chắc chắn là có nhưng cũng dễ xử lý thôi, em đừng nghĩ tới nữa, nghe lời.”

Đây là hắn đổ hết trách nhiệm lên người khác sao? La Duyệt Kỳ nhìn đáng vẻ sứt ruột của Mạc Duy Khiêm, lòng mừng rỡ vui vẻ, chỉ là vẻ mặt cô vẫn cực kỳ nghiêm túc.

“Chuyện này không phải anh nói không nghĩ thì em sẽ không nghĩ, để em từ từ điều chỉnh đi. Em đói rồi.”

Quả nhiên Mạc Duy Khiêm vừa nghe La Duyệt Kỳ kêu đói thì giống như nghe thấy thánh chỉ vậy. Vợ càng chạy ra ngoài gọi người để họ nhanh chóng sắp xếp cho chuyên gia dinh dưỡng làm đồ ăn, lại sợ La Duyệt Kỳ đói nên bảo người đi tới khách sạn lớn mua trước một phần cơm cho phụ nữ mang thai về, còn cường điệu là phải bổ nhất đầy đủ dinh dưỡng nhất.

“Vậy đồ ăn của chuyên gia dinh dưỡng làm xong thì phải xử lý thế nào?” Vệ sĩ cảm thấy hơi mơ hồ, làm gì có ai ăn được nhiều đồ như thế trong một lúc chứ?

Mạc Duy Khiêm còn suy tính nói: “Chuyên gia dinh dưỡng làm xong thì cứ bảo quản, đói lúc nào thì lấy ra ăn lúc đó, mau đi đi.”

Lúc này, Đồng Nguyên cũng đã trở lại, Mạc Duy Khiêm kéo anh ta sang một bên nói: “Mau cho tôi xem kết quả xét nghiệm kia đi.”

Đồng Nguyên lấy tờ giấy kia ra.

Mạc Duy Khiêm cẩn thận đón lấy, tỉ mỉ xem từ trên xuống dưới: “Anh đi photo ra mấy tờ rồi hãy bỏ bản gốc lại vào túi xách của Duyệt Kỳ.”

“Cậu xem có hiểu đâu, giữ lại làm gì?”

“Anh có đầu óc không hả? Đây là chứng cứ trực tiếp để chứng minh Duyệt Kỳ mang thai con tôi, nhờ đâu cô ấy cứ chống chế không thừa nhận thì coi còn có cái mà nói chứ!”

Đồng Nguyên buồn cười: “Chẳng lẽ còn có người phụ nữ không muốn sinh con cho cậu hay sao?”

“Anh thấy đã mấy ngày qua đi rồi, cô ấy có ý định nói với tôi không hả, sao tôi có thể không cẩn thận được chứ? Bảo sao mấy ngày nay cô ấy lại mệt rã rời, mà sức ăn cũng lớn thế chứ. Tôi nói cho anh biết, bây giờ không có gì quan trọng hơn Duyệt Kỳ hết, anh tăng số người bảo vệ cô ấy lên, sau này vệ sĩ bên người Duyệt Kỳ không thể ít hơn 8-10 người được, đón thêm 2 bảo mẫu tới, phải là người đã có kinh nghiệm công tác hơn 5 năm đấy.”

Cậu ta đang tham khảo đãi ngộ dành cho chính khách sao? Chỉ còn chưa dùng đến lực lượng cảnh sát nữa thôi! Đồng Nguyên thầm nghĩ, có lẽ Mạc Duy Khiêm sắp điên rồi cũng nên.

“Còn nữa, anh mau chóng sắp xếp thời gian giải thích với Duyệt Kỳ đi, nghĩ cách vãn hồi lại mấy sự việc phóng đại kia đi, nếu không tôi sợ Duyệt Kỳ sẽ giận tôi. Hơn nữa sau này trước mặt cô ấy chỉ có thể nói tin tốt thôi, không được để nửa chữ tin xấu đi vào lỗ tai cô ấy nghe chưa? Trước mắt tôi mới nghĩ được thế, sau này còn gì thì bổ sung tiếp.”

Đồng Nguyên cảm thấy thỏa mãn thay đứa nhỏ còn chưa ra đời kia, phải tu bao nhiêu kiếp mới có cái phúc đầu thai vào bụng La Duyệt Kỳ để có người cha như Mạc Duy Khiêm chứ?

“Tôi có thể giải thích một chút, nhưng Duyệt Kỳ cũng không phải kẻ ngốc, đến khi đó cô ấy biết được sự thật, cô ấy có thể tha cho cậu sao?”

“Tôi thật lòng ăn năn, thành tâm giải thích, sao cô ấy lại không tha thứ cho tôi chứ? Tôi đi vào trước, anh mau đi photo đi.” Mạc Duy Khiêm giục Đồng Nguyên.

La Duyệt Kỳ chờ Mạc Duy Khiêm vào phòng liền đứng dậy tới gần hẳn, hai tay ôm lấy hông hắn hỏi: “Sao anh đi nửa ngày mới quay lại thế?”

Mạc Duy Khiêm nhanh chóng đỡ lấy La Duyệt Kỳ, chậm rãi đưa cô lại ghé sofa ngồi xuống: “Anh đi sắp xếp chút công việc.”

“Anh ăn thêm một viên đi.”

“Cái này ngọt quá.” Mạc Duy Khiêm vốn định từ chối nhưng lại không dám, đành nhứu mảy ăn.

La Duyệt Kỳ ôm cổ Mạc Duy Khiêm, hôn hắn: “Ngọt đến thế sao? Để em nếm xem.”

“Bà cô của anh ơi, em an phận chút đi, đây là văn phòng đó, đừng có đùa nữa.”

La Duyệt Kỳ cười nói: “Anh sao thế, lúc trước đâu có thèm quan tâm đây có phải văn phòng không đâu? Bây giờ lại chơi trò đứng đắn với em, là do anh không muốn hôn em hay là do có người khác bên ngoài rồi hả?”

“Nói vậy, chẳng qua là em nói thân thể không thoải mái đấy thôi, anh sợ làm em mệt thôi. Duyệt Kỳ tốt, nghe lời nào, lát nữa cơm sẽ được đưa tới, em nằm nghỉ ngơi một lát trước đi.”

La Duyệt Kỳ đâu có dễ dàng buông tha cho Mạc Duy Khiêm thế chứ? Cô ngồi thẳng trên sofa, lắc lư thân mình xấu xa nói: “Em muốn anh hôn em, anh mà không hôn chứng tỏ anh ghét em, em cũng sẽ thức thối mà lập tức rời đi, không bao giờ quấn quýt lấy anh nữa.”

Mạc Duy Khiêm khổ không nói nổi, chẳng lẽ hắn lại không muốn ôm hôn cô hay sao? Nhưng mà lúc này cô bé đang mang thai, sao hắn có thể hành động bừa bãi được chứ?

“Anh hôn, em đừng có lộn xộn mà.” Mạc Duy Khiêm ôm lấy La Duyệt Kỳ, không để cô quậy nữa mà trực tiếp hôn lên môi cô.

Kết quả là vừa hôn một chút Mạc Duy Khiêm đã có phản ứng, vì thế hắn nhanh chóng tách khỏi La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ vẫn không có ý tốt, đặt tay lên chỗ hơi gồ lên giữa hai chân Mạc Duy Khiêm mà sờ soạng, giọng nói mềm nhẹ: “Em giúp anh cởi ra nha?”

Mạc Duy Khiêm thật sự muốn chết, đây chẳng phải là muốn mạng của hắn sao?

“Duyệt Kỳ, em nghỉ ngơi một lát đi.”

Tay La Duyệt Kỳ tăng thêm sức lực, không chịu nghe lời buông tha cho hắn: “Em chủ động như vậy mà anh còn tìm mọi cách từ chối. Mạc Duy Khiêm, anh nói xem có phải anh có người khác rồi không hả?”

“Duyệt Kỳ, tổ tông của anh! Em tha cho anh đi, không phải anh không muốn mà thật sự không được đâu, anh thật sự rất muốn làm nhưng chẳng lẽ em không lo lắng cho thân thể mình sao?” Mạc Duy Khiêm giữ chặt tay La Duyệt Kỳ, không cho cô cử động nữa.

Lúc này La Duyệt Kỳ mới chịu rút tay về, bĩu môi nói: “Thân thể em em tự biết chứ, em chỉ là muốn quan tâm anh thôi.”

Mạc Duy Khiêm cố gắng đè nén dục vọng mãnh liệt, liên tục hít sâu, cuối cùng mới bình tĩnh lại được.

“Duyệt Kỳ, em không có chuyện gì muốn nói với anh sao?”

La Duyệt Kỳ cũng không thèm nhìn Mạc Duy Khiêm, cầm tạp chí lên tiếp tục xem: “Dĩ nhiên là có rồi, Kim Đào quyết định nhận đề nghị đi Mỹ chữa trị của anh, anh ấy còn nói Cao Tử Ninh cũng đi theo nữa, em thật sự không nghĩ ra là vì sao Cao Tử Ninh lại đồng ý nhận chuyện này.”

“Chuyện này anh sẽ giải thích với em sau, trừ cái đó ra thì còn gì nữa không?” Mạc Duy Khiêm cố gắng dẫn dụ La Duyệt Kỳ nói ra.

“Ngoài chuyện này ra thì em cũng chỉ lo lắng đến hoàn cảnh hiện giờ của anh thôi, bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng hơn anh được. Cho dù thật sự có chuyện gì đi nữa thì đợi anh vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt rồi hãy nói, anh không cần quan tâm em đâu, chỉ cần chú ý chăm sóc bản thân cho tốt là được.

Lời nói của La Duyệt Kỳ khiến Mạc Duy Khiêm vừa cảm động lại vừa hối hận muốn thối cả ruột, đều do hắn cố tình phóng đại tính nghiêm trọng của sự việc, nếu không có lẽ Duyệt Kỳ đã sớm nói cho hắn chuyện đứa bé rồi!

Càng nghĩ càng giận, một cỗ lửa giận lan thẳng đến chỗ đám người Trần Đông Thành, nếu không có chúng thì sao Duyệt Kỳ lại lo lắng đến thế chứ. Cô ấy đang mang thai, nếu cứ sầu lo như thế mãi thì thân thể sao chịu nổi chứ?

Mạc Duy Khiêm lập tức đứng lên, đi ra cửa bảo người gọi Phùng Thư Dân đến.

Phùng Thư Dân nhanh chóng đi vào, chỉ thấy Mạc Duy Khiêm nổi giận đùng đùng đứng ở cửa, mà La Duyệt Kỳ đang bình yên ngồi trên sofa ăn đồ ăn vặt xem tạp chí, nhất thời không hiểu nổi hai người này là xảy ra chuyện gì nữa.

“Thư Dân, anh lập tức điều người đi thanh tra hoàn toàn về tình trạng tài chính và bất động sản của đám người Trần Đông Thành, Lưu Dương, Loan Ninh, Phạm Thanh Lợi và những kẻ liên quan đến chúng. Ngay cả họ hàng thân thích, tình nhân các kiểu cũng phải điều tra, sau đó tập hợp kết quả điều tra lại làm báo cáo đưa lên. Cán bộ cao tầng của Danh Tỉnh đều phải điều tra đến tận gốc rễ, không chừa một ai cho tôi!”

Tuy Phùng Thư Dân cảm thấy rất kỳ lạ về thái độ đột nhiên chuyển từ trầm tĩnh sang gấp gáp của Mạc Duy Khiêm nhưng ông ta cũng không hỏi nhiều, chỉ nghe lệnh mà đi sắp xếp nhân viên.

“Em xem, chỉ cần điều tra được các vấn đề tồn tại về tài sản của họ thì sẽ không ai dám phản đối nữa.” Mạc Duy Khiêm lại đổi sang gương mặt tươi cười an ủi La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ buông tạp chí, liếc mắt nhìn qua: “Chỉ đơn giản thế đã giải quyết được? Vậy lúc trước anh biểu hiện sa sút tinh thần như thế là sao hả? Chẳng lẽ anh diễn trò gạt em?”

62. Chương 62

Mạc Duy Khiêm thấy La Duyệt Kỳ hỏi thế thì sắc mặt rất bình thản trả lời: “Chắc chắn là sẽ có chút ít khó khăn, chẳng qua là không quá nghiêm trọng như dự tính thôi, em không cần lo lắng đâu.”

Vẫn không chịu nói thật với cô? Vậy cứ tiếp tục chơi đi, xem ai sốt ruột hơn! Nghe Mạc Duy Khiêm vẫn mạnh miệng lừa gạt mình, La Duyệt Kỳ cũng không hề sốt ruột, tiếp tục yên lặng ăn ô mai.

Mạc Duy Khiêm cảm thấy lời nói của mình có lẽ đã làm La Duyệt Kỳ ổn định rồi, vì thế lại tiếp tục thử: “Duyệt Kỳ, em cứ mãi lo lắng cho anh mà anh lại không quan tâm tới em thật tốt, nếu em có khó khăn gì thì cứ nói với anh đi, đừng để buồn bã trong lòng, khiến tinh thần hao tổn nữa.”

La Duyệt Kỳ ném nốt mấy viên ô mai còn lại vào trong miệng, hai má phình lên, lời nói ra cũng mơ hồ không rõ tiếng: “Đã nói rồi, chỉ cần anh bình an thì em sẽ không sao cả, em chỉ muốn biết anh sẽ trải qua cửa ải khó khăn này như thế nào thôi.”

Mạc Duy Khiêm cầm khăn lau tay cho La Duyệt Kỳ, lòng càng nghi ngờ rằng La Duyệt Kỳ căn bản không muốn nói chuyện đùa nhỏ cho hắn biết. Vừa nghĩ thế, toàn thân hắn đều khó chịu, cũng muốn nhìn xem cuối cùng thì La Duyệt Kỳ muốn xử lý chuyện này thế nào, thái độ của cô dành cho đùa nhỏ chính là thái độ của cô đối với hắn, cũng là thái độ dành cho tình cảm của hai người, hắn phải dựa vào cơ hội lần này để hiểu cho rõ mới được.

Lúc này, bên ngoài có người gõ cửa, Mạc Duy Khiêm nói: “Tiến vào.”

Người đẩy cửa vào là Đồng Nguyên, anh ta gánh vác trách nhiệm thần thánh là xóa bỏ sầu lo cho La Duyệt Kỳ đấy, hơn nữa còn là một trách nhiệm không được phép chậm trễ!

Mạc Duy Khiêm và Đồng Nguyên âm thầm liếc mắt nhìn nhau, sau đó hỏi: “Có chuyện gì?”

“Hình như bên chỗ người Thư Dân cử đi làm việc gặp phiền phức, muốn gọi cậu sang đó bàn bạc một chút.”

“Được rồi, tôi sẽ qua ngay. Hazz, em đừng có gấp eo lại chứ, nhả vào đây, nhả vào đây.” Mạc Duy Khiêm thấy La Duyệt Kỳ cúi người muốn nhặt chiếc túi nilon đựng rác lên, thì nhanh chóng đưa khăn tay đang cầm tới bên miệng La Duyệt Kỳ, để cô nhả hạt ô mai vào đó.

La Duyệt Kỳ cũng không khách khí, há mồm phun ra, Mạc Duy Khiêm vui sướng hài lòng ném hạt ô mai vào túi đựng rác, sau đó đứng lên nói với Đồng Nguyên: “Anh ở đây chờ tôi một lát, đợi tôi về sẽ sắp xếp công việc cụ thể cho anh.”

Đồng Nguyên nhìn dáng vẻ nô tài của Mạc Duy Khiêm, cảm thấy lòng chua xót, đây mà là là Mạc Duy Khiêm hăng hái sao? Sao có thể chứ? Dù thế nào thì cậu ta cũng là con cưng của trời, là người được kẻ khác hầu hạ hơn ba mươi năm, bây giờ lại ở đây ra sức hầu hạ người khác, đã thế lại còn cảm thấy vô cùng thỏa mãn nữa chứ!

Đồng thời Đồng Nguyên cũng lo lắng, chính Mạc Duy Khiêm còn như thế thì người khác phải đối đãi với vị Hoàng Thái Hậu này như thế nào đây? Hơn nữa nhìn dáng vẻ La Duyệt Kỳ thì cô ấy hoàn toàn không đau lòng vì Mạc Duy Khiêm dù chỉ một chút, cứ thế thì sớm muộn gì cô ấy cũng moi ra được lỗi của cậu ta.

Thừa dịp Mạc Duy Khiêm giúp La Duyệt Kỳ sửa soạn lại, Đồng Nguyên lặng lẽ nhét tờ giấy xét nghiệm vào trong túi xách của cô.

Đợi Mạc Duy Khiêm ra ngoài xong, Đồng Nguyên lại nói với La Duyệt Kỳ: “Duy Khiêm đối xử với em rất thật lòng, bây giờ em còn suy nghĩ như lúc trước nữa không?”

La Duyệt Kỳ cười cười, ngồi thẳng dậy nói: “Dĩ nhiên là em hiểu anh ấy tốt với em rồi, trong lòng em cũng có anh ấy mà, mấy ngày nay hầu như em không thể chớp mắt nổi.”

Đồng Nguyên ho khẽ một tiếng mới tiếp tục nói: “Em không cần lo lắng, mọi chuyện Duy Khiêm đều có thể giải quyết, dù có khó khăn nhưng cũng không phải là cái gì quá nghiêm trọng đâu.”

“Ế? Rõ ràng lúc trước các anh không nói thế mà. Anh nói thử xem làm sao mà không quá nghiêm trọng chút, tài liệu và hình ảnh bọn người Lưu Dương chuẩn bị phải xử lý thế nào đây? Chuyện điều tra và đánh giá nửa năm làm việc sắp tới phải làm sao đây?”

“Thật ra lúc trước Phạm Thanh Lợi đưa tiền tới, Duy Khiêm đã báo cáo rồi, các tình tiết xung quanh cũng báo cáo lên hết. Về chuyện điều tra đánh giá thì em càng không cần lo đâu, làm gì có ai dám không đánh giá cao Duy Khiêm chứ, nếu không phải là không thể cho điểm tối đa thì chắc chắn kết quả đánh giá của Duy Khiêm sẽ không bị trừ điểm nào hết.”

La Duyệt Kỳ tò mò hỏi: “Vì sao lại thế, chẳng phải lúc xác định đánh giá đều không khai báo tên họ người đánh giá sao?”

Đồng Nguyên nghe xong lại cười: “Đúng là không khai tên họ, nhưng người giám sát quá trình xác định đánh giá đều biết những ai là người đánh giá cuối cùng, trước đó đã có người cung cấp cho Duy Khiêm danh sách tên người đánh giá rồi, ngay cả điểm yếu của những người đó Duy Khiêm đều hoàn toàn nắm trong tay, vài lần như thế mọi người đều biết phải đánh giá thế nào rồi, cho nên mỗi lần xác định đánh giá Duy Khiêm đều đạt được số điểm cao nhất.”

“Thì ra là thế, sao em cứ cảm thấy có loại cảm giác bị người lừa gạt nhỉ? Kim Đào chọn đi Mỹ, Cao Tử Ninh không thể không lựa chọn đi cùng Kim Đào, hơn nữa các anh phóng đại khó khăn gặp phải lên như thế, em rất khó mà không nghĩ tới những điều tồi tệ! Còn nữa, vì sao ba mẹ em lại bị đưa tới chỗ chị gái Mạc Duy Khiêm? Chẳng phải là nói chỉ đưa họ tới thành phố bên cạnh thôi sao?” La Duyệt Kỳ không khách khí với Đồng Nguyên nữa, cô cảm thấy tìm hiểu từ chỗ Đồng Nguyên càng dễ biết được suy nghĩ chân thật của Mạc Duy Khiêm hơn.

Đồng Nguyên lặng người một chút, sau đó hơi không dám khẳng định, mở miệng hỏi: “Không phải em đã phát hiện ra ý đồ của Duy Khiêm đấy chứ?”

“Đúng là em cảm giác được, anh ấy dùng thủ đoạn để Cao Tử Ninh thay thế em, lại đưa ra điều kiện không thể từ chối khiến Kim Đào phải thỏa hiệp, đồng thời các anh lại diễn khổ nhục kế trước mặt em, diễn đến là bi thảm để giữ em lại, không có tâm trạng để quan tâm Kim Đào nữa, sự thật có phải thế không?”

Đồng Nguyên cúi đầu im lặng, La Duyệt Kỳ phân tích có trật tự như thế thật sự đã khiến anh ta chịu đả kích, chẳng lẽ anh ta và Mạc Duy Khiêm đã già thật rồi ư? Ngay cả một cô nhóc con cũng không hù dọa được, lại còn để người ta hoàn toàn vạch trần như thế nữa chứ.

“Em biết mọi chuyện từ lúc nào?”

La Duyệt Kỳ biết Đồng Nguyên hỏi cô như thế cũng có nghĩa là đã thừa nhận phỏng đoán của cô rồi, vì thế nói: “Cũng chưa lâu, chuyện này em còn phải cảm ơn Kim Đào đấy, chính anh ấy đã giúp em phân tích ra.”

Đồng Nguyên vô cùng buồn bực, dựa vào Kim Đào đã có thể phán đoán chuẩn xác như thế, sau này anh ta làm sao mà lẫn lộn được nữa đây? Nhưng dù buồn bực thì lời cần nói vẫn phải nói.

“Duyệt Kỳ, từ trước đến giờ hai chúng ta chúng ta đều thẳng thắn trò chuyện với nhau, hôm nay cũng vậy, anh nói thẳng tình hình thực tế với em nhé. Duy Khiêm đối với em là thật lòng, cậu ấy nghĩ ra nhiều kế sách như thế chẳng qua là do cậu ấy sợ em sẽ vì áy náy mà lựa chọn ở bên Kim Đào, để em có thể hoàn toàn dứt bỏ gánh nặng trong lòng nên Duy Khiêm mới đưa cho Cao Tử Ninh một cơ hội, nhưng cậu ấy chưa bao giờ ép Cao Tử Ninh phải ở bên Kim Đào cả, cô ấy chỉ cần đi theo chăm sóc Kim Đào đến khi cậu ấy đứng dậy được thôi. Đồng thời Duy Khiêm cũng bảo Cao Tử Ninh giải thích rõ ràng với Kim Đào chuyện này và khuyên cậu ấy chấp nhận điều trị, về phần họ có thể bên nhau hay không thì cứ xem tình hình phát triển sau này nữa.”

“Vậy chỗ ba mẹ em lại là chuyện gì?” Vì Đồng Nguyên nói giống với Kim Đào nên La Duyệt Kỳ càng biết đáp án của câu hỏi này hơn.

“Duy Khiêm muốn kết hôn với em nhưng lại không dám xác định là em sẽ đồng ý gả cho cậu ấy, nên cậu ấy nghĩ trước tiên cứ đưa cha mẹ em tới chỗ chị gái cậu ấy, để làm công tác tư tưởng cho cha mẹ em, để ba mẹ em chịu đứng ra nói giúp cho cậu ấy, đồng ý hôn sự của hai người.”

La Duyệt Kỳ hít sâu một hơi, cố gắng đè nén những giọt nước mắt cảm động lại, cô biết Mạc Duy Khiêm đối xử với cô rất tốt, nhưng vừa nghĩ đến hẳn có thể suy nghĩ vì cô nhiều như vậy thì cô lại không kiềm chế được xúc động muốn khóc.

“Anh nói nhiều như vậy, chỉ đơn giản là muốn em biết Duy Khiêm thật sự yêu em, về phần em đối xử với Duy Khiêm thế nào, gạt cậu ấy bao nhiêu việc thì anh thật sự rất nghi ngờ,” Đồng Nguyên cảm thấy La Duyệt Kỳ đối xử với Mạc Duy Khiêm còn không tốt bằng một nửa Mạc Duy Khiêm đối với cô ấy. Ngay cả chuyện mang thai mà cũng giấu diếm, mà đã giấu diếm loại chuyện này thì dĩ nhiên là có mưu đồ khác rồi, ví dụ như La Duyệt Kỳ căn bản là không muốn có đứa nhỏ này!

“Em biết anh đang nhắc đến chuyện mang thai, kết quả xét nghiệm kia là do em cố ý ném tới chân anh đấy.”

Đồng Nguyên lại choáng váng: “Em cố ý?”

La Duyệt Kỳ thật sự vui vẻ: “Đúng vậy, dĩ nhiên là em hiểu Mạc Duy Khiêm đối xử với em như thế nào rồi, ban đầu em định chờ mọi sóng gió qua đi rồi sẽ nói với anh ấy, nhưng không ngờ anh ấy lại dùng nhiều quỷ kế như vậy. Cho nên em phải cho anh ấy một bài học, cho anh ấy hiểu rằng giữa hai người yêu nhau thì không nên lừa gạt nhau như vậy, em ngày đêm lo lắng hãi hùng, kết quả thì sao? Căn bản là lo thừa! Tuy rằng xuất phát điểm của anh ấy là muốn ở bên em nhưng em không đồng ý với thói quen kiểu này của anh ấy, nếu để yên thì chẳng phải sau này em sẽ bị anh ấy lừa mãi hay sao? Hơn nữa chuyện này phải do em và anh ấy cùng nhau cố gắng tháo gỡ mới được.”

Hoàng Thái Hậu đã đi một nước cờ hay nha! Đồng Nguyên không phản đối thêm, chỉ hơi do dự một lát coi như làm tròn tình nghĩa bạn bè thôi, sau đó lại mong chờ được xem trò hay hiếm thấy, phải biết rằng với tâm cơ của Mạc Duy Khiêm thì ai dám tính toán gì với cậu ta chứ? Bây giờ La Duyệt Kỳ đã nắm hết bài tẩy của cậu ta, muốn sắp xếp cậu ta thế nào thì sắp xếp thế đó, đúng là chuyện khiến người ta hưng phấn ngóng chờ mà!

“Nói như thế thì em chỉ là muốn dạy dỗ Duy Khiêm một chút rồi sẽ nói chuyện mang thai cho cậu ta sao?” Đồng Nguyên vẫn muốn xác định lại cho chắc chắn.

La Duyệt Kỳ gạt đầu: “bất kể thế nào em cũng không định giấu diếm anh ấy chuyện có đứa nhỏ.”

Cuối cùng Đồng Nguyên cũng yên tâm, tiếp theo chỉ cần chờ xem trò vui thôi! Vừa nghĩ thế, lòng hẳn lại mừng thầm một hồi, sau đó nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh vội vàng chạy ra tỏ vẻ vô cùng khó xử.

“Thế nào hả?” Mạc Duy Khiêm nhỏ giọng hỏi.

Đồng Nguyên nhăn nhúm mặt mày nói: “Tôi cố hết sức giải thích, muốn giảm mức độ nghiêm trọng sự việc đến nhỏ nhất rồi nhưng mà... Duyệt Kỳ không tin, nói là chúng ta cố ý lừa cô ấy, để cô ấy an tâm thôi, còn bảo tôi là càng giải thích càng có nghĩa là có tật giat mình giấu đầu hở đuôi, sự việc thật sự đã trở nên quá mức nghiêm trọng rồi. Tôi sợ kích thích cô ấy nên không dám nói thêm nữa.”

Sắc mặt của Mạc Duy Khiêm cực kỳ không tốt: “Anh nói xem có phải phụ nữ mang thai đều đa sầu đa cảm thế không? Chỉ một chút việc nhỏ thế thôi mà cũng nghĩ đến trường hợp xấu nhất rồi, tôi chỉ muốn trực tiếp kéo đám người Lưu Dương đến trước mặt cô ấy mà chém đầu, làm cô ấy yên tâm thôi.”

Đây chẳng phải là chuyện do cậu tự gây ra hay sao chứ? Đồng Nguyên chỉ có thể tỏ vẻ cau có theo Mạc Duy Khiêm nhưng trong lòng lại vô cùng mừng rỡ.

Mấy ngày kế tiếp, La Duyệt Kỳ đều biểu hiện ra bản thân không hề có tinh thần, ánh mắt cũng mờ màng không chút tia sáng khiến Mạc Duy Khiêm lo đến sắp bực cả đầu.

“Duyệt Kỳ, em ăn thêm một chút đi, thân thể em vốn yếu đuối, có khó chịu ở đâu em phải nói với anh, trăm ngàn lần đừng đùa giỡn với sức khỏe của mình.” Mạc Duy Khiêm giơ cơm lên muốn bón cho La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Em ăn không vô, chuyện của anh còn chưa xử lý xong sao? Em nghe nói sần giao dịch bất động sản không cho phép cách anh điều tra tình hình bất động sản của đám người Lưu Dương, ngân hàng cũng không chịu hợp tác, vậy phải làm sao đây?”

Mạc Duy Khiêm vừa nghe thế liền hung hăng trừng mắt nhìn Đồng Nguyên đang ngồi ăn cơm cùng ở bên cạnh: “Ai nói chuyện này ra?”

La Duyệt Kỳ đặt đôi đũa lên bàn kêu “cách” một tiếng: “Anh đừng đổ oan cho người khác, em nghe được lúc đến văn phòng anh thôi, anh cứ luôn gạt em là không có chuyện gì, cuối cùng thì anh có coi em là người nhà không hả? Sớm muộn gì em cũng bị anh lừa gạt mà tức chết.”

“Anh sai rồi, sau này anh sẽ không lừa gạt em bất cứ chuyện gì nữa, em ăn cơm trước đi được không? Không cho điều tra cũng không sao, tổ thẩm tra sắp tới rồi, lúc đó thì không ai dám không phối hợp hết, không tin em cứ hỏi Đồng Nguyên đi, không thì hỏi Thư Dân cũng được.” Mạc Duy Khiêm thật sự sốt ruột.

Đồng Nguyên nín cười đến mức sắp nội thương rồi! Dáng vẻ ăn nói khép nép của Mạc Duy Khiêm đúng là quá hiếm thấy, La Duyệt Kỳ thật sự ăn không nổi nữa, điều này anh ta có thể làm chứng, vì bất kỳ thời điểm nào Mạc Duy Khiêm không nhìn thất thì La Duyệt Kỳ đều ăn nhiều tới mức không kiểm soát nổi, hơn nữa hễ là đồ ăn có dinh dưỡng, tốt cho thai nhi thì cô ấy đều ăn sạch. Đôi khi anh ta còn thấy mà phát sợ, sợ La Duyệt Kỳ ăn đến bội thực luôn, chỉ có thể dặn dò chuyên gia dinh dưỡng và bảo mẫu chú ý nhiều hơn thôi.

“Duy Khiêm nói thật đó, tổ thẩm tra trung ương vừa xuống thì tất cả đều phải phối hợp điều tra, Duyệt Kỳ, em yên tâm đi, ăn nhiều một chút nhé?” Đồng Nguyên cũng khuyên bảo theo.

La Duyệt Kỳ liếc ngang Đồng Nguyên một cái, nhưng cũng không hề động đũa nữa, mặc kệ Mạc Duy Khiêm khuyên bảo thế nào cũng không chịu ăn, sau đó cô ôm chặt lấy eo Mạc Duy Khiêm hốt hoảng: “Em thật sự ăn không vô mà, đợi khi nào tâm trạng tốt lên thì sẽ thêm ăn thôi, đến lúc đó em nhất định sẽ ăn nhiều hơn, anh đừng ép em nữa.”

Lòng Mạc Duy Khiêm sắp xoắn thành một cuộn, vô cùng đau đớn, hắn thật sự không đành lòng nhìn La Duyệt Kỳ chịu tội như thế, vì vậy đành cắn răng quyết tâm nói ra: “Duyệt Kỳ, anh đã làm sai một việc, anh thật sự xin lỗi em. Lúc trước là do anh cố tình phóng đại hoàn cảnh khó khăn của mình lên thôi, thật ra anh không có chuyện gì hết, chỉ vì muốn giữ em ở bên anh nên mới hù dọa em thôi, em đánh anh mắng anh cũng được, trăm ngàn lần đừng tức giận tổn hại bản thân!”

Đồng Nguyên biết họ muốn tâm sự, liền bưng đồ ăn về phòng mình ăn tiếp.

La Duyệt Kỳ lẳng lặng nhìn Mạc Duy Khiêm, chỉ một lát sau nước mắt đã thi nhau rơi xuống.

63. Chương 63

La Duyệt Kỳ khóc nức nở thế, làm sao Mạc Duy Khiêm có thể chịu nổi chứ?

“Duyệt Kỳ, em muốn anh đền tội thế nào cũng được nhưng em đừng khóc mà, sẽ tổn thương tới thân thể đó, anh thật sự biết sai rồi mà.”

La Duyệt Kỳ bị Mạc Duy Khiêm ôm vào ngực lại càng khóc dữ dội hơn, từ tiếng nức nở nho nhỏ dần dần biến thành tiếng khóc lớn, không ngừng tức giận ầm ục nói: “Kim Đào xảy ra chuyện em đã đủ khổ sở rồi, thế mà anh còn cố ý làm em phải lo sợ, làm em không ngừng khó xử, mỗi ngày em phải chịu dày vò cỡ nào anh có biết hay không? Bao nhiêu chuyện em chỉ có thể dấu kín trong lòng tự trách bản thân anh có biết không? Anh căn bản là muốn ép chết em!”

“Anh biết, anh biết, đều là lỗi của anh, anh chỉ lo cho bản thân mà không nghĩ đến cảm nhận của em, anh là đồ trừng thói, không cần em ra tay, anh sẽ tự đánh mình tạ lỗi.”

La Duyệt Kỳ chặn cánh tay Mạc Duy Khiêm giơ lên nói: “Anh làm cái gì hả?”

“Làm em hết giận, anh sợ em đánh anh sẽ đau tay nên anh định tự đánh mình.” Mạc Duy Khiêm thật sự muốn đánh chết mình luôn.

La Duyệt Kỳ lau nước mắt, nghẹn giọng nói: “Thôi đi, em cũng chẳng muốn xem khổ nhục kế nữa.”

“Em không tin? Duyệt Kỳ, anh đã quen làm việc gì cũng dùng đến mưu kế, thủ đoạn, cho nên vì muốn bên em, anh thật sự đã sắp xếp mọi việc theo cách làm của mình, anh chỉ nghĩ đến kết quả mà không nghĩ tới cảm nhận của em, anh quá ích kỷ. Anh nói anh tự đánh mình chỉ là một loại hành động đại biểu cho việc anh thật sự đánh thức bản thân, sau này anh sẽ không làm thế với em nữa, anh sẽ tôn trọng em, bàn bạc

thương lượng mọi chuyện với em, sẽ không bao giờ tự cho là đúng nữa.” Thái độ chân thành của Mạc Duy Khiêm khiến người khác phải cảm động.

“Muốn em tin anh cũng được, nhưng mà có một điều kiện.” La Duyệt Kỳ cũng không dễ bị lừa thế, không hề cảm động mù quáng.

“Em nói đi, chỉ cần là việc anh có thể làm, anh nhất định sẽ đồng ý!” Mạc Duy Khiêm nhanh chóng cam đoan.

“Không nghiêm trọng như anh nghĩ đâu, chỉ cần anh bình an giải quyết xong vụ án này, em sẽ không nhắc lại chuyện cũ nữa.”

Lòng Mạc Duy Khiêm nóng lên, cảm thán nói: “Nói tới nói lui thì em vẫn lo lắng cho anh. Được, anh đồng ý với em, nhất định sẽ nhanh chóng xử lý đám người Trần Đông Thành để em yên tâm. Đúng rồi, Duyệt Kỳ, em không còn chuyện gì muốn nói với anh nữa sao?”

La Duyệt Kỳ nở nụ cười: “Chẳng phải anh đã biết rồi sao, em còn gì để nói chứ?”

Một câu này khiến Mạc Duy Khiêm choáng váng: “Chúng ta đang nói cùng một chuyện sao?”

“Dĩ nhiên, không phải anh nói về chuyện đứa bé sao?” La Duyệt Kỳ hỏi lại.

Mạc Duy Khiêm trở nên mơ hồ, nhìn La Duyệt Kỳ chăm chăm, không biết nên nói gì cho phải.

Có thể nhìn thấy dáng vẻ trợn mắt há hốc mồm của Mạc Duy Khiêm đúng là đáng giá mà, La Duyệt Kỳ không ngừng cười khanh khách: “Anh ngốc rồi sao? Em nói thật với anh nhé, tờ kết quả xét nghiệm kia là do em cố ý để Đồng Nguyên nhặt được đó, nếu em muốn gạt anh thì sao có thể phạm vào sai lầm ngu ngốc đó được?”

Mạc Duy Khiêm lập tức ôm lấy La Duyệt Kỳ: “Cho nên em căn bản là đã muốn nói với anh rồi? Em đó, cô nhóc này, thật sự là không khiến người ta bớt lo được mà, làm anh vì chuyện này rối rắm mấy ngày nay, sao không nghiêm túc mà nói với anh, lại phải vòng vo phức tạp thế hả?”

La Duyệt Kỳ hừ một tiếng: “Em đâu có biết thiếu gia giàu có, nhà cao cửa rộng như anh nghĩ gì chứ, đừng nghĩ là em cố ý bẫy anh, em không nhận nổi cái tiếng đó đâu, nếu anh không muốn đứa bé này dĩ nhiên là em sẽ xử lý nó rồi.”

“Xử lý? Đây là đứa nhỏ của chúng ta mà em cũng có thể nhẫn tâm thế sao? Chẳng phải ngày thường em khôn khéo lắm ư, sao không nghĩ lại xem nếu anh không muốn cho em mang thai thì mỗi lần làm đều không hề khống chế bản thân thế sao?”

“Làm sao em biết được chứ, anh không nói ra, em chỉ có thể đoán, em không nhẫn tâm thì có thể làm gì chứ? Anh đâu có biết sinh nó ra thì cả nhà em sẽ phải nhận lấy bao nhiêu trách nhiệm, bao nhiêu gánh nặng chứ!”

“Muốn, muốn, anh muốn đứa nhỏ này, thời điểm anh biết tin này, anh suýt nữa vui đến phát điên luôn. Còn nữa, em cũng nên suy nghĩ một chút về chuyện của chúng ta đi chứ.” Mạc Duy Khiêm liên tục tỏ thái độ.

La Duyệt Kỳ không phản ứng lại: “Chúng ta có chuyện gì cần lo lắng?”

“Chuyện kết hôn của chúng ta đấy, cả đứa nhỏ cũng có rồi chẳng lẽ còn không kết hôn sao?”

“À, thì ra là chuyện này, em còn phải suy nghĩ lại đã.” La Duyệt Kỳ dài giọng, không đồng ý ngay lập tức.

Mạc Duy Khiêm vừa mới cảm thấy vui đến sắp phát điên thì bây giờ lại biến thành cuống đến sắp điên rồi: “Đã mang thai rồi, dù sao cũng phải để anh được làm ba một cách danh chính ngôn thuận chứ. Duyệt Kỳ, em phải nói lý chứ, đừng tùy hứng như thế, em chỉ cần đồng ý một tiếng là được, những chuyện khác em không cần quan tâm dù chỉ một chút!”

“Anh nói đến là dễ nghe, anh muốn dùng đứa bé để ép em sao? Em hỏi anh, anh đã từng nói anh yêu em chưa? Anh đã từng nói tình cảm của anh dành cho em sâu đậm cỡ nào chưa? Anh không nói cái gì hết, sao em có thể có cảm giác an toàn được?”

Cô nhóc này là muốn ép hẳn đúng không? Mạc Duy Khiêm cau gợn đồng thời cũng chẳng có cách nào với cô bé đang trừng mắt nhìn mình kia, hẳn đã lớn tuổi thế này rồi sao có thể nói ra những câu buồn nôn thế chứ?

“Duyệt Kỳ, tình cảm của anh dành cho em đều nằm trong những hành động cả, đừng bảo anh nói những lời buồn nôn đó được không?”

“Cái gì mà buồn nôn chứ? Những lời không đúng đắn anh nói với em còn ít sao? Hay là đàn ông các anh chỉ lúc nghỉ làm sao lừa con gái nhà người ta lên giường mới có thể nói những điều đó? Em mặc kệ, anh nói xem anh có yêu em không hả?”

“Yêu.” Mạc Duy Khiêm gồng mình nửa ngày mới rặn ra được một chữ trả lời cô.

“Chỉ nói mỗi từ yêu, em biết được là anh yêu ai chứ? Anh nói hết cả câu cho em.” La Duyệt Kỳ không chịu buông tha, cô ngồi trong lòng Mạc Duy Khiêm lại bắt đầu ngo nguẩy lộn xộn, xoay tới xoay lui.

Mạc Duy Khiêm bị La Duyệt Kỳ tra tấn đến mức đau cả đầu, lại sợ cô gợn tới động thai, đành bất đắc dĩ thỏa hiệp: “Anh yêu em.”

La Duyệt Kỳ đè nén sự vui sướng, cố gắng ổn định cảm xúc của mình nhưng vẫn không buông tha cho Mạc Duy Khiêm: “Nói nhỏ như thế ai mà nghe được chứ? Anh nói lớn tiếng chút đi.”

Mạc Duy Khiêm đành lớn tiếng nhắc lại, La Duyệt Kỳ vẫn chề giọng không đủ lớn. Mạc Duy Khiêm lặp đi lặp lại mấy lần như thế cũng không cảm thấy thẹn thùng gì nữa, cuối cùng gần như gào lên từng chữ: “Anh, yêu, em!”

Sau đó liền túm lấy La Duyệt Kỳ hôn lên mặt cô: “Giờ thì được rồi chứ, bé con thích giày vò người khác.”

Vốn dĩ La Duyệt Kỳ định biểu hiện lãng mạn một chút nhưng cô thật sự không nhịn nổi nên lập tức cười ha hả.

“Em cười gì chứ, anh dốc sức như vậy mà em còn cười anh, anh nói xong rồi, có phải giờ em cũng nên nói không? Em cũng nói một câu anh nghe xem nào, nhanh lên.”

La Duyệt Kỳ cười đến nghẹn hơi, đưa tay chỉ chỉ ra phía sau Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm vội vàng xoay người, kết quả là thấy Đồng Nguyên mang vẻ mặt xấu hổ đứng ở trước cửa, xem ra là anh ta vừa ăn cơm xong định đi tới.

Có nằm mơ Đồng Nguyên cũng không ngờ tới là bản thân lại trực tiếp chứng kiến cảnh tượng Mạc Duy Khiêm thốt lời chân tình, nhưng lại là thông báo hùng hổ đến vậy! Bản thân liệu có bị thất nghiệp không đây, ông trời thật sự không thương xót anh ta chút nào, sao lại để anh ta chứng kiến một mặt điên cuồng vì yêu của Mạc lão đại chứ?

“Còn đứng đó làm gì, chờ tôi tiễn anh chắc?” Mạc Duy Khiêm tức giận nổi đóa với Đồng Nguyên, hình tượng của hắn đã hoàn toàn bị hủy hoại rồi.

Đồng Nguyên cầm bát cơm chạy nhanh như chớp về phía phòng bếp, thả bát vào bồn xong lại nhanh chóng chạy ra khỏi cửa tìm vệ sĩ khác kể khổ.

“Giờ thì em vui rồi, sau này anh còn chút uy nghiêm nào không chứ?” Mạc Duy Khiêm chỉ có thể oán gợn.

“Chuyện này cũng đâu thể trách em được chứ, em cũng đâu có nghĩ đến Đồng Nguyên sẽ đi ra chứ?”

“Cũng đã mất mặt rồi, em đồng ý kết hôn với anh đi, anh bảo người chuẩn bị.”

La Duyệt Kỳ lập tức ngăn cản: “Chuyện lớn như thế anh phải bàn bạc với người nhà rồi hãy ra quyết định chứ, sao có thể qua loa như vậy được? Hơn nữa người nhà anh có thể chấp nhận em không? Cho dù chấp nhận thì họ có thể chấp nhận chuyện em chưa kết hôn mà đã mang thai không?”

La Duyệt Kỳ nghĩ rằng những gia đình quyền quý như gia đình Mạc Duy Khiêm thì chắc chắn phải vô cùng chú trọng các lễ tiết truyền thống, sợ họ sẽ vì thế mà coi thường cô.

“Không đâu, mọi người trong nhà anh đều rất tôn trọng sinh hoạt cá nhân của anh, chỉ cần anh thích thì họ sẽ không có ý kiến gì đâu, em yên tâm đi.”

La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Tuy là nói thế nhưng việc hôn nhân đại sự không thể không quan tâm tới suy nghĩ của người trong nhà được, anh cứ bàn bạc với người nhà trước đi rồi nói sau.”

“Có bàn bạc hay không thì cũng đã có đứa bé rồi, em đừng có chối quanh, dù sao việc anh sẽ là cha đứa trẻ này là ván đã đóng thuyền rồi. Anh hiểu lo lắng của em, nhưng anh sẽ dùng thực tế để chứng minh rằng lo lắng của em là dư thừa!” Mạc Duy Khiêm hứa hẹn, hần hiểu rất rõ La Duyệt Kỳ hy vọng chuyện của hai người sẽ nhận được sự đồng ý của người nhà.

La Duyệt Kỳ tươi cười, lòng vẫn không quá tin tưởng, mọi chuyện chỉ có thể đợi đến khi gặp người nhà Mạc Duy Khiêm rồi mới nói.

Trần Đông Thành ngồi trong văn phòng mình lo lắng không yên, không biết tài liệu hình ảnh hần đưa lên có tác dụng gì không? Hần vô cùng hiểu rằng muốn bản thân được bình an vô sự thì nhất định phải khuấy đục ngầu vũng nước này lên, càng đục càng tốt, cuối cùng khiến mọi chuyện không thể giải quyết ổn thỏa mới tốt.

Lúc này có người gõ cửa, hần mau chóng cho vào.

“Sao hả, bọn họ nói sao?”

Người kia thở hổn hển như vừa mới chạy gấp về: “Thị trưởng, tài liệu hình ảnh này không dùng được, họ không chấp nhận.”

“Sao có thể thế được, rõ ràng mà Mạc Duy Khiêm lợi dụng đặc quyền để hoành hành ngang ngược ở chỗ chúng ta, còn dung túng để kẻ dốt nát giết người, hình ảnh trong tài liệu rõ ràng như thế, sao lại không dùng được chứ?” Trần Đông Thành không tin.

“Tôi đợi hai ngày mới có người trả lời cho tôi, nói là bên chỗ Lưu Bộ trưởng nói nếu là chứng cứ khác thì còn được, chứ nói Mạc Duy Khiêm tham lam lấy 40 vạn kia thì không ai tin đâu. Nhà Mạc Duy Khiêm kinh doanh châu báu, mỏ vàng quặng kim cương cái gì mà không có chứ? Đừng có lấy cái này làm cớ, không dùng được đâu! Bảo chúng ta phải tóm được vấn đề thật sự, vấn đề ảnh hưởng thật lớn chứ nếu không thì đừng có nhắc lại chuyện này nữa. Còn nói việc Mạc Duy Khiêm hoành hành ngang ngược cũng chẳng phải là chuyện gì mới mẻ cả, ở đâu hần cũng như thế hết, bảo chúng ta đổi sang cách khác đi.

Trần Đông Thành nghe thế ghen hờn, ngồi phịch xuống ghế: “Lưu Bộ trưởng là đối thủ một mất một còn với Mạc Duy Khiêm, đến ông ta mà còn không giúp được chúng ta thì chúng ta cũng chỉ có thể ngồi chờ chết mà thôi.”

Người kia cũng chỉ đứng đó không nói lời nào, chuyện đã tới mức không còn đường thoát nữa rồi, chỉ cần tổ thanh tra của chính phủ tới điều tra thì bọn họ không có ai chạy thoát được, hơn nữa còn có cả ủy ban điều tra kỷ luật, mọi vấn đề sẽ bị bại lộ hoàn toàn.

Trần Đông Thành cảm thấy tuyệt vọng, chẳng lẽ nửa đời khổ tâm gây dựng tất cả sẽ bị hủy diệt như thế sao? Ông ta là thị trưởng của thành phố Danh Tỉnh này, tất cả việc ông ta làm đều là để thành phố này tốt lên, sao người ta có thể gạt bỏ bao nhiêu việc tốt đẹp ông ta làm như thế chứ?

“Cậu mau sắp xếp người, tổ thẩm tra vừa hành động chắc chắn tôi sẽ bị theo dõi, nhưng dù có thế nào thì họ cũng không thể bỏ qua trình tự tư pháp bình thường được, cậu hãy tìm luật sư tới, tranh thủ mở một cuộc hội thảo hay hội nghiên cứu, tranh luận biện luận gì đó đi. Cậu chỉ cần nói là họ sẽ hiểu, chỉ cần không bị phán tử hình, tôi sẽ có cách tìm lối thoát. Ở địa bàn của Trần Đông Thành này, đừng ai mơ có thể nắm gân tôi dễ dàng như thế!” Trần Đông Thành trong cái ló khố cái khôn, lại nghĩ ra một ý kiến vô cùng tuyệt vời.

Ngày hôm đó, Mạc Duy Hoa hơi không vui, ngồi trên ghế sofa nhú mày, suy đi nghĩ lại vẫn quyết định gọi cho em trai, dù sao chuyện này chị cũng phải tỏ vẻ quan tâm một chút.

“Chị, đúng lúc em đang định tìm chị đây.”

“Trong mắt em còn có người chị này sao? Đúng là hiếm có mà.”

Mạc Duy Khiêm cười nói: “Dĩ nhiên là có rồi, chẳng phải chuyện lớn cả đời em còn đang phải nhờ chị giúp đó sao.”

“Hừ, chuyện đại sự của em dĩ nhiên là quan trọng, nhưng có phải là em cũng nên có giới hạn một chút hay không? Chị ở đây đã thật sự tận tâm tận sức đối xử với với bố mẹ vợ tương lai theo lời em nói rồi. Thế mà em vẫn không biết chừng mực, vẫn còn cho người điều thêm vệ sĩ, bảo mẫu qua đó là sao? Chị hỏi em, La Duyệt Kỳ kia quý giá đến mức nào vậy? Anh rể em còn không có cả phái đoàn phục vụ thế đâu, em đã chìm sâu tới mức đó rồi à?”

Mạc Duy Khiêm cảm thấy việc mình chịu cơn giận của La Duyệt Kỳ là chuyện không thể thay đổi được, ai bảo hấn nộ cô, nhưng làm gì có lý nào lại để bà chị Mạc Duy Hoa không biết tốt xấu này dạy dỗ hấn chứ? Còn bảo Duyệt Kỳ không tốt nữa. Vì thế giọng điệu của hấn trở nên vô cùng xấu

“Em làm thế dĩ nhiên là có lý do của em, em đã bao giờ làm gì mà không tính toán chưa hả? Duyệt Kỳ mang thai, em muốn kết hôn, kết quả là người ta cảm thấy cửa nhà chúng ta quá cao, trong lòng lo lắng không chịu đồng ý kết hôn với em. Em vốn định tìm chị bàn bạc xem có cách nào giúp em không, bây giờ xem ra Duyệt Kỳ lo lắng chẳng thừa tí nào, giờ còn chưa có ràng buộc gì mà chị đã bày ra cái vẻ phu nhân quan lớn đó rồi. Nhưng mà, tương lai em cũng chẳng kém hơn ông chồng vàng bạc của chị đâu, đến lúc đó vợ em cũng là người có vai có vế, chị cứ dùng thái độ này mà nói với cô ấy sao hả? Theo em thấy, sau này có đi lại với nhau được hay không cũng còn phải xem lại đấy!”

Trái tim Mạc Duy Hoa thót lên đến tận cổ, dĩ nhiên không phải vì giận mà là vì kích động, sao chị có thể không kích động được chứ, họ Mạc có hậu rồi, sốt ruột chờ đợi lâu như thế, cuối cùng cũng có rồi!

Dù cực kỳ kích động nhưng chị lại nghĩ tin tức này tạm thời không thể nói cho cha mẹ chị đang ở nước ngoài được, nhờ đâu hai ông bà mừng rỡ kích động quá, trái tim không chịu nổi thì hỏng!

“Duy Khiêm, em đừng có giận. chẳng phải là chị chưa biết nên mới hỏi sao. Em yên tâm, chị nhất định sẽ sắp xếp thời gian, tranh thủ tới đó, có chị đây, nhất định sẽ cưới được vợ cho em!”

64. Chương 64

Dưới sự phối hợp của ủy ban thanh tra kỷ luật, tổ thẩm tra bắt đầu thanh tra tình hình tài sản thu vào của các nhân viên liên quan, kết quả là vừa mới điều tra ba ngày đã phát hiện ra số lượng bất động sản, tiền gửi ngân hàng, cổ phiếu và siêu xe dưới danh nghĩa Lưu Dương lớn tới đáng sợ. Ai cũng có thể hiểu được rằng tại thành phố Danh Tinh nhỏ bé này, một vụ án cực lớn sẽ sớm bị lộ ra ánh sáng.

Thành phố Danh Tinh xuất hiện một hiện tượng kỳ lạ, từng chi tiết dần dần bị đào móc ra, gần như toàn bộ quan chức chính phủ đều bị liên lụy vào đó, đồng thời lệnh điều tra xét hỏi trên diện rộng cũng nhanh chóng được triển khai.

Có người sau khi bị gọi đi tra hỏi thì không thấy trở về, có người gần như không thể ngủ nổi, chỉ cần nghe thấy tiếng gõ cửa sẽ sợ mất mật, mà đám người Trần Đông Thành thì đều bị bắt vào trại tạm giam.

Mạc Duy Khiêm ngậm điều thuốc, bình tĩnh ngồi sau bàn làm việc nghiên cứu tài liệu cùng Phùng Thư Dân và Đồng Nguyên.

“Duy Khiêm, vợ của Trần Đông Thành và Lưu Dương vẫn thường xuyên đi lại, tìm các giáo sư chuyên gia về pháp luật để tham khảo tính hợp pháp của vụ án lần này, tòa án tối cao đã để lộ chút khả năng là sẽ xử nhẹ nhàng, áp lực thật sự quá lớn.” Về mặt Phùng Thư Dân rất nghiêm trọng.

Hai người phụ nữ này thật sự rất biết gây chuyện mà, đem tiền đi tạo quan hệ nhờ gây áp lực lên vụ án, đoàn luật sư của họ cũng liên tục tìm tới một số học giả, chuyên gia luật nổi tiếng để tìm đường ra cho bọn người Trần Đông Thành.

Không chỉ như thế, hai ngày trước đã điều tra được hai bà này còn mua chuộc được cả nhân viên trại tạm giam để truyền tờ giấy có viết sẵn khẩu cung cho Trần Đông Thành, Lưu Dương. Cứ quây ầm lên như vậy, lại có những kẻ cố gắng lợi dụng, vụ án đã hoàn toàn bị lộ ra ánh sáng. Hiện tại toàn bộ truyền thông đều đang thảo luận hướng đi của vụ án này, cũng có nhiều phương tiện truyền thông không hiểu rõ chân tướng

sự việc, còn biện hộ cho Lưu Dương, nói cái gì mà dù Lưu Dương có một số hành vi trái pháp luật nhưng mục đích vẫn là vì quy hoạch mỹ quan đô thị, làm đẹp bộ mặt thành phố, đồng thời còn liệt kê rất nhiều công trình phúc lợi từ thiện của thành phố Danh Tĩnh ra. Cứ như vậy, khó khăn của vụ án càng lúc càng lớn.

Mạc Duy Khiêm híp mắt sau làn khói, dường như đang thật sự suy nghĩ.

“Bọn họ tính làm thế nào?” Một phút sau, Mạc Duy Khiêm hỏi Phùng Thư Dân.

“Nói là muốn mở một hội nghị nghiên cứu thảo luận gì đó, sẽ mời 20 vị chuyên gia pháp luật, giáo sư và luật sư nổi tiếng tham gia, cùng nhau thảo luận vụ án này.”

“Chúng cứ và sự thật đều ở trước mắt rồi, mấy kẻ đó còn nghiên cứu thảo luận cái gì, muốn gây phiền phức cho tôi sao?” Mạc Duy Khiêm hừ lạnh một tiếng.

“Cũng chẳng có cách nào, chẳng phải họ muốn thể hiện địa vị trong giới luật pháp của mình sao, như thể lời họ nói có thể thay thế pháp luật vậy. Nhưng mà cũng không thể coi thường họ được, bên trên cũng lo lắng nhiều mặt nên cũng tán thành tổ chức hội nghị nghiên cứu thảo luận này, cũng chính là quyết tâm sẽ làm triệt để theo luật.”

“Không có việc gì lại tự bởi việc ra làm, anh ta nói hết lời đường hoàng còn mọi việc rắc rối đổ hết lên đầu tôi! Tôi cũng muốn thử nhìn xem cái hội nghị này có thể moi móc ra được cái gì, tôi sẽ không bỏ qua bất cứ kẻ nào dám gây chuyện thị phi! Lần này cũng không có chuyện tôi lấy việc công báo thù riêng đâu.” Mạc Duy Khiêm thật sự giận dữ, sự việc vốn có thể xử lý đơn giản giờ lại làm cho phức tạp lên như thế, hẳn có thời gian mà chơi với chúng chắc?

Đĩ nhiên Đồng Nguyên và Phùng Thư Dân biết “anh ta nói hết lời đường hoàng” kia là chỉ ai, nhưng hai người không dám tiếp lời.

Lúc này lại có người gõ cửa, sau đó vệ sĩ vào báo: “Hàn Giang gọi điện báo La tiểu thư tới đây, xe đã đến dưới lầu.”

Mạc Duy Khiêm đứng phắt dậy như bị điện giật, tùy tiện dập tắt điều thuốc: “Mở hết cửa sổ ra, nhanh xua hết khói đi cho tôi, mau lên, Duyệt Kỳ sắp tới đây rồi.”

Phùng Thư Dân nhìn Đồng Nguyên nhanh chóng mở cửa sổ, lại hỏi Mạc Duy Khiêm: “Sao vậy, ngay cả thuốc lá Duyệt Kỳ cũng không cho cậu hút sao?”

Mạc Duy Khiêm đang lấy tờ báo quạt quạt khói, không thèm quay đầu nói: “Phụ nữ có thai không được ngửi khói thuốc lá, chút kiến thức thông thường đó mà anh cũng không biết sao?”

Lúc này Phùng Thư Dân mới hiểu được, cũng nhanh chóng hành động.

Thời điểm La Duyệt Kỳ từ hành lang đi tới, phía sau còn một đám người chậm rãi đi theo. Phùng Thư Dân đã nghe chuyện La Duyệt Kỳ mang thai từ lâu, tuy rằng đã nghe Đồng Nguyên nói Mạc Duy Khiêm rất coi trọng đứa bé này nhưng thật sự không ngờ nổi là có thể phô trương đến mức này.

“Giật mình lắm đúng không?” Đồng Nguyên đã quen mới việc đi theo Mạc Duy Khiêm chờ đón loan giá rồi, anh ta nhìn Phùng Thư Dân ngẩn người thì nhỏ giọng hỏi. (Loan giá: chỉ phương tiện mà hoàng hậu, hoàng thái hậu thời phong kiến dùng để di chuyển.)

Phùng Thư Dân đứng song song với Đồng Nguyên, gật gật đầu theo bản năng: “Đúng là hơi quá.”

Đồng Nguyên cười rồi hơi dè giọng nói: “Cái này đã là gì, hôm trước còn vận chuyển cả xe chống đạn tới đây, trong xe các phương tiện chữa bệnh cỡ nhỏ, thiết bị truyền máu gì đó đều đầy đủ hết, còn có cả hộ lý, y sỹ đi kèm nữa đấy!”

“Tiêu chuẩn chính khách quốc tế cũng chỉ đến thế thôi, chẳng lẽ định coi cô ấy là tổ tông mà cung phụng?” Phùng Thư Dân lú lút.

“Còn không phải tổ tông à? Loại đãi ngộ này, lãnh đạo của một số quốc gia nhỏ cũng không được hưởng đâu! Có phải anh không biết điều kiện đồ dùng của Duy Khiêm đâu, người ta xài tiền của mình, ai dám

xen vào chứ, tôi thấy nếu anh rể cậu ta chỉ ở trong nước, không đi ngoại giao nước ngoài thì cũng không được phò trương thế này đâu.”

Phùng Thư Dân liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lúc này Đồng Nguyên còn nói thêm: “Tôi đặc biệt thích xem lúc La Duyệt Kỳ ở bên cạnh Duy Khiêm.”

“Vì sao vậy?” Phùng Thư Dân hỏi.

“Rất thú vị, vị kia là tổ tông rồi, cậu ta là cái gì chứ?”

Phùng Thư Dân nghe xong thì cẩn thận tưởng tượng, cũng không nhận được mà cười trộm. Nhưng trong lòng vẫn không dám tin, chỉ nghĩ Đồng Nguyên hơi phóng đại quá rồi, Mạc Duy Khiêm có thể đảm bảo điều kiện vật chất nhưng chắc gì đã hạ mình như lời Đồng Nguyên nói chứ?

La Duyệt Kỳ cũng không chịu nổi, xung quanh có một đồng người lớn như thế, cô muốn làm gì cũng phải suy nghĩ kỹ càng, nếu không sẽ phiền phức lắm. Nhưng mà chuyện này cũng chẳng có cách nào, Mạc Duy Khiêm nói đây là việc phải làm, hơn nữa bây giờ đúng là giai đoạn nguy hiểm, không thể tùy hứng được, cho nên dù cô có cảm thấy bất tiện cỡ nào cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Mạc Duy Khiêm tiến tới nắm chặt tay La Duyệt Kỳ, cùng nhau đi vào văn phòng, chưa bước được hai bước đã chặn cô lại.

“Duyệt Kỳ, em có ngửi thấy mùi khói thuốc lá không?”

La Duyệt Kỳ gật gù đầu: “Có ngửi thấy.”

“Vậy không được, chúng ta đổi phòng khác.” Mùi khói thuốc còn chưa tan hết, tuyệt đối không thể để Duyệt Kỳ ngửi được! Mạc Duy Khiêm lập tức kéo La Duyệt Kỳ ra ngoài.

La Duyệt Kỳ lại đứng yên không đi: “Trong phòng không còn mùi khói thuốc nữa, là ở trên người anh, anh hút thuốc mà, sao có thể không có mùi chứ? Thôi đi, anh đừng có đi thay quần áo nữa, em đâu có yếu ớt thế chứ, sau này anh hút ít đi chút là được rồi.”

Mạc Duy Khiêm nghe La Duyệt Kỳ nói thế đành buông tha suy nghĩ đi thay quần áo, đỡ cô ngồi xuống sofa, bản thân thì lại ngồi cách đó thật xa.

“Anh ngồi xa em như thế làm gì?”

Mạc Duy Khiêm cười: “Chẳng phải là anh sợ làm em ngửi thấy mùi thuốc lá sao? Em ăn táo đi.”

“Em ăn ở nhà rồi.”

“Vậy thì ăn hạch đào đi, chỗ anh còn có sữa nữa.” Mạc Duy Khiêm đứng dậy đi lấy.

Đồng Nguyên ra hiệu để Phùng Thư Dân đang đứng ở cửa với mình cùng đi ra ngoài, xem diễn như thế là đủ rồi.

“Thật sự là thay đổi quá lớn rồi.” Lúc này Phùng Thư Dân mới thật sự tin lời Đồng Nguyên nói.

Đồng Nguyên cười to: “Đây mới là bắt đầu thôi đấy, tôi còn muốn xem sau này Duy Khiêm còn ra sao nữa cơ, chắc chắn là không thoát khỏi sợ vợ rồi.”

Phùng Thư Dân cũng cười theo, hai người tiếp tục đi nghiên cứu vụ án.

La Duyệt Kỳ liếc mắt xem thường, không cho Mạc Duy Khiêm đi lấy đồ: “Em ăn hết rồi mới đến đây, cơm trưa em không ở đây ăn với anh đâu, về nhà em ăn. Em chỉ tới gặp anh thôi, hai ngày nay anh đều lẫn lộn ở văn phòng, thân thể sao chịu nổi.”

Thật ra cũng không phải Mạc Duy Khiêm bận tới mức không về nổi, chỉ là thời điểm chỉ có hắn và La Duyệt Kỳ bên nhau hắn đã dễ ham muốn rồi, cô bé này còn thích dán vào hắn làm nũng nữa chứ, khó mà đảm bảo bản thân hắn không làm ra chuyện gì đáng hổ thẹn được, làm đứa bé tổn thương thì hỏng.

“Anh không sao đâu, em đừng lo lắng cho anh.”

“Còn nói là không sao, cả ngày các kênh tin tức đều bàn luận về vụ án này, anh có tính toán gì thì nói cho em để em được yên tâm chút, anh đến ngồi gần em đi, em không sao mà.” La Duyệt Kỳ ngoắc ngoắc Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm không dám không nghe, đành phải ngồi lại gần. La Duyệt Kỳ ôm eo, tựa vào lòng hắn, chỉ hai ngày không gặp mà cô rất nhớ hắn.

“Sao vậy? Có phải là nhớ anh không?” Mạc Duy Khiêm sờ sờ mặt La Duyệt Kỳ vui đùa.

“Ừm, nhớ.” La Duyệt Kỳ nói thẳng suy nghĩ của mình.

Ngược lại, Mạc Duy Khiêm chưa hề chuẩn bị tinh thần, trái tim đập nhanh mấy nhịp, cúi đầu hôn môi La Duyệt Kỳ, thấp giọng cười hỏi: “Nhớ anh sao không ở lại ăn cơm trưa với anh?”

La Duyệt Kỳ cong môi nói: “Chuyên gia dinh dưỡng đã sắp xếp xong bữa trưa rồi, bảo mẫu cũng đã chuẩn bị sẵn, em có thể không về ăn sao? Không về cứ cảm thấy có lỗi với người ta quá, em thật muốn ở lại ăn cơm với anh mà.

Mạc Duy Khiêm nghe xong thì vui hơn hở, lại dùng sức hôn La Duyệt Kỳ một cái.

“Vậy anh về nhà ăn cùng em.”

“Thế thì vất vả cho anh quá, lần sau em sẽ đem cơm trưa tới đây, chúng ta lại cùng ăn.” La Duyệt Kỳ ôm cổ Mạc Duy Khiêm hôn lại hắn.

“Hazz, bảo bối, em đừng cử động mạnh thế, ngồi ngoan nào, đừng đùa.” Mạc Duy Khiêm nửa ôm La Duyệt Kỳ để cô ngồi yên trên sofa.

“Em hôn nhẹ anh sợ gì, hay là anh sợ em hôn anh, anh sẽ không khống chế nổi bản thân?” La Duyệt Kỳ cười hì hì hỏi Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm cũng cười: “Phải, anh sợ không khống chế nổi, em ngoan đi, ngồi thêm một lát rồi chúng ta cùng đi.”

“Anh còn chưa nói vụ án phải xử lý thế nào mà?”

“Bên kia mất rất nhiều công sức muốn mở một hội nghị nghiên cứu thảo luận.”

La Duyệt Kỳ cảm thấy kỳ lạ: “Sự việc đã phơi bày rồi, còn mở hội nghị gì chứ? Cứ xét xử theo luật không phải là xong rồi sao?”

“Nếu có thể xét xử theo luật thì đã không có hội nghị này. Chủ yếu là muốn tìm ra lỗi của anh, chúng ta hiểu rõ sự thật nhưng quần chúng nhân dân không hiểu rõ lắm, lời nói của chuyên gia vẫn có ảnh hưởng rất lớn.” Mạc Duy Khiêm giải thích.

“Vậy anh cũng định tham gia sao? Em có thể đi tới đó cùng anh không? Nếu không em sẽ không yên lòng được.”

Mạc Duy Khiêm càng vui vẻ: “Dĩ nhiên là anh phải tham gia rồi, hơn nữa vì để vợ anh được yên lòng, em muốn dĩ nhiên anh sẽ đưa đi, em có thể bằng tình.”

La Duyệt Kỳ nghe xong cũng vui vẻ: “Vậy thì tốt quá. Đúng rồi, em còn muốn nói cho anh một chuyện, em định tìm Cao Tử Ninh nói chuyện.”

Mạc Duy Khiêm suy nghĩ một lát mới nói: “Chuyện này để anh tính đã, em đừng gấp.”

La Duyệt Kỳ đồng ý, sau đó cùng Mạc Duy Khiêm về nhà ăn trưa.

Thời gian mở hội nghị thảo luận nhanh chóng được ấn định, vốn dĩ Mạc Duy Hoa định nhanh chóng chạy tới thành phố Danh Tinh, nhưng vì hội nghị thảo luận này mà chị có điều kiêng kỵ, đành đợi sau khi hội nghị chấm dứt mới tới.

La Duyệt Kỳ ngồi ở vị trí dãy bàn thứ hai trong hội nghị, mọi người đến đông đủ rồi Mạc Duy Khiêm mới cùng đám người Phùng Thư Dân đi tới, hơn nữa còn ngồi ở hàng ghế chủ vị.

Hiện trường lập tức yên tĩnh lại.

“Hôm nay toàn bộ chuyên gia, giáo sư nổi tiếng của ngành luật thành phố Danh Tỉnh đã có mặt đầy đủ, tôi vô cùng vinh hạnh được cùng mọi người nghiên cứu vụ án tham ô hối lộ đã xảy ra ở thành phố Danh Tỉnh lần này, cũng hy vọng mọi người có thể đưa ra những đề nghị có lợi cho sự tiến bộ xã hội. Bây giờ, hội nghị sẽ bắt đầu.” Mạc Duy Khiêm nói ngắn gọn vài câu rồi trực tiếp tuyên bố bắt đầu hội nghị nghiên cứu và thảo luận.

Luật sư của Trần Đông Thành và Lưu Dương lần lượt trình bày quan điểm riêng của mình, sau đó hai mấy vị chuyên gia tham dự hội nghị liên tục biện luận vô cùng kịch liệt.

Tuy có rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành mà La Duyệt Kỳ không hiểu nhưng cô vẫn có thể hiểu đại khái, cũng biết sự việc đang có khuynh hướng phát triển theo chiều có lợi cho Trần Đông Thành và Lưu Dương, chuyện này có ảnh hưởng rất lớn với kết quả xét xử của tòa. Quan tòa có thể sẽ phán nhẹ tội.

Biện luận từ vụ án mở rộng đến cả thể chế pháp luật của quốc gia, rồi thì tính toàn vẹn của pháp luật, sau cùng tất cả đều nhất trí với một kết quả. Toàn bộ chuyên gia pháp luật, luật sư đều cảm thấy vụ án của hai người Trần, Lưu còn phải chờ xem xét lại, tối thiểu thì cách thức và thủ đoạn Mạc Duy Khiêm tìm ra chứng cứ là bất chính, trái với pháp luật, đồng thời cũng có người nghi ngờ hấn dụ dỗ nhân chứng nguy tạo lời khai.

La Duyệt Kỳ càng nghe càng sốt ruột, nói tới nói lui thì đầu mâu toàn chỉ về hướng Mạc Duy Khiêm thôi, mấy chuyên gia này uống nhầm thuốc hết cả rồi sao, chẳng ai xem xét đến kẻ phạm tội thật sự mà lại đi truy cứu người điều tra vụ án.

Nhưng lúc cô lo lắng nhìn về phía Mạc Duy Khiêm thì lại phát hiện dường như hấn không quá để ý tới kết quả nghiên cứu thảo luận này, hơn nữa có vẻ hấn cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên mà chỉ nhàn nhã nghịch nghịch chiếc bút máy trên tay, sau đó hấn đột nhiên chỉ vào người ngồi bên trái hấn nói: “Nơi này cầm hút thuốc, nếu không nhịn được thì ra ngoài mà hút.”

Người kia hơi sững sốt, nhìn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mạc Duy Khiêm rồi lại thả bao thuốc lá vào trong túi xách.

Lúc này mọi người cũng tập trung ánh mắt lên người Mạc Duy Khiêm, họ đã nói hết rồi, chỉ chờ Mạc Duy Khiêm còn gì để nói không thôi.

Mạc Duy Khiêm chậm rì rì uống một ngụm trà, tinh tế nhắm nháp, sau đó mới buông chén mỉm cười nói: “Mọi người nói rất tốt, vô cùng rõ ràng, trước mọi người thì tôi chỉ là một người thường. Nhưng tôi nghe cũng hiểu được trọng điểm cuối cùng là ở phần chứng cứ này, theo luận điểm của các ông thì quá trình thu thập chứng cứ đều không chính nghĩa, đúng không?”

Thấy những người khác gật đầu, Mạc Duy Khiêm mới tiếp tục nói: “Thật ra tôi cảm thấy vấn đề này không cần thiết phải tranh luận, quá trình thu thập chứng cứ không chính nghĩa thì sao chứ? Tôi cho rằng vì chính nghĩa thật sự, chỉ có thể hy sinh trình tự chính nghĩa!”

Mọi người choáng váng, không ngờ Mạc Duy Khiêm tự xưng là người thường lại có thể nói ra lời nói chuyên nghiệp như vậy, hơn nữa còn là lời nói khiến người ta không thể cãi lại được.

“Ngồi ở đây hôm nay có chuyên gia pháp luật hình sự, có chuyên gia tố tụng hình sự, còn có cả chuyên gia pháp ý. Các người được gọi là chuyên gia là vì các người có quyền uy ở trong lĩnh vực chuyên môn của mình, có thể dùng kỹ thuật chuyên nghiệp để đạt được sự tôn trọng của người khác. Hai chữ “công chính” có ý nghĩa vô cùng quan trọng với pháp luật, còn về tầm quan trọng của nó thì tin rằng các vị ngồi đây đều hiểu rõ hơn tôi, tôi chỉ hỏi một câu thôi, các vị chuyên gia, học giả tham gia hội nghị lần này có nhận “tiền công” hay không, hả?” (Công chính = công bằng, liêm chính)

Sau khi Mạc Duy Khiêm hỏi xong những lời này, hiện trường lập tức yên lặng đến đáng sợ.

Quét mắt nhìn toàn bộ người ngồi trong hội nghị một lần, sắc mặt Mạc Duy Khiêm đột nhiên trở nên âm trầm, giọng điệu cũng vô cùng nghiêm khắc: “Mỗi vị chuyên gia 25 vạn, luật sư biện hộ 130 vạn, còn phải đi xung quanh chấp nối để tổ chức hội nghị lần này, thật là vất vả quá. Người đã nhận “tiền công” sao có thể đạt được sự công chính vừa nói chứ? Nghiên cứu không đáng sợ, học đến choáng váng đến ngu dốt không

đáng sợ. Đáng sợ là đám người mang trên mình cái thanh danh chuyên gia nhưng lại uổng phí tín nhiệm của người dân đối với các người, phụ công bồi dưỡng mà tổ chức dành cho các người để ngồi đây biểu diễn như những thằng hề! Các người vẫn xứng làm tấm gương tốt, vẫn xứng để tiếp tục tranh luận các vấn đề pháp luật quốc gia hay sao? Còn nữa, hôm nay các người hãy nhận thức rõ một bi kịch này cho tôi, nếu đã biết được cách thức làm việc và thu thập chứng cứ của Mạc Duy Khiêm tôi đây, vậy thì hẳn là càng phải hiểu được “tiền công” mà tôi vừa nói là gì! Tôi không nhận mà các người nhận, đó chính là thời điểm báo thù, các người có thể đợi đến lời mời dự hội nghị lần sau, lúc đó vấn đề cần nghiên cứu thảo luận sẽ chính là vụ án của chính các người! Bây giờ, một lần nữa thảo luận lại vụ án cho tôi, trong vòng 10 phút hãy làm xong mọi việc, vợ tôi còn đang sốt ruột chờ kết quả để yên lòng đấy, không có kiên nhẫn ngồi nghe các người thao thao bất tuyệt đâu, hiểu cả rồi chứ?”

Mọi người đồng loạt liếc mắt nhìn La Duyệt Kỳ một cái, họ nghĩ cô chỉ là một trợ lý bàng thính thôi, không ngờ lại là phu nhân của Mạc DUY Khiêm. Nhưng họ cũng chỉ liếc qua một cái rồi lại nhanh chóng tập trung tinh thần vào việc thảo luận vụ án một lần nữa, dĩ nhiên kết quả thảo luận đã hoàn toàn ngược lại với kết quả lần trước. Mọi người đều nhất trí rằng đây chính là vụ án có sự kết hợp của quan viên chính phủ và thương nhân, mang tính chất xã hội đen làm hại cộng đồng, tạo thành hậu quả cực kỳ ác liệt cho xã hội, gây tổn thất vô cùng lớn cho tính mạng quần chúng và tài sản quốc gia; nhất định phải nghiêm túc điều tra phân xử thật nặng!

Nói giỡn sao, “tiền công” và hối lộ đều là hai chữ nhưng ý nghĩa khác nhau một trời một vực, ai dám mạo hiểm với nửa đời sau của mình chứ, bảo sao có vài người trong giới phát luật không chịu đến tham gia hội nghị chứ, chắc chắn là họ đã biết thủ đoạn của Mạc Duy Khiêm này tàn nhẫn cỡ nào rồi, ban này đúng là có thể dọa chết người!

La Duyệt Kỳ nhìn Mạc Duy Khiêm vô cùng bình tĩnh tự tin, vừa muốn khóc vừa muốn cười, một người đàn ông có thể làm việc lớn như thế thật sự đáng để cô phải trả giá vì hắn. Không biết tại sao, trong đầu cô đột nhiên nhớ lại một câu mà Mạc Duy Khiêm đã từng nói khi hai người mới quen nhau chưa lâu, hắn nói: “Chỉ có người không hiểu tôi mới có thể cảm thấy tôi là người hiền lành, mà người hơi hiểu tôi một chút sẽ cảm thấy tâm cơ tôi quá sâu, nhưng nếu là người chân chính hiểu tôi sẽ nghĩ tôi là người an toàn, đáng tin và cực kỳ hiểu lòng người!”

Lúc ấy cô chỉ nghĩ Mạc Duy Khiêm nói đùa khoe khoang, không ngờ lúc đó hắn đã nói với cô rất thật lòng.

65. Chương 65

Sau khi hội nghị nghiên cứu và thảo luận kết thúc, Mạc Duy Khiêm lập tức cho người đưa La Duyệt Kỳ về nhà trước còn bản thân hắn thì ở lại tiếp tục thảo luận các vấn đề phía sau.

La Duyệt Kỳ về tới nhà, mất rất nhiều thời gian vẫn chưa thể khiến tâm trạng hồi phục lại. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu hiện của Mạc Duy Khiêm ở những trường hợp như thế này, khí thế và năng lực đó đã nói lên rằng hắn không chỉ dựa vào tiền bạc gia thế mà đi lên được đến vị trí ngày hôm nay. Dĩ nhiên với thân phận như anh rể Mạc Duy Khiêm thì cũng tuyệt đối không cho phép một cậu ấm làm việc chung với mình được.

Đến tối Mạc Duy Khiêm mới trở về, La Duyệt Kỳ nhanh chóng chuẩn bị cơm chiều cho hắn.

“Em mau ngồi đi, không phải đã có người làm rồi sao? Em cũng ngồi ăn thêm chút đi.” Mạc Duy Khiêm không cho La Duyệt Kỳ làm việc, lôi kéo cô ngồi xuống cạnh mình, để bảo mẫu chuẩn bị hai bộ bát đĩa.

La Duyệt Kỳ cũng hơi đói bụng, sau khi ngồi xuống cô liền nhìn Mạc Duy Khiêm cười.

“Vui vẻ vậy sao? Có phải đã bị biểu hiện hôm nay của ông xã em mê hoặc rồi không?” Mạc Duy Khiêm nheo nheo mắt La Duyệt Kỳ hỏi.

“Anh thoải mái đồng ý để em tham gia hội nghị nghiên cứu thảo luận này như thế, không phải là có ý định biểu hiện uy phong từ trước rồi đấy chứ?”

“Ôi chào, chút suy nghĩ ấy của anh mà cũng bị em nhìn thấu rồi, vợ anh đúng là càng ngày càng thông minh!”

La Duyệt Kỳ đẩy Mạc Duy Khiêm: “Ai là vợ anh? Đừng có nói lung tung gì mà vợ với chả ông xã, chúng ta còn chưa có quan hệ gì đâu.”

Mạc Duy Khiêm mừng rỡ ôm lấy La Duyệt Kỳ khẽ hỏi: “Vậy em nói xem quan hệ của chúng ta là gì nào? Cha của đứa bé, người đàn ông của em? Hay là quan hệ ngậm nuốt, em “ngậm nuốt” anh? Bé cưng, nhất định đời này chúng ta sẽ là vợ chồng, ngoài anh ra không ai có thể cưới được em đâu!”

“Nói chuyện đứng đắn chút được không? Lại nói, em cũng đâu phải quái vật, sao người khác không thể cưới em được chứ?” Mặt La Duyệt Kỳ đỏ hồng.

“Anh nói thật mà, có chỗ nào không đứng đắn đâu? Dĩ nhiên em không phải là quái vật rồi, ý của anh là muốn cưới em phải qua được cửa của anh! Phải cướp được em khỏi tay anh rồi mới nói đến bước tiếp theo!”

Lúc hai người đang nói giỡn, bảo mẫu đã bưng đồ ăn lên, La Duyệt Kỳ bảo Mạc Duy Khiêm nhanh chóng ăn, Mạc Duy Khiêm vừa ăn vừa gấp đồ ăn cho La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ ăn mấy miếng rồi đột nhiên cười nói: Nhưng mà, hôm nay anh rất đẹp trai, rất có khí thế, em nhìn mà tim đập thành thịch thịch nè.”

Mạc Duy Khiêm lập tức buông đũa, cơm cũng không ăn nữa: “Thật ư? Thật sự đập thành thịch ư?”

La Duyệt Kỳ gấp thịt bỏ vào miệng chậm rì rì, lời nói cũng lúng búng mơ hồ: “Thật mà, em cảm thấy có thể em đã yêu anh đấy.”

Mạc Duy Khiêm nhìn chăm chăm vào La Duyệt Kỳ đang ăn đến vui vẻ, thật sự chỉ hận không thể cướp lấy chiếc đũa làm cô ngừng ăn, nhưng hấn không dám!

“Duyệt Kỳ, em lặp lại câu vừa rồi một lần nữa đi.” Mạc Duy Khiêm gấp gấp đến khó chịu, thật sự không đợi được La Duyệt Kỳ ăn xong.

“Có thể em đã yêu anh.” La Duyệt Kỳ nuốt đồ ăn trong miệng xuống, lặp lại một lần thật rõ ràng.

Mạc Duy Khiêm giữ chặt bàn tay định gấp thức ăn của La Duyệt Kỳ truy hỏi: “Chỉ là có thể, chưa xác định ư?”

“Sao mà anh nhiều chuyện vậy nha, em đã nói thế rồi mà anh còn không tự hiểu được sao, ý trên mặt chữ đó.”

Nói xong thấy Mạc Duy Khiêm vẫn nhìn mình chăm chăm đành tỏ vẻ bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, em yêu anh.”

“Bỏ hai chữ đằng trước đi, chỉ nói ba chữ phía sau thôi!” Mạc Duy Khiêm nói thật nhanh.

La Duyệt Kỳ nhìn Mạc Duy Khiêm, con ngươi đảo quanh trong hốc mắt một lát rồi mở miệng: “Mạc Duy Khiêm, em yêu anh!”

Suýt nữa thì Mạc Duy Khiêm đã nhảy cẫng lên, cổ sức đè nén cảm xúc kích động lại, nhưng vẫn cảm thấy sớm muộn gì tim hấn cũng bị La Duyệt Kỳ lấn lộn thành bệnh!

Chớp chớp ánh mắt hơi nóng lên, lòng vẫn vui như nở hoa, hấn chỉ có thể nâng mặt La Duyệt Kỳ, nghẹn giọng nói: “Bé con hư hỏng, có phải em cố ý chọn thời điểm anh không thể động vào em để nói những lời này không hả? Chỉ bằng không khí hôm nay của chúng ta, ít nhất anh sẽ cho em nằm bẹp trên giường ba ngày!”

La Duyệt Kỳ cười đến vui vẻ: “Em sợ quá nha, may mà có cục cưng bảo vệ em, cảm ơn cục cưng đã bảo vệ mụ mụ nha!”

Mạc Duy Khiêm vô cùng thỏa mãn đưa tay ra cùng La Duyệt Kỳ nhẹ nhàng vuốt ve chiếc bụng vẫn chưa có thay đổi gì của cô: “Duyệt Kỳ, anh rất thỏa mãn.” Tuy giọng điệu bình thản nhưng La Duyệt Kỳ vẫn cảm nhận được sự chân thành tha thiết của Mạc Duy Khiêm.

“Em hỏi anh, chuyện em muốn đi gặp Cao Tử Ninh lần trước anh vẫn chưa cho em câu trả lời thuyết phục đâu, cuối cùng thì lúc nào anh cho em đi hả?”

Mạc Duy Khiêm biết nếu không để La Duyệt Kỳ gặp Cao Tử Ninh một lần thì cô sẽ không yên tâm nên hẳn cũng không định ngăn cản: “Anh sẽ nhanh chóng sắp xếp để em gặp cô ta, làm xong mọi chuyện thì em hãy yên tâm bồi dưỡng thân thể đi, không cần quan tâm gì nữa.”

“Em biết, nếu mấy vị chuyên gia kia xác định được thời gian Kim Đào sang Mỹ thì anh nói cho em một tiếng nhé, để em đến sân bay tiễn anh ấy một đoạn.”

“Chuyện này không cần thiết, có gì em hãy nói với cậu ta ở bệnh viện đi, không nên đi sân bay, cảnh chia tay sẽ làm em đau buồn khổ sở, không tốt cho thân thể đâu. Vả lại Kim Đào có cả đội ngũ chữa bệnh cùng đi, cả đồng nhân viên thiết bị gì đó, sao có thời gian tạm biệt em chứ?” Mạc Duy Khiêm không đồng ý để La Duyệt Kỳ đưa tiễn Kim Đào.

La Duyệt Kỳ nghe thế cũng không ăn cơm nữa: “Kim Đào đi lần này chẳng biết khi nào mới trở về, chẳng lẽ em muốn tiễn anh ấy cũng không được hay sao? Em mà không đi thì có vẻ quá mức vô tình, sau này em làm sao nhìn mặt cha mẹ anh ấy được?”

“Không phải là anh không cho em đi mà là thời gian và hoàn cảnh không thích hợp, em muốn gặp cậu ấy thì hoàn toàn có thể đợi đến lúc thân thể cậu ấy khá lên rồi trò chuyện trực tuyến với cậu ấy, cần gì phải trực tiếp tới sân bay chứ?”

“Hai cái đó giống nhau được sao? Nếu cứ như anh nói thì sau này có việc gì cần em sẽ tự đi làm, không cần ai đón đưa hết, em mới mang thai bao lâu chứ, cần gì kiêng kỵ nhiều thứ vậy? Anh sợ em sẽ đau buồn sao anh không nghĩ đến chuyện hiện giờ anh đang chọc tức em vậy?”

Mạc Duy Khiêm nhanh chóng bẻ bát cơm, cầm đôi đũa đưa tới miệng La Duyệt Kỳ: “Anh không chọc giận em, em đừng bỏ ăn mà, em xem thế này được không, dù sao Kim Đào cũng phải chuẩn bị cuối tuần mới đi, mình cứ tạm gác chuyện này lại đã, đến lúc đó hãy nói tiếp. Duyệt Kỳ, em ngoan nào, không phải lúc này em còn nói yêu anh sao, sao bây giờ lại không quan tâm đến cảm nhận của anh nữa vậy? Sao em không nghĩ xem, em không ăn đồ ăn anh còn khó chịu hơn em đấy. Nếu em thật sự yêu anh thì nhanh ăn cơm đi nào, ngày mai anh sẽ đưa em đi gặp Cao Tử Ninh, có được không?”

Chuyện này có liên quan gì nhau chứ? Không phải La Duyệt Kỳ giận, chẳng qua cô cảm thấy về tình về lý cô đều nên đi tiễn Kim Đào, cũng không biết vì sao Mạc Duy Khiêm lại ngăn chặn không cho cô đi như vậy, nhưng cô cũng không định tiếp tục đề tài này, như Mạc Duy Khiêm đã nói, hai ngày nữa bàn lại cũng không muộn, không đáng phá hoại bầu không khí này. Vì thế cô hé miệng ngậm miếng cơm hẳn đưa lên trước miệng cô. Mạc Duy Khiêm nhẹ nhàng thở phào.

Hôm sau vừa đến văn phòng Mạc Duy Khiêm đã hỏi chuyên gia và tổ chữa bệnh thời gian Kim Đào rời đi, sau đó cau mày suy nghĩ.

“Duy Khiêm, cậu sao thế, chẳng phải mọi chuyện đã xử lý gần xong rồi sao, sao mặt mày cậu vẫn cau có thế? Chẳng lẽ có mâu thuẫn gì với Duyệt Kỳ ư?” Đồng Nguyên ngồi đối diện với Mạc Duy Khiêm nghĩ, nếu công việc thuận lợi thì thử làm Mạc Duy Khiêm cau có mặt mày cũng chỉ có La Duyệt Kỳ thôi.

“Duyệt Kỳ không nên đến sân bay tiễn Kim Đào, tôi sợ đến lúc đó cô ấy đau lòng khổ sở quá rồi làm tổn thương thân thể nên không cho cô ấy đi nhưng cô ấy căn bản không nghe tôi.”

“Yêu cầu của Duyệt Kỳ cũng không phải là quá đáng, đến lúc đó cùng lắm là rơi vài giọt nước mắt thôi, chắc không ảnh hưởng gì đến thân thể đâu.” Đồng Nguyên cảm thấy Mạc Duy Khiêm cẩn thận quá mức, thật sự không cần phải thế.

Sau đó lại cảm thấy không đúng nên ngập ngừng hỏi: “Không phải là trong lòng cậu ghen tỵ, không thoải mái cho nên mới không muốn để La Duyệt Kỳ đi tiễn Kim Đào đấy chứ?”

Mạc Duy Khiêm hí mắt nhìn Đồng Nguyên, sau đó cười cười: “Đồng Nguyên, tôi phát hiện ra gần đây anh tiến bộ rất lớn nha, nhìn vấn đề càng lúc càng rõ ràng. Quả thật là tôi không muốn Duyệt Kỳ tiễn Kim Đào, nếu đã không còn quan hệ thì cũng không cần dây dưa nữa. Thời khắc sinh ly tử biệt luôn dễ khiến người ta nhớ về quá khứ, còn là nhớ về những thứ tốt đẹp nữa, tôi không muốn Duyệt Kỳ hồi tưởng lại kỷ niệm giữa cô ấy và Kim Đào, tôi mất nhiều công sức như thế không phải để sau này họ vẫn còn giữ tình bạn vững bền tri kỷ!”

Đồng Nguyên thật sự bội phục Mạc Duy Khiêm, tới sân bay tiễn người ta đi mà cũng có thể suy diễn ra nhiều thứ như thế! Đến tận bây giờ Đồng Nguyên vẫn không biết La Duyệt Kỳ tốt đến mức nào mà có thể khiến Mạc Duy Khiêm điên cuồng, tranh đấu gay gắt để đoạt được, sau đó còn lo lắng trăm điều, bảo vệ như báu vật quý hiếm có thể bị người ta cướp đi bất cứ lúc nào!

“Chuyện này không dễ đâu, theo cá tính của Duyệt Kỳ thì cô ấy chắc chắn sẽ không đồng ý, tôi cảm thấy chẳng có cách nào hay, nếu muốn tôi nói thì hay là cậu tự đưa cô ấy đi đi.”

Mạc Duy Khiêm chưa nói gì đã có người gõ cửa tiến vào báo cáo công việc: “Mạc tổ trưởng, hôm nay có mấy tờ báo vẫn phản đối, bên trên muốn ngài làm chút quan hệ xã hội. Mặt khác, ngày rời đi của Kim Đào đã ấn định là thứ bảy, nếu ngài không có ý kiến gì thì tôi sẽ đi đặt vé máy bay.”

“Thứ bảy cũng được, không cần đặt vé máy bay, họ đi máy bay tư nhân. Liệt kê danh sách mấy tờ báo đó ra, còn cả mấy tờ báo đã ca tụng công đức của Trần Đông Thành lúc trước cũng kê ra, tôi sẽ sắp xếp nhân viên thẩm tra kỷ luật đi điều tra lãnh đạo mấy tờ báo đó. Lo lắng sốt sắng giải vây cho đám người Trần Đông Thành Lưu Dương như thế chắc cũng chẳng trong sạch gì, điều tra ra kẻ nào thì bắt kẻ đó. Cậu báo lại là không cần làm công tác xã hội gì cả, lần này phải dựa vào vụ án này mà tùm sạch cả đám, nếu không chỉ là thị trường Danh Tinh nho nhỏ cũng dám một tay che trời chứ đừng nói là quan lại cấp tỉnh! Nghe nói hai người phụ nữ kia vẫn còn làm âm ỉ phải không? Nhanh điều tra căn cứ chính xác việc hai người họ tham gia vào vụ án rồi đưa vào trại tạm giam đi. Mặt khác, nói mấy chuyên gia đã tham gia hội nghị nghiên cứu và thảo luận lần này nghiên cứu một cách thẩm tra xử lý khác, để làm sao đào móc được hết những kẻ liên quan trong vụ lần này ra, sau đó cho Thư Dân và mấy người tổ thẩm tra cường điệu lên một chút rằng nếu chứng cứ xảy ra vấn đề, không thể phán quyết theo pháp luật thì tôi sẽ có cách khác để xử lý.”

Đối mặt với Mạc Duy Khiêm mạnh mẽ cứng rắn như thế, Đồng Nguyên cảm thấy việc này ít nhiều gì cũng có liên quan tới tâm trạng của cậu ta, phải biết rằng chỉ dựa vào một câu nói của Mạc Duy Khiêm vừa rồi thì không biết sẽ kéo theo bao nhiêu kẻ ngã xuống nữa, chẳng lẽ sau này phong cách làm việc của Mạc lão đại chính là: Không hài lòng thì phản hủ?

(phản hủ: đại khái là chống lại thói hủ lậu, tham ô...)

Vừa mới xử lý xong bên này, di động của Mạc Duy Khiêm lại vang lên, giọng điệu nghe điện thoại của hắn vẫn rất khó nghe: “Chị, đang là giờ làm việc của em, chị cứ gọi điện thoại làm gì thế?”

“Chị mới gọi có một lần này, thế nào là “cứ gọi” chứ? Đến anh rể em cũng không dám nói không nhận điện thoại của chị trong giờ làm việc đâu, tâm trạng em không tốt cũng đừng lấy chị ra mà trút giận, chị cũng vì việc lớn cả đời của em nên mới gấp gáp thế thôi, chị gọi để báo với em là thứ năm tuần này chị sẽ tới đó, mang theo cả Tiêu Tiêu đi cùng.” Mạc Duy Hoa tự nhiên bị oán trách đến nghẹn, cũng không muốn nói thêm gì nữa, chỉ thông báo xong hành trình của mình rồi chuẩn bị cúp máy.

Mạc Duy Khiêm đột nhiên nhớ đến một chuyện, lập tức nói: “Chị, chị khoan hãy cúp máy, chị và Tiêu Tiêu đừng đến đây vào thứ năm, sáng thứ bảy hãy tới, tới trước 8 giờ là được rồi. Chị đừng có hỏi nhiều nữa, em bảo đến lúc nào thì cứ đến đi, đừng chậm trễ, xuống máy bay xong em sẽ đưa hai người đến gặp Duyệt Kỳ, nhớ kỹ thời gian đấy nhé. Còn nữa, tuyệt đối không được nói với Duyệt Kỳ là em bảo hai người tới vào thứ bảy nhé, em còn có việc phải làm, cúp máy đây!”

Tâm trạng Mạc Duy Khiêm cực kỳ tốt đẹp buông di động xuống, Đồng Nguyên lắc đầu: “Cậu đúng là biết tính toán.”

Mạc Duy Hoa mang theo con gái đến thành phố Danh Tinh buổi sáng, dù La Duyệt Kỳ có bận cỡ nào cũng phải để thời gian gặp gỡ, như vậy sẽ không đi tiễn Kim Đào được nữa. Mạc Duy Khiêm đúng là nghĩ đủ mọi cách mà.

“Dù sao họ cũng muốn tới, chỉ bằng làm chút cống hiến luôn.” Có thể nói lúc này Mạc Duy Khiêm đang cực kỳ hăng hái, hẳn đã giải quyết xong tảng đá lớn đè trong lòng rồi.

Cao Tử Ninh ngồi trên sofa vừa giật mình cảm khái lại mang theo chút hâm mộ: “Có phải Mạc Duy Khiêm quá khoa trương rồi không? Vào cửa thôi mà cũng phải qua mấy lần khóa thể này.”

“Anh ấy rất tốt với chị, vốn dĩ chị nên tới gặp em nhưng mà...”

“Chị không cần nói, em hiểu mà. Em đã nghe Hàn Giang nói chị mang thai rồi, dĩ nhiên là không thể để chị vất vả được, thật ra em cũng hiểu mục đích chị muốn gặp em là gì, chẳng qua là vì Kim Đào thôi đúng không?” Cao Tử Ninh vẫn thẳng thắn như trước.

La Duyệt Kỳ gật đầu: “Phải, chúng ta cứ nói chuyện thẳng thắn đi, chị chỉ lo lắng cho Kim Đào thôi, mong em hãy tận tâm chăm sóc anh ấy, cố vũ anh ấy. Nhờ em giúp anh ấy đứng dậy.”

“Em là một người công bằng, Mạc Duy Khiêm đã hứa hẹn với em rằng chỉ cần Kim Đào có thể đứng lên thì em sẽ được tự do, còn cho em thêm 50 vạn USD, cho nên chị không cần phải lo lắng việc em không tận tâm tận lực, về mọi thứ sau đó thì không ai đoán trước được.”

Cao Tử Ninh nói xong, thấy La Duyệt Kỳ ngẩn người thì cười: “Có thể nói, vì loại bỏ gánh nặng của chị, Mạc Duy Khiêm đã cố gắng hết sức rồi. Chị Duyệt Kỳ, dù em không hiểu rõ thân phận của Mạc Duy Khiêm nhưng cũng có thể nhìn cách làm việc của anh ấy mà đoán ra một chút. Anh ấy coi trọng chị và đứa nhỏ như thế cho thấy anh ấy có tình cảm rất sâu nặng. Em không phải người hồ đồ, lần này em và ba em có cơ hội đi Mỹ cũng là vì tình cảm anh ấy dành cho chị. Em thật sự hâm mộ chị, chị phải quý trọng đấy nhé.”

Tiến Cao Tử Ninh đi xong, La Duyệt Kỳ không nhận được mà gọi điện thoại cho Mạc Duy Khiêm.

“Mạc Duy Khiêm, cảm ơn mọi thứ anh đã làm cho em.”

“Em làm sao thế?” Mạc Duy Khiêm hỏi.

“Em đã gặp Cao Tử Ninh, cô ấy nói cho em biết điều kiện anh đã hứa cho với cô ấy.”

Mạc Duy Khiêm cười ở đầu dây bên kia: “Bé ngốc, thế mà cũng cảm động sao? Số lần em cảm ơn anh còn ít ư? Mọi thứ đều là việc nhỏ thôi, nếu em muốn báo đáp anh thì hãy đồng ý gả cho anh đi. Anh có điều kiện làm những việc đó, cứ coi như tích phúc cho con đi. Anh sẽ làm mọi người em quan tâm được sống tốt.”

La Duyệt Kỳ cảm động tới mức nói không ra lời, chỉ có thể vừa cầm di động vừa lau nước mắt.

“Đừng khóc mà, mọi chuyện anh làm đều để em được vui. Còn nữa, cuối tuần này Kim Đào sẽ đi Mỹ, anh nghĩ em có thể tiễn cậu ấy nhưng anh vẫn đề nghị em không nên đến bệnh viện trước, có chuyện gì thì đợi ra sân bay nói một thể, được không?”

Dĩ nhiên là La Duyệt Kỳ đồng ý: “Dĩ nhiên là được rồi, để em gửi tin nhắn báo cho anh ấy một câu.”

“Ừ, em gửi đi, đừng dùng di động quá lâu, tối anh sẽ về đúng giờ.”

Mạc Duy Khiêm nhanh chóng dặn dò La Duyệt Kỳ rồi cúp điện thoại, sau đó ngồi trên ghế nỉ cười yên tâm.

66. Chương 66

Mấy ngày nay La Duyệt Kỳ ở nhà nghỉ đi nghỉ lại xem nên nói gì và dặn dò thế nào khi gặp Kim Đào ở sân bay, đôi khi cô tưởng tượng đến ngày chia tay rồi chảy nước mắt khiến Mạc Duy Khiêm lo tới mức chỉ muốn thời gian mau chóng qua đi, hận thứ bảy không đến ngay lập tức để kết thúc mọi chuyện cho xong.

Sau mấy ngày sống trong không khí trầm thấp, cuối cùng cũng đến cuối tuần, đêm trước ngày chia tay, La Duyệt Kỳ lẩn lộn mãi không ngủ được.

“Có phải em khó chịu ở đâu không?” Mạc Duy Khiêm bật chiếc đèn ở đầu giường, quay sang hỏi La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Không khó chịu ở đâu cả, chỉ là trong đầu em lúc này đều là những kỷ niệm khi em và Kim Đào bên nhau, trong lòng cảm thấy không yên chút nào.”

Mạc Duy Khiêm nghe xong cắn chặt hai hàm răng như muốn nghiền nát chúng luôn: May mà ngày mai sẽ không gặp nhau đưa tiễn, nếu không chỉ bằng một cuộc biệt ly ở sân bay cô ấy còn nhớ lại bao nhiêu nữa chứ?

Tuy nghĩ thế nhưng lời ra khỏi miệng hần lại vô cùng tốt đẹp: “Chuyện này cũng là bình thường thôi, dù sao ngày mai cậu ấy đi rồi, muốn gặp nhau một lần cũng khó. Hai người bên nhau lâu như thế, chắc chắn lòng em không được thoải mái rồi. Em cũng đừng làm khó bản thân, không ngủ được thì thôi không ngủ, anh nói chuyện với em, thức một đêm cũng không sao, ngày mai đến sân bay cũng đừng đè nén bản thân, muốn khóc thì cứ khóc ra, có anh ở đó cùng em.”

Sự thấu tình đạt lý của Mạc Duy Khiêm lại làm La Duyệt Kỳ cảm động, cô cúi đầu hôn môi Mạc Duy Khiêm: “Anh đối xử với em tốt quá, mỗi khi em cảm thấy mình đã hiểu rõ anh thì anh lại có thể làm em kinh ngạc hơn nữa. Mạc Duy Khiêm, cứ thế này thì hình ảnh của anh trong lòng em sẽ chỉ có anh mất.”

“Anh đâu có tốt như em nói chứ, chẳng qua là anh quan tâm em thôi, không có ai khác khen anh như em đâu, có phải em ăn vụng đường không mà miệng ngọt quá vậy hả?”

La Duyệt Kỳ cười ra tiếng: “Anh lại chê cười em.”

Mạc Duy Khiêm đè gáy La Duyệt Kỳ, không cho cô rời đi, càng không ngừng hôn môi cô: “Anh cảm thấy rất ngọt, ngọt như đường vậy.”

Hai người hôn đến hôn đi nửa ngày khiến thân thể cũng có phản ứng, Mạc Duy Khiêm vô cùng tiếc nuối: “Không thể đùa thêm nữa, hazz, ngoan nào, dù sao cũng phải cố nhịn hết ba tháng đầu.”

La Duyệt Kỳ bĩu môi: “Anh biết tình trạng hiện tại của em mà còn như thế, anh có thấy phiền hay không hả?”

Mạc Duy Khiêm buồn cười, bàn tay mò vào trong quần lót của La Duyệt Kỳ sờ soạng mấy cái, cảm thấy hơi ướt át liền ngồi dậy, sau đó đỡ La Duyệt Kỳ nằm xuống, bản thân hần lại cúi đầu cởi quần lót của cô ra.

“Anh làm gì thế, không phải đã nói là không được rồi sao?” La Duyệt Kỳ sợ Mạc Duy Khiêm làm thật, mau chóng ngăn cản.

“Vợ anh khó chịu mà, anh phải phục vụ chứ, đừng lo, anh có chừng mực.” Mạc Duy Khiêm không cho La Duyệt Kỳ ngồi dậy, đồng thời bản thân hần quỳ ngồi giữa đôi chân trơn bóng của La Duyệt Kỳ.

Lúc này La Duyệt Kỳ đã ý thức được việc Mạc Duy Khiêm định làm, mặt đỏ tim run khê kêu lên: “Anh đừng có xằng bậy nữa.”

Nhưng Mạc Duy Khiêm đã cúi người xuống, hai tay giữ chặt đôi chân La Duyệt Kỳ, trực tiếp dán môi lên hôn vài cái. Toàn thân La Duyệt Kỳ đột nhiên căng thẳng, cô chưa bao giờ trải qua tình huống như thế này, đây là thứ chỉ trên “phim đen” mới có mà...

“Mạc Duy Khiêm, anh đừng như vậy mà, mau đứng lên đi.” La Duyệt Kỳ cảm nhận được Mạc Duy Khiêm đang say mê liếm mút nơi tư mật của mình, một lát sau đầu lưỡi hần bắt đầu luồn vào trong, từng chút, từng chút một, thỉnh thoảng còn ở bên trong quấy đảo một vòng khiến toàn thân cô tê dại, thân thể vừa nóng bỏng lại khó chịu như bị lửa đốt, mặt cũng đỏ như muốn rỉ ra máu. Nhưng không thể phủ nhận rằng cái cảm giác căng đầy lại tê dại kia khiến người ta vô cùng sung sướng, thân thể cô dần dần thả lỏng, hơi thở cũng gấp gấp dần lên.

Mạc Duy Khiêm biết La Duyệt Kỳ có cảm giác thì càng thêm ra sức biểu hiện, sau mấy phút hần mới ngồi thẳng dậy, bò lên nằm bên cạnh La Duyệt Kỳ, bàn tay lần mò, mấy ngón tay đâm vào trong cơ thể cô, bắt đầu đưa đẩy đầy mạnh mẽ.

La Duyệt Kỳ hừ nhẹ từng tiếng theo từng động tác càng lúc càng dồn dập của Mạc Duy Khiêm, eo hông cô thuận theo bản năng cũng phối hợp không ngừng xoay lắc với tần suất của hần.

“Bé ngoan, đừng nóng vội.” Mạc Duy Khiêm nhìn hai trái cầu thịt trắng mềm đang run rẩy trước mắt cũng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vì thế hần gấp gấp cúi đầu ngậm chặt lấy một bên, không ngừng liếm mút gặm nhay, từng tiếng mút liếm đầy mở ám liên tục vang lên khiến người ta say lòng.

Ép buộc hơn nửa tiếng, La Duyệt Kỳ đạt cực khoái, cô mệt mỏi ôm Mạc Duy Khiêm vẫn đang cạo xát lưu luyến trước ngực mình mà than thở: “Em mệt quá. Sao anh còn chưa rút ra ra?”

“Bé con hư hỏng, qua sông rồi muốn phá cầu đúng không, em được sung sướng thoải mái rồi không thèm quan tâm anh nữa ư?” Mạc Duy Khiêm đợi đến khi nơi đó của La Duyệt Kỳ bình tĩnh lại, không còn điên cuồng co rút nữa mới khẽ đưa đẩy vài cái rồi rút tay ra.

La Duyệt Kỳ nhắm mắt lại cười, cũng không nói gì nữa, một lát sau đã ngủ thiếp đi.

Mạc Duy Khiêm vẫn không cam lòng mà xoa bóp toàn thân La Duyệt Kỳ một lần mới chịu đứng dậy đi tới toilet tự giải quyết.

Sau khi trở về, thấy La Duyệt Kỳ đã ngủ say, hắn lại lấy khăn lau mồ hôi cho cô, nghĩ cuối cùng bà cô tổ này cũng đã ngủ, không nhớ đến Kim Đào nữa rồi.

Buổi sáng hôm sau, La Duyệt Kỳ bị Mạc Duy Khiêm đánh thức.

“Duyệt Kỳ, nên rời giường rồi, lát nữa xong việc lại trở về ngủ tiếp.”

La Duyệt Kỳ chớp chớp mắt không kịp phản ứng, đến khi tỉnh táo lại cô mới lặn một vòng nhanh chóng đứng dậy dọa Mạc Duy Khiêm nhảy dựng lên.

“Em chậm một chút nào, sớm muộn gì anh cũng bị em dọa tới mắc bệnh tim!”

La Duyệt Kỳ ngồi dậy mới phát hiện ra thân dưới của mình vẫn trần trụi không chút che đậy, lập tức nhìn về phía Mạc Duy Khiêm, thấy hắn cũng đang nhìn chăm chăm vào nơi đó của cô.

“Đừng nhìn, lặn sang một bên đi!”

Mạc Duy Khiêm biết bé con này lại thẹn quá hóa giận rồi, vì thế chỉ cười hì hì nói: “Chẳng phải tối hôm qua đã xem hết, còn hôn không biết bao nhiêu lần rồi sao? Em còn e lệ gì chứ?”

Mặt La Duyệt Kỳ lập tức đỏ bừng lên, sau khi tìm được quần lót thì nhanh chóng chạy về phía toilet. Mạc Duy Khiêm vội giữ chặt cô lại: “Em chậm chút nào, anh không nói nữa là được chứ gì, em rửa mặt đi để anh sẽ ra ngoài xem bữa sáng chuẩn bị xong chưa.”

Đợi Mạc Duy Khiêm ra ngoài rồi La Duyệt Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đi sửa soạn.

Ăn cơm xong, Mạc Duy Khiêm thấy cũng sắp đến giờ, Đồng Nguyên cũng đã dẫn người tới nên liền ôm La Duyệt Kỳ ra khỏi nhà, đi tới sân bay.

Đến sân bay, La Duyệt Kỳ lại bắt đầu căng thẳng, còn hơi kích động nữa. Nghĩ đến việc Kim Đào sẽ đi tới nước Mỹ, không biết đến bao giờ mới được gặp lại lần nữa thì cô lại bắt đầu đau buồn, cảm thấy có rất nhiều điều cần nói với Kim Đào nhưng thời gian lại không cho phép, lòng cô không nhịn được mà muốn khóc.

Mạc Duy Khiêm nhìn vậy cũng không nhiều lời, chỉ ôm chặt La Duyệt Kỳ, nhẹ nhàng vuốt về mái tóc cô an ủi.

Gần một tiếng sau, La Duyệt Kỳ đã chờ đến sốt ruột mà vẫn chưa thấy người đâu liền ngẩng đầu hỏi: “Sao mấy người Kim Đào vẫn chưa tới vậy?”

“Đừng vội, Đồng Nguyên, anh cho người gọi điện hỏi xem có chuyện gì?”

Đồng Nguyên lập tức làm theo, không lâu sau đã có câu trả lời: “Duy Khiêm, các con đường gần sân bay đều bị quản lý, chắc là có lãnh đạo tới đây, đám người Kim Đào phải đi đường vòng nên chắc sẽ tới muộn một chút.”

“Bảo bọn họ không cần sốt ruột, dù sao cũng là máy bay tư nhân, có lẽ thì đợi lát nữa bảo sân bay sắp xếp lại thời gian cất cánh là được, an toàn mới là quan trọng nhất.”

Đồng Nguyên cười nói: “Tôi cũng dặn họ thế rồi, cậu đừng lo.”

Lúc này cảm xúc của La Duyệt Kỳ đã ổn định phần nào, không còn khó chịu như lúc vừa tới sân bay nữa, nghe thấy tin tức Đồng Nguyên nói liền tò mò nhìn quanh, thế mới phát hiện ra xung quanh vô cùng yên ắng.

“Có chuyện gì xảy ra vậy? Có nhân vật lớn sắp tới sao?”

Mạc Duy Khiêm lắc đầu tỏ vẻ hần cũng không biết.

“Để tôi đi xem có chuyện gì.”

Đồng Nguyên nói xong lập tức ra ngoài, La Duyệt Kỳ cảm thấy nhàm chán nhưng không thể nghịch điện thoại được, đành lôi kéo Mạc Duy Khiêm chơi kéo búa bao với mình cho đỡ buồn.

Đúng là có tiền đồ! Mạc Duy Hoa nhìn Mạc Duy Khiêm đang chơi vui đến không biết trời đất là gì qua tấm kính thủy tinh thì cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, đây thật sự là cậu em trai trầm ổn lão luyện của mình sao?

“Mẹ, cậu còn chưa bao giờ đồng ý chơi với con!” Tiêu Tiêu không nhịn được mà khê oán giận.

“Bây giờ trong mắt cậu con chỉ có mẹ con thôi, vì mẹ con, cái gì cậu con cũng chịu làm hết.”

Tiêu Tiêu nghe xong vô cùng vui vẻ: “Mẹ, con còn chưa có ý kiến gì mà sao mẹ lại giận dữ vậy?”

“Nói cái gì vậy, lát nữa con đừng quên phải làm thế nào đấy.”

“Mẹ yên tâm, con nhớ rồi mà.”

Tiêu Tiêu không muốn nghe mẹ lải nhải nữa liền đẩy cửa chạy ra ngoài gọi Mạc Duy Khiêm: “Cậu!”

Mạc Duy Khiêm nghe tiếng thì vô cùng kinh ngạc quay đầu lại: “Tiêu Tiêu? Sao cháu lại ở đây? Chẳng phải nói là thứ sáu tuần sau mới tới ư?”

Hỏi xong lại nhìn Mạc Duy Hoa đi phía sau cô bé: “Chị, sao hai người lại đến trước vậy, còn không thông báo cho em tiếng nào nữa chứ.”

Lúc này Đồng Nguyên cũng đi vào, sau đó bước tới bên cạnh La Duyệt Kỳ còn đang ngẩn ngơ khê nói: “Không ngờ hôm nay chị gái Duy Khiêm lại tới, chắc đây cũng là lí do sân bay bị chặn.”

Hiện tại đầu óc La Duyệt Kỳ đang hoàn toàn trống rỗng! Chuyện này quá đột ngột! Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đối mặt với người nhà Mạc Duy Khiêm, cũng hiểu là sẽ gặp khó khăn, bị ngăn cản; nhưng mà cô không thể nào đoán trước được là sẽ trực tiếp đối mặt với Mạc Duy Hoa trong hoàn cảnh bất ngờ thế này!

“Xin chào, chị là chị Mạc Duy Hoa, chị gái của Duy Khiêm, em là La Duyệt Kỳ phải không?”

Đối mặt với Mạc Duy Hoa xinh đẹp, khí chất hơn người như vậy, La Duyệt Kỳ nói không ra lời. Đối với cô thì Mạc Duy Hoa căn bản không phải là người có thể xuất hiện ở cuộc sống đời thường!

“Con chào mẹ, con là Văn Tiêu Tiêu.”

“Em nói, sao hai người đột nhiên chạy tới đây dọa sợ Duyệt Kỳ vậy hả? Duyệt Kỳ, đừng căng thẳng, đây là chị gái anh, đây là cháu ngoại anh năm nay học lớp 6 tiểu học.”

(Bên Trung cấp 1 có 6 lớp, sơ trung 3 lớp 7,8,9; cao trung 3 lớp 10,11,12)

“Cậu nói lung tung, sau khi nghỉ hè con đã học sơ trung rồi. Mẹ, mẹ thấy đó, cậu chẳng quan tâm con chút nào hết!”

Văn Tiêu Tiêu trêu đùa khuấy động không khí như vậy khiến La Duyệt Kỳ bớt căng thẳng hơn nhưng vẫn câu nệ bắt tay chào hỏi Mạc Duy Hoa vô cùng cẩn thận.

“Không cần khách khí như thế, sau này đều là người một nhà rồi. Chúng ta rời sân bay trước đi, cứ ở đây mãi sẽ ảnh hưởng tới nhiều người khác, chị nghe nói mấy con đường quanh đây còn bị chặn, thật là không tốt. Vĩnh Lâm, anh đi bảo lại với họ là lập tức khôi phục trật tự giao thông đi, không nên làm mấy loại chuyện như vậy chút nào.”

Người tên Vĩnh Lâm kia trả lời một câu rồi nhanh chóng cùng một người nữa rời đi để xử lý chuyện này.

La Duyệt Kỳ bị một đám người vây quanh trở ra xe, rời khỏi sân bay.

Ngồi trong xe, La Duyệt Kỳ cũng không biết nói gì, chỉ có thể nghe Mạc Duy Khiêm nói chuyện với chị gái hần.

“Mợ, mợ có hứng thú với những chòm sao không?” Văn Tiêu Tiêu sán lại gần hỏi La Duyệt Kỳ.

Thấy La Duyệt Kỳ lắc đầu liền nói: “Vây cũng không sao, con có thể dạy mợ, cũng có thể giúp mợ phân tích những chuyện mợ không hiểu, có được không?”

La Duyệt Kỳ mỉm cười gật đầu: “Được, từ lâu mợ đã nghe qua sự thần bí của các chòm sao, còn có cả chương trình truyền hình chuyên nghiên cứu về vấn đề này nữa.”

Văn Tiêu Tiêu cảm thấy mình đã gặp đúng tri kỷ rồi, lập tức bắt đầu giảng giải cho La Duyệt Kỳ.

Một đứa nhỏ mà có thể nói liên tục không ngừng như vậy đúng là hiếm có, chắc đây là sự khác biệt giữa những đứa nhỏ của gia đình lãnh đạo cấp cao và gia đình bình thường nhỉ? La Duyệt Kỳ vô cùng bội phục tài ăn nói của Văn Tiêu Tiêu, hơn nữa cũng bị cuốn hút vào đề tài này, không ngừng chăm chú lắng nghe.

Khi đoàn xe đi tới một ngã rẽ, có một chiếc xe cứu thương đi ngược hướng chạy qua, lòng La Duyệt Kỳ thích một tiếng: Kim Đào! Sao cô lại quên mất Kim Đào chứ, bảo sao trong lòng cứ không yên, cảm giác như đã quên mất chuyện gì!

“Duyệt Kỳ, sao sắc mặt em lại trắng bệch ra vậy? Có phải Tiêu Tiêu làm em thấy phiền quá không?” Tuy giọng điệu Mạc Duy Khiêm rất hài hước nhưng hẳn thật sự quan tâm tới tình trạng của La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ nhìn Mạc Duy Khiêm, lòng cô bỗng nảy ra một suy đoán không tốt: Hôm nay Mạc Duy Hoa tới thành phố Danh Tĩnh, thời gian lại trùng hợp khiến cô bỏ lỡ cơ hội tạm biệt Kim Đào. Không phải tất cả chuyện này đều do Mạc Duy Khiêm cố ý sắp xếp đấy chứ?

67. Chương 67

Sở dĩ La Duyệt Kỳ nghi ngờ như thế cũng vì lúc trước cô bị Mạc Duy Khiêm lừa gạt nhiều lần quá rồi, hơn nữa lúc hai người bàn bạc về chuyện này thì Mạc Duy Khiêm cũng không ủng hộ việc cô tới tiễn Kim Đào, cùng với việc Mạc Duy Khiêm hoàn toàn có thể quyết định thời gian Mạc Duy Hoa tới Danh Tĩnh khiến cô không thể không nghĩ đến điều này.

“Duyệt Kỳ, rốt cuộc em làm sao vậy? Sao sắc mặt lại kém thế?” Mạc Duy Khiêm hơi lo lắng.

Mạc Duy Hoa cũng hùa theo nói: “Đúng đó Duyệt Kỳ, em không thoải mái ở đâu thì mau nói ra đi, đừng cố chịu đựng, đây là việc lớn, không thể qua loa sơ sẩy đâu.”

Vốn dĩ La Duyệt Kỳ định đợi đến khi ngồi riêng với Mạc Duy Khiêm mới hỏi hẳn nhưng lúc này lòng cô quá mức hốt hoảng, thấy chị em Mạc Duy Hoa truy hỏi như thế thì cũng không muốn nhận nữa.

“Em muốn biết chuyện hôm nay có phải do anh sắp xếp không? Khiến em dù có đến sân bay cũng không thể gặp được Kim Đào?” La Duyệt Kỳ hướng về Mạc Duy Khiêm nói.

Mạc Duy Khiêm nghe La Duyệt Kỳ hỏi mình như vậy thì chẳng những không giạt mình mà cũng không giận dữ gì, vô cùng bình tĩnh nở nụ cười: “Lúc ở sân bay nhìn thấy chị gái anh và Tiêu Tiêu thì anh đã biết em sẽ nghĩ thế rồi. May mà em nói ra, nếu không anh còn sợ tính tình em như vậy mà còn để vấn đề này trong lòng khiến bản thân khó chịu nữa. Chuyện hôm nay thật sự quá trùng hợp, trùng hợp đến mức em không nghĩ ngờ anh mới thấy kỳ quái đấy. Nhưng mà Duyệt Kỳ, anh thật sự không có sắp xếp gì hết, anh không có chứng cứ để chứng minh lời nói của mình, anh chỉ có thể nói thật sự là vậy thôi.”

La Duyệt Kỳ nhìn thái độ thành khẩn của Mạc Duy Khiêm, muốn nói cô tin hẳn nhưng lại không thể nói ra miệng, cô cũng không hoàn toàn tin lời hắn mà.

“Hai em đang nói gì mà chị không hiểu vậy? Không phải là chị đến không đúng thời điểm đấy chứ? Duyệt Kỳ, chị đến làm nhờ việc của em ư? Chị còn đang cảm thấy lạ là sao hai người biết chị và Tiêu Tiêu sẽ đến vào hôm nay, lúc này chị còn đang nghĩ xem ai đã để lộ tin ra, chị vốn định làm hai em kinh ngạc cơ!”

Không đợi La Duyệt Kỳ trả lời, Mạc Duy Khiêm đã nói trước: “Hôm nay có một người bạn rất quan trọng của Duyệt Kỳ sẽ sang Mi chữa bệnh, chúng em tới sân bay để tiễn cậu ấy, không ngờ lại gặp chị và Tiêu Tiêu.”

“Ôi thật sự là quá mức trùng hợp, mau xem xem còn kịp giờ không? Đi chữa bệnh mà, dù sao cũng phải nói chuyện tiền người ta chút, chúng ta lập tức quay lại sân bay đi.” Mạc Duy Hoa cực kỳ sốt ruột.

“Để em bảo Đồng Nguyên hỏi xem.” Mạc Duy Khiêm lấy di động ra gọi điện cho Đồng Nguyên đang ngồi ở xe khác.

Sau 10 phút Đồng Nguyên gọi lại, Mạc Duy Khiêm lập tức nghe máy.

“Duy Khiêm, tôi đã gọi điện hỏi rồi, nhóm Kim Đào đã đăng ký rồi, chúng ta quay lại không kịp đâu. Nhưng mà tôi đã ghi âm lại lời Kim Đào nói rồi, lát nữa có thể cho Duyệt Kỳ nghe lại.”

“Anh gửi đoạn ghi âm ấy sang cho tôi luôn đi.”

Cúp điện thoại một lát, đoạn ghi âm đã được Đồng Nguyên gửi sang, Mạc Duy Khiêm mở ra, tiếng Kim Đào vang lên.

“Duyệt Kỳ, anh đã biết là em có chuyện quan trọng phải làm, em đừng lo lắng, đến Mĩ rồi anh sẽ liên hệ với em, sau này còn nhiều cơ hội gặp mặt mà. Chờ đến lúc anh chữa trị khỏi bệnh, có thể đứng lên được, trở về rồi chúng ta sẽ có nhiều thời gian để nói chuyện hơn. Mạc Duy Khiêm, tôi thật sự cảm ơn anh, nhưng nếu anh đối xử không tốt với Duyệt Kỳ thì dù anh có ơn lớn đến đâu cũng vô dụng, khi trở về tôi sẽ tính sổ với anh. Máy bay sắp cất cánh rồi, tôi không nói nhiều nữa, chúc hai người hạnh phúc, hẹn gặp lại!”

Cuối cùng La Duyệt Kỳ vẫn khóc, nước mắt âm thầm rơi xuống, Kim Đào vẫn luôn suy nghĩ vì cô như trước.

“Hazz, đều tại chị không tốt, chị không nên đột ngột sửa lại hành trình. Duyệt Kỳ, em đừng đau buồn, bây giờ em đang mang thai, nếu quá buồn mà tổn hại đến thân thể thì lỗi của chị lớn lắm.” Về mặt Mạc Duy Hoa đầy sự hối lỗi, không ngừng khuyên nhủ La Duyệt Kỳ.

Sao La Duyệt Kỳ có thể để Mạc Duy Hoa xin lỗi mình được, cô xoa xoa nước mắt nói: “Chuyện này có liên quan gì đến chị đâu, ai mà ngờ được mọi chuyện lại trùng hợp đến vậy chứ.”

“Mợ, mợ đừng trách mẹ con, đều do con không tốt, việc đến đây sớm là ý của con, là do con vừa muốn gặp mợ sớm, lại muốn dọa cậu bất ngờ nhảy dựng lên. Mợ, con xin lỗi, đều vì con nên mợ mới không được gặp bạn, mợ đừng giận, mợ cứ mắng con là được, đừng làm cục cưng khó chịu!” Văn Tiêu Tiêu nói xong liền khóc ô ô, còn vừa khóc vừa giải thích.

Lúc này La Duyệt Kỳ thật sự không thể nào tiếp tục buồn nữa, chẳng lẽ chỉ vì chuyện này mà khiến mọi người trong xe đều phải khó chịu theo cô sao? Vừa mới gặp người nhà Mạc Duy Khiêm lần đầu mà đã dọa người ta thế thì biết phải ăn nói thế nào chứ?

“Tiêu Tiêu, chuyện này không liên quan đến con và mẹ con đâu, đây chỉ là trùng hợp thôi, mợ rất vui mừng và hoan nghênh con tới thăm mợ. Đừng khóc nữa, con mà khóc mợ cũng muốn khóc theo nè.” La Duyệt Kỳ dỗ dành Văn Tiêu Tiêu.

Văn Tiêu Tiêu lấy khăn tay từ trong túi nhỏ của mình ra, lau lau nước mắt cho La Duyệt Kỳ trước rồi mới lau mặt mình cười: “Mợ, mợ không tức giận là tốt rồi, nếu không cậu sẽ không thêm để tới con, tiểu bảo bảo tương lai cũng không thích chị gái như con. Cảm ơn mợ!”

Đứa bé này thật sự quá dễ thương, nếu lúc này La Duyệt Kỳ còn chút xíu nghi ngờ với hai chị em nhà họ Mạc thì lúc này cũng đều tan thành mây khói rồi, trẻ con là thật thà nhất, nếu không phải thì Văn Tiêu Tiêu tuyệt đối sẽ không lo lắng sợ hãi đến thế, xem ra cô và Kim Đào thật sự không có duyên phận.

Thấy La Duyệt Kỳ không tức giận, Văn Tiêu Tiêu lại tiếp tục nâng cao tinh thần, giảng giải về sự thần bí của các chòm sao cho cô biết.

Mạc Duy Hoa cũng cười nói: “Duyệt Kỳ, em đừng vội, đợi em sinh con xong rồi chị sẽ cho người đưa em sang Mĩ thăm bạn, nhà ta cũng có anh em bạn bè bên kia, em thích ở lại bao lâu cũng được, đến lúc đó thì em có thể thoải mái nói chuyện với bạn luôn.”

La Duyệt Kỳ gật gật đầu ngượng ngùng, sau đó thật sự chăm chú nghe Văn Tiêu Tiêu nói chuyện.

Mạc Duy Hoa thấy vậy mới tựa lưng vào ghế, liếc mắt nhìn Mạc Duy Khiêm một cái, sau đó hai người đều tự lấy điện thoại ra xử lý việc riêng của mình.

Đến chỗ ở của Mạc Duy Khiêm, Mạc Duy Hoa lôi kéo La Duyệt Kỳ trò chuyện.

Văn Tiêu Tiêu thì ngửa đầu vui vẻ nói với Mạc Duy Khiêm: “Cậu, biểu hiện của con không tệ đúng không? Mẹ không nghi ngờ chút nào hết, cậu phải cảm ơn con đó.”

Mạc Duy Khiêm nhẹ nhàng xoa đầu cháu gái, cười nói: “Cậu không lo lắng sợ hãi gì hết vì cậu biết Tiêu Tiêu nhà chúng ta có thể mà. Quả nhiên con đã giúp cậu một việc hơn, không phải kỳ nghỉ đông con định đi du lịch Châu Âu sao? Vậy thì cậu sẽ tài trợ toàn bộ chuyến đi, không hạn chế, được không?”

Văn Tiêu Tiêu được Mạc Duy Khiêm khen thì cực kỳ vui vẻ, cười đến mức mắt sắp híp tịt lại: “Cảm ơn cậu, nhưng con sẽ không tiêu xài nhiều quá đâu, mẹ con không cho, mẹ cấm con tiêu tiền lung tung, lần này tiền quà con mua tặng mẹ là dùng tiền cơm con tiết kiệm đó, sau này con buôn bán lời rồi con sẽ mua thêm nhiều đồ tặng cậu mẹ!”

Mạc Duy Khiêm nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Tiêu Tiêu: “Đúng rồi, có chí khí lắm, sau này kiếm tiền bằng khả năng của mình, muốn mua gì thì mua cái đó!”

Mạc Duy Hoa âm thầm đánh giá La Duyệt Kỳ ngồi đối diện, cảm thấy khá vừa lòng, cô bé này cử chỉ đoan chính, tuy rằng gia thế bình thường nhưng qua thời gian tiếp xúc của chị với hai vợ chồng La Đồng và Tề Nguyệt Tú mà xét thì vợ chồng họ rất chính trực, có thể nói nhà họ La là một gia đình đứng đắn, không tham lam, không có tật xấu!

Vừa nghĩ thế, lại liếc mắt lên bụng La Duyệt Kỳ một cái, nụ cười trên mặt chị càng tươi: “Duyệt Kỳ, lần này chị tới đây vội vàng như thế là có lý do, em thấy đó, em và Duy Khiêm lương tình tương duyệt, đã cùng nhau đi tới bước này rồi, dĩ nhiên là Duy Khiêm vô cùng yêu thích em. Vốn dĩ người đến gặp em nên là cha mẹ chị nhưng hai người đều không ở trong nước, lại thêm bọn chị vẫn chưa dám nói với họ chuyện em mang thai. Em đừng hiểu lầm, chị nói thế không phải là vì sợ họ không vui nên không dám nói đâu, mà là chị sợ cha mẹ chị biết tin lại vui quá, gấp gáp quay về thì dễ xảy ra chuyện lắm. Nên mới định đợi hai người về rồi mới nói cho họ biết.”

Mạc Duy Hoa nói vậy, lo lắng trong lòng La Duyệt Kỳ mới buông xuống, vốn dĩ cô sợ việc cô mang thai trước khi cưới sẽ khiến người nhà họ Mạc coi thường, nhưng giờ mới thấy chắc không phải là vấn đề nữa rồi.

Mạc Duy Hoa còn nói: “Còn một chuyện quan trọng nhất đó là hôn sự của em và Duy Khiêm, Duy Khiêm đã nói suy nghĩ của em cho chị nghe rồi, chị rất hiểu những điều em đang lo lắng, lần này chị đến cũng là để giải tỏa lo lắng cho em. Thật ra nhà chị không có nhiều quy củ rườm rà đâu, tuy rằng hiện tại cũng gọi là có tiền nhưng đều từ giai đoạn khó khăn phát triển lên, anh rể Duy Khiêm cũng đã từng vô cùng cực khổ, chị theo anh ấy vào Nam ra Bắc, đã gặp đủ chuyện rồi, chưa bao giờ chị có suy nghĩ kèn kiệu quan cách đâu, em đừng lo lắng quá.”

La Duyệt Kỳ gật gật đầu, tuy rằng Mạc Duy Hoa nói rất chân tình nhưng dù sao cô cũng không thể hoàn toàn yên tâm được.

“Em hiểu ý chị nhưng mà kết hôn là việc lớn, em vẫn phải bàn bạc lại với cha mẹ em trước.”

Mạc Duy Hoa nghe La Duyệt Kỳ nói thế liền nở nụ cười: “Chuyện này à, em càng không cần lo lắng, trước khi đến chị đã nói suy nghĩ của gia đình chị với cô chú rồi, cô chú đều nói chỉ cần em đồng ý, em được hạnh phúc thì họ không có ý kiến gì. Biết mọi việc gấp gáp, sợ các em không kịp chuẩn bị đồ cưới nên thời gian này chị đã nhờ người đi dạo phố với cô chú, cũng đã nói rõ để hai người muốn mua gì thì mua, không cần lo lắng đến tiền bạc, chị sẽ chi trả toàn bộ.”

“Chuyện này sao được chứ? Cho dù có kết hôn thì nhà em cũng nên tự chuẩn bị, sao có thể để chị tốn kém được.” La Duyệt Kỳ bắn khoả.

“Chỉ cần em đồng ý gả cho Duy Khiêm là được, mấy chuyện này nó cũng không cần xen vào, nó đã làm em chịu khổ không ít rồi, sao có thể để cha mẹ em cũng phải lo lắng được chứ.”

La Duyệt Kỳ cảm giác mọi thứ như mơ vậy, tuy cô cảm thấy mình không còn lý do gì để từ chối nữa nhưng vẫn không dám nói ra hai chữ đồng ý một cách dễ dàng.

Mạc Duy Hoa biết La Duyệt Kỳ đã dao động, vì thế gục đầu xuống rút ra hai tờ giấy lau trên bàn trà, khẽ chấm khóe mắt.

La Duyệt Kỳ lập tức quan tâm hỏi: “Chị làm sao vậy?”

“Chị chỉ cảm thấy đau lòng, bình thường mọi người chỉ thấy cuộc sống của chị quá xa vời, không chạm tay vào được, ăn ngon mặc đẹp vô cùng hào nhoáng. Thật ra không ai biết được sự khó xử của chị, chị là con cả trong nhà, chỉ có một đứa em trai như thế, cha mẹ cũng sắp bước sang tuổi 80, cuộc sống của họ không còn gì băn khoăn nữa, chỉ nghĩ lúc còn sống có thể nhìn thấy Duy Khiêm lập gia đình, sinh con đẻ cái mới an lòng. Mấy năm nay chị sắp xếp không ít vì nó, gặp gỡ đối tượng nhiều lần nhưng chẳng có ai khiến nó dễ bụng. Thật vất vả mới gặp được em giữ được lòng nó, chị vừa nghe nói nó muốn kết hôn đã vui muốn nhảy lên rồi. Nhưng mà em không biết tính tình Duy Khiêm thật sự rất tệ, em không đồng ý hôn sự nó sẽ tính hết lên đầu chị, anh rể nó vừa khuyên hai câu là dừng gấp quá đã bị nó nói thành tham lam tài sản nhà họ Mạc, muốn nhà họ Mạc tuyệt hậu. Em nói xem, tội danh đó sao bọn chị chống chịu nổi, nếu cha mẹ chị trở lại nghe chuyện này thật sự sẽ tức giận, rồi nghĩ rằng bọn chị thật sự có âm mưu mờ ám, không để Duy Khiêm kết hôn, thế thì ba Tiêu Tiêu còn mặt mũi mà gặp người khác nữa sao?”

Mạc Duy Hoa nói xong lại cúi đầu lau nước mắt, lòng âm thầm nghĩ: Thằng ranh thói tha, suốt ngày lấy chị ra trút giận, lôi chị ra làm lá chắn, giờ thì tự nghĩ cách mà rửa sạch thanh danh của mình đi!

Ở nhà Mạc Duy Khiêm bá đạo, không thềm nói lý thế sao? La Duyệt Kỳ cảm thấy Mạc Duy Khiêm trong lời Mạc Duy Hoa nói và trong nhận thức của cô căn bản là hai người hoàn toàn khác nhau! Xem ra mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, người phụ nữ như Mạc Duy Hoa mà cũng phải chịu đựng em trai, cha mẹ họ chắc hẳn là người thiên vị lắm, nếu không sao chị ấy có thể kinh sợ mà vội vàng chạy tới xác định hôn sự thế chứ, chắc là sợ cha mẹ trách tội, hơn nữa với quyền thế như anh rể Mạc Duy Khiêm thì thật sự không thể chịu được cái tiếng tham lam như vậy.

Vừa nghĩ thế, La Duyệt Kỳ cảm thấy ít sợ hãi Mạc Duy Hoa hơn, cảm thấy chị ấy cũng là một người bình thường phải lo toan mọi bề, đồng thời cô cực kỳ cảm thông cho phụ nhân chính khách như chị ấy.

68. Chương 68

La Duyệt Kỳ bị biểu hiện vô cùng đau xót của Mạc Duy Hoa đã động, không nhịn được mà nói toàn bộ suy nghĩ trong lòng ra: “Em có thể hiểu sự khó xử của chị nhưng mà em cũng sợ hãi lắm. Hai nhà chúng ta chênh lệch quá lớn, Duy Khiêm lại là người vĩ đại như vậy, em không biết vì sao anh ấy lại thích em nữa, em thật sự không tin tưởng được cuộc sống sau khi kết hôn. Đã thành vợ chồng, hàng ngày sẽ sinh hoạt cùng nhau, sẽ có rất nhiều mâu thuẫn trong công việc và cuộc sống. Người phụ nữ hoàn hảo như chị còn vất vả như thế huống chi là kẻ không hiểu gì như em, khi đó em phải đối mặt với tình huống phức tạp thế nào đây?”

Mạc Duy Hoa nghe người khác a dua nịnh hót đã nhàm tai, nhưng lúc này La Duyệt Kỳ đang biểu hiện sự lo lắng về cuộc sống hôn nhân trong tương lai nên từ hoàn mỹ kia nghe càng thêm chân thành hơn. Lời nói vô tâm của La Duyệt Kỳ khiến Mạc Duy Hoa vui mừng muốn chết, xem ra hình tượng của chị trong lòng La Duyệt Kỳ thật sự hoàn mỹ! Càng nhìn càng thấy em dâu tương lai này thuận mắt, nếu sau này chị quan hệ tốt với La Duyệt Kỳ thì còn sợ gì thằng ranh hỗn láo Duy Khiêm kia phát giận với chị nữa chứ?

Nghĩ thế, Mạc Duy Hoa chỉ ước không thể tổ chức hôn lễ thật nhanh thôi! Chị ngồi xuống bên người La Duyệt Kỳ, nắm lấy tay cô vỗ về: “Em đó, lo lắng mấy chuyện dư thừa đó làm gì chứ, đâu phải em không biết Duy Khiêm thích em thế nào chứ. Em không giống chị, lúc trước là do chị chủ động theo đuổi ba Tiêu Tiêu, người ta đâu có coi trọng chị đâu, riêng điều này đã khác hẳn với trường hợp của em rồi. Lại nói em nhỏ hơn Duy Khiêm rất nhiều, dù sao nó cũng phải thương yêu đau lòng vì em, về phần công việc và cuộc sống của nó thì em chứ chậm rãi làm quen là được. Duy Khiêm rất bao che người nhà, sẽ không làm em khó xử đâu, bằng năng lực của nó thì cũng không cần phụ nhân phải đi xã giao gì cả, em yên tâm đi! Nếu thật sự không được thì còn chị đây mà, em có khó khăn gì chị sẽ giúp em là được rồi đúng không?”

La Duyệt Kỳ không ngờ Mạc Duy Hoa lại tích cực vun vào cho hôn sự của cô và Mạc Duy Khiêm đến vậy, phu nhân quan lớn xuất thân danh gia như chị ấy lại thấu tình đạt lý đến thế khiến cô không còn lý do gì mà phản đối nữa, nhưng cô còn chưa chuẩn bị xong tâm lý, thật sự không có cách nào tổ chức hôn lễ vội vàng thế được.

Mạc Duy Hoa cũng không ép, chỉ cười nói: “Em đừng gấp, chị còn ở đây một thời gian nữa, em cứ suy nghĩ chuẩn bị tốt rồi lại tính. Thấy Duy Khiêm bảo hôm qua em ngủ không ngon hử, mau về phòng ngủ bù một lát đi.”

La Duyệt Kỳ gật gật đầu đầy biết ơn, nói cảm ơn xong liền về phòng.

Lúc này Mạc Duy Khiêm cùng cháu gái Tiêu Tiêu bước ra khỏi thư phòng, thấy chỉ có mình Mạc Duy Hoa ở phòng khách thì lập tức hỏi: “Sao rồi chị?”

“Duyệt Kỳ lo lắng nhiều quá nên gánh nặng cũng nhiều, chị đã cố gắng khuyên cô ấy thả lỏng, chờ một thời gian xem sao.”

Mạc Duy Khiêm vừa nghe thế liền nhíu mày: “Em cứ tưởng chị đã xử lý xong chuyện này rồi chứ. Chị, đây là chuyện lớn cả đời em đấy, chị không dùng hết sức thì sao mà được chứ?”

Mạc Duy Hoa tức giận nói: “Chị dám không dùng hết sức sao, Duyệt Kỳ lo lắng cũng là bình thường thôi, cô ấy không tin tưởng cuộc sống sau hôn nhân, không tin tưởng em. Giờ cô ấy đã mang thai rồi mà vẫn không chịu đồng ý cưới, chuyện này phải hỏi em đấy! Em đừng có mà ở đây sưng mặt lên với chị, nếu đến thứ năm tuần sau mà cô ấy vẫn chưa đồng ý thì chị sẽ bảo anh rể em tới đây làm công tác tư tưởng cho cô ấy, thế là được chứ gì?”

“Chị thích kêu ai tới thì tùy, em chỉ cần kết quả, không quan tâm quá trình, cuối tuần sau cha mẹ sẽ trở lại, tự chị xem mà làm!”

Mạc Duy Hoa nghe lời nói không phân biệt phải trái của Mạc Duy Khiêm thì tức lộn ruột: “Em có biết nói lý không hả? Em kết hôn hay chị kết hôn mà em ép chị như thế?”

Mạc Duy Khiêm định nói gì đó thì đã thấy La Duyệt Kỳ đứng ở cửa phòng ngủ, liếc mắt nhìn mình như thể liền xoay người về phòng mất. Vì thế cũng không thêm tranh cãi với Mạc Duy Hoa nữa mà vội vã đuổi theo.

Mạc Duy Hoa thở phì phì ngồi xuống sô pha, Văn Tiêu Tiêu nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, vừa rồi ba ba điện thoại tới hỏi khi nào chúng ta trở về để ba còn sắp xếp lịch trình.”

“Về cái gì mà về, con gọi cho ba con nói mặc kệ có lịch trình quan trọng gì đều xếp sau đi, thứ năm tuần sau ba con phải có mặt ở đây, một nhà ba người chúng ta cùng quây với tên cậu ác ma kia của con!”

Văn Tiêu Tiêu che miệng cười, cầm điện thoại của Mạc Duy Khiêm gọi cho ba ba mình.

“Duyệt Kỳ, em sao vậy, có phải giận anh không?” Mạc Duy Khiêm nhìn gương mặt bình tĩnh của La Duyệt Kỳ, cũng không hiểu hẳn chọc giận cô lúc nào nữa.

Vốn dĩ La Duyệt Kỳ định ra dặn dò bảo mẫu và chuyên gia dinh dưỡng làm vài món ăn ẹ con Mạc Duy Hoa, không ngờ lại nhìn thấy Mạc Duy Khiêm không thêm nói lý bất nạt người khác đúng như lời Mạc Duy Hoa nói, mà còn bắt nạt người chị gái tốt như Mạc Duy Hoa nữa chứ, đúng là khiến cô hơi tức giận.

“Sao anh có thể đối xử tệ đến thế với chị gái của mình chứ? Em là con một, cả đời cũng không biết được tình cảm anh chị em là gì. Còn anh, anh thấy có ai như anh không, chị gái anh đối xử với anh tốt như thế, vì anh nên chị ấy mới đến đây, mà anh còn đối xử tệ bạc với chị ấy nữa!”

Mạc Duy Khiêm cảm thấy thật kỳ lạ, chuyện này là sao đây? Sao mà mới được một lát cô nhóc này đã nghiêng hẳn về phía chị hẳn rồi?

“Anh cũng không nghĩ lại xem chị anh sống khó khăn thế nào, địa vị của chị ấy khiến người ta hâm mộ nhưng kèm theo đó là rất nhiều trách nhiệm và nghĩa vụ, chẳng những chị ấy phải chịu đựng cơn giận của anh rể anh, còn phải nén giận trước người thân ruột thịt của mình nữa, em không đồng ý hôn sự thì có liên quan gì đến chị ấy hử? Sao anh không tìm lý do ở chính mình ấy, sao không đặt mình vào hoàn cảnh của

người khác mà suy nghĩ xem em bắn khoản cỡ nào chứ?” La Duyệt Kỳ càng nói càng cảm thấy Mạc Duy Hoa đáng thương.

Cô ấy đang nói về chị gái hần sao? Mạc Duy Hoa phải chịu đựng cơn giận của anh rể hần? Còn phải nén giận ở nhà mẹ đẻ?

“Duyệt Kỳ, chẳng lẽ tối qua em thiếu ngủ nên xuất hiện ảo giác rồi? Người em đang nói không phải là chị gái của anh đấy chứ? Có phải là nhầm người rồi không? Em đang nhầm lẫn giữa nhân vật phim truyền hình và chị gái anh đấy à?”

“Anh mới xuất hiện ảo giác ấy, em vô cùng tỉnh táo! Chị gái anh đau khổ lắm mới theo đuổi được anh rể anh, đã là người ở thế bị động rồi mà giờ anh rể anh còn làm lãnh đạo lớn như thế, dĩ nhiên càng không biết quý trọng người vợ tốt như chị ấy. Còn anh thì sao? Chỉ biết ỷ vào cha mẹ bắt công, cứ thế muốn làm gì thì làm trước mặt chị gái, không hai lòng một chút liên quan...”

“Hazz, khoan khoan, càng nói càng không ra sao cả, người trong lời em nói không phải chị gái anh. Mạc Duy Hoa mà anh quen, tính tình còn kém hơn anh nữa đấy, ai bảo chị ấy theo đuổi anh rể anh? Tự chị ấy nói hả? Anh rể anh đã được công nhận là ông chồng mô phạm điển hình trong vòng luẩn quẩn ấy đấy, đánh không đánh lại, mắng không đáp lời, lúc trước khi chưa thành cán bộ cao cấp có việc gì mà anh ấy không chịu làm cho chị ấy đâu? Nhà anh không thiếu tiền, việc anh ấy có thể làm chỉ là giặt quần áo nấu cơm, tự hầu hạ chị gái anh! Em chỉ dựa vào mấy câu nói vừa rồi của anh mà đã kết luận là anh bắt nạt chị ấy, nhà mẹ đẻ kinh bỉ chỉ ấy sao? Anh không so đo với Kim Đào vì em và cậu ấy có những 5 năm tình cảm, anh so không nổi nhưng đối với người chị gái vừa mới xuất hiện mà em cũng thiên vị như thế là sao? Là cố ý chọc tức anh hay là từ trước đến giờ em vốn không tin anh? Nếu không sao em có thể chấp nhận thà để đứa nhỏ sinh ra trở thành con hoang không có họ khẩu cũng không thêm đồng ý kết hôn với anh hả?”

Mạc Duy Khiêm cũng trở nên ương ngạnh, lòng hần vô cùng khó chịu, sao vợ hần cứ luôn bênh vực người ngoài như thế chứ? Nếu cứ tiếp diễn mãi thì sau này hần có ngày nào sống yên không?

Chẳng lẽ Mạc Duy Hoa lại nói dối cô sao? Cô nên tin ai đây? Nhìn sắc mặt trắng bệch của Mạc Duy Khiêm, chắc là đã tức đến không thở nổi rồi.

“Anh đừng có giận như vậy, đây cũng chẳng phải là chuyện gì lớn, anh là cha đứa bé, dĩ nhiên là em tin anh, chị gái anh thật sự lợi hại vậy sao? Đúng là hại em lo lắng vô ích mà.”

“Chị ấy nói thế đơn giản vì muốn em đồng ý kết hôn, cũng chỉ muốn tốt cho chúng ta thôi, em đừng trách chị ấy.” Mạc Duy Khiêm nghe La Duyệt Kỳ nói thế thì lại vui vẻ trở lại.

“Không trách, thân phận chị gái anh tôn quý như thế mà có thể lo lắng cho em như thế, em vô cùng cảm động, cũng thêm phần tin tưởng, không sợ phải gặp gỡ cha mẹ anh như trước nữa.”

Mạc Duy Khiêm ôm chặt lấy La Duyệt Kỳ nói: “Ba mẹ anh đều là người rất hiền lành, em gặp rồi sẽ biết.”

La Duyệt Kỳ gật gật đầu, cảm thấy hơi buồn ngủ, Mạc Duy Khiêm nhanh chóng đỡ cô nằm xuống, đợi cô ngủ say mới đi ra ngoài.

“Chị, chị diễn tấn bi kịch trước mặt như thế là định một tên bắn chết mấy con chim đây?” Mạc Duy Khiêm vừa ra khỏi cửa đã tìm chị gái mình tính sổ.

Mạc Duy Hoa cười nói: “Làm gì có nhiều mục đích như em nói chứ, chẳng qua là chỉ để Duyệt Kỳ nhanh chóng đồng ý kết hôn với em thôi.”

Mạc Duy Khiêm cũng cười: “Nếu thế thì tốt, chỉ sợ mục đích chính của chị là tính kế em thôi, may mà em đã giải thích rõ với Duyệt Kỳ rồi, cô ấy sẽ không trách chị.”

“Thằng ranh thôi tha, chị một lòng nghĩ cho em mà em còn bóc mẽ chị thế hả?”

“Nếu không thì phải làm sao? Để bà xã em nghi ngờ em, coi thường em chắc? Chị, chị có nhiều cách để tạo nên hình tượng vĩ đại của em mà, sao lại nói xấu chứ bởi em thế chứ, anh rể em nói sao?”

Mạc Duy Hoa cầm tạp chí nhìn về phía Mạc Duy Khiêm: “Anh ấy nói thứ năm tuần này sẽ gọi điện cho Duyệt Kỳ, làm công tác tư tưởng cho cô ấy, em biết là anh rể em am hiểu việc này nhất mà, nếu vẫn không

được anh ấy sẽ nghĩ cách khác, mấy ngày nay phải tiếp đón phái đoàn nước ngoài tới, anh ấy không đến đây được.”

Mạc Duy Khiêm gật gật đầu rồi mới hài lòng trở về phòng cùng La Duyệt Kỳ nghỉ ngơi.

Lúc ăn cơm chiều, La Duyệt Kỳ nghe Tiêu Tiêu nói chuyện anh rể Mạc Duy Khiêm sẽ gọi điện ình thì sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, cũng không ăn nổi cơm nữa mà thuyết phục Mạc Duy Hoa hủy bỏ cuộc nói chuyện này đi. Chuyện này thật quá dọa người, cô là cái gì mà phải để lãnh đạo cao cấp như thế khuyên giải chứ?

“Em đừng lo lắng, đều là người nhà, sau này còn thường xuyên gặp mặt nữa mà. Anh rể em rất biết làm công tác tử tế, nghe anh ấy nói chuyện xong em sẽ cảm thấy thoải mái hơn nhiều đúng không?” Mạc Duy Hoa không đồng ý hủy bỏ cuộc nói chuyện này.

La Duyệt Kỳ thật sự lo lắng, đánh chết cũng không muốn làm phiền đến tầng lớp lãnh đạo cao cấp, cuối cùng sau bao lần cầu xin mà không đạt được mục đích, đành phải mở miệng đồng ý cuối tuần sẽ cùng chị em nhà họ Mạc trở về gặp cha mẹ Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm vui muốn chết, ngay ngày hôm sau lập tức tăng tốc xử lý nốt các vấn đề còn lại ở thành phố Danh Tinh.

Vì trong lần điều tra giải quyết lần này Cục trưởng cục công an thành phố - Triệu Chấn không hề hợp tác làm bậy với Trần Đông Thành và tập đoàn phi pháp kia, đồng thời dám dũng cảm đấu tranh vì lẽ phải, được xưng là cán bộ thanh liêm hiếm có. Dưới sự đề cử của Mạc Duy Khiêm, lại lo lắng đến tình huống đặc thù của Danh Tinh hiện tại, các trình tự liên quan đều được đơn giản hóa, Triệu Chấn được bổ nhiệm thành phó thị trưởng quản lý thành phố Danh Tinh, tạm thời làm chủ quyết định mọi việc thay Thị trưởng, chờ sau khi mọi việc ổn định mới bầu cử lại bộ máy cán bộ.

Mà căn cứ theo nguyên tắc nhanh gọn, đám người Trần Đông Thành và Lưu Dương cũng bị tách ra, đưa tới các địa điểm khác nhau để tiến hành thẩm tra xử lý.

Khi La Duyệt Kỳ ngồi trên máy bay, vụ án ở thành phố Danh Tinh đã khiến toàn quốc rung động, chỉ là một vụ án tham ô nhưng lại có sự góp mặt của toàn bộ các ngành chính phủ trong thành phố, mấy trăm cán bộ bị bãi miễn thậm chí là bị bắt nhốt. Hơn nữa, hoạt động của vợ của hai người Trần Lưu trong thời gian này cũng bị điều tra toàn bộ, kéo theo mấy tổng biên tập tòa soạn và trưởng đài truyền thông ngã xuống.

Trên máy bay, Mạc Duy Hoa không thể không kiêu ngạo nói với La Duyệt Kỳ: “Lần này Duy Khiêm thật sự đã lập công lớn, thanh danh cũng lan truyền ra ngoài, khi thảo luận ai cũng nói Duy Khiêm không sợ mệt nhọc, gian nguy, vượt qua đủ loại khó khăn để điều động nhân viên các ngành liên quan, kiên quyết vạch trần xét xử vụ án tham ô ở Danh Tinh, tinh thần này đáng để toàn thể nhân viên học tập. Còn nói sau khi phán quyết sẽ sửa sang lại các tài liệu liên quan tạo thành tư liệu học tập, mà vụ án này cũng sẽ trở thành vụ án điển hình được ghi vào sách luật pháp!”

La Duyệt Kỳ cũng vui vẻ, chỉ nghe Mạc Duy Hoa nói thôi mà mặt mũi đã đỏ bừng, hé miệng cười vui vẻ, lại nhìn Mạc Duy Khiêm ngồi bên cạnh thì cảm thấy ngứa ngáy, cuối cùng không nhịn được mà hôn hắn một cái.

“Vợ anh thật sự rất vui vẻ vì anh nhỉ?”

Mặt La Duyệt Kỳ lập tức đỏ bừng nhưng trước mặt Mạc Duy Hoa, cô không thể làm gì Mạc Duy Khiêm được, chỉ có thể quay mặt đi không thèm để ý tới hắn nữa.

Mạc Duy Hoa trợn trắng mắt liếc em trai một cái, thật sự không thấy chút trầm ổn nào hết!

“Sao hả, chẳng lẽ chị không nhìn nổi cảnh em hôn vợ em?”

“Chị đây không thèm chấp nhặt với em. Duyệt Kỳ, nếu lần này không phải vì quá sốt ruột thì nhất định sẽ không để em đang mang thai mà còn đi máy bay, cũng may là đoạn đường ngắn, nhưng sau lần này nhất định em phải ở một chỗ, tuyệt đối không thể đùa với sức khỏe đứa trẻ được.” Mạc Duy Hoa không thèm để ý đến Mạc Duy Khiêm, chỉ chăm chú nói chuyện với La Duyệt Kỳ.

Ý là sau này cô cứ ở lại nhà họ luôn không về nữa? La Duyệt Kỳ cảm thấy trước mặt chị em nhà họ Mạc, cô căn bản là kẻ ngu ngốc, mặc kệ cô nói sao cũng không lại được với hai chị em kia, tuy rằng không quá

tình nguyện nhưng dù sao cô đã lên máy bay, cũng không thể mặc kệ sức khỏe của đứa bé được nên chẳng thể nói gì nữa, chỉ có thể đồng ý.

Mạc Duy Khiêm lại vui tươi hơn hở, âm thầm giơ ngón tay cái với chị mình, Mạc Duy Hoa khẽ cười không nói: Mang thai 7 tháng mới cấm đi máy bay, thời gian này chỉ cần không ngồi ở hàng ghế thường là sẽ không sao, chẳng qua chị chỉ thuận miệng nói thể thôi, ai dè La Duyệt Kỳ lại tin tưởng thế chứ.

Gần trưa, đoàn người xuống máy bay, lên chiếc xe đặc biệt đã chờ lâu, đi về nhà họ Mạc.

Sau khi chiếc xe đi vào cửa lớn, La Duyệt Kỳ nhìn mọi thứ trước mắt mà sợ hãi than thở, chính thể tòa nhà theo phong cách Châu Âu, trong sân có đài phun nước, tượng điêu khắc... khiến người ta cảm thấy như đến một nước khác vậy, thật sự rất đẹp, rất lãng mạn.

Mạc Duy Khiêm đỡ La Duyệt Kỳ xuống xe, sau đó nắm tay cô đi vào nhà chính.

Mạc Duy Hoa cười nói: “Chị đi gặp ba mẹ, ngày hôm qua họ vừa mới về, để chị mời họ xuống, nhất định phải làm ba mẹ kinh ngạc vui sướng mới được!”

Mạc Duy Khiêm xua xua tay để Mạc Duy Hoa đi nhanh, bản thân hẩn ở lại cùng La Duyệt Kỳ, còn dặn dò người làm chuẩn bị đồ ăn, hẩn sợ La Duyệt Kỳ đói bụng.

Mạc Duy Hoa đi vào phòng cha mẹ, thấy cha mẹ cô đang ngồi trên ghế vui vẻ trò chuyện với người khác.

“Ba, mẹ, hai người đã về rồi?”

Kỳ Ngọc Châu nhìn thấy con gái thì vui vẻ nói: “Sao con tới đây nhanh vậy? Văn Thụy có đi cùng con không?”

“Mẹ, Văn Thụy bận lắm, chắc qua hai ngày nữa mới tới đây được, ba mẹ vừa đi là đi liền nửa năm chẳng muốn về nhà luôn. Con nói cho ba mẹ biết nha, hôm nay Duy Khiêm cũng về cùng con đấy.”

“Thật sao? Nó đang ở đâu vậy, chuyện này đúng là quá trùng hợp, mẹ đang muốn bảo nó sắp xếp thời gian về nhà một chuyến, không ngờ lại trùng hợp đến vậy. Phải Thanh, mau tới chào chị Duy Hoa đi cháu.”

Lúc này Mạc Duy Hoa mới chú ý người đang nói chuyện phiếm với cha mẹ mình là một cô gái vô cùng xinh đẹp, thanh tú. Nhưng mà chị không quen biết người này.

“Đây là Ngô Phái Thanh, là hàng xóm với cha mẹ ở nước ngoài, cô ấy học về đàn dương cầm, thường xuyên tham gia biểu diễn, còn đoạt không ít giải thưởng nữa. Chắc con biết cha cô ấy đấy, chính là phó cục trưởng Ngô Nghiên, nửa năm qua Phái Thanh thường xuyên ở cùng cha mẹ, thật ra con bé đã học xong, có thể về nước lâu rồi nhưng vì cha mẹ mà đã bỏ qua mấy lần đại nhạc hội trong nước rồi, con nói đứa bé này sao lại ngoan thế chứ?”

Ngô Nghiên? Mạc Duy Hoa nghĩ một lát, không có ấn tượng gì, chỉ cục trưởng đã nhiều lắm rồi chứ nói gì là phó cục trưởng, thôi đợi lúc khác tìm hiểu sau, nhưng mẹ chị sao lại giới thiệu như thế, lại cả lời nói lúc trước nữa, không phải định giới thiệu cô gái này cho Duy Khiêm đấy chứ?

69. Chương 69

Từ lúc Mạc Duy Hoa bước vào, Ngô Phái Thanh vẫn luôn đứng bên cạnh mỉm cười, đến tận khi Kỳ Ngọc Chân giới thiệu đến mình mới tiến lên hai bước hào phóng chào đón: “Em chào chị Duy Hoa.”

“Xin chào, Ngô tiểu thư học đàn dương cầm, bảo sao lại có khí chất thế chứ, cô về nước để tham gia biểu diễn sao?” Mạc Duy Hoa cũng bày dáng vẻ của phu nhân lãnh đạo ra.

“Em đâu có tốt như chị nói chứ, đúng là em muốn tham gia mấy buổi biểu diễn nhưng sau đó không tính ra nước ngoài nữa, em muốn ở lại phát triển trong nước, dù có đi tới đâu vẫn thấy không tốt bằng tổ quốc của mình.”

Mạc Duy Hoa cười nói: “Xem ra Ngô tiểu thư đúng là một tài nữ, nếu biểu diễn âm nhạc tổ chức ở nơi này, có cơ hội tôi sẽ tới xem ủng hộ, người có thể diễn tấu đoạt giải thưởng ở nước ngoài nhất định là một nghệ sĩ kiệt xuất, đáng tiếc tôi chỉ là người thô tục, kém hiểu biết thôi.”

“Chị Duy Hoa đừng nói vậy mà, thành tích bé nhỏ ấy của em có đáng gì đâu, chẳng qua lúc ở nước ngoài thật sự muốn tranh đua để không làm mất mặt tổ quốc, phương diện học tập cũng cố gắng hơn những người khác một chút thôi. Lí tưởng của em không chỉ có thế nhưng giờ chưa nên nói ra kéo mọi người lại cười em.” Ngô Phái Thanh ứng đối thỏa đáng không kiêu ngạo không xu nịnh, vừa biểu hiện sự khiêm tốn của mình vừa tự tăng bốc bản thân.

“Đừng khách sáo nữa, đúng lúc Duy Khiêm cũng trở lại, lát nữa sẽ giới thiệu hai đứa với nhau. Lão Mạc, ông nói xem lần này sao lại trùng hợp thế chứ, đúng là duyên phận mà.” Kỳ Ngọc Châu nói xong liền cười, Mạc Nhữ Đức - cha Mạc Duy Khiêm cũng gật đầu theo.

Ngô Phái Thanh đúng là rất xuất sắc, đáng tiếc cũng chỉ là người đàn bà quá giỏi dùng tâm kế mà thôi, nếu đã là con gái của Ngô phó cục trưởng nào đó thì sao có thể không biết cha mẹ cô là ai được? Lúc quen biết thì có thể nói là trùng hợp nhưng mà mục đích của việc ân cần làm bạn suốt đến khi về nước thì không cần nói cũng hiểu rồi. Mạc Duy Hoa không phải ghét Ngô Phái Thanh này, chỉ là chị không có ấn tượng tốt mà thôi, chỉ cần cô ta không ảnh hưởng đến sự hòa thuận trong gia đình chị là tốt rồi.

Nhưng ba mẹ cũng thật không phải, quá liều lĩnh, chưa nói tiếng nào đã đưa người về rồi. Xem ra lát nữa sẽ có trò hay để nhìn rồi.

“Đúng rồi, sao Duy Khiêm không lên với con? Còn cả Tiêu Tiêu nữa, con bé đâu rồi?” Kỳ Ngọc Châu hỏi.

“Mẹ, Duy Khiêm dẫn theo bạn về, đang chờ mọi người ở dưới lầu đấy, Tiêu Tiêu cũng ngồi ở dưới đó.”

Kỳ Ngọc Châu khựng lại một chút, sau đó nói: “Nếu có bạn tới đây thì mẹ phải thay đồ xuống gặp khách chứ. Phái Thanh, cháu về phòng chờ một lát nhé, bác thay đồ xong sẽ cho người gọi cháu rồi chúng ta cùng xuống.”

Ngô Phái Thanh ngoan ngoãn đồng ý, cũng cười nói: “Nếu trong nhà có khách thì cháu cũng nên sửa soạn một chút, bác gái, cháu đi thay bộ đồ khác vậy.”

Kỳ Ngọc Châu chỉ nói được, đợi Ngô Phái Thanh ra ngoài rồi mới vội vàng hỏi con gái: “Sao lại thế này, Duy Khiêm đưa ai về thế?”

Phản ứng rất nhanh, Mạc Duy Hoa không thể không bội phục trí thông minh của mẹ mình được.

“Mẹ, ba mẹ quá liều lĩnh rồi, một cô gái quen biết nửa vời như thế cũng đưa về nhà, còn muốn giới thiệu cho Duy Khiêm nữa chứ.”

“Sao lại nói là liều lĩnh chứ, Duy Khiêm đã bao nhiêu tuổi rồi, con là chị con không thấy lo nhưng ba mẹ lo! Hơn nữa Phái Thanh đã ở chung với ba mẹ mấy tháng rồi, đáng vẻ, nhân phẩm gia thế đều tốt, Duy Khiêm còn cái gì mà soi mói nữa? Con nói mau đi, cuối cùng thì nó đưa ai về hả?” Kỳ Ngọc Châu hiểu rất rõ, nếu không phải là người vô cùng quan trọng thì con bà sẽ không đưa về nhà gặp cha mẹ đâu.

“Còn có thể là ai nữa chứ, con dâu tương lai của mẹ, vợ của Tiêu Tiêu đấy. Mẹ còn trách con không lo nữa, đâu phải mẹ không biết con và Thụy Văn giới thiệu cho nó bao nhiêu đối tượng chứ? Kết quả thế nào, nó chẳng thèm quan tâm mà tự giải quyết luôn!”

Kỳ Ngọc Châu nhíu mày: “Là người phụ nữ thế nào? Duy Khiêm có ý định kết hôn rồi sao?”

“Không phải có ý định, đến cha mẹ nhà gái cũng đã đón đến đây rồi. Gia thế bình thường nhưng nhân phẩm rất tốt, lúc điều tra vụ án Duy Khiêm đã cứu con bé, hai đứa nó coi như là hoạn nạn sinh tình, chỉ có điều tuổi hơi nhỏ, mới 25 thôi, nhỏ hơn Duy Khiêm 11 tuổi.”

“Được không? Không phải Duy Khiêm ham của lạ đấy chứ? Dù sao cũng phải chờ mẹ và ba con gặp rồi mới nói, gia thế không quan trọng, chỉ cần là người có nhân phẩm là được, đúng lúc có cả Phái Thanh ở đây để so sánh.” Kỳ Ngọc Châu vừa nghe thế thì đã sinh nghi, theo bản năng nghĩ dù sao ánh mắt của bà và bạn già vẫn chuẩn hơn.

Con người trong mắt Mạc Duy Hoa đảo quanh một vòng, cũng không nói chuyện La Duyệt Kỳ mang thai, chờ cha mẹ thay quần áo xong liền theo xuống chuẩn bị xem trò hay.

Ngô Phái Thanh cũng thay xong quần áo, càng thêm xinh đẹp động lòng người hơn lúc trước. Cô ta cũng đi theo người nhà họ Mạc xuống gặp khách.

“Văn Tiêu Tiêu, cậu lặp lại lần cuối, con thích nói về các chòm sao thế nào thì cứ nói nhưng nếu còn đưa cái di động của con đến trước mặt mẹ con một lần nữa thì cậu sẽ trực tiếp ném nó vào hồ nước đấy!” Mạc Duy Khiêm cảnh cáo cháu gái mình.

“Con sai rồi, con cắt điện thoại vào túi xách là được chứ gì, cậu hư, chỉ biết dọa nạt con.” Văn Tiêu Tiêu chu môi, khẽ than thở cắt điện thoại đi.

Lúc này Mạc Duy Khiêm mới tươi cười, nhận lấy cháo xương bảo mẫu đưa tới để La Duyệt Kỳ ăn lót dạ.

“Em ăn lót dạ đi, sẽ ăn cơm ngay thôi.”

La Duyệt Kỳ không hề biết ơn: “Ba mẹ anh sắp xuống rồi mà em ngồi đây ăn cháo thì còn ra thể thống gì nữa.”

“Có sao đâu, giờ em không thể bị đói được, họ chỉ mong em ăn nhiều hơn chứ sao trách em được chứ? Ngoan, ăn chút đi, sáng nay em cũng không ăn được gì nhiều, nếu còn nhịn nữa sẽ không chịu nổi đâu.” Mạc Duy Khiêm nâng thìa lên bón cho La Duyệt Kỳ.

“Khụ, ba mẹ, để con giới thiệu với ba mẹ, đây là bạn gái Duy Khiêm tên La Duyệt Kỳ.”

La Duyệt Kỳ vừa nghe thấy tiếng Mạc Duy Hoa phía sau thì lập tức đẩy tay Mạc Duy Khiêm ra đứng lên, hơi khách sáo nhìn về phía mấy người vừa xuống.

Mạc Duy Hoa cũng nói quá về tuổi cha mẹ chị ấy rồi, La Duyệt Kỳ chỉ nhìn một cái đã tính được tuổi của họ rồi, cha mẹ Mạc Duy Khiêm mà sắp 80 tuổi á? Chắc chắn còn chưa đến 70 đâu!

“Duyệt Kỳ, đừng lo lắng, đây là ba mẹ anh.”

“Cháu chào bác trai bác gái.” La Duyệt Kỳ hơi cúi người nói.

“Xin chào La tiểu thư, vừa rồi tôi chỉ lo nói chuyện với Duy Hoa, không biết Duy Khiêm dẫn theo bạn về nên không kịp tiếp đón, mong cô thông cảm.”

“Con nói nè mẹ, sao mẹ khách sáo vậy? Tương lai Duyệt Kỳ chính là người nhà ta mà, mẹ đừng khách sáo như thế được không?” Mạc Duy Khiêm cười hì hì muốn giảm bớt không khí đang căng thẳng.

Kỳ Ngọc Châu trợn trắng mắt tức giận liếc con một cái: “Nói bậy bạ gì đó, con xem bộ dạng con hiện giờ đi, nhà ta còn đang có khách đấy. Mẹ giới thiệu với con một chút, đây là Ngô Phái Thanh, con gái của phó cục trưởng Ngô Nghiên của bộ kế hoạch, mấy tháng ở nước ngoài con bé đều đi theo chăm sóc ba mẹ, thường xuyên tản bộ trò chuyện với ba mẹ đấy.”

Mạc Duy Khiêm lập tức điều chỉnh tư thế, trở nên vô cùng nghiêm chỉnh bắt tay Ngô Phái Thanh: “Cảm ơn Ngô tiểu thư đã chăm sóc, đợi ngày khác chị tôi sẽ mời cô đi ăn để cảm tạ.”

“Không cần đâu ạ, chẳng qua đúng lúc là hàng xóm nên em mới quan tâm hai bác một chút, không cần để tâm đâu ạ.” Ngô Phái Thanh vô cùng vừa lòng với Mạc Duy Khiêm, lúc ở nước ngoài biết được hàng xóm bên cạnh là ai, cô ta lập tức nói với cha, cha cô ta liên tục dặn dò phải nắm chắc cơ hội này, dĩ nhiên cô ta cũng đã xem qua ảnh chụp của Mạc Duy Khiêm trên mạng rồi, cảm giác nói với cô ta hẳn là một người đàn ông rất có sức hút, hôm nay vừa gặp càng khẳng định suy nghĩ này hơn.

Nhưng không ngờ lại xuất hiện việc ngoài ý muốn, Mạc Duy Khiêm thế mà lại đưa về nhà một người phụ nữ tầm thường như vậy, vừa rồi lúc cô ta thay quần áo xong có bảo mẫu lên mời cô ta ra ngoài, còn cố ý nhấn mạnh về người phụ nữ này, cô ta đã biết chắc chắn là Kỳ Ngọc Châu dặn bảo mẫu nói, chắc là muốn tránh làm cô ta xấu hổ.

Vốn dĩ cô ta còn tưởng kẻ đến là một đối thủ mạnh, nhưng giờ có thể yên tâm rồi, người phụ nữ tên La Duyệt Kỳ này chẳng thể so sánh nổi với cô ta, huống chi cha mẹ Mạc Duy Khiêm còn đứng về phía cô ta nữa!

Nghĩ thế, Ngô Phái Thanh lại biểu hiện vô cùng tự nhiên hào phóng, hoàn toàn đối lập với một La Duyệt Kỳ đang cực kỳ căng thẳng.

Kỳ Ngọc Châu cũng hơi giận, ban nãy bà nhìn cái dáng vẻ không chút tiền đồ của con trai mà hận ngứa răng, cho dù người ta có là tiên trên trời thì nó cũng không thể khép nép hầu hạ thế được! Lại nhìn dáng vẻ lo lắng của La Duyệt Kỳ, cảm nhận đầu tiên của bà là người phụ nữ này giả vờ rất giỏi, trước mặt một vẻ sau lưng một vẻ để lừa gạt con trai bà, cho nên lòng bà không thích cô ta chút nào hết.

“Nếu con muốn cảm ơn Phái Thanh thì tự mời người ta ăn cơm chứ sao lại bảo chị con mời, người ta thiếu bữa cơm của con chắc? Còn nữa, giờ mới mấy giờ mà đã đem cơm lên phòng khách ăn hả? Con sống bên ngoài quá lâu nên ngay cả quy củ lễ tiết cũng quên sạch rồi sao? Cho dù La tiểu thư có đối không chịu nổi thì con cũng phải mời người ta đến nhà ăn để ăn chứ, dáng vẻ của con như thế còn ra thể thống gì nữa?” Kỳ Ngọc Châu cũng không quên được cảnh bà vừa nhìn thấy, đúng là ngứa mắt mà.

La Duyệt Kỳ nghe thế thì lòng trầm xuống, hiển nhiên là mẹ Mạc Duy Khiêm đã có thành kiến với cô rồi, lại nhìn Ngô Phái Thanh tươi cười đứng đó, cho dù là kẻ ngốc cũng hiểu đang xảy ra chuyện gì. Đơn giản là tình huống cầu huyết thôi, hai ông bà đã chọn được con dâu ưng ý, lên mang về tạo sự kinh ngạc cho con trai, không ngờ con trai cũng dấu diếm, muốn tạo kinh ngạc cho cha mẹ, lần này đúng là có trò hay để xem mà!

Nếu như gặp Ngô Phái Thanh vào thời điểm chưa hiểu được tình cảm của Mạc Duy Khiêm, chắc chắn La Duyệt Kỳ sẽ không có chút tin tưởng gì cả, nhưng nếu đã quyết tâm cố gắng vì tình cảm của hai người thì cô sẽ toàn lực ứng phó tình địch, đem hết khả năng bảo vệ người cô yêu, cũng không thất hứa với Kim Đào, càng không thể phụ rẫy mọi chuyện Mạc Duy Khiêm đã làm vì cô.

Nếu lúc trước La Duyệt Kỳ còn không yên tâm thì sự xuất hiện của Ngô Phái Thanh đã hoàn toàn khơi dậy dự vọng chiếm hữu của cô dành cho Mạc Duy Khiêm, đồng thời cũng khơi dậy ý chí chiến đấu của cô, khiến cô càng hiểu rõ tình cảm của mình dành cho Mạc Duy Khiêm hơn, La Duyệt Kỳ không biết chịu thua là gì đã trở lại rồi!

Hơn nữa cô cũng không phải là con bé mới vào đời chưa biết gì mà đã liều lĩnh đâm đầu vào, cho nên sau khi nghe mẹ Mạc Duy Khiêm xách mé, cô chỉ cụp mắt không nói lời nào.

Lúc này mặt Mạc Duy Khiêm đã trầm hẳn xuống: “Mẹ, lời này của mẹ là nói cho ai nghe thế? Cháo là do con bảo người làm cho Duyệt Kỳ, cũng là do con ép cô ấy ăn, mẹ đừng có gây khó dễ cho cô ấy, cô ấy là con dâu tương lai của mẹ đấy!”

“Phái Thanh còn ở đây đấy, sao con có thể nói chuyện với mẹ con như thế hả? Con có bạn gái rồi liền học cái thói vô lễ đó sao?” Mạc Nhữ Đức vô cùng uy nghiêm nói.

“Ba, ba đừng có nổi giận với con, tôn trọng phải đến từ hai phía, ba mẹ tôn trọng Duyệt Kỳ đi rồi hãy nói, chẳng lẽ khuyết điểm của con đều do Duyệt Kỳ dạy chắc? Duyệt Kỳ, em ngồi xuống đi, không cần để ý đến lời ai hết, sau này chúng ta cũng không ở đây nữa. Cháo này lạnh rồi, tanh lắm, em không thích thì thôi không ăn nữa.” Mạc Duy Khiêm đỡ La Duyệt Kỳ ngồi xuống sofa, nắm tay cô an ủi.

Kỳ Ngọc Châu thực sự tức giận, dù khi ở nước ngoài cũng không nói nhưng ý tứ đã quá rõ ràng rồi, bà muốn giới thiệu Ngô Phái Thanh cho con trai, giờ thì tốt rồi, chẳng những ở trước mặt Ngô Phái Thanh giới thiệu bạn gái, còn che chở cô ta như thế, khác gì tát thẳng vào mặt bà? Nếu thật sự cười về chẳng phải là sẽ loạn nhà luôn sao?

“Thằng ranh vô liêm sỉ, con dám tranh luận với người lớn thế sao hả?” Mạc Nhữ Đức đỏ mặt tía tai chỉ thẳng vào mặt con quát lên.

Ngô Phái Thanh không ngờ Mạc Duy Khiêm chẳng thêm quan tâm mà cãi lại ba mẹ như thế, xem ra cô ta thật sự không thể khinh thường La Duyệt Kỳ này được. Nhưng như vậy cũng tốt, càng quậy thì Kỳ Ngọc Châu và Mạc Nhữ Đức càng không thể chấp nhận cô ta, cũng càng khiến cô ta thể hiện được ưu thế của mình.

“Bác trai, bác đừng nóng giận mà, thân thể quan trọng hơn. Đều là người nhà, có chuyện gì không thể bình tĩnh nói với nhau được chứ, bác phát giận như thế cũng khiến La tiểu thư khó chịu trong lòng đúng không?”

Bác gái cũng bớt giận, cháu không để ý chuyện có mời cơm hay không đâu, cháu quý mến nên mới tự nguyện ở cùng hai bác, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện trả ơn gì hết.” Ngô Phái Thanh tỏ vẻ lo lắng đỡ lấy Mạc Nhữ Đức, rồi lại quay đầu khuyên nhủ Kỳ Ngọc Châu.

Đúng là một kẻ khéo đưa đẩy! Mạc Duy Hoa âm thầm cười trộm, Ngô Phái Thanh này đúng là khéo léo giao tiếp, nhưng nhà họ Mạc không cần một nàng dâu bề ngoài xinh đẹp nhả nhặn nhưng bên trong tính toán như loại con buôn không biết mình là ai!

“Ba mẹ, ba mẹ cũng thật là, khó khăn lắm Duy Khiêm mới chịu quen bạn gái, muốn kết hôn, ba mẹ còn quản nhiều như thế nào gì, nó mấy tuổi rồi, có dạng người nào mà nó chưa gặp đâu, ba mẹ lo làm gì chứ? Lại nói Duyệt Kỳ mới bao nhiêu tuổi, chưa có nhiều kinh nghiệm, ba mẹ đừng có dọa người ta chạy mất đấy. Ba mẹ đừng giận nữa mà, Duy Khiêm, sau này em cũng không được nói chuyện với ba mẹ như thế nữa nghe chưa?”

Mạc Duy Khiêm cũng thoải mái nói: “Em biết rồi, em cũng chỉ là nóng vội quá nên mới không chú ý thôi, sau này sẽ không như thế nữa.”

“Nóng vội? Con vội cái gì? Mẹ chẳng qua chỉ nói thật một câu con đã quát vào mặt mẹ rồi, không có thành ý thì không cần nhận lỗi đâu!” Kỳ Ngọc Châu vẫn không hề nguôi giận.

La Duyệt Kỳ chỉ ngồi yên một chỗ không nói gì, người ta chưa thềm hỏi han đã nhận định cô không phải người tốt, cô càng nói chỉ càng sai thôi, không khéo còn phản tác dụng, còn không bằng yên lặng, tiện thể được cái tiếng khiêm nhường.

Nghe họ tranh luận, La Duyệt Kỳ nhàm chán nhìn phòng khách trang trí vô cùng tinh xảo, vô tình cô nhìn đến Văn Tiêu Tiêu đang vẫy vẫy cô, chỉ thấy con bé âm thầm chìa chìa vào bụng cô, lập tức hiểu ý, con bé này đúng là tinh ranh mà!

Cúi đầu, La Duyệt Kỳ vụng trộm cười một cái, sau đó khẽ cau mày đưa tay phải lên ôm bụng mình.

“Mợ, mợ sao vậy? Bà ngoại, ông ngoại, hai người đừng trách mợ nữa, tiểu bảo bảo trong bụng mợ sẽ khó chịu!” Văn Tiêu Tiêu chạy đến trước mặt La Duyệt Kỳ, lo lắng nhìn cô.

Cái gì? Tiểu bảo bảo trong bụng? Ngoài hai chị em nhà họ Mạc thì mọi người đều khiếp sợ nhìn về phía La Duyệt Kỳ. Mạc Duy Khiêm kích động ngồi sụp xuống xem xét, thấy La Duyệt Kỳ đang ôm bụng thì mặt hần lập tức trở lên trắng bệch.

“Duyệt Kỳ, Duyệt Kỳ, em sao vậy?”

Mạc Duy Hoa cũng hốt hoảng, vội chạy đến đỡ La Duyệt Kỳ: “Duyệt Kỳ, em không thoải mái ở đâu vậy? Chị lập tức gọi bác sĩ đến khám cho em.”

La Duyệt Kỳ nhanh chóng nhập vai, khẽ lắc đầu, giọng hơi suy yếu nói: “Không sao, vừa rồi chỉ hơi đau, bây giờ đã ổn rồi, nhưng em ngửi mùi cháo lạnh kia cảm thấy hơi ghê cổ.”

“Hazz, nhất định là do ngồi máy bay rồi lại ngồi xe quá lâu, về nhà cũng không nghỉ ngơi cho tốt nên mệt rồi, dì Trương, dì mau chóng chuẩn bị phòng để Duyệt Kỳ nghỉ ngơi, sau đó lại nấu thêm chút cháo, đừng nấu thịt, nấu loại khác có dinh dưỡng ấy, mau đi đi!” Mạc Duy Hoa liên tục phân công nhiệm vụ cho bảo mẫu, sau đó lại nhìn La Duyệt Kỳ.

Trái tim Mạc Duy Khiêm sắp vọt lên tới tận cổ họng rồi, thấy La Duyệt Kỳ thật sự không sao mới lạnh lùng nghiêm mặt nói với cha mẹ: “Ba mẹ, Duyệt Kỳ đang mang thai, ba mẹ không thể quan tâm tới cảm nhận của cô ấy một chút hay sao? Duyệt Kỳ là người mà con đã chọn, là vợ của con, không cần người khác phải can thiệp nhiều!”

Mạc Nhữ Đức và Kỳ Ngọc Châu luống cuống nhìn chằm chằm vào bụng La Duyệt Kỳ, lại nghe con mình nói mới tin tưởng bản thân không nghe nhầm, Mạc gia thật sự có hậu rồi!

“Duy Khiêm à, là do mẹ không biết chuyện Duyệt Kỳ mang thai mà, là do mẹ nói hơi quá. Mau đỡ con bé lên nghỉ đi, để mẹ đi dặn người chuẩn bị thật tốt, nhất định phải chăm sóc thân thể thật khỏe mạnh mới được, sao biết con bé mang thai mà còn để nó đi máy bay cơ chứ.”

Đợi đến khi La Duyệt Kỳ hồi phục tinh thần, Mạc Nhữ Đức mà mừng rỡ cười toe toét nói: “Duyệt Kỳ, con đừng trách hai kẻ già hồ đồ này nhé, con người già đi sẽ suy nghĩ kém, con đừng để ý nhé.”

La Duyệt Kỳ nở nụ cười: “Bác trai bác gái, hai người đừng nói vậy, cháu mới là người có lỗi, cháu chỉ là kẻ dưới mà vừa đến đã khiến sóng gió nổi lên như thế, là cháu không tốt, khiến hai bác buồn bực.”

“Hazz, đừng nói thế, mấy câu dư thừa như xin lỗi đó con đừng nói nữa, là do hai kẻ già chúng ta cứ dong dài mãi thôi. Đứa bé này, đúng là thành thật quá mà, ầm ứ như thế cũng không giải thích cái lại, cứ để hai kẻ già chúng ta nói linh tinh nhiều như vậy.” Bây giờ Kỳ Ngọc Châu cảm thấy thật sự có lỗi với La Duyệt Kỳ, con bé còn nhỏ tuổi mà đã mang thai, mang thai rồi cũng không thấy huênh hoang, đúng là khiến bà cảm thấy tội lỗi quá.

“Hai bác là trưởng bối, nuôi con lớn như vậy, chẳng lẽ ngay cả quyền nói mấy câu cũng không được sao? Cháu biết cha mẹ nuôi con phải vất vả thế nào nên dù có bị mắng thêm vài câu cũng không sao, chỉ cần hai bác đừng quá giận khiến thân thể tổn thương là được rồi.” La Duyệt Kỳ tốt tình, còn khuyên lại hai vị trưởng bối.

Đứa bé này thật quá hiểu chuyện mà! Kỳ Ngọc Châu thật sự đau lòng cho La Duyệt Kỳ, đợi đến khi chuẩn bị xong bà và bạn già sẽ La Duyệt Kỳ lên lầu, phải tận mắt thấy con bé nghỉ ngơi tốt mới được.

Chỉ một lát mà trong phòng khách to lớn còn mỗi mình Ngô Phái Thanh.

Ngô Phái Thanh buồn bực nhìn đoàn người đi lên lầu, cô ta không cam lòng, rõ ràng cô ta đã nắm chắc phần thắng trong tay thế mà La Duyệt Kỳ lại mang thai, khiến toàn bộ kế hoạch của cô ta tan thành mây khói. Theo thái độ hoàn toàn thay đổi của hai vị trưởng bối kia thì cô ta đã biết người ta thay lòng rồi, chẳng lẽ cứ thế cho qua? Nửa năm cố gắng của cô ta cứ uổng phí như thế?

Không được! Kết hôn rồi còn có thể ly hôn cơ mà, có thai thì sao chứ, cô ta cũng có thể mang thai! Mạc Duy Khiêm chọn ai còn chưa biết đâu, chỉ cần Mạc Duy Khiêm thích cô ta, đứa con của La Duyệt Kỳ có thể để lại nhà họ Mạc, ai dám nói gì chứ, cô ta cũng chẳng ngại làm mẹ kế! Mạc Duy Khiêm là mục tiêu cô ta xác định, người đàn ông có gia thế và bộ dạng tốt như hắn có đốt đèn mỗi mắt tìm cũng khó gặp! La Duyệt Kỳ kia căn bản không có khả năng giữ chặt được hắn!

Trải qua giây phút mất mát ngẩn ngui, Ngô Phái Thanh nhanh chóng dấy lên hy vọng, vì thế ngẩng đầu nhìn chằm chằm La Duyệt Kỳ đang được mọi người vây quanh. La Duyệt Kỳ như có cảm ứng, cũng nhìn về phía cô ta, Ngô Phái Thanh lập tức cười khiêu khích, vốn nghĩ cho La Duyệt Kỳ một hạ mã uy, không ngờ đối phương lại đáp trả cô ta một cái cười lạnh, nhìn nụ cười kia, rõ ràng đã biết ý đồ của cô ta rồi!

Ngô Phái Thanh lập tức nheo mắt, lòng hơi nghi ngờ: Chẳng lẽ vừa rồi đều là con đàn bà này giả thủ đoạn, diễn trò? (Mọi người đừng trách cách dùng từ của ta, đọc những chương sau sẽ biết bản chất thật của Ngô Phái Thanh.)

70. Chương 70

Vào căn phòng đã chuẩn bị tốt, sau khi thấy La Duyệt Kỳ an ổn nằm trên giường mọi người mới lục tục rời đi.

“Ngô Phái Thanh kia là đối tượng ba mẹ anh chuẩn bị giới thiệu cho anh đúng không? Em thật sự đến không đúng lúc mà.” La Duyệt Kỳ nhìn Mạc Duy Khiêm đang ngồi bên giường, khẽ nói.

Mạc Duy Khiêm sờ sờ gương mặt La Duyệt Kỳ cười nói: “Anh sợ em nghĩ nhiều nên mới nói rõ mọi việc như thế. Khó khăn lắm mới dỗ được em đồng ý đến nhà anh, nếu để mấy chuyện phức tạp đó phá hoại thì anh phải đi đâu mới tìm được người vợ tốt như em chứ. Duyệt Kỳ, em đừng để tâm đến người phụ nữ kia, là do lúc trước ba mẹ anh không biết chuyện của em thôi, giờ họ đã biết rồi, em thấy thái độ của họ có phải lập tức thay đổi rồi không? Nghe lời, thân thể em quan trọng nhất!”

La Duyệt Kỳ chu môi nói: “Thay đổi thái độ chẳng qua là do coi trọng đứa bé trong bụng em thôi, nếu không khéo họ sẽ trực tiếp đuổi em ra ngoài ấy chứ. Thôi quên đi, em cũng không có tâm trạng chú ý những

việc này, quan trọng nhất là cục cứng được khỏe mạnh, em muốn ngủ một chút, anh ra ngoài đi. Còn nữa, đừng quên việc đưa em tới gặp ba mẹ đấy, hay là em đến ở chung với ba mẹ em nhé, giờ họ đang ở đâu?”

“Duyệt Kỳ tốt, nếu em mà qua đó thì anh chịu làm sang được chứ? Em không ở bên cạnh anh sẽ lo lắng lắm, đừng giằng vò anh nữa mà.”

La Duyệt Kỳ hé miệng cười không ngừng, Mạc Duy Khiêm hôn cô rồi mới ra ngoài.

La Duyệt Kỳ nằm trên giường suy nghĩ nên đối phó với Ngô Phái Thanh thế nào, đột nhiên cô thoáng thấy cửa mở ra, nhìn lại thì thấy Văn Tiêu Tiêu lén lút đi tới, lập tức nở nụ cười với cô bé.

“Mợ, mợ không sao chứ?” Giọng điệu của Văn Tiêu Tiêu nhuốm chút lo lắng.

“Không phải là dùng cách của con ư, sao lại không yên tâm vậy chứ?” La Duyệt Kỳ đùa với cô bé.

“Mợ diễn đạt quá, con nhìn mà cứ tưởng mợ đau bụng thật nên mới thừa dịp mọi người ra ngoài hết, lén lút trốn vào thăm mợ.” Cuối cùng Văn Tiêu Tiêu cũng yên tâm.

“Tiêu Tiêu, con còn nhỏ tuổi mà đầu óc đã tinh ranh như thế, đúng là khiến mợ giật mình mà.”

Khuôn mặt bé nhỏ của Văn Tiêu Tiêu lập tức trở nên nghiêm túc: “Mợ, đó gọi là trưởng thành sớm, mẹ con đã dạy con từ lâu rồi, hơn nữa có rất nhiều rất nhiều phụ nữ cũng quẩn quýt lấy ba con như thế, con nhìn nhiều dĩ nhiên sẽ hiểu thôi. Ở trường và các buổi gặp gỡ con đều phải chú ý cẩn thận đến lời nói hành động của mình, nếu không sẽ bị kẻ xấu thừa cơ lợi dụng. Nhưng mà mợ đừng sợ, hai chúng ta là liên minh, con sẽ giúp mợ. Còn nữa, sau này mợ phải để tiểu bảo bảo thường xuyên chơi với con nha.”

Nghe lời nói thành thực lại đủ gây thương của Văn Tiêu Tiêu, lòng La Duyệt Kỳ hơi chua xót. Có bao nhiêu người cả đời cũng không thấy được hoàn cảnh phức tạp như vậy, thế mà con bé chẳng qua vừa mới tốt nghiệp tiểu học mà đã hiểu được nhiều thứ đến thế, lại nghĩ sợ là tương lai bé cưng của cô cũng phải như vậy.

“Vậy ba con đối xử với mấy người phụ nữ quẩn quýt đó như thế nào?”

Văn Tiêu Tiêu vẫn nhìn bụng La Duyệt Kỳ, không yên lòng đáp: “Ba con sợ mẹ con, nhân viên bên cạnh ba con gần như không có phụ nữ, là do mẹ con sợ có người lấy lý do ba trọng nam khinh nữ gây khó dễ nên mới cố ý bảo ba con sắp xếp hai nhân viên nữ đã quá 40 tuổi ở bên đấy.”

“Sao con biết nhiều thế? Như cụ non vậy!” La Duyệt Kỳ nghe Văn Tiêu Tiêu nói chuyện thì thấy hơi buồn cười.

“Đôi khi mẹ con sẽ nói với con mà, mẹ bảo con không thể không biết gì được mà phải hiểu biết hơn nhiều so với bạn bè cùng tuổi, quan trọng nhất là phải phân biệt được người tốt kẻ xấu. Mợ là người tốt, con thích mợ.” Văn Tiêu Tiêu cười hì hì, khôi phục lại tính tình của một cô bé con, ngồi bên cạnh La Duyệt Kỳ dụi dụi mắt.

“Có phải con cũng mệt không? Hay là nằm xuống đây ngủ chung với mợ đi.”

“Có được không ạ? Con sợ quấy rầy mợ nghỉ ngơi, thật ra con ngủ ngoan lắm.” Văn Tiêu Tiêu vừa muốn ngủ cùng La Duyệt Kỳ, lại sợ khiến mợ phiền lòng.

“Không quấy rầy, con lên đây đi.” La Duyệt Kỳ vừa nói vừa dịch người chừa lại chỗ cho Văn Tiêu Tiêu.

Văn Tiêu Tiêu vui vẻ trèo lên nằm cạnh cô, một lớn một nhỏ nhanh chóng ngủ say, còn khe ngáy nữa, ép buộc lâu như thế đúng là mệt mỏi mà.

Mạc Duy Hoa cùng mẹ đi xuống nhà bếp sắp xếp cơm trưa dinh dưỡng cho La Duyệt Kỳ, chị trực tiếp hỏi: “Mẹ, mẹ định xử lý Ngô Phái Thanh kia thế nào, nếu không thì để cô ta về nhà trước đi.”

Kỳ Ngọc Châu lắc đầu: “Người là do mẹ mời đến, dù thế nào cũng không thể lập tức đuổi người ta về ngay được, về tình về lý đều không ổn, cứ để con bé tự rút lui đi.”

“Mẹ cũng thật là, đã biết cha cô ta làm gì rồi mà cũng không kiên trì một chút, còn tạo cơ hội cho người ta nữa.”

Kỳ Ngọc Châu trợn trắng mắt nhìn con gái một cái: “Dĩ nhiên mẹ biết cô ta nghĩ gì trong đầu, chẳng qua là thấy điều kiện mọi mặt đều không tệ, có tài hoa lại hiểu lý lẽ, rất thích hợp chăm sóc Duy Khiêm, lại là hàng xóm nên thuận tiện thử chút thôi, ai dè Duy Khiêm có bạn gái rồi cũng không thêm báo cho ba mẹ một câu chứ? Còn con đây, sao vừa rồi không nói chuyện La Duyệt Kỳ đã mang thai hả? Nếu vừa rồi đùa nhỏ xảy ra chuyện gì thật thì người bác như con yên lòng được sao?”

“Chẳng phải là con quên sao, vừa thấy Ngô Phái Thanh kia con đã quên mất tiêu chuyện đó rồi.”

“Hừ, con là con ranh không biết nặng nhẹ, chỉ muốn xem trò cười thôi đúng không, đều do Văn Thụy nuông chiều con quá mà!”

Mạc Duy Hoa nhanh chóng ôm lấy mẹ mình đổi đề tài: “Mẹ, nói chuyện đứng đắn, con thấy Ngô Phái Thanh kia không giống kẻ thức thời đâu, nếu cô ta không đi thì phải làm sao đây, chẳng phải Duyệt Kỳ sẽ càng khó chịu hơn sao?”

Kỳ Ngọc Châu thở dài: “Khó chịu cũng phải chịu, con bé sẽ sống cả đời với Duy Khiêm, nếu chỉ có chút phiền toái đó mà đã không chịu nổi thì tương lai kết hôn rồi phải làm sao chứ? Con hiểu rõ đàn ông có quyền sẽ phải đối mặt với những thử thách cám dỗ thế nào mà, phụ nữ tiếp cận Văn Thụy đâu có ít, nếu không phải lòng Văn Thụy hưởng về con, con nghĩ con có thể sống yên như vậy sao? La Duyệt Kỳ phải học thích ứng và đối mặt với những chuyện này, như thế mới có thể sống với nhau lâu dài được, Ngô Phái Thanh không thức thời cũng coi như là cho con bé một lời cảnh cáo, cũng là một thử thách.”

Mạc Duy Hoa cảm thấy mẹ mình nói rất có lý, bây giờ có nhiều phụ nữ đâu cần quan tâm người ta đã kết hôn hay chưa chứ, nếu có thể quần lấy đàn ông có quyền thì dù phải liếm chân họ cũng vui, đúng là nên để La Duyệt Kỳ hiểu rõ đạo lý này, cho nên chị cũng không nhắc lại chuyện làm Ngô Phái Thanh rời đi nữa.

Mấy ngày tiếp theo, trước mặt Kỳ Ngọc Châu, Ngô Phái Thanh không hề biểu hiện ra chút ảo não mất mát nào cả mà vẫn như khi ở nước ngoài, thường xuyên trò chuyện giải sầu với bà và Mạc Nhữ Đức.

Vì hai vị trưởng bối nhà họ Mạc ở nước ngoài về nên người thân bạn bè đều đến tụ tập, người mời đi đây đó cũng rất nhiều, mỗi lần hai người ra ngoài Ngô Phái Thanh đều dùng lý do không muốn ở nhà một mình để yêu cầu đi theo, Kỳ Ngọc Châu cũng không phản đối.

Nhưng nếu người ta đã mời mình thì theo lệ thường nhà họ Mạc cũng phải tổ chức tiệc tại nhà để đáp lại, vì có rất nhiều khách đến nên giai đoạn chuẩn bị tiệc cũng rất rườm rà. Ngô Phái Thanh lại bắt đầu giúp đỡ thu xếp chuẩn bị, không sợ vất vả mà sắp xếp vô cùng thỏa đáng mọi chuyện, cái gì cũng chọn bố trí theo phong cách Kỳ Ngọc Châu ưa thích, khiến người dưới nhìn vào cảm thấy cô ta có mấy phần giống con dâu nhà họ Mạc hơn, lúc trò chuyện cũng thường xuyên bàn xem ai mới thật sự là chân mệnh thiên nữ.

Đây chính là hiệu quả mà Ngô Phái Thanh muốn đạt được, dư luận rất quan trọng, cô ta cũng muốn nhân cơ hội này làm Mạc Duy Khiêm nhìn thấy sự chênh lệch của mình và La Duyệt Kỳ, cũng khiến toàn bộ người nhà họ Mạc coi trọng mình, đứng về phía mình.

Tuy La Duyệt Kỳ biết rõ tình hình nhưng cũng không định tranh giành, bây giờ cô còn rất nhiều cái phải học, thôi thì cứ cẩn thận quan sát quy củ làm việc của người nhà họ Mạc đi, trong giai đoạn này chỉ cần cô không phạm lỗi gì đã là thành công rồi. Vì thế ngoài việc hàng ngày đi thăm hỏi hai vị cao tuổi nhà họ Mạc thì toàn bộ thời gian cô đều dùng để học hỏi thói quen sống và lễ tiết xã giao của nhà họ Mạc, mà Tiêu chính là vị giáo viên tốt nhất!

Dĩ nhiên cô cũng không thể thả lỏng cảnh giác với kẻ tình địch luôn như hổ rình mồi kia được, mấy ngày nay La Duyệt Kỳ đã tổng kết được một nguyên tắc tác chiến đó là: Địch động thì ta động, địch bất động ta cũng động, địch lui ta càng phải thừa cơ mà hành động!

Hôm nay, La Duyệt Kỳ vẫn đến phòng Kỳ Ngọc Châu chào hỏi như bình thường, nhưng lúc cô đến thì Ngô Phái Thanh đã ở đó rồi.

“Duyệt Kỳ mau đến đây ngồi đi, bây giờ con phải nghỉ ngơi nhiều, sau ba tháng mới dần dần tăng lượng vận động vừa phải lên.”

“Thân thể cháu khỏe lắm, không có chuyện gì hết, chỉ là chào hỏi thôi mà, sao có thể mệt được ạ!” La Duyệt Kỳ cười cười ngồi xuống nói.

Ngô Phái Thanh cầm một miếng vải hỏi La Duyệt Kỳ: “Duyệt Kỳ, cô xem lấy màu này làm màu khăn trải bàn có được không?”

Coi cô là đứa ngốc thật sao? Hỏi cô như thế rõ ràng là tỏ vẻ mà, nói không chừng màu này chính là màu mẹ Mạc Duy Khiêm đã chọn ấy chứ! La Duyệt Kỳ cười lạnh trong lòng nhưng vẫn cầm lên xem mấy lần mới nói: “Tôi thấy màu này rất chói mắt, vẫn nên chọn màu dịu mắt thì tốt hơn, nhưng đây chỉ là sở thích cá nhân của tôi thôi, vẫn nên xem bố cục chỉnh thể rồi hãy chọn.”

Quả nhiên Ngô Phái Thanh cười đến vui vẻ: “Bác gái, Duyệt Kỳ không thích màu này rồi, hay là chúng ta đổi lại màu khác?”

La Duyệt Kỳ lập tức mất tự nhiên nói: “A, cháu không biết màu này do ngài chọn, không cần đổi đâu, màu xanh rất đẹp, thật ra cũng dễ nhìn lắm.”

Kỳ Ngọc Châu âm thầm lắc đầu, cô bé La Duyệt Kỳ này quá thành thật, sao lại không hề nhận thấy ý đồ của Ngô Phái Thanh với Duy Khiêm vậy chứ, sao mà không nhận ra dụng ý cô ta ở mãi không đi vậy? Sao không thể động não một chút rồi hãy nói, chỉ cần hỏi trước màu này là ai chọn thì đã biết rồi mà! Haz, quá thiếu thốn kinh nghiệm sống, đúng là vẫn còn nhỏ tuổi, không vấp ngã sẽ không trưởng thành được.

“Vậy sửa lại đi, Duyệt Kỳ, con thích màu nào thì chọn đi.”

La Duyệt Kỳ hốt hoảng đứng lên: “bác gái, bác đừng nghe lời nói lung tung của con, màu này thật sự dễ nhìn mà!”

“Chuyện này là sao vậy?” Mạc Duy Khiêm đứng ở cửa nhíu mày nhìn tình cảnh trước mắt.

“Duyệt Kỳ, cô xem cô này, có chuyện gì đâu mà phải cuống lên thế chứ, mau ngồi xuống đi.”

Ngô Phái Thanh đỡ La Duyệt Kỳ ngồi xuống xong lại quay đầu nói với Mạc Duy Khiêm: “Duy Khiêm, anh đến rồi à, bọn em đang chọn màu vải, Duyệt Kỳ và bác gái chọn khác nhau thôi. Đúng rồi, em còn cố ý hầm canh xương cho Duyệt Kỳ, đặc biệt dinh dưỡng, để em đi lấy.”

Đúng là biết diễn trò, còn làm canh xương hầm ỉn nữa chứ, biết cô hàng ngày đều tới đây nên mới bày trò đúng không? Chẳng lẽ cô ta cho rằng đến tận bây giờ cô cũng không biết gì sao? La Duyệt Kỳ tỏ vẻ ngượng ngùng, chậm rãi ngồi xuống ghế nhưng trong lòng âm thầm dè bủ.

“Con tới có việc gì thế?” Kỳ Ngọc Châu cũng không giải thích mà hỏi mục đích của con trai.

“Con bảo người làm cho Duyệt Kỳ một chiếc mặt dây chuyền bằng phỉ thúy thủy tinh chủng cầu bình an, muốn đem tới để cô ấy xem thử.” Mạc Duy Khiêm nói xong liền đi tới, thấy sắc mặt La Duyệt Kỳ vẫn bình thường mới yên tâm.

“Ồ, để ở đâu vậy, lấy tới đây mẹ xem thử nào.” Kỳ Ngọc Châu cũng cảm thấy hứng thú.

Mạc Duy Khiêm cười nói: “Đồng Nguyên đang cầm, để con gọi anh ta mang vào.”

La Duyệt Kỳ cũng không hiểu cái gì mà phỉ thúy thủy tinh chủng, thấy rất lạ tai, nhưng cô biết chắc chắn thứ đó không rẻ, khéo mà lại tốn mấy chục vạn ấy chứ.

Mấy người nói chuyện một lát, Ngô Phái Thanh đã bê bát quay lại.

“Duyệt Kỳ, thừa dịp còn nóng cô mau ăn đi, bây giờ đang mùa thu, trời chuyển lạnh, ăn thứ này rất hợp.”

Đang nói, Đồng Nguyên cũng đi vào, vô cùng cẩn thận đặt chiếc hộp xuống, cắt ngang câu nói của Ngô Phái Thanh.

“Lão phu nhân xem đi, cũng đánh giá thử xem.” Đồng Nguyên cười hì hì mở nắp hộp ra để Kỳ Ngọc Châu nhìn.

Kỳ Ngọc Châu lấy chiếc bao tay đặt ở bên cạnh hộp ra đeo vào rồi mới cầm mặt dây chuyền ra trước ánh sáng, cẩn thận xem nửa ngày mới buông xuống.

“Vấn nói tạo hóa trên người, thật ra không chỉ người mà vạn vật cũng thế, đối với phỉ thúy, ông trời cũng là àu mà không cho loại, cho loại lại không àu, món đồ này của con cũng coi là hàng tốt nhất nhưng chắc không đến trăm vạn.”

“Ôi, ánh mắt lão phu nhân thật sắc, Duy Khiêm mua món này mất bảy mươi vạn đấy, để Duyệt Kỳ dễ đeo còn kết hợp kim cương và dây chuyền làm bằng bạch kim cao cấp, chỉnh sửa xong cũng quá trăm vạn.”

La Duyệt Kỳ nghe mà choáng váng, vừa rồi Đồng Nguyên nói là hơn 100 vạn đúng không? Vật nho nhỏ thế này mà tốn hơn 100 vạn? Nếu cô đeo cái này ra ngoài, khéo đầu cô sẽ bị người ta vạt trong nháy mắt luôn ấy chứ!

Ngô Phái Thanh cũng nhìn chằm chằm vào chiếc vòng cổ lóa mắt kia, cô ta biết nhà Mạc Duy Khiêm rất có tiền nhưng bây giờ xem ra gia sản nhà hắn đã vượt xa so với tưởng tượng của cô ta, mua món đồ hơn trăm vạn mà đơn giản như mua một chiếc vòng bạch kim bình thường vậy. Lại nghĩ nếu cô ta thay thế vị trí của La Duyệt Kỳ thì cuộc đời cô ta sẽ tôn quý cỡ nào!

Vì khát khao về cuộc sống tươi đẹp trong tương lai, hai tay đang bưng canh của Ngô Phái Thanh hơi run lên, vì thế cô ta nhanh chóng hít sâu một hơi rồi đưa canh tới trước mặt La Duyệt Kỳ, thấy ba người kia đều chăm chú với chiếc vòng cổ thì thái độ cô ta trở nên cứng rắn lạnh lùng nói nhỏ: “Mau uống đi, còn muốn tôi bón cho cô chắc!”

“Thái độ này của cô là sao đây? Hai mặt thì cũng nên diễn ở sau lưng thôi, bây giờ mọi người đều ở đây, cô trở mặt thế không tốt lắm đâu.” La Duyệt Kỳ cũng không khách khí, cô biết chắc chắn Ngô Phái Thanh đang bị kích thích, không riêng gì cô ta mà chính cô cũng bị kích thích đây.

“Hừ, cô nghĩ cô là loại gì chứ? Chẳng qua là mang thai mà thôi, ai chẳng mang được? Tôi khuyên cô nên tự giác một chút, chỉ dựa vào đứa bé thì không giữ nổi trái tim Duy Khiêm đâu.”

“Cô ghen đỏ mắt đúng không? Đồ vật xa xỉ Duy Khiêm tặng tôi không chỉ có thứ này đâu mà là cả một tủ đồ trang sức châu báu đấy, mỗi món đều không rẻ hơn 50 vạn. Còn nữa, canh của cô nấu tôi sẽ không uống, ai biết cô có phát bệnh mà lén bỏ thuốc hại tôi vào trong canh không chứ?” Giọng La Duyệt Kỳ cũng dè xuống cực thấp.

“Cô có bệnh à, ai hại cô chứ, cô xem quá nhiều tiểu thuyết, phim truyền hình rồi đấy! Tự cầm lấy, có uống hay không tùy cô!” Ngô Phái Thanh nói xong lập tức nhét bát vào tay La Duyệt Kỳ.

Kết quả là La Duyệt Kỳ bĩu môi, nói một câu khiến người ta giận sôi máu: “Tôi không uống, cũng không cầm. Đâu phải tôi đòi uống chứ, tự cô lấy đến thì tự cô giải quyết đi.”

Ngô Phái Thanh bị chọc tức, dám dúi thẳng bát canh tới trước mặt La Duyệt Kỳ.

“Nói cho cô biết, tôi không uống, dứt ngay!” Tuy giọng La Duyệt Kỳ rất nhỏ nhưng giọng điệu cực kỳ nghiêm khắc, trực tiếp đẩy bát ra, Ngô Phái Thanh không có phòng bị nên không giữ được, lập tức canh thịt rơi hết vào hai người.

“Cò!”

Ngô Phái Thanh vừa nói được một chữ thì Mạc Duy Khiêm đã nhanh chóng chạy tới, cau mày kéo bàn tay đỏ ửng của La Duyệt Kỳ lên xem.

“Đồng Nguyên, anh bảo người đem thuốc lên đây, hay là mời bác sĩ Cao lên khám qua rồi tính. Duyệt Kỳ, ngoài tay ra thì có bị bỏng ở đâu nữa không em?” Mạc Duy Khiêm vội vàng xem xét toàn thân La Duyệt Kỳ.

“Sao lại thế này, sao tự nhiên bát canh lại đổ?” Kỳ Ngọc Châu cũng nghiêm mặt.

Toàn thân Ngô Phái Thanh cũng dính đầy nước canh, lập tức âm ỉ nói: “Bác gái, không phải lỗi của con, vốn dĩ con muốn đưa canh xương hầm cho Duyệt Kỳ ăn, nhưng mà chẳng biết vì sao Duyệt Kỳ lại đột nhiên không vui liền hất bát canh đi.”

Thấy ánh mắt mọi người đều tập trung lên người mình, La Duyệt Kỳ cắn môi cúi đầu: “Là do cháu không cẩn thận nên không đỡ được cái bát, không phải cháu cố ý đâu, tại cháu không đỡ được thật.”

Lần này Kỳ Ngọc Châu đã hơi bất mãn với Ngô Phái Thanh rồi, theo chuyện màu sắc vải dệt vừa rồi thì có thể thấy Duyệt Kỳ là người không có tâm nhân, giờ Ngô Phái Thanh nói La Duyệt Kỳ không vui liền hất bát canh đi, con bé chẳng những không phản bác mà còn thừa nhận do nó không đỡ được, có thể thấy đây là do Ngô Phái Thanh dùng thủ đoạn để bà càng lúc càng ghét bỏ La Duyệt Kỳ, chỉ có La Duyệt Kỳ quá ngốc nghếch nên mới không nhìn rõ mọi chuyện.

Nhưng Ngô Phái Thanh này cũng quá mức nóng vội rồi, thế mà lại dùng cái cớ vụng về là Duyệt Kỳ không vui nên hất ra, đúng là trò hề mà, bà đã quá coi trọng cô ta rồi. Thử thách là thử thách nhưng tuyệt đối không thể khiến người khác bị thương! Không ai có thể đùa với cháu trai ngàn vàng của nhà họ Mạc được.

“Phái Thanh, lời nói của cháu thật hồ đồ, vì sao Duyệt Kỳ lại không vui chứ, chẳng lẽ là vì Duy Khiêm mua cho nó vòng cổ này nên nó không vui hay sao chứ? Con người phải có chí hướng nhưng bản thân phải cố gắng một cách đứng đắn, thực hiện một cách trong sạch thoải mái mới được, nếu không chỉ cần một câu nói, một sự việc đều có thể hủy hoại sạch sẽ danh dự và hình tượng mình đã khổ công xây dựng lên. Có thể mấy ngày nay cháu quá mệt mỏi rồi, về nghỉ ngơi chút đi. Duyệt Kỳ, bác về phòng cùng con để đợi bác sĩ khám xem sao.” Tính cách Kỳ Ngọc Châu cũng rất thẳng thắn, với địa vị của bà hiện tại cũng không cần kiêng kỵ gì nhiều nữa, buồn bực không vui cũng không cần quanh co, nhìn vào điểm này thì đúng là Mạc Duy Hoa đã được di truyền tính cách từ mẹ.

Mạc Duy Khiêm thấy mẹ mình bảo vệ La Duyệt Kỳ như thế cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên, vì thế hắn đợi hai người đi rồi mới lạnh lùng nhìn về phía Ngô Phái Thanh.

“Nghe nó mấy ngày nay cô vẫn theo ba mẹ tôi ra ngoài, bây giờ xem ra ngay cả cái công việc quản gia này cô cũng làm không được, không hầu hạ người khác được sao?”

Ngô Phái Thanh cũng biết lí do cô ta vừa nói rất gượng ép, nhưng sự thật là thế mà! Rõ ràng chính La Duyệt Kỳ tự đánh đổ bát canh, vì sao mọi người đều trách cô ta chứ, chẳng lẽ chỉ vì cô ta mang thai sao?

“Duy Khiêm, tuy em không nên phán đoán bừa bãi tâm trạng của Duyệt Kỳ nhưng bát canh kia thật sự là do cô ấy làm đổ, em không đổ oan cho cô ấy mà, chính cô ấy cũng thừa nhận còn gì.”

Mạc Duy Khiêm bước tới, nhìn nhìn nước canh bị rơi ra ngoài, nở nụ cười khinh miệt: “Duyệt Kỳ là người quá đơn thuần lương thiện nên mới không nhìn thấu thủ đoạn của cô. Ngô Phái Thanh, chiêu này của cô còn non lắm, mà chỉ có thế này cô cũng dám đưa Duyệt Kỳ ăn ư? Cô có hiểu quy củ không hả? Trên người con heo có bao nhiêu xương đủ tiêu chuẩn được vào miệng Duyệt Kỳ chứ, thứ này của cô là gì hả? Đáng ra Duyệt Kỳ nên trực tiếp ném luôn đi, nhưng mà cô ấy tu dưỡng quá tốt nên mới để yên. Nếu lần sau cô còn dám hạ thấp Duyệt Kỳ, làm tổn thương dù chỉ một ngón tay cô ấy thì Ngô phó cục trưởng cha cô có trở thành Ngô khoa trưởng cũng đừng trách tôi!”

Nói xong Mạc Duy Khiêm liền nhìn Đồng Nguyên đang đứng đối diện xem trò hay nói: “Không phải còn một chiếc vòng tay cần mua sao? Nghe nói cái kia tốt hơn chút, mua được rồi cũng đưa Duyệt Kỳ đeo đi, tôi thấy một chiếc vòng cổ không đủ đuổi đám tà khí này đi đâu!”

Đồng Nguyên lập tức vui vẻ nói: “Cái vòng này còn phải mời cao tăng khai quang mới được, nếu không sẽ không thể hoàn toàn phát huy tác dụng, để tôi đi làm chuyện này trước, vòng tay kia tháng sau mới bắt đầu đấu giá cơ.”

Hai người vừa nói vừa ra ngoài, Ngô Phái Thanh tức đến toàn thân run rẩy, xem ra hôm đó cô ta không hề nhìn nhầm, La Duyệt Kỳ căn bản là một con đàn bà hai mặt độc ác, chắc chắn Mạc Duy Khiêm bị loại gái rẻ tiền này mê hoặc rồi, cô ta nhất định phải làm người nhà họ Mạc thấy rõ bộ mặt thật của La Duyệt Kỳ!

71. Chương 71

Vì một câu nói của Kỳ Ngọc Châu, mọi chuyện chuẩn bị cho bữa tiệc cảm ơn đều được chuyển sang cho Mạc Duy Hoa làm, khiến La Duyệt Kỳ cũng có thể quang minh chính đại theo học.

“Em cũng đừng nóng vội quá, giờ chị có dạy hết mọi thứ cho em em cũng không nhớ hết được, phải vừa làm vừa học mới có thể hiểu rõ ràng, anh em bạn bè nhà ta không ít, lần này không nhớ hết được thì còn những

lần sau, dần dần sẽ quen thôi.” Mạc Duy Hoa ngồi trong phòng khách giảng giải mấy lễ nghi cơ bản với La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ cảm giác đầu mình to ra không ít, việc này còn khó hơn cả thi đại học nữa.

Dĩ nhiên là Mạc Duy Hoa nhận ra sự khó xử La Duyệt Kỳ, chị vỗ vỗ vai cô nói: “Đừng choáng váng, thật ra đây cũng không phải chuyện lớn, chỉ cần em không quan hệ linh tinh là được. Duyệt Kỳ, nếu em đã quyết định ở bên cạnh Duy Khiêm thì sẽ phải đón nhận mọi thứ của nó. Chuyện Ngô Phái Thanh em cũng hiểu đúng không, tuy rằng Duy Khiêm thích em yêu em nhưng em vẫn phải tỉnh táo, bị động đón nhận mọi thứ không phải là đạo lý xử thế đâu, có thể tránh được một lần nhưng sao đảm bảo sẽ không có lần thứ hai được, trong quan hệ vợ chồng cũng cần phải có đầu óc nữa.”

“Chị yên tâm đi, em hiểu những điều chị nói mà, em cũng không phải loại người ngang ngạnh bướng bỉnh, như chị đã nói, nếu em đã lựa chọn thì chắc chắn em sẽ cố gắng kinh doanh, vừa khiến bản thân không hối hận, cũng không oán trách người khác. Thật ra em cảm thấy rất may mắn vì có chị chỉ dẫn cho, chị cũng đừng quên Tiêu Tiêu cũng là lợi thế cực lớn của em đấy.

Mạc Duy Hoa lập tức bật cười: “Còn không phải sao, ngày đó chị và Duy Khiêm thấy hai mợ cháu nhà em nằm trên giường ngáy ầm ĩ thì đều vui muốn chết, chị có thể nhận ra Duy Khiêm đối xử với em không phải tốt bình thường đâu, em có thể hòa hợp với Tiêu Tiêu như thế nó cũng rất mừng, chị không ngờ Tiêu Tiêu sẽ thích em đến thế, đúng là không thể tốt hơn được mà.”

Thấy La Duyệt Kỳ nhanh chóng hiểu rõ, Mạc Duy Hoa cũng yên tâm. Chỉ cần không phải người không thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế thì không sợ không dạy được, rồi chị lại nghĩ chị lo lắng hơi thừa rồi, người được em trai chị coi trọng sao có thể là người tầm thường được chứ?

“Em đó, đừng có xưng hô khách sáo với chị nữa, cứ gọi chị là chị hai như Duy Khiêm đi.”* Mạc Duy Hoa đã vô cùng ưng ý cô em dâu La Duyệt Kỳ này rồi, thấu hiểu lí lẽ, lại không kén chọn kiêu ngạo, còn hợp với con gái chị, đúng là hiếm có. (Editor: Trong bản gốc La Duyệt Kỳ vẫn gọi Mạc Duy Hoa và cha mẹ Mạc Duy Khiêm là ngài - kiểu gọi kính trọng nhưng vì ta đã chuyển hết sang là bác, là chị... cho đỡ ngang nên... mọi người thông cảm, cứ hiểu vậy đi nha :3)

La Duyệt Kỳ hơi kích động gật đầu.

Mạc Duy Hoa cũng vui vẻ: “Phải rồi, sao Duy Khiêm mua vòng cổ cho em mà em không đeo vậy?”

“Nó quá quý giá, em không dám dùng, em không nghĩ anh ấy lại dùng nhiều tiền như thế để mua một vật nho nhỏ, cả đời em cũng không kiếm nổi số tiền đó ấy chứ.” La Duyệt Kỳ thật thà nói.

“Em đúng là không có tâm nhãn như mẹ chị nói mà. Chị nghe Duy Khiêm nói em thích trang sức châu báu, chị không dám kiêu ngạo coi thường nhưng gia đình chị kinh doanh thứ này mà, có thể bạc đãi em, không thỏa mãn chút sở thích đồ của em được hay sao? Em cứ dùng đi, ra vào đã có vệ sĩ rồi không sợ đâu, hơn nữa dùng nó cũng thể hiện được thân phận, đồ em dùng trên người cũng là biểu hiện coi trọng em của Duy Khiêm, có thể khiến một số kẻ tiểu nhân kinh sợ, không cho họ cơ hội coi thường em. Chị cũng đã đặt mấy bộ đồ bà bầu cho em rồi, hôn lễ cũng đang chuẩn bị, chi tiết cụ thể thì Duy Khiêm sẽ nói với em, chị không nhiều lời nữa.”

Cái danh tiếng yêu thích trang sức của cô đã cố định rồi, dĩ nhiên làm gì có người phụ nữ nào không yêu thích trang sức chứ, nhưng mà trực tiếp đeo cái vòng cổ hơn trăm vạn trên người thì hơi quá rồi, xem ra người nhà họ Mạc đều nghĩ thoáng như nhau, cô cần phải rèn luyện thêm năng lực thừa nhận của mình.

Hai người lại trò chuyện thêm một lát, Mạc Duy Hoa nhìn đồng hồ thấy đã muộn thì bảo La Duyệt Kỳ trở về phòng nghỉ ngơi.

Về phòng, Mạc Duy Khiêm đã ở bên trong, La Duyệt Kỳ ngồi lên giường hỏi: “Không phải anh đi làm sao, sao lại chạy về đây rồi?”

“Nhớ em mà, buổi chiều có mấy cái hội nghị vợ vẫn không cần thiết thôi.” Mạc Duy Khiêm thấy La Duyệt Kỳ muốn nằm xuống thì cũng sán tới.

“Em muốn ngủ trưa, anh bận thì cứ đi đi.”

Mạc Duy Khiêm lập tức nói: “Nhóc con không có lương tâm, em có biết mỗi ngày anh phải đi làm xa thế nào không? Anh nhớ thương em như thế mà em còn không cảm động nữa.”

La Duyệt Kỳ từ từ nhắm mắt, nghe Mạc Duy Khiêm lải nhải bên tai cũng không đáp lời, chỉ có khoe môi khê cong lên.

“Duyệt Kỳ, em nhìn anh đi, lời anh nói em có nghe vào tai không vậy?”

Ánh mắt La Duyệt Kỳ hơi hé ra một chút: “Có nghe mà, nếu anh đã vất vả thế thì chi bằng ngày thường đừng quay về nữa, cuối tuần về là được rồi.”

“Nói cái gì vậy, chúng ta là vợ chồng mà không gặp nhau hàng ngày thì còn ra gì nữa, mẹ anh không cho chúng ta ngủ chung một phòng đã là quá đáng lắm rồi, em còn nói vậy, có phải muốn trêu chọc anh không hả?” Mạc Duy Khiêm khê cắn hai má La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ lại nhắm mắt lại cười: “Em thấy vẫn không nên về nhiều thì hơn, anh về luôn khiến người ta lo lắng.”

“Cô nhóc này, vẫn còn ăn dấm chua sao, em có nhìn thấy anh để ý tới cô ta bao giờ không? Cho dù nói chuyện với cô ta thì cũng là để xả giận cho em mà, bình thường trước mặt anh em oai phong lắm mà, sao ở trước mặt người phụ nữ họ Ngô kia lại không có chút năng lực phản kháng nào vậy, cứ thế để cô ta bắt nạt? Hối cái gì em cũng trả lời thật, bảo em thừa nhận gì em cũng thừa nhận, sao em ngốc thế?”

“Vốn dĩ em không biết nói dối mà, đâu phải ai cũng biết tính kế người ta như anh chứ.”

Mạc Duy Khiêm tức giận nói: “Anh làm mọi thứ không phải vì em ư? Vòng cổ kia còn không đủ thỏa mãn em sao? Cái tình tình hồ hững này của em là sao hả, trong lòng em nghĩ gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

La Duyệt Kỳ lập tức mở to mắt trừng lại: “Em hồ hững thế nào hả? Đâu phải anh không biết là cứ đến giữa trưa em sẽ mệt rã rời, bình thường lúc nghỉ ngơi cũng chẳng thấy bóng dáng anh đâu thế mà hôm nay lại có hứng chạy về trêu chọc em, nhà anh nhiều phòng như thế, còn có một nữ nghệ sĩ dương cầm, con cái cán bộ cao cấp ôm mỗi tình thâm thiết theo đuổi, chẳng phải các người muốn làm gì thì làm sao, quá tiện còn gì, thế mà còn dám hỏi ngược lại lòng em đang nghĩ gì ư? Anh nói lòng em có thể nghĩ cái gì hả? Mạc Duy Khiêm, em không phải nô tì của anh cũng không phải thú cưng anh nuôi để anh thích thì trêu chọc không thích thì đá sang một bên! Em đòi anh mua thứ đắt tiền như thế cho em sao? Em đòi anh mua trang sức cho em chắc? Thanh danh của em đều bị anh phá hủy rồi, anh thấy em có bao giờ đeo bất kỳ trang sức nào trên người hai không mà đi đâu cũng rêu rao là em thích châu báu hả? Theo em thấy thôi thì thừa dịp bây giờ còn chưa đăng ký kết hôn, chúng ta đã hiểu rõ mọi chuyện, đừng làm chậm trễ nhau nữa! Cùng lắm thì sinh đứa nhỏ này ra để lại cho nhà anh xong em sẽ đi tìm mối khác mà kết hôn, cũng chẳng khó tìm đâu!”

“Bà cô của anh, sao em lại giận vậy chứ, còn suy nghĩ lung tung nữa, chẳng phải bình thường anh đều bận chuẩn bị hôn lễ thôi sao, thời gian thì gấp mà việc cần làm lại nhiều! Anh sợ hãi mà, thời gian anh bên em không nhiều lắm, nghĩ đến lúc em ngồi một mình không có việc gì làm, chẳng phải sẽ lại nhớ thương cái người đang ở Mỹ kia à? Nói em thích châu báu chẳng qua chỉ là tìm cớ để anh mua thứ này thứ kia cho em thôi, là biểu hiện anh tình nguyện tặng em cũng tình nguyện nhận mà. Lúc này là do anh nhất thời hồ đồ, nói nhầm thôi, em đừng giận.” Mạc Duy Khiêm cũng không biết mình làm sao nữa, La Duyệt Kỳ vừa phát tác trái tim hần liền đập bình bịch, khó thở, không khí hít vào đều không đủ dùng. Hắn đã trải qua rất nhiều sóng gió nhưng chưa bao giờ cảm thấy căng thẳng đến vậy, thế này là sao chứ?

“Đó là do anh nghĩ lung tung, em đã quyết định sinh con cho anh rồi anh còn lo lắng gì nữa chứ, Cao Tử Ninh đã báo tin bình an cho em rồi, nói là Kim Đào đang điều trị, không tiện gọi điện cho em, em còn nghĩ cái gì chứ? Đã mấy ngày rồi sao anh vẫn không cho em gặp ba mẹ? Chẳng lẽ hôn lễ không cần sự tham gia của họ sao?” Giọng điệu La Duyệt Kỳ vẫn không tốt lắm.

“Chi tiết hôn lễ anh đã nói qua với ba mẹ em rồi, bên nhà em không cần chuẩn bị gì hết, chỉ cần chờ tính được ngày, thông báo cho người thân bạn bè là xong. Chẳng lẽ anh sẽ bạc đãi cha mẹ vợ hay sao, anh đã cho người đưa ba mẹ đi đảo Ba-li chơi, sau đó còn dạo chơi một vòng quanh các nước Đông Nam Á rồi, lúc ba mẹ trở về cũng là khi hôn lễ chuẩn bị xong.”

Cái gì? Ba mẹ cô ra nước ngoài chơi? Bảo sao mà lâu như thế họ không gọi điện cho cô, Mạc Duy Khiêm này đúng là biết dụ dỗ mà.

“Vậy anh nói xem anh muốn làm hôn lễ thế nào để em còn chuẩn bị tâm lý chứ?”

Mạc Duy Khiêm nhanh chóng nói: “Quy mô hôn lễ đã được khái quát rồi, không mở rộng lắm, chỉ mời người thân bạn bè gần gũi tới tham gia thôi, hiện giờ em không tiện ra nước ngoài nên chỉ có thể tổ chức ở trong nước.”

La Duyệt Kỳ nghe thế thì nhẹ nhàng thở ra, may mà không phải loại hôn lễ quá phô trương, cô có thể tự nhiên hơn một chút.

“Anh đã bàn bạc với người nhà rồi, nguyên tắc hôn lễ là khiêm tốn, trang nghiêm mà xa hoa. Thật ra anh cảm thấy không cần thiết phải xa hoa nhưng mẹ anh kiên quyết muốn thế, cả đời bà đều sinh sống trong môi trường châu báu nên hôn lễ tuyệt đối không tổ chức thể quá đơn sơ được.”

Thời điểm La Duyệt Kỳ nghe đến hai chữ xa hoa, suýt nữa thì sắc nước miếng, cô thật sự không dám tưởng tượng đến trường hợp mà Mạc Duy Khiêm cũng phải dùng đến hai chữ xa hoa này.

“Duyệt Kỳ, sau này em đừng dễ dàng nói hai chữ chia tay được không, chúng ta có được ngày hôm nay không dễ, anh không muốn nghe em nói thế đâu.” Mạc Duy Khiêm thấy La Duyệt Kỳ không nói lời nào liền tự nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

La Duyệt Kỳ lấy lại tinh thần, xoay người ôm cổ Mạc Duy Khiêm dịu dàng nói: “Em biết em cũng có chỗ không phải, do tính tình em không tốt, anh đối với em đã quá tốt rồi mà em còn không biết quý trọng, nổi giận với anh, không nói đạo lý, anh đừng trách em nhé. Vì chuyện Ngô Phái Thanh mà lòng em cực kỳ khó chịu, cô ta vĩ đại như thế, người lại xinh đẹp, năng lực làm việc tốt, ở trước mặt cô ta em không ngẩng nổi đầu lên, trước mặt mẹ anh em cũng luôn phạm lỗi, tay chân lóng ngóng gây chuyện, nên vừa rồi em chỉ mượn đề tài để phát tiết chút thôi, em biết mình sai rồi, nhất định sau này em sẽ sửa.”

Mạc Duy Khiêm thấy La Duyệt Kỳ tự kiểm điểm thì lập tức đau lòng: “Bảo bối của anh, em đừng ầm ứ nữa, em để ý đến cô ta làm gì chứ, chẳng qua mẹ anh không có mặt mũi đuổi cô ta đi, vốn nghĩ cô ta sẽ thức thời mà rời đi, ai biết cô ta lì lợm thế. Cô ta dù có vĩ đại hơn nữa cũng không bằng một ngón tay út của em, chỉ biết dùng mấy thủ đoạn hạ lưu, mọi người vừa nhìn đã hiểu rõ, chỉ như vậy cô ta đã không đủ tiêu chuẩn rồi, vợ Mạc Duy Khiêm này không cần học mấy thứ vớ vẩn đó, sau này em cách xa cô ta một chút, đừng để cô ta dạy hư em. Lại nói, em còn không hiểu nhân cách của anh sao, hôm đó anh tới là vì mẹ anh canh kị quá, bà chỉ sợ anh ăn em thôi, hôm nay anh cũng phải rình lúc mẹ không chú ý để lên vào đây đây, em còn không thêm thương anh nữa.”

La Duyệt Kỳ nở nụ cười: “Vậy anh nói xem anh có yêu em không?”

“Dĩ nhiên là yêu rồi, anh nói nhiều lần thế rồi mà em vẫn còn phải hỏi nữa ư.”

“Em thích nghe, bảo anh nói thêm vài lần cũng không được sao?” La Duyệt Kỳ chu miệng ngả về phía Mạc Duy Khiêm.

“Bảo anh gọi em là tổ tông cũng được chứ xá gì mấy lời yêu thương, giờ thân thể em không tiện lộn xộn đâu, ngồi yên rồi muốn nghe gì anh sẽ nói cho nghe.”

La Duyệt Kỳ lập tức trở nên an phận, nhìn thẳng vào Mạc Duy Khiêm nói: “Em không lộn xộn nữa, anh nói đi.”

Trái tim Mạc Duy Khiêm đập rộn lên, nuốt mấy ngụm nước miếng mới khẽ nói: “Anh yêu em.”

La Duyệt Kỳ ngẩn người một lát, sau đó vui vẻ hôn Mạc Duy Khiêm một cái thật mạnh: “Anh nói một lần em sẽ hôn anh một lần.”

“Được nha, vụ mua bán này không thiệt, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em...” Mạc Duy Khiêm nói liền một hơi hơn 10 lần mới ngừng lại.

La Duyệt Kỳ cười híp mắt, Mạc Duy Khiêm cũng cười híp mắt, hai người dính vào một chỗ hôn đến ngọt ngấy, nhưng trước khi chìm sâu vào mê mị, La Duyệt Kỳ gờ bàn tay đang đặt sau lưng Mạc Duy Khiêm

lên, hướng về phía cửa ra vào tạo một dấu hiệu chiến thắng.

Ngô Phái Thanh giận dữ xoay người, cô ta nghe nói Mạc Duy Khiêm về rồi nên muốn đi tìm hấn giải thích chuyện bát canh hôm đó, thấy cửa phòng La Duyệt Kỳ không đóng chặt liền ngó vào, nhưng chỉ ngó vào một lát cô ta đã hiểu thì ra Mạc Duy Khiêm cũng không lạnh lùng như cô ta nghĩ. Cô ta vẫn tưởng rằng Mạc Duy Khiêm mỉm cười ôn hòa, cử chỉ lịch sự nho nhã nhưng luôn tạo cho người ta khoảng cách không dễ tới gần hấn được. Đến tận hôm nay cô ta mới biết Mạc Duy Khiêm cũng có thể ôn tồn chăm sóc, thân mật với La Duyệt Kỳ đến vậy, cô ta không thể quên được câu nói đầy thâm tình “Anh yêu em” mà Mạc Duy Khiêm vừa nói kia. Ba chữ đó khiến cô ta xác định được người đàn ông này có thể vì người mình yêu mà làm mọi thứ, cũng xác nhận rằng cô ta đã yêu người đàn ông khó lường này rồi!

Nghĩ thế cô ta lại càng hận, rõ ràng vừa rồi La Duyệt Kỳ đã phát hiện ra cô ta đứng ngoài cửa, thế mà còn cố ý biểu hiện vô cùng thân mật với Mạc Duy Khiêm, loại đàn bà không biết thẹn sao có thể xứng đôi với Mạc Duy Khiêm cao quý được?

Trở lại phòng của mình, Ngô Phái Thanh căn bản không thể bình tĩnh được, toàn bộ tâm trí đều là hình ảnh Mạc Duy Khiêm toàn tâm bảo vệ ủng hộ La Duyệt Kỳ trước mặt cô ta, cô ta muốn có được tình yêu đó, tình yêu có thể khiến phụ nữ sống một đời không uống.

Cô ta đang chìm vào đau khổ rồi rầm thì có người gõ cửa phòng cô ta, Ngô Phái Thanh nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình rồi nói: “Mời vào.”

Sau khi thấy người tới là ai, cô ta lập tức thay đổi sắc mặt: “Cô tới làm gì?”

La Duyệt Kỳ đóng chặt cửa cười nói: “Tôi đến xem bộ dạng thảm hại của tình địch, không được sao?”

72. Chương 72

Ngô Phái Thanh cười lạnh nhìn La Duyệt Kỳ: “Tôi không hiểu cô đang nói gì, tôi còn có việc phải làm, mời cô ra ngoài cho.”

“Nghe không hiểu sao? Đừng nói là ngay cả việc thích Mạc Duy Khiêm cô cũng không dám thừa nhận nhé, chỉ thế thôi mà cũng muốn tranh giành à?” La Duyệt Kỳ không thèm để ý tới lệnh đuổi khách của Ngô Phái Thanh.

“Dĩ nhiên là tôi dám thừa nhận rồi, tôi không bao giờ phủ nhận việc tôi thích Mạc Duy Khiêm dù, vốn dĩ dĩ muốn giới thiệu thôi cho Duy Khiêm, chẳng qua là bị người đàn bà vô liêm sỉ như cô dùng mấy thủ đoạn dơ tịen xen vào mà thôi, cô đừng tự đắc sớm quá, chưa biết ai sẽ cười đến cuối đâu!”

“Cô không nhìn rõ người Mạc Duy Khiêm thích là tôi hay sao mà cứ ở lì mãi không đi vậy? Tôi xin chân thành khuyên cô hãy mau chóng rời khỏi nhà họ Mạc đi, điều kiện của cô không tôi, tìm một đối tượng xứng đôi yêu thương lẫn nhau không tốt hay sao mà phải ở lại đây tranh dành? Đây căn bản là một việc làm vô ích.” La Duyệt Kỳ vẫn cho rằng có thể giải quyết vấn đề một cách ôn hòa là tốt nhất.

Ngô Phái Thanh nhìn La Duyệt Kỳ, cô ta cảm thấy người phụ nữ này đúng là nực cười: “Cô là gì của nhà họ Mạc? Chẳng phải cũng chỉ giống tôi thôi sao, ngoài việc cô mang thai thì hai chúng ta có gì khác nhau nào? Cô có tư cách gì mà cao ngạo trước mặt tôi? Muốn đuổi tôi đi sao? Ngại quá, cô không có tư cách này đâu, chưa kết hôn mà đã ngạo mạn đến thế, đúng là đồ quê mùa nông cạn, cô cảm thấy mình xứng với Mạc Duy Khiêm chắc!”

La Duyệt Kỳ cũng không giận, lúc này ai giận trước sẽ là người thua trước: “Có xứng hay không cũng không phải dựa vào lời cô nói, Mạc Duy Khiêm thích là được. Cho dù cô xuất thân cao đến đâu đi chăng nữa thì cũng chỉ như cái rơm, cô có cỡi hết ra nhào lên giường anh ấy thì anh ấy cũng không thèm liếc mắt một cái đâu! Tôi thật lòng khuyên cô, đừng có giờ trò hề rồi sau này phải mất hết mặt mũi rồi đi, tội gì phải vậy chứ? Tạm thời tôi và Duy Khiêm chưa có quan hệ về mặt pháp luật nhưng nếu tôi thấy cô không vừa mắt thì bất cứ lúc nào tôi cũng có thể làm cô cuốn xéo, cô tin không?”

Cuối cùng Ngô Phái Thanh cũng không nhịn được cơn giận trong lòng: “La Duyệt Kỳ, cô đừng khinh người quá đáng, ý vào đứa bé trong bụng mà thích làm gì thì làm. Người nhà họ Mạc không phải ngu ngốc, không

nhìn thấu quỷ kế của cô đâu! Tôi là khách do dì Kỳ mời đến, nếu cô có đầu óc thì nên nghĩ kỹ rồi hãy nói.”

Ngô Phái Thanh cũng coi như người bình tĩnh, không bị cô chọc tức đến mù mịt đầu óc, nhưng cô đã hiểu được đại khái suy nghĩ của cô ta rồi, biết Ngô Phái Thanh không dễ dàng lùi bước mà muốn tiếp tục tranh đấu, La Duyệt Kỳ thở dài trong lòng rồi cười nói: “Vậy chúng ta hãy dựa vào khả năng nửa mình đi, tôi cũng không trách hành động của cô, dù sao Mạc Duy Khiêm cũng là một đối tượng khiến phụ nữ đỏ mắt, đã thấy sự ân cần của người vĩ đại như hần rồi, cô không buông tay cũng là chuyện bình thường. Nhưng mà sớm muộn gì cô cũng sẽ phải hiểu ra quyền chủ động không nằm trong tay cô đâu, Mạc Duy Khiêm mới là người quyết định tất cả.”

Đợi La Duyệt Kỳ rời đi rồi, Ngô Phái Thanh ngồi sụp xuống ghế, hai tay ôm mặt, cố gắng để bản thân không bị lời nói của La Duyệt Kỳ ảnh hưởng, dĩ nhiên cô ta biết chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được nhưng cô ta vẫn thích vẫn yêu! Huống chi đâu phải cô ta không có cơ hội chứ? Cha mẹ Mạc Duy Khiêm đã chắc chắn đứng về phía cô ta rồi, thế mà nửa đường lại nhảy ra một La Duyệt Kỳ cướp đi hạnh phúc của cô ta, nếu cô ta không dùng hết sức lực mà tranh cướp hạnh phúc thì sao có thể cam tâm được chứ?

Ngẩng đầu, vẻ mặt Ngô Phái Thanh đầy đau đớn, cô ta biết dù thế nào cô ta cũng không thể buông tay!

La Duyệt Kỳ cũng cảm thấy hơi áp lực, dù cô có tự tin rằng Mạc Duy Khiêm chỉ yêu mình cô đi chăng nữa thì việc bên cạnh có một kẻ địch luôn như hổ rình mồi vẫn làm cô không thoải mái, nhất là còn phải lo lắng đến hôn lễ rườm rà, còn cả cuộc sống phức tạp sau khi kết hôn nữa, càng nghĩ càng thấy khó chịu.

“Duyệt Kỳ, em sao thế? Sao mà có vẻ nhiều tâm sự vậy?” Mạc Duy Hoa thấy La Duyệt Kỳ ngồi một mình ở sofa phòng khách liền quan tâm hỏi.

“Em không sao, có thể là do nhớ cha mẹ thôi ạ.”

Mạc Duy Hoa nghĩ nghĩ rồi nói: “Có thể là do em ở nhà cả ngày nên cảm xúc bị đè nén thôi, để chị bảo người lái xe đưa em ra ngoài hít thở không khí nhé, em có thể đi dạo phố mua sắm gì đó cho đỡ buồn, để chị đi lấy chỉ phiếu cho em, cứ mua sắm thoải mái, đừng tiết kiệm.”

“Chị, không cần đâu, thể của Duy Khiêm ở chỗ em mà, đúng là em cũng muốn ra ngoài dạo một chút.” Tuy rằng tính cách hai chị em nhà này khác nhau nhưng quan niệm tiêu tiền lại không khác gì nhau, ngay cả lời nói ra cũng giống luôn.

“Xem đi, tâm trạng lập tức tốt lên đúng không, lúc ở Danh Tinh ai đi cùng em?”

“Duy Khiêm đi cùng em.” La Duyệt Kỳ thản nhiên trả lời.

Mạc Duy Hoa nở nụ cười: “Chị nói là vệ sĩ cơ, không phải hỏi người đi dạo cùng em.”

La Duyệt Kỳ ngượng ngùng: “À, do em hiểu sai, em chỉ nhớ Hàn Giang và Vương Bằng thôi, những người khác em không nhớ hết.”

“Việc này đơn giản thôi, để chị gọi Đồng Nguyên sắp xếp, chị nhớ là Duy Khiêm cử 10 người bảo vệ em, để chị sắp xếp thêm 2 người nữa, em đi chuẩn bị một lát đi, chuẩn bị xong chị sẽ bảo người đưa em đi.” Mạc Duy Hoa nhanh chóng sắp xếp mọi việc.

Lúc này La Duyệt Kỳ còn tâm trí đâu mà lo lắng xem có bao nhiêu người đi theo mình chứ, cô giờ vui như chú chim bị nhốt lâu ngày được thả ra vậy, cố gắng đè nén niềm vui đi lên lầu chuẩn bị.

Ra cửa, mấy vệ sĩ vây quanh La Duyệt Kỳ người xa người gần theo các hướng khác nhau, Hàn Giang và Vương Bằng vẫn theo sau không rời một bước bảo vệ cô như trước. Ông chủ Đồng Nguyên đã nói rồi, La Duyệt Kỳ chính là tổ tông sống của Mạc lão đại, chỉ cần xuất hiện chút sai lầm cực nhỏ thôi thì tất cả họ sẽ sống không bằng chết! Thật ra không cần Đồng Nguyên can thiệp thì họ cũng đã tự mình trải nghiệm cả rồi, cho nên cũng đã cẩn thận dặn dò người khác phải luôn luôn cảnh giác.

Vì không quen nơi này nên La Duyệt Kỳ bảo Hàn Giang và Vương Bằng đưa cô tới mấy địa điểm nổi tiếng để dạo.

“Cô muốn đi ngắm châu báu sao?” Thứ đầu tiên Hàn Giang nghĩ đến chính là cái này.

La Duyệt Kỳ ngồi phía sau trợn trắng mắt coi thường: “Không muốn, tôi chỉ muốn đến trung tâm thương mại tùy ý dạo chơi thôi.”

Hàn Giang nghe xong lập tức đồng ý rồi đưa La Duyệt Kỳ tới khu phố kinh danh sầm uất nhất.

Sau khi đi vào trung tâm thương mại, La Duyệt Kỳ cảm thấy đặc biệt hứng thú với đồ dùng trẻ em, nhìn thấy những món đồ be bé xinh xinh thì vô cùng yêu thích, tuy rằng mua bây giờ có hơi sớm nhưng nghĩ đến chuyện sớm muộn gì cũng phải dùng tới thì cô cũng thả tay mua rất nhiều, đến lúc tính tiền mới biết thì ra đồ của trẻ con lại đắt đến vậy. Nhưng cô cũng không chút lán tẩn mà trả tiền, mua xong còn tự nghĩ bản thân đúng là đã dần dần đi vào lối sống xa xỉ, cô bị Mạc Duy Khiêm cưỡng chiều đến sắp biến thành kẻ tiêu tiền như nước rồi.

Lại đi dạo thêm hai trung tâm thương mại nữa, lúc nhìn đến cửa hàng bán đồ trang trí và mấy thứ đồ linh tinh vô cùng tinh xảo, lại thấy có người in ảnh vào làm vật kỷ niệm, La Duyệt Kỳ cũng động lòng, vì thế liền lấy đi động của mình ra bước vào trong.

Cho dù buổi chiều Mạc Duy Khiêm có về nhà cũng không được nhàn rồi, hần quần lấy La Duyệt Kỳ một hồi xong lại phải tới thư phòng làm việc, đến tận khi Mạc Duy Hoa gọi hần xuống ăn cơm hần mới xuống lầu.

Ngô Phái Thanh biết chuyện lần trước ảnh hưởng rất xấu đến hình tượng của mình nên hai ngày nay cô ta cũng vô cùng an phận ngoan ngoãn, không quá mức lấy lòng bất kỳ ai mà vẫn giống lúc trước tìm thời gian thích hợp để theo trò chuyện giải sầu với cha mẹ Mạc Duy Khiêm. Nhưng hôm nay thật hiếm mới có dịp La Duyệt Kỳ ở nhà, nên lúc ăn cơm tối nhìn thấy Mạc Duy Khiêm cô ta khó mà tránh được suy nghĩ muốn thân cận hần, cũng để hần hiểu được sự ôn nhu sẵn sóc của cô ta, đồng thời thay đổi ấn tượng xấu về cô ta của hần.

“Duy Khiêm, anh bận cả ngày rồi, canh hôm nay mùi vị không tệ, anh nếm thử một chút đi.” Ngô Phái Thanh hào phóng bưng chén canh trước mặt mình sang chỗ Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm không thêm để ý đến Ngô Phái Thanh mà đưa mắt quét một vòng hỏi: “Sao Duyệt Kỳ còn chưa xuống?”

Không đợi người khác trả lời, Ngô Phái Thanh đã cười nói: “Duyệt Kỳ ra ngoài dạo phố từ chiều, vừa nãy cô ấy có gọi điện báo là sẽ không trở về ăn cơm chiều mà tự giải quyết ở ngoài luôn.”

“Chị gái con nghe điện, sau khi đến đây Duyệt Kỳ cũng không có cơ hội ra ngoài, thôi cứ để con bé đi dạo cho thoải mái đi, chúng ta ăn cơm trước.” Kỳ Ngọc Châu giải thích bổ sung rồi bảo mọi người ăn cơm.

Mạc Duy Khiêm nghe thế vẫn không cảm đưa lên mà hỏi: “Ai cho cô ấy ra ngoài?”

Chỉ một câu này thôi cũng để mọi người hiểu tâm trạng Mạc Duy Khiêm không tốt rồi, Ngô Phái Thanh hơi suy nghĩ một chút rồi lại đưa chén canh tới gần hần hơn: “Đúng là Duyệt Kỳ nghĩ không chu toàn, tình trạng thân thể cô ấy bây giờ đâu có hợp để đi loạn khắp nơi chứ, đi ra ngoài thì cũng thôi thể mà muộn thế này cũng chưa thêm về, đúng là khiến người ta phải lo lắng mà. Duy Khiêm, anh đừng nóng giận, ăn cơm trước đi, anh đã mệt cả ngày rồi, đừng giận quá mà có hại cho thân thể.”

Mạc Duy Khiêm nhận lấy chén canh từ tay Ngô Phái Thanh, đặt mạnh xuống bàn: “Đồ cô uống qua dùng qua mà cũng dám đưa vào miệng tôi sao? Cô coi trọng bản thân mình quá hay là coi thường tôi quá hả? Coi tôi là kẻ chuyên ăn cơm thừa canh cặn hay sao?”

Tay Ngô Phái Thanh bị nước canh nóng bắn vào hơi đỏ lên, cô ta bất chấp cảm giác đau đớn, lập tức bối rối giải thích: “Em không có ý đó, em chỉ muốn làm anh bớt giận thôi, sợ anh đói bụng nên em không suy nghĩ nhiều như vậy, để em đi lấy cho anh chén khác.”

Ngô Phái Thanh này có thù oán với canh đúng không? Bị đánh nghiêng chén canh hai lần rồi đấy! Mạc Duy Hoa ghen cười, thấy Mạc Duy Khiêm còn định nói gì nữa liền mở miệng cướp lời: “Phái Thanh, em ngồi xuống ăn cơm đi, mặc kệ nó. Là chị bảo Duyệt Kỳ ra ngoài giải sầu đấy, vệ sĩ theo bảo vệ con bé còn nhiều hơn lúc ở Danh Tinh nữa, tự nhiên em nổi giận gì chứ, không để mọi người ăn cơm à?”

“Đi dạo phố cũng được nhưng nói trước với em một câu không được sao? Cô ấy đi lúc nào mà giờ còn chưa về, cô ấy bảo ăn ở ngoài mà chị cũng đồng ý à, cô ấy có thể tùy tiện ăn đồ ăn bên ngoài sao, nếu ăn phải thứ không sạch sẽ rồi đau bụng thì sao?”

Mạc Duy Khiêm nói xong lập tức lấy di động ra gọi cho La Duyệt Kỳ.

Mạc Duy Hoa cũng tức giận: “Em gọi điện thoại gì chứ, sao Duyệt Kỳ không thể ăn ở ngoài hả? Chẳng lẽ vệ sĩ có thể đưa con bé tới mấy quán ăn tầm thường không sạch sẽ chắc, chị thấy em đang cố tình gây sự thì có! Duyệt Kỳ không phải đồ riêng của em, tại sao phải chịu sự quản lý nghiêm khắc của em chứ?”

“Duyệt Kỳ là vợ em, chỉ có em mới có quyền sắp xếp cuộc sống của cô ấy, nếu chị muốn sắp xếp cái gì cũng phải được sự đồng ý của em trước, nếu không thì không thể được!”

Mạc Như Đức và Kỳ Ngọc Châu cũng không có tâm trạng ăn uống nữa mà khuyên Mạc Duy Khiêm: “Được rồi Duy Khiêm, lần sau Duyệt Kỳ ra ngoài nhất định sẽ báo cho con, đừng giận nữa, mau ăn cơm đi.”

Sau đó còn quay sang nói Mạc Duy Hoa: “Con là chị mà còn đi theo tranh cãi với em làm gì, nó nói gì con cứ đồng ý là được rồi, biện giải gì chứ. Khó khăn lắm Duy Khiêm mới về nhà ăn được bữa cơm, bớt tranh cãi đi, đừng chọc giận nó.”

“Ba mẹ đúng là coi nó thành trời mà, nó không vui mọi người đều phải chịu tội cùng nó, nó có ăn hay không thì tùy! Tiêu Tiêu, mẹ con mình cùng ăn, không cần chịu đói cùng người khác!” Ngoài miệng Mạc Duy Hoa nói thế nhưng chị cũng chỉ gấp đồ ăn cho con gái, còn bản thân cũng không động đũa, em trai chị không ăn cơm, chị làm sao nuốt trôi được chứ?

“Mọi người ăn đi, con đợi Duyệt Kỳ về rồi ăn. Con đi gọi điện thoại đã, từ trước đến giờ Duyệt Kỳ đều đi dạo với con, con lo lắng để cô ấy ở ngoài một mình.”

Mạc Duy Hoa khẽ cười, không cho là đúng nói: “Chẳng lẽ hơn hai mươi năm trước khi gặp em Duyệt Kỳ không đi dạo phố chắc? Đúng là buồn cười mà, lại nói cho dù Duyệt Kỳ chưa từng đi dạo phố một mình thì người đi cùng cô ấy lúc trước cũng đâu phải là em? Cô ấy vẫn còn những người khác cùng đi mà.”

“Lúc trước là lúc trước, đã ở bên em rồi thì chỉ có thể đi cùng em, chị còn muốn nói gì nữa hả?” Mạc Duy Khiêm cảm thấy vô cùng chán ghét khi nghe người khác nhắc đến Kim Đào.

“Mạc Duy Khiêm, em biến thái à, Duyệt Kỳ chỉ đi dạo phố thôi mà em đã để ý như thế, em có bệnh phải không?” Mạc Duy Hoa cảm thấy Mạc Duy Khiêm không thèm nói lý, cũng chẳng hiểu sao chỉ là một việc con con mà nó lại phản ứng mạnh đến thế nữa.

Mạc Duy Khiêm cũng không hiểu bản thân bị làm sao nữa, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện La Duyệt Kỳ ra ngoài khi hắn không biết thì hắn liền buồn bực tức giận, tuy biết bản thân như thế là không đúng nhưng hắn không thể không để ý được.

Kỳ Ngọc Châu đành tiếp tục khuyên: “Duy Khiêm, nhất định sau này mọi người sẽ chú ý mà, con mau ăn cơm đi.”

Mạc Duy Khiêm vẫn không nghe mà tiếp tục cầm điện thoại gọi cho La Duyệt Kỳ, kết quả La Duyệt Kỳ trực tiếp từ chối cuộc gọi không thèm nghe máy!

Lúc này Mạc Duy Khiêm thật sự không ngồi yên được nữa rồi, sắc mặt cũng tối sầm xuống, vừa định phát tác thì lại nghe bảo mẫu kêu lên: “La tiểu thư về rồi! La tiểu thư về rồi!”

Ngô Phái Thanh nhìn La Duyệt Kỳ bước nhanh vào nhà ăn, đám người đi phía sau còn xách theo một đồng linh tinh gì đó thì cảm thấy vui sướng khi người gặp họa: Nghĩ mình là mợ hai thật sao? Sắc mặt vẫn còn thản nhiên như thế, vừa nhìn đã biết là tiểu nhân đắc chí rồi, lần này Mạc Duy Khiêm thật sự tức giận rồi! Cô ta chỉ cần ngồi một bên nhìn La Duyệt Kỳ bị dạy dỗ thôi!

73. Chương 73

“Duyệt Kỳ, sao con về nhanh vậy, ăn xong rồi sao? Mua được những gì thế?” Kỳ Ngọc Châu sợ con mình đang tức giận đến mù mị đầu óc sẽ trực tiếp phát giận với La Duyệt Kỳ. Dù sao ở đây còn có người ngoài,

không thể để La Duyệt Kỳ quá khó chịu, lại nói không thể để con bé còn chưa vào nhà đã bị bắt nạt được, tính tình con bà ra sao bà còn không hiểu ư, người ngoài bảo nó chín chắn nhưng thực tế ở nhà nó là một ma vương, từ trước đến giờ đều vô cùng độc đoán, đến cả Văn Thụy con rể bà cũng không muốn trêu chọc nó nữa là một cô bé như La Duyệt Kỳ, làm sao con bé chịu nổi chứ?

La Duyệt Kỳ cười cười, vừa định trả lời thì lại nghe Mạc Duy Khiêm hỏi cô: “Em đi đâu thế?”

“Em đi dạo phố.”

“Sao em không nói với anh tiếng nào đã tự chạy ra ngoài rồi?” Giọng điệu của Mạc Duy Khiêm vẫn không tốt lắm.

“Con sao thế Duy Khiêm, dù sao thì Duyệt Kỳ cũng về rồi, con đừng có giận dỗi nữa, chỉ vì chuyện nhỏ như vậy mà giận thì không đáng đâu. Duyệt Kỳ, con mệt rồi đúng không? Mau bảo người mang đồ lên lầu đi, con cũng phải nghỉ ngơi nữa.” Kỳ Ngọc Châu liên tục chuyển hướng đề tài, ý muốn để La Duyệt Kỳ nhanh chóng cách xa con bà ra một chút.

La Duyệt Kỳ nghe vậy thì cảm thấy vô cùng kỳ lạ nhìn Mạc Duy Khiêm hỏi: “Anh giận ư? Vì sao thế? Không phải buổi chiều vẫn còn vui vẻ lắm sao? Chẳng lẽ là vì em ra ngoài đi dạo ư?”

“Anh không giận, chỉ là vừa mới biết chuyện em không nói tiếng nào đã ra ngoài nên cảm thấy hơi lo lắng thôi. Em ăn gì ở ngoài rồi? Đã ăn no chưa? Em mua những gì vậy?” Thái độ của Mạc Duy Khiêm cũng không ác liệt như mọi người nghĩ mà ngược lại, còn dịu đi rất nhiều.

“Thì ra là thế, đúng là em không phải, vừa nghe muốn đi ra ngoài thì quá vui mừng, hơn nữa chị còn sắp xếp rất nhiều người đi cùng nên em mới quên nói với anh. Xin lỗi đã làm anh lo lắng. Hôm nay em mua rất nhiều thứ cho cục cưng, lát nữa ăn xong cơm sẽ lấy cho anh xem. Nhà còn cơm không, em còn chưa có ăn nữa, mấy người Hàn Giang nói sợ bên ngoài không sạch sẽ, không dám để em ăn, em nghĩ cũng thấy đúng nên về luôn.” La Duyệt Kỳ đứng bên cạnh Mạc Duy Khiêm nhìn bát cơm của hắn, cảm thấy càng đói hơn.

Vốn dĩ Mạc Duy Khiêm nghe La Duyệt Kỳ nói chuyện đã thả lỏng nét mặt rồi, lại nghe cô chưa ăn cơm thì lập tức đưa chén cơm của mình tới trước mặt cô, bảo mẫu thấy thế liền nhanh chóng đi lấy thêm một chén cơm mới.

“Không ăn ở ngoài là được rồi. Hàn Giang, các anh làm rất tốt, tôi sẽ bảo Đồng Nguyên trợ cấp thêm cho các anh. Duyệt Kỳ, em ngồi nghỉ một lát rồi hãy ăn, sao tay lại lạnh thế này?” Mạc Duy Khiêm nắm tay La Duyệt Kỳ hỏi.

Hàn Giang Vương bằng âm thầm liếc nhìn nhau một cái, họ sao dám để La Duyệt Kỳ ăn đồ ăn bên ngoài chứ, trò phiêu lưu đó họ không dám thử đâu, nhờ mà xảy ra chuyện gì thì trách nhiệm quá lớn họ không gánh vác nổi, La Duyệt Kỳ muốn ăn gì thì cũng phải ăn trước mặt Mạc Duy Khiêm mới được. Hai người vui vẻ cảm ơn rồi cùng bảo mẫu chuyển đồ La Duyệt Kỳ mới mua lên lầu.

“Bên ngoài nổi gió, em không ngờ nhiệt độ hôm nay lại thấp thế, mà tay chân em đã hay lạnh rồi nên mới thế, lát nữa nó sẽ ấm lên thôi.”

La Duyệt Kỳ nói xong liền ngồi xuống nhưng Mạc Duy Khiêm lại ngăn cô lại: “Khoan khoan, em đi đôi dép lê của anh trước đi, đôi dép của em đang lạnh, để anh đi một lát cho ấm lên rồi hãy đổi lại nhé.”

La Duyệt Kỳ cũng không khách khí, trực tiếp đổi dép với Mạc Duy Khiêm rồi ngồi xuống bên cạnh hắn, Mạc Duy Khiêm đi đôi dép lê của nữ vào chân để ủ ấm, quả nữa gót chân còn thừa ra ngoài, sau đó hắn vội vàng gấp đồ ăn cho La Duyệt Kỳ.

“Mọi người ăn xong rồi ạ?” La Duyệt Kỳ cầm đĩa lên mới phát hiện những người khác đều ngồi yên không động đĩa, cô nghĩ chắc chỉ còn cô chưa ăn thôi.

Bị La Duyệt Kỳ hỏi vậy, mọi người đang ngẩn ra mới tỉnh táo lại một chút, cùng lúc nghĩ trong phòng ấm áp thế này, dép có thể lạnh cỡ nào chứ, sao mà phải lo lắng đau lòng đến thế? Còn nữa, tình trạng này là sao hả, là không có việc gì nữa đúng không?

Đến Kỳ Ngọc Châu cũng bắt đầu nghi ngờ Mạc Duy Khiêm cố tình tìm lí do trút giận lên đầu họ chứ chẳng có liên quan gì đến việc La Duyệt Kỳ ra ngoài hết. Tuy chỉ là nghĩ vui thế thôi nhưng bà không thể không

thừa nhận cô bé La Duyệt Kỳ nhìn qua góc ghếch không biết nông sâu này thật sự có thể ngăn chặn được tính xấu của con mình, đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn mà.

“À, đều chưa ăn đâu, mọi người mau ăn cơm đi, để lâu lại nguội mất.” Kỳ Ngọc Châu lập tức phản ứng lại, cầm đũa lên ăn cơm, mọi người cũng lập tức động đũa theo.

Ngô Phái Thanh ngậy ngốc nhìn Mạc Duy Khiêm cẩn thận chăm sóc La Duyệt Kỳ, cô ta nghĩ dù Mạc Duy Khiêm có không tra hỏi trách mắng La Duyệt Kỳ quá mức thì ít nhất cũng phải nghiêm túc răn dạy một chút chứ. Cho dù không làm gì thì cũng không thể xuất hiện hành động chăm sóc dịu dàng như thế, càng không thể vừa thấy La Duyệt Kỳ trở về đã vội đổ dành như bảo bối thế kia được!

Vì sao? Vì sao cô ta dùng mọi cách để lấy lòng cũng không đổi được vài câu quan tâm của Mạc Duy Khiêm, thậm chí là một thái độ tốt cũng không được, chứ đừng nói là một nụ cười. Mà La Duyệt Kỳ thì ngược lại, người phụ nữ này có gì tốt, dựa vào cái gì mà có thể nhận được tình yêu của người đàn ông vĩ đại kiệt xuất như Mạc Duy Khiêm chứ? Ngô Phái Thanh không nghĩ ra nên cô ta chỉ có thể cho rằng tất cả là vì La Duyệt Kỳ đang mang thai!

Ngô Phái Thanh lén lút nhìn Mạc Duy Khiêm chăm chú, thấy hắn gấp miếng sườn La Duyệt Kỳ đã cắn một nửa vào trong bát hắn, sau đó lại gấp một miếng sườn đầy thịt vào bát mình, tách riêng thịt ra bỏ vào bát La Duyệt Kỳ, còn bản thân hắn tiếp tục gặm miếng sườn mà La Duyệt Kỳ không gặm được kia.

Chẳng phải nói không ăn cơm thừa canh cặn sao, vậy hắn đang làm cái gì thế?

“Đúng rồi, để biểu đạt sự xin lỗi vì đã làm anh lo lắng, em có quà tặng anh đây.” Cơm nước xong, La Duyệt Kỳ đưa bát canh mình chưa uống hết cho Mạc Duy Khiêm luôn.

Mạc Duy Khiêm uống một ngụm mới cười hỏi: “Quà gì thế?”

“Nhìn nè!” La Duyệt Kỳ lấy hai tấm ảnh chụp từ trong túi quần ra đưa cho Mạc Duy Khiêm xem.

“Của anh đây, em mới bảo người ta làm cho đấy, đúng lúc di động của em có ảnh chụp anh, tấm ảnh này có thể để trong ví tiền của em, anh cũng nhét ảnh của em vào trong ví tiền của anh nhé.”

Mạc Duy Khiêm nhìn tấm ảnh chụp hắn đang làm việc trong tay La Duyệt Kỳ hỏi: “Sao trong di động của em lại có ảnh chụp anh?”

Mọi người đều nghĩ đây là một vấn đề thật xấu hổ, không ngờ La Duyệt Kỳ lại thoải mái trả lời: “Em chụp lúc ngồi trong văn phòng anh đấy, khi đó cảm thấy anh đặc biệt dễ nhìn, đặc biệt đẹp trai nên chụp lén đấy, có vấn đề gì sao?”

“Không vấn đề, em thích chụp thế nào cũng được, ai dạy em nói như thế? Xem ra ba mẹ vợ anh đúng là có phương pháp dạy con nha, bảo bối của anh ăn ngay nói thật, biết sai liền sửa!” Mạc Duy Khiêm cười tùm tùm nhìn La Duyệt Kỳ rồi một hơi uống cạn bát canh.

Mạc Duy Hoa vô cùng hiểu tâm trạng vui sướng lúc này của Mạc Duy Khiêm, chẳng phải chị cũng đã từng bị lời nói thẳng thắn của La Duyệt Kỳ làm cho vô cùng vui vẻ đó sao? Chị hiểu ra rồi, thì ra chỉ có La Duyệt Kỳ không giả bộ, không dối lừa, luôn luôn biểu đạt bản thân một cách chân thật nhất nhưng không khiến người khác phiền chán như vậy mới có thể làm cho em trai chị yêu thích, mới có thể khiến cha mẹ chị cũng phải đồng tình, suy nghĩ vì con bé.

Tất cả mọi người trong gia đình chị đều quen nghe lời nói hoa mỹ, cũng đã quen chuyện anh lừa dối gạt, lúc nói chuyện cũng luôn luôn giữ ý mấy phần, nên khi gặp người thành thật đơn thuần như La Duyệt Kỳ thì cảm thấy vô cùng đáng quý, cũng khiến mọi người cố gắng nâng niu quý trọng.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Mạc Duy Hoa cũng cười theo: “Chính điểm ấy của Duyệt Kỳ khiến người ta phải thương, dù gặp chuyện gì cũng cứ ngậy ngốc thừa nhận mình sai trước, em yên tâm, chắc chắn sau này chị sẽ không để ai bắt nạt em!”

Kỳ Ngọc Châu và bạn già cũng rất vừa lòng, bỏ qua xuất thân, chỉ cần La Duyệt Kỳ có thể giảm bớt không khí căng thẳng trong gia đình thế này, có thể làm con bà vui vẻ thế này là được rồi. Vì thế vừa nghe con gái nói, bà cũng gật đầu biểu hiện đồng ý.

La Duyệt Kỳ cũng cười vui vẻ, cô có suy nghĩ của mình, người nhà họ Mạc có ai không khôn khéo hơn cô chứ, nếu cô ở trong nhà này mà tính toán thiệt hơn, tính kẻ người khác thì chẳng khác gì tìm đường chết cả. Thôi thì không nghĩ gì hết, thắng thắn là chính mình, biểu hiện hết bản thân ra còn tốt hơn, bây giờ đã thấy cách này thật sự có hiệu quả rồi, dĩ nhiên ở trước mặt Ngô Phái Thanh cô sẽ không dùng cách này.

Tim Mạc Duy Khiêm nhũn ra, sờ sờ đầu La Duyệt Kỳ nói: “Đợi có cơ hội chúng ta cùng chụp chung, đến lúc đó lại thay thế hai tấm ảnh này.”

“Cậu, con đã xem ví tiền của mẹ rồi, là của Thuốc Kỳ, cậu cũng thế sao?” Văn Tiêu Tiêu vẫn luôn yên lặng đột nhiên hỏi một vấn đề mà mọi người đều không nghĩ đến.

“Dĩ nhiên rồi, nếu không sao có thể nhét ảnh chụp vào được chứ?”

“Mẹ, mẹ cũng mua cho con một cái ví tiền Thuốc Kỳ nha, con muốn dùng giống như cậu mẹ vậy.”

Suýt nữa thì Mạc Duy Hoa đã cười ra tiếng, chị không ngờ hai người này lại dùng ví tiền Thuốc Kỳ, vì lấy lòng La Duyệt Kỳ, Duy Khiêm thật sự dám xấu mặt mà.

Chị dí trán con gái nói: “Con đòi ví tiền làm gì chứ, con có tiền chắc? Mỗi ngày cho con 20 đồng tiền tiêu vặt đã là nhiều quá rồi, ngoan ngoãn học bài đi, mấy ngày nữa mẹ sẽ mua cho con đồng hồ hiệu Thuốc Kỳ nhé.”

Văn Tiêu Tiêu cũng không tính toán, chỉ bĩu môi nói: “Nhiều đó cũng không ít rồi, con cũng coi như là kẻ có tiền trong nhóm bạn học rồi đó.”

Mọi người nghe xong đều cười ha hả.

“Tiền tiêu vặt của Tiêu Tiêu không đủ dùng ư?” La Duyệt Kỳ nhỏ giọng hỏi Mạc Duy Khiêm.

“Không cần chi tiêu ăn mặc đi lại thì ngân đó đã nhiều rồi, không thể quá nuông chiều hay cho con bé quá nhiều tiền được, chuyên tâm học tập mới là chuyện quan trọng nhất. Nhưng may mà bạn học xung quanh con bé đều thuộc gia đình khá giả, dạy dỗ tốt, chưa từng có đứa bé nào quá xa xỉ quậy phá cả.”

La Duyệt Kỳ cảm thấy Mạc Duy Khiêm nói rất đúng, giáo dục như vậy thì đứa nhỏ mới có tố chất tốt, hiểu được lí lẽ, lại không tạo thành tật kiêu căng xa xỉ, đúng là phương pháp giáo dục hợp lý.

“Hôn lễ chuẩn bị sao rồi?” Mạc Nhữ Đức thuận miệng hỏi một câu.

Mạc Duy Hoa lập tức nói: “Đang nhanh chóng sắp xếp, có lẽ cuối tháng sau sẽ chuẩn bị hoàn tất thôi ba. Tuy thiệp cưới chưa phát nhưng người cần báo con cũng đã báo cả rồi, nói đại khái thời gian để người ta còn sắp xếp lịch trình. Duyệt Kỳ, em muốn mời người thân bạn bè nào cũng liệt kê danh sách ra đi để chị sắp xếp máy bay đưa họ tới đây, khách sạn thì chắc chắn là sẽ ở khách sạn 5 sao cao cấp rồi, nhất định phải chiêu đãi bên thông gia thật tốt mới được.”

“Dạ, ngày mai em sẽ viết danh sách, nhưng mà làm thế có tốn kém quá không?”

“Có đáng gì đâu, tiền tiêu rồi thì lại kiếm, nhà ta cũng không phải quá tiết kiệm. Phái Thanh, hay em ở lại đến tháng sau rồi hãy về nhà nhé, vừa hay tham gia hôn lễ luôn.” Mạc Duy Hoa quay đầu nhìn Ngô Phái Thanh đang cúi đầu không nói, chị vừa khéo léo vạch ra giới hạn thời gian để cô ta rời đi vừa khiến đối phương phải hết hy vọng.

Ngô Phái Thanh bấm chặt móng tay vào mu thịt mới có thể khiến bản thân hơi tỉnh táo lại, ngẩng đầu lễ phép nở nụ cười nói: “Vâng, có thể được tham gia hôn lễ của Duy Khiêm đúng là vinh hạnh của em, em sẽ chuẩn bị quà thật tốt.”

Tháng sau! Thời gian cô ta có chỉ còn chưa đầy một tháng, cô ta không thể cứ mãi đau lòng mà không làm gì cả, phải nhanh chóng hành động. Hơn nữa cô ta đã hoàn toàn hiểu rõ rồi, đứa bé mới là mấu chốt, cần có đứa bé, như thế cô ta mới có thể nhận được sự yêu thương che chở của Mạc Duy Khiêm như La Duyệt Kỳ!

74. Chương 74

Từ trên xuống dưới nhà họ Mạc đều bận rộn vì bữa tiệc đáp lễ và hôn lễ của Mạc Duy Khiêm, nhà lớn Mạc gia được trang trí kết hợp Trung - Tây, nhìn qua còn thấy vui mừng náo nhiệt hơn cả năm mới, La Duyệt Kỳ cũng bị cảm xúc sung sướng này cuốn hút, càng ngày càng cười nhiều hơn, tính tình cũng dịu ngoan đáng yêu hơn nhiều, mọi thứ đều nghe theo nhà họ Mạc, hỏi gì cô cũng chỉ nói vâng.

Kết quả là cô càng như thế, người nhà họ Mạc càng không muốn bạc đãi cô, cả ngày Kỳ Ngọc Châu đều đưa các loại trang sức cho La Duyệt Kỳ xem, còn nói đưa cả nhẫn tổ truyền của bà cho La Duyệt Kỳ để làm nhẫn cưới cho cháu dâu tương lai!

La Duyệt Kỳ nghe thế mà đứng ngồi không yên, nếu cô mà sinh con gái thì có phải sẽ bị ghẻ lạnh không?

Ngồi trong phòng khách cô lặng lẽ nói mấy chuyện này với Mạc Duy Khiêm khiến hắn bật cười ha hả: “Bé ngốc, mẹ anh chỉ nói thế thôi, dù là cháu trai hay cháu gái bà cũng vui vẻ mà, em đừng suy nghĩ nhiều, chỉ cần là con của hai ta anh đều yêu thích hết. Nhưng mà nhẫn này đúng là nhẫn tổ truyền đấy, nghe nói lúc trẻ bà nội anh cũng đeo, tuy nói giá trị trường cực cao nhưng giá trị tình cảm còn là vô giá cơ, lúc mẹ đưa em cứ nhận lấy là được.”

La Duyệt Kỳ nghe xong cảm thấy yên tâm không ít nhưng vẫn không hoàn toàn thả lỏng, nhưng sau đó cô nghĩ, chỉ cần bé cứng khỏe mạnh thì quan tâm nó là trai hay gái làm gì, người khác nghĩ sao không quan trọng, chỉ cần bé cứng được cha mẹ yêu thương là đủ rồi.

“Sao vậy, anh mới khuyên mấy câu em đã an tâm rồi à?” Mạc Duy Khiêm thấy La Duyệt Kỳ thả lỏng toàn thân liền trêu cô.

“Dĩ nhiên rồi, người em tin tưởng nhất là anh mà.” La Duyệt Kỳ vừa ăn hạch đào vừa thản nhiên trả lời.

Mạc Duy Khiêm lập tức vui vẻ cười híp mắt: “Là anh thật sao?”

“Ừm, ngoài ba mẹ em thì anh xếp thứ hai.”

Hắn không cần ghen tị với ba mẹ vợ, lời La Duyệt Kỳ nói đã xác nhận hắn hoàn toàn thay thế được địa vị của Kim Đào trong lòng cô rồi, không gì có thể làm hắn vui hơn điều này!

Mạc Duy Khiêm mừng rỡ lấy nhân hạch đào cho La Duyệt Kỳ, sau đó lại tiếp tục tách vỏ để riêng nhân sang một bên cho cô.

(Hạch đào = quả óc chó)

Ngô Phái Thanh đứng ở trong góc nhìn hai người vô cùng thân thiết ngồi trên sofa, hận đến mức cắn môi đến trắng bệch, La Duyệt Kỳ này đúng là giỏi diễn trò, mấy ngày nay cô ta nhận lỗi với Kỳ Ngọc Châu, lại thành khẩn đề nghị giúp chuẩn bị tiệc tối và hôn lễ, nhưng dù cô ta có cầu xin thế nào thì Kỳ Ngọc Châu cũng chỉ đồng ý để cô ta giúp chuẩn bị tiệc tối thôi, về phần hôn lễ thì bà nói đây là việc lớn nhà họ Mạc, không thể làm phiền khách khứa nhúng tay vào được, vốn dĩ cô ta muốn xử lý hôn lễ để người ngoài mơ hồ về thân phận của La Duyệt Kỳ, kết quả là không có cơ hội thực hiện.

Mà ấn tượng về Mạc Duy Khiêm càng lúc càng khắc sâu, càng lúc càng quyến rũ cô ta, từ trước đến giờ cô ta chưa từng thấy một người đàn ông nào có thể coi phụ nữ là bảo bối mà cưng chiều như Mạc Duy Khiêm! Mấy ngày nay cô ta nhìn rất rõ, không ai dám to tiếng với La Duyệt Kỳ, không ai dám đối xử tệ với La Duyệt Kỳ, cảm xúc của Mạc Duy Khiêm thay đổi theo sự biến hóa của La Duyệt Kỳ, cho nên toàn bộ người nhà họ Mạc không ai dám không tôn kính dám không coi trọng La Duyệt Kỳ. Nhưng cô ta vô cùng tin tưởng tất cả những điều này chỉ là tạm thời thôi, chẳng qua bấy giờ Mạc Duy Khiêm bị La Duyệt Kỳ mê hoặc, chỉ cần hắn nhận ra bộ mặt thật của La Duyệt Kỳ thì chắc chắn hắn sẽ không thềm liếc nhìn người đàn bà kia dù chỉ một cái nữa.

Đội Mạc Duy Khiêm nhận được điện thoại rồi đi rồi Ngô Phái Thanh mới bước tới.

La Duyệt Kỳ ngẩng đầu liếc nhìn Ngô Phái Thanh đang đứng trước mặt mình, không lên tiếng mà tiếp tục ăn hạch đào, đục tạt chí.

“Ngay cả phép lịch sự cơ bản nhất cô cũng không có sao? Không cần chào hỏi khách sao?” Ngô Phái Thanh khinh miệt châm chọc La Duyệt Kỳ.

“Cô xác nhận cô là khách mà không phải kẻ mặt dày mày dạn ăn chực nhà người khác chứ? Huống chi đối với người phụ nữ dám mơ ước người đàn ông của tôi, tôi không hắt nước bẩn lên người cô đã là tốt lắm rồi, còn dám nói lễ phép với tôi à. Thôi thì cô cứ nghĩ lại xem cái tài năng rất cao, lễ nghi tu dưỡng rất tốt mà cô tự phong ỳnh, còn cả đạo đức cơ bản nhất của con người nữa, có còn sót lại gì trong cô hay không! Tôi và cô chẳng có gì để nói với nhau đâu, lúc chỉ có hai chúng ta thì không cần gây khó xử cho nhau làm gì, nói ít chút đi.”

“La Duyệt Kỳ, chỉ ở trước mặt tôi cô mới để lộ bộ mặt thật của mình đúng không? Duy Khiêm và người nhà họ Mạc không biết cô chỉ là con đàn bà nhà quê chanh chua, vì ham sự giàu sang phú quý nhà họ Mạc nên mới dùng hết thủ đoạn bỏ lên giường Duy Khiêm đúng không? Cô nghĩ rằng chỉ như thế thôi đã có thể gả được vào cửa nhà giàu sao? Nói cho cô biết, loại đàn bà như cô, dù có thành công cũng không sống thoải mái được đâu. Tôi đã biết hết chi tiết về cô rồi, lúc ở Danh Tinh cô đã có vị hôn phu, chuẩn bị kết hôn rồi, thế mà sau khi gặp Duy Khiêm lại sống chết bám lấy, thậm chí không tiếc hủy bỏ hôn lễ, cô đúng là kẻ trơ trên!” Ngô Phái Thanh đã nhờ người nhà điều tra tình trạng của La Duyệt Kỳ và Mạc Duy Khiêm nhưng cũng không biết được gì nhiều, chỉ biết La Duyệt Kỳ chuẩn bị kết hôn nhưng lại hủy bỏ hôn lễ vì Mạc Duy Khiêm, Ngô Phái Thanh suy nghĩ một chút cũng hiểu được gần hết rồi.

La Duyệt Kỳ lạnh lùng nhìn Ngô Phái Thanh nói: “Cô nói cha cô là phó cục trưởng, mẹ cô là bác sĩ, bản thân cô cũng là nhân tài nghệ thuật đã từng du học, sao có thể phun ra những lời thô thiển đến vậy? Ngô Phái Thanh, tôi nói cho cô biết, mỗi người đều có suy nghĩ riêng nên mới có thể dùng các tiêu chuẩn khác nhau để đánh giá một người! Cho nên tôi chỉ có thể nói bản thân cô nhắm vào điều kiện của Mạc Duy Khiêm cho nên đánh giá ai cũng như mình, còn phán đoán lung tung vô căn cứ về quá khứ của người khác nữa. Tôi thu lại những lời lúc trước tôi đã nói, tôi hy vọng không có người đàn ông tốt nào xui xẻo gặp phải cô! Tôi hơi ngạc nhiên, lí do gì mà cô có thể tự đại như thế hả? Tự đại đến mức trong tình huống người ta không có chút cảm tình nào với cô mà cô vẫn vọng tưởng chỉ cần đuổi được bạn gái hiện tại, thậm chí là vợ của người ta đi thì cô có thể lên thay thế? Cha mẹ cô chưa từng dạy cô không được tham dự vào tình cảm và hôn nhân của người khác sao? Hay là vì cô ở nước ngoài quá lâu, cái tốt không học chỉ học được bản lĩnh làm kẻ thứ ba không kiêng nể gì mà giành giật tình cảm hả?”

Ngô Phái Thanh đỏ bừng mặt, cô ta không ngờ bình thường La Duyệt Kỳ ít nói lại có thể thao thao bất tuyệt một cách sắc bén như thế, khiến cô ta không nghĩ ra được lời nào để ứng đối, chỉ có thể tức giận nhìn La Duyệt Kỳ vẫn nhàn nhã ăn hạch đào.

Lại đứng đó thêm một lát, Ngô Phái Thanh xác định dù có tranh cãi thêm nữa cô ta cũng chẳng được ích lợi gì, càng không chọc tức được La Duyệt Kỳ, cô ta cũng lo Mạc Duy Khiêm quay lại nên đành xoay người nhanh chóng rời đi.

La Duyệt Kỳ nhìn bóng dáng Ngô Phái Thanh rời đi, lắc đầu thở dài: Loại phụ nữ bị nuông chiều, thiếu nội hàm này vĩnh viễn chỉ nghĩ đến sở thích và lợi ích của cô ta, sao có thể hiểu được người đã từng trải qua hãm hại phản bội, suýt nữa mất mạng như cô không dễ chọc chứ? Người chưa từng trải qua đau đớn và bị ép tới đường cùng thì sẽ không bao giờ trưởng thành! Nếu gia đình Cao Tử Ninh không xảy ra biến cố thì cô bé sao có thể thoải mái dửng dưng cảm thế chứ? Dĩ nhiên chính cô cũng đã trải qua thời gian tôi luyện, chẳng những học được nhiều điều mà cũng đã hiểu rõ nhiều chuyện, tiếc là con người luôn suy nghĩ khác nhau. Ngô Phái Thanh căn bản là một cô gái đang mù mịt vì mơ ước của mình! Cô không thể không đề phòng được, cũng không thể không đề phòng cho Mạc Duy Khiêm, chỉ mong Ngô Phái Thanh còn chút tự trọng cuối cùng!

Kỳ Ngọc Châu chẳng những luôn nghĩ cách điều trị thân thể cho La Duyệt Kỳ, còn tìm một bác sĩ trung y đến bắt mạch cho La Duyệt Kỳ.

“Duyệt Kỳ, vị Trịnh tiên sinh này là thần y vô cùng nổi tiếng đấy, chỉ chuyên xem bệnh ột số lãnh đạo, con để ông ấy bắt mạch một chút, mọi người cũng được yên tâm.” Kỳ Ngọc Châu đến phòng La Duyệt Kỳ, giới thiệu lại lịch vị bác sĩ cho cô biết.

Chuyện này quá phô trương rồi, thân thể cô không có chỗ nào bất thường, ngay cả nôn nghén cũng không

có, cần gì phải bắt mạch nữa chứ? Nhưng nếu đã là thần y hiểm có thì cứ để ông ấy bắt mạch cho yên tâm, vì thế cô ngoan ngoãn gật đầu.

Vị bác sĩ già vừa bước vào khiến người ta có cảm giác rất yên tâm, tuy không phải tiên phong đạo cốt gì nhưng mặt mũi hiền lành khiến người ta vừa nhìn vào đã cảm thấy yên tâm tin tưởng rồi.

Chỉ mất mạch cũng dùng gần nửa tiếng, sau đó còn xem xét thêm nữa, La Duyệt Kỳ sắp ngủ quên luôn, vất vả lắm mới xong việc, bác sĩ già chỉ nói một câu: “Không tời.” Sau đó liền mở cửa đi ra ngoài.

La Duyệt Kỳ trợn tròn mắt, đây thật sự là thần y à? Không cần khám cũng biết kết luận này rồi mà.

Kỳ Ngọc Châu vỗ vỗ tay La Duyệt Kỳ nói: “Con nghỉ ngơi đi, bác đi tiễn bác sĩ.”

La Duyệt Kỳ cảm thấy rất kỳ là nhưng cũng không nói gì.

Kỳ Ngọc Châu mời Trịnh tiên sinh ngồi xuống sô pha phòng khách rồi sốt ruột hỏi: “Trịnh tiên sinh, ông cảm thấy đó là trai hay gái?”

Trịnh tiên sinh trầm tư một lát mới nói: “Thai còn bé quá, kết luận sẽ không chuẩn lắm nhưng theo tôi thấy thì khả năng 8 phần là trai.”

Kỳ Ngọc Châu nghe xong thì vui đến choáng váng: “Hazz, thật ra tôi chỉ có chút hi vọng thế thôi, nếu là con gái thì chúng tôi cũng rất vui mà, chỉ mong là con trai thì tốt hơn, dù sao nhà họ Mạc chúng tôi bốn đời đơn truyền rồi. Hôm nay ông nói thế khiến tôi vui đến mức không biết nên nói gì cho phải, tôi tin lời ông mà, để tôi cho người đưa ông về, sau này tôi nhất định sẽ hậu tạ, những chuyện khác đợi con dâu tôi sinh xong rồi sẽ tạ ơn ông một thể.”

Trịnh tiên sinh xua tay: “Không cần đâu, việc này chẳng qua là tiện tay thôi, hai gia đình chúng ta đã có tình cảm bao nhiêu năm, nếu không tôi cũng không đến đâu, đợi nhà bà sinh được cháu vàng rồi tôi còn phải đến chúc mừng ấy chứ, sao có thể nhận quà cảm ơn được.”

Kỳ Ngọc Châu cũng không tranh cãi, dù sao nếu muốn cảm ơn cũng không thiếu cơ hội, cùng lắm là tạo điều kiện cho con cháu nhà họ Trịnh là được rồi. Bà liên tục cảm ơn rồi mới cho người đưa Trịnh tiên sinh về.

Sau đó Kỳ Ngọc Châu về phòng bắt đầu lấy toàn bộ châu báu trong tủ bảo hiểm của mình ra, chọn lựa xong cho người đưa ba hộp lớn một hộp nhỏ sang phòng La Duyệt Kỳ.

“Bác gái, bác làm gì vậy?” La Duyệt Kỳ đang ngồi ở cạnh cửa sổ ngắm lá rụng, thấy Kỳ Ngọc Châu mang theo một đồng người đến thì lập tức đứng dậy hỏi.

Kỳ Ngọc Châu nhanh chóng bước tới bảo La Duyệt Kỳ ngồi xuống: “Mau ngồi đi, con đang mang thai không cần phải để ý tới mấy cái lễ tiết này. Duyệt Kỳ, mấy thứ này là đồ mẹ sưu tập nhiều năm qua, con nhìn xem có thích không, phẩm chất không cần nói mà tay nghề chế tạo cũng là cực phẩm, trong những trường hợp đặc biệt, mang chúng rất phù hợp với thân phận của con.”

(Editor: Từ đây thay xưng hô của cha mẹ Mạc Duy Khiêm từ bác thành ba mẹ cho thân mật nhé, trong tiếng TQ toàn ta - ngươi, hazz, chỉ biết chuyển theo cảm nhận của mình thôi.)

La Duyệt Kỳ lại há hốc mồm nhìn về ba cái hộp đang sáng lóe đủ màu sắc từ các loại trang sức châu báu, cảm thấy có cho cô vài đôi mắt nữa cũng không đủ dùng.

“Bác gái, những thứ này quá quý trọng, mà đều là thứ bác thích, sao cháu có thể muốn được chứ?” La Duyệt Kỳ bị dọa, bác gái này sao mà còn mạnh tay vùng tiền hơn cả các con mình vậy?

“Mẹ đã nói cho con thì con cứ nhận đi, nếu không thích thì ở chỗ mẹ vẫn còn một ít, con cứ tùy ý chọn. Đúng rồi, ở ngân hàng cũng cất một ít, hôm nào rảnh mẹ sẽ đưa con đi xem. Còn trong hộp nhỏ này là mấy thứ có kiểu dáng thích hợp với người có tuổi, con đưa tới để mẹ ruột con đeo chơi đi, đây cũng coi như chút tâm ý mẹ tặng bà thông gia. Ba mẹ vẫn luôn áy náy chuyện con chưa kết hôn mà đã để con phải vất vả mang thai, cho nên đừng làm ba mẹ ruột con nghĩ nhà ta khó khăn không có thành ý mà lo lắng cho con, cũng để con không phải chịu ầm ức.”

“Đeo chơi” là câu cửa miệng của nhà họ Mạc à, sao mà từ già đến trẻ ai cũng nói câu này thế? Nhưng mà La Duyệt Kỳ vẫn vô cùng cảm động vì lời Kỳ Ngọc châu nói, lại nghĩ người nhà họ Mạc luôn nói một là một hai là hai, mà Kỳ Ngọc Châu cũng thật lòng lo lắng cho cô, thôi thì cứ nhận lấy, như thế mọi người đều vui vẻ hòa thuận.

Vì thế cô liền vô cùng vui vẻ nhận lấy, lại lấy ra hai món đeo lên người, đứng trước gương nhìn ngắm nửa ngày. Kỳ Ngọc Châu thấy La Duyệt Kỳ thích như thế thì cũng vui: “Kiến thức về châu báu rất nhiều, con thích mấy thứ này cũng coi như có duyên với nhà họ Mạc, sau này mẹ sẽ dạy con mấy điều cần chú ý, con học được rồi sẽ không sợ bị lừa, mua nhầm hàng nữa. Đợi con sinh đứa nhỏ xong có thể làm quen với công việc buôn bán của gia đình ta, dù sao sau này mọi thứ của nhà họ Mạc đều là của con và Duy Khiêm mà!”

Lời này đúng là khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp, La Duyệt Kỳ liên tục gật đầu, vừa cảm động lại hơi kích động.

Sau đó Kỳ Ngọc Châu vừa cười ha hả vừa nói cho La Duyệt Kỳ biết vị trí tủ bảo hiểm trong phòng, còn nói mật mã, để cô bỏ hết châu báu vào trong khóa lại rồi mới đi khiến La Duyệt Kỳ bắt đầu nghi ngờ, có phải mỗi phòng trong nhà họ Mạc đều có tủ bảo hiểm không?

Sau khi bị La Duyệt Kỳ châm chọc, Ngô Phái Thanh cực kỳ cáu giận nhưng vẫn muốn biểu hiện thật tốt trước mặt người nhà họ Mạc nên vô cùng cẩn thận sắp xếp chuẩn bị bữa tiệc.

“Sao lại sắp xếp bộ đồ ăn này ra đây, nó hoàn toàn không hợp với chính thể bữa tiệc.” Ngô Phái Thanh nhìn bộ đồ sứ vô cùng chói mắt thì nhú mày, hoa văn màu trắng nhuốm máu đào này hoàn toàn không hợp với chính thể bàn ăn!

Dì Triệu - người đã làm việc ở nhà họ Mạc gần 20 năm cười nói: “Đây là bộ đồ ăn sứ tro xương của Cảnh Đức Trấn, được cố ý mang ra để La tiểu thư dùng, vừa bảo vệ môi trường vừa không có hại cho sức khỏe.”

(Sứ tro xương còn được gọi là Bone China là một loại đồ sứ được chế tạo từ tro xương động vật trộn với khoáng chất fensfat (còn gọi là Tràng Thạch) và đất sét trắng (cao lanh) có đặc điểm nhẹ, trong và màu sắc đẹp. Sứ tro xương không chứa chì, cadmium hay các kim loại nặng chứa chất gây ung thư, vì thế sẽ không có hiện tượng bị nhiễm độc chì do sử dụng sứ xương, điều này nổi trội hơn hẳn so với các loại gốm sứ trắng men thông thường khác - Các bạn có thể tham khảo thêm thông tin trên GG)

Ngô Phái Thanh cười khê, không cho là đúng nói: “Không phải chỉ là sứ tro xương thôi sao, có gì hiếm lạ đâu, ai chẳng biết sứ tro xương có nguồn gốc từ nước Anh chứ, bộ đồ ăn này chắc cũng chỉ đến 10 vạn là cùng.”

Dì Triệu liếc mắt nhìn Ngô Phái Thanh một cái mới lễ phép nói: “Đúng là đồ bình thường thì có giá đó, nhưng hề là thứ nhà họ Mạc cố ý lấy ra thì thật sự không tìm ra được món nào có giá 10 vạn bèo bọt đó đâu, tôi làm việc ở đây lâu cũng hiểu được đôi chút. Theo tôi biết thì hoa văn trên bộ đồ ăn này là do một danh họa vẽ lên, tiểu thư nhìn con dấu trên đó sẽ biết, hơn nữa vị danh họa này đã qua đời, nên có thể coi đây chính là một đồ vật quý giá, độc nhất vô nhị, còn giá cả của nó thì tôi không quá hiểu nên không dám nói lung tung.”

Ngô Phái Thanh nhìn tên trên con dấu kia cảm thấy thật sự quen mắt, dù cô ta không quá hiểu biết về vấn đề này nhưng cũng biết giá trị của tác phẩm nghệ thuật là không thể đo lường, huống chi lại là họa phẩm độc nhất vô nhị này, nhưng càng như thế cô ta càng tức giận hơn: “Đồ vật như thế mà các người lại lấy ra cho người ta dùng? Mà nó cũng không hợp đồ ăn, vẫn nên mau chóng cất đi. Bảo vệ môi trường, không hại sức khỏe? Chẳng lẽ còn có người dám đầu độc cô ta hay sao chứ, hay là đồ ăn cũng có người bỏ độc?”

Dì Triệu vẫn duy trì thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Đây là việc Mạc phu nhân cố ý dặn dò, nếu tiểu thư lo lắng đến chính thể thì mời bàn bạc lại với Duy Hoa rồi quyết định.” Từ trước đến nay người làm trong nhà họ Mạc đều trực tiếp gọi thẳng tên hai chị em Mạc Duy Hoa và Mạc Duy Khiêm.

Đến lúc ăn cơm chiều, La Duyệt Kỳ bảo Mạc Duy Khiêm ngắm nhìn hai loại trang sức cô đang đeo, còn nói là do Kỳ Ngọc Châu ỉn.

“Mẹ, mẹ làm thế này là sao chứ? Mẹ ghét bỏ con tặng Duyệt Kỳ quá ít ư? Ngay cả đồ riêng cũng lấy ra, cả bộ đồ ăn này nữa, không phải mẹ vẫn cất giữ nó như bảo bối ư? Sao lại nỡ bỏ ra dùng rồi?” Mạc Duy

Khiêm cũng không hiểu sao mẹ mình đột nhiên lại hào phóng như thế, nhưng mà chỉ cần đối xử tốt với Duyệt Kỳ thì hẳn không có ý kiến, huống chi mẹ còn tặng châu báu mà Duyệt Kỳ thích nhất nữa chứ.

“Con nói gì thế, Duyệt Kỳ là con dâu nhà họ Mạc, sao mẹ có thể không chú ý nó được chứ, cũng khổ cho con bé, còn nhỏ tuổi mà đã phải chịu đựng tính tình xấu xa của con, sau này con phải chú ý ẹ, tốt nhất là bỏ bớt tính xấu của con đi!” Kỳ Ngọc Châu mượn cơ hội cảnh cáo con mình.

Mạc Duy Khiêm quay đầu nhìn La Duyệt Kỳ nói: “Nhóc con, em thật có bản lĩnh nha, có thể khiến mẹ anh thiên vị em nhanh như thế, xem ra sau này anh không có ngày lành nữa rồi. Lại đây nào bà xã đại nhân, con cá đá này là cố ý làm cho em đói, em ăn nhiều chút.”

(Cá đá: Nguyên văn là xích điểm thạch ban ngư vì cái tên và công dụng mà ta nghĩ loại cá này chính là cá mặt quỷ, các nàng có thể tra thêm thông tin trên GG)

Mạc Duy Hoa cũng cười nói: “Duyệt Kỳ, em có thể ăn nhiều cá này, giá trị dinh dưỡng của nó rất cao, hơn một ngàn một cân đấy, quốc yến cũng chỉ đến thế thôi, mọi người cũng được hưởng phúc theo em nè, bình thường không có đồ tốt thế này mà ăn đâu.”

La Duyệt Kỳ cũng biết hải sản quý rất đắt tiền nhưng không ngờ cá cũng thế, đúng là phải ăn nhiều mới được, không nên lãng phí.

Mạc Duy Khiêm không ngừng gấp đồ ăn cho La Duyệt Kỳ, La Duyệt Kỳ sắp ăn không nổi nữa nhưng lại không muốn phụ lòng tốt của hắn nên vẫn cố gắng ăn.

“Ăn không hết thì đừng cố ăn, anh muốn em ăn nhiều hơn nhưng không muốn em ăn no đến khó chịu đâu.” Mạc Duy Khiêm đoán La Duyệt Kỳ đã ăn đủ, cảm thấy cô ăn hơi gắng gượng hẳn liền lấy đĩa đồ ăn về phía mình, không để cô ăn thêm nữa.

Những người khác cũng nở nụ cười, Mạc Nhữ Đức cũng liên tục cười nói: “Duyệt Kỳ quá thành thật, luôn không muốn từ chối người khác, tính cách như thế sẽ làm con chịu thiệt, sau này phải theo Duy Hoa học thêm mới được.”

La Duyệt Kỳ nhanh chóng đồng ý, sau đó buông đũa xuống cười tủm tỉm nói chuyện với Mạc Duy Hoa. Mạc Duy Khiêm vẫn như cũ dọn toàn bộ cơm thừa đồ ăn của La Duyệt Kỳ vào bát mình ăn sạch.

Ngô Phái Thanh tỏ vẻ không phát hiện ra tình cảnh trước mắt, chỉ chuyên tâm ăn cơm, ăn xong cũng chỉ ở bên cạnh mỉm cười không nói gì.

Lại qua mấy ngày, La Duyệt Kỳ đang trong phòng nhằm chán chơi đùa mấy thứ trang sức, chợt nghe thất tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Sau đó cô giương mắt nhìn, thấy người vào là Ngô Phái Thanh liền hỏi: “Có chuyện gì?”

“Tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với cô, nếu cô có thể thắng thắn trong cuộc trò chuyện này thì có lẽ tôi sẽ buông tha tình cảm dành cho Duy Khiêm, cũng lập tức rời khỏi nhà họ Mạc.”

La Duyệt Kỳ lập tức đứng lên hỏi: “Cô nguyên ý nói chuyện? Vậy thì quá tốt, mời ngồi.”

“Chúng ta đến thư phòng rồi nói, ở trong căn phòng đẹp đẽ sang trọng này tôi không có tâm trạng.” Ngô Phái Thanh nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

La Duyệt Kỳ cũng nhanh chóng thu dọn mọi thứ, theo sát phía sau tới thư phòng.

75. Chương 75

La Duyệt Kỳ vừa đóng cửa phòng xong, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, sao tự nhiên Ngô Phái Thanh lại nghĩ thông suốt, còn thay đổi thái độ nhanh như vậy? Chuyện này không đúng lắm, cô thà lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử chứ không thể quá mức khinh thường mọi chuyện được, sự an toàn của bản thân và người nhà mới là quan trọng nhất.

Vừa nghĩ thế, cô lại mở cửa phòng tìm quanh nhưng không tìm được thứ gì thích hợp làm vũ khí phòng thân, cuối cùng đành cầm lấy một món đồ trang trí hình cây bằng đồng mang theo đến thư phòng.

“Sao cô lè mề nửa ngày thế, không chút thành ý nào cả, tôi là thật lòng muốn nói chuyện thẳng thắn với cô!” Ngô Phái Thanh hơi không kiên nhẫn.

“Tôi ra khỏi phòng mới nhớ tới món đồ này vốn ở thư phòng Duy Khiêm, cứ quên mang trả nên quay về lấy, cô muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi.” La Duyệt Kỳ cố ý cách xa Ngô Phái Thanh, lại đem món đồ trang trí bằng đồng kia đặt ngay gần nơi cô có thể vươn tay đến lấy.

Dường như Ngô Phái Thanh căn bản không quan tâm tới hành động của La Duyệt Kỳ, thái độ của cô ta đột nhiên trở nên hiền lành: “Vậy tôi sẽ nói thẳng nhé, cô biết tôi yêu Duy Khiêm, tuy tôi không ở bên anh ấy lâu như cô nhưng tôi dám khẳng định tình cảm tôi dành cho anh ấy tuyệt đối là nhiều hơn cô. Lúc chưa về nước, bác trai bác gái rất hài lòng về tôi, không ngờ cô lại mang thai, điều này khiến cô chiếm hết chỗ tốt, dù tôi có không cam lòng cũng chỉ có thể nhận mệnh, chỉ có thể hận ông trời vì sao ngay cả một cơ hội cạnh tranh công bằng cũng không chịu cho tôi. Dĩ nhiên tôi rất hiểu suy nghĩ của cô, cho dù là bất kỳ ai cũng sẽ lợi dụng đứa con trong bụng để đạt được mục đích giữ chân Duy Khiêm. Nhưng mà, cho dù tôi không buông tha tình cảm với Duy Khiêm thì tôi cũng không hề gây trở ngại gì cho cô đúng không? Tôi chỉ muốn được lặng lẽ ngắm nhìn và chúc phúc cho người mình yêu mà thôi, chẳng lẽ chỉ một chút hy vọng nhỏ nhoi đó mà cô cũng muốn ngăn cản ư?”

Ngô Phái Thanh càng nói càng kích động, giọng cũng lớn dần lên, trong giọng nói còn mang theo chút run rẩy khiến La Duyệt Kỳ không hiểu ra làm sao nữa, người phụ nữ này đang diễn trò gì thế?

“Tôi không hiểu cô đang nói gì, cô nguyện ý ngắm nhìn chúc phúc ai tôi không có ý kiến, cô cứ việc chúc phúc là tốt rồi.”

Ngô Phái Thanh hít một hơi thật sâu rồi lại cao giọng tra hỏi: “Ngoài miệng cô nói thế nhưng nếu cô thật sự rộng lượng thì vì sao cô lại muốn hãm hại tôi? Vì sao mấy lần chúng ta ở riêng với nhau cô vừa hãm hại vừa ác độc châm chọc tôi là kẻ ăn chực ở lì không chịu đi? Lại tự phong mình là nữ chủ nhân công kích tôi là tiểu tam, còn không ngừng chửi rửa tôi hả?”

(Tiểu tam là kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác, cái này chắc ai cũng hiểu mà lại hay nên ta để nguyên thế nhé.)

La Duyệt Kỳ cau mày không nói lời nào, cô nghi ngờ Ngô Phái Thanh phát điên rồi, hoặc là mắc chứng hoang tưởng luôn nghĩ người khác muốn hãm hại mình.

“Cô muốn nói chuyện thẳng thắn công bằng với tôi hay là tố khổ cô phải chịu bao nhiêu áp lực?” Chẳng lẽ vì không đạt được mục đích nên Ngô Phái Thanh muốn phát tiết bất mãn trước mặt cô? Trực giác cho La Duyệt Kỳ biết mọi chuyện không đơn giản như thế, cô bắt đầu chú ý quan sát.

Ngô Phái Thanh ngẩng đầu lên, cực kỳ oán giận: “Dĩ nhiên, nếu không thì vì lý do gì mà cô luôn bịa chuyện như thế chứ? Nhân cách của tôi không cho phép tôi làm ra những hành vi thiếu đạo đức, sự dạy bảo từ nhỏ của cha mẹ không cho phép tôi đánh mất tự tôn phụ nữ, cho nên dù tôi có yêu Duy Khiêm nhưng tôi cũng không thể làm ra những chuyện xấu hổ mất mặt bởi họ gia phong như việc chưa kết hôn mà đã mang thai được. Đồng thời, tôn nghiêm và danh dự của tôi càng không thể bị kẻ như cô tùy tiện vu cáo hạ nhục! La Duyệt Kỳ, trước khi tôi rời khỏi nhà họ Mạc, hoàn toàn buông tha Duy Khiêm, cô nợ tôi một lời giải thích! Dĩ nhiên tôi cũng sẽ không để cô phải mất thể diện nhận sai trước mặt người khác, đây chính là lý do tôi hẹn cô nói chuyện riêng, chỉ cần bây giờ cô giải thích với tôi thì tôi có thể hứa với cô sau hôn lễ tôi sẽ lập tức rời khỏi nhà họ Mạc.”

Vốn dĩ sau hôn lễ cô phải rời đi mà, cần gì hứa hẹn chứ? La Duyệt Kỳ cẩn thận quan sát Ngô Phái Thanh, muốn tìm hiểu xem cô ta có ý định gì. Kết quả đúng là phát hiện ra điều kinh ngạc, La Duyệt Kỳ phát hiện ra tay trái Ngô Phái Thanh vẫn nắm chặt đặt trước ngực, mà từ khe hở tay cô ta lộ ra một vật - là một thứ mà cô vô cùng quen thuộc: Bút ghi âm!

Lúc này đã tìm ra giải thích hợp lý cho hành động và lời nói của Ngô Phái Thanh rồi, thì ra cô ta có ý này, nếu cô hơi sơ xảy một chút thì đã bị tóm được điểm yếu rồi, tuy nói dù có bị nắm lấy điểm yếu thì cũng chẳng ảnh hưởng gì nhưng nếu đoạn ghi âm bị cắt ghép, vậy hình tượng của cô trong lòng cha mẹ Mạc Duy

Khiêm sẽ trở nên cực kỳ kém, tương lai sống chung cũng sẽ không hòa thuận tự nhiên. Xem ra Ngô Phái Thanh này đúng là hao hết tâm cơ để tính kế cô! Chỉ tiếc cách này cô đã dùng lâu rồi, lúc trước khi nói chuyện với tổ điều tra hay nói chuyện với Trương Bội Ninh cô đều dùng cách này để ghi âm chứng cứ!

Trong lòng đã hiểu rõ, La Duyệt Kỳ cũng an tâm, cô không ngại chơi đùa với vị Ngô tiểu thư này, cũng không nên làm uổng phí công sức sắp xếp của cô ta đúng không?

“Cô muốn tôi giải thích cũng được, chỉ là tôi không hiểu tôi đã đắc tội cô chỗ nào, việc cô thích ai yêu ai là chuyện của riêng cô, tôi không có quyền can thiệp, nếu cô hiểu lí lẽ như thế thì tôi cũng rất vui mừng, tôi thật lòng chúc cho cô có thể tìm được người mình yêu thương.”

“La Duyệt Kỳ! Bây giờ chỉ còn hai chúng ta, cô vẫn còn muốn giả vờ? Rõ ràng ngày đó cô cố tính hất đổ bát canh xương hầm kia mà còn giả vờ bày ra dáng vẻ vô tội, chuyện này cô có thừa nhận không? Còn nữa, có đúng là mấy ngày trước cô cố tình sỉ nhục cha mẹ tôi hay không hả? Cô nói đi? Nếu cô còn chút nhân tính thì hãy nói thật với lương tâm mình đi!”

La Duyệt Kỳ cup mắt, giọng điệu rất do dự như đang vô cùng sợ hãi: “Bát canh kia đúng là do tôi làm nghiêng, lúc đó tôi cũng thừa nhận rồi mà, nhưng tôi thật sự không cố ý, tôi căn bản không muốn uống nó, cô không nên cứng rắn ép tôi cầm lấy, tôi sợ bỏng nên mới đẩy ra theo bản năng, không ngờ cô lại không giữ được nó, nếu cô cảm thấy vì thế mà ầm ứ thì tôi xin lỗi, tôi cũng có thể ra mặt giải thích rõ ràng chuyện này dù cô. Về chuyện mấy ngày trước thì tôi càng không có ý sỉ nhục người nhà cô, tôi chỉ nhất thời tức giận, giận cô nói tôi là đồ đàn bà nhà quê dùng hết thủ đoạn bỏ lên giường Duy Khiêm, còn không biết xấu hổ lợi dụng đứa nhỏ để được gần vào nhà họ Mạc, là đồ ham vinh hoa phú quý. Tôi nhất thời giận quá mới nói mấy câu quá khích, nếu vì thế mà cô muốn tôi xin lỗi thì tôi thật sự không thể chấp nhận!”

Ngô Phái Thanh gần như giận đến ngất xỉu, hận không thể xé nát cái miệng của La Duyệt Kỳ!

“La Duyệt Kỳ, cô vẫn còn cố ý diễn trò đúng không? Cô ở trước mặt Duy Khiêm giả vờ ngoan ngoãn, thật ra cô chính là một kẻ hai mặt, cô có dám thề với trời cô không hề nói một đằng làm một nẻo, cô không hề giả trò ám hại tôi không?”

Nhìn ánh mắt đỏ bừng vì tức giận của Ngô Phái Thanh, La Duyệt Kỳ lại lùi mấy bước về phía sau, sợ cô ta xúc động mà làm ra hành động thiếu lý trí, cô cầm món đồ trang trí bằng đồng kia lên, đồng thời vẫn khuyên nhủ: “Cô căn bản đã đi nhầm hướng rồi, nếu Duy Khiêm yêu cô thì tự nhiên anh ấy sẽ ở bên cô, cô cứ đem mọi tội lỗi ghi lên đầu tôi cũng đâu có tác dụng gì chứ? Cô có thể đến nói với Mạc Duy Khiêm mà, đó mới là điều cô phải làm. Nếu anh ấy không thích cô thì dù không có tôi thì vẫn có người khác, cô có hiểu không?”

“Cô chỉ cần nói cô có diễn trò trước mặt nhà họ Mạc hay không là được, có hay không, cô nói đi!”

Chẳng qua chỉ là không tóm được điểm yếu của cô mà đã như bị bệnh tâm thần thế sao? La Duyệt Kỳ cảm thấy mình không thể giải thích gì với Ngô Phái Thanh được nữa, cũng không muốn đối mặt với một kẻ cố tình gây sự như thế, chỉ muốn mau chóng rời khỏi thư phòng.

“Cô không được đi, trả lời câu hỏi của tôi!” Ngô Phái Thanh chặn ở phía trước không chịu cho La Duyệt Kỳ ra ngoài.

“Ngô Phái Thanh, cô vẫn chưa biết đủ sao?”

Phía sau truyền đến tiếng nói dọa La Duyệt Kỳ nhảy dựng, cô lập tức xoay người lại thấy Mạc Duy Khiêm đứng đó, lại nhìn ra sau hẳn mới hiểu hẳn đi ra từ phòng nghỉ nhỏ xây trong thư phòng.

“Sao anh lại ở đây?” La Duyệt Kỳ hỏi Mạc Duy Khiêm.

Mạc Duy Khiêm đến bên cạnh ôm lấy bả vai La Duyệt Kỳ, nhướn mi cười lạnh với gương mặt đã tái nhợt của Ngô Phái Thanh: “Điều này thì phải hỏi thiên kim của Ngô phó cục trưởng, cô ta đã tính toán tốt rồi mới hẹn em đến thư phòng, chắc mục đích là dẫn dụ em nói chuyện theo sự dẫn dắt của cô ta, không ngờ em lại là người có tính cách cứng rắn, dù bất kỳ trường hợp nào cũng không chịu cúi đầu thỏa hiệp, khiến cô ta không những không đạt được mục đích còn bại lộ trò hề của mình. Ngô Phái Thanh, tôi nể cô là khách ba mẹ cô mời đến nên mới dễ dàng tha thứ cho suy nghĩ viển vông của cô, không ngờ cô hết lần này đến lần khác muốn bắt Duyệt Kỳ, cô là cái gì mà dám chỉ trích Duyệt Kỳ hả? Hôm nay tôi nói thẳng cho cô biết,

dù cô có trần trụi đứng trước mặt tôi, tôi cũng lười nhìn một cái, lời này cô có thể nghe hiểu đúng không? Tôi suy nghĩ đến thể diện cha mẹ tôi nên tạm thời không đuổi cô đi nhưng tốt nhất là cô hãy nhớ cho kỹ, Duyệt Kỳ là vợ Mạc Duy Khiêm này, là mẹ của con tôi, là nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Mạc, sau này cô phải tôn trọng cô ấy, cách xa cô ấy ra, đừng có dạy hư vợ tôi!”

Mạc Duy Khiêm nói xong liền đỡ La Duyệt Kỳ rời khỏi thư phòng. Ngô Phái Thanh đã bao giờ bị người ta sỉ nhục như thế chứ, huống chi còn là ở trước mặt La Duyệt Kỳ, cô ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô ta nhất định sẽ không chịu đựng như thế, cho dù phải dùng hết mọi cách cô ta cũng phải làm La Duyệt Kỳ không được sống yên, càng phải cướp lại Mạc Duy Khiêm!

Trở lại phòng La Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm bắt đầu quở trách cô: “Em có thể suy nghĩ một chút rồi mới hành động không hả? Sao lại đi nói chuyện riêng với người phụ nữ như Ngô Phái Thanh chứ? Nhờ đâu cô ta muốn làm hại em thì sao hả?”

“Tôi thư phòng của anh thì có sao đâu chứ, lại nói em cũng nghĩ nhờ đâu có thể khuyên bảo cô ấy thì mọi người đều bớt việc đúng không? Huống hồ em còn mang theo đồ phòng thân nữa, anh không thấy em cầm cái cây bằng đồng này sao?” La Duyệt Kỳ vẫn cảm thấy mình làm đúng.

“Chủ yếu là không có ai cảm thấy đây là rắc rối cả, sau hôn lễ cô ta nhất định sẽ phải cút. Sau này em không cần nghe cô ta nói gì hết, cũng không được ở riêng với cô ta, Hàn Giang và Vương Bằng sẽ lập tức tới đây bảo vệ em 24/7, em đó, nhóc con này, không lúc nào để người ta yên tâm được hết, còn động viên người phụ nữ kia đi thổ lộ với anh nữa chứ, có ai làm vợ như em không hả?”

La Duyệt Kỳ cũng không phản đối, cô cũng muốn đề phòng, vì thế gật đầu cười nói: “Đó chỉ là kế tạm thời để thoát thân của em thôi, em có gốc đâu mà để người phụ nữ khác thổ lộ với anh chứ.”

Hai người đùa giỡn một hồi, sau đó La Duyệt Kỳ lại nghĩ đến một việc: “Nghe giọng điệu của anh lúc này thì hình như anh đã biết được âm mưu của Ngô Phái Thanh rồi đúng không, vậy sao anh không bước ra sớm một chút?”

Mạc Duy Khiêm ôm La Duyệt Kỳ ngồi trên sofa cười khê: “Lúc anh ở thư phòng, cô ta đã đi vào, kể hết mọi âm mưu cô ta đã phải chịu trong thời gian qua, anh không thích nghe nên nói là mệt mỏi, đi vào phòng nghỉ khóa cửa lại, không lâu sau đã thấy em và cô ta cùng vào, anh vừa nghe mấy câu đã biết cô ta tính toán gì rồi, thế mà em còn thành thật để người ta bắt nạt. Có phải năng lực chống đối của em đều dùng hết trên người anh rồi không hả?”

La Duyệt Kỳ học dáng vẻ bình thường của Mạc Duy Khiêm, đưa tay nhéo nhéo mặt hắn rồi mới cười nói: “Anh chỉ biết một mà không biết hai, trong tay Ngô Phái Thanh còn cầm bút ghi âm đấy, dĩ nhiên là em phải phối hợp chút chút. Không ngờ cô ta lại dùng liên hoàn kế, xem ra đã dự tính từ lâu rồi, người phụ nữ này đúng là lắm quỷ kế mà!”

“Cô bé này, thì ra là em cũng trêu chọc người ta, anh đã bảo mà, sao tự nhiên thái độ của em lại dài dòng khác hẳn bình thường thế chứ? Em cũng thật nghịch ngợm!” Mạc Duy Khiêm cũng cắn cắn hai má La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ cười hì hì, rụt cổ nói: “Tuy là em đùa chơi với cô ta nhưng em không nói dối mà, cô ta thật sự nói em như thế, em chỉ phản kích lại thôi.”

Mạc Duy Khiêm dán môi lên môi La Duyệt Kỳ không rời, hôn cô hơn một phút vẫn không chịu buông tha, mơ hồ nói không rõ: “Anh biết, cho dù cô ta không nói gì, chỉ cần em thấy cô ta không vừa mắt thì cứ việc dạy dỗ, anh cho phép! Ngoan nào, đừng nhúc nhích, ông xã em sắp nghen đến sinh bệnh rồi! Mẹ anh phòng anh như phòng cướp ấy, hôm nay coi như đã tìm được cơ hội rồi. Nào, để ông xã sờ sờ một chút, xem cứng có nhớ ông xã không nào.”

Vốn dĩ La Duyệt Kỳ cũng nhớ nhưng dù sao phụ nữ luôn rụt rè, lại lo lắng đến cái thai nên vẫn bỏ qua chuyện này, nhưng giờ bị Mạc Duy Khiêm trêu chọc như thế cũng cảm thấy hơi không khống chế được.

“Không được đâu, còn đứa bé đấy.” Tuy La Duyệt Kỳ động tình nhưng không quên được chuyện này, vội vàng đè đôi tay đang mò vào giữa hai chân cô của Mạc Duy Khiêm lại, không cho hắn cử động.

Mạc Duy Khiêm đã thềm không chịu nổi rồi, một tay hấn đè lên ngực La Duyệt Kỳ, cách lớp áo lông dùng sức xoa nắn, chà xát vài cái, hô hấp đã trở nên dồn dập: “Anh có chừng mực, sẽ không tiến vào trong, bảo bối, em buông tay ra đi!”

Lúc này La Duyệt Kỳ mới yên tâm buông lỏng bàn tay đang đè tay Mạc Duy Khiêm ra.

76. Chương 76

La Duyệt Kỳ tựa lưng vào sô pha, đón nhận nụ hôn nóng bỏng của Mạc Duy Khiêm, đến tận khi cảm thấy không thở nổi mới vỗ vỗ vai Mạc Duy Khiêm để hấn buông cô ra.

Mạc Duy Khiêm ngẩng đầu, trong giọng nói chứa đầy sự dè dặt và chịu đựng: “Không được rồi, anh sợ làm bị thương em mất, em lại đẩy ngồi lên đùi anh đi.”

Nói xong Mạc Duy Khiêm liền đỡ La Duyệt Kỳ đứng lên nghiêng người, chuyển sang ngồi lên đùi hấn, sau đó ôm cô hỏi: “Nghe nói mẹ anh mời bác sĩ trung y bắt mạch cho em?”

La Duyệt Kỳ cũng ôm cổ Mạc Duy Khiêm gật đầu: “Vâng, nhưng sau khi bắt mạch cũng chỉ nói không có vấn đề gì, đúng là nói cũng như không mà.”

Mạc Duy Khiêm cười nói: “Thật ra anh cũng có thể bắt mạch đấy.”

Vốn dĩ La Duyệt Kỳ đang cảm thấy hơi ngượng ngùng, vừa nghe Mạc Duy Khiêm nói thế cô lập tức ngạc nhiên hỏi: “Anh còn có khả năng này sao?” nếu Mạc Duy Khiêm thật sự biết trung y thì có thể nói là toàn tài rồi, đúng là khó mà tin được.

“Chẳng phải bắt mạch là kiểm tra xem mạch đập thế nào sao? Anh còn lành nghề hơn bác sĩ đấy, không tin anh làm cho em xem.” Mạc Duy Khiêm vừa dứt lời đã xốc áo lông của La Duyệt Kỳ lên, thuận tiện đẩy cả áo lót của cô lên, bàn tay trực tiếp dấn vào ngực trái cô, đầu tiên tỏ vẻ ngậy người một lát, sau đó liền nắm lấy bầu ngực cô xoa nắn, chà xát.

Mới đầu La Duyệt Kỳ còn ngốc nghếch chờ Mạc Duy Khiêm bộc lộ tài năng, ai dè hấn lại làm thế, cô lập tức hiểu ra người này căn bản là khó mà sửa được thói xấu, lại lừa cô nữa rồi! Mặt cô lập tức đỏ bừng lên, tức giận gượng gạo nói: “Sao anh cứ luôn gạ em thế? Không thể đứng đắn một chút sao?”

Mạc Duy Khiêm giữ chặt La Duyệt Kỳ buồn cười nói: “Loại chuyện này còn cần đứng đắn sao? Anh thân thiết với vợ anh mà cũng phải báo cáo trước à? Ngoan nào, đừng lộn xộn, nếu không anh không khống chế được hỏa lực đâu. “Pháo nặng súng dài” của anh còn đang chờ được xả đạn đấy, đến khi đó em chắc chắn không chịu nổi rồi. Nhưng mà bé cưng, tim em đập hơi nhanh đấy, để anh khám lại cho em nào.”

Nhìn hai chú thỏ ngọc liên tục nhảy nhót trước mặt mình, Mạc Duy Khiêm đã thềm không chịu nổi rồi, hấn nhanh chóng cúi đầu dấn môi lên mút mát, liếm cắn. La Duyệt Kỳ không chịu nổi loại kích thích này, thân thể căng thẳng hơi ươn lên khiến Mạc Duy Khiêm càng tiện hành sự, một bàn tay của hấn cũng không nhàn rồi, bò lên xoa nắn một bên đầy đặn mà lưỡi hấn không thể chăm sóc hết được.

“Hơi đau, anh nhẹ một chút.” La Duyệt Kỳ bị Mạc Duy Khiêm liếm cắn, ngực hơi đau liền lay lay đầu hấn tỏ vẻ kháng nghị.

Lúc này Mạc Duy Khiêm mới dịu dàng hơn, môi hơi rời ra nhìn nhìn bầu ngực xinh đẹp bị mình biến thành sừng mộng ướt át, vừa lòng cười ha hả, lời nói càng phóng túng hơn: “Anh dùng tay ước lượng, đúng là lớn không ít, sắp không nắm nổi rồi, sau này anh cũng có lộc ăn rồi, vừa mềm vừa tròn, còn có mùi thơm nữa. Vợ, em có tin không, nếu mỗi ngày anh đều mát xa cho em thế này, chắc chắn sẽ có thêm hiệu quả chữa bệnh, bảo vệ sức khỏe đấy!”

“Cút đi, anh đừng nói những lời xấu hổ dâm dăng ấy nữa.” La Duyệt Kỳ đã ướt sũng mồ hôi, lại nghe Mạc Duy Khiêm nói thế thì càng cảm thấy nóng hơn.

“Em không tin sao? Mỗi ngày anh sờ sờ có thể giúp em phòng bệnh đấy, có bất kỳ dị thường gì cũng có thể phát hiện ra ngay. Đây là kiến thức thông thường mà. Còn nữa, mặt em đỏ lên thật đẹp, để ông xã hôn nhẹ nào.”

Mạc Duy Khiêm ôm La Duyệt Kỳ, lại bắt đầu dịu dàng hôn cắn, bàn tay cũng luồn vào trong quần lót mà mò mẫm, chà xát, đến khi cảm thấy hoa huyết của cô hơi ẩm ướt mới nhẹ nhàng đâm ngón tay giữa vào trong, bốn ngón tay còn lại vẫn xoa nắn xung quanh vùng mẫn cảm.

La Duyệt Kỳ hừ khê, tuy thẹn thùng nhưng cũng vô cùng hưởng thụ, cảm giác này khiến toàn thân cô như muốn bay lên.

“Thoải mái cứ rên lên đi, anh thích nghe.” Mạc Duy Khiêm khàn giọng nói, đồng thời cũng vui đến quên cả trời đất, lúc thì hôn mút, quần lấy lười La Duyệt Kỳ, lúc thì lại liếm cắn hai bầu ngực tròn đầy, một bàn tay không ngừng vuốt ve gò má và vầng trán trơn bóng của cô, lại nhìn đáng vẻ nhắm mắt xinh đẹp quỵn rũ kia, hẳn chỉ hận không thể mọc thêm vài đôi tay để sờ cho thỏa.

Theo sức lực càng lúc càng mạnh của Mạc Duy Khiêm, thân thể La Duyệt Kỳ nhẹ nhẹ run lên, không lâu sau đã ôm chặt Mạc Duy Khiêm thở phào nhẹ nhõm, sau đó toàn thân vô lực tựa vào ngực hắn.

“Thoải mái không? Bảo bối, em cũng sờ của anh đi.” Mạc Duy Khiêm kề sát môi La Duyệt Kỳ dụ dỗ, ngón tay trơn ướt vẫn ở bên trong xoa nắn.

La Duyệt Kỳ cắn môi di chuyển vị trí, giúp Mạc Duy Khiêm cởi quần ra, mắt nhìn quần lót đã bị đội lên lùm lùm một đồng, cô luồn tay vào trong.

“Dùng sức một chút, anh dùng sức thế nào em cứ làm theo là được.”

La Duyệt Kỳ đành tăng thêm lực tay nhưng mân mê nửa ngày, Mạc Duy Khiêm ghen tới sắp phát điên cũng không được thỏa mãn, đành lôi kéo tay cô, dồn dập nói: “Duyệt Kỳ ngoan, như vậy không được đâu, em cởi quần ra đi.”

“Thế sau được, anh mặc kệ đứa bé ư?”

“Anh không có ý đó, em không cần cởi hết quần lót ra.”

Mặc dù La Duyệt Kỳ không hiểu rõ nhưng nếu không cởi hết cả quần lót thì chắc không sao, vì thế cô phối hợp với Mạc Duy Khiêm cởi quần dài ra.

“Đúng lúc nó vẫn còn trơn mềm ướt át.” Mạc Duy Khiêm để La Duyệt Kỳ nằm nghiêng xuống giường, bản thân hắn nhanh chóng dán sát vào cô từ phía sau.

Lúc này La Duyệt Kỳ mới hiểu Mạc Duy Khiêm muốn làm gì, cô quay đầu hỏi: “Như thế có được không?”

Mạc Duy Khiêm lại mò vào trong quần lót của La Duyệt Kỳ, sờ sờ mấy cái khiến bàn tay ướt át dịch tình, còn thịt đâm vào giữa hai đùi cô, môi khê hôn mút vành tai La Duyệt Kỳ nói “Để anh đâm một lát, chút nữa nói sau.”

La Duyệt Kỳ cũng không phản đối, để Mạc Duy Khiêm thoải mái đâm rút giữa hai đùi, lòng cô cũng cảm thấy rất thương hắn.

“Vợ, không được rồi, em cởi nốt cả quần lót đi, anh không xong rồi.”

La Duyệt Kỳ rất khó xử, vừa đau lòng Mạc Duy Khiêm lại sợ làm đứa bé bị thương.

Mạc Duy Khiêm liên tục khuyên: “Anh chỉ ở bên ngoài thôi, không đi vào.”

La Duyệt Kỳ đành đồng ý, Mạc Duy Khiêm quá đổi vui mừng, trực tiếp lôi tuột lớp vải che chắn cuối cùng ra ném sang một bên, lật người La Duyệt Kỳ lại, hắn trực tiếp dán vào chỗ kia mà cọ xát hoạt động.

“Không phải anh nói không đi vào sao, Mạc Duy Khiêm, sao anh có thể nói giỡn chuyện này được?” La Duyệt Kỳ cảm thấy không thích hợp, lập tức giận dữ.

“Bảo bối, sao anh có thể không đúng mực được chứ, anh chỉ đi vào một chút thôi, đỡ thèm là được, anh sẽ cố gắng kết thúc thật nhanh.” Mạc Duy Khiêm cũng cố gắng đến mồ hôi đầy đầu, cắn răng không chế bản thân chuyển động với biên độ nhỏ nhất, tuy không thể thỏa mãn hoàn toàn nhưng cũng nếm được chút ngon ngọt.

“Duyệt Kỳ, con có ở trong phòng không?” Kỳ Ngọc Châu ở bên ngoài gõ cửa mấy lần.

La Duyệt Kỳ kinh sợ run rẩy khiến Mạc Duy Khiêm suýt nữa thì thất thủ, vội vàng cử động, nhin không được mà tăng tốc độ lên, lại thấy mặt mũi La Duyệt Kỳ trắng bệch thì nhanh chóng trả lời: “Mẹ, con và Duyệt Kỳ đang bàn chuyện, mẹ đừng vào!”

Vừa kêu xong, ngoài cửa cũng không còn động tĩnh gì nữa.

Vì quá căng thẳng, La Duyệt Kỳ vẫn không nhúc nhích, mặc Mạc Duy Khiêm ép buộc, cuối cùng lại bị Mạc Duy Khiêm ôm ngồi xuống, lôi kéo tay cô phối hợp với động tác thân dưới của hắn, khiến cô xoa nắn một hồi mới chịu tiết ra.

“Anh không biết tự dùng tay giải quyết sao, mẹ anh ở ngay ngoài cửa mà anh cũng không chịu dừng.” La Duyệt Kỳ vì chuyện này mà bị Mạc Duy Khiêm làm mất hết mặt mũi rồi! Lúc ở Danh Tỉnh bị Đồng Nguyên bắt gặp một lần, giờ thẳng cấp lên được mẹ chồng bắt gặp...

“Không phải đã nói là tay em và anh tự làm có cảm giác không giống nhau sao? Em đừng sợ, mẹ anh cũng không phải người không biết lí lẽ, bà sẽ không để ý chuyện này đâu.” Mạc Duy Khiêm an ủi La Duyệt Kỳ rồi lại mang quần áo đến thay cho cô, trong lúc thay quần áo, bàn tay hắn cũng không chịu thành thật mà liên tục trêu đùa nắn bóp hai bầu vú căng tròn mềm mại của cô.

Đến khi thu dọn xong, Mạc Duy Khiêm bảo La Duyệt Kỳ nằm xuống nghỉ ngơi, đắp chăn cho cô cẩn thận xong hắn mới ra ngoài.

Vừa đóng cửa phòng La Duyệt Kỳ lại, Mạc Duy Khiêm đã thấy mẹ mình bình tĩnh đứng ở cạnh cầu thang, vì thế đi tới cười nói: “Mẹ, mẹ quá quan tâm rồi.”

“Con đừng nói mấy cái vô dụng đó với mẹ, đâu phải con không biết Duyệt Kỳ mang thai, thế mà còn không biết nặng nhẹ như thế là sao? Mẹ nói cho con biết, giờ kỳ hạn không còn là 3 tháng nữa mà chỉ khi nào bác sĩ nói chắc chắn không có vấn đề gì xảy ra mẹ mới cho hai đứa ở cùng phòng!”

Mạc Duy Khiêm lập tức nóng nảy: “Mẹ, mẹ làm thế là không đúng rồi, qua ba tháng sẽ không có chuyện gì nguy hiểm, mẹ cũng thả lỏng chút đi.”

Kỳ Ngọc Châu căn bản không thêm quan tâm đến kháng nghị của Mạc Duy Khiêm, trước mặt cháu trai bà, mọi thứ đều không quan trọng: “Mẹ nói con chỉ cần nghe theo, không được phát biểu ý kiến, thân thể Duyệt Kỳ sẽ càng lúc càng nặng nề, cũng không nên leo trèo cầu thang nhiều, mẹ sẽ bảo người chuẩn bị đổi phòng cho con bé, chuyển tới bên cạnh phòng mẹ ở lâu một đi, vừa không phải leo trèo lại rộng rãi thoải mái, ánh sáng cũng đầy đủ mà mẹ cũng tiện chăm sóc.”

Nói xong, bà không chờ Mạc Duy Khiêm nói thêm gì mà trực tiếp đi xuống lầu.

Mạc Duy Khiêm nhìn bóng dáng mẹ mình đi xuống lầu mà muốn khóc, hắn đã làm được cái gì đâu, nhưng cũng không giải thích nổi, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Kỳ Ngọc Châu thở phì phì trở về phòng, Mạc Duy Hoa thấy kỳ quái liền hỏi: “Mẹ, không phải mẹ lên xem Duyệt Kỳ sao, sao lại quay lại nhanh thế?”

Kỳ Ngọc Châu ngồi xuống xong liền nói chuyện vừa rồi với con gái, Mạc Duy Hoa nghe xong thì không ngừng cười khanh khách: “Duy Khiêm cũng thật là, sao có thể thích đến thế chứ, lúc ở Danh Tỉnh con đã có nhận thức rồi, thế mà đưa được Duyệt Kỳ đi con càng lúc càng cảm thấy lạ, nó căn bản như bị ma nhập vậy, dù sao cũng đâu thể nóng lòng thế chứ.”

“Mẹ cũng nói thế rồi, thằng nhóc này chẳng chịu thua kém gì cả, nó yêu nó chiều vợ nó thế nào mẹ không quản, mua cái vòng cổ phỉ thúy kia mẹ cũng không cảm thấy không tốt, khó khăn lắm nó mới thích một người, mà Duyệt Kỳ lại là con bé đang hoàng, nhưng mà dù có thế cũng không thể không quan tâm được, cháu trai của mẹ quan trọng hơn!”

“Con thấy lời Trịnh tiên sinh nói làm mẹ mê muội rồi, mẹ thích làm thế nào thì cứ làm thế ấy thôi. Chỉ buồn cười là một bên hết sức nịnh bợ lấy lòng mà nó không thêm liếc mắt một cái, vừa nhìn thấy Duyệt Kỳ thì tay chân không nằm yên được phút nào hết, mẹ có thấy lúc ăn cơm tay nó có nhàn rồi lúc nào không? Khi thì sờ sờ tóc, lát sau lại xoa mặt, gấp đồ ăn cũng phải nắm tay một chút, chỉ hận không thể dùng chung

một bộ bát đĩa, mỗi bữa ăn được chút cơm thừa của Duyệt Kỳ cũng cảm thấy vui như hội, con thấy nó là nhịn không nổi nữa mới thế, mẹ cũng nên thông cảm.”

Kỳ Ngọc Châu gật đầu cười nói: “Con nhắc vậy mẹ mới nhớ đến một việc, nghe nói vừa rồi Phái Thanh quây một trận ở thư phòng Duy Khiêm, như vậy không được, lúc ở nước ngoài mẹ thấy nó cũng có tri thức hiểu lễ nghĩa mà sao vừa về đã không biết đúng mực thế? Vốn dĩ mẹ định thử thách vợ chồng son một chút nhưng bây giờ xme ra không cần nữa rồi, con tìm thời gian nói với Phái Thanh, không cần chờ đến lúc cử hành hôn lễ nữa, bảo nó sau bữa tiệc tối hãy về đi, khi kết hôn mời nó đến dự là được.”

“Nên như vậy từ lâu rồi, để con hỏi thăm cha cô ta làm ở bộ nào, mời cả cha mẹ cô ta đến tiệc tối, mẹ gặp gỡ cảm ơn họ một câu, tặng thêm chút quà là được rồi. Nếu không phải vì lo cho thể diện ba mẹ thì con đã đuổi cô ta ra ngoài từ lâu rồi.” Mạc Duy Hoa vô cùng tán thành quyết định của mẹ mình.

Kỳ Ngọc Châu sắp xếp xong mọi chuyện mới yên tâm, sau đó lại thu xếp người đổi phòng cho La Duyệt Kỳ.

Mạc Duy Hoa cũng là người thuộc phái hành động, hai ngày trước khi diễn ra bữa tiệc chị đã tìm Ngô Phái Thanh nói chuyện này.

“Chị thấy ở nước ngoài đã làm em vất vả rồi mà giờ về nước vẫn làm phiền em, không để em về nhà nữa thì thật ngại quá, cho nên ý mẹ chị là lần này mời cả cha mẹ em tới dự bữa tiệc để gia đình chị được gặp mặt cảm ơn, cũng là để tặng chút quà biểu hiện tâm ý của ông bà. Như thế thì sau bữa tiệc em cũng có thể cùng cha mẹ về nhà đoàn tụ.”

Ngô Phái Thanh mỉm cười nhìn dáng vẻ thiện ý của Mạc Duy Hoa, trong lòng cười lạnh: Không hổ là Văn phu nhân, lời nói hành động vô cùng cẩn thận, rõ ràng là muốn đuổi mình đi thế mà có thể nói đến là hay ho, khiến người ta không cảm thấy xấu hổ chút nào hết.

“Em là văn bồi, việc chăm sóc bác trai bác gái cũng là việc nên làm. Chị Duy Hoa nói rất có lý, em nghe chị, còn quà thì em vốn không nên nhận nhưng nếu bác gái có lòng, lại là tặng cha mẹ em thì em cũng không tiện từ chối, đến lúc đó em sẽ tới cảm ơn bác.” Ngô Phái Thanh vô cùng thoải mái đồng ý.

Mạc Duy Hoa nhìn Ngô Phái Thanh cười thản nhiên nói: “Em thức thời lại tài hoa như thế, chắc chắn là người làm việc có chừng có mực, sau này rảnh rồi cứ thường xuyên qua lại, đây mới là cách ở chung tốt nhất. Con người, khi có suy nghĩ khác thì có thể thay đổi rất nhiều chuyện, hy vọng em hiểu được điều này.”

Về mặt Ngô Phái Thanh vẫn không hề thay đổi, khẽ đáp: “Em hiểu, lời chị nói em đều hiểu.”

77. Chương 77

Tuy nói là bữa tiệc tối nhưng vừa sang đầu giờ chiều đã có người lục tục đến, từ trên xuống dưới nhà họ Mạc đều vội vàng tiếp đón, vì người đến đều là anh em bạn bè tri kỷ nên cũng không quá khách sáo. Kỳ Ngọc Châu sợ La Duyệt Kỳ mệt nhọc nên đã cố ý dặn cô tạm thời không cần ra tiếp khách, đợi yến hội chính thức bắt đầu bà sẽ giới thiệu cô với mọi người, đến lúc đó cùng nhau ăn một bữa cơm là được.

La Duyệt Kỳ cũng hiểu làm thế cô sẽ được thoải mái không ít, cô không quen thuộc những trường hợp như thế, nếu phải lập tức đối diện với nhiều người như vậy chắc chắn cô không thể làm nổi, vì thế cô vô cùng vui vẻ với sắp xếp của Kỳ Ngọc Châu.

Buổi tối, khi sắc trời đã sẫm xuống, toàn bộ đèn đuốc nhà họ Mạc đều được thắp sáng, ở ngoài vườn cũng đèn đuốc sáng trưng như ban ngày. La Duyệt Kỳ ở trong phòng ngủ, đứng ở trước cửa sổ sợ hãi ngắm cảnh trí trước mặt, thán thán thật sự là quá đẹp.

“Bé cưng, em nhìn cái gì vậy? Tiệc tối bắt đầu rồi, chúng ta xuống lầu thôi.” Mạc Duy Khiêm đứng phía sau La Duyệt Kỳ nói.

“Bên ngoài thật xinh đẹp, lòng em khó tránh khỏi sợ đến ngất người thôi.” La Duyệt Kỳ quay đầu cười với Mạc Duy Khiêm.

“Em chỉ nói bên ngoài xinh đẹp nhưng chính em mới đẹp hơn tất cả những cảnh sắc ngoài kia, em cảm thấy làm gì chứ?” Ánh đèn chiếu vào nụ cười trong suốt trên gương mặt La Duyệt Kỳ khiến Mạc Duy Khiêm cảm thấy người trước mặt mình là người đẹp nhất, không ai sánh bằng.

La Duyệt Kỳ càng cười tươi hơn: “Em chỉ là đang than thở chắc một tháng nhà anh phải nộp rất nhiều tiền điện thôi.” Nói xong liền không nhận được mà bật cười.

Mạc Duy Khiêm cũng bị chọc cười nói: “Suy nghĩ rất sâu sắc, nhưng mà anh thật sự cũng không biết là phải nộp bao nhiêu, có cơ hội sẽ hỏi thử xem.”

“Nhà anh đâu thềm để ý chút tiền lẻ đó chứ.”

“Vấn đề không phải là có tiền hay không mà bình thường nhà anh cũng không trang hoàng như thế, chỉ có sự kiện hay hoạt động quan trọng mới thế, dù có nhiều tiền hơn nữa cũng không thể tiêu xài phung phí đúng không nào?” Mạc Duy Khiêm tươi cười giải thích.

La Duyệt Kỳ đảo mắt hỏi: “Vậy ý anh là bình thường nên tiết kiệm một chút?”

Mạc Duy Khiêm ôm chầm lấy La Duyệt Kỳ, cùng cô đi ra cửa đồng thời đùa: “Cả nhà đều phải tiết kiệm, chỉ mình em dùng tùy tiện được chưa? Hôm nay có rất nhiều anh chị em cùng thế hệ, chắc sẽ không dễ dàng buông tha ông xã em đâu, không khéo sẽ bị họ ép thành méo mó mắt, em ăn xong cứ về phòng nghỉ ngơi trước, đừng để ý đến anh.”

“Vậy anh cũng phải uống ít thôi nhé, lớn tuổi rồi phải chú ý sức khỏe.”

Mạc Duy Khiêm vừa nghe thế đã không vui: “Em ghét bỏ anh đó sao? Lòng em vẫn nghĩ đến cái vị xấp xỉ cùng tuổi với em chứ gì?”

“Hazz, sao anh không biết đùa thế chứ, em nói giỡn thôi mà, anh không hiểu sao!” La Duyệt Kỳ hơi sốt ruột, sợ Mạc Duy Khiêm luẩn quẩn trong lòng.

“Con người luôn sợ nhất chuyện người khác lấy thứ mình để ý ra để nói giỡn, anh có thể không nghĩ đến chuyện anh lớn tuổi hơn em rất nhiều sao, mà em còn có một người tâm đầu ý hợp cùng tuổi nữa chứ. Nhưng mà, dù ông xã em có lớn tuổi hơn nữa cũng hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu của vợ anh, không tin sau này chúng ta cứ thử xem.” Mạc Duy Khiêm nói xong liền trượt cánh tay đang ôm eo La Duyệt Kỳ xuống hông cô, thò tay捏捏 cặp hông xinh đẹp hai cái.

Mặt La Duyệt Kỳ đỏ hồng: “Đúng là càng già càng không đứng đắn, mọi người còn đang chờ đấy, anh còn không mau lên.”

Đến đại sảnh đã trang trí lại, chỉ thấy bên trong có hơn mười bàn khách, La Duyệt Kỳ hơi căng thẳng. Mạc Duy Khiêm đỡ cô đến ngồi bàn chủ nhà, sau đó Mạc Nhữ Đức mới đứng lên.

“Người đến hôm nay đều là người nhà và bạn bè thân thiết cho nên không cần chú ý quy củ lễ nghi khách sáo, tôi và bạn già về nhà mấy ngày, mọi người đều thay nhau mở tiệc đón gió tẩy trần, vì thế theo thường lệ gia đình tôi cũng tổ chức tụ hội một lần. Nhưng lần tụ hội này cũng khác với trước kia, hôm nay tôi còn muốn giới thiệu với mọi người một nhân vật vô cùng quan trọng, chính là con dâu tương lai của nhà họ Mạc chúng tôi - La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ đối diện với tràng vỗ tay nhiệt liệt, chỉ mỉm cười đứng bên cạnh Mạc Duy Khiêm cúi đầu chào.

Lúc này Mạc Nhữ Đức tiếp tục nói: “Tôi đã nói nhiều rồi, phía sau để Duy Khiêm nói vài câu với mọi người.”

Mạc Duy Khiêm đợi cha mình ngồi xuống mới chậm rãi nói: “Ba tôi vừa giới thiệu con dâu Mạc gia, bây giờ tôi xin giới thiệu thêm, ngoài Duyệt Kỳ, năm sau nhà họ Mạc chúng tôi sẽ có thêm một miệng ăn nữa. Chắc mọi người đều đã biết việc Duyệt Kỳ đang mang thai đúng không, tôi biết mọi người đang nghĩ gì, tôi tự nhận mình là người làm việc nhanh nhẹn gọn gàng, vợ và con cùng ôm về nhà. Cho nên hôm nay nếu có ai hâm mộ ghen tị gì thì cứ việc xông lên, tôi sẽ tiếp chiêu hết!”

Mọi người nghe xong đều cười ha hả, cũng có người kêu lên: “Lời này là do cậu tự nói đấy nhé, đừng tưởng là đã tự nhận trước rồi mà có thể bị xử nhẹ, cậu nhanh chân nhanh tay như thế này cũng không thềm nói

ọi người, cứ chờ mà bị phạt đi.”

“Tôi chịu hết còn không được ư? Tôi lập tức uống trước mấy chén với cậu! Bây giờ tôi đề nghị các vị trưởng bối, người thân bạn bè đồng thời nâng chén vì cuộc tụ họp hiếm khi được đông đủ này của chúng ta!”

Tất cả mọi người đều hô vang, tiếp theo là những tiếng chạm ly vang dội, mọi người đều uống một ly, sau đó bữa tiệc chính thức được bắt đầu.

Một lát sau, ngoài cửa lại có một người tiến vào, phía sau còn có hai người đi kèm. Người kia vừa tiến vào mọi người đều tiếp đón chào hỏi, đi đến đâu mọi người cũng đều đứng lên, còn có người kích động bắt tay với người kia.

“Là Văn Thụy tới, mau đưa cơm canh nóng lên đây, bên ngoài trời lạnh, để nó uống ngụm canh cho ấm bụng đã.” Kỳ Ngọc Châu nhìn thấy con rể tới thì vô cùng vui vẻ.

Văn Thụy đến gần, đầu tiên anh xin lỗi cha mẹ vợ vì đã đến muộn, sau đó Kỳ Ngọc Châu lại giới thiệu La Duyệt Kỳ để hai người làm quen. La Duyệt Kỳ nở nụ cười lễ phép, cũng không biết nên nói sao cho phải, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy lãnh đạo cao tầng chân chính nên cảm thấy ta chân hơi luống cuống.

“Không cần căng thẳng, sau này chúng ta đều là người một nhà rồi. Duy Khiêm đúng là có phúc, lấy được người vợ trẻ trung xinh đẹp như Duyệt Kỳ. Nghe nói ngay cả con trai cũng có luôn rồi, đúng là niềm vui nhân đôi.”

La Duyệt Kỳ ngại ngừng cười, Mạc Duy Khiêm lại đỡ cô ngồi xuống.

“Sau này anh ấy cũng là anh rể em, em đừng căng thẳng quá. Mà lại nói, dù sao cấp bậc của anh cũng không nhỏ, sao chưa bao giờ thấy em kính sợ với anh như thế, để anh được hưởng chút mùi vị được vợ sùng bái.” “Mạc Duy Khiêm trêu La Duyệt Kỳ, muốn cô thả lỏng hơn.

“Điều đó sao giống nhau được, anh đừng tạo thêm phiền phức cho em nữa.” Vừa đối mặt với Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ lập tức thay đổi thái độ.

“Đúng thế, chị của anh cũng đối xử với anh rể anh như thế, phụ nữ các em đúng là chỉ có tài bất nạt chồng thôi.” Mạc Duy Khiêm vừa nói vừa gấp rau cho La Duyệt Kỳ.

“Anh không biết hôm nay là ngày gì hay sao mà lại đến muộn thế. Cha mẹ em về nước đã bao lâu rồi, anh đã từng đến thăm hỏi chưa? Không đến cũng đành, thế mà hôm nay còn đến muộn!” Mạc Duy Hoa đợi ông xã mình ngồi xuống bên cạnh mới bắt đầu quả trách.

Văn Thụy ho nhẹ một tiếng: “Lúc sắp tan tầm lại có văn kiện cần phê duyệt, vì văn kiện đó ngày mai phải phát đi rồi nên anh phải ở lại, nếu không đã không đến muộn rồi. Anh đã thăm hỏi ba mẹ rồi, chỉ là lúc đó em không có ở đây.”

“Duy Hoa, con không được nói Văn Thụy như thế. Văn Thụy đã sớm tới thăm ba mẹ rồi, con không thấy thì đừng tùy tiện nói linh tinh.” Kỳ Ngọc Châu dạy bảo con gái.

“Con đâu có nói lung tung, người nói lung tung là anh ấy kia, Duyệt Kỳ mang thai con trai hay con gái anh ấy có thể quyết định được hay sao chứ?” Mạc Duy Hoa đề giọng xuống rồi lại liếc xéo Văn Thụy một cái. Chị nói với hần lời Trịnh tiên sinh đâu phải là để hần đi ba hoa khắp nơi chứ. Cha mẹ chị còn lo Trịnh tiên sinh chẩn đoán nhầm, không muốn tăng thêm áp lực cho Duyệt Kỳ nên mới không chịu nói ra, thế mà người này trực tiếp nói thẳng như thế. May mà Duy Khiêm và Duyệt Kỳ không để ý, nếu không chắc chắn sẽ có chuyện!

Văn Thụy cũng nhìn vợ mình, vốn định nói chính cô ấy nói với hần là con trai, sao giờ lại thành nói vậy? Kết quả anh vừa nhìn sắc mặt không tốt của vợ thì lại không nói thêm nữa, lập tức chuyển đề tài, anh chỉ vào hai người vẫn đứng bên cạnh: “Thư ký Trần và Thư ký Lí tặng ca với anh cũng chưa ăn tối, nên anh liền dẫn họ tới đây luôn.”

“Vất vả ọi người quá, lại phải cố gắng cùng anh ấy, để tôi gọi người đưa hai vị đến vị trí, cũng uống trước một bát canh cho ấm bụng nhé.” Mạc Duy Hoa vô cùng nhiệt tình tiếp đãi hai vị thư ký này.

“Anh rủ anh cố ý mang theo thư ký đến để chứng minh anh ấy thực sự làm việc bận rộn đấy, anh ấy sợ chị gái anh mắng anh ấy tới muộn.” Mạc Duy Khiêm nói như chế giễu bên tai La Duyệt Kỳ.

“Chị gái anh quản lý anh rủ anh nghiêm thế sao?” La Duyệt Kỳ hơi giật mình.

“Không phải anh đã nói với em rồi sao, trong cái vòng luẩn quẩn này anh rủ anh nổi tiếng là ‘vợ quản nghiêm’ đấy, nhưng với thân phận địa vị của anh ấy thì cũng nên như thế, sau này em cũng phải quản anh như thế đó.”

“Anh thật kỳ lạ, có người đàn ông nào lại nguyện ý để vợ quản lý mình chứ?”

Mạc Duy Khiêm cười hì hì nói: “Như thế mới chứng minh được rằng em để ý anh, nếu không cả ngày anh phải nhìn anh rủ được chị quan tâm, thật mất mát.”

La Duyệt Kỳ cũng cười: “Anh cứ trêu em đi, nếu em coi là thật, đến khi kết hôn rồi lập tức sẽ trông coi thật nghiêm ngặt, anh rất đào hoa, em cũng không muốn thành người vợ bị phản bội.”

Mạc Duy Khiêm nghe xong cũng cười theo.

“Anh nói em còn định ở đây bao lâu nữa vậy? Ở nhà không có em và Tiêu Tiêu, căn phòng vô cùng lạnh lùng.” Văn Thụy đột nhiên nhớ tới chuyện quan trọng này.

“Hôn lễ của Duy Khiêm không cần chuẩn bị hay sai? Anh còn biết lạnh lùng? Có bao nhiêu người nhớ thương anh đấy! Nghe nói chỗ các anh mới có một nhân viên phiên dịch mới, đẹp như tiên nữ hạ phàm, nơi nơi móc nối quan hệ muốn đến bên cạnh anh, có chuyện này không hả? Thật ra em cũng hiểu rồi, nếu cứ lo được lo mất ma đề phòng cũng chẳng có ý nghĩa, không bằng cứ cho anh không gian phát huy, anh thấy sao hả?” tin tức Mạc Duy Hoa cực kỳ nhạy bén.

“Em đừng nói mãi mấy lời này với anh, em xã giao còn ít hay sao? Nếu em coi trọng tình anh nào trong giới kinh doanh thì cũng nói trước một tiếng để anh còn tìm hiểu, chẳng phải em trai em luôn lấy việc công trả thù riêng sao, nghĩ anh không dám chắc? Cái gì mà nhân viên phiên dịch đẹp như tiên thiên chứ, ai chẳng biết anh sợ vợ, không muốn thăng quan nữa hay so mà dám đẩy phụ nữ đến bên cạnh anh chứ? Hôm nay ăn xong em về nhà với anh đi, hàng ngày anh sẽ cho người đưa đón em, không làm ảnh hưởng tới việc chuẩn bị hôn lễ đâu.”

Mạc Duy Hoa hé miệng cười, cũng không để ý đến ông xã của mình nữa mà đứng dậy đi mời Ngô Phái Thanh và cha mẹ cô ta tới đây.

“Ba mẹ, hai vị này chính là cha mẹ Phái Thanh.”

“Mau mời ngồi, tôi vẫn muốn cảm ơn gia đình ta mà không có thời gian cho nên mới cố ý mời mọi người tới đây, gia đình ta đã sinh được một cô con gái thật tốt, lúc ở nước ngoài chúng tôi đã làm phiền con bé không ít.”

Ngô Lượng lập tức cười nói: “Nên mà nên mà, sau này tôi sẽ bảo Phái Thanh thường xuyên tới thăm mọi người.” Nói xong lại nhìn Văn Thụy ngồi gần đó một cái, do dự có nên chào hỏi hay không.

Kỳ Ngọc Châu nhận lấy chiếc hộp cổ kính mà người làm đưa tới: “Đây là một bộ trang sức bằng ngọc, tuy không đáng giá gì nhiều nhưng cũng không phải thứ tầm thường, coi như để biểu đạt chút lòng biết ơn của chúng tôi đi.”

Mẹ Ngô Phái Thanh là Dương Cúc sáng lên, dĩ nhiên bà ta biết nhà họ Mạc đã đưa ra thì không có thứ gì là kém cỏi cả, lòng vô cùng vui vẻ nhưng vẫn khách khí nói: “Phái Thanh cũng có duyên phận với ngài, lễ vật này sao chúng tôi có thể không biết xấu hổ mà nhận được chứ?”

Nhưng cũng chỉ từ chối có lệ rồi cũng nhận lấy, lại hàn huyên một lát rồi liền trở về vị trí của mình.

“Hazz, con gái chúng ta đúng là không có cái số ngồi vào vị trí đó mà, vừa rồi tôi nhìn thấy người phụ nữ kia cũng bình thường thôi, đâu có xinh đẹp như Phái Thanh, cũng chẳng có khí chất gì, đơn giản là có chút thủ đoạn thôi.” Dương Cúc vừa cảm thán vừa nhìn về phía bàn chủ nhà kia.

“Được rồi đừng nói nữa, lát nữa về nhà hết đi, ngoài nhà họ Mạc cũng vẫn còn những người khác mà, thiếu gì người có điều kiện tốt chứ?” Trong lòng Ngô Lượng cũng cảm thấy bị đè nén nhưng cũng chẳng có cách nào.

“Tốt? Ông xem xem có bao nhiêu người có điều kiện tốt hả? Những kẻ đó đang ngồi hết ở cái bàn kia kia, số mệnh Mạc Duy Hoa tốt cũng chỉ vì gia thế cô ta tốt, La Duyệt Kỳ này không biết kiếp trước thấp bao nhiêu hương mà chẳng có gì nổi bật cũng có thể được gả vào nhà họ Mạc.”

“Hôn lễ còn chưa cử hành mà, cô ta còn chưa được gả vào nhà họ Mạc.” Ngô Phái Thanh đột nhiên mở miệng.

Ngô Lượng và vợ liếc nhìn nhau, cũng không muốn kích thích con gái thêm nữa liền nhanh chóng chuyển đề tài bàn về chuyện khác.

Ngô Phái Thanh nhìn Mạc Duy Khiêm đang nói đùa với La Duyệt Kỳ ở xa xa, cảm thấy lòng đau đớn khó chịu.

Lúc đã ăn no, La Duyệt Kỳ được Hàn Giang và Vương Bằng hộ tống trở về phòng.

“Mợ, sao mợ không ra ngoài, lúc này ở bên ngoài vui lắm, cậu bị người ta chuốc thật nhiều rượu, đã mơ mơ hồ hồ rồi.” Văn Tiêu Tiêu chạy tới tìm La Duyệt Kỳ.

“Vẫn uống sao, cậu con không có chuyện gì đấy chứ, mấy người đó vẫn chưa buông tha cậu con sao?” La Duyệt Kỳ hơi lo lắng.

“Còn sớm mà, có rất nhiều người muốn uống rượu với cậu, nhưng có chú Đồng chăm sóc cậu rồi, không sao đâu ạ, mợ, con với mợ tán gẫu nha.”

La Duyệt Kỳ nghĩ nghĩ lại hỏi: “Con có thấy dì Ngô Phái Thanh không?”

“Thấy, dì ấy vẫn chưa ăn xong, dì ấy và ba mẹ không quen ai, ba người ngồi đó thật khó chịu, chẳng hiểu sao họ còn chưa chịu về nhà nữa!”

La Duyệt Kỳ nghe xong càng cảm thấy lo lắng, khi nào Ngô Phái Thanh chưa rời khỏi nhà họ Mạc thì cô vẫn không thể thả lỏng cảnh giác được.

“Mợ, mợ sao thế? Có phải là mợ lo lắng không? Con biết dì Ngô Phái Thanh thích cậu nhưng điều đó cũng vô cùng thôi, cậu chỉ thích mợ như ba con chỉ thích mẹ con thôi.” Văn Tiêu Tiêu vô cùng thông minh, chỉ một lát đã hiểu được vì sao La Duyệt Kỳ không vui.

La Duyệt Kỳ cười cười: “Mợ và cậu con chưa kết hôn, dĩ nhiên phải lo lắng hơn rồi, mợ cũng thích cậu con nên càng sợ cậu con bị người khác cuốn lấy hơn.”

Văn Tiêu Tiêu liên tục gật đầu: “Con hiểu rồi mợ, mợ yên tâm, giờ con sẽ đi trông chừng dì ấy, khi nào dì ấy rời khỏi con sẽ về báo với mợ!”

Cô bé này thật thông minh, chính cô còn chưa nghĩ ra cách gì để đối phó mà cô bé đã có cách rồi, đúng là gen di truyền ưu tú khác hẳn người thường mà.

Có đứa bé lanh lợi như Văn Tiêu Tiêu giám sát, cuối cùng La Duyệt Kỳ cũng yên lòng, nằm trên giường một lát liền buồn ngủ.

“Mợ, mợ mau tỉnh dậy đi!”

La Duyệt Kỳ vốn cũng chưa thật sự ngủ nên lập tức tỉnh táo, nhìn Văn Tiêu Tiêu đang nửa quỳ bên cạnh giường hỏi: “Sao vậy Tiêu Tiêu?”

“Báo cáo cơ mật, cậu say quá không uống nổi nữa, chú Đồng đã đưa cậu về phòng ở lầu hai, con đi theo dì Ngô Phái Thanh, thấy dì ấy cũng vụng trộm lên lầu hai, cháu thấy chắc chắn là muốn tới phòng tìm cậu rồi, mợ mau đi xem đi!”

La Duyệt Kỳ giật mình, chiêu này đúng là rất cao! Mạc Duy Khiêm nhất định là uống nhiều lắm, nếu không cũng không phải để Đồng Nguyên đưa về phòng, Ngô Phái Thanh đúng là dám nắm chặt mọi cơ hội. Người trong đại sảnh nhiều như thế, nếu cô ta thật sự làm ra chuyện gì cũng khó mà nói rõ được, chính bản thân

cô cũng không dễ dàng tha thứ cho loại phản bội bất đắc dĩ này, giống như trường hợp của Kim Đào lúc trước vậy! Nhưng mà giờ đây cô sẽ không trốn tránh một cách tiêu cực, cô cần hạ gục hoàn toàn đối thủ

78. Chương 78

Ngô Phái Thanh lặng lẽ đẩy cửa phòng Mạc Duy Khiêm ra, bên trong cũng không bật đèn. Sau khi đóng cửa, đứng một lát cho quen với bóng tối trong phòng, Ngô Phái Thanh dựa vào ánh sáng bên ngoài cửa sổ để mơ hồ xác định vị trí, cô ta chưa bao giờ tới phòng Mạc Duy Khiêm, đến bây giờ cô ta mới phát hiện căn phòng ngủ trên danh nghĩa này thật sự lớn kinh người, nơi cô ta đứng là một phòng khách không nhỏ, nhìn cánh cửa mở rộng bên kia có lẽ là vẫn còn một thư phòng nhỏ ở bên trong đó nữa.

Rón ra rón rén đi tới, Ngô Phái Thanh sung sướng phát hiện vị trí của Mạc Duy Khiêm, chỉ thấy hằn nằm trên giường, hơi thở rất nặng nề, hẳn là uống quá nhiều rượu, đã say đến không biết gì rồi.

Ngô Phái Thanh cũng biết mình không nên to gan như thế, nhưng cũng trực tiếp đi tới, không sợ Mạc Duy Khiêm đột nhiên tỉnh lại.

Ngồi xổm bên giường, Ngô Phái Thanh cẩn thận đánh giá Mạc Duy Khiêm đang nằm yên trên giường, phát hiện ra người đàn ông này lúc ngủ càng đẹp trai, càng thân thiết hơn mọi khi rất nhiều, đúng là khiến người ta nhìn không chán mắt mà. Lại ngấm thêm một lát, Ngô Phái Thanh không nhìn được mà dùng tay đẩy đẩy Mạc Duy Khiêm, thấy Mạc Duy Khiêm không có chút phản ứng nào thì không khỏi mừng thầm.

Đã chứng kiến tài sản và tình cảm sâu nặng mà Mạc Duy Khiêm đang có, Ngô Phái Thanh cho rằng nếu để có được người đàn ông như thế, cho dù tạm thời vứt bỏ tự tôn cũng không quan trọng. Huống chi, cô ta nhớ lại dáng vẻ đắc thắng kia của La Duyệt Kỳ, Ngô Phái Thanh càng cho rằng nếu cô ta không nắm chặt cơ hội này thì cô ta sẽ phải nuối tiếc cả đời, đừng nói là nếu lần này thành công thì cuộc đời cô ta sẽ hoàn toàn thay đổi. Nghĩ thế, Ngô Phái Thanh liền không hề do dự nữa, bò đến bên kia giường cởi quần áo của mình ra.

La Duyệt Kỳ đứng ở trong góc khuất của phòng khách nhìn nhất cử nhất động của Ngô Phái Thanh, đến tận khi cô ta cởi hết, chỉ để lại quần áo lót rồi bỏ về vị trí cũ, su đó cẩn thận rúc nằm đối diện với Mạc Duy Khiêm, chẳng qua bàn tay kia của cô ta cũng không nhàn rồi, chắc là đang cởi quần áo của Mạc Duy Khiêm.

Đến tận lúc này La Duyệt Kỳ mới ra hiệu đều Hàn Giang tắt máy quay phim đi, sao đó mới hít một hơi thật sâu đi vào bật đèn lên, trong phòng lập tức sáng đến chói mắt.

Ngô Phái Thanh che mắt theo bản năng, đợi đến lúc thích ứng được mới buông tay ra, về mặt kinh hoàng nhìn về phía cửa, thấy người đến là La Duyệt Kỳ và hai tên vệ sĩ thì lập tức lùi kéo tấm mền bên cạnh che lấy thân thể mình, yên lặng không nói.

“Ngô Phái Thanh, cô không có gì biện hộ cho chuyện này sao?” Gương mặt La Duyệt Kỳ rất bình tĩnh, giọng nói cũng không hề thay đổi.

Ngô Phái Thanh yên lặng một lát mới ngẩng đầu lên: “Xảy ra chuyện gì thì cô cũng đã thấy rồi đó, có thể để vệ sĩ của cô tránh ra cho tôi mặc xong quần áo được chứ? Chút tổ chất tu dưỡng đó chắc cô cũng phải có chứ, nếu không đợi đến lúc Duy Khiêm tỉnh cũng cảm thấy mất mặt.”

“Cô vẫn còn mặt mũi mà nói tổ chất tu dưỡng với tôi à? Không phải mấy ngày trước cô vừa nói mình là người phụ nữ cao thượng thế nào, cha mẹ cô dạy dỗ thành công ra sao ư? Sao mà hôm nay lại gấp gáp bò lên giường đàn ông thế này? Tôi cảm thấy hẳn là nên mời cha mẹ cô lên đây nhìn xem, cũng mời người nhà họ Mạc lên nhìn cái gì gọi là tổ chất tu dưỡng của bậc tài nữ như cô.

Ngô Phái Thanh nở nụ cười: “Sao hả? Thẹn quá hóa giận? Tôi đã nói lâu rồi, Duy Khiêm không phải người cô có thể giữ nổi, cô căn bản không xứng với anh ấy, Duy Khiêm sẽ luyến tiếc tôi, cô mời ai đến cũng không sao, đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn nói.”

“Được thôi, tôi thành toàn cho cô, từ không biết xấu hổ này vô cùng thích hợp với cô, tôi vốn không muốn gây khó dễ cho cô nhưng nếu cô đã vứt bỏ tự tôn của mình thì tôi cũng không cần phải bao che dùm cô.

Nhưng mà Ngô Phái Thanh, tôi cho cô biết, tôi cũng chẳng phải loại người được chiều chuộng không biết mùi dùi như cô, cô vĩnh viễn không tưởng tượng được tất cả mọi chuyện tôi đã phải trải qua, cho nên tôi đã họ được cách bảo vệ chính mình, cũng đã học được cách dùng hết sức hủy diệt kẻ địch! Cô, không hề biết gì về tôi! Vương Bằng, anh xuống mời bác trai bác gái lên đây!” Giọng nói La Duyệt Kỳ trở nên vô cùng nghiêm khắc.

Vương Bằng lập tức xoay người đi ra ngoài, Ngô Phái Thanh cũng đã hoàn toàn bình tĩnh, loại chuyện này bị La Duyệt Kỳ phát hiện ra đầu tiên đúng là không thể tốt hơn, nếu là người khác thì có lẽ còn có thể lấp liếm được, nhưng bây giờ mặc kệ cô ta có chứng minh được mình có thật sự quan hệ với Mạc Duy Khiêm hay không thì người nhà họ Mạc cũng chỉ có thể chấp nhận. Huống chi cha mẹ cô ta còn đang ở đây, hôm nay cô ta không thể không giải quyết La Duyệt Kỳ được!

Bây giờ Ngô Phái Thanh đã nhận định Mạc Duy Khiêm có quan hệ không thể giải thích được với cô ta, thời gian theo đuổi trong vô vọng quá dài khiến suy nghĩ của cô ta tê liệt, chỉ cho rằng mọi suy nghĩ của mình đều chính xác.

“Phô trương thanh thế, cô căn bản là đồ vô dụng, tôi cũng nói rồi, đứa bé thì ai cũng có thể sinh!” Ngô Phái Thanh cảm thấy cô ta đã chiếm hết ưu thế, La Duyệt Kỳ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Lúc này Mạc Duy Khiêm nằm bên cạnh cũng có động tĩnh như thể bị cuộc nói chuyện của hai người đánh thức, hần lạt người muốn tìm cái mền, không ngờ sờ mãi cũng không thấy đâu mới bất đắc dĩ mở mắt ra nhưng lại bị ánh sáng đâm chói mắt, đến khi hần nhìn rõ thì phát hiện La Duyệt Kỳ đứng ở cửa liền ghen giọng nói: “Duyệt Kỳ, tắt đèn đi cho anh, hôm nay anh uống nhiều rượu quá, mùi dính đầy người, em mau về đi, đừng ở đây kéo ngửi mùi lại khó chịu.”

“Đúng là em nên về phòng, nếu không chuyện tốt của anh sao có thể tiếp tục được chứ?”

“Đừng nào loạn mà Duyệt Kỳ, có việc gì đợi mai anh tỉnh rượu rồi nói được không? Nghe lời nào...” Mạc Duy Khiêm nói xong lại nhắm hai mắt lại.

La Duyệt Kỳ cũng không khách khí, đi tới trước mặt Mạc Duy Khiêm véo hai má hần, Mạc Duy Khiêm bị đau lại mở mắt ra, hơi không vui nói: “Em làm cái gì thế?”

“Làm cái gì à? Mạc Duy Khiêm, anh nhìn rõ cho tôi xem anh đang làm chuyện tốt gì hả?” Nói xong lại dùng sức đẩy mặt Mạc Duy Khiêm quay về phía Ngô Phái Thanh.

Mạc Duy Khiêm cau mày nhìn rõ ràng Ngô Phái Thanh đang không mặc đồ nằm đó, mơ hồ không hiểu là chuyện gì, mấy giây sau đầu óc hần mới phản ứng lại, hiểu ra chuyện này là sao, mặt lập tức trắng bệch. Hần ngồi bật dậy, thấy quần đã cởi ra, vội vàng nhảy xuống giường giữ chặt hai vai La Duyệt Kỳ giải thích: “Duyệt Kỳ, Duyệt Kỳ, anh uống say, chỉ nhớ rõ ràng là Đồng Nguyên đỡ anh lên phòng, anh không biết sao cô ta lại ở đây, nhưng anh khẳng định anh không làm gì cả, thật sự!”

“Nếu hôm nay đổi lại là em ở trong hoàn cảnh này, anh sẽ nghe em giải thích như thế sao?” La Duyệt Kỳ chỉ nhẹ nhàng hỏi Mạc Duy Khiêm một câu như vậy.

Mạc Duy Khiêm sắp cuống phát điên rồi: “Anh thật sự không biết cô ta là sao, anh thề với trời, con mẹ nó nếu anh nói dối một câu thì anh sẽ chết không tử tế! Duyệt Kỳ, em cho anh thời gian suy nghĩ lại được không? Anh nhất định sẽ nghĩ ra, chắc chắn là người phụ nữ này có âm mưu!”

“Duy Khiêm, sao anh có thể đổ oan cho em như thế? Dù em có yêu anh hơn nữa thì cũng sẽ không làm ra chuyện hạ lưu thế này!” Ngô Phái Thanh nghe xong lời Mạc Duy Khiêm nói lập tức âm ỉ khóc lên.

“Con mẹ nó cô cầm mồm cho tôi, tôi và cô có xảy ra chuyện gì hay không thì lòng cô tự hiểu rõ, loại đàn bà như cô tôi thấy nhiều rồi, cô là cái thá gì mà muốn thiết kế tôi hả? Ngô Phái Thanh, nếu hôm nay Duyệt Kỳ và đứa bé trong bụng cô ấy có chuyện gì thì tôi muốn mạng cả nhà cô! Tôi mà ngủ với cô ư? Tôi còn sợ bẩn người mình đấy!” Mạc Duy Khiêm chỉ hận không thể cho người trực tiếp giết chết con đàn bà vô liêm sỉ này thôi.

“Duy Khiêm, em chỉ có một người đàn ông là anh, anh không thể nói xấu em như vậy!” Ngô Phái Thanh càng khóc dữ dội hơn.

“Đừng để tôi phải cho người đi điều tra cuộc sống của cô ở nước ngoài, người mất mặt sẽ là cô! Duyệt Kỳ, em đừng yên lặng như vậy, nếu em giận thì đừng cố nén, em đánh anh mắng anh cũng được, nhưng em nhất định phải tin anh được không?” Mạc Duy Khiêm lại đối mặt với La Duyệt Kỳ, đã cuống đến mồ hôi đầy đầu rồi.

Đúng lúc đang loạn âm cả lên, ngoài cửa có người vào. Hai ông bà nhà họ Mạc, Mạc Duy Hoa, Văn Thụy, còn cả hai vợ chồng Ngô Nghiên cũng đi vào phòng.

Ở bữa tiệc, Kỳ Ngọc Châu nghe Vương Bằng ghé tai kể lại chuyện này thì lòng trĩu xuống, không phải bà không tin vào nhân phẩm của con mình, chỉ là loại chuyện này dù sao cũng khó mà nói rõ được, dù có là Ngô Phái Thanh dùng quỷ kế đi chăng nữa thì ngọn nguồn đều do bà rước họa vào nhà, cho dù chuyện này có trôi qua thì cũng khó tránh La Duyệt Kỳ thâm oán trách bà.

Vì thế sau khi ổn định tinh thần, bà ngồi thêm mấy phút mới lấy cớ bản thân cảm thấy không khỏe, những người thân bạn bè vẫn ở lại chưa đi cũng lục tục đứng dậy chào ra về, lúc tiễn khách Kỳ Ngọc Châu lại cho người âm thầm giữ Ngô Nghiên và Dương Cúc lại, đợi khách về hết rồi mới mời họ cùng lên lầu.

“Phái Thanh, chuyện này là sao, con đừng chỉ biết khóc, nói gì đi chứ?” Dương Cúc nhanh chóng mang quần áo phủ thêm cho con gái mình.

Những người khác thấy thế cũng quay lại phòng khách để Ngô Phái Thanh mặc quần áo.

“Tiểu Đồng, là cậu đưa Duy Khiêm lên lầu, cậu nói xem chuyện này là sao?” Kỳ Ngọc Châu cũng hỏi Đồng Nguyên ở phía sau.

Đồng Nguyên cười khổ: “Lão phu nhân, đúng là tôi đưa Duy Khiêm lên lầu nhưng tôi cũng đâu biết là còn phải vào vệ trình tiết của Duy Khiêm chứ, ngài hỏi tôi cũng không biết phải nói sao nữa, hành lang và cầu thang đều có máy quay nhưng trong phòng Duy Khiêm thì không có!” Ý là dù có thể chứng minh Ngô Phái Thanh chủ động vào phòng Mạc Duy Khiêm thì cũng không nói lên được điều gì.

Kỳ Ngọc Châu cũng hiểu mình không hỏi được gì, nhưng bà nóng lòng muốn tìm ra chứng cứ có lợi cho con nên mới hỏi thôi.

“Duyệt Kỳ, con mau ngồi xuống nghỉ ngơi, mẹ biết lòng con đang rất khó chịu nhưng mọi việc phải đợi điều tra rõ đầu đuôi mới kết luận được, dù thế nào con cũng là con dâu nhà họ Mạc, kẻ khác có làm gì cũng vô dụng.” Kỳ Ngọc Châu nhanh chóng an ủi La Duyệt Kỳ đang mang gương mặt lạnh lùng.

“Bác gái, cháu không sao, nhưng mà Ngô Phái Thanh này cũng khinh người quá đáng quá, cô ta thế mà không thèm để ý tới thể diện làm ra chuyện như thế này, cháu thật sự rất giận!” La Duyệt Kỳ lập tức nói.

Mạc Duy Khiêm vui sướng muốn nhảy dựng lên: “Duyệt Kỳ, nói thế nghĩa là em tin anh? Haz, vợ tốt của anh quả nhiên có thể nhìn rõ mọi chuyện, tuyệt đối không để người tốt bị oan.”

“Tôi đang nói chuyện với bác gái chứ nói tin anh khi nào? Anh đừng tự mình đa tình!”

“La tiểu thư, cô nói thế là hơi quá đáng rồi, con gái tôi đã trải qua dạy dỗ cao cấp, hướng hồ nó luôn giữ mình trong sạch, đến bạn trai cũng chưa từng có, cô cũng là phụ nữ mà không biết đồng tình cho nhau hay sao? Mạc phu nhân, tôi vừa mới hỏi Phái Thanh, con bé nói nó chỉ nghĩ trước khi rời đi thì lên chào tạm biệt Duy Khiêm thôi, không ngờ Duy Khiêm uống rượu vào lại xúc động làm ra chuyện như vậy. Tuy chuyện này không thể hoàn toàn trách Duy Khiêm nhưng dù sao con gái tôi cũng là người chịu thiệt, lời La tiểu thư nói thật sự khiến người ta không thể chấp nhận nổi.” Dĩ nhiên là Dương Cúc phải tin con gái mình rồi, bà ta thật sự nghĩ mọi chuyện là như thế.

Mạc Duy Hoa cười nói: “Ngô phu nhân, lời con gái bà nói chắc gì đã là sự thật? Duy Khiêm nhà tôi chẳng thừa nhận gì cả, thật ra sự thật thế nào cũng không khó để biết được, mọi người đều là người trưởng thành, có xảy ra chuyện gì hay không bà cũng nhìn ra được mà. Còn nữa, Duyệt Kỳ là người nhà họ Mạc chúng tôi, chúng tôi chấp nhận là được, không cần phiền bà bình luận nhiều.”

“Đồng Nguyên, đợi lát nữa xử lý mọi chuyện xong anh lập tức cho người vào đưa chiếc giường này đi hủy cho tôi, tôi thấy ghê tởm! Hôm nay đã xảy ra chuyện thế này cung chẳng có cách gì duy trì quan hệ nữa,

tốt nhất là nhà họ Ngô các người lập tức rút ra ngoài cho tôi, đợi tôi đến xử lý đi!” Mạc Duy Khiêm nghiêng rằng nghiêng lợi nói, hiển nhiên là tức giận không ít.

“Chúng tôi biết nhà ngài chức lớn quyền lớn, việc lật ngược trắng đen phải trái cũng là chuyện quá dễ dàng, nhưng rõ ràng Phái Thanh đã phải chịu thiệt như thế mà còn bị các người sỉ nhục, dù nhà tôi có táng gia bại sản thì cũng phải đòi lại cho con bé một chút công bằng!” Dương Cúc cũng tức giận đến sắp mất lý trí.

Ngô Nghiên đứng bên cạnh cau mày không lên tiếng mà Ngô Phái Thanh thì mặt mũi trắng bệch nhìn về phía Mạc Duy Khiêm, cô ta không thể tin được hẳn lại chán ghét mình đến thế.

“Chân tướng sự việc rất đơn giản. Hàn Giang, mở đoạn video ấy lên!” La Duyệt Kỳ gọi Hàn Giang tới.

Mọi người đều chăm chú nhìn hẳn, muốn biết sẽ có chứng cứ mới gì, Ngô Phái Thanh lại nghi ngờ khó hiểu nhìn La Duyệt Kỳ, chỉ thấy đối phương đang nhìn mình cười lạnh, tình cảnh này giống hệt lần đầu tiên hai người gặp nhau, chẳng lẽ bản thân vẫn không thể tính kế được người phụ nữ này?

Không lâu sau đoạn video đã chiếu hết, trong phòng lặng ngắt như tờ, không ai nói chuyện, gương mặt Dương Cúc lúc đỏ lúc trắng, bà ta thật muốn phủ nhận con gái mình không phải người như thế nhưng đối mặt với đoạn hình ảnh dù bị quay trong lúc tối tăm vẫn rõ nét như thế cũng chỉ có thể yên lặng.

“Là Tiêu Tiêu chạy đến phòng nói cho cháu biết việc Ngô Phái Thanh đi tới phòng Mạc Duy Khiêm, cháu nóng vội muốn chạy tới, may mà Hàn Giang và Vương Bằng có kinh nghiệm nhắc nhở cháu mang theo máy quay, nếu không hôm nay thật sự là một kiếp nạn.” La Duyệt Kỳ quy toàn bộ công trạng cho người khác.

Mạc Duy Khiêm hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm: “Anh nói vợ này, em đã có chứng cứ thì sao không mau chóng đưa ra, lại làm anh sợ như thế, áo sơ mi của anh ướt sũng mồ hôi rồi này.”

“Ngô phó bộ trưởng, bây giờ tôi muốn hỏi ông một chút, đây là đứa con gái trong sạch mà ông đã dạy dỗ được? Ông dạy dỗ thất bại cũng không sao nhưng sai lầm lớn nhất của ông chính là không hiểu rõ đứa con mình sinh ra là loại người gì, hay là nói gia đình các ông đều có ý định như thế, nếu không vì sao con gái ông vừa biết thân phận của cha mẹ vợ tôi liền không tiếc buông tha sự nghiệp mà nhất định kiên trì về nước với họ? Nếu cha mẹ vợ tôi thích cô ta mà cô ta và Duy Khiêm lại thích nhau thì dù có chút tâm cơ cũng không sao. Nhưng rõ ràng cô ta đã biết Duy Khiêm chuẩn bị thành hôn mà vẫn liều mạng dây dưa như thế đúng là khiến người ta cảm thấy trơ trẽn, điều này chẳng có gì biện minh được cả! Còn nữa, ông phải biết rằng Duy Khiêm vừa xử lý xong vụ án tham ô cực lớn ở Danh Tỉnh, các ông thế mà có thể nói nó dễ dàng lật ngược trắng đen phải trái, Duy Khiêm sẽ tiến vào ủy ban kỷ luật trung ương, ông dung túng người nhà ăn nói bừa bãi nói xấu hãm hại lãnh đạo cao cấp như thế là ý gì? Là chuyện tốt không thành liền làm bừa, ăn không được thì phá cho hôi sao?”

Đối mặt với lời nói sắc bén của Văn Thụy, Ngô Nghiên thật sự muốn mình chưa bao giờ đẻ ra đứa con này, vừa mất mặt xấu hổ mà còn rước họa về nhà. Mạc Duy Khiêm vốn dĩ là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, nay nghe Văn Thụy nói thế đã chắc chắn địa vị tương lai của Mạc Duy Khiêm rồi, việc tiến vào ủy ban kỷ luật trung ương còn xa xôi gì nữa? Cái này còn chưa nói, chỉ cần Mạc Duy Khiêm ở ban thanh tra kỷ luật thôi cũng đã khiến ông ta không xoay người nổi rồi, ai dám nói mình hoàn toàn trong sạch chứ? Có điều tra hay không, là chuyện lớn hay nhỏ cũng chỉ dựa vào một câu của Mạc Duy Khiêm mà thôi! Nghĩ thế, Ngô Nghiên càng không nói nên lời, bả vai rũ xuống, cúi đầu đứng đó.

“Đúng là cháu đã làm chuyện không biết xấu hổ nhưng cháu làm thế chỉ để Duy Khiêm hiểu được rằng La Duyệt Kỳ căn bản không thích hợp với anh ấy, người phụ nữ này cái gì cũng không biết, chỉ biết dùng một vài mảnh khoe bản thủ hạ lưu. Duy Khiêm, anh cần một người có thể xứng đôi với anh, cô ta có thể đứng trước quan khách vì anh đánh đàn góp vui như em sao? Cô ta biết dương cầm có bao nhiêu loại sao?” Ngô Phái Thanh đột nhiên hô to khiến mọi người giật mình hoảng sợ.

Mạc Duy Khiêm bình tĩnh cười: “Cô không biết xấu hổ sao mà lại dùng tri thức chuyên nghiệp của mình mà lên mặt với người khác, lại nói nữ chủ nhân nhà họ Mạc chúng tôi cũng không phải con hát mà phải biểu diễn trước mặt người khác, ngược lại người quen chạy tới ven đường, quán ăn biểu diễn mới đúng là dọa người đấy. Chị tôi đánh đàn dương cầm không thua kém gì cô nhưng cô đã bao giờ thấy chị ấy đánh đàn trong những trường hợp công khai bao giờ chưa?”

(Con hát - Thời hiện đại thì có thể hiểu là nghệ sĩ nhưng trong xã hội cũ từ này chẳng khác gì là kỹ nữ - gái bán dâm, còn được gọi là ca kỹ. Ta nghĩ chú Mạc dùng theo nghĩa cũ để thể hiện sự khinh bỉ của mình.)

La Duyệt Kỳ cũng cảm thấy xấu hổ dùm Ngô Phái Thanh, người phụ nữ này vì sao vẫn còn đứng ở đây làm trò cười cho người ta vậy? Chẳng lẽ do bị kích thích quá lớn, tinh thần có vấn đề rồi?

“Còn đứng đó làm gì, sợ chưa đủ dọa người sao? Mau kéo nó về!” Cuối cùng Ngô Nghiên cũng không chịu nổi nữa, hung hăng trừng mắt nhìn vợ một cái, lúc này Dương Cúc mới phản ứng lại, kéo Ngô Phái Thanh muốn mau chóng rời khỏi nhà họ Mạc.

Ai ngờ Ngô Phái Thanh lại dùng sức hất tay mẹ mình ra, trực tiếp vọt tới trước mặt người nhà họ Mạc, Hàn Giang và Vương Bình nhanh chóng chặn trước mặt phòng ngừa cô ta có hành vi gì quá khích.

Ngô Phái Thanh cũng không làm gì, chỉ càng thêm điên cuồng hô to: “Bác trai, bác gái, chị Duy Hoa, mọi người đều bị người đàn bà này lừa rồi! Trước khi cô ta gặp Duy Khiêm đã có bạn trai, đã sắp kết hôn rồi, sau khi gặp Duy Khiêm cô ta nổi lên lòng tham, dùng hết mọi cách bỏ lên giường Duy Khiêm, mang thai rồi lại dùng mọi cách đá vị hôn phu, thật ra La Duyệt Kỳ chính là một kẻ tiện nhân phụ tình bạc nghĩa, ham vinh hoa phú quý, mọi người đừng để cô ta che mắt!”

(Tiện nhân: Kẻ đê tiện)

Cô ta hô to một hồi, người khác chưa phản ứng gì, Mạc Duy Khiêm đã muốn nổ tung, hấn mau chóng nhìn thoáng qua đôi mắt đỏ ửng đỏ của La Duyệt Kỳ, biết cô lại nhớ tới chuyện với Kim Đào trước kia, nhất thời tức đến run cả người.

“Cô muốn chết đúng không Ngô Phái Thanh? Duyệt Kỳ là người mà tôi phải dùng mọi cách mới theo đuổi được, để được cùng một chỗ với cô ấy tôi đã tốn bao nhiêu tâm tư cô biết không? Chính tôi còn luyến tiếc không dám nói cô ấy một câu mà cô lại không ngừng công kích làm cô ấy thương tâm. Tôi kiêng kỵ nhất chính là có kẻ nhắc tới người đàn ông kia thế mà cô còn cố tình đâm dao vào tim tôi có đúng không? Tôi thấy chúng ta cứ gộp chung công tư giải quyết một lần cho xong đi! Tôi nhớ rõ cô từng nói cha mẹ cô đã tặng cô một chiếc đàn dương cầm trị giá gần trăm vạn coi như chúc mừng cô học xong về nước đúng không? Tôi chưa thêm hỏi đến việc diện tích nhà cô lớn thế nào mà có thể tạo riêng một phòng đàn, bây giờ tôi chỉ cần hỏi tiền mua cây đàn kia là từ đâu mà có? Ngô phó bộ trưởng, ông có thể giải thích cho tôi nghe không? Tiền lương của ông và phu nhân gộp lại, dù không ăn không uống chắc chịu thì phải cần bao nhiêu năm mới mua được chiếc đàn dương cầm như thế hả?”

Đúng là vẫn không trốn nổi kết cục này, đối mặt với câu hỏi của Mạc Duy Khiêm, Ngô Nghiên nhắm chặt hai mắt, ông ta biết mình đã hoàn toàn xong đời rồi.

79. Chương 79

Ngô Phái Thanh kinh ngạc đứng sững người, nhìn nhìn Mạc Duy Khiêm lại nhìn nhìn gương mặt xám như tàn tro của cha mình, tỏ vẻ không quá hiểu ý Mạc Duy Khiêm, lúc ở nước ngoài cô ta cũng có nghe chuyện Mạc Duy Khiêm đã kéo rất nhiều quan chức ở Danh Tỉnh xuống đài, chẳng lẽ giờ hấn cũng định làm thế với cha cô ta sao?

“Chỉ vì em vạch trần bộ mặt thật của người đàn bà này mà anh lại dùng việc công để báo thù riêng, chèn ép cha em sao?”

“Bộ mặt thật? Cô biết cái gì là bộ mặt thật ư? Việc hôm nay cô làm, lời hôm nay cô nói mới gọi là lộ rõ bộ mặt thật của chính cô! Ngô Phái Thanh, không ai có thể phá hoại tình cảm của tôi và Duyệt Kỳ, cô cần bản cũng không biết được Duyệt Kỳ đã từng phải trải qua những gì cho nên cô không có tư cách bình luận phán xét vợ tôi. Về phần cha cô, sớm muộn gì ông ta cũng bị điều tra, đây chính là hành động tiếp theo của ủy ban kỷ luật, chẳng qua sự thiếu hiểu biết và vô liêm sỉ của cô khiến ông ta chết trước thôi! Cô suốt ngày ở trong nhà tôi khoe khoang gia thế và cuộc sống thượng lưu của mình cũng đã phán xét cha cô nhất định là người bị điều tra tiếp theo rồi, đã không có danh hiệu tiểu thư này, cô cảm thấy mình còn xứng được với ai hả? Thật ra phó bộ trưởng cũng chẳng phải chức vụ gì cao, chỉ là cô quá mức thiển cận, tự đắc thôi!” Lời nói của Mạc Duy Khiêm tràn đầy sự châm chọc.

Gương mặt Ngô Phái Thanh trắng bệch, cô ta không biết nên đối mặt với cha mẹ mình như thế nào nữa.

Lúc này toàn thân Dương Cúc cũng run rẩy nhưng vẫn kéo tay con gái, cố gắng làm giọng nói của mình được bình thường: “Phái Thanh, chúng ta về nhà thôi, mọi thứ cứ phó mặc cho số phận thôi, là do mẹ không tốt đã khuyến khích khiến con có loại suy nghĩ này trong đầu.”

Cuối cùng nước mắt Ngô Phái Thanh vẫn chảy dài, nếu biết Mạc Duy Khiêm tuyệt tình đến thế, cô ta thật sự không bao giờ theo đến nhà họ Mạc, thật sự không bao giờ!

“Được rồi, cuối cùng sóng gió cũng đã qua, nên khen ngợi thì khen ngợi, nên tăng lương thì tăng lương, Tiêu Tiêu nhà ta thật thông minh, Hàn Giang Vương Bằng cũng càng lúc càng xử lý tốt tình huống. Duyệt Kỳ, em cũng đừng suy nghĩ tới chuyện này nữa, cứ coi nó như một trò cười đi.” Sau khi ba người nhà họ Ngô rời đi dưới sự giám sát của vệ sĩ, Mạc Duy Hoa nhanh chóng làm không khí sôi động trở lại.

“Chuyện này Duy Khiêm cũng có chỗ không đúng, sau này em ra ngoài xã giao nhất định phải phòng bị nhiều hơn, dù bất kỳ lúc nào cũng phải có vệ sĩ đi kèm, không thể dễ dàng ở một mình được.” Văn Thụy làm tổng kết cuối cùng.

Mạc Duy Hoa phì cười: “Đúng vậy, về phương diện này nhất định em phải theo học anh rể em, kinh nghiệm của anh ấy đúng là cực kỳ phong phú đấy.”

Sắc mặt Văn Thụy hơi đỏ lên, không tự nhiên nói: “Sau này anh sẽ nói với Duy Khiêm, mọi việc đã giải quyết xong rồi sao em còn không thu dọn đồ đi, Tiêu Tiêu chạy đâu rồi?”

Mạc Duy Hoa cũng không giấu cột chồng mình nữa mà kéo anh ra ngoài.

Kỳ Ngọc Châu cũng cùng bạn già chuẩn bị rời đi, lúc đi bà còn dặn dò: “Duyệt Kỳ, con nói chuyện với Duy Khiêm một lát rồi trở về phòng nghỉ ngơi đi. Duy Khiêm, không cho phép con giở trò xằng bậy, lát nữa phải đưa Duyệt Kỳ xuống lầu, mẹ sẽ bảo Hàn Giang và Vương Bằng chờ bên ngoài.”

Chờ mọi người rời đi hết, Mạc Duy Khiêm đột nhiên dùng sức ôm lấy La Duyệt Kỳ: “Nhóc con hư hỏng, em cố ý làm anh sợ có phải không?”

“Đúng, nếu hôm nay không có nhiều việc trùng hợp như thế, anh cảm thấy em có thể ở bên anh nữa sao? Dĩ nhiên là Ngô Phái Thanh đáng giận nhưng đâu phải anh không biết suy nghĩ trong lòng cô ta, sao lại tạo ra lỗ hổng để người ta chen vào? Lần này cũng coi như là một bài học cho anh.”

“Anh hiểu anh hiểu, lúc vừa mới nhận ra hoàn cảnh của mình, tim anh suýt nữa đã ngừng đập. Duyệt Kỳ, anh chưa bao giờ sợ hãi đến vậy, anh sợ người yêu mà anh có được một cách vô cùng khó khăn cứ thế bị người khác dễ dàng cướp đi, nhưng sau này không cho phép em làm như vậy nữa, sẽ tai nạn chết người đấy, đến lúc đó không phải cô ta chết thì là anh mất mạng, cô ta là bị anh giết chết còn anh anh là bị em hù chết!”

La Duyệt Kỳ ngẩng đầu lên sờ sờ trán Mạc Duy Khiêm, thấy trán hần đã ướt đầm mồ hôi liền nở nụ cười: “Đây đúng là một cách làm tỉnh rượu thật tốt, để xem sau này anh có dám chỉ biết uống không thèm quan tâm điều gì nữa không!”

Mạc Duy Khiêm chỉ ôm La Duyệt Kỳ cười, sau đó nhẹ nhàng nói: “Không uống, không bao giờ uống nữa.”

La Duyệt Kỳ cũng chỉ nghe thế thôi, sao Mạc Duy Khiêm có thể không uống được chứ, cô chỉ đơn giản là muốn hần uống ít đi thôi, nhưng nghe hần có thể đổ dành mình như thế cô đã rất vui rồi.

“Đúng rồi, còn một chuyện anh phải làm giúp em.” La Duyệt Kỳ lại nghĩ tới một việc.

“Em nói đi, chuyện gì?”

“Em muốn học đàn dương cầm.”

Lần này đến lượt Mạc Duy Khiêm vui vẻ: “Em bị Ngô Phái Thanh kích thích sao? Em đừng nghe cô ta nói bậy, nếu em thật sự hứng thú thì chúng ta học cũng được nhưng nếu vì một câu nói của người phụ nữ kia mà em làm khó bản thân cưỡng ép chính mình thì anh kiên quyết không đồng ý, vợ anh không cần phải khổ công lấy lòng ai hết!”

La Duyệt Kỳ lại hỏi: “Anh thật sự không muốn em học sao? Em muốn học xong, mặc kệ là được đến trình độ nào, tối thiểu cũng có thể mang ra khoe được nha, anh cũng có thêm chút thể diện.”

“Từ bé anh nghe chị anh luyện đánh đàn, có thể nói y như tiếng gào thét của ma quỷ đập thẳng vào tai, nghe đến phát sợ. Vợ, em phải nhớ kỹ, thể diện của đàn ông không phải dựa vào tài năng của vợ mà phải dựa vào thực lực của chính mình, dù em không hề có chút ưu điểm nào thì người khác cũng chỉ dám tôn kính em mà thôi, vì em là người Mạc Duy Khiêm coi trọng nhất, em hiểu không?”

“Anh mới không có chút ưu điểm nào ấy, đợi em sinh con xong sẽ hướng về mục tiêu đa tài đa nghệ mà phát triển, anh dám quản sao?” La Duyệt Kỳ trợn trắng mắt liếc Mạc Duy Khiêm một cái, nửa câu trước còn dễ nghe, nửa câu sau càng nghe càng buồn cười.

Mạc Duy Khiêm không ngừng cười khúc khích: “Em chỉ cần học một loại tài nghệ là được, nghe nói cái gì gọi là cuốn sách bảo bối đấy, em cứ học xong mọi tư thế trong đó rồi dạy lại cho anh thì đúng là mạnh hơn tất cả mọi thứ tài nghệ khác rồi!”

“Anh biến sang một bên đi, em không nói với anh nữa, cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện không đứng đắn!” La Duyệt Kỳ đẩy Mạc Duy Khiêm ra rồi đi về phía cửa, Mạc Duy Khiêm nở nụ cười đuổi theo, sau đó cùng Hàn Giang và Vương Bằng đưa La Duyệt Kỳ trở về phòng ngủ ở dưới lầu.

Hôn lễ chuẩn bị vô cùng nhanh chóng nhưng những quá trình cần có đều không hề thiếu cái nào, cũng chỉ có nhà họ Mạc giàu có mới làm được mọi thứ với hiệu suất cao như vậy thôi.

Lúc này cha mẹ La Duyệt Kỳ cũng đã từ nước ngoài trở về, vừa xuống máy bay đã được đón về nhà họ Mạc, La Duyệt Kỳ nhìn thấy ba mẹ thì không khỏi rơi lệ.

“Con bé này thật là, chuyện lớn như thế mà cũng không thềm nói với ba mẹ một tiếng, có phải chịu ầm ứ gì không?” Tề Nguyệt Tú vừa mừng cho con gái lại lo con bị khinh bỉ.

La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Con không chịu ầm ứ gì hết, ba mẹ ra nước ngoài chơi vui không?”

“Có thể không vui được sao, người đi cùng liên tục báo ba mẹ tiêu tiền, còn nói là đã được giao nhiệm vụ, nếu không tiêu hết số tiền đó sẽ không thể báo các nhiệm vụ được, ai đời lại có chuyện như thế chứ, ba con và mẹ ngoài dạo chơi thì cũng chỉ mua sắm, giờ ba con và mẹ đã có kinh nghiệm rồi, còn biết chỗ nào có hoàn cảnh tốt, phong cảnh đẹp mà đồ ăn lại ngon, đúng là đã được mở rộng tầm nhìn.” Tề Nguyệt Tú vô cùng hưng phấn khi nhắc tới chuyện đi chơi lần này.

Lúc này La Duyệt Kỳ mới biết thì ra Mạc Duy Khiêm còn bắt người khác đưa cha mẹ đi xài tiền, đúng là người quái dị, nhưng việc này cũng nói lên rằng hẳn rất coi trọng cô.

Đợi một nhà ba người tán gẫu đủ rồi, người nhà họ Mạc lại ân cần chiêu đãi, còn liên tục trách Mạc Duy Khiêm không phải khiến La Đồng và Tề Nguyệt Tú cũng nghe đến phát ngượng, con gái mình được coi trọng như thế khiến họ cũng được an tâm.

Đến lúc thiệp cưới được phát ra, người thân bạn bè của nhà họ La ở Danh Tỉnh cũng được biết tin này, họ đều cực kỳ hâm mộ, gọi điện chúc mừng, còn nói có thể được chuyên cơ đưa đón ở trong khách sạn năm sao đúng là việc cả đời họ cũng không bao giờ dám mơ tới, bây giờ có thể được hưởng thụ một lần rồi, còn nói một đồng nghiệp hót gì đó, La Đồng và Tề Nguyệt Tú nghe xong thì vui không nói nổi thành lời.

Ở nước Mĩ xa xôi, Kim Đào cũng nhờ Cao Tử Ninh kí gửi về một món quà, đó là một bức tượng thủy tinh hình cô dâu chú rể đặt làm, bức tượng thủy tinh được làm vô cùng nhỏ bé tinh tế, trong suốt long lanh vô cùng xinh đẹp đáng yêu, có thể thấy là người đặt rất tốn tâm tư.

“Kim Đào vẫn còn nhớ thương chúng ta, thứ này dễ vỡ, để anh bảo người cất đi.” Mạc Duy Khiêm cùng La Duyệt Kỳ mở quà, vừa nhìn thấy thứ này lập tức muốn cất đi.

“Không ai đụng đến nó thì sao nó vỡ được chứ? Món quà xinh đẹp thế này em thấy vẫn nên tìm một chỗ để đặt, ngắm thật đẹp.” La Duyệt Kỳ cảm thấy không cần phải cất đi.

Mạc Duy Khiêm suy nghĩ một lát vẫn không muốn trưng bày nó ra ngoài, lại tiếp tục khuyên La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ liếc ngang Mạc Duy Khiêm một cái, giọng điệu không tốt: “Nói đi, anh đang nghĩ cái gì, sao không chịu cho em bày nó lên?”

Dường như Mạc Duy Khiêm cảm thấy hơi ngượng, sắc mặt cũng hơi xấu hổ đỏ lên, nhưng cũng không hề do dự mà nói thẳng: “Không phải nói đây là thứ Kim Đào tặng sao, anh càng nhìn càng thấy chú rẻ này giống cậu ta, thật phiền lòng, nếu thật sự trưng bày ở đây anh có thể ngủ ngon ư?”

“Bình thường anh cứ bảo em thế này thế kia, anh xem anh bây giờ này, chẳng lẽ nửa đời sau anh đều phải đề phòng Kim Đào như thế sao? Em là loại người như thế à?” La Duyệt Kỳ buồn cười chọc chọc bả vai Mạc Duy Khiêm.

“Lòng dạ anh chỉ hẹp hòi vậy thôi, nếu em thương anh thì đừng bày nó lên, nếu em thật sự thích thì anh cũng không cần em.” Mạc Duy Khiêm trực tiếp đùa giỡn cô.

La Duyệt Kỳ tức giận nói: “Anh đã nói thế rồi em còn có thể bày nó sao? Em thấy anh có vấn đề về tâm lý nên mới miễn cưỡng cảm đến thế, anh bảo người đem đi cất đi.”

Mạc Duy Khiêm cũng không thêm khách khí, lập tức gọi người đem đi, còn nói là nhất định phải cất cẩn thận, tốt nhất là để vào nhà kho lớn.

Thời gian La Duyệt Kỳ tới đây cũng không ngắn, dĩ nhiên cô biết đồ để ở trong nhà kho lớn đa số đều là những thứ cả năm chẳng sờ đến, người này đúng là biết tính toán mà.

Mạc Duy Khiêm an tâm như hoàn thành được một việc lớn, lại bắt đầu dụ dỗ La Duyệt Kỳ xem quần áo trang sức.

Cuối cùng nửa tháng sau hôn lễ cũng được cử hành, vì tình trạng thân thể của La Duyệt Kỳ nên địa điểm nghi thức vẫn là ở nhà họ Mạc, dĩ nhiên khách khứa rất đông nhưng cũng không tranh cãi âm ỉ, toàn bộ công tác bảo vệ cũng không hề dùng đến lực lượng cảnh sát, ngoài các vệ sĩ luôn đi theo bảo vệ Văn Thụy và mấy lãnh đạo cao cấp thì toàn bộ đều do công ty Đồng Nguyên phụ trách, điều này cũng khiến Đồng Nguyên mừng không khép miệng lại được, chỉ cần một vụ làm ăn này thôi cũng đủ anh ta ăn no mặc ấm ba năm rồi.

Nghi thức hôn lễ ngắn gọn mà trang trọng, khi người chủ trì miêu tả quá trình gian khó để đến được với nhau của hai người, La Duyệt Kỳ cảm động đến suýt rơi lệ khiến đôi mắt của Mạc Duy Khiêm cũng không nhịn được mà đỏ lên, sau khi Mạc Duy Hoa phát biểu, ở thời khắc cuối cùng của hôn lễ, Mạc Duy Khiêm ôm lấy La Duyệt Kỳ khoảng 1 phút 48 giây mới buông ra khiến khách khứa bên dưới chờ đến trợn tròn cả mắt.

Sau khi hôn lễ kết thúc, khách khứa đều lên những chiếc BMW nhập khẩu được trang trí đồng bộ do công ty Đồng Nguyên cung cấp để đi tới khách sạn dự tiệc, như vậy vừa an toàn lại vừa đồng bộ.

Vì thân thể La Duyệt Kỳ không tiện nên khi đến khách sạn cô cũng chỉ đứng đến khi Mạc Duy Khiêm phát biểu xong liền đi vào phòng nghỉ.

Lúc ăn cơm, La Duyệt Kỳ đã nghĩ đến chuyện tiền mừng, bên nhà cô chắc chắn là không thể nào so được với nhà Mạc Duy Khiêm, có thể nhận được mấy vạn đã là nhiều rồi, còn bên khách khứa nhà họ Mạc chắc chắn là sẽ không mừng ít!

Nhưng mà khiến cô không thể ngờ được là bên phía nhà họ Mạc như thể đã bàn bạc với nhau từ trước, xếp hàng đứng trước phòng nghỉ lần lượt đi vào, mỗi người vào đều nói một tiếng chúc mừng trước sau đó đưa cho cô một món trang sức rồi đi, nói là sợ ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi của cô. Dĩ nhiên là mỗi món trang sức đều được đặt trong chiếc hộp vô cùng xinh đẹp tinh tế, có ghi chú rõ ràng người tặng là ai.

Trang sức ngày càng tăng, La Duyệt Kỳ rõ ràng cảm giác được số lượng vệ sĩ cũng càng lúc càng tăng lên, chỉ một lát sau Đồng Nguyên đã mở hội đầy dẫy đi vào.

“Duyệt Kỳ, em với Duy Khiêm bàn bạc xem nên làm thế nào đi, vì một căn phòng đầy vàng bạc châu báu này mà bảo anh lập tức điều thêm 20 người tới đây, chuyện này thật sự quá phô trương! Đúng rồi, đây là quà của anh, không đáng bao nhiêu tiền nhưng cũng coi như chút tâm ý, chúc em và Duy Khiêm yêu thương nhau đến tận đầu bạc răng long.”

La Duyệt Kỳ thấy hộp quà của Đồng Nguyên to hơn hẳn so với những người khác, vì thế tò mò mở ra xem, chỉ thấy bên trong là một vương miện bằng vàng khắc hoa tinh xảo, trên vương miện còn khảm đủ loại bảo thạch, cô sợ hãi than thở nhưng cũng cảm thấy khó hiểu nhìn Đồng Nguyên.

“Cái này là đại biểu cho địa vị của em, ngụ ý là, ở trước mặt Duy Khiêm em chính là Hoàng thái hậu, ha ha...”

La Duyệt Kỳ cũng cười nói: “Vậy em cảm ơn, nhưng cái này quá đắt giá rồi, còn nữa, sao mọi người đều tặng em trang sức thế?”

“Hazz, không coi là quý báu gì, anh kiếm được không ít tiền ở chỗ Duy Khiêm rồi. Em không biết sao, người thân bạn bè của nhà họ Mạc đã hỏi thăm sở thích của em từ lâu rồi, còn không ít người tìm tới hỏi anh đây, tiền mừng là tiền mừng mà quà mừng là quà mừng, không thể thiếu món nào hết, anh thấy em chuẩn bị đủ hàng để mở tiệm châu báu rồi đấy!”

Nghe Đồng Nguyên giải thích, La Duyệt Kỳ mới giật mình hiểu ra, sau đó lại lo lắng: “Chắc hôm nay Duy Khiêm cũng phải uống rất nhiều, anh nhớ chăm sóc anh ấy nhé.”

Nhắc tới việc này Đồng Nguyên càng cười vui vẻ hơn: “Không sao đâu, lần trước Duy Khiêm đã bị dọa sợ rồi, hôm nay chắc chắn cậu ấy sẽ không uống rượu đâu, sau này cũng không uống.”

“Làm sao có thể thế được, trường hợp như hôm nay sao anh ấy thoát được rượu chứ?” La Duyệt Kỳ không tin.

“Có việc gì mà Duy Khiêm không làm được đâu chứ, cậu ta đã tới bệnh viện đòi một cái giấy khám bệnh chẩn đoán bị loét dạ dày, trước đó cũng đã nói rõ, còn ai dám ép cậu ấy uống nữa chứ?”

Lúc này La Duyệt Kỳ mới hiểu thì ra câu nói lúc trước của Mạc Duy Khiêm cũng không phải là nói đùa cho cô vui mà hẳn thật sự không uống rượu nữa, cô vừa cảm động lại vừa buồn cười vì thủ đoạn mà hẳn sử dụng, người đàn ông này đúng là lắm quỷ kế mà.

“Đồng Nguyên, tặng quà xong rồi thì mau ra ngoài đi, anh cố ý muốn làm vợ tôi phải khóc đúng không hả?” Mạc Duy Khiêm đi tới, thấy mặt La Duyệt Kỳ đỏ lên, biết là có chuyện xảy ra rồi.

“Tôi đang giúp cậu gia tăng tình cảm trước mặt Duyệt Kỳ, thế mà cậu không thêm cảm ơn tôi, tôi ra ngoài đây, hai vợ chồng cứ nói chuyện đi.”

Đợi Đồng Nguyên ra ngoài đóng cửa lại rồi Mạc Duy Khiêm nửa quỳ nửa ngồi xuống trước mặt La Duyệt Kỳ cười khê: “Đồng Nguyên nói với em chuyện anh lấy giấy khám bệnh sao?”

La Duyệt Kỳ gạt đầu, cô sợ nước mắt làm trôi lớp trang điểm nên vội lấy khăn chấm chấm khóe mắt đã nhòe lệ: “Em cứ tưởng anh nói đùa thôi.”

“Anh đã nói bao nhiêu lần rồi mà sao em vẫn không nhớ được chứ, ngoài chuyện làm tình thì anh không bao giờ lừa gạt em, cũng không tùy tiện nói đùa đâu.”

Vốn dĩ là một lời nói tốt đẹp, bầu không khí ngọt ngào, thế mà lại bị Mạc Duy Khiêm phá hủy. Sự cảm động của La Duyệt Kỳ cũng không tràn ra nữa, cô chỉ có thể hung hăng nắm lấy lỗ tai Mạc Duy Khiêm mà xoắn.

Khóe miệng Mạc Duy Khiêm cong lên, tuy hơi đau một chút nhưng hẳn vẫn cười, đợi đến khi Duyệt Kỳ hét giận hất lại cột nỉ nói: “Sợ em khóc nên anh mới trêu chọc để em vui lên thôi, nhưng mà anh còn một việc muốn nói với em đây.”

“Muốn nói thì nói luôn đi, anh còn có chuyện gì đứng đắn hay sao chứ?” Nếu La Duyệt Kỳ mà nói không khéo hẳn lại nghĩ tới mấy chuyện linh tinh cũng nên.

“Vừa rồi trong hôn lễ hẳn anh dùng là nhẫn gia truyền mẹ muốn tặng em, cái đó không thể xem như nhẫn kết hôn của chúng ta được, bây giờ anh muốn chính thức cầu hôn với vợ anh.”

Mạc Duy Khiêm nói xong liền sửa tư thế thành một chân quỳ một chân chống, đồng thời lấy từ trong túi áo phục ra một chiếc hộp nhỏ: “Duyệt Kỳ, em còn nhớ anh đã từng nói với em về viên kim cương hồng hiếm có không? Anh cũng từng nói phải chế tạo viên kim cương đó thành nhẫn tặng em, đây chính là chiếc nhẫn

khảm kim cương trắng và viên kim cương hồng mà anh đã cho người tỉ mỉ tạo thành, chiếc nhẫn này ngụ ý chúng ta giống như hai viên kim cương này, sẽ làm bạn trọn đời trọn kiếp không rời không bỏ. Duyệt Kỳ, anh yêu em, xin em gả cho anh được không?”

Nhìn màu sắc hồng nhạt và trong suốt giao hòa một cách độc đáo trên chiếc nhẫn, lại nghe Mạc Duy Khiêm thổ lộ tình cảm sâu nặng, nước mắt La Duyệt Kỳ cuối cùng cũng chảy xuống, cô dùng sức gật đầu nghẹn ngào nói: “Em nguyện ý, em nguyện ý!”

Đợi sau khi Mạc Duy Khiêm đeo nhẫn vào cho cô, La Duyệt Kỳ không nhin nổi mà ôm chặt lấy hấn khóc òa.

Vừa rồi anh còn nói không cho em khóc, vậy bây giờ anh đang làm gì hử, khiến em cười rồi lại làm em khóc, Mạc Duy Khiêm, anh cố ý đúng không?” La Duyệt Kỳ vừa khóc vừa noi, cô lại bị sự tận tâm của Mạc Duy Khiêm làm cho cảm động sâu sắc.

“Vợ ngoan của anh, anh làm việc này dĩ nhiên là để em được vui rồi, anh muốn cho em biết rằng bất kỳ kẻ nào cũng không thể tốt với em hơn anh, anh không làm em cảm động, sao em có thể nhớ kỹ anh chứ?”

“Em vĩnh viễn sẽ không quên anh đã đối xử tốt với em như thế nào, vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi anh, Mạc Duy Khiêm, em cũng sẽ coi chừng anh thật chặt.” La Duyệt Kỳ thật sự đồng ý hứa hẹn.

Ánh mắt Mạc Duy Khiêm cũng hơi nóng lên, hấn cũng ôm chặt lấy La Duyệt Kỳ, hai người cứ ôm chặt gần bó hướng thụ thời khắc hạnh phúc này.

Đồng Nguyên lén lút khép cửa lại, anh ta đến để mời Mạc Duy Khiêm ra ngoài tiếp khách, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh vừa rồi cũng cảm thấy vô cùng rung động: Một chân đã quỳ xuống rồi, vậy việc quỳ cả hai chân trước Thái Hậu chắc cũng là chuyện sớm muộn thôi đúng không?

Hoàn chính văn

80. Chương 80: Phiên Ngoại 1

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

81. Chương 81: Phiên Ngoại 2

“Nhóc con giỏi lắm, đã học được thuật đọc tâm luân rồi, vậy thì đến đây đi, bói cho cậu một lần xem nào, để mợ con được yên tâm.” Mạc Duy Khiêm ngồi bên cạnh La Duyệt Kỳ, vô cùng thoải mái đồng ý.

Văn Tiêu Tiêu nhanh chóng chạy tới, trong tay còn cầm theo một bộ bài kỳ quái, đặt trên bàn trà đùa nghịch, thái độ lại vô cùng khiêm tốn, “Con cũng mới học sơ qua thôi, nhưng bạn học con đều nói là đoán chuẩn lắm, tuy không thể nói là đạt tới 100% nhưng cũng không quá kém, cái cơ bản vẫn đoán được, còn cái cao thâm thì phải dùng quả cầu thủy tinh, đáng tiếc, quả cầu thủy tinh thiên nhiên rất đắt.”

Mọi người thấy Văn Tiêu Tiêu lật tới lật lui bộ bài, thỉnh thoảng còn bảo Mạc Duy Khiêm rút một quân thì vừa cười vừa nói chuyện đồng thời xem trò hay.

“Được rồi, cuối cùng cũng xong việc, chuyện này thật sự rất là hao tổn tinh lực.” Văn Tiêu Tiêu xoa xoa trán, lau đi những giọt mồ hôi không hề tồn tại.

“Vậy mau nói kết quả đi.” Mạc Duy Hoa thúc giục con gái.

“Con nói đơn giản một chút nhé, kết quả biểu hiện ra cậu là một người rất may mắn về đường tiền tài, hơn nữa là một người vô cùng vô cùng nhiều tiền!”

Mọi người cười lớn, Mạc Duy Hoa trắng mắt liếc con một cái: “Chỉ có kết quả này mà con cũng phải bày ra lắm chuyện thế à? Cậu con chẳng phải đang có rất nhiều tiền ư, còn cần con giả thần giả quỷ đoán chắc, mẹ thấy cái quả cầu thủy tinh kia có hay không cũng vậy!”

“Con còn chưa nói xong mà, mẹ vội gì chứ, kết quả biểu hiện là cậu có rất nhiều tiền, nhưng còn một thứ khác cũng rất nhiều nữa, đó là có rất nhiều dì thích cậu, đều muốn gả cho cậu.”

La Duyệt Kỳ vừa nghe đến điều này đã cảm thấy hứng thú: “Vậy con nói xem cậu con nghĩ thế nào, có tâm trạng gì?”

“Đúng vậy, chuyện này con phải phân tích rõ ợ con một chút, nếu không chuẩn cũng không sao, không phải con bảo có thể dùng quả cầu thủy tinh nữa sao? Nếu không cậu mua cho con quả cầu mấy vạn để con luyện tập trước nhé.” Mạc Duy Khiêm tỏ vẻ vô tình nói.

“Anh đừng có nói nhiều thế chứ, đợi Tiêu Tiêu nói xong anh hãy nói.” La Duyệt Kỳ cụt hứng khi bị Mạc Duy Khiêm cắt ngang, Mạc Duy Khiêm nghe xong cũng chỉ cười cười không nói nữa.

Văn Tiêu Tiêu nhanh chóng cười ngọt ngào với La Duyệt Kỳ: “Mợ, mợ yên tâm đi, kết quả bói lần này vô cùng tốt, lá bài biểu hiện tuy cậu có rất nhiều tiền cũng có rất nhiều người thích nhưng tiền của cậu đều để ợ và tiểu bảo bảo tiêu xài, cậu cũng chỉ đối tốt với hai người thôi, không thêm để ý tới mấy dì kia đâu.”

Mặc kệ kết quả bói này là thật hay giả, có đúng hay không, chỉ cần nghe thôi đã đủ khiến người ta vui vẻ rồi, La Duyệt Kỳ cũng đặc biệt vui vẻ, ánh mắt cô nhìn Mạc Duy Khiêm cũng dịu dàng không ít, Mạc Duy Khiêm nắm tay La Duyệt Kỳ nhẹ nhàng vỗ về, toàn thân đều thả lỏng, sau đó quay sang nói với chị mình: “Trò bói toán này của Tiêu Tiêu có thể làm trò trợ hứng nha, thật khiến người ta mát tai mà.”

Mạc Duy Hoa lại âm thầm hung hăng trừng mắt nhìn con gái một cái: Có năng lực, dám ở đây tính kế để cậu con mua quả cầu thủy tinh cho con chứ gì?

Văn Tiêu Tiêu cũng vô cùng hồn nhiên cười với Mạc Duy Hoa rồi ngồi xuống bên La Duyệt Kỳ.

Nửa tháng trước ngày sinh dự tính của La Duyệt Kỳ, người nhà họ Mạc đã sắp xếp để La Duyệt Kỳ nhập viện chờ sinh, Mạc Duy Khiêm còn cho người đưa La Đồng và Tề Nguyệt Tú tới ở chung với La Duyệt Kỳ để cô an tâm, không quá lo lắng sợ hãi nữa.

La Duyệt Kỳ kiên trì muốn sinh nở tự nhiên, người nhà họ Mạc sau khi nghe bác sĩ kiểm tra cẩn thận xác nhận chuyện này cũng không có vấn đề gì lớn thì cũng đồng ý với cô.

Kết quả là đã quá ngày dự tính hơn một tuần mà bụng cô vẫn không có động tĩnh gì, điều này khiến mọi người cảm thấy sốt ruột, bác sĩ cũng lo, lãnh đạo bệnh viện còn triệu tập mấy bác sĩ y tá lại họp để nghiên cứu, trải qua đánh giá cẩn thận cũng không có ai dám nói tiêm thuốc trợ sản cho La Duyệt Kỳ.

Mạc Duy Khiêm ngồi bên giường nhìn La Duyệt Kỳ ăn uống ngon lành thì buồn bực: “Vợ, em không sốt ruột sao?”

“Anh gấp gì chứ? Không phải bác sĩ nói muộn một hai tuần cũng là bình thường sao, giờ mới có sáu ngày.” La Duyệt Kỳ bình tĩnh khoan thai nói.

“Duy Khiêm ngày đêm mất ngủ vì lo lắng cho con mà con tỏ cái thái độ gì thế?” Tề Nguyệt Tú cũng lo lắng, nhưng nhìn con gái cứ ăn no ngủ kỹ không hề để ý đến cái bụng của mình, bà cũng cảm thấy tức giận.

“Chuyện nàg cũng không phải chỉ cần con lo lắng cố gắng là được, mẹ nói con cũng vô dụng thôi, chẳng lẽ con ăn không ngon ngủ không yên thì đứa bé sẽ chui ra chắc?”

“Mẹ, mẹ đừng trách Duyệt Kỳ, chỉ cần cô ấy không việc gì thì con ngủ ít một chút cũng không sao, cũng không còn sớm nữa, để con bảo người đưa mẹ về nghỉ ngơi trước.” Mạc Duy Khiêm nhanh chóng mời mẹ vợ trở về, hai người này hẳn không thể đắc tội với người nào được.

Tiến Tề Nguyệt Tú xong, Mạc Duy Khiêm trở lại phòng bệnh đã thấy La Duyệt Kỳ buông hết đồ ăn trên tay xuống rồi.

“Duyệt Kỳ, em đừng nhịn ăn chứ, đều do anh lắm miệng, em đừng giận!”

La Duyệt Kỳ lắc đầu: “Em không giận, em chỉ cảm thấy bụng hơi đau, hình như eo cũng đau, không phải là sắp sinh đấy chứ?”

Mạc Duy Khiêm vừa nghe đầu liền vang lên một tiếng nổ, lập tức đứng lên, lúc xoay người ra cửa còn suýt nữa xoắn hai chân vào nhau mà ngã.

“A, anh đi đâu thế?” La Duyệt Kỳ kêu.

“Anh đi gọi người tìm bác sĩ tới.” Mạc Duy Khiêm cũng không thèm quay đầu, cứ thế chạy ra khỏi phòng bệnh.

Người này chắc căng thẳng quá độ rồi, trực tiếp rung chuông có phải là xong rồi không? La Duyệt Kỳ buồn cười, tự giờ tay ấn cái nút ở đầu giường, đồng thời không ngừng hít sâu, cố gắng thả lỏng.

Không lâu sau bác sĩ và hộ sĩ đã tới, một đám người đều vây quanh La Duyệt Kỳ để xem xét.

Mạc Duy Khiêm cũng nhận ra vừa rồi hấn quá mức căng thẳng, nhưng hấn cũng chẳng thèm quan tâm người khác nghĩ sao, bây giờ hấn chỉ quan tâm tới tình trạng thân thể La Duyệt Kỳ thôi.

“Mạc bí thư, phu nhân của ngài còn phải chờ thêm một thời gian, ngài mau cho cô ấy ăn chút đồ ăn bổ sung thể lực, đi qua đi lại vận động thích hợp, tôi để lại mấy hộ lý để chăm sóc cô ấy, ngài đừng quá lo lắng, dĩ nhiên đau đớn là khó tránh khỏi.”

Bác sĩ chủ trì nhìn dáng vẻ Mạc Duy Khiêm cũng chẳng biết hấn có nghe lọt tai chữ nào không đành nói với La Duyệt Kỳ: “Đừng nghĩ là sẽ càng lúc càng đau, cứ nghĩ là qua được một cửa này rồi có thể đón một sinh mệnh mới, gặp cục cưng của mình, như vậy mới có động lực.”

La Duyệt Kỳ dùng sức gật đầu: “Tôi hiểu, nhưng vẫn hơi sợ hãi.”

Bác sĩ lại an ủi mấy câu rồi mới rời đi, lúc gần đi lại dặn mấy y tá hộ lý ở lại nhất định phải cẩn thận, nói với La Duyệt Kỳ mỗi nửa tiếng bác sĩ sẽ đến kiểm tra một lần rồi mới rời đi.

Nhưng qua năm, sáu tiếng rồi mà La Duyệt Kỳ mới mở được hai cm, cảm giác mệt muốn chết rồi nhưng cô vẫn kiên trì, thêm ba tiếng nữa, càng lúc càng đau nhưng vẫn cố cắn răng nhịn, cũng không kêu đau, thỉnh thoảng không nhịn nổi mới hừ hừ hai tiếng, hộ lý bên người cũng phải khen cô rất kiên cường.

Mặc Mạc Duy Khiêm đã trắng nhợt, bàn tay nắm lấy tay La Duyệt Kỳ đã run lên nhưng hấn cũng kiên trì tự mình chăm sóc La Duyệt Kỳ.

Đồng Nguyên nhìn Mạc Duy Khiêm có vẻ còn suy yếu hơn La Duyệt Kỳ nói: “Thôi vẫn nên thông báo cho người trong nhà một tiếng thôi.”

“Không cần, em chưa sinh cũng không có chuyện gì, còn chưa đến giờ rời giường mà, đừng làm phiền mọi người, em không sao đâu.” La Duyệt Kỳ đã mồ hôi đầy đầu, cô không đồng ý làm kinh động những người khác.

Mãi đến gần 8 giờ sáng, Mạc Duy Hoa mới đến bệnh viện, thấy tình cảnh này chị lại càng thương La Duyệt Kỳ hơn: “Duyệt Kỳ, em đau lắm đúng không, lúc ấy vì sợ đau nên chị chọn sinh mổ, em không nên chịu tội thể này, hay là cứ chọn mổ đi?”

“Đừng mà chị, đã chịu đựng đến tận lúc này, giờ mà mổ chẳng phải là chịu tội những hai lần sao? Em không sao, vẫn còn chịu đựng được.” La Duyệt Kỳ vô cùng kiên định, từ chối mổ đẻ.

Cuối cùng đợi đến khi mọi điều kiện đã hội tụ đầy đủ, La Duyệt Kỳ đã đau đến mức không thể cử động nổi, bác sĩ mau chóng gọi người đưa cô vào phòng sinh, Mạc Duy Khiêm vốn định ôm La Duyệt Kỳ lên giường bệnh, kết quả là chân tay hấn đã mềm nhũn, còn suýt nữa ngã sắp xuống, Đồng Nguyên phải đỡ lấy Mạc Duy Khiêm không cho hấn nhúng tay vào nữa.

“Duyệt Kỳ! Duyệt Kỳ! Em đừng sợ, anh đứng chờ em ở ngay bên ngoài!”

Lúc này La Duyệt Kỳ thật sự sợ hãi, thân thể vô cùng đau đớn, bầu không khí này càng khiến cô không thể không suy nghĩ được, vì thế cô cố chịu đau đớn, nghẹn ngào cầm tay Mạc Duy Khiêm nói: “Nếu em thật

sự có việc gì, dù anh có cười ai đi nữa em cũng không trách anh, nhưng kẻ đó nhất định phải đối xử tốt với con em!”

Mạc Duy Khiêm suýt nữa bật khóc: “Duyệt Kỳ, em đừng nói những lời này được không? Chắc chắn em sẽ không sao đâu.”

Mạc Duy Hoa nhìn hành động của hai người, thật sự là vừa buồn cười vừa tức giận: “Duy Khiêm, em đừng làm không khí thêm căng thẳng, mau đưa Duyệt Kỳ vào phòng sinh.”

Nói xong Mạc Duy Hoa bảo hai hộ lý mau chóng đưa La Duyệt Kỳ đi, cuối cùng chị còn giữ chặt tay chủ nhiệm nói: “Chủ nhiệm, tôi nói trước với ngài, tuy em dâu tôi sinh nở tự nhiên nhưng tôi cần phải đưa ra một yêu cầu, mong các ngài cố gắng không cần rạch tầng sinh môn, cũng hy vọng kỹ thuật chuyên môn của các ông có thể chịu nổi thử thách lần này.”

Chủ nhiệm vội vàng gật đầu: “Chúng tôi đã làm chuẩn bị vô cùng chu đáo, ngài cứ yên tâm.”

Mạc Duy Hoa hài lòng, vừa buông bác sĩ ra chị lập tức gọi điện cho người trong nhà, đợi đến khi trưởng bối hai nhà tới thì La Duyệt Kỳ đã sinh xong rồi.

“Chúc mừng gia đình, là con trai, 7 cân 82, các chỉ số đều vô cùng tốt, mẹ của đứa bé cũng rất khỏe” bác sĩ chủ nhiệm cười ha hả bước ra.

(theo cân TQ thì: 1 cân = 1/2 kg => 7 cân 82= 3,91 kg)

Mọi người lập tức vây quanh, nhìn chăm chăm vào đứa bé hộ lý bế ra, Kỳ Ngọc Châu cảm động rơi lệ: “Duyệt Kỳ đúng là một cô bé có phúc khí, đã sinh cho nhà họ Mạc chúng ta một đứa cháu khỏe mạnh to béo như vậy.”

Lúc này La Duyệt Kỳ cũng được đẩy ra, mọi người vội vàng chạy tới nhìn cô.

Mạc Duy Khiêm là người đầu tiên bỏ nhào tới trước mặt cô: “Duyệt Kỳ, em còn đau không?”

Tuy La Duyệt Kỳ đang vô cùng suy yếu nhưng vẫn cười: “Bác sĩ nói đứa bé rất khỏe mạnh, em yên tâm rồi.”

Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ, hần đột nhiên kéo tay cô áp lên mặt mình khóc ô ô.

Chuyện này khiến mọi người đứng đây đều sợ đến ngẩn ra, nước mắt La Duyệt Kỳ cũng trào ra: “Nhìn anh cái dáng vẻ không tiền đồ của anh này, ở trước bao nhiêu người thế này mà lại khóc, anh còn muốn thể diện nữa hay thôi?”

“Cái gì mà thể diện với không thể diện chứ, vợ anh phải chịu tội như thế sao anh không đau lòng được? Anh cứ khóc, ai muốn chê cười cứ kệ người ta chê cười đi!” Mạc Duy Khiêm ngẩng đầu lau mặt, sau đó lại cùng La Duyệt Kỳ trở về phòng bệnh, những người còn lại chỉ biết nhìn nhau.

“Thằng ranh thói tha, không thèm liếc mắt nhìn con mình thì đã đành, thế mà còn không cho ai xem Duyệt Kỳ một chút đã đẩy nó đi rồi, chẳng lẽ nó còn thương Duyệt Kỳ hơn cha mẹ con bé chắc?” Kỳ Ngọc Châu vừa nói thế, mọi người liền nở nụ cười.

Tuy La Đồng và Tề Nguyệt Tú không được nói gì với con nhưng biết con rể thương con gái mình như thế là đủ rồi, xem ra con gái ông bà ở đây cũng không khó sống.

“Duyệt Kỳ, em còn đau không?” Đợi bác sĩ và hộ lý kiểm tra xong rồi đi hết, Mạc Duy Khiêm mới khẽ hỏi La Duyệt Kỳ.

“Đau, chỗ nào cũng đau, vừa đau lại vừa mệt nữa nhưng mà em không ngủ được, chỉ cần nghĩ đến cục cưng là trong lòng em cảm thấy vừa hạnh phúc vừa cảm động, lại nhớ đến phát khóc.”

Mạc Duy Khiêm dán sát vào mặt La Duyệt Kỳ cười nói: “Anh cũng thế, nếu em không ngủ được thì anh trò chuyện với em vậy.”

Sau đó, La Duyệt Kỳ bắt đầu tán gẫu với La Duyệt Kỳ, bàn bạc xem nên đặt tên đứa bé là gì, sau này cần chuẩn bị những gì, mấy tuổi thì nên học cái gì? La Duyệt Kỳ nhắm mắt lại nghe Mạc Duy Khiêm lải nhải, dần dần cô chìm vào giấc ngủ, khóe môi vẫn cong lên tạo thành ý cười dịu dàng.

Ánh mắt Mạc Duy Khiêm đỏ bừng, vì thức đêm và cũng vì vừa khóc, tuy cảm thấy chua xót lại khô rát nhưng hắn không muốn ngủ, một lát sau hộ lý bế đứa bé vào.

“Mạc bí thư, bác sĩ nói đáng về đứa bé này thật dễ thương, bảo tôi đưa tới đây để mọi người gần gũi một chút, lát nữa mới đưa về cho nhân viên chuyên nghiệp chăm sóc.” Hộ lý rón rén ôm đứa nhỏ đặt xuống cạnh La Duyệt Kỳ rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Mạc Duy Khiêm nhìn hai người một lớn một nhỏ trên giường, lòng vô cùng ảm áp lại không tìm ra được từ ngữ để hình dung loại cảm giác này, chỉ biết hắn vô cùng thỏa mãn và hạnh phúc.

Hắn tựa vào tủ đầu giường, cười ngây ngốc, một lát sau cũng ngủ thiếp đi mất.

(Ngây ngốc = tổ hợp ngây thơ + ngốc nghếch)

< align=“center” style=“margin-bottom:10px;”>

82. Chương 82: Phiên Ngoại 3

La Duyệt Kỳ dỗ dành con, muốn tách nó khỏi màn hình TV để đi ngủ, nhưng thằng nhóc kia không chịu nghe, hai mắt mở to nhìn chăm chăm vào màn hình TV, chỉ cần có người chạm vào nó một cái là nó lập tức khóc ré lên.

“Mạc Mạc, nghe ma ma nói, đi ngủ, được không?” Người nhà họ Mạc mời người đặt tên cho đứa bé, gọi là Mạc Hồng Văn, nhũ danh trực tiếp gọi là Mạc Mạc, đỡ phải suy nghĩ.

(Nhũ danh: tên gọi thân mật ngày bé, ví dụ như: Cún, Bống, Min..., theo dân gian thì đặt những cái tên xấu khiến đứa bé dễ nuôi, ít đau ốm quấy khóc hơn nhưng ngày nay mọi người thường đặt kiểu thuận mồm dễ thương.)

Kết quả là Mạc Hồng Văn béo lùn chắc nịch đứng trong chiếc xe học đi không thềm đếm xỉa tới lời dụ dỗ của La Duyệt Kỳ và bảo mẫu, còn thỉnh thoảng dịch chuyển hai bàn chân bé xíu.

Sau vài lần dụ dỗ, ánh mắt La Duyệt Kỳ đã híp lại, thằng ranh hư hỏng này luôn có ý chọc giận cô, không ra tay là không giải quyết được vấn đề mà.

Dựa theo tính tình của cô thì cô không thềm dỗ nữa mà gập eo xuống giơ tay bế con ra khỏi xe tập đi, Mạc Văn Hồng lập tức vung tay kêu a a, vừa định khóc thì đã thấy ma ma nhìn mình chăm chăm, hai bên má bầu bĩnh non nớt của cậu lập tức đỏ bừng, tuy không dám khóc nhưng vẫn la to, thân thể uốn éo muốn La Duyệt Kỳ buông mình ra.

“Sao hả, mẹ còn không nói được con sao? Không được kêu nữa, ngủ đi!” La Duyệt Kỳ lặp lại những câu ngủ đi mãi, không thể để thằng ranh này không nghe lời mãi được!

“Ôi ôi, chuyện này là sao đây? Con trai, mẹ lại mắng con rồi phải không?” Mạc Duy Khiêm đẩy cửa đi vào, vừa nhìn tư thế của hai người hắn đã biết lại hai mẹ con lại bắt đầu quấy rồi.

Mạc Hồng Văn vừa nhìn thấy ba ba trở về, biết là có chỗ dựa liền “oa” một tiếng, khóc ầm lên, vừa khóc vừa giơ tay về phía Mạc Duy Khiêm.

Lòng Mạc Duy Khiêm nhũn ra, nhận lấy con từ tay La Duyệt Kỳ thơm liên mấy cái: “Con trai, con chịu khổ rồi, ba ba ôm nha, không khóc, không khóc nào.”

La Duyệt Kỳ tức giận nói: “Anh cứ chiều nó đi, không cho động vào nó, bé mà không dạy lớn lên sẽ không chịu nghe lời. Mạc Hồng Văn, con cứ chờ đến thời điểm ba con đi làm ngày mai đi!”

Cậu nhóc mập mạp hình như nghe hiểu được lời La Duyệt Kỳ nói, tiếng khóc lập tức nhỏ đi rất nhiều, còn liên tục rúc vào lòng Mạc Duy Khiêm nữa chứ.

“Vợ, con còn nhỏ mà, em phải kiên nhẫn dạy con chứ, đừng dọa hắn, mẹ anh mà nhìn em thế này khéo sẽ nghi ngờ em ngược đãi con anh mất.” Mạc Duy Khiêm hôn mặt con trai, đau lòng nói.

“Anh xem giờ đã mấy giờ rồi mà nó vẫn ở đây nhìn chăm chăm vào màn hình TV mà xem, xem cái khác em cũng không có ý kiến gì nhưng vừa mới thấy hình người mẫu lộ đùi đi ra thì nó liền chảy nước miếng, lòi cũng không rút nó ra được, anh nói em có thể không giận sao? Nó mới mấy tuổi? Chưa đến một tuổi! Em thấy nó đúng là có gen di truyền rồi, thấy người đẹp liền ngẩn người.

Mạc Duy Khiêm không nhịn được, suýt nữa bật cười; “Vợ, em quản anh cũng đành nhưng con anh từ nhỏ đã có thắm mỹ tốt như thế, em đừng uốn thẳng thành cong tạo thành ám ảnh cho nó, tương lai khéo nó lại cười về một nàng dâu xấu xí thì hỏng. Nhưng mà anh phải thanh minh một chút, phụ nữ khác dù có đẹp hơn nữa anh cũng không thèm liếc mắt nhìn thêm một lần, chẳng biết đứa bé này giống ai nữa, hay là giống ông nội nó nhỉ?”

La Duyệt Kỳ nghe thế cũng không nhịn được, bật cười: “Anh cứ nói bậy bạ đi, đợi khi nào có dịp em sẽ nói mấy câu bậy bạ này cho ba anh nghe.”

“Nói thì nói, anh không sợ, khéo cha anh vì cháu mà lại thừa nhận đấy! Con à, ba ba ôm con về ngủ nha, nếu không mẹ con sẽ giận thật mất, đến khi đó thì hai chúng ta đều không được sống yên đâu.” Mạc Duy Khiêm cười ha hả ôm con về phòng.

Sau khi Mạc Duy Khiêm bế con về phòng dỗ nó ngủ xong hắn liền để bảo mẫu trông coi, bản thân thì trở về phòng, vừa mở cửa phòng thấy La Duyệt Kỳ vẫn chưa về phòng hắn liền quay trở lại phòng khách nhỏ tìm cô, kết quả là vừa mới mở cửa phòng ra đã thấy vợ mình đang tập trung tinh thần xem TV, trên màn hình TV chính là một người mẫu nam đang biểu diễn trên sân Catwalk, mà thứ người mẫu này biểu diễn chính là quần nót nam!

Nhìn ánh mắt tỏa sáng, gương mặt gần như dán vào màn hình kia của La Duyệt Kỳ, Mạc Duy Khiêm cau mày lắc đầu: Giờ thì đã biết con trai giống ai rồi nhé

83. Chương 83: Phiên Ngoại 4

Gần đây La Duyệt Kỳ phát hiện ra một việc đó là Mạc Duy Khiêm bắt đầu về nhà không đúng giờ, theo lý thuyết thì công việc của hắn có tăng ca cũng là bình thường, nhưng La Duyệt Kỳ phát hiện ra cho dù hắn có thể tan tầm đúng giờ hắn cũng không về nhà ngay, chẳng biết hắn đi nơi nào nữa, hơn nữa cô có thể nhận ra mỗi lần về nhà Mạc Duy Khiêm đều đã tắm qua rồi, trên người hắn còn tỏa ra mùi sữa tắm nữa.

“Sao anh không nghe điện thoại mà cứ để nó kêu mãi thế?” suy nghĩ của La Duyệt Kỳ bị tiếng chuông điện thoại của Mạc Duy Khiêm cắt ngang.

Mạc Duy Khiêm liếc mắt nhìn di động nói: “Không có gì quan trọng, không cần nghe.”

Nói là nói thế nhưng cô lại thấy Mạc Duy Khiêm lập tức cầm điện thoại ra ngoài, không cần nghĩ La Duyệt Kỳ cũng biết chắc chắn hắn đi gửi tin nhắn hoặc gọi điện lại rồi.

Đôi khi ở nhà, Mạc Duy Khiêm không mang theo điện thoại trên người, La Duyệt Kỳ cũng từng thấy cái tên hiện lên màn hình điện thoại của hắn, chỉ viết mỗi danh hiệu “01” vô cùng thần bí, vì lễ phép và tôn trọng Mạc Duy Khiêm, La Duyệt Kỳ cũng không nghe máy nhưng lòng cô vẫn tò mò muốn biết số điện thoại của người này là bao nhiêu, kết quả là điện thoại của Mạc Duy Khiêm có cài mật mã, cô không thể mở ra được.

Cứ thế hơn một tháng, La Duyệt Kỳ cũng mất hết nhẫn nại.

Sáng thứ bảy, La Duyệt Kỳ đang ngủ say thì lại bị di động của Mạc Duy Khiêm đánh thức.

“Cuối cùng thì anh có nghe máy hay không? Nếu không nghe máy thì chọn tắt tiếng đi, có cho người khác nghĩ ngơi không?” La Duyệt Kỳ vô cùng tức giận, mặc dù có bảo mẫu nhưng cô vẫn kiên trì nuôi con bằng sữa mẹ nên nửa đêm cũng phải dậy cho con bú, căn bản đã không ngủ đủ giấc một thời gian dài đã mệt rồi, lại còn có tâm lý phòng bị với kẻ thần bí gọi cho Mạc Duy Khiêm cho nên cơn tức càng bùng nổ mãnh liệt.

“Thật xin lỗi, làm phiền giấc ngủ của vợ anh rồi, anh ra ngoài, sau này nhất định sẽ chú ý.” Mạc Duy Khiêm cầm lấy di động, nhanh chóng ra khỏi phòng ngủ.

Làm sao mà La Duyệt Kỳ ngủ được nữa chứ, cô xoay người ngồi dậy nhìn chăm chăm cửa phòng nửa ngày.

Gần trưa, Mạc Duy Khiêm đi ra ngoài, mãi đến gần 10 giờ đêm mới về, La Duyệt Kỳ nằm trên giường, ngửi hương vị tươi mát của sữa tắm trên người hắn cũng không nói gì.

Không lâu sau cô đã cảm giác được Mạc Duy Khiêm nằm xuống cạnh mình, tiếp theo có một bàn tay lén lút bò lên trước ngực cô.

“Vợ, em ngủ rồi sao?” Mạc Duy Khiêm thổi khí vào tai La Duyệt Kỳ.

“Đang định ngủ đây, anh bỏ tay ra đi.”

“Đừng mà, lúc trước anh thương em, sinh con xong không dám chạm vào em hơn một tháng rưỡi, giờ em cũng phải thương anh chứ, gần đây em chỉ để ý đến đứa nhỏ, cũng chẳng thèm quan tâm anh gì cả.” Bàn tay Mạc Duy Khiêm sờ soạng vào trong váy ngủ của La Duyệt Kỳ, cảm giác mềm mại ấm áp, trơn dính trong lòng bàn tay khiến hắn yêu thích không rời tay nổi.

La Duyệt Kỳ mặc kệ tất cả, tính ương bướng nổi lên rồi thì đến con cô cũng không thèm để ý, sao có thể nghĩ tới chuyện này chứ, vì thế cô lập tức cầu mạnh một cái lên bàn tay không thành thật của Mạc Duy Khiêm, Mạc Duy Khiêm đau quá lập tức rút tay về.

“Em sao vậy bé con, sao lại tức giận thế?” Mạc Duy Khiêm đã cảm giác được sự khác thường của La Duyệt Kỳ.

La Duyệt Kỳ vẫn đưa lưng về phía Mạc Duy Khiêm như cũ, cũng không thèm mở mắt nói: “Tình lực của anh đúng là dư thừa, ra ngoài ăn vụng lâu như thế mà vẫn không thấy mệt?”

“Sao em lại nói lời này chứ? Anh chỉ nhất thời có việc phải đi ra ngoài một chút mà em đã nói mấy lời linh tinh đó rồi.”

La Duyệt Kỳ không đợi Mạc Duy Khiêm nói xong đã ngồi bật dậy, Mạc Duy Khiêm hoảng sợ: “Vợ, em chậm một chút, đừng nhanh quá kéo trật eo.”

“Thối lắm, anh đừng có trù em, anh mới gặp eo găm chân ấy! Nhất thời có việc? Cái sự nhất thời có việc của anh đã diễn ra bao lâu rồi? Em đã từng hỏi đến chưa? Anh tan tâm không về nhà đúng giờ, lúc nghỉ ngơi cũng chạy ra ngoài, anh đã từng giải thích một câu nào chưa? Còn nữa, anh cài mật mã cho di động là để phòng ai hả? Mạc Duy Khiêm, nếu anh nghĩ cưới được em rồi, em ở nhà chăm sóc đứa nhỏ cả ngày còn anh thích làm gì anh cứ làm làm, vậy em nói cho anh biết, anh đừng có mơ! Nếu hôm nay anh không nói thẳng ra “01” kia là ai thì anh đừng nghĩ xong chuyện, em sẽ trực tiếp bế con tới chỗ mẹ! Dù sao bây giờ con chưa dứt sữa, anh có muốn cũng không cướp được đâu, tòa án cũng sẽ không chia nó cho anh!”

Mạc Duy Khiêm nhìn La Duyệt Kỳ phát tác cũng hơi ngậy đại, đợi đến lúc hắn phản ứng lại được lại cảm thấy hơi buồn cười: “Vợ, anh thấy dạo này sức nhẫn nại của em tăng lên nhiều rồi, nếu không sao có thể nhịn lâu như thế chứ?”

“Nói nhảm ít thôi, đừng cố ý đánh trống lảng, bình thường những chuyện râu ria em mặc anh lôi kéo, nhưng chuyện hôm nay không cho phép anh dấu giếm dù chỉ một chút!”

Mạc Duy Khiêm cười nói: “Em là lãnh đạo cao nhất nhà ta mà. Báo cáo thủ trưởng, tôi nhất định sẽ báo cáo rõ ràng vấn đề.”

La Duyệt Kỳ nhìn dáng vẻ cợt nhả của Mạc Duy Khiêm, lòng hơi do dự, chẳng lẽ cô thật sự đã hiểu lầm hắn?

Lúc này Mạc Duy Khiêm cũng ngồi dậy, ôm La Duyệt Kỳ nửa nằm nửa ngồi tựa vào đầu giường: “Em còn nhớ lần em nổi giận nói con anh háo sắc là do gen di truyền không? Sau đó anh dỗ con ngủ xong về phòng không thấy em nên lại quay ra tìm, kết quả là thấy cô bé nào đó nhìn chăm chăm vào màn quảng cáo nội y nam, xem đến là chăm chú, nhìn qua giống như chỉ hận bản thân không thể chui luôn vào TV vật, lúc đó anh cảm thấy con thật sự là giống em.”

Mặt La Duyệt Kỳ đỏ bừng: “Ai mà không thích xem cái đẹp chứ, em không tin anh thấy mỹ nữ xinh đẹp sẽ không liếc thêm vì lần, em cũng vậy thôi, mà thế thì sao? Anh mau nói chuyện đứng đắn đi.”

“Đây là chuyện đứng đắn mà, anh là vì biết em thích dáng người của người mẫu nam cho nên đã bảo Đồng Nguyên giới thiệu ột trung tâm thể hình khá tốt, anh không nói cho em biết là vì sợ em chê cười, cũng muốn đợi đến khi có chút hiệu quả thì tạo cho em chút bất ngờ. Ai ngờ huấn luyện viên kia cũng là kẻ nhiệt tình, anh chỉ tiện thể giới thiệu cho trung tâm thêm mấy vị khách hàng mà ông ta vừa muốn mời anh ăn cơm lại còn tặng quà cho anh, anh nể ông ta là bạn của Đồng Nguyên nên cũng không thể từ chối quá thẳng thừng được.

“Ý anh là buổi tối hàng ngày và thời gian nghỉ anh đều đi tập thể hình?” La Duyệt Kỳ trừng mắt nhìn, hơi không chấp nhận nổi sự thật, chẳng lẽ chỉ vì cô nhìn chăm chú mấy nam người mẫu kia mà Mạc Duy Khiêm cũng rèn luyện thân thể thành dáng vẻ như thế sao?

“ Dĩ nhiên, không cho phép cười, anh là toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì lãnh đạo nhà ta, hơn một tháng tập luyện cũng có chút hiệu quả đấy, em sờ sờ thử mà xem.”

La Duyệt Kỳ để Mạc Duy Khiêm lôi kéo bàn tay mình sờ lên bụng hằn, cảm giác rất rắn chắc.

“Mạc Duy Khiêm, anh thật khờ, nếu cứ theo suy nghĩ của anh thì chẳng lẽ ngày nào đó anh nhìn phụ nữ khác em cũng phải đi phẫu thuật thẩm mỹ chắc?”

Mạc Duy Khiêm cười nói: “Không cần, anh có thể làm bất cứ điều gì vì em, em chỉ cần biết anh đối xử tốt với em mà yên tâm sống cùng anh là được, mật mã di động thể ngân hàng hay bất cứ mật mã gì của anh cũng đều sửa thành ngày sinh của con, tháng sinh của em và năm sinh của anh, anh quên mất chưa nói với em, anh sai rồi.”

“Em chẳng qua chỉ là một người phụ nữ bình thường, anh nghĩ ai cũng coi em là bảo bối như anh chắc?” La Duyệt Kỳ lại bị cảm động, không còn chút oán hận nào.

“Đó là họ không có mắt nhìn người, nhưng ngoài anh ra vẫn còn một người cơ mà, anh luôn luôn cảm thấy có nguy cơ!”

“Anh đang tự hành hạ mình đấy, em yêu anh mà, Mạc Duy Khiêm, anh đừng làm những việc ngu ngốc nữa được không?”

Mạc Duy Khiêm hôn La Duyệt Kỳ, bàn tay lại bắt đầu không thành thật “Ngốc mới khiến người ta thương chứ. Vợ, con anh chưa bao giờ phải uống một ngụm sữa ngoài, mọi người đều nói con anh có phúc khí, ôm theo bát cơm mà sinh ra, em xem nếu chúng ta đã có nhiều lương thực như thế, hay là em cũng thưởng cho ông xã một ngụm đi.”

Mặt La Duyệt Kỳ đỏ ửng: “Anh có biết xấu hổ là gì nữa không hả? Lời này mà cũng dám nói ra mồm, còn cướp đồ ăn với con nữa chứ.”

Mạc Duy Khiêm lột hai sợi dây váy ngủ của La Duyệt Kỳ xuống, nhìn hai trái cầu thịt trắng nõn, vênh cao run rẩy trước mắt thì nuốt nuốt nước miếng, cổ họng cũng nghẹn lại: “Hai bảo bối này vốn là của anh, thằng nhóc thối tha kia được hưởng ké mà, anh thấy từ ngày mai cho nó uống sữa bột đi, nếu không nó sẽ muốn tranh với anh hoài!”

La Duyệt Kỳ cũng cười: “Sao lúc này không che chở đứa con bảo bối của anh nữa đi?”

Nửa thân người Mạc Duy Khiêm đã đổ xuống trước ngực La Duyệt Kỳ, ngửi ngửi mùi sữa thơm, cuối cùng cũng không nhịn được: “Tranh vợ với anh mà anh còn phải che chở nó nữa sao? Bảo bối, hai chú thỏ của em thật mê người, còn thơm như vậy nữa, có căng không hả? Ông xã giúp em bớt căng nhé.”

Tay La Duyệt Kỳ khê đám vai Mạc Duy Khiêm một chút nói: “Sau này không cho phép anh gạt em bất cứ chuyện gì nữa.”

“Không gạt nữa, sau này dù tập thể hình cũng sẽ đặt ra thời gian cố định, không đi tập hàng ngày như bây giờ nữa, anh còn phải canh bảo bối này của anh nữa mà, đúng không nào?” Đôi mắt và bàn tay Mạc Duy Khiêm căn bản không rời khỏi cảnh đẹp trước mắt được, vừa đáp xong hằn lập tức cũng dán miệng lên ngoạm lấy một bên đầy đặn.

La Duyệt Kỳ thuận theo, phối hợp với tiết tấu của Mạc Duy Khiêm, biết rằng thứ đang chờ cô phía trước chính là một trận giao hoan triền miên dữ dội khiến người ta không thể thở nổi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-bien>